

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MEGHAN
QUINN

JUST FOR THE CAMERAS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Yazar Hakkında

New York Times, Amazon ve USA Today'in 1 numaralı çok satan yazarı, eş, evlat edinmiş anne ve fıstık ezmesi aşığı. Romantik komediler ve çağdaş aşk romanları yazarı Meghan Quinn, her kitabında okuyuculara duygu, mizah ve tutkunun mükemmel bir kombinasyonunu sunuyor.

www.authormeghanquinn.com

 : meghanquinnauthor
 : @meghanquinnbooks

MEGHAN QUINN'İN DİĞER ESERLERİ

KİRALIK GELİN NEDİMESİ SERİSİ

Kiralık Nedime

Nedime Gizli Görevde

Tesadüfen Nedime

BAĞIMSIZLAR

Komşum Noel'i Nasıl Çaldı?

Yaz Bizi Ayırana Kadar

Mutlu Noeller, Seni Pis Hayvan!

SADECE KAMERALAR İÇİN

MEGHAN QUINN

www.hodder.co.uk

İlk olarak 2026 yılında Büyük Britanya'da Hodder & Stoughton Limited tarafından yayınlandı.
Hachette UK şirketine bağı bir kuruluş.

Telif hakkı © Meghan Quinn 2026

Meghan Quinn'in, Eserin Yazarı olarak tanınma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

İç tasarım © 2025 Sourcebooks tarafından.
İç tasarım © Gerard Soratorio 2026
Kapak tasarımı Gerard Sartorio'ya aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir veri tabanında saklanamaz veya iletilemez; ayrıca, yayınlandığı cilt veya kapak biçiminden farklı bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul getirilmeden dolaşıma sokulamaz.

Bu yayındaki tüm karakterler kurgusaldır ve gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu esere ait CIP katalog kaydı British Library'den edinilebilir.

e-kitap ISBN 9781399759212
Ciltli olmayan kitap, ISBN 9781399759205

Hodder & Stoughton Limited
Karmelit Evi
50 Victoria Seti
Londra EC4Y 0DZ

www.hodder.co.uk

Bu kitap, kızım yan odada uyurken yazı yazdığım her bir beyzbol turnuvası otelinin banyosuna ithaf edilmiştir. Özellikle Brighton, Colorado'daki Fairfield Inn'e teşekkürler; akan tuvaletinizin yarattığı atmosfer ve loş sarı ışıklandırma mükemmel bir ortam oluşturdu.

İçindekiler

Yazar Hakkında
Meghan Quinn'in diğer eserleri
Başlık Sayfası
Telif hakkı
Adanmışlık

ÖNSÖZ
BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 17
BÖLÜM 18
BÖLÜM 19
BÖLÜM 20

BÖLÜM 21
BÖLÜM 22
BÖLÜM 23
BÖLÜM 24
BÖLÜM 25
BÖLÜM 26
BÖLÜM 27
BÖLÜM 28
BÖLÜM 29
BÖLÜM 30
BÖLÜM 31
BÖLÜM 32
BÖLÜM 33
BÖLÜM 34
BÖLÜM 35
BÖLÜM 36
BÖLÜM 37
BÖLÜM 38
BÖLÜM 39
BÖLÜM 40
BÖLÜM 41
BÖLÜM 42
BÖLÜM 43
BÖLÜM 44
BÖLÜM 45
BÖLÜM 46
BÖLÜM 47

SON SÖZ

ÖNSÖZ

GRAYDON

"Bugün burada olmanızın bir sebebi var ve o da San Francisco'daki tüm büyük spor takımlarını tek başınıza izlenemez, sevimsiz ve açıkçası alay konusu haline getirmiş olmanız."

"Şey, aslında buraya yeni takas edildim," diyor en sondaki adam elini kaldırarak.

"Bu da ticaret hakkında çok şey söylüyor, değil mi?"

Vay be, iyi laf soktun.

San Francisco'nun en çok aranan kriz PR yöneticisi Gretchen Michaels, önündeki masanın üzerindeki üç dosyadan birini alıp kestane rengi saçlarını omzunun üzerinden attı. Parlak kırmızı kalem etek ve aynı renkte düğmeli gömlek giyen Michaels, eğer onunla uğraşırsanız, testislerinizi vücudunuzdan koparmakta hiçbir sakınca görmeyeceği izlenimini veriyordu. "Graydon St. John. San Francisco Foghorns'un defans oyuncusu. Dokuz yıldır ilk 11'de oynuyorsun, takımına mağlubiyet rekoru kazandırdın, playoff maçlarında hiç yer almadın ve taraftarları o kadar hayal kırıklığına uğrattın ki, taraftarların gelip seni desteklemesi için yıl boyunca yarı fiyatlı maçlar düzenlemek zorunda kaldın."

"Ah," diyor en sondaki adam bacaklarının üst kısımlarını ovuştururken.

Ona ölümcül bir bakış fırlattım ve o da irkilerek sandalyesine geri çekildi.

Gretchen dosyayı yere bırakıp yanındaki dosyayı alıyor. Dosyayı dikkatlice açarak, "Bennett Brinkman. San Francisco Bombers'ın üçüncü kalecisi. Şu anda takımla ikinci tam yılını oynuyorsun ve meşhur hile skandalı sırasında takımda olmadığın için, şu anda takımını kurtarabilecek birkaç kişiden birisin." diyor. Ona bakıp dudaklarını büzüyor. "Ancak kişiliğinin olmaması göz önüne alındığında, takımın ürün satışlarındaki felaket niteliğindeki %27'lik düşüşü kurtarma şansının hayal kırıklığı yaratacak kadar düşük olduğunu düşünüyorum."

İsa.

Son dosyayı eline alırken, gözümün ucuyla adamın yerinde kıpırdandığını fark ettim. Boğazını temizleyerek başını aşağıda tuttu, ama gözlerini kaldırıp adama baktı. "Oden 'OC' O'Connor."

"Buradayım," diyor, elini bir ezik gibi kaldırarak.

"Elini indir." Adam elini havadan kaptı ve kucağına koydu, kadın ise konuşmaya devam etti. "Yeni kurulan San Francisco Rogue hokey takımının sol kanadı. Kazanma ihtiyacı duyan en acımasız yatırımcılardan oluşan bir grup tarafından kurulan takım, hokey camiasındaki tüm kötü kanı bir araya getirdi. Acımasız bir model ve buzda yumruk yumruğa dövüşmeyi bir numaralı hedef olarak belirleyen bu takım, Körfez Bölgesi'nde pek hoş karşılanmadı, bu yüzden buradasın. Görünüşe göre, Vancouver Agitators ile olan bağlantın, takıma biraz güven kazandırmaya yardımcı olacak."

"Ah, kullanılmaktan çok hoşlanıyorum."

Gretchen'in kaşları kalktı. "Hep böyle geveze misin?"

"Hep böyle öğretmen gibi misiniz?"

"Affedersiniz?" Dosyayı yere bırakıyor, adam da yerinde doğruluyor ve odayı işaret ediyor.

"Özür dilerim ama bu biraz fazla değil mi? Çok yoğun? Buraya iş sonrası birkaç aktivite alıp işimizi bitirmek için geldiğimizi sanıyordum, ama bilmiyorum, bizim suçumuz olmayan şeylere çok sert davranıyorsunuz." Bana doğru baktı. "Şey, senin dışında. Takımınızın performansına bakılırsa, savunmanız yeterince iyi değil gibi görünüyor?"

Ona vermek istediğim sert azardan dolayı neredeyse hırlayacaktım.

Foghorns berbat bir takım, ama bunun sebebi savunmamız değil. Takımımızın hücum hattı o kadar berbat ki, adam çoğu maçta topu atmak yerine benim gibi insanlardan canını kurtarmaya çalışarak koşuşturuyor, bu yüzden de bir franchise quarterback yetiştiremiyoruz.

"Aslında Graydon'ın burada olmasının sebebi, takımda ne yaptığını bilen tek oyuncu olması," diyor Gretchen, ben bu yeni adama iyice laf sokmadan önce.

Yüzünü buruşturdu. "Hay, o zaman yumrukta yanlış karar vermişim." Bana başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti verdi. "Seninle gurur duyuyorum, koca adam."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Lütfen artık sadede gelebilir miyiz?"

Masaya doğru ilerledi, yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Önümüzdeki

birkaç ay boyunca, saha ve buz dışındaki her saatinizi takımınız hakkındaki kamuoyu algısını değiştirmeye çalışarak geçireceksiniz."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, çünkü şu anda ihtiyacım olan son şey bu, bu da sinirlerimi bozuyor.

"Bu, yüzünüzün mevcut tüm sosyal medya platformlarında her yerde yayınlanacağı anlamına geliyor. Haber kuruluşları ve medya sizin hikayelerinizi ele alacak. Günlük hayatınız mercek altına alınacak, sadece ekipleriniz birkaç kuruş daha kazanmak ve zar zor tutundukları berbat imajı kurtarmak için."

Sözleri üçümüzü de derinden etkilerken oda sessizliğe büründü.

Profesyonel futbol oynamak için seçildiğimde, sporun yaşam tarzımla uyuşmayacak bir yönü olacağını biliyordum: kamuoyunun gözü önünde olmak. Babam profesyonel bir futbolcuydu ve kamuoyunun görüşünün bir insanı nasıl etkileyebileceğini gördüm.

Hasarın boyutunu biliyorum.

Hasarın etkisini yaşadı.

En sondaki ahmak, sessizliği bozarak, "Ne kadar da neşeli bir insansın, değil mi?" diyor.

Gretchen'in başı aniden ona döndü ve bu da onun yerinde kıpırdanmasına neden oldu. Masadan kalkıp başka bir klasör açtı ve her birimize birer kağıt uzattı. "İlk göreviniz San Francisco Hayvanat Bahçesi'nde."

Şaka yapıyor olmalı.

"Hayvanat bahçesi mi?" diye ciddi bir ifadeyle sordum. "Hayvanat bahçesinde gönüllü olmak halk nezdindeki imajıma nasıl yardımcı olacak ki?"

"İnsanlar hayvanları sever dostum," diyor hokey oyuncusu broşürü incelerken.

"Ben senin adamın değilim," diye tersledim.

Gretchen dosyayı masaya sertçe fırlattı ve tüm dikkatimizi tekrar ona çevirdi. "Üçünüzün de iyi geçinmesi en iyisi, çünkü kesin olarak bildiğim bir şey varsa, hiçbirinizin sözleşmesinde zorunlu kamu hizmetinden muaf olmanızı engelleyen bir madde yok, bu da önümüzdeki birkaç ay boyunca üçünüzün de birbirinizle çok zaman geçireceğiniz anlamına geliyor." Sırıttı ve sonra masasının etrafında dolaştı. "Sorunuz var mı?"

"Ya hayır dersek?" diye soruyorum, çünkü bu en son istediğim şey.

Hayatımı kamuoyuyla paylaşmak bazı soruları da beraberinde getiriyor.

Sorular gizliliği ihlal eder.

Ve gizlilik benim için her şeydir.

Gretchen masaya oturup bir bacağıını diğerinin üzerine atarken bana alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hayır deme seçeneğin yok."

Kahretsin.

BÖLÜM 1

GRAYDON

ÜÇ...İKİ...BİR...

Omuzlarım yanarken, savaş iplerini yere bırakıyorum. "Kahretsin!" diye bağıyorum, ellerimi kalçalarımın indirip, az önce kendimi maruz bıraktığım fiziksel yorgunluğu atmak için yürümeye başlıyorum.

"Aman Tanrım, dostum. Sanırım körfezdeki martılar bile bunu duydu."

Foghorns takımının geniş alıcı oyuncusu ve hücumun tek umut ışığı olan Hutton Marshall, su şişemi bana uzatıyor.

Ağzıma biraz su sıktım ve yorucu bir antrenmanın ardından omuzlarımın dinlenmesi için yürümeye devam ettim.

"Birinin kafasını koparmaya hazır gibi görünmenizin bir sebebi var mı?"

Üzerinde Foghorns logosu bulunan beyaz bir havlu alıp yüzümden, boynumdan ve göğsümden süzülen teri siliyorum.

Ona dönerek sordum: "Sözleşmenizde, takımla birlikte zorunlu kamuoyu önünde görünmeye zorlanamayacağınıza dair bir madde var mı?"

"Herkesin öyle değil mi?" diye soruyor, sanki aptalca bir soruymuş gibi. "Ve eğer gelmem gerekiyorsa, tazminat alıyorum. Neden? Bu sözleşmenizde yazmıyor mu?"

Başımı sallıyorum, menajerimi kovmak için yazacağım e-postayı çoktan hayal etmeye başlamıştım bile. "Hayır, öyle değil," diye homurdanıp ağzıma biraz daha su sıktım. "İşte bu yüzden bugün takımı daha iyi göstermek için yeni bir girişim için o lanet olası hayvanat bahçesine gitmek zorundayım."

"Bekle... ne?" diye soruyor.

"Görünüşe göre Foghorns, Bombers ve Rogue'un sahipleri buradaki spor takımları arasında bir topluluk duygusu yaratmak için saçma sapan bir plan uydurmuşlar ve ben de bu iş için seçilen şanslı piç kurusuyum."

"Kahretsin." Kıkırdadı, bu da ona ters ters bakmama neden oldu. 1.96 boyunda ve 128 kilo kas yığınıyla, benimle uğlaşılabilecek biri değilim. "Yani, eee... dostum, bu çok kötü. Menajerin seni bu durumdan kurtaramaz mı?"

Hayır, beni bu duruma sokan o ahmak herif.

Ve evet, kariyerim boyunca burada kalabilmem için Foghorns'la takas edilememe maddesi içeren bir sözleşme imzalamamı istedim, ama Tanrı aşkına, tüm haklarımı elden çıkarmayı kastetmedim.

"Bu ne anlama gelir?"

"Bu, bugün lanet olası bir hayvanat bahçesine gideceğim anlamına geliyor."

Yüzünü buruşturdu. "Tek başına mı?"

Başımı sallayıp minderlere doğru ilerledim, bir bant alıp ağrıyan kaslarımı esnetmeye başladım. "Hayır. Bombers ve Rogue'dan iki tane de dangalak geliyor."

"Asher Peppers mı?" diye soruyor Hutton. "Brentwood'da onunla aynı okula gittim. Buraya geri döndüğümde onunla görüşmeye çalıştım ama o artık ortadan kaybolmuş durumda."

"Hayır, yeni gelen bir çocuk. Bütün süre boyunca tek bir kelime bile konuşmadı. Bennett Brinkman."

"Evet, o üçüncü kaleci. Kolu inanılmaz güçlü. Takımın yıldız oyuncusu olma potansiyeli var."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye soruyorum.

"Şehrimizde olup bitenleri takip ediyorum. Benim dışımda başka insanlarla da arkadaş olmanın zararı olmaz, biliyorsunuz?"

"Seninle neredeyse hiç arkadaş değilim."

Göğsünü tutuyor. "Beni yaraladın dostum." Sırt üstü uzanırken bacak kaslarımı germeme yardım ediyor ve ayak bileğime bastırıyor. "Diğer adam kim?"

Gözlerimi devirdim. "Beni sınamaya kalkacak bir palyaço işte."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Oden O'Connor mı?"

"Bunu nereden biliyorsun lan?"

Kıkırdıyor. "Aklıma gelen tek Rogue oyuncusu o, halka biraz olsun pazarlanabilir biri. Takımın geri kalanı bir sürü pislik, dışlanmış ve başa çıkılması çok zor oyunculardan oluşuyor. Sahipler hepsini aynı takıma koydu. Bu tam bir felaket olacak ve bunun nasıl sonuçlanacağını izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Eh, o tam bir aptal."

"Sosyal medya hesaplarını gördüm; daha neşeli biri. Vancouver Agitators'tan geldi. Takasla ilgili çıkan kargaşayı hatırlıyorum. Bence o takımda şansı yok. Onu paramparça edecekler."

"Diğerlerine benzemiyorsa neden onunla sözleşme imzaladılar?" diye

soruyorum, merakımdan nefret ediyorum çünkü diğerleri hakkında ne kadar az şey bilirsem o kadar iyi.

"Çünkü hızlı ve gol atabilecek birine ihtiyaçları vardı; o da tam olarak buydu."

"Şey, tam bir aptal gibi görünüyor."

Bacaklarımı değiştiriyorum ve Hutton topuğuma bastırıyor, neredeyse kaldıramayacağım kadar esneme yapıyor ama nefesimi veriyorum.

"Peki, hayvanat bahçesinde ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye soruyor.

"Hiçbir fikrim yok, ama sana kesinlikle yapmayacağım bir şey söyleyebilirim."

"Arkadaş edinmek mi?"

"Bir de hayvan dışkısı toplamak."

"Bunu yapmanızı istemeyecekler. En fazla, kolunuzu uzatırken bir kuşun üzerinize konduğu bir fotoğrafınızı çekerler. İnsanlar bunu sevimli bulacak ve siz de hayatınıza devam edeceksiniz. Ciddi söylüyorum, bu halka açık görünme işi çok kolay. Ortaya çıkın, gülümseyin, devam edin."

"Evet, umarım öyledir."

Gretchen Michaels: Hatırlatma: Gülümsemeniz, fotoğraf çektiğiniz ve size uzatılan her şeyi imzalamanız bekleniyor. Sizler evetçi olmalısınız, yardım etmek, ilgi göstermek ve San Francisco'ya Tanrı'nın bir armağanı gibi görünmeye çalışmak için oradasınız. Bunun dışında herhangi bir davranış sergiliyorsanız, ilgili ekipleriniz tarafından para cezasına çarptırılırsınız.

Yazıya dik dik bakıyorum ve içimden bir hırıltı çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum. Sanırım hiçbir kadından ondan bu kadar nefret etmemiştim.

Her şeyi benim istediğim gibi imzalayabilir miyim?

Bunu söylemesi kolay. İmzasının değerini korumak zorunda değil. Ben de artık neredeyse hiçbir şey imzalamıyorum, sadece çocuklar için imzalıyorum çünkü "Daddy Dearest" filminden öğrendiğim gibi imza sayısını olabildiğince sınırlamayı öğrendim. Görünüşe göre bu durum değişmek üzere.

Homurdanarak kamyonetimin kapısını açtım ve ağrıyan bedenimi hayvanat bahçesinin arka otoparkının beton zeminine bıraktım. Neyse ki, hayranlarla herhangi bir karşılaşma yaşamamak için bize özel park yeri seçeneği sunmuşlardı.

Kamyonetimin kapısını kilitlerken, açılmayı bekleyen iki kısa mesajıma göz attım.

Biri Gretchen'den... diğeri de babamdan.

Gretchen: B Kapısında buluşalım, hayvanat bahçesi görevlisi ve Phil seni bekliyor olacaklar.

Ardından babamdan gelen mesajı açıyorum ve sadece adının ekranda belirmesi bile omuzlarımı geriyor.

Troy St. John: Bu hayvanat bahçesi meselesinin sizi asıl yapmanız gereken şeyden uzaklaştırmasına izin vermeyin. Odaklanmanız gerekiyor, çünkü beni rezil etmenize asla izin vermem.

Ne kadar da salak.

Onun ne düşündüğü umurumda bile değil.

Telefonumu cebime koyup kapıya doğru yöneldim ama tam önümde Oden O'Connor'ı gördüm.

"İsa'm," dedim bir adım geri çekilerek. "Senin neyin var Allah aşkına?"

"Birlikte içeri girebileceğimizi düşündüm."

Yanından geçerken siyah tişörtümü düzelttim ve "İyiyim" dedim.

"Biliyor musun, sanırım işe kötü bir başlangıç yaptık," diyor adımlarımı takip ederken. "İnan bana, bu benim de yapmak istediğim son şey."

Onu görmezden gelerek, üzerinde B harfi bulunan yeşil kapıya doğru ilerlemeye devam ediyorum.

"Ve bilmiyorum, hepimiz aynı gemide olduğumuza göre iletişim kurmanın bir zararı olmayabilir."

"Defolup gidebilirsiniz," dedim, kapı tam açılırken oraya vardım; Gretchen ve Bennett diğer tarafta duruyordu.

"Geç kaldın," diyor Gretchen.

"Ne yani, öyle mi?" diyorum. "Beş dakika erken geldim."

"Yani geç kaldın. En az on dakika önce burada olmanı istiyordum."

Kendini kim sanıyor bu kadın?

"O zaman belki de bunu söylemelisin," diye karşılık verdim, onun ukalalığına ya da herhangi birinin ukalalığına hiç tahammülüm yoktu.

Zaten huysuz ve aksi biriyim, ama beni istemediğim bir duruma sokarsanız neredeyse çekilmez hale geliyorum.

Dudaklarını büzdü ve kalçasını öne doğru çıkararak beni yavaşça süzdü, sanki bana haddimi bildirmek istercesine. "Bu tür etkinliklerde sahip olmanız gereken tavrı size hatırlatabilir miyim?"

"Hâlâ sahne arkasındayız," diyorum. "Halkın gözünden uzaktayız."

"Ama etrafta bir sürü çalışan var." Dişlerini sıkıyor. "Öyleyse o memnuniyetsiz suratına sahte bir gülümseme tak ve rolünü oyna."

Gözümün ucuyla OC'nin sırttığını yakalıyorum, bu da elbette onu doğrudan çite çarpmak istememe neden oluyor, ama bu dürtüyü bastırıyorum, bu da omuzlarımı geren başka bir gerilim katmanı yaratıyor.

"Beni takip edin çocuklar." Kalem etekli kadın, hayvanat bahçesinin arka bölümünden önden yol gösteriyor. Kirli golf arabaları birbiri ardına sıralanmış, çöp konteynerleri, kürekler, el arabaları ve çöp kutuları ise yıpranmış, boyası dökülmüş binaların yanlarını çevreliyor. Görünüşe göre paralarını sadece halkın görebileceği alanlara yatırıyorlar.

Birkaç ara sokaktan zikzak çizerek geçtik ve ardından sazdan çatılı büyük bir binanın kapısından içeri girdik. Pratik değil, ama benim sorunum da değil.

İçeri girdiğimizde, lacivert takım elbiseli, kel bir adam bizi sinir bozucu derecede neşeli bir tavırla karşılıyor. Yaklaştıkça gözleri heyecanla parlıyor; kötü şöhretimize rağmen belli ki hayranımız.

Gretchen boğazını temizleyerek, "Sizi Phil Foreman ile tanıştırmak istiyorum. Kendisi hayvanat bahçesinin halkla ilişkiler başkan yardımcısı. Telefonda epey zaman geçirdik ve üçünüzün burada olup hayvanat bahçesine daha fazla farkındalık kazandırmanızdan dolayı çok heyecanlı. Phil, lütfen Bennett, Oden ve Graydon ile tanıştırın." dedi.

Phil öne çıktı ve el sıkıştı. Ona kısa bir gülümseme sundum ve alnımdaki kalıcı somurtkan ifadeyi silmeye çalıştım.

Phil, ellerini önünde birleştirerek, "Sizinle tanışmak büyük bir zevk," diyor. "Gretchen, sizin gelip hayvanat bahçesinde yardım etmeniz fikrini ortaya attığında, itiraf etmeliyim ki, heyecandan çılgık attım."

Çılgık mı attı?

Kim diyor ki—

OC topuklarının üzerinde sallanarak, "Sanırım kendim de çılgık attım,"

diyor. "Hayvanları seviyorum."

Evet, oymuş.

Ne kadar da yalaka bir herif. Tanrı aşkına, arkadaş olacağımızı ve dertleşeceğimizi mi sandı? Asla olmayacak.

"O zaman doğru yerdesiniz," diyor Phil. Gretchen'e dönüp, "Onlara ne yapacaklarını bildirdiniz mi?" diye soruyor.

Gretchen başını salladı ve gülümsedi. "Bu onuru sana vermek istedim."

"Harika. O halde, beni takip edin."

Onu takip mi edeceksiniz?

Bu neden bir kurgu gibi geliyor?

Bizi binadan çıkarıp doğrudan hayvanat bahçesinin ana bölümüne götürdü. Kameralarla dolu bir basın toplantısı ve fotoğraf çekimi bekliyordum, ama bunun yerine bize üç sıralı bir golf arabasında yer teklif etti.

Hımm, belki de medya fırsatı başka bir yerdedir.

Buradaki en iri kişi ben olduğum için, golf arabasının arkasındaki, arkaya dönük koltuğa biniyorum, OC de hemen yanıma kayıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye hırladım ona, omzumu onunkinden uzaklaştırmaya çalışarak.

"Arabayla gideceğim. Golf arabasının yanında yürümeye niyetim yok."

"Şu Phil denen adamın yanına otur," diye cevap veriyorum, bir yandan da bacaklarımı açmak istiyorum.

"Yukarıda bir soğutucu var."

Gretchen, Bennett'in yanında oturduğu yerden arkasını dönerek, "Kavga mı ediyoruz?" diye sordu.

"Hayır," diyorum vücudumu olabildiğince yanıma yaklaştırmaya çalışırken, ama OC'nin yanında kendimi bir sardalya gibi hissediyorum. Adam benim kadar iri değil ama yine de kocaman, eminim ikimizin birlikte bu golf arabasına sığmaya çalışmasını izlemek komik bir görüntü oluşturunuyordur.

Phil, golf arabasını çalıştırıp ileri doğru iterken, "Durun bir dakika," diyor. "Vay canına, bu bebek muhtemelen hayatında hiç bu kadar kas taşımamıştır."

Arabayla geçerken etraftakilerin parmakla işaret etmesine rağmen, hayvanat bahçesinde ilerlerken gözlerimi devirmemeye çalışıyorum.

Cep telefonlarının kameraları bize doğru çevrilmiş durumda.

Ziyaretçiler hayretler içinde bakıyor.

Ve savunma mekanizmalarımın devreye girdiğini hissedebiliyorum.

Şimdiden kendimi rahatsız hissediyorum.

Ve beş dakika geçti.

Phil kısa süre sonra başka bir binanın önüne yanaştı ve golf arabasını park etti. Arabadan indiğinde, bizi halkın gözünden uzak, bir çitin arkasına doğru takip etmemiz için işaret etti.

Yine söylüyorum, hiçbir yerde medya yok.

Neler oluyor Allah aşkına?

OC yanımda, Bennett onun yanında, Gretchen ise telefonunda bir şeyler yazarken, Phil ellerini kavuşturmuş, bize müjdeli bir haber verecekmiş gibi gururlu bir herif gibi duruyordu.

Tahminimce, ağzından çıkacak şeylerden nefret edeceğim.

Boğazını temizleyerek bize gülümsedi. “Böyle bir fırsatı elde edeceğimizi hiç düşünmemiştik, bu yüzden üçünüzün burada olması yönetim kurulu, personelimiz ve en önemlisi hayvanlarımız için çok şey ifade ediyor.” Evet, çünkü hayvanlar esaret altındaki üç ünlü sporcunun varlığını hissedebiliyorlar. “Gretchen size haberi vermediği için, ben sizi bilgilendireyim.” Sinirim boynuma doğru yükseliyor çünkü hissedebiliyorum; biliyorum ki bu kolay bir medya günü olmayacak. Hayır, sanırım mahkum edilmek üzereyim. “Önümüzdeki iki ay boyunca, hayvanat bahçesinin resmi irtibat görevlileri olacaksınız ve hayvan bakıcılarıyla birlikte belirli bir hayvan üzerinde çalışarak farkındalık yaratacak, fon toplayacak ve ziyaretçilerin deneyimini zenginleştiren bir yaşam alanı oluşturacaksınız.”

Bu herif az önce ne dedi böyle?

İki ay mı dedi az önce?

İki ay mı?

"Bekle, iki ay mı?" diye sordum, Gretchen gözlerini telefonundan ayırıp bana şeytani bir bakışla uyarıda bulunurken.

"Evet, biliyorum, biz de daha uzun olmasını istedik," diye yanıtlıyor Phil.

Anlatmak istediğim bu değildi.

“Ama alıştıktan sonra daha uzun süre yardımcı olmaya devam edebilirsiniz. İşin içine girdikten ve hayvanlarla etkileşime geçmeye başladıktan sonra ayrılmak muhtemelen zor olacaktır.”

İnanın bana, şu anda geri çekilmeye hazırım.

Phil ellerini birbirine sürerek, "Ne düşündüğünüzü biliyorum..." dedi.

Umarım menajerim cehennemde yanar, içimden geçen bu.

“Hangi hayvana atanacaksınız? İşte en güzel kısmı.” Sanki sonuçları büyük bir heyecanla bekliyormuşuz gibi, etki yaratmak için duraklıyor. Üçümüz arasında, OC'nin gerçekten heyecanlanacağına bahse girerim.

"Bennett, aslanların arasında olacaksın."

Bennett'e şöyle bir baktım, o da hafif bir gülümsemeyle başını salladı. Ne kadar da acemi; profesyonel bir sporcu olarak hayat henüz onu yaralamamış.

“Oden, zürafalarla birlikte olacaksın.”

OC aşırı bir coşkuyla, "Zürafaları çok seviyorum," diyor.

Gretchen, "Dilinize dikkat edin," diye uyarıyor.

"Doğru. Özür dilerim."

“Ve Graydon...” Duraksıyor ve yemin ederim, bir anlığına gözlerinde şeytani bir parıltı görüyorum. Sanki söylemek üzere olduğu şey beni sinirlendirmek için hazırlanmış bir planın parçasıymış gibi. “Seni flamingolarla eşleştirdik.”

Flamingolar mı?

OC yanımda homurdanıyor.

Bennett'in dudağının köşesi yukarı kıvrılıyor.

Gretchen ise mutluluğunu gizlemeye bile zahmet etmiyor.

Şaka yapıyor, değil mi?

İlla ki flamingolarla eşleştirilmem mi gerekiyor?

İki aylığına mı?

"Flamingolar mı? Gerçekten mi?" diye soruyorum.

Phil başını salladı. "Evet... flamingolar."

HAYIR.

Kahrolası.

Yol.

BÖLÜM 2

AKÇAAĞAÇ

"Bilmiyorum, Büyük Hermy, bence bu kötü bir fikir olabilir."

Açık pembe flamingo arkadaşım, kum rengi gözleriyle bana bakıyor, başını yana eğmiş, yem tanelerini bekliyor.

"Keşke bana cevap verebilseydin. Bence bana çok iyi tavsiyelerde bulunabilirdin. Tek gözünde taşıdığın bilgeliği görebiliyorum."

O ciyaklıyor, ben de başımı sallıyorum. "Hayır, hayır, tek gözünle dalga geçmiyorum. Bence bu asil bir şey. Tek gözlü olmak yeni bir şey ve aslında moda. Bu yüzden lagünün kralısın. Çakal saldırısından kurtulan biriyle kimse uğraşmak istemez."

Kylie kulübeden "Maple," diye seslendi. "Geldiler."

Ah, harika.

Ayağa kalkıp popomu silkeliyorum. "İşte benim işaretim. Bana şans dile, Koca Hermy. Buna ihtiyacım olacak."

Pelet dolu çantamı alıp Flamingo Kulübesi olarak da bilinen ofisimize doğru yöneldim. Peletleri kapının yanındaki masaya bıraktım, sonra biraz el dezenfektanı alıp ana ofise doğru ilerledim ve sallanan kapının diğer tarafında bir fısıltı duyduğumda durakladım.

"Flamingolar mı? Lanet olası flamingolar. Gretchen, şaka yapıyorsun herhalde. Bennett ve OC aslan ve zürafa alıyor, ben de pembe tüylü, sırık üzerinde yürüyen bir aptal mı alıyorum?"

Şey... pardon?

Tahminimce Gretchen olan bayan, "Ekip, en çok sempati ve takdir kazanacak hayvanın bu olacağını düşündü," diye yanıtlıyor.

"Bu tam bir fiyasko. Bu aptal hayvanlarla iki ay boyunca ne yapacağım ben? Onları umursayan var mı ki? Nesli tükenmekte olan türler mi acaba?"

Evet, öyleyim.

Onlara kendi çocuklarım gibi bakıyorum.

"Hiçbir fikrim yok, ama kendinizi toparlayın çünkü bu isteğe bağlı değil. Bu zorunlu."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı adam. "Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi? Hayır diyemeyeceğimi biliyorsun ve ben pes edene kadar bıçağı daha da derine saplamaya devam edeceksin."

"Sizi rahatsız etmeye çalışmıyorum. Size olumlu bir itibar kazandırmanıza yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Beni bir flamingo ile eşleştirmek mi? Ne kadar da saçma bir şaka. Kusura bakmayın ama günlerimi pembe bir kuşa hayranlık duyarak geçirmek istemiyorum."

Bu tam bir şaka mı?

Efendim, bu sözlerinize gücendim.

"Evet, ve bunu yaparken de gülümseyeceksin. Hadi kendini toparla," diye yanıtlıyor Gretchen, ben onların uzaklaştığını duymadan önce.

Onun acımasız sözlerinin içime işlemesine izin vererek olduğum yerde öylece duruyorum.

O... o çok kaba.

Flamingoları böyle aşağılamaya nasıl cüret eder? Pembe tüylü, sırık üzerinde yürüyen aptal mı? Bu çok acımasızca. Onlar aptal değiller. Ekosistem mühendisleri ve sulak alanların hayati bir bileşenidirler. Ve görünüşe göre birilerinin bu konuda eğitilmesi gerekiyor.

Ve ona hak ettiği dersi verecek kişi ben olacağımdan emin olabilirsiniz. Bu hayvanat bahçesindeki işi bittiğinde... benim kıymetli kuşlarım hakkında soneler yazacak. Aynen öyle.

Soneler!

Başım dik, kapıyı iterek içeri girdim ve karşımda hayatımda gördüğüm en büyük insan duvarıyla göğüs göğüse karşılaştım.

Aman Tanrım, tek bir bedende ne kadar çok adam var!

Yavaşça, gözlerim kaslı, sıkı siyah bir gömleğin üzerinde yukarı doğru kayıyor; kaslar neredeyse kulaklarına kadar uzanan kalın bir boyun, sakal iziyle kaplı kare bir çene ve neredeyse obsidyen taşı rengine benzeyen koyu, tehditkar gözlere odaklanıyor. Gür ve dağınık simsiyah saçları ustaca şekillendirilmiş, onu inanılmaz derecede tehlikeli gösteriyor. Daha kısa yanlar çenesinin açısını keskinleştirirken, bu tarz isyankar, flamingo düşmanı... bir serseri imajı yaratıyor.

"İşte orada," diyor Phil yanıma gelirken. "Maple, seni yeni suç ortağınla tanıştırmak istiyorum." Bakışlarımı, biri ifadesiz, diğeri sevinçten neredeyse ayak uçlarında zıplayan, oldukça fit ve uzun boylu iki iri yarı adamın durduğu yere çeviriyorum. "Bu, Foghorns takımının savunma

oyuncusu Graydon St. John. Graydon, flamingo bakıcılarımızdan biri ve önümüzdeki iki ay boyunca senin irtibat görevlin olan Maple ile tanış.”

Sert yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor, dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılıyor. Ayı pençesi gibi iri elini uzatarak, "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor.

Ben sorun çıkarmayı seven biri olmadığım için, yapmacık bir gülümsemeyle flamingo düşmanının elini sıktım. "Sizinle tanışmak çok güzel. Değerli kuşlarımıza yardım ettiğiniz için çok heyecanlıyız."

Ayaklarının üzerinde kıpırdanıp ellerini ceplerine soktu. "Evet... ben de." Vay canına, heyecanı gerçekten hissettim. Gretchen dirseğiyle onu yana dürttü, bu da onun daha dik durmasına ve "Gerçekten heyecanlıyım." diye mırıldanmasına neden oldu.

Evet, anlayabiliyorum.

Göz devirme hareketi ekleyin.

Neden? Neden bu adamla birlikte olmak zorunda kaldım? Neden arkasındaki sırttan aptal değil? Ya da yanındaki sessiz olan? Hayır, bana o sinirli, somurtkan herif geldi.

"Şey, ben Oden ve Bennett'ı hayvanat bahçesi görevlileriyle tanıştıırken Maple de sana flamingolarla ilgili her şeyi anlatsın. Burada olduğun için çok mutluyum, Graydon."

Phil, Gretchen'in Graydon'la meydan okuyan bir bakış alışverişinde bulunmasından hemen önce diğer ikisini kapıdan dışarı çıkarır. Gretchen kendi kendine bir şeyler mırıldanır ve sonra koşarak uzaklaşır, beni o ürkütücü devle yalnız bırakır.

"Peki," dedim, kendimi son derece garip hissederek. "Bu proje hakkında herhangi bir bilginiz var mı acaba?"

"Hayır," diyor, sesi sert ve ilgisiz.

Vay canına, bu çok eğlenceli olacak.

"Pekala, belki bir yere oturalım ve size neler olup bittiğini anlatayım."

"Elbette," diye yanıtıyor, hareket etmeden önce bir saniye daha gözlerini benden ayırmıyor.

Bu ilgi çekici başlangıçla sohbete başlıyorum ve onu, flamingoları beslediğimiz karides, kril, sinek ve yumuşakçaların salamurasının bir kısmını sakladığımız buzdolabının yanındaki küçük bistro masasına götürüyorum.

Demir işlemeli sandalyeye bir an fazla uzun süre bakıyor, sonra da boşluğa sıkışırken kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor; omuzları duvara

ve buzdolabının yan tarafına değiyor, içe doğru kıvrılıyor ve elleri zorla kucağına, önüne oturuyor. Uzun ve ağaç gövdeleri kadar sağlam bacakları, masanın genişliğinin çok ötesine, benim kişisel masa alanıma kadar uzanıyor. Keşke yanımda bir kamera olsaydı.

Sırf meraktan, "Şey, rahat mısınız?" diye soruyorum.

"İyiyim," diye alaycı bir şekilde kıpırdandı, sahip olduğu azıcık alandan en iyi şekilde yararlanmaya çalışarak. Arkadaşlarımı sözlü olarak taciz ettiği için onu fazla rahat ettirmek istemediğimden, oturdum ve bir bacağıma diğerinin üzerine attım, tamamen memnundum. "Bildiğiniz gibi, hayvanat bahçesinde tesislerimizi genişletmeye çalıştığımız için yardıma ihtiyacımız var. Görebildiniz mi bilmiyorum ama flamingo lagünümüz oldukça küçük ve tesislerimiz inanılmaz derecede eski."

Duvarlardaki çiziklere ve dolaplardaki kırıklara şöyle bir göz attı. "Daha iyilerini gördüm."

Lafı dolandırmadan söylemenin yolu bu.

"Evet, eminim ki tesisleriniz bizimkilerden çok daha iyi, bu da yardımınıza ihtiyacımız olmasının sebeplerinden biri. Önümüzdeki iki ay içinde büyümemize ve genişlememize, çok ihtiyaç duyduğumuz birkaç güncellemeyi eklememize gerçekten yardımcı olabilecek bir dizi etkinlik, bağış toplama kampanyası ve hibe var. Özellikle bazı etkinliklerde ünlü birinin desteği şansımızı artırabilir."

"Peki, ne olmuş yani? Birkaç partiye gitmem mi gerekiyor?" Bundan daha ilgisiz olabilir miydi?

"Evet, ama aynı zamanda sadece etkinliklerde değil, hayvanat bahçesinde yardım ederken de sizi gösteren, neredeyse bir vlog gibi bir kampanya hazırlıyoruz. Günlük olamayacağını biliyoruz, ancak haftalık olarak yayınlamayı hedefliyoruz. Sanırım Foghorns, programınıza bağlı olarak haftada iki veya üç kez teklifte bulunmuştu."

"Haftada iki üç kez mi? Ne yapıyorsunuz?" derken gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Keşke Gretchen burada olsaydı da onu dirseğiyle dürterek söylediklerine dikkat etmesini söyleseydi. Son cevabını beğeneceğinden şüpheliyim.

"Şey, temizlik—"

"Temizlik mi?" Kaşları çatıldı. "Neyi temizliyorum?"

"Sözümü bitirmeme izin verseydiniz," diye yanıtlıyorum aramızdaki gerilim artarken, "sanki bir stajyermişsiniz gibi, kafesi temizlemeyi,

eğitildikten sonra beslemeyi ve temel hayvan bakımını anlattığımı duyacaksınız."

Dudaklarını birbirine sürterek benimle göz temasından kaçındı. "Bunu yapacak çalışanlarınız yok mu?"

"Şu anda personelimiz yetersiz. Başka birini işe almak istiyoruz, ancak ihtiyacımız olan deneyime sahip birini bulmak zor oldu. Kuş gribi salgını başladıktan sonra, ülke genelinde gösterişli hayvanlara olan ilgi azaldı ve hayvanat bahçesi görevlileri diğer hayvanlara odaklanmak zorunda kaldı."

"Gösteriş mi?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Bunlar bir flamingo sürüsü olurdu."

"Ah." Derin bir nefes verdi. "Peki, ne olmuş yani, buraya gelip birkaç iş yapıp sonra da mı gideceğim?"

"Evet, ama—"

"Harika." Masadan kalkıyor. "Öyleyse bana bir program gönder." Elini bana uzatıyor ve ben de ani gidişine gücenerek bir an elini inceliyorum.

Yani mesele bu mu?

Sadece el sıkışıp gidecek mi?

Biliyorsunuz, keşke biraz cesaretim olsaydı, elini itip yerine oturmasını söyledim çünkü onunla işim henüz bitmedi. Ama itiraf etmekten korkuyorum ki zayıfım ve henüz yeterince omurga geliştiremedim, bu yüzden benden dört kat daha büyük bir adamdan oturmasını istemek bana göre değil.

Bunun yerine ben de ayağa kalktım, elimi uzatıp tokalaşmak için elini tuttum, ama o bana sanki üç kafam çıkmış, ikisi flamingoymuş gibi baktıktan sonra elimi silkeledi.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"El sıkışmak mı istiyorsunuz? Yoksa beşlik çakmak mı?"

"Telefon numaranızı arıyordum, size numaramı verip programı göndermenizi sağlamak için."

Bu hiç de bariz değildi.

Homurdanarak cebime uzandım ve "El hareketine eşlik eden sözler de faydalı olurdu" dedim.

Telefonumun kilidini açıp ona uzattım, o ise bana hafif bir merakla bakıyordu.

"Ne?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor ve numarasını telefonuma giriyor. Telefonu bana geri verirken, "Numaramı Graydon St. John adına kaydettim," diyor.

"Vay, ne kadar ilginç bir fikir, mademki bu senin adın."

Dudaklarının etrafında hafif bir seğirme beliriyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor çünkü bunun komik hiçbir yanı yok. Tek bir şey bile. Phil, tesislerimizi iyileştirme çabalarımın ünlü bir ismi dahil etme olasılığından bahsettiğinde, içimde umut ve fikirler yeşermiştir. Biliyorum ki, etkinliklerinize büyük bir isim eklendiğinde daha çok insan dikkat eder. Ama şimdi birlikte çalışmak zorunda kalacağım kişinin sadece asgari düzeyde katkıda bulunmaya istekli olduğunu görünce, tüm bu umut hızla söndü.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor, kocaman kollarını yine kocaman göğsünün üzerinde kavuşturarak. Aman Tanrım, bu adamın kasları inanılmaz. Sanırım ona söylesem, kabuklu deniz ürünleri dolu buzdolabını tek eliyle başının üstüne kaldırabilir.

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

Bir an beni inceliyor, karanlık bakışları üzerimde geziniyor, beni korkutuyor ve sandalyeme geri sinmek istememe neden oluyor.

"Yalan söylüyorsun."

Olayları olduğu gibi anlatıyor, değil mi?

Belki ben de aynısını yaparım.

Çenemi dik tutarak, "Biliyor musun? Evet, yalan söylüyorum. Çünkü bu program benim için çok şey ifade ediyor ve o... senin pembe tüylü, sırık üzerinde yürüyen aptallar sandığın o kuşlar da benim için çok şey ifade ediyor." dedim. Kaşları kalktı. "Evet... ne dediğini duydum. Ve belki burada olmak istemiyorsun, ama ben istiyorum ve insanlığa güzellikleriyle bizi onurlandırmaktan başka hiçbir şey yapmamış bu kuşlara yardım etmekten başka bir şey istemiyorum. Yani... kendine gel, bayım." Boğazımı temizledim, sinirlerim beni ele geçirmişti, titreyerek parmağımı ona doğru uzattım, hayatının en büyük azarını vermeye çalışıyordum. "Çünkü buradayım ve şunu söylemek istiyorum ki... artık benim yetki alanımdasın ve biz... burada çalışıyoruz. Bu, gelip iş yapıyormuş gibi davranabileceğin rahat bir iş değil. Sis Düdükleri'nin aksine, kazanmaya niyetliyim."

Elimi kalçama doğru indirirken parmağım titriyor.

Foghorns takımı hakkında, çok fazla maç kazanmadıkları dışında hiçbir şey bilmiyorum.

Onun hakkında, gerçek hayatta gördüğüm en iri adam olmasının dışında hiçbir şey bilmiyorum.

Onun çalışma ahlakı hakkında, bir şeye şans vermeden önce onu

eleştirmekten hiç çekinmediğini bilmenin dışında hiçbir şey bilmiyorum.

Ama kesin olarak bildiğim bir şey var: hakaretim pek hoş karşılanmıyor.

Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, ifadesinin kararıp öfkelenildiğini görünce irkildim. Ve bir an için, bana attığı bakışın, maçtan hemen önce rakibine attığı bakışla aynı olduğunu hissettim.

Buna mı öyle diyorlar?

Bir maç mı?

Dürüst olmak gerekirse, futbol hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Savunma hattı ne demek ki? Phil mi öyle adlandırıyordu?

Her iki durumda da burun delikleri genişliyor, dişleri gıcırdatılıyor ve çenesi öfkeyle öne çıkıyor.

Aman Tanrım...

Daha da yaklaşıyor, gözlerim onun göğüs uçlarıyla aynı hizaya geliyor, bu yüzden ona bakabilmek için boynumu geriye doğru uzatmak zorunda kalıyorum.

Karanlık, hatta ölümcül bir tonda konuşarak, "Benim çalışma ahlakım hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz," diyor.

Bacaklarım titriyor, onun korkutucu etkisi ağır basıyor, çünkü aman Tanrım, keşke burada değil de başka bir yerde olsaydım, göğüs boşluklarını atıştırmalık olarak yiyen canavarca, hırçın bir efsanevi yaratığa dönüşümünü engellemeye çalışan dev bir adamın yolunda olmasaydım.

Ama hakkını vermek gerekirse, ben geri adım atmam.

"Evet, peki... beni yanılttığını kanıtla," diyorum, burun buruna dururken altıma işeme ihtiyacım çok açık bir şekilde ortada.

"Sana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim."

"Ama halka bir şeyler kanıtlamanız gerekiyor, değil mi?"

"Ben ne istersem onu yaparım."

Hâlâ titreyerek, "Ha, yani buraya gelip pembe kuşlarla oynamak senin fikrin miydi?" diye yanıtlıyorum.

Burun delikleri daha da genişledi, bir adım geri çekildi, çenesi kasıldı ve öfkesi kabardı. Sanırım bu adamın neden futbol oynadığını anladım. İçinde birikmiş çok fazla saldırganlık var gibi görünüyor.

"Hazır olunca bana gönder yeter." Yanımdan hızla geçip bir kapıyı ardına kadar açtı ve doğruca bir dolabın içine girdi.

"Çıkış o tarafta," diyorum, başka bir kapıyı işaret ederek, o da kendi kendine küfrediyor.

Vay canına, bu çok eğlenceli olacak...

BÖLÜM 3

GRAYDON

Antrenörümün ofisinin dışında beklerken bacağım titriyor.

Henüz sezon başlamadı, çünkü Temmuz ayındayız, ama yakında antrenman kampına başlayacağız, bu da haftada iki üç günümü şu lanet flamingolara ayıracak vaktim olmadığı anlamına geliyor. Bir hata olmuş olmalı, çünkü bu benim için işe yaramayacak ve antrenörüm de yakında bunun hesabını soracak.

Koridordan gelen topuklu ayakkabı sesleri dikkatimi çekti ve Gretchen'in kırmızı bir takım elbise içinde bana doğru geldiğini görünce içimden bir ah çektim.

İsa.

İsa.

Bu kadın burada ne yapıyor?

"İşte, en sevmediğim oyuncu bu. Ofisimde çalışmam gereken bir günde stadyumunuza çağrıldığıma çok sevindim."

"Seni buraya ben çağırmadım," diyorum.

"Evet, ama anlaşılan koçunuza şikayet edeceğiniz her neyse, benim de orada bulunmam gerekiyor."

Kapı hızla açıldı ve Antrenör Keenan, Gretchen'e gülümsemeden önce beni tiksiniş bir bakışla süzdü. "Gidelim mi?"

"Sanırım öyle yapalım." İçeri giriyor ve ben de homurdanarak sandalyemden kalkıp, diğer takımları çalıştırdığı zamanlardan kalma övgülerle dolu büyük odaya giriyorum...

Gretchen, masasının karşısındaki sandalyelerden birine otururken ben ayakta durmayı ve uzak duvara yaslanmayı tercih ettim, kollarımı öfkeyle kavuşturdum.

Koç Keenan'ın kel kafası, arkasındaki pencereden gelen ışığı yansıtırken, sandalyesine yaslanıp bir kalem alıyor. Onunla ne zaman konuşsanız, adam her zaman bir şeylerle uğraşmak zorunda kalıyor. Kalem,

kağıt parçaları... iç çamaşırı. Evet, bir keresinde poposunun derinliklerinden sıkışmış bir iç çamaşırını çıkarırken oradaydım.

Son derece tatsız bir deneyim.

"Yeni görevinizle ilgili bu acil toplantıyı neden çağırdığınızı açıklayabilir misiniz?" diye soruyor.

"Bunun ödevle ilgili olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Çünkü bu görev size dün verildi ve hemen bir toplantı talep ettiniz. Ben zekiyim, Saint. Olayları anlayabiliyorum."

"Bana öyle seslenme," dedim dişlerimi sıkarak.

Bana öyle seslenmemesi gerektiğini çok iyi biliyor.

Bu dünyada bana o şekilde hitap etme hakkına sahip tek bir kişi var.

Ama yine de, ofisine girer girmez sınırlarımı bozmayı çok seviyor.

Omuz silkerek, "Öhöm!" dedi.

Dudaklarında beliren o tebessüm, bana onun oyuncularları için en iyisini istemeyen, aksine işini korumak için siyaset yapan, öfkeli bir heriften başka bir şey olmadığını gösteriyor. Ondaki nefret etmemin en önemli nedenlerinden biri de bu.

Burada gerekenden daha fazla kalmak istemediğim için, "Yakında başlayacak eğitim kampı nedeniyle hayvanat bahçesinde bulunmam için gereken zamanı ayıramam" diyorum.

Antrenör Keenan, "Antrenman kampı üç hafta sürmüyor," diye karşılık veriyor. "Bu da size hayvanat bahçesinde yardım etmek için bolca zaman tanıyor."

Sinirden dişlerimi gıcırdatmak istemiyorum. "Biliyorsun, kampa hazırlanmak için takip ettiğim bir antrenman programım var. En iyi fiziksel formda olmadan gelip arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Antrenmanlarınızın tüm gün sürmediğinden eminim, eğer öyleyse, antrenman ekibiyle konuşmam gerekiyor çünkü yorgunluğunuz maç kazanamamamızın sebeplerinden biri olabilir."

Bu...şerefsiz...herif.

Sahada ezilmememizin tek sebebi, savunma hattım ve rakip takımın oyun kurucusuna uyguladığımız baskı.

Öte yandan, o her zaman oyun tarzının tek doğru yol olduğunu düşünen, küstah bir herif olmuştur. Görünüşe göre bizim istatistiklerimiz onun hakkında farklı düşünüyor.

Gerginliği sezen Gretchen araya giriyor. "Haftada sadece birkaç saat, Graydon. Eminim halledebilirsin."

Ona öfkeli bir bakış fırlattım. "Ve beni şu lanet olası flamingolarla eşleştirmek senin fikri miydi?"

"Hayır, o koçunuzun ve Phil'in fikriydi," diye yanıtlıyor. "Ona takımın imajını en iyi şekilde güçlendirecek hayvanın hangisi olduğunu sordum ve o ve Phil flamingoyu seçtiler."

Antrenör Keenan kalemini tıklatıyor. "Bunlar gerçekten dikkatimi çekti. Bu kadar hassas kuşlara böyle özen gösterdiğinizizi görmek... Bu benim yüzümde bir gülümseme oluşturunurdu."

Öfkem kabararak kolumu yana doğru savurdum. "Bu saçmalık, sen de biliyorsun. Halkın gözü önünde böyle gösteri yapan ben olmamalıyım. Marshall ya da Trivet olmalı... ya da her iki oyunda bir yere düşürüldüğü için halkın güvenini kazanamayan Bateman'a ne dersin? Halkın güvenini kazanacak hücumdan biri olmalı."

Antrenör Keenan doğrulup şöyle dedi: "Saint, lütfen bana bu takımın antrenörü olarak ne zaman göreve başladığınızı söyleyin. Çünkü kararları sizin verdiğiniz izlenimine kapılmışsınız gibi görünüyor."

"Birinin bu konuda akıllıca davranması gerekiyor," diye çıktım, öfkemi dizginleyemeyerek.

Doğrusu, bu organizasyonda zekâ eksikliği var gibi görünüyor. Takımın en sevecen olmayan oyuncularından biri olmakla kalmayıp, taraftarlara kendini kanıtlamaya da ihtiyacı olmayan biri olduğum halde, neden beni "takım ruhu" toplamak için seçsinler ki?

Hücum hattı oyuncuları bir tür "özür dileme/lütfen bizi beğenin" turuna çıkmalı, ben değil.

Seçilmiş kişi olarak mantıklı bir açıklama yapamıyorum.

Elbette, bunu yapmak istemeyebilirim ve işin özüne inersek, flamingolardan gerçekten nefret ediyorum mu? Dürüst olmak gerekirse, umursamıyorum, ama zamanımı elimden alıp beni bir hayvanat bahçesinde ne yaptığımı kim bilir... evet, bu konuda huysuz bir tavır sergileyeceğim, çünkü hayatımda yapacak daha iyi şeylerim var.

Bu iş bana göre değil, bu iş tam olarak OC gibi bir kişiliğe sahip birine göre.

Koç Keenan yavaşça başını sallıyor. Hesap yapıyor. Planlar kurduğunu görebiliyorum ve dürüst olmak gerekirse, o küçücük beyninde ne düşündüğü umurumda değil. Oyunda çok fazla yılım kalmadı. Emeklilik kapıda. Takas edilmeyeceğim çünkü sözleşmemde burada çürüyeceğimi açıkça belirttik. Kariyerimi San Francisco'da bitireceğim. Paramı bankaya

yatırdım, biriktirdim ve emekli olduğumda hiçbir şey için endişelenmeme gerek kalmayacak. Bir uçuruma çekilip kendimi dünyanın geri kalanından izole edebilirim.

Tam da istediğim gibi.

“Sezon boyunca o lanet flamingolarla sürekli görevlendirilmenizi ön büroya söylemeden önce ofisimden ayrılmanızı öneririm.” Gözleri bana kilitlendi. “Ve bu konuda bir şikayet daha duyarsam, cezanızın iki katına çıkacağını bilin.”

Ve işte o da, bu organizasyondaki zekâ hakkındaki düşüncelerimi pekiştiriyor. Bu takımı sahip olduğu azıcık zekâyla değil, egosuyla yönetiyor.

Ve egosu buraya geldiği andan itibaren beni yıkmaya çalışıyor.

Maalesef bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Homurdanarak kapıyı hızla açtım, tam kapatmak üzereyken Gretchen seslendi: "Maple ile görüştüm. Sana bir program göndereceğini söyledi. Ziyaretlerin hakkında bir fikrim olsun diye bana da göndermesini rica ettim. Hayvanat bahçesine söz verdiğimiz zamanı ayırdığından emin olmak istiyoruz."

Sinirlenerek kapıyı çarparak koridora doğru yöneldim, tam o sırada telefonumda bir bildirim sesi duydum.

Telefonumu cebimden çıkardım ve yabancı bir numaradan gelen bir mesaj olduğunu gördüm. Mesajın ekinde, bugün saat üçte hayvanat bahçesinde olmam gerektiğini belirten bir programın resmi vardı.

Mükemmel ötesi.

Kamyonetimin kapısını sertçe kapatıp B harfi olan yeşil kapıya doğru ilerliyorum. Kuş cıvıltıları, insan sesleri ve maymun sesleri birbirine karışırken, gübre kokusu burnuma geliyor.

Günün nasıl geçeceğinden emin olmadığım için, Gretchen'den gelen ve uygun giyinmemi hatırlatan mesaj üzerine eski bir kot pantolon ve gri bir Foghorns tişörtü giydim.

Ben de alaycı bir şekilde, bunun formamı, koruyucu pedlerimi ve kaskımı mı kapsadığını sordum. O da, eğer aptal gibi görünmek istiyorsam, buyurayım dedi.

Ellerim ceplerimde, kapı aralanır aralanmaz arayı kapatıyorum. Maple'ı görmeyi beklerken, karşıda aptalca bir sırıtışla OC'yi buluyorum.

İsa.

İsa.

"Dostum, neden suratın asık?"

"Bana 'dostum' deme," diyerek yanından geçtim, ancak kapının diğer tarafında Bennett'in de durduğunu gördüm.

Onun derdinin ne olduğundan emin değilim ama çok uslu birine benziyor. Söyleneni şikayet etmeden yapacak biri. Ben böyle insanlardan nefret ederim.

OC, ortamın havasını anlamamış bir şekilde, "Biliyor musun, şöyle bir düşünüyordum," diyor. "Madem hepimiz bu işin içindeyiz, sence de bir grup sohbeti başlatsak iyi olmaz mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum etrafa bakarak. "Burada öylece durup ne yapıyoruz?"

"Bize beklememiz söylendi. Hayvanat bahçesi görevlilerimiz bizi almaya geliyor," diyor Bennett çite yaslanırken.

Vay, demek ki sesi varmış.

OC, "Grup sohbetine geri dönelim," diye yanıtlıyor. "Bence faydalı olurdu—"

"Sorun ne?" diye sordum ona dönerek. "Şunu bir gör dostum. Burada olmak istemiyoruz. Grup sohbeti başlatmak isteyerek durumu daha da kötüleştirme."

"Bennett bu işten hoşlanıyordu."

Bennett'e şöyle bir baktım, o da sadece omuz silkti.

"O halde ikili olarak devam edelim," diye yanıtlıyorum tam o sırada Maple ve diğer iki hayvanat bahçesi görevlisi binadan çıkıyor.

İşte orada.

O bana doğru yaklaşırken göğsüm sıkışıyor, gözlerim beni ele veriyor; yavaşça bacaklarından yukarı, kalçalarının kıvrımından geçerek, büyüleyici yüzüne doğru ilerliyor ve orada kalıyor.

Ve tıpkı onunla ilk tanıştığım zamanki gibi, yumuşak, tereddütlü bir gülümsemeyle karşılandığımda ensemin kızardı.

O... muhteşem.

Nefes kesen.

Hayvanat bahçesinde çalışacağım söylendiğinde hiç de böyle bir şey beklemiyordum. Kafamda, hayranı olduğum ama savunma hattımı nasıl

geliştirebileceğim konusunda fikirleri olan yaşlı, aksi bir adamla çalışacağımı hayal etmiştim.

Onunla tanıştığım andan itibaren, burnunda kıl olan yaşlı bir adama dönüşmesini diledim, ama bunun yerine onu görüyorum... muhteşem güzelliğiyle.

Diğer iki hayvanat bahçesi görevlisi onun iki yanında duruyor; biri haki şortlu, güneşten solmuş yeşil polo tişörtlü ve ipleri çenesinin altında sıkıca bağlanmış safari şapkalı uzun boylu bir adam. Diğer hayvanat bahçesi görevlisi Maple gibi daha genç, ancak kısa pixie saç kesimli, kahverengi saçlı ve belinde bir bel çantası taşıyor.

Safari şapkalı olan ilk konuşan oluyor. "Hazır mısınız, Bay O'Connor?"

"Dostum, bana OC de." Uzun boylu adamın sırtını sıvazladı. "Fazlasıyla hazırım. Beni şu zürafaların yanına götür."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Kışına hangi simli bomba girdiğinden emin değilim ama ondan uzak durmayı planlıyorum.

"Hazır mısın, Bennett?" diye soruyor diğer hayvanat bahçesi görevlisi, bel çantasından bir dudak balmı çıkarıp dudaklarına sürerken.

"Evet." Bennett onun yönüne doğru ilerledi ve Maple'ı benimle yalnız bıraktı.

Tıpkı diğer günkü gibi, haki pantolon, yeşil polo tişört ve yürüyüş botları giymiş, sarı saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış, gevşek tutamları örülmüş. Simsiyah kirpikleri elektrik mavisi gözlerini vurgularken, yanakları güneşten bronzlaşmış ve pembe bir ton almış. Ağzının iki yanında gamze gibi görünen bir nokta var ama bakışlarındaki somurtkanlıktan bunun doğru olup olmadığını anlayamayacağımı tahmin ediyorum.

Bunu istemezdim zaten.

Evet, gördüğüm en güzel yüzlerden birine ve inanılmaz kıvrımlı bir vücuda sahip, ama bu hiçbir şey ifade etmiyor çünkü işkencemin anahtarı onun elinde. Omuzlarının duruşundan ve vücut dilinden taşan tavırdan anlıyorum ki bana işkence etmekten zevk alacak.

"Size Bay St. John diye mi hitap etmeliyim, yoksa sadece Graydon diye mi seslenmeliyim?"

Çitten kendimi itip ona doğru ilerledim. "Ben de senin bana 'şerefsiz' diyeceğini sanıyordum."

"Beni kışkırtma," diye yanıtlıyor. Evet, olgunlaşmış durumda.

Bir sürü kuşa bir hakaret ettim ve şimdi bana karşı kin mi gütüyor?

Açıkçası pek umurumda değil.

İnsanların benim hakkımdaki düşünceleri umurumda değil.

Onların sevgisini veya dostluğunu kazanmama gerek yok. Benden nefret etmeleri daha iyi. Aslında, bu benim için daha iyi çünkü bu, umursamadığım insanlarla konuşmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyor.

Önümüzdeki binanın kapısını açıyor ve ben de kapıyı elinden alıyorum, böylece kolumun altından geçip binaya girebiliyor.

Bu hareketi görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı, bu da benim bir pislik olduğumu doğruladı. Kapıyı onun için açık tutmak gibi basit bir şey beklemiyordu.

Ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama bu beni... biraz kötü hissettiriyor.

Öncelikle şunu kabul etmeliyim ki, en iyi insan değilim.

Huysuzum.

Benimle çalışmak zor.

Ve kimsenin açmak istemediği bir sürü sorunum var, bu da beni çoğu zaman huysuz yapıyor.

Ama kapıyı açık tutmamak mı? O kadar da kaba değilim, değil mi?

Yanımdan sessizce geçip gitti ve aman Tanrım, her gün kuş pisliğiyle çalışan biri için inanılmaz güzel kokuyor. O kadar güzel ki, tekrar koklamak istiyorum.

Saç örgüsü omuzlarının üzerinden savrulurken binanın içine giriyor ve bana teşekkür etmek istediğini görebiliyorum, ama bunun yerine masadan buzlu su dolu iki Nalgene su şişesi alıyor.

Bir tanesini bana uzatırken, "İşte. Susarsan diye. İstersen burada bırak, istersen eve götür. Unutmazsan su çeşmesi devreye girecek," dedi.

Üzerinde hayvanat bahçesi logosu işlenmiş ve logonun hemen altında bir bant parçasına isim yazılmış olan şişeyi alıyorum. Benimki yepyeni iken, Maple'ınkisi cehennemden geçip gelmiş gibi görünüyor; üstünde, altında ve yanlarında çizikler ve oyuklar var.

"Bu taraftan," diyor ve beni bir kapıdan dışarı, arkasında açık kasa bulunan iki kişilik bir golf arabasına yönlendiriyor. Oturuyor ve bana başıyla onay veriyor. "Bin."

Sanki bu kadar kolaymış gibi.

Arabanın diğer tarafına geçip eğilerek vücudumu o lanet şeyin içine sığdırmaya çalışıyorum. Omuzlarım neredeyse bankın tüm genişliğini

kaplıyor, başım üst kısma değiyor ve sağ bacağım kenardan sarkmak zorunda çünkü verilen o minimal alana kesinlikle sığamıyorum.

Bana doğru baktığında gözleri şaşkınlıkla açılıyor, sonra durumumda bir komiklik bulup gülmeyi zor tutuyor.

"Tamam, not aldım, Gator'un sizin beden ölçülerinize daha uygun olmasını rica etmem gerekecek."

Kapüşonu kavrayıp rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyorum ama gerçekten hiçbir faydası yok.

"Flamingo sergisine yürüyerek gidebilir miyiz?"

"Normalde," diyor. "Ama bugün size hayvanat bahçesini gezdirmem gerekiyor."

"Bu gerekli mi?"

"Bence öyle, çünkü muhtemelen bir noktada bu konudan bahsetmeniz gerekecek, ama eğer konu hakkında eğitim almadan röportajları doğaçlama yapabilecek kadar kendinize güveniyorsanız, o zaman seve seve inip flamingoların yanına yürürüm."

Ukala.

"Sadece sür," diye homurdandım, o arabayı hareket ettirirken ben de arabaya ve su şişeme sıkıca tutundum.

İsa Mesih.

Sola dönüyoruz, araba iki tekerlek üzerinde sallanarak hayvanat bahçesinin önüne doğru ilerlerken o da oldukça büyük, çiçek açmış bir çalının yanında gelişigüzel fren yapıyor.

Ziyaretçiler yürüyüş yollarında gözden kaybolup tekrar beliriyor; kimisi bebek arabalarıyla, kimisi çocuklarının kollarında yeni alınmış peluş oyuncaklarla, kimisi ise bitkin bir halde boyunlarına asılı yeniden kullanılabilir bardaklarla geliyor. Lunapark havası veriyor ama eğlence araçları yok.

"Burada iki yüz elli farklı türden iki binden fazla hayvana ev sahipliği yapıyoruz."

Vay canına, çok fazla hayvan var. Bunu kendime saklıyorum.

"San Francisco Hayvanat Bahçesi en çok Koko adlı goriliyle tanınır. Koko'yu biliyor musunuz?"

"Bunun farkında olabileceğimi mi sanıyorsunuz?"

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, "Doğru, ne düşünüyordum ki?" dedi. Omuzu benimkine degecek şekilde kıpırdandı. Ne kadar ufak tefek olsa da, bu lanet şeyin içinde aramızda hiç boşluk yoktu, bu da onun kokusunu en

ön sıradan duyabileceğim anlamına geliyordu. Bu da ne böyle? Aman Tanrım, çok güzel kokuyor. "Koko burada doğdu ve Amerikan İşaret Dili'nde çok yetenekli bir iletişimciydi. Bu dünyada gerçek bir hazine."

Başımı sallıyorum.

"Ayrıca yavru kedileri de çok severdi ve hayatı boyunca birçok yavru kediye sahiplenip onlara baktı. Çok sevilen, tatlı, sevgi dolu bir hayvandı." Bana doğru sinirli bir bakış attı. "Sanki umurunuzda değilmiş gibi geliyor ama 2018'de vefat etti. Birçok kişi için yıkıcı bir kayıptı." Hüzünlü bir şekilde iç çekti.

Ne yapacağımı bilemeden boğazımı temizledim. "Başınız sağ olsun."

"Bunu gerçekten kastettiğini anlıyorum," diyor alaycı bir tonla, golf arabasını tekrar ileri vitese takıp bizi ileri doğru iterken.

Yani, bir bakıma gerçekten de öyle demek istedim. Belki başkası kadar değil ama... bir gorilin ölmesi üzücü.

"Hayvanat bahçesi yüz dönümden fazla bir alana yayılıyor ve bu da onu Kuzey Kaliforniya'nın en büyük hayvanat bahçesi yapıyor."

"Yüz dönüm mü? Hepsi bu mu?" diye soruyorum, parmaklarım tavana saplanmış halde, bu minyatür golf arabasının içinde kilitli kalmışken, o da çılgın bir kadın gibi bir yandan diğer yana savruluyor. Bu şeyin anahtarlarını ona kim verdi?

"Bu çok büyük bir alan."

"Evet, ama vahşi bir hayvan için değil. Onlar istedikleri kadar araziye alışkınlar."

Başını hızla çevirip o büyüleyici güzellikteki gözleriyle bana bakıyor. Aman Tanrım, kızginken gözleri daha da mavi oluyor. Ve araba kullanırken de çılgına dönüyor.

Lütfen nereye gittiğinize dikkat edin. Allah aşkına!

"O insanlardan biri olmayın."

"Ne demek istiyorsun?" Arabanın ön tarafına doğru başımı sallayarak dikkatini vermesi gerektiğini belirttim.

"Hayvanat bahçelerini, hayvanların esaret altında tutulmamasının daha iyi olacağını iddia ederek küçümseyen türden bir insan."

"Yani... yapamazlar mı?" Neden dikkatini dağıtıyorum ki?

"Bilginize...Graydon...burada barındırdığımız hayvanların çoğu insan türünden kurtarılmış, hayata yeniden tutunmaları için ikinci bir şans verilmiş ve biz hayvanat bahçesi görevlilerine de korumanın önemini başkalarına anlatma fırsatı sunuyor." Dört yönlü bir kavşakta sert bir fren

yaptı, neredeyse beni ön cama çarptıracaktı, sonra tekrar ileri fırladı ve beni koltuğuma savurdu. Bu şeyin ne kadar beygir gücü var acaba? “Ama belki de futbol bağımlısı beyniniz böyle bir şeyi tam olarak kavrayamıyordur.”

Hey, bu çok kaba bir davranış.

“Ve şunu bilmenizi isterim ki, bu hayvanları incelemek ve alıştıkları ortama uygun bir ortam yaratmak için yüzlerce saat harcadık.” Arabanın kaldırımında kayması, bir virajda daha yana yatmamızla birlikte midemi bulandırdı; öfkesi onu açıkça çılgın bir Cruella de Vil şoförüne dönüştürmüştü.

"Hey, belki biraz yavaşlasan iyi olur—"

“Ve biz onları sürekli inceliyoruz, popülasyonlarının artmasına yardımcı olacak yollar buluyoruz ve sizin gibi cahil insanlar yüzünden nesillerinin tükenmemesini sağlıyoruz.” Bana homurdanarak elini tiksintiyle yana savurdu.

Sonra, başını hızla çevirerek—eminim ki bu onun mikrofonu yere bırakma şekliydi—arabayı keskin bir şekilde sola döndürdü ve beni o kadar yana savurdu ki, arabanın tavanına tutunmayı bıraktım ve üst bedenimin tamamı arabadan dışarı fırladı.

Tıpkı araba bayilerindeki rüzgar ölçerler gibi, kollarımı savurarak, ayaklarımı arabanın tabanına bastırarak, ellerimle sağlam bir şeye tutunarak, bebek arabalarıyla gelen kalabalığın önünde yuvarlanıp düşmekten kurtulmaya çalışarak çırpınıyorum.

Ama ben yetersiz kaldım.

Tam da kenardan dışarı fırlayıp fil şeklinde bir kaptan Cheerios yiyen bir çocuğun üzerine düşmek üzereyken, elim bir ipe takıldı ve can simidi gibi ona tutundum.

"Ahhhh!" diye bağırdı Maple, ben kendimi hızla yukarı çekip arabayı durdururken. İkimiz de pleksiglas ön cama doğru savrulduk ve sonra koltuklarımıza geri sıçradık.

"Aman Tanrım, neredeyse arabadan fırlayacaktım. Bu şeyi sürmek için size kim izin verdi?"

Başını tuttu ve gözlerinde öfkeyle bana döndü. "Çektiğin benim saçımdı."

"Ne zaman?" diye soruyorum, koltuğa tekrar yerleşip, her an arabada kalabilmemi sağlayacak bir yol bulmaya çalışıyorum.

"Az önce." Başının yan tarafını ovuşturdu.

"O ip değildi, değil mi?"

"Hayır, o benim saçımdı ve saçımın çekilmesinden hoşlanmıyorum."

Durakladım ve yavaşça onu baştan aşağı süzdüm; gözlerim haki pantolonundan, içine sokulmuş gömleğine, göğüslerinin kıvrımına ve ta o muhteşem yüzüne kadar gezindi. "Anlaşılan, saçını çekiştiren doğru adamla henüz birlikte olmamışsın."

Saçlarını benden uzaklaştırırken gözleri şok içinde irileşti. "İğrenç, yapma."

"Bir kadının saçını çekmenin iğrenç bir yanı yok. Özellikle de doğru yapıldığında."

Çenesini dik tutarak karşılık verdi: "Şunu söyleyebilirim ki, bunu doğru yapmayı bildiğinize dair en ufak bir ihtimal bile yok." Biraz daha yaklaşp sesini alçaltarak ekledi: "Heyecan ve heyecan yerine, sadece düşmanlık ve öfke hissediyorum."

Bu yanıt sinirlerimi bozuyor, çünkü bir kadının saçını nasıl çekeceğimi biliyorum. Saçını yumruğumun etrafına nasıl sarıp, sırtının eğilmesini ve başının geriye doğru kalkmasını sağlayacak şekilde nasıl çekeceğimi biliyorum. Bir kadını sıkıca tutarken, adımı haykırmasını ve orgazm olana kadar onunla nasıl sevişeceğimi biliyorum.

Ne yaptığımı çok iyi biliyorum... Maple. "Sana hiç sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi olduğunu söyleyen oldu mu?"

Omuz silkerek, "Ugh, kendini beğenmişlikten vazgeç." dedi. Doğrulup dikkatini tekrar hayvanat bahçesine çevirdi, boğazını temizledi ve "Burası Keşif Bölgesi. Çocukların tavuklar ve keçiler gibi insan dostu hayvanlarımızı gezip keşfedebilecekleri, aile dostu bir alan." dedi. Yani beni neredeyse golf arabasından uçurduğunu görmezden mi gelecek? Tamam. "Burada görevlendirilmediğin için şükretmelisin. Kümeslerin yenilenmesine yardım edebilir, dokunulabilir her yüzeyden yavru keçi hastalıklarını temizleyebilir ve keçilerle üstünlük mücadelesi verebilirdin."

"Evet ama bu aile çiftliğinde huysuz bir cadı da var mı?" diye kendi kendime mırıldanıyorum, bir yandan da atlıkarıncaya doğru bakıyorum.

"Hayır, ama etrafı sümük yiyen çocuklarla dolu."

"Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum."

Kadın kısık sesle bir şeyler mırıldanıp ayağını gaz pedalına sertçe bastı.

"Vay canına." Tekrar tavana tutundum. "Şu çılgın sürüşe biraz ara verebilir misin?"

"Bunu bir an önce halletmeye çalışıyorum ki artık senin yanında oturmak zorunda kalmayayım."

"Ben de aynısını tercih ederdim, ama eğer dondurma yalayan bir çocuğu ezerseniz, sorumluluk bana ait değil."

Bakışlarını bana doğru çevirdiğini hissettim ve sonra, şaşırtıcı bir şekilde, küçük bir tiyatronun önünden geçerken hızını yavaşlattı ve Flamingo Lagünü'nün önünde durdu.

"Vaktinizin tamamını burada geçireceksiniz. Gördüğünüz gibi, sergiyi genişletmek için yer var, ancak daha önce de konuştuğumuz gibi, önce fon bulmamız gerekiyor. Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Parkın sol tarafına doğru araba sürmeye devam ediyor, artık acele etmiyor ve hayvanat bahçesinin bölümlerini işaret ederek, bilgiler sıralayarak ve sergileri incelerken ilgimi canlı tutmaya çalışıyor; bu sırada çocukların yapışkan parmaklarını göstermelerini, ebeveynlerin çocuklarını hayvanat bahçesinin bölümlerini ayıran ipleri yalamaları nedeniyle azarlamalarını ve çöplerin çöp kutusuna atılıp tam olarak ulaşmamasını izliyorum. Tanrım, bu kadar zor değil.

Afrika bölgesine vardığımızda, OC'yi de bir golf arabasında, hayvanat bahçesi görevlisiyle sohbet ederken gördüm. Adam oldukça canlıydı, konuşurken ellerini kullanıyor, başını geriye doğru eğip gülerken hayvanat bahçesi görevlisini eğlendiriyordu.

"Keşke bana atansaydı," diye mırıldandı Maple.

"Evet, yazık. Onun şirketinde çalışabilmek için sahte gülmeyi öğrenmen gerekirdi."

Gözleri bana takıldı, ardından golf arabasının ön camını titretecek kadar rahatsız edici bir kahkaha attı, ancak anında sustu. Yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan, ifadesiz bir şekilde, "Sanırım bununla başa çıkabilirdim," dedi.

Tam bir arsız ve ukala.

Turuna devam eden kadın, "Burası Afrika savanı, büyüklüğü nedeniyle en dikkat çekici sergilerimizden biri. Zürafalarımız, zebralarımız ve deve kuşlarımız gibi hayvanların daha doğal bir ortamda yaşamasına olanak sağlıyor. Çok daha fazla alana ve daha iyi kaynaklara sahip oldukları halde neden bağış toplama yarışına dahil edildiğinden emin değilim, ama hayvanat bahçesini ben yönetmiyorum." diyor.

Savanaya karşı bir miktar burukluk seziliyor.

Not edildi.

Sessizce flamingo binasına geri döndü ve golf arabasını park etti.
"Sorunuz var mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, o arabadan inerken ben de kendimi açıp geriniyorum, sırtım kramp girmesin diye vücudumu bir yandan diğer yana çeviriyorum.

"Bu taraftan." Beni lagüne ve tavuk teliyle çevrili yüksek bir çite götürüyor. Flamingolarla ziyaretçiler arasında mesafe yaratmak için geçici olarak dikilmiş gibi görünen tuhaf bir eklenti. Bariyer, planlı bir özellikten ziyade sonradan düşünülmüş, gelişigüzel ve uyumsuz duruyor. "Bizim evimizde yaklaşık—"

"Bu çit de neyin nesi?"

"Ne?"

"Bu çit." Elimle hafifçe salladım, acaba bütün çit elimde çökecek mi diye merak ettim. "Bunda ne var böyle?"

"Ah. Kuş gripi salgını sırasında eklendi. Kuşlarımızı korumaya çalışıyorduk ve o zamandan beri bu sorunla ilgilenilmedi."

Bu tam bir göz kamaştırıcı çirkinlik.

Eğer ziyaretçilerin flamingolarla daha fazla bağ kurmasını istiyorlarsa, bu yapılmaması gereken yöntemlerden biridir.

Ama yine de, ben ne bilirim ki?

Kesinlikle hayır, umurumda da değil.

"Dediğim gibi, burada yirmi beşten biraz fazla flamingo besliyoruz."

"Biraz fazla mı? Neden yirmi altı ya da yirmi yedi, ya da tam miktar neyse onu söylemiyorsunuz?"

Burun delikleri genişliyor ve Tanrım, kızgınken bile inanılmaz güzel. Gerçi ben buna hiç dikkat etmiyorum. "Ne önemi var ki?"

Omuz silktim. "Böyle ifade etmek biraz garip geliyor."

Sanki sabır dilenircesine gökyüzüne bakıyor, sonra şöyle devam ediyor: "Burada yirmi altı flamingo besliyoruz. Onları takip edebilmek için bacaklarına bant takıyoruz, böylece günlük sağlık durumlarını detaylı bir şekilde kaydederek tıbbi kontrollerini çok daha kolay yapabiliyoruz. Arkada, suya vuran, açık yeşil bantlı olan flamingo, Büyük Hermy. Flamingolarımızın en yaşlısı ve aynı zamanda benim favorim. Bir gözü eksik ama bu onun parlak şeyleri sevmesine engel olmuyor, bu yüzden onu gagalamak istemiyorsanız asla yanında takı takmayın."

"Bu bir sorun olmayacak," diyorum.

"Sağ tarafta kırmızı bantlı ve on bir numaralı olan, Dinkle. Hayvanat bahçemizdeki ilk doğan flamingolardan biriydi."

"Dinkle mi?" diye soruyorum. "Onun için daha iyi bir isim seçemez

miydiniz?"

"Halk bunun için oy verdi."

"Böyle bir seçeneğin ortaya çıkmasının sebebi ne olabilirdi ki?"

Omuz silkti. "Beğendim. Ona mükemmel uyduğunu düşünüyorum çünkü o hep... tuhaf biriydi." Göletin arka tarafına doğru işaret etti, önem verdiği canlılardan bahsederken tavrı yumuşadı. Özellikle kuşlar söz konusu olduğunda, onun gibi heyecanlanan birini daha önce görmediğimden emin değilim. "Ve oradaki, o da Büyük Gwendalyn. Kriller ortaya çıktığında, ilk önce kendisinin alacağını belli ediyor ve Büyük Hermy açıkça gösterişin kralı olsa da, buna izin veriyor. Ama bence bunun nedeni ona göz koymuş olması."

Tamam, yani... boş zamanlarında flamingo temalı hayran kurgusu yazıyor. Anladım.

"Ve şu büyük kayanın yanındaki dördüncü kişi, Kevin Malone; çünkü takım, eğer bir tencere acı biberli yemek taşımak zorunda kalsaydı kesinlikle dökeceğine inanıyor. Ne kadar sakar bir kuş." Çite yaslanmış, kendi kendine kıkırdıyor, arkadaşlarını mı desem? Çünkü öyle görünüyor.

"Şurada tek ayak üzerinde duran da Tribbs."

"Tribbs mi?" diye soruyorum.

"Evet." diye kıkırdadı. "Joey Tribbiani gibi, çünkü o tüm flamingoların en azgın olanı. Çiftleşme mevsimi geldiğinde, dans hareketleri, yani kafa sallaması, çok eksantrik ve sıra dışı oluyor. Bununla ilgili bir sürü videom var." Kafasını sallamaya başladı ve sonra kendi kendine güldü.

Sevgili Tanrım.

Neler oluyor böyle?

"Şey, eee—"

"Ha, bir de kolunda on altı rakamı olan var ya? O da Martha Stewart."

Bu iyi olmalı.

"Tahmin edeyim, çünkü diğer flamingolara krillerini göl yosunuyla süslemeyi ve basit bir sopa ve bir parça çamurdan kuğu yapmayı öğretiyor, değil mi?"

Maple, yüzünde hakaret dolu bir ifadeyle beni baştan aşağı süzdü. "Hayır, çünkü suda uzanırken dikkat çekici pozlar vermeyi seviyor." Gözlerini devirdi ve sanki deli olan benmişim gibi çitten uzaklaştı. "Bu taraftan."

Onu takip ediyorum, dürüst olmak gerekirse berbat kokan flamingolara bir anlığına arkamdan bakıyorum, o flamingo binasına girerken. Küçük

koridordan geçerken kısa bir an için gözlerim onun kalçalarına kayıyor; haki pantolonu kalp şeklindeki kalçalarına yapışmış ve belini sıkarak içine sokulmuş, hiç de hoş görünmeyen polo tişörtüyle buluşuyor. Belinde yıpranmış siyah bir kemer var, pantolonunu yerinde tutuyor, pantolonun paçası ise yürüyüş botlarının hemen üzerinde, neredeyse kısa paa gibi duruyor.

Bu beni güldürüyor. Onun hakkında flamingoların arkadaşı gibi görünmesi, kolay kolay saçmalıklara tahammül etmemesi ve inanılmaz güzel bir kalçası olması dışında pek bir şey bilmiyorum. Kk yapısıyla aldatıcı gibi görünse de, kalçasında çok fazla kıvrım var. Tutunmak için mükemmel bir miktar.

Binmek için.

Tokatlamak.

İle...

"Burası temizlik yaptığımız yer—şey, merhaba?" diyor Maple, beni düşüncelerimden çıkararak. "Az önce popoma mı bakıyordun?"

Bok.

"Hayır." Duvara yaslanıp, yalan söyleyerek, evet, kalçalarına bakıyordum. Gerçekten güzel kalçalarına. Ama kartlarımı asla belli etmeyen biri olduğum için, aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Kısa paçalı pantolonuna bakıyordum."

Yanakları kıpkırmızı olmuş bir halde pantolonuna bakıyor, sanki daha uzun görünmesini sağlayacakmış gibi kumaşa bastırıyor ama düzeltmeye çalışırken başarısız oluyor. "Bunlar kısa paçalı pantolonlar değil."

"Tabii," dedim, pantolonlarıyla ilgili onu eleştirdiğim için biraz kötü hissederek. Eminim flamingolar hakkında hayran kurgusu yazıp onları beslediği için çok az para kazanıyordur, bu yüzden pek pantolon almaya gücü yetmez, ama özür dilemek için kelimeleri bulmaya çalışmadan önce boğazını temizledi ve lavaboya doğru ilerledi.

"şey... ne diyordum ben?" Boğazını tekrar temizledi, keyifsiz ve utanmış görünüyordu.

Bok.

Biliyorum, ben bir pisliğim ama bunu hak etmeyen birini kötü hissettirmek, benim normalde olduğum türden bir pislik değil.

"Akçaağaç-"

"Biliyor musun, izin ver de, şey..." Etrafında dönüp durdu, bana bakmaktan kaçınarak her yöne baktı. Çok telaşlıydı, yanakları kıpkırmızı

olmuştı, elleri bir şeyler yapmaya çalışırken kıpır kıpırdı. Onu incittiğimi anladığım için özür dilemek dilimin ucundaydı, ama o, “Ah evet, bunlar, şey... bunlar yıkanması gereken bulaşıklar. Sabun ve su kullanıp iyice durula.” dedi. Beni lavaboya doğru götürdü, tam yıkama alanının önüne oturttu.

Bir saniye bekleyin lütfen.

Geri çekilmeye başladı ama onu durdurdum. "Bunları temizlememi mi istiyorsun?"

Gözleri parıldayarak bana baktı. "Yıkıyorum, çünkü kendi kendilerini temizlemeyecekler ve onları yıkamaktan daha önemli işlerim var."

Bunun üzerine, beni bir sünger, biraz sabun ve iğrenç kuş pisliği kokusuyla baş başa bırakarak çekip gitti.

BÖLÜM 4

AKÇAAĞAÇ

Gözlerim yaşlarla dolarken, "Beni aptal sanıyor," diyorum. Onları tutmaya çalışıyorum ama artık görev başında değilim ve bir arkadaşımın rahatlatıcı yanındayım, bunun imkansız olduğunu biliyorum.

"Ne?" diye sordu sevgili arkadaşım Everly, yüzünde sert bir ifadeyle milkshake'ini masaya bırakırken. "Bunu sana mı söyledi?"

İçeceğimdeki Oreo parçalarının etrafında pipetimi çevirirken başımı sallıyorum. Ayın en sevdiğim günlerinden biri Everly ile Milkshake Pazartesi. Her ayın ikinci Pazartesi günü Milkshake Bar'da buluşup hayatlarımızda olup biten her şeyi konuşuyoruz. Komik olan şu ki, o benim eski erkek arkadaşım ile evli—uzun lafın kısası, birbirleri için mükemmeller ve onlar için daha mutlu olamazdım sanırım. Ama ben de onunla eski erkek arkadaşım aracılığıyla tanıştım ve özellikle üniversite arkadaşım Polly San Francisco'dan taşındığından beri, Amerika'ya döndüğümünden beri bu dostluğu sürdürdüm.

"Bunu açıkça söylemedi, ama ima etti."

Everly, koltuğunda bacak bacak üstüne atarken, "Bana konuşmayı baştan anlatır mısın?" dedi.

İşten sonra eve gittim, üzerimi değiştirdim, duş aldım ve sonra rahat bir yoga pantolonu ve bol bir hayvanat bahçesi tişörtü giydim; kiminle karşılaştığım umurumda değildi çünkü aklımda tek bir şey vardı: arkadaşım ile konuşmak.

Ayrıca, ilgimi çekebilecek karşı cinsten biriyle karşılaşma niyetim de yok. Peru'da birkaç yıl yaşadktan, flamingoları inceledikten ve su tesisatı olmayan kalıcı bir çadırda uyuduktan sonra hayata bakış açım değişti. Bir arkadaşım ile milkshake paylaşabileceğim, flamingolarımla vakit geçirebileceğim, sonra da evime, sessizliğe çekilip hüzünlü müzikler eşliğinde sudoku çözebileceğim sade bir hayat istiyorum.

"Şey, ona hayvanat bahçesini gezdirdim, neredeyse golf arabasından uçuracaktım..."

"Şey, ne?"

"Beni kızdırdı ve belki de kontrolsüzce araba kullanıyordum. İlk kez öne doğru fırladığını görünce kendi kendime kıkırdadım ve, neyse, o kontrolü kaybedip neredeyse arabadan fırlayana kadar devam ettim. Onu arabanın içinde tutan tek şey örgülü saçımdı."

Çenesine dokundu. "Örgü meselesini biraz daha detaylandırabilir misin?"

"Saçımdan tuttu."

"Aa, gerçekten mi?" Gözleri parladı.

"Everly, lütfen. Biraz terbiyeli ol. Sen de onun kadar kötüsün."

"Saçını çekmekle ilgili bir şey söyledi mi?" Bu ihtimal onu fazlasıyla heyecanlandırıyor.

"Evet, hem de olgunlaşmamış ve kaba bir yorumdu. Bu yoruma tekrar değinmek istemiyorum."

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama... bir kadının saçını çekmekten bahsetme şekli bana bazı düşünceler uyandırdı.

Kirli düşünceler.

Böyle dayanılmaz bir adam hakkında aklımdan geçmemesi gereken düşünceler.

"Pekala. Devam edin," dedi elini sallayarak.

"Teşekkür ederim. Nerede kalmıştım? Ha evet, ona hayvanat bahçesini gezdirdim ama hiç ilgi göstermedi, zürafaların yanında olmayı dilediğini söyledi—"

"Eşek."

"Biliyorum. Sonra flamingoların yanına döndüğümüzde biraz fazla ileri gittim ve ona flamingoların isimlerinden ve sevimli özelliklerinden bahsetmeye başladım. Martha Stewart'ın açgözlü bir sürtük olduğunu söyledikten sonra, yüzündeki memnuniyetsiz ifadeden beni yargıladığını fark ettim, bu yüzden konuyu kısa kestim—"

"Devam edebilirdiniz aslında."

"Kesinlikle, yirmi altısının hepsinden bahsederdim. Ama onun görsel tacizine maruz kalmak istemedim, bu yüzden flamingo binasına geri yürüdük ve o da fırsattan yararlanarak pantolonumun kısa paçalı olduğunu belirtti."

"Ne?" diye kükredi Everly, daha dik otururken. "Bunu mu söyledi?"

"Evet. O kadar utandım ki, yanaklarımdan bu kadar kızardığımı hiç hissetmemiştim. Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden ona bulaşıkları

yıkamasını söyledim ve sonra banyoya kaçtım, orada kendime ağlamamam gerektiğini söyledim.”

“Aman Tanrım, Maple.” Uzandı ve elimi tuttu. “Çok üzgünüm. Bu korkunç bir şey. Ah, ondan nefret ediyorum.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” diyorum. “Ciddi söylüyorum, adamla toplamda belki üç dört saat geçirdim ve sanırım hiç kimseden bu kadar nefret etmedim. Sanki bilerek kaba davranıyor. Ve sana flamingolar hakkında ne dediğini anlatmıştım, değil mi?”

"Evet, doğru. Tam bir pislik gibi görünüyor. Dostum, takımının kamuoyundaki itibarını yükseltmekle görevlisin ve kendine hiç de iyilik yapmıyorsun."

“Biliyorum.” Sandalyeme yaslandım. “Bu paraya ihtiyacımız var Everly. Çok önemli. Phil'in flamingoları istediği zaman kaldırıp farklı bir sergi kurabileceğini biliyorum. Hatta o bölgeye bir hediyelik eşya binası yapmaktan bile bahsetti. Sergiyi çevreleyen o aptal tel örgü, kuşlarla bağlantı kurmayı imkansız hale getiriyor. Ve beni Graydon'la aynı ekibe almak, sanki Phil, Graydon'ın işe yaramaz olacağını biliyormuş gibi, yüzüme bir tokat gibi geliyor.”

"Size söylemiştim, JP, Hardy ve Hudson'ı sürekli sıkıştırıyor ve onlar da onu susturmak için bağış yapmaya hazırlar."

Bir gün kucağıma düşen milyarder flamingo savunucusunu düşününce kıkırdıyorum. Emlak piyasasına hükmeden üç Cane kardeşten biri olan JP Cane, flamingoların, güvercinlerin ve penguenlerin savunucusu. Son zamanlarda başka bir kuşa da ilgi duyduğuna dair bir söylenti var, ancak bunu gizli tutuyor ve takipçilerine hazır olduğunda açıklayacağını söylüyor. Ama zaten çok bağışta bulundu ve bu bağışlar, yeni bir buzdolabı da dahil olmak üzere çok ihtiyaç duyulan, geliştirilmiş bazı ekipmanların alınmasını sağladı ve arkadaşlarını, yani Everly'nin kocasını ve kardeşini de bağış yapmaya zorluyor. Ama ben onlara hayır dedim.

Arkadaşlarımdan para isteme gibi tehlikeli bir yola girmeye niyetim yoktu. JP, farkındalık yaratarak zaten yeterince şey yapıyor.

"Kuralımı biliyorsunuz," diyorum. "Haberı yayabilirler ama paralarını istemiyorum. Bu bana... kirlenmiş, zorlama gibi gelecek."

“Anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissedirdim, ama ihtiyacın olursa orada.”

Başımı sallıyorum. "Öyle bir şey yok, çünkü böyle bir seçenek mevcut değil."

Ayrıca, şu an iyi bir arkadaşım olsa bile eski erkek arkadaşından bağış almak gerçekten çok tuhaf hissettirirdi.

"Tek ihtiyacım olan... Şu futbol adamının iş birliği yapması ve beni kısa paçalı pantolon giymiş bir ezik gibi hissettirmemesi."

"‘Lanet olası futbol adamı’ kulağa hoş geliyor." Everly her zaman beni nasıl güldüreceğini biliyor.

"İşte o böyle biri. Ve biliyor musun, golf arabasına sığamadığı için onunla dalga geçtim mi? Hayır. Ciddi ciddi aklımdan geçse de dilimi tuttum. Çünkü ben terbiyeliyim. Onun değil, hiç terbiyesi yok. O sadece... o bir pislik."

"Doğru, onu dışarı çıkarıyorsun," diyor Everly.

"Tam bir pislik."

"Tam bir ahmak. Bütün ahmakların en ahmakı."

"Aynen öyle." Milkshake'inden bir yudum alıyorum. "Ve onun... onun sahte mohawk'ı çok aptalca. Eğer çok istiyorsan gerçek bir tane yaptır."

"Vay canına, güzel laf soktun. Belki bir dahaki sefere karşılaştığında ona bunu söyleyebilirsin."

"Evet, iyi bir karşılık olurdu. Şöyle diyebilirim ki..." Parmağımı havaya kaldırıp tavana bakıyorum, sanki onunla konuşuyormuş gibi. "Bu arada... dostum... senin sahte mohawk saç modelin çok saçma, gerçek bir tane yaptırırsan iyi olur."

Everly, "Biraz daha az sallantılı," diyor.

"Şu an adrenalininim tavan yapmış durumda."

"Bunu hissedebiliyorum."

Bir an durup, o berbat günü geçirmemin ardındaki adamı düşünüyorum. Tam bir felaket.

Yüzümü buruşturarak arkadaşımın gözlerine baktım. "Pantolon biraz kısaydı."

Burnunu kapatarak hırıltılı bir ses çıkardı.

"Belki de yenilerini almalıyım."

"Hayır." Elini masaya sertçe vurdu. "Kesinlikle hayır. O yüksek bel pantolonları gururla giyiyorsun. Hatta o kadar yukarı çekiyorsun ki, sadece ayak bileklerini değil, kasık bölgesini de görüyor."

Bu düşünceyle yüzümü buruşturuyorum. "Şey, hayır, teşekkür ederim. Gerek yok ama ayak bileği meselesi..."

"Evet, bir de kısa çorap giy ki, ayak bileklerinin pürüzsüz, macunsu topaklarını görünce şaşırırsın."

“Burası 1800'ler değil Everly. İnan bana, ayak bileklerimi görmek gibi bir niyeti yok.”

“Ne? İmkânı yok. Eminim sana ve o kısa paçalı pantolonuna bir baktı ve şöyle düşündü... ‘Keşke kısa çorap giymiş olsaydı çünkü—yumruğunu ısırarak—kahretsin, ayak bileklerine hayran kalmak istiyorum.’”

Başımı hafifçe sallayarak kıkırdadım. "Kesinlikle öyle düşünmemiştir." Günün yorgunluğunu üzerimden attım. "Sanki lise yıllarım geri döndü. O yakışıklı sporcu, ben de köşede kuşlar hakkında kitap okuyan inek kızım."

Everly göz kırptı. "Şey... yakışıklı sporcu?"

Gözlerimi devirdim. "Lütfen aklınızda en ufak bir romantik bağ kurma fikri bile olmasın. 'Yakışıklı sporcu' dememin tek sebebi, yakışıklı olmadığını söylesem yalan söylemiş olacağım. Bu çok açık bir şey."

“Bir bakayım.” Everly telefonunu çıkarıp yazmaya başladı. “Şu futbolcunun nasıl görüldüğünü hatırlayamıyorum. O olamaz—aman Tanrım.” Telefonu yüzüne yaklaştırdı, bir resme tıkladı, sonra da bana doğru çevirdi.

Graydon, spor salonunda, yüzünü havluyla siliyor; üzerinde sadece dizlerinin üzerinde yüksekte duran lacivert bir şort var. Göğsü terden parıltıyor, yukarıdaki ışıklar damla damla göğsündeki ve karnındaki her bir kas çukurundan aşağıya süzülen ter damlalarını adeta parıltı gibi gösteriyor.

Anne.

İle ilgili.

Tanrı.

Sanırım daha önce tek bir bedende bu kadar çok atletizmi bir arada görmemişim.

Bu kaslar gerçek mi?

Yani, adam çok iri ama yan tarafına bakın, her bir kaburga kemiğinin etrafını saran kasları neredeyse görebilirsiniz. Vücudunun her bölümü kaslı ve ustaca şekillendirilmiş.

Bu tür bir fiziksel forma sadece sürekli protein içecekleri içerek mi ulaşıyor? Sanırım milkshake'in ne olduğunu bile bilmiyor; bunu dondurmali içeceğimden daha sert yudumlar alırken düşünüyorum.

Yutkunuyorum, ağzım kuruyor ve telefonu işaret ediyorum. "Gördün mü? Harika."

“Evet.” Everly resme daha uzun süre bakıyor. “Tanrım, neden bu sahte mohawk saç modelini seviyorum?”

“Ah... Ben de beğeniyorum.”

İkimiz de birbirimize baktık, sonra kahkahalara boğulduk. Telefonunu bıraktı ve milkshake'ini tekrar eline aldı. "Bu kadar güzel olup da en çirkin kişiliğe sahip olmak çok kötü."

"Gerçekten de, ne büyük bir israf."

"En azından hayvanat bahçesindeyken, somurtkan bir adamken, kuş pisliğinin rengini analiz etmekten başka bakacak güzel bir şeyiniz oluyor."

"Doğru." Bacağımı yukarı çekip kolumu etrafına sardım. "Ah. Ne yapacağım şimdi Everly? Çok utanıyorum. Belli ki beni tam bir ezik sanıyor ve haftada üç kez onunla görüşüp, olası bağışçılardan destek almak için geceleri onunla etkinliklere katılmak zorundayım."

"Yapman gerekeni yap." Everly omuz silkerek, "Kendin ol. Ona flamingoları öğret ve onun saçmalıklarına katlanmayacağını göster. Kaba davranırsa, karşılık ver. Nazik davranırsa, başını okşa ve ona iyi bir çocuk olduğunu söyle." dedi.

Gülerek, "Başını okşayabilmek için merdivene ihtiyacım olurdu herhalde." dedim.

"O kadar mı uzun?" diye soruyor.

"Golf arabasına zar zor sığdığını söylediğimde şaka yapmıyorum. Dev gibi. Ayrıca, ellerinin benim yüzümden daha büyük olduğunu düşünüyorum."

"Vay canına... bu... bu çok güzel," diye karşılık verdi, gözlerini boşluğa dikerek.

Onun önünde parmağımı şıklattım. "Şey, merhaba, siz benim eski erkek arkadaşım ile evlisiniz."

"Evet, öyleyim," diyor dalgın bir şekilde ve sonra kendine geliyor. Gözleri bana dikili bir şekilde devam ediyor, "Onunla bir sonraki toplantına gideceksin ve ona kimin patron olduğunu, sana saygısızca davranamayacağını göstereceksin. Ve pantolonun, ayak bileklerini gösterecek şekilde en az beş santim yukarıda değilse, dairenden dışarı çıkmanı istemiyorum."

Sırıttım. "Sanırım bunu yapabilirim." İçeceğimden bir yudum aldım. "Ona cehennemi yaşatacağım."

"Ama aynı zamanda... ona kuşların yolunu da öğretmeliyiz, çünkü günün sonunda, onun şöhretini flamingoları kurtarmak için kullanmak üzere buradayız."

"JP'nin e-postalarını tekrar mı okudun?"

Everly omuz silkerek, "Akılda kalıcılar," dedi.

BÖLÜM 5

GRAYDON

OC: Numaranı Gretchen'den aldım. Hepimizin katılabileceği bir grup sohbeti başlatayım dedim. Eee... hayvanat bahçesi işleri senin için nasıl gidiyor?

Mesajı okuyup içimden bir ah çekiyorum çünkü hayır. Bu olmayacak. Bu yakınlaşma olayını yapmayacağım.

Telefonumdan bir bildirim sesi geldi.

İsa.

OC: Bunu sormamın sebebi, dün bir zürafa pisliğinin içine düştüm ve hâlâ kokusunu alabiliyorum.

Öte yandan... OC'nin başına gelen felaketleri duymak cazip geliyor...

Graydon: Yüz üstü mü?

Lütfen evet deyin.

OC: Keşke öyle olsa!

Evet, gerçekten de öyle düşünüyorum.

Graydon: Yani bok yemedin mi?

OC: Ha...HA! <—sarkazma dikkat edin. Hayır, ama endişeniz için teşekkürler. İçinde oturdum.

Bennett: En azından içinde oturmak poponun kokmasına neden

oldu, bu da yüzünün kokmasından daha iyi.

Dudaklarım kıvrılıyor çünkü şu küçücük olanın da araya girmesine bakın. Hiç kişiliği olduğunu düşünmemiştim.

OC: Popomun da kokmasını istemiyorum. Hiçbir şeyin kokmasını istemiyorum.

Graydon: Belki de zürafa pisliğinde oynamayı bırakmalısın o zaman.

Bennett: Benim de önerim aynı olurdu.

OC: Normalde bu tür sohbetler beni sinirlendirirdi ama... bakın nasıl da aramızda bir bağ oluştu.

Graydon: Ve sen her şeyi mahvettin.

OC: Hayır, gitmeyin. Bence... bence birbirimize yardım etmeliyiz. Bilmiyorum siz ne düşünüyorsunuz ama hayvanat bahçesi işleri yapmak, ekibimin kamuoyundaki algısını iyileştirmenin yolları listemde yoktu. Bu sadece insanların bize gülmesine neden olacak bir yol gibi geliyor.

Bakın ona. Gerçekten de akli başında biriymiş.

Bennett: Evet, pek bir şey yapmıyorum. Sadece oturup aslanlarla ilgili bilgiler okuyorum.

Kendi kendime söylenerek, çünkü onlarla bağ kurmak istemiyorum ama aynı düşünce yapısında olduklarını hissediyorum, mesajıma cevap veriyorum.

Graydon: Dün bulaşık yıkadım.

OC: Sizin gibi saygın bir adamı, parmak uçlarınızı buruşturabilecek kadar önemsiz bir işi yapmaya nasıl cüret ederler?

Graydon: Seni engellemeye saniyeler kaldı.

OC: Tamam, ama parmak uçlarınız için ne kadar endişelendiğimi hatırlamanızı istiyorum. Bulaşık yıkamak... saçmalık!

Bennett: Parmak uçlarınız beni ilgilendirmiyor.

Graydon: Ben de böyle tercih ediyorum.

OC: Durun, odaklanmamız gerekiyor. Bu ciddi bir durum. Sanırım bir toplantı yapıp neler olup bittiğini kavramamız lazım.

Graydon: Bunu antrenörümle zaten denedim, pek iyi sonuç vermedi.

Bennett: Sezonumun ortasındayım. Aslanlarla ilgili gerçekleri

okuyarak vakit kaybedemem.

OC: Aynen öyle, bir yapı olmalı, hesap verebilirlik olmalı ve her şeyden önemlisi, eğer zürafa pisliğinin içinde oturuyorsam, en azından halkın desteğini kazanabilmem için beni takip eden bir kamera ekibi olmalı.

Graydon: Sizin bokun içinde oturmanızı izleyerek sizin tarafınıza geçeceklerini mi sanıyorsunuz? Bu gülünç.

OC: Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bunun bir vlog olacağını düşünmüştüm, ama şu an öyle görünmüyor. Sanki sadece angarya işler yapıyoruz.

Bennett: Yani, Gretchen ile görüşmekten memnuniyet duyardım.

Derin bir nefes veriyorum çünkü bu toplantının nasıl geçeceğini biliyormuş gibi hissediyorum, ama öte yandan, antrenman zamanımı kesip bulaşık yıkamaya gitmek de en son isteyeceğim şey, o yüzden... ne zararı olabilir ki?

Graydon: Tamam. Hazırlayın.

OC: Memnuniyetle.

Gretchen topuklarının üzerinde kıpırdandı, kalçasını öne doğru çıkardı ve ofisindeki hepimize baktı. Dudakları büzülmüştü ve bakışları daha zayıf bir adamı muhtemelen ezebilirdi, ama ben güçlü durdum.

"Üçünüzü de burada görmek benim için ne büyük bir zevk, değil mi?" Masasının kenarına oturuyor, kötücül duruşu saldırmaya hazır olduğunu gösteriyor.

OC, sanki mahkemeye çıkacakmış gibi kravatını takmış, sandalyesinde daha dik oturarak, "Endişelerimiz var," diyor.

Gretchen'in gözleri bana dikildi. "St. John'la zaten konuştuğum aynı endişeler mi?"

"Adım Graydon," diye düzeltiyorum onu.

OC boğazını temizleyerek dikkatini tekrar kendisine çekti. "Açık konuşacağım. Bu görev saçmalık. Siz de biliyorsunuz, biz de biliyoruz ve hayvanat bahçesi personeli de biliyor. Biz onlar için sadece erkek çocukları

getiren kişileriz. Bunun halkın bizi algılama biçimine nasıl yardımcı olduğunu anlamıyorum."

Telefonunu eline alıp sayfaları karıştırıyor. "İki gün oldu... ah, evet, iki gün." Gözleri tekrar bize dönüyor. "İki gün oldu ve siz başaramıyorsunuz. Şampiyonluk unvanımız olmaması hiç de şaşırtıcı değil."

OC, "Bakın, bu bizim ilk yılımız," diyor. "Bunu yüzüme vuramazsınız."

"Doğru." Onu baştan aşağı süzdü. "Ama zürafa pisliğinin içinde oturmaktan dolayı ağlamana bakılırsa, kazanma şansın pek iyi görünmüyor."

"Zürafa dışkısının içinde oturduğumu nereden bildin?"

"Çünkü." Gretchen masasından kalktı. "Sizi sürekli takip eden kameralar istemedik, bu yüzden çalışacağınız tesislerin etrafına bazı kameralar yerleştirdik. Amacımız, gerçek etkileşimlerinizi kaydedip hepsini bir araya getirerek kamuoyuna sunmak."

Gözümün ucuyla OC'nin ağzının açık kaldığını görebiliyorum.

"Bize bunun söylenmesi gerektiğini düşünmüyor musun?" diye soruyor Bennett sakın bir sesle.

"Şey, her şeyi toparlamam için bana biraz zaman vermiş olsaydınız, bugün size hayvanat bahçesi ziyaretiyle ilgili hedeflerimiz hakkında bir e-posta gönderdiğimi görürdünüz. Phil gibi güvenilir biriyle çalışmak bilgi aktarımında beni geciktirdiyse özür dilerim. Bir sürü karmaşık unsur ve zekâdan yoksun birçok kişi var gibi görünüyor. Bu yüzden bilgi peşindeyim."

En azından gerçekleri olduğu gibi söylediği için hakkını teslim etmeliyim, çünkü özellikle Koç Keenan ile ilgili olarak zekâdan yoksun bireyler kısmına katılıyorum.

"Ah." OC ayak bileğini dizinin üzerine attı ve kot pantolonundan bir tüy parçasını aldı. "Şey, biraz daha detaylandırabilir misin?"

Gretchen ellerini birleştirip üçümüze baktı. "Üçünüzün birlik olup buraya birlikte gelmeniz çok hoş olsa da, daha fazla detaya girmeye gerek yok. E-postamı bekleyebilirsiniz."

Masasından kalktı, etrafından dolandı, sandalyesine oturdu ve bilgisayarında bir şeyler yazmaya başladı. Birkaç saniye sonra başını kaldırıp eliyle bizi kovdu. "Artık gidebilirsiniz."

Sanırım konu kapanmıştır.

Homurdanarak, bir sürü aptal gibi ayağa kalktık ve koridora fırladık, sonra da asansöre doğru ilerledik.

Bunun zaman kaybı olacağını biliyordum.

Bunu Koç Keenan'a götürdüğümde de zaman kaybıydı, şimdi de zaman kaybı. Ne olursa olsun, sözleşmelerimiz yüzünden bizi kısıkaca almış durumdalar. Gerçekten yapabileceğimiz pek bir şey yok, yine de bu kabustan kurtulmak için başka bir meydan okumaya girişme ihtimaline kendimi kaptırdım.

Asansör kapıları açılıyor ve hepimiz içeri giriyoruz, Bennett lobi katının düğmesine basıyor. Kapılar kapandığında, asansörün duvarlarına yaslanarak aşağı iniyoruz.

Kısa bir sessizlik anının ardından OC, "Sanırım protesto kartını çok erken kullandık," dedi.

"Sen öyle mi düşünüyorsun?" dedim, ondan yeniden nefret ederek.

Düşünmeden Bombers maçını izliyorum, gözüm sürekli Bennett'te. Çok genç olmasına rağmen, adam inanılmaz hareketler sergiliyor, topu dizlerinin üzerinde beyzbol sahasının öbür ucuna fırlatıyor ve her seferinde koşucuyu saf dışı bırakıyor.

Sıra kendisine geldiğinde, sol orta alana doğru bir çift vuruş ve üçüncü baz çizgisine doğru bir üçlü vuruş yaptı. Son vuruşunda ise kavisli bir topa vurarak strike out oldu, ama Tanrı aşkına, çocuk çok iyi.

Spikerler de bu konuda gevezelik etmeyi bir türlü bırakmıyorlardı.

Altyapılarından yetişen bir oyuncu olan bu isim, iki yıl önce playofflardan önce takıma katıldı. Geçen yıl takımla geçirdiği ilk tam yılıydı ve şimdiden güçlü bir izlenim bıraktı.

Ekranda yüzünü yirminci kez gösteriyorlar ve bunun takımın bir halkla ilişkiler hamlesi olduğundan hiç şüphem yok. Sadece halk tarafından sevilmele kalmıyor, aynı zamanda -bunu söylemekten hiç çekinmiyorum- yakışıklı bir adam. Kemiklerine biraz daha kas ekleyebilir -hala alt liglerden büyük liglere geçiş aşamasında- ama eskisi kadar cılız değil.

Yüzünde hafif sakal çıkacak kadar büyümüş ve beyzbol şapkasının altında mavi gözleri neredeyse daha koyu görünüyor. Kamera da bundan sonuna kadar faydalaniyor ve onu sürekli ön plana çıkarıyor.

Üzerinde...

Ve bitti...

Ve tekrar tekrar.

Bombers takımının imajlarını kurtarmak için nasıl da fazla mesai yaptığını görün.

Telefonuma bir mesaj geldiğinde bir yudum bira içiyorum. Aşağıya bakıyorum ve mesajın OC'den geldiğini görüyorum.

Bu şerefsiz şimdi ne istiyor?

OC: Bombers maçını izliyor musun? Yemin ederim ki maçın yarısı beyzbol, yarısı da Bennett'in pornografik bir gösterisi gibi. Sahada beklerken kameranın yavaşça vücudunda yukarı doğru kayması... Bunun kasıtlı olmadığını söyle bana.

Telefonumu düşürdüm. Cevap vermenize gerek yok, çünkü size hemen söyleyebilirim ki, bu bir dostluk kurma anı değil.

Asla olmaz.

Ama tabii ki telefonum tekrar çaldı.

OC: Henüz bir e-posta aldınız mı? Çünkü ben almadım. Bizi ofisinden çıkarmak için mi öyle söyledi acaba? Ben kandım. Siz de kandınız mı?

Telefonumu kucağıma bırakıp elimi yüzüme sürdüm.

Bir hafta önce bu sinir bozucu durumdan, bu streten eser yoktu. Endişelenecek fazladan bir şeyim de yoktu. Şimdi bakın neredeyim, tanımak istemediğim birinden sinir bozucu mesajlar alıyorum.

Derin bir nefes verip e-postalarımı kontrol ettim ve hiçbir şey bulamayınca OC'ye mesaj attım.

Graydon: Göz boyama. Hiçbir şey.

Hemen geri mesaj atıyor.

OC: Bu da neyin nesi! Bence şafakta isyan çıkaralım.

Böyle şeyler söylediğinde, elimi burnuna sokmak istediğimin farkında mı acaba?

Telefonum tekrar çaldı, ama bu sefer gelen kutumdan bir bildirim. E-postalarımı göz attım ve en üstte Gretchen'den bir şey gördüm.

Telefonumdan yine bir mesaj sesi geldi.

OC: Neyse, boşverin, şimdi incelememiz gereken çok kapsamlı bir belge var gibi görünüyor. Hımm, bunda da aceleci davrandım.

Neyse... Şu Bombardıman uçakları nasıl?
Graydon: Bu numarayı silin.

Gretchen'in e-postasını açıp Şöyle bir göz gezdirdim, sürece güvenmediğımız için bizi azarladığı giriş yazısına neredeyse hiç zaman ayırmadım.

Gözlerim hayvanat bahçesinde yaptığımız işlerin detaylarında dolaşıyor; her birimizin bireysel hayvanlara dikkat çekmeye çalışması, tesislerdeki kameralar, yapım ekibi gelmeden önce hayvanlar hakkında bilgi edinme gerekliliğı, galalar, bağış toplama etkinlikleri ve tüm bu saçmalıklar.

Ancak en önemlisi, hayvanat bahçesi görevlilerimizle aramızda güven ilişkisi kurmaktır; çünkü onlar kamuoyundaki imajımızı güçlendirmemize en çok yardımcı olacak kişilerdir.

Gözlerimi devirip telefonumu kenara fırlattım çünkü daha önce söyledikleri aynı saçmalıkları tekrarlıyorlar. Bunun bize nasıl bir faydası olacağını bilmiyorum ama neyse. Cezamı çekip gideceğim. Saha dışında nasıl davrandığımı beğenmezlerse beni kovamazlar ki.

Takım arkadaşlarımdın bazıları çok daha kötü işler yaptı... üstelik onlar bonus bile alıyorlar. Ben ligin en iyi savunma oyuncusuyum, Şöhretler Salonu'na doğru gidiyorum ve kimse bunu benden alamaz.

Flamingo bakıcısı değilim.

Hayır, Gretchen Michaels değil.

Koç Keenan değil.

Ve en yakın arkadaşı değil... dünyada en çok nefret ettiğim o pislik, babam.

BÖLÜM 6

AKÇAAĞAÇ

Bugün güzel bir gün olacak.

Ayakkabılarıma kadar uzanan bir pantolon giydim.

En sevdiğim lacivert polo tişörtümü giydim çünkü aslında bir erkeğe değil, bir kadına yakışıyor. Saçlarımı tepede sıkı bir atkuyruğu şeklinde topladım, uçlarını kıvırdım ve işe gelmeden önce en sevdiğim parfümden biraz sıktım.

Ve ne düşündüğünüzü biliyorum... ama hayır, bu Graydon St. John'un yararına değil.

Umurumda değil, çürüsün gitsin.

Bu benim için.

Bu benim özgüvenim için.

Bu yüzden, Geralt of Rivia'ninkine benzer somurtkan bir ifadeyle o tuğla duvar belirdiğinde—Tanrım, Henry Cavill çok yakışıklı—ona karşı koymaya hazır ve tetikte olacağım.

Harriot, flamingo binasına girerken, "Suyu değiştirdik," diyor. "Futbolcu ne zaman gelecek?"

Saate baktım. "Beş dakika kaldı. Sanırım gidip onunla buluşmalıyım."

Harriot, bistro masasına otururken, "Bugün ona ne yaptıracaksınız?" diye soruyor.

"Henüz emin değilim. Sanırım nasıl bir tavırla geleceğini görmem gerekecek."

Çıkışa doğru ilerlerken "İyi şanslar," diye seslendi.

Evet, buna ihtiyacım olacak.

B Kapısı'nın arka tarafına doğru ilerlerken, yolda birkaç çöp parçası toplayıp çöp kutularına atıyorum. Bir hayvanat bahçesinde olmanın insanları çöp atmaktan alıkoyacağını düşünürsünüz, çünkü biliyorsunuz, hayvanları plastiklerden korumamız gerekir, ama durum hiç de öyle değil. Etrafta dolaşırken sürekli çöp topluyorum - bu çok sinir bozucu. İnsan

öplerinin denize karışması nedeniyle her yıl kaç hayvanın öldüğünü bilmiyorlar mı?

B kapısına vardığımda Travis ve Callie zaten beni bekliyorlardı.

Travis bana başıyla selam verdi, boynu o kadar uzundu ki beni kıkırdattı. Bazen hayvanat bahçesi görevlilerinin baktıkları hayvanların özelliklerini benimsediği söylenir ve Travis de bir istisna değil.

"Bugüne hazır mısın?" diye soruyor.

"Her zamanki gibi hazırım," diye yanıtlıyorum su şişemin kapağını açıp bir yudum alırken.

"Umarım OC bugün zürafa pisliğine oturmaz." Travis başını salladı. "Temizliği hiç de eğlenceli değildi."

"Belki Bennett sonunda bana iki kelimedenden fazlasını söyler," diyor Callie iç çekerek. "Onunla sohbet etmeye çalışmak gerçekten çok zor. Yani, bana sorular soruyor ama hepsi bu. Aramızda hiçbir bağ yok." Yaklaşarak, "Hatta dün gece onun maçını izledim, sporu hakkında sohbet edebilir miyim diye," diyor.

"Senin için nasıl geçti?" diye soruyor Travis.

Callie yüzünü buruşturdu. "Uyuyakaldım."

Kıkırdadım ve su şişemin kapağını kapattım. "En azından bir pislikle çalışmıyorsun. OC'nin pisliğin içinde oturmasına ve Bennett'in Graydon'ın sözünü kesmemesine razı olurum..."

Sözlerim yarıda kesildi, çünkü kapı açıldı ve bir de baktım ki, Graydon o meşhur somurtkan ifadesiyle karşımda duruyor.

Bugün yıpranmış bir kot pantolon, beyaz ayakkabılar ve lacivert bir Foghorns tişörtü seçmişti. Çenesindeki sakal bugün daha da kalınlaşmış gibiydi, saçları ise daha dağınık bir şekilde, yine de sahte bir mohawk şeklini almıştı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, ağzındaki diş etini kemirirken, "Bitirmene engel olmayayım," dedi.

Kahretsin.

Beni duydu.

Boğazımı temizleyip titrek bir gülümsemeyle, "Şey... Pek tercih etmem," dedim.

Travis ve Callie'ye bakarken yavaşça başını salladı; ikisi de sağlam bir adım geri attı. "Pekala. Şunu bir an önce bitirelim."

İki adım ileri atarak tam yanımdan geçip gitti ve ben onu kovalamak zorunda kalırken arkasına bile bakmadı.

Ünlü menajerimle yine harika bir gün geçirecekmişim gibi görünüyor.

Travis ve Callie, kapıdan içeri dalmakta olan dev gibi adamın peşinden koşmadan önce bana anlayışlı gülümsemeler sunuyorlar.

"Hey, dur bir dakika," diye seslendim, o da birden bana doğru döndü ve büyüklüğüyle beni neredeyse ölümüne korkuttu. Tehditkar bakışları gözlerimle buluşunca yutkundum.

"Benim hakkımda ne diyordunuz?"

"Ben, şey, yani... sadece, biliyorsunuz... yas tutuyordum."

"Yas mı tutuyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturdu ve o sırada ona verdiğim su şişesini taşıdığını fark ettim. Eğer ne diyeceğinden bu kadar korkmasaydım, onu kullanmasını görmek hoş olurdu diye düşünürdüm. "Tam olarak neye yas tutuyordun?"

"Doğrusu, siz gelmeden önce hiçbir şeyden yakınma fırsatım olmadı."

"Ya gelmeseydim ne diyecektiniz?"

"Biliyor musun, şu anda bunun gerçekten önemli olduğunu düşünmüyorum." Bacaklarım titriyor. "Bence önemli olan flamingolara odaklanmamız."

"Neden? Daha fazla bulaşık mı yıkanması gerekiyor?" diye soruyor, sesinden küçümseme akıyor.

"Hayır," diye uzattım. "Belki sizi oturtup hayvanlar hakkında bilgilendirebilirim diye düşündüm."

"Eğitime ihtiyacım yok."

"Onlar hakkında bilgi edinmek istemiyor musun?"

Bennett ve Callie yanımdan geçerken, benimle Graydon arasındaki olumsuz enerjiyi belli ki görmezden geliyorlardı, o da homurdanarak, "Hayır," dedi. "Flamingolar umurumda bile değil."

Ve işte tam bu noktada tüylerim diken diken oldu.

Öfkem dilimi ele geçirdi.

Ve nezaket duyguum silindi.

Çünkü flamingoları hiç umursamıyor mu? Bu çok... bu çok...

Kaba!

Ve kötü niyetli.

Bu beni iğrendiriyor.

Böyle bir platforma sahip olup da flamingoları umursamadığını söylemeye nasıl cüret eder!

OC, Travis'le birlikte içeri girerken, "Evet, burada saklamak için yedek bir pantolon getirdim," diyor.

"Harika fikir dostum," diye yanıtlıyor Travis yanımdan geçerken.

"Ama bu sefer zürafa pisliğine oturmamaya çalışsan iyi olur."

OC, "Görev bu," diye yanıtlıyor ve onlar da çıkıp gidiyorlar, beni Graydon'la yalnız bırakıyorlar.

Sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak, "Flamingoları umursamamanız, özellikle de onlara bir şans vermemiş olmanız son derece kırıncı buluyorum..." dedim.

"Buraya geldiğim ilk gün bana bulaşık yıkattınız. Eğer bir bağlantı kuramıyorsam kusura bakmayın."

"Çünkü pantolonlarımla dalga geçtin," diye tersledim. "Ve burada kalıp sana dünyadaki en sevdiğim şeyleri anlatacak havamda değildim."

Yüzünde hiçbir ifade olmadan, "Sizce bu profesyonelce mi?" diye soruyor.

Affedersin?

Bunun profesyonelce olduğunu düşünüyor muyum? Lütfen bir aynaya bakın, efendim.

Sanırım daha önce onun kadar kaba birine hiç rastlamadım.

"Birinin pantolonuyla dalga geçmenin profesyonelce olduğunu düşünüyor musun?" diye soruyorum.

"Gerçekleri ortaya koyuyordum."

"Bir gerçek olması, bunu belirtmen gerektiği anlamına gelmez," diye karşılık verdim ellerimi belime koyarak.

Konuşmadan sıkılmış bir şekilde elini yüzüne sürdü. "Şu lanet olası hapis cezasını başlatsak da günüme devam edebileyim artık!"

Hapis cezası mı?

Vay.

Vay canına!

"Bunun benim için önemli olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum. "Burada olman ve yardım etmen çok şey ifade ediyor, değil mi?"

Beni neredeyse hiç dinlemiyor. Gözleri bile üzerimde değil.

Omzuna hafifçe dokundum. "Merhaba, seninle konuşuyorum."

"Evet, biliyorum ve anlaşılan bir de öfke dolu bir konuşma yapmaya cesaret ediyorsun. Dinlemekle ilgilenmiyorum."

Öfke beni ele geçiriyor ve çok öfkeli olduğimde ağlamaya başlıyorum. Bu korkunç bir özellik, ondan nefret ediyorum ve keşke böyle bir eğilimim olmasaydı diyorum, ama ne yazık ki vücudum ve beynim böyle çalışıyor.

Gözlerim yaşlarla dolarken, "Çok ayrıcalıklısınız. Bunun farkında

mısınız? Değişiklik yapma, yardım etme fırsatınız var ve siz kayıtsızlığı seçiyorsunuz," diyorum.

Sonunda gözleri sulanmış gözlerime takıldı, ama bu onu hiç etkilemiyor gibiydi. "Ayrıcalıklı bir hayat mı?" Başını salladı. "Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Gerçeklerle destekleyemeyeceğin varsayımlarda bulunma."

Haklı; hayatının nasıl olduğunu ya da nasıl olduğunu bilmiyorum ama bencil bir pislik olduğunu biliyorum, bu da yanağımdan bir damla gözyaşı akmasına neden oluyor. Hemen siliyorum ama gördüğünü biliyorum.

Nefesimi toparlayarak, "Her halükarda burada olmalısın, o yüzden zamanını boşa harcamak yerine bundan bir şeyler çıkarmaya çalışmanın daha iyi olacağını düşünmüyor musun? Flamingolar hakkında bilgi edinmenin ve nesli tükenme tehlikesi altında olan bir hayvan grubuna yardım etmenin sana bir zararı olmaz. Topu iyi çevirebildiğin için ünlü birisin..." dedim.

"Ben top oynamıyorum. Ben koca koca adamları paramparça ediyorum."

"Ne olursa olsun, aynı şey."

Bir adım öne çıktı, tehditkar bakışları beni adeta yiyip bitirdi. "Aynı şey değil. Benim o alandaki uzmanlığım, senin kafanda canlandırdığından çok farklı."

"Dürüst olmak gerekirse, aklımda hiçbir şey yok çünkü futbol hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Yavaşça başını sallarken dilini yanağına değdirdi. "Yani anladığım şu ki, tüm hayatım boyunca oynadığım, sizin hiçbir şey bilmediğiniz bir spor dalından yarattığım platformumu kullanmak ve beni Double Bubble Bubble Gum kuşları için bir ansiklopediye dönüştürmek istiyorsunuz? Bunun nasıl bir mantığı var, anlatın bakalım."

"Bunlar flamingo, o yüzden onlara flamingo diyebilirsiniz."

Başını salladı. "Yaptığım iş hakkında hiçbir şey bilmediğin halde beni kullanmak istemen ve benim de senin yaptığın iş hakkında her şeyi bildiğimi ısrarla söylemen oldukça ironik. Eşit bir takas değil."

"Bu durumdan iyi bir tanıtım elde ediyorsunuz."

"Garanti değil," diyor. "Ama eğer sizin yöntemlerinizi öğrenirsem, o zaman hibeler ve yardımlar alacaksınız, bazı yeni tesisler de olacak. Bu eşit bir takas değil."

Protesto etmek için gidiyorum ama sonra ağzımı kapatıp söylediklerini düşünüyorum, çünkü haklı. Bu adil bir takas değil. Flamingolar için istediği

kadar bulaşık yıkayabilir, ama bu halkın güvenini kazanacağı anlamına gelmez.

Bunu iyice düşünüyorum, zihnimde olası bir fikir hızla dolaşıyor.

Hayır... Yapamazdım.

Ama...ya şöyle olsaydı...

"Kendi kendine mırıldanıyorsun," diyerek düşüncelerimi bölüyor.

"Şöyle bir şey düşünüyordum da, ya şöyle olsaydı..." Dışlerimi dudağımın kenarına bastırdım.

"Lütfen, bütün günüm yok."

Ah, ondan nefret ediyorum.

Ondan gerçekten nefret ediyorum.

Ama ona da ihtiyacım var. Biliyorum, ihtiyacım var. Phil, Travis ve Callie'yi kayırıyor. Ayrıca parayı da kayırıyor ve parayı ne kazandırır? Ticari ürünler.

Peki, mallar için neye ihtiyacı var? Merkezi bir depoya.

Peki, büyük bir merkez mağazası için en uygun yer neresi olurdu?

Flamingo Lagünü.

Bu yüzden, itiraf etmekten nefret etsem de, canımı acıtsa bile bu "ortaklıktan" en iyi şekilde yararlanmalıyım.

Tüm cesaretimi toplayarak, "Travis ve Callie'nin OC ve Bennett ile yaptıkları şeyden biraz farklı bir şey yapsak nasıl olur?" dedim.

Bana bakıyor. "Beğendin mi?"

"Peki, kameraların bizi takip ettiği bir vlog çekmek yerine, bunu bir ortaklık, bir tür karşılıklı anlaşma olarak ele alsak nasıl olur?"

"Bundan nasıl fayda sağlayabileceğimden emin değilim."

Hayır, yapamazdın, değil mi?

Eğitmen

Çaresizce bir çözüm ararken, "Ya bunun yerine tamamen sosyal medya odaklı bir yaklaşım benimsesek? Birlikte bir Instagram hesabı açsak? Bu hesap, beklenmedik birlikteliğimiz hakkında olabilir. Sen flamingolara yardım ederken ben de... futbolcu olarak antrenman yapmaya çalışsam?" dedim.

Kaşları yukarı kalktı, sonra yavaşça dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Tam bir gülümseme değildi ama sanırım ondan alabileceğim en fazla şey buydu.

"Sen... bir futbolcu musun?"

"Yani, sahaya çıkmazdım ama haklısın, bu adil olur. Eğer benim

flamingolara olan sevgimi öğrenmek zorundaysan, ben de senin futbola olan sevgini öğrenmeliyim. Eşit bir takas. Sosyal medyada birlikte geçirdiğimiz günleri paylaşabilir, takipçi kitlesi oluşturabilir, insanlar benim futbol sahasında kendimi rezil etmeye çalışırken flamingolara dikkat çekmeye çalışmamı izlerken senin için de bir sevgi oluşturabiliriz.”

Gözlerindeki o hafif parıltıdan, fikrimin kazanma şansının olduğunu neredeyse hissediyorum.

Bunu yapmak istiyor muyum? Hayır.

Bunu yapacak kadar çaresiz miyim? Kesinlikle.

"Yani... Ben buraya gelip flamingo işleri yapıyorum, sonra sen de benim iş yerime, antrenman kamplarına gelip futbol işleri mi yapacaksın?"

Eğitim kampı mı? Aman Tanrım, orada neler olduğunu hiç görmedim ama Friday Night Lights'ın sıkı bir izleyicisi olarak bunun bana ne tür bir işkence getirebileceğini ancak hayal edebiliyorum. Graydon gibi kinci biriyle, gelecekte çok fazla kas ağrısı çekeceğimi tahmin edebiliyorum. Ama... flamingolarımın iyi bakılmasını ve güvende olmasını sağlamak için neredeyse her şeyi yapardım.

Çenemi dik tutarak, koyu renkli gözlerinin içine baktım ve "Evet, bana burada yardım et, ben de seninle futbol antrenmanı yapacağım" dedim.

Düşüncelere dalmış bir halde, dilini yanağının kenarına bastırarak gözlerini kaçırdı. Gerçekten bunu reddedecek miydi?

Bana kalırsa bu, altın bir fırsat gibi görünüyor.

"Bak, ne olursa olsun burada olmalısın, o yüzden bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirelim," diyorum.

Bana doğru baktı. "Sosyal medya hakkında bir şey biliyor musun?"

HAYIR.

Uzun yıllar Peru'da yaşadım ve sosyal medyanın evrene hükmettiği bir dünyaya geri döndüm, ama bu öğrenemeyeceğim anlamına gelmiyor.

"Kesinlikle," diyorum, yalanı ağzımdan yutmuş gibi. "Bazıları benim sosyal medya sihirbazı olduğumu söyleyebilir. Bir çar. Sosyal medya konusunda her şeyin uzmanı."

"Sana neden inanmıyorum?"

"Belki de güven sorunlarınız var ve bununla kendi başınıza başa çıkmanız gerekiyor?"

Gözleri kısıldı ve neredeyse altıma işeyecektim.

"Hesabın adı ne olacak ki?" diye soruyor.

"Harika bir soru. Ve biliyor musun, bence gerçekten zekice bir şey

bulabiliriz; ikimizin de ilgi alanlarını benzersiz ve esprili bir şekilde birleştirebiliriz.”

Kaşını soru işaretiyle kaldırıyor. "Yani...?"

“Beni zor durumda bıraktın, tamam, bakalım...” Bir an düşündüm. “Şey, belki şöyle bir şey olabilir... Flamingo Formasyonu.” Yüz ifadesi ekşidi. “Evet, en iyi çalışmam değil. Şey, peki ya... Titanların ve Flamingoların Çatışması?”

"Gerçekten mi?" Kaşları daha da çatıldı.

“Yargılamayın, bu zor.” Çeneme dokunuyorum. “Peki ya Flamingo Nefret Etmek Kişisel Bir Fauldür, ama ‘fowl’ kelimesini F-O-W-L şeklinde heceleysin?”

"Bu tam bir felaket."

"Pekala, sen dene bakalım."

"Hayır, bu benim fikrim değil."

Tanrım, neden bu kadar kötü?

"Eğer denemeyeceksen, o zaman söz hakkın da olmayacak."

"İsmin son onayını alamazsam, katılmam," diye karşı çıkıyor.

"Aha." diye işaret ettim ona. "Demek katılmak istiyorsun."

“‘İstemek’ güçlü bir kelime.”

"Her iki durumda da cevabınız evet."

“Ben ‘Şu lanet olası şey bir an önce bitsin de hayatıma devam edeyim’ diyen biriyim.”

"Harika," diyorum gülümseyerek. "O zaman tamam, futbol ve flamingoları sergilemek için birlikte bir sosyal medya profili açıyoruz ve adı da 'Flamingo Nefreti Kişisel Bir Meseledir' olacak."

"Adı öyle olmayacak."

Kapıya doğru ilerleyip, "Başka bir şey bulun, sonra konuşuruz. Unutmayın, burada sosyal medya uzmanı benim." dedim.

Beni takip ediyor ama acele etmiyor, bana onun gözetiminde olduğumu, tersinin geçerli olmadığını hissettiriyor.

“Hangi sosyal medya hesaplarını yönetiyorsunuz?”

"Bu seni ilgilendirmez," diyerek kapıyı onun için açık tutuyorum, ama o kapıyı elimden alıp önce benim geçmeme izin veriyor.

Ah, bakın, belki de içinde biraz iyilik kırıntısı var.

"Ne saklıyorsun? Gizli bir ayak fetişi hesabın mı var?"

“Eğer öyle olsaydı, kısa paçalı pantolon giymezdim,” diye karşılık verdim ve bir an için “umurumda değil” tavrında bir düşünüş gördüm. Belki

de bir nebze suçluluk duygusu yakaladığımı söylemek istedim ama o sinirli bakış tekrar yüzüne saplandı.

“Sosyal medyada beni rezil etmeyeceğinizden nasıl emin olabilirim?”

“Sence de biraz tevazu çok işe yaramaz mı?”

O, sert bir şekilde "Hayır" derken, biz flamingoların olduğu yöne doğru ilerliyoruz.

“Evet, öyle. Ayrıca, sizi utandırmak benim çıkarıma değil çünkü insanların sizi ciddiye alması gerekiyor. Ciddi parası olan ciddi insanlar ciddi şeylere bağlı yapmayı severler.”

"Ciddi" kelimesini başka türlü ifade edememiş miydiniz?

“Bir şeyi anlatmaya çalışıyordum. Kaba davranmamanın başka bir yolunu düşünemiyor musun?”

Şimdi kaşları iyice yukarı kalktı ve biraz fazla ileri gitmiş olabileceğimi fark ettim.

Gergin bir şekilde güldüm ve sonra boğazımı temizledim. "Şey, her neyse, bence platformu iyilik için kullanacağımıza, başka hiçbir şey için kullanmayacağımıza ve ikimizin de ne yayınlayacağımızı onaylayacağımıza dair bir anlaşma yapabiliriz. Anlaştık mı?"

El sıkışmak için elimi uzattım ama o sadece elime bakıp durdu. "Hesabın adı ne?"

Yine mi bu?

İnleyerek elimi geri çektim, flamingo binasına doğru ilerlerken aklıma gelen her şeyi rastgele çekmeye başladım.

“Sürü ve Müdahale. Şey... Kümes Hayvanları Oyunu. Bu Oyunu İki Kişi Oynayabilir, Ama Sadece Biri Tüyleri Kabartır.” Hiç de eğlenmiyor. “Sis düdükleri ve flamingolar. Tüyler ve futbol. Pembe Kokun Çok Kötü.”

Başını salladı. "'Pembe' ve 'kokmak' kelimeleri aynı cümlede asla yer almamalı."

“Neden? Ben—” Duraklıyorum ve düşünüyorum, yanaklarım utançtan kızarıyor. “Ha, doğru. Şey... Flamingo Fiyaskosu. O tamamen savunmacı, ben ise tamamen pençeliyim. Gösterişli Amerikan Futbolu. Pembe Kanatlar ve Kahverengi Toplar.”

“Bir kez daha... hayır. Kahverengi topolar, pembe ve pis kokuyor. Ne yaptığınızı görmüyor musunuz?”

İçimden bir ah çektim. "Üzgünüm ama senin kadar sapık değilim."

“Sapık değil, sadece farkında.”

"Pekala, o zaman sen seç."

"Flock and Tackle'ı tercih edin."

Ağzım açık kaldı. "Söylediğim ilk şeylerden biri buydu. Neden beni durdurmadın ki?"

Omuz silkerek, "Başka neler ortaya atabileceğinizi görmek istedim," dedi.

Dudaklarımı büzdüm, onu baştan aşağı süzdüm. "Gerçekten de bir eşeksin."

BÖLÜM 7

GRAYDON

Sandalyeme yaslanıp evime yakın sessiz kahve dükkanına bakıyorum. Turistlerin veya futbol taraftarlarının uğrak yeri olmadığı için, oturup bir fincan kahve içmek ve biraz huzur bulmak için mükemmel bir yer.

Bu da burayı toplantı yapmak için mükemmel bir yer haline getiriyor.

Üstelik, sandalyeler ve oturma yerleri benim vücut ölçülerime uygun.

Akşam saat altıyı biraz geçiyor. İşe gidip gelenler evlerine doğru yürüyor, birkaçı da muhtemelen spor derslerine gitmeden önce bir fincan kahve içmek için içeriye uğruyor. En sevdiğim şeylerden biri de arka taraftaki gölgelerde gizlenip, insanların ne sipariş ettiklerini izlemek, duymak ve kahvelerine ne tür bir dokunuş katacaklarını görmek.

Önümdeki masada duran telefonum bir mesajla bildirim sesi çıkarıyor. Kahvemi yudumlarken telefonumu kaldırıyorum ve Hutton'dan gelen mesajı görüyorum.

Hutton: Şey, bu makaleyi gördünüz mü? [Link] Graydon St. John

Her Şeyini Babasına Borçlu

Aniden öfkeyle dolup taşarak linke tıkladım ve makaleyi şöyle bir gözden geçirdim; babamın muhabire beni bugünkü halime getiren kişi olduğunu, sahadaki başarımın sebebinin benimle geçirdiği sayısız saat olduğunu, akli başında olmamın sebebinin o olduğunu ve böylesine istikrarlı bir ailede büyümemin sebebinin o olduğunu söylediği kısımlara gözlerim takıldı.

Şaka yapıyor olmalı.

Telefonumdan bir mesaj daha geldi.

Hutton: Makaledeki her şey kurgu olduğu için bir düzeltme talep etmelisiniz.

Öfkeyle bir yanıt yazıyorum.

Graydon: Geri çekilmesi gereken tek şey, yumruğumu yüzünden

çekmek olacak.

Hutton: Muhtemelen en iyi yaklaşım değil.

Graydon: Şu an bulunduğum yere gelmemde emeği geçen her şeyin
श्रीini kendine alıyor.

Hutton: Biliyorum dostum. Özür dilerim ama onun sözleri hakkında
sana soru sorulmadan önce bunu görmenin daha iyi olacağını
düşündüm.

Yüzümü elimle siliyorum ve derin bir nefes alıyorum, öfkemi
yatıştırmaya çalışıyorum ama bunun bir faydası olmayacağını biliyorum,
çünkü bu... bu haddini aşmak demek. Beni çileden çıkaran türden bir şey
bu.

İşte bu beni tam bir canavara dönüştürüyor, pençelerimi benimle
konuşmaya kalkışan bir sonraki kurbanın üzerine geçirmeye hazır hale
getiriyor, çünkü bana yaşattığı onca şeyden sonra nasıl böyle bir şeye cüret
edebilir ki? İhmalinden, beni geçiştirmesinden, o... o...

Kahve dükkanının kapısı açılır ve Gretchen içeri girer.

Kahretsin, o burada.

Telefonumu cebime attım ve dişlerimi sıktım, içimde yankılanan öfkeyi
bastırmaya çalışırken onu dikkatlice inceledim.

Tehlikeli derecede yüksek topuklu ayakkabılar, siyah kalem etek ve
beline sokulmuş mor bir bluz giymiş. Saçları kıvrıcık, sanki yeni yaptırmış
gibi taze görünüyor ama biliyorum ki durum böyle değil çünkü çoğu
insandan daha fazla çalışıyor. Bir şekilde, saçlarının her zaman böyle
görünmesini sağlayabiliyor. Sıkı ifadesi, yoğun makyajı, koyu bronzlaştırıcı
ve uzun kirpikleriyle çerçevelemiş.

Ona bir bakışta, geçimini sağlamak için çok çalıştığını anlarsınız.

Kapı tekrar açıldı ve Maple'ın içeri girdiğini gördüm; ellerini birbirine
kenetlemiş, etrafına gergin bir şekilde bakınıyor ve dişlerini ağzının
kenarını kemiriyordu.

Üzerinde hayvanat bahçesi üniforması yok ve gözlerim, bileklerine
doğru bollaşan bir yoga pantolonunun içinde saklı olan kısa bacaklarında
geziniyor. Yan profiline baktığımda, gözlerim yuvarlak, kalkık kalçalarına
takılıyor, ardından göğsünü saran dar beyaz V yakalı tişörtüne kayıyor.
Saçları hala toplanmış, ancak sıkı bir at kuyruğu yerine, arkada bir toka ile
serbest bırakılmış, birkaç tutam saç yüzünü çerçeveliyor.

Aman Tanrım, gerçekten de inanılmaz güzel.

Bu beni ukala gibi gösterecek ama bir sporcu olarak, birçok güzel kadın gördüm ve bunların çoğu bana ne istersem onu sunuyordu. Birkaçını denedim ama hiçbirisi ilgimi çekmedi... asla.

Ama akçağağaçta bir şey var.

Farklı bir şey.

Yüz hatları yumuşak, kıpır kıpır hareket ederken, gergin ve kararsız görünürken masumiyet saçıyor. Ama aynı zamanda bir sertliği, kendini ya da daha da önemlisi, önem verdiği şeyleri savunma konusunda altta yatan bir yeteneği de var.

Ve bu çekici. O kadar çekici ki, dikkatimi çok çekiyor.

Olması gerekenden daha fazla.

Hayvanat bahçesinin kapısından içeri girdiğim anda dikkatimi çekiyor ve benden nefret ettiğini bilmeme rağmen yapmacık bir gülümseme takınmaya çalışıyor. Üstelik... onu ağlatıyorum.

Tanrım, o sulu gözleri görünce neredeyse yıkıldım, ama dışarıdan sakın ve duygusuz görünmeye çalıştım. Onu bu şekilde üzmemden hoşlanmıyorum, ama içimde bir şey var, ağzımdan kırıcı şeyler çıkmasını engelleyemeyen bir şey, yüz ifademi duygusuz tutan bir şey.

Şaka yapıyorum tabii ki, o şeyin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Herhangi biriyle etkileşime girdiğimde kurduğum kalkanım o. Geçmişim göz önüne alındığında, o kalkanlar sıkıca yerleştirilmiş durumda, asla kaldırılmayacak, böylece bir daha asla incinmeyeceğim.

Bunun yerine, Maple gibi masum insanlara zarar verdim.

Maple, kim...kim...Şey, önemli değil çünkü hiç kimseyle romantik bir ilişkiye başlamak gibi bir niyetim yok.

İçimdeki fazla adrenalini atmak için sevişiyorum, hepsi bu.

Maple'a ne kadar çekici bulsam da, onunla ilişki yaşamaya hiç niyetim yok.

O, birlikte olup yatakta soğuk bırakılacak biri değil. İlişkiye olan tutkusu tam olarak ortada. Masum ve güzel, hayatını benim kadar alt üst edecek kaba bir herife ihtiyacı yok.

Maple'ın yanlışlıkla Gretchen'a çarpmasını, özür dilemesini ve ardından onu tanıdığında duraksamasını dikkatle izliyorum. Karşılıklı nezaket ifadeleri alışverişinde bulunuyorlar; Maple açıkça kibar olmaya çalışırken, Gretchen ise kısa ve iş odaklı bir tavır sergiliyor.

Kişilikleri birbirinden tamamen zıt... giyim tarzları da öyle.

İkisi de içecek sipariş ettikten sonra beni aramaya devam ederler,

ardından Gretchen telefonunu çıkarıp mesaj atar.

Ekranıma göz attım, onun mesajını okuyordum.

Gretchen: Sen burada mısın?

Graydon: Arka sol köşe.

Yanıtımı okuyunca bana baktı. Gözlerini devirdi ve elinde buzlu çay tutan Maple'ı işaret etti.

Onlar yaklaşırken ben olduğum yerde kalıyorum.

Gretchen otururken "Bir şey söyleyebilirdin," diyor ama rahat edemiyor. Hayır, topuklu ayakkabısıyla attığı tek bir adımla bizi bırakıp yapılacaklar listesindeki bir sonraki işe geçmeye hazır.

"Neden gölgelerde saklanıyorsun? Göründüğün an çok ürkütücüydü." Maple yerine oturuyor ve lavanta kokusu birden burnuma çarpıyor, huzurlu kahve kokuma karışıyor.

Bizimle buluşmadan önce duş almış olmalı çünkü yine harika kokuyor. Onu suçlamıyorum—eğer bütün gün o kızlarla takılmak zorunda kalsaydım, ben de aynısını yapardım. Sonuçta, orada birkaç saat geçireceğim ve kendimi iyice yıkama ihtiyacı hissediyorum.

"Tanınmaktan hoşlanmıyorum," diye yanıtlıyorum kahve fincanımı dudaklarıma götürürken.

"Şey, bu garip." Maple çantasını sandalyesinin kenarına astı, sonra bir bacağına diğerinin üzerine attı ve buzlu çayından bir yudum aldı.

Gretchen, kurnaz gözleriyle benimle Maple arasındaki dinamiği anlamaya çalışarak ikimiz arasında gidip geliyor. Çok düşünmesine gerek yok, çünkü anlaşılmadığımız açıkça ortada.

Maple dün beni iki kez "eşek" diye çağırdıktan sonra, yine lanet olası flamingo su kaplarını yıkatarak bunu doğruladı. Yemin ederim, sırf beni sinirlendirmek için yaptı.

"Konuya gelelim." Gretchen içeceğini masaya koydu. "İkiniz birlikte bir sosyal medya profili açmak mı istiyorsunuz?"

"Onun fikri." Bana dik dik bakan Maple'a başımı salladım.

Boğazını temizleyip gülümseyerek Gretchen'e döndü. "Evet, öyleydi. Bak, eşleştirildiğim sporcu içinde bulunduğu programdan hoşlanmıyor ve bu yüzden işler oldukça zorlaştı." Gretchen bana hayal kırıklığıyla dolu bir bakış attı, ama omuz silktim çünkü gerçekten, bu noktada umurumda bile değildi. "Ve belki de başlangıçta planlanandan biraz farklı şeyler yaparak bu plandan en iyi şekilde yararlanabileceğimizi düşündüm."

"Yani onun bağış toplama etkinliklerinde sizi temsil etmesini ve farkındalık yaratmasını istemiyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır, bu yine de olacak."

Maple konuşmaya devam ederken ben kendi kendime homurdanıyordum, "Ama belki de karşılıklı bir takas olabilir diye düşünüyordum. Neden her iki amacımıza da daha fazla dikkat çekerek bundan en iyi şekilde yararlanmayalım? Foghorns'u daha ulaşılabilir ve sevilen biri gibi göstermek ve flamingolara daha fazla sevgi yaratmak istiyoruz, o halde neden ikisini de aynı anda yapmayalım?" Derin bir nefes alıyor ve şöyle diyor: "İkimize de fayda sağlayacak bir sosyal medya hesabı açabileceğimizi düşündüm. Graydon'ın hayvanat bahçesinde küçük kısa yardımlarını gösterebilir ve benim de futbol sahasında bir şeyler öğrenmemi gösterebilir."

Gretchen sandalyesine yaslandı, içeceğini de yanına alarak bardağın kenarından Maple'a baktı. "Futbol hakkında bilgi edinmek ister misin?"

"Yani, pek sayılmaz. Ben bu sporla hiç ilgilenmiyorum, o da flamingolarla hiç ilgilenmiyor, bu yüzden bunun adil bir takas olduğunu düşündüm."

En azından dürüst.

Gretchen çenesini ileri geri oynatarak fikri tarttı. Gözleri bana değdiğinde, "Ve sen de bunu kabul ediyor musun?" dedi.

"Madem bana işkence edecek, bari ona işkence edeyim."

Maple içeceğinden bir yudum almadan önce, "Olgun," diyor.

"Peki sosyal medyayı kim yönetecek?"

"Ben." Maple elini kaldırdı.

Gretchen, yüzünde inanmaz bir ifadeyle gözlerini Maple'ın üzerinde gezdirdi. "Sen mi?"

"Evet." Başını salladı, en ufak bir özgüven belirtisi bile göstermiyordu. "Sosyal medya konusunda oldukça bilgiliyim."

"Sosyal medyayla mı?" diye soruyor Gretchen.

"Evet." Maple yutkundu, bu da yalan söylediğinin açık bir işaretiydi.

"Hesaplarınızı göreyim."

Maple sinirlenerek, "Bu konunun önemi yok. Bence ortak hesabımızın adını sizin onaylamanız gerekiyor ve biz de plana devam edebiliriz. Dürüst olmak gerekirse, büyük adamın bir konuda hemfikir olması bile başlı başına bir mucize. Bu fırsatı kelime oyunları yüzünden kaybetmek istemiyoruz." dedi.

Gretchen dudaklarını büzerek saatine baktı ve sonra, beni     rtacak şekilde, " yyim," dedi.

"Tamam derken, yapabiliriz mi demek istiyorsunuz?" diye soruyor Maple, a  rı heyecanlı bir şekilde.

"Evet, ama bunu yapt  ma pi  man olmama sebep olmayın. Yayınlanacak her şey kar  ılıklı olarak kabul edilmeli ve Graydon'ı iyi bir şekilde g  stermelidir."

"Peki ya ben?" diye soruyor Maple.

Gretchen elini savurarak, "Senin itibarın önemli değil," dedi.

Maple'ın yüz ifadesi birden derin bir somurtmaya d n    . "Affedersiniz ama itibarımın önemli olduğunu d    n  yorum. Eğer sosyal medyada aklını ka  rmı  bir psikopat ku  kadını gibi g  r  n  rsem, yönetim kurulu üyelerim benden çok memnun kalmazlar."

"O zaman flamingo temalı hayran kurgularına biraz ara vermek gerekebilir," dedim i e e imden bir yudum alırken, Maple ka  larını çatarak bana baktı.

"Flamingo temalı hayran kurgusu yazmıyorum."

"Geçen gün anlattı ın tüm kişilik özellikleriyle beni kandırabilirdin." Ka  mı kaldırıyorum. "Martha Stewart'ın baştan çıkarıcı pozları..."

Hakarete u radı ını hisseden kadın, daha dik oturuyor. "Ku larla bir ba  kurmanızı istememden dolayı özür dilerim."

"Evet, ilgilenmiyorum."

Gretchen'in gözleri aramızda gidip geliyor, dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor.

"Ne?" diye sordum ona.

Başını salladı. "Hiçbir şey."

" imdi susacak mısınız? Her şey hakkında bir fikrin var. O yüzden tekrar ediyorum: Ne hakkında?"

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Biliyor musun, sosyal medya hesabına ne isim vere e in umurumda değil." Aya a kalkıp eşyalarını topluyor. "Bence bu harika bir plan. Beni gelişmelerden haberdar et. Sonucun nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Sonra tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

Birkaç saniye sonra Maple sinirli bir nefes verdi. "Ne zaman kaybı. Bu mesajla arak da halledilebilirdi." Gretchen'in çekildiği yere doğru baktı, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Neden gülümsüyordu? Doğal görünmüyordu."

Onun değerlendirmesi beni güldürmek istiyor ama kendimi tutuyorum. Gretchen gibi biri üzerinden bağ kurabileceğimiz izlenimini vermek istemiyorum.

Ya da gerçekten de hiçbir bağ kuramamak.

Hayır, elimden geldiğince mesafemi korumalıyım.

"Burada her şey yolunda mı?" diye soruyorum, gözleri benimkine kayarken.

"Burada her şey yolunda mı? şey, bilmiyorum, öyle mi?"

Omuz silktim. "Görünüşe göre izin aldık. Başka bir şey yapmamız gerektiğinden emin değilim."

Aramızda duran masaya doğru eğildi. "Daha fazla bir şey yapmamız gerektiğinden emin değilim? şey, bunu konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun? Bir plan yapmamız gerektiğini düşünmüyor musun? Bir program? Belki de sınırlar?"

"Güvenlik kelimesi mi arıyorsun?" diye sordum, bu da onun utançtan kızarmasına neden oldu.

"Ne? Hayır. Ben değildim. Mesele bu değildi—"

"Pazarlık etme," dedim, şaşkın bakışları neredeyse beni glmsetiyordu. "Bana sadece bir program gönder." Ayağa kalkmaya başladım ama elini uzattı.

"Bir saniye bekleyin." Daha dik oturarak devam etti, "Dşndğnzn aksine, ben sizin kişisel asistanınız değilim, bu yüzden size öylece bir program gndermeyeceğim. Burada oturup takvimlerimize birlikte bakabilir ve ikimiz için de uygun bir şey belirleyebiliriz."

İşte burada yanılıyorsun, çünkü burada oturup, o muhteşem kokuyu içime çekip, o nefes kesici güzelliğine baktıkça, savunma kalkanlarımın zayıflama olasılığı da artıyor.

Ve ben buna izin veremem.

"Başka bir şeye geç kaldım."

"Randevuyu siz ayarladığınıza göre, nasıl geç kalabilirsiniz ki?"

"Akşam yemeği," diye yanıtlıyorum.

"Biriyle mi?"

"Evet, ben." Ayağa kalkıp ieceğimin geri kalanını bitirdim ve boş tabak tepsisine koydum.

Buradan defolup gitme zamanı geldi.

Yanından geçip gittim ama belli ki yeterince hızlı değildim, çünkü hızla

eşyalarını topladı ve vücudunu tam yanıma yapıştırdı, lavanta kokusu bir sarmaşık gibi beni sardı.

Ona alaycı bir tiksintiyle baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Ben de akşam yemeğine geç kaldım. Neden birlikte geç kalmayalım?"

"Yalnız yemek yiyorum, Flamingo Kız."

Etrafımda dolanarak elini göğsüme koydu. Gözlerim onun dokunuşuna bakıp sonra tekrar gözlerine baktığımda, korkuyla irileştiler; o da hızla elini çekti ve boğazını temizledi.

Heyecanı ses tellerini ele geçiriyor ama bu onu söylemek istediklerini söylemekten alıkoymuyor. "Bana... bana öyle seslenme. Benim adım Maple. Maple Baker. Ve bence buna saygı duymalısın, çünkü sen bana yardım etmek için burada olsan da, ben de... ben sana yardım etmek için buradayım. Bence ikimiz arasında biraz saygı olmalı."

"Saygımı kazanmalısın," diyerek yanından geçip kahvehanenin kapısından dışarı çıktım.

O da hemen arkamdan geliyor, birkaç blok ötedeki en sevdiğim sandviç dükkanına doğru ilerlerken uzun adımlarımı yakalıyor.

"Benimkini de kazanmalısın," diyor sesi hâlâ titrek. "Ve şu anda sen... sen de en alt seviyedeki biri kadar saygıyı hak ediyorsun."

"Bu bana hakaret mi etmek içindi?" diye sordum, karşıya geçmeden önce sağa sola bakarak.

Kaldırımında ayağı takılıp düştü ve ben de ona yardım etmek için elimi uzatmak üzereydim ki, kendini toparladı, yine de sendeleyerek yürümeye devam etti.

"Sorunuz ne?" diye bağırdı. Sesi, diğer insanların dikkatini çekecek kadar yüksekti. Kiminle konuştuğunu görünce, yabancılar arasındaki fısıltıları hemen fark ettim.

Harika.

"Sesini kıs artık!" dedim, tam o sırada gözlerinde bir aydınlanma belirdi, göz bebeklerinde şeytani bir parıltı.

Kahretsin.

"Dedim ki, sorunun ne Graydon St. John?" Birisi telefonunu çıkarıp kayda başlayınca sesi neredeyse bağırıma başladı.

İki kere siktir.

Ona döndüm, yaklaştım ve fısıldadım: "Sesini kıs, programı görüşmek için başka bir zaman buluşabiliriz."

Fısıltıyla, "Bu akşam yemeği istiyorum, sen öde, yemek yerken

programları da gözden geçirelim, yoksa ne kadar adi bir herif olduğunu herkese haykırırım," dedi.

Dişlerimi sıkıyorum, sinirim ensemin arkasına doğru yükseliyor çünkü beni yakaladı.

Şu anda en son ihtiyacım olan şey, San Francisco sokaklarında hoş bir sarışın kıza karşı kaba davrandığım bir adi herifin bunu viral bir videoya kaydetmesi. Bu, Keenan'ın ofisine gitmemi ve babamdan bir telefon almamı garanti eder.

Böyle bir şey olamaz.

Yapamam.

Sesini duymak bile tüylerimi diken diken ediyor.

Ben de dişlerimi sıkarak, "Pekala," dedim.

Yüzünde bir gülümseme belirliyor ve "Harika! Ben İtalyan mutfağını tercih ederim" diyor.

BÖLÜM 8

AKÇAAĞAÇ

ZAFER!

Eğer sakın ve soğukkanlı kalmaya çalışmasaydım, havaya sıçrar, kolumu öne doğru savurarak yumruk yapardım ve piyangoyu kazanmış gibi sevinç çığlıkları atarak yere bacaklarımın arasına çökerdim.

Çünkü... AHA!

Yakaladım onu.

Onu yakaladım, vay canına!

Benimle uğraşabileceğini mi sandı?

Hayır, hayır.

Kim olduğunu bilmiyor—

"Geliyor musun lan?" diye sordu, beni düşüncelerimden çıkararak.

"Ah, evet, özür dilerim." Gülümsememi gizleyip, yanımda homurdanan devin peşinden giderek akşam yemeği yiyeceğimiz yere doğru ilerliyorum.

Yer bulması biraz zaman aldı, bu sırada sürekli sandviç istediğinden bahsedip duruyordu ama ben pes etmedim. İtalyan yemeği dedim ve İtalyan yemeği yiyeceğiz.

Tanrım, onu kendi oyununda yendiğimi bilmek çok özgürleştirici, ve dürüst olmak gerekirse, konuşmamız gereken şeyin önemli olmadığını düşünmeseydi bu kadar uğraşmak zorunda kalmazdım. Çünkü önemli.

Ben plan yapmayı seven biriyim. Olan biteni bilmeyi severim. Ondan benimle birlikte hızlı bir plan yapmasını istemek çok fazla bir şey değildi bence, ama reddetti ve bu da işleri kendi ellerime almam gerektiği anlamına geldi.

İlk başta planım onu takip edip, beni dinleyene kadar üzerine oturmaktı, ama bu bedava bir yemeğe dönüştü ki, yani, bundan hiç şikayetim yok.

Bir blok ilerledikten sonra sağa dönüyor, kırmızı cepheli bir dükkanın önünde duruyor ve şirin bir restoranın kapısını açıyor. Dışarıda, ferforje bistro masalarının bulunduğu üç masalık bir oturma alanının üzerinde, aynı renkte kırmızı bir tente asılı. İçeri adımımı attığımda, bir hostes bizi

büyüleyici bir gülümsemeyle karşılariken, sarımsak ve domates kokusuyla hemen karşılaşıyorum.

"İki mi?" diye sordu, gözleri Graydon'ın boyunu iyice süzerek.

Onu suçlamıyorum. Ünlü olmasa bile, ona bakmamak zor olurdu.

Göğüs kaslarından biri benim kafam kadar büyük, herkesten çok daha uzun ve eminim ki her saat başı, en az dört yumurtayı kabuklarıyla birlikte bütün olarak yutuyor.

"Evet," diyor sert bir sesle.

"Dışarıda oturmak ister misiniz?"

Hava güzel, sis yok ve yağmur da yağmıyor, bu yüzden bunun ne kadar harika olacağını söylemek üzereydim ki Graydon hemen, "Lütfen en özel masanızı ayırtın," dedi.

Tamam, biliyorum ki konuşmamızı başkalarının dinlemesini istemediği için böyle söylüyor, ama nedense "özel" derkenki sesindeki o hırıltı tüylerimi diken diken ediyor.

Kulağa çok... yaramazca geliyor.

Sanki o masada, kusursuz bir tabak patlıcan parmesan yerken, skandal niteliğinde bir şey yaşanacakmış gibi.

Ama ikimiz de bunun böyle olmadığını biliyoruz. Hayır. Benimle Graydon arasındaki tek skandal, takvim detaylarını paylaşmak ve yeni sosyal medya girişimimizin temel kurallarını gözden geçirmek olacak. Ve yanlışsam düzeltin, ama bunda skandal bir şey yok, sadece onun görmemi istemediği bir randevuyu ifşa etme olasılığı dışında. Mesela... lazer epilasyon.

"Elbette," diyor garson bizi restoranın arka tarafına götürürken; içeriden gelen küçük bir ses beni düşüncelerimden sıyrılıyor.

"Graydon. Graydon, seni seviyorum."

Sağ tarafa doğru baktığımda, kıvrıkcık saçlı küçük bir kızın oturduğu masada bir aşağı bir yukarı zıplayıp Graydon'ın dikkatini çekmek için dramatik bir şekilde el salladığını görüyorum.

Çocuğa soğuk davranılacağından endişelenerek irkildim, ama şaşırtıcı bir şekilde Graydon kızın masasına doğru ilerlerken omuzları belirgin bir şekilde gevşedi ve yanına çömeldi.

Aman Tanrım. Nasıl nazik olunacağını biliyor mu?

"Naber küçük hanım?" diye soruyor Graydon, kızın başının üstünü okşayarak. "Seninle fotoğraf çektirebilir miyim?"

Şaşkına dönen kız, tek kelime edemeden sadece başını salladı.

Graydon kolunu kızın omzuna atıp sonra da hayranlıkla izleyen ebeveynlerine döndü. İkisi birlikte fotoğraf çektirdikten sonra Graydon kıza dönüp omzunu tuttu.

Adam kızın çatalını alıp yenmemiş brokoliye dokunuyor.

"Dinle küçük hanım, bu sebzeleri yemen gerekecek, tamam mı? Çok önemli. Benim gibi iri ve güçlü olmak istiyorsan, bunları sakın atlama."

Kız başını salladı, ağzı hâlâ açıktı.

"Güzel." Şimdi ayağa kalktı. "Sizi yemeğinize geri bırakıyorum. İyi geceler."

Ebeveynler ona içtenlikle teşekkür ederken, o da onlara el sallayarak karşılık veriyor.

Ben... Orada şaşkınlık içinde öylece durdum.

Muhtemelen aileden daha çok şok oldum, çünkü az önce neye şahit oldum ben?

Graydon... iyi biri olabilir mi?

Sadece nazik değil, aynı zamanda iyilik yapmak için elinden gelenin fazlasını yapan biri mi?

Çok şaşırdım doğrusu.

"Geliyor musun?" diye soruyor Graydon, ev sahibi bizi merdivenlerden yukarı çıkarırken.

"Şey, evet," diyorum dalgın bir şekilde, hâlâ olanları anlamaya çalışarak.

En tepeye ulaştığımızda, binanın ön tarafında yer alan ve mum ışıyla aydınlatılmış özel bir oda ve bir kabinle karşılaşıyoruz.

Aman Tanrım.

Sanırım bize sevgililer menüsünü sipariş etti.

Önümüzde koyu maun bir masa bulunan kırmızı bir oturma alanı var. Pille çalışan mumluklar alanı yumuşak bir şekilde aydınlatırken, asma dalları oturma alanının arkasında ve masayı restoranın geri kalanından ayıran bölme boyunca dans ediyor.

Özel hayat istedi. Ve istediğini elde etti.

İkimiz de oturuyoruz, o masayı bana daha yakın olacak şekilde ayarlıyor, bu sırada hostes de önümüze menüleri koyuyor.

"Garsonunuz kısa süre içinde yanınızda olacak."

"Teşekkür ederim," diyorum o uzaklaşırken, bölmeyi birkaç santim daha kapatarak. "Şey." Etrafa bakıyorum. "Bu... samimi."

Menüye dikkatlice bakıyor, bira ve şarap listesini inceliyor.

"Yani, sen ve o küçük kız, bu gerçekten—"

“Güzel' demeyin.”

"Neden?"

"Çünkü."

Evet, bu da soruyu yanıtladı.

“Bunu hiç beklemiyordum—”

"Bırak onu, Maple."

Tamam. Başkalarıyla konuşabildiğini görüyorum, ama benimle konuşmıyor. Not aldım.

Menüye bakıyorum, akşamı atlatmak için biraz şaraba ihtiyacım olacak gibi görüldüğü için şarap listesine göz atıyorum. "Alkollü bir şey sipariş edecek misiniz?" diye soruyorum.

"Birkaç tane," diye yanıtlıyor, gözlerini hiç kaldırmadan.

“Programlama ve planlamamız bitene kadar biraz alkol almaktan kaçınabilir misin?”

"Hiçbir şeyin sözünü vermiyorum," diyor bir garson yanımıza gelirken.

“Merhaba.” Masamıza biraz ekmek ve su bıraktı. “İçecek bir şeyle başlayabilir misiniz?”

"Guinness," diyor, bu da beni irkiltiyor.

Vay canına, ne kadar koyu bir bira!

"Uzun boylu," diye ekliyor.

Görünüşe göre hızlı hareket etmem gerekecek. Öte yandan, vücut kütlesi büyük, bu yüzden üç tanesini bir çırpıda içip en ufak bir etki bile hissetmeyebilir.

"Ya siz?" diye soruyor garson.

"Şeker şarabınızdan bir kadeh alabilir miyim lütfen?"

Başını salladı ve uzaklaştı.

Graydon'a şöyle bir baktığımda, o da bir an beni inceledikten sonra menüsüne geri döndü.

“Ne?” diye soruyorum. Cevap vermeyince ayağımla bacağına hafifçe vuruyorum, bu da kaşını kaldırmasına neden oluyor. “Az önce neden bana öyle bakıyordun?”

"Sadece şaşırdım," diye yanıtlıyor.

"Ne konuda şaşırdın?"

"İçtiğiniz şey."

"Yaşım yeterli değil mi acaba?"

"Hayır, sadece çok uslu bir çocuk gibi görünüyorsun hepsi bu."

"Nasıl yani?" diye sordum, biraz da kırılmış bir şekilde.

Kabinin arkasına yaslanıp beni süzdü. "Sen öyle bir enerji yayıyorsun ki."

"Hayır, değilim. Çok çılgın şeyler yaptım. Ve birkaç kez de sarhoş oldum."

"Vay canına, birkaç tane mi?" Elini göğsüne bastırdı. "Aman Tanrım, dikkatli olmalıyım."

Gözlerimi kısıyorum. "Çok... kaba birisin."

"Rol yapmamı mı tercih edersin?"

"Bunu nasıl yapacağınızı biliyorsunuzdur eminim. Muhtemelen birlikte olduğunuz her kadından bir şeyler öğrenmişsinizdir."

Hakaret ağzımdan engel olamadan çıktı ve neredeyse kahkaha atacaktım, çünkü gerçekten çok hızlı bir laf sokmaydı. Ağzımdan çıkmasını beklemediğim eski usul bir yumruk darbesiydi. Gerçi Graydon St. John herkesten daha hızlı sinirimi bozmayı başardı, bu da sanırım içimdeki alaycı tarafı o ortaya çıkarıyor.

Telefonumu çıkarıp Everly'ye mesaj atıp, Graydon'ı o kadar kızdırdığımı anlatmak istiyorum ki...

"Eğer rol yapıyorlarsa, bunun tek sebebi gerçek olanla başa çıkamamalarıdır; eminim siz de bu konuda çok şey biliyorsunuzdur."

Şoktan ağzım açık kaldı, beynim kısa devre yaptı çünkü... nasıl?

Onu yakaladığımı sanıyordum.

Düşündüm ki—

"Ağzın böyle açıkken bana ne sunabileceğini mi göstermeye çalışıyorsun?" Başını sallıyor. "Eğer bir şansın olmasını istiyorsan çeneni daha da açman gerekecek... Baker."

Ağzımı hızla kapatıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Beni incittiği için değil, beni kızdırdığı için.

Beni o kadar çok kızdırıyor ki, ensem kızarıyor, midem kasılıyor ve vücudum nadiren hissettiğim bir savaş moduna geçiyor.

Ve ben bunu sevmiyorum.

Bu durum bana hissettirdiği duyguyu sevmiyorum.

Adrenalin patlamasını sevmiyorum. Bana göre değil...

San Francisco'ya dönmeden önce çok sade bir hayat yaşıyordum. Her gece yıldızların altında uyuduğum, çevremdeki insanlarla ortak ilgi alanlarımın ve hedeflerimin olduğu, beni aşağılamayan, aksine yaptığım iş için öven insanlarla her günümü geçirdiğim bir hayat.

Yani bu... bu saygısızlık bana o kadar yabancı ki, bununla nasıl başa

çıkacağımı bilmiyorum.

Ama onun beni ağlarken görmesine asla izin vermem, bu yüzden menüyü kaldırıp ana yemeklere odaklanıyorum.

Midem bu kadar kasılmamış ve adrenalin yüzünden kalbim bu kadar hızlı atmıyor olsaydı, hesabı o ödeyeceği için menüdeki en pahalı şeyi, bir meze ve bir tatlıyla birlikte sipariş etmeyi düşünebilirdim, ama bu yemeği gereğinden fazla uzatmak istemiyorum.

Yani, ana yemek ve hepsi bu.

Garson içeceklerimizi getirdiğinde siparişlerimizi verdik. Ben patlıcan parmesanlı pizza, o ise pepperoni pizza seçti.

Şarabımı alıp büyük bir yudum aldıktan sonra ince bardağı masaya geri koydum, aklım bir anda nasıl olup da bir çocuğa bu kadar nazik davranabildiğini ama bana aynı saygıyı gösteremediğini düşünmekle meşguldü. Ve dürüst olmak gerekirse, bir anlığına, çok kısa bir anlığına, onu düzgün bir insan olarak gördüğüm için kendimden nefret ettim. Onun iyi bir yanını gördüğüm için kendimden nefret ettim, çünkü bundan önce davranışlarını, onu topluma karşı sürekli kaba davranan bir kişiliğe bağlamak neredeyse kolaydı. Ama durum böyle değil; o sadece bana karşı sürekli kaba davranıyor.

Arkasına yaslandı, bira bardağını çevirerek bana dik dik baktı.

"Ne?" diye sordum sonunda, bakışları karşısında dayanamayarak.

"Buraya gelme amacımız doğrultusunda ilerleyecek miyiz, yoksa bütün gece birbirimize bakıp duracak mıyız?"

"Gözlerimi oymayı tercih ederim," diyorum, telefonumu çantamdan çıkarıp takvimimi açarken.

"Bak, benimle akşam yemeği yemek isteyen sendin. İşte seçtiğin şirket bu."

"Bunu dayanılmaz hale getirmenin yolu bu mu?"

"İstersen daha da kötüleştirebilirim," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Lütfen kendinizi tutun ve telefonunuzu çıkarın."

Cebinden telefonunu çıkarıp kilidini açtı, sonra da takvimini bana doğru itti. Bir yandan takvimi ona geri itip benimle birlikte çalışmasını söylemek istiyordum ama dürüst olmak gerekirse, ne anlamı var ki?

Takvimine şöyle bir göz attım ve üzerinde etkinlik işaretli olan günlere tıklamaya başladım. Toplantı olmalarını bekliyordum ama hepsi eğitim seansları ve hayvanat bahçesi buluşmalarıydı.

"Daha meşgul olacağınızı düşünmüştüm." Tamamen benim gözlemim.

"Sezon başladığında orada olacağım. Bu yüzden kıymetli vaktinizi şimdi değerlendirin."

"Siz hiç reklam filmi ya da video çekimi yapmıyor musunuz?"

"İşin garibi," diyor bir yudum bira içmeden önce. "Takımınız berbatken kimse sizin ürününüzü pazarlamanızı istemez."

"Pekâlâ, bu mantıklı," diyorum, hem onun hem de benim programımı incelerken. "Benim için ne planladınız? Çünkü bana nasıl ders vereceğiniz, eğitim tesisinizde ne sıklıkla bulunmak istediğime bağlı olacak."

"Sizin hayvanat bahçenizde olmam gerekiyor, bu yüzden futbol oyunumu da buna göre ayarlamalısınız."

"Bunların aynı şey olduğunu pek anlayamıyorum," diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdim.

"Haklısın. Benimki daha ilginç." Bira bardağını yere bırakıp alt dudakını üst dudakının üzerine çekerek birasının köpüğünü sildi.

Sırtımda oluşan o sinir bozucu hissi yumrukla bastırıyorum. "Eğer beni gerçekten eğitecekseniz, ayak uydurmam çok daha zor olacak, oysa sadece..."

"Bulaşık mı yıkayayım? Ellerim çok çabuk buruş buruş oluyor, üstelik bana hiç kolaylık göstermedin."

Parmaklarımı alnıma bastırıp, "Tanrım, bir saniyeliğine bile olsa nazik olabilir misin?" diyorum.

"Belirli bir program dahilinde mi çalışmak istediniz, yoksa size karşı nazik olmamı mı?"

"İkisini birden yapamaz mısınız?"

"Hiçbir zaman aynı anda birden fazla iş yapmada iyi olmadım." Bira bardağından bir yudum daha alıyor, bu sefer daha büyük bir yudum.

"Pekala, kaba olmaya devam et." Telefonunda yazmaya başladım. "Tesisinize ne zaman gelmemi istiyorsunuz?"

"Telefonumda ne yazıyorsa o."

Saate baktım ve gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Bazıları sabah altıda başlıyor, yani saat altıda orada olmam gerekiyor."

"Kesinlikle."

Burnum genişliyor çünkü bunun sadece onun bir pislik olduğunu ve en başta benim fikrim bile olmayan bir şey için benden intikam almaya çalıştığını biliyorum. İnanın bana, eğer bu konuda bir seçim şansım olsaydı, flamingolarımın savunucusu olmasını istemezdim, ama işte buradayız.

"Pekala." Bu saatleri ayarlamak için Phil ile programım hakkında

konuşmam gerekecek ve sabahın erken saatleri benim için oldukça zorlayıcı olacak, ama söz sözdür, bu yüzden önümüzdeki ay için bazı tarihler belirledim ve ardından onun için de aynısını yaptım, bağış toplama etkinlikleri de dahil.

“Ne ekliyorsunuz?”

“Bu hafta sonu katılmanız gereken bir yönetim kurulu etkinliğimiz var.”

“Kim söylüyor bunu?”

"Gretchen öyle diyor," diye karşılık veriyorum. "Takvimine henüz ekmediğin etkinlikler listesinde yer alıyor."

"Bunların isteğe bağlı olduğunu sanıyordum."

Başımı salladım. "Hayır. Zorunlu." Telefonunu ona geri ittim ve gülümsedim. "Görünüşe göre önümüzdeki uzun süre boyunca beni neredeyse her gün göreceksin." Parmağımla başımın etrafında daire çizdim.

"Bu yüze alış, çünkü her yerde olacağım, hatta rüyalarında bile."

"Daha çok kabus gibi," diye mırıldanıyor.

"Evet, sen de benim kabuslarımda yer alacaksın."

Bana doğru kaşını kaldırdı. "Harika bir karşılık."

Sandalyeme yaslanıp bir çıkış stratejisi planlıyorum. Bu adamla yemek paylaşmak istediğim son şey olduğu için yemeğimi paket yaptırabilirdim, ama tahmin edin kim inatla etrafta kalıp işleri tatsız hale getirmeye devam edecek?

Bu kız.

Yemeğimi sessizce yemek zorunda kalırsam, öyle yaparım.

Yemeğimin son lokması bitene kadar burada oturacağım.

Biz de tam olarak bunu yapıyoruz.

Konuşmuyoruz.

Göz teması kurmaktan kaçınarak, sessizce içeceklerimizi yudumluyoruz.

Ben bir dilim ekmek alıp üzerine biraz tereyağı sürerken o da telefonunu alıp e-postalarına bakmaya başladı.

Bir bacağımlı diğerinin üzerine attım, onu inceliyordum ve hayatının yıllar içinde onu böyle bir pisliğe dönüştüren şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Kaç yaşında acaba?

Telefonumu kaldırıp internette Graydon St. John hakkında hızlı bir arama yapıyorum. Gördüğüm ilk resimlerden biri, Everly'nin bana gösterdiğiyle aynı, gömleksiz bir fotoğrafı. Onu görmezden gelip yaşını araştırıyorum.

Otuz. Hım, benim yaşıım.

Otuz yaşıında gibi görünmüyor. Gözlerinin yanındaki kırışıklıklara bakılırsa -ki bunlar kesinlikle gülme çizgileri değil- otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu söyleyebilirim. Ama futbol insanları yaşlandırmıyor mu zaten?

Dikkatimi çeken bir sonraki şey ise net serveti oldu.

50 milyon dolardan fazla!

Ne?

Gözlerim hemen birasını yudumlayan ve telefonunda bir şeyler okuyan adama takıldı.

Bu akşam kesinlikle yemeği o ısmarlayacak. Muhtemelen bir dakikada kazandığı para, benim bir yılda kazandığım kadardır.

Sayfayı biraz daha aşağı taradığımda, Kaliforniya'da doğduğunu ve babasının ünlü bir futbol oyuncusu olduğunu görüyorum.

Vay, bunu bilmiyordum.

"Baban futbol mu oynadı?" diye sordum, bu da gözlerinin birden benimkine dikilmesine neden oldu.

"Ne yapıyorsun? Beni Google'da mı arıyorsun?" Gözleri karanlık ve tehditkar bir hal aldı, incecik eliyle telefonumu masaya doğru itti, böylece ekranda ne olduğunu görebildi. Bakışları benimkine dikildi ve bir an için, gözlerinden ateş fişkirirken masayı devirecekmiş gibi hissettim. "Beni Google'da arama sakın. Hayatımla ilgili bir sorunun varsa, bana sor."

Telaşlanarak Google aramasından çıktım ve "Özür dilerim, sadece... yaşıınızı merak etmişim." dedim.

"Otuz," diye yanıtlıyor.

"Evet, onu gördüm."

"Sorabilirdiniz."

"Burada bulunduğumuz süre boyunca hep kaba davrandın, bu yüzden seninle konuşmak istemediğim için özür dilerim."

Çenesi daha da sıkılaştı. "Benimle ilgili bir sorunuz varsa sorun. Sakın beni internetten araştırmayın."

"Pekala," dedim, biraz utanarak.

Boynumun arkasından yukarı doğru bir sıcaklık hissediyorum ve gözlerimden yaşlar süzölmeye başlıyor.

HAYIR.

Ağlama.

Onun önünde değil.

Sözlerinin, tavırlarının ve genel olarak sergilediği terbiyesizliğin beni nasıl etkilediğini görmeyi hak etmiyorum.

Gözlerimden süzülen yaşların acısını bastırmaya çalışarak başımı öne eğdim, aramızda sessizlik uzarken gözlerim masanın üzerindeki dokuyu inceliyordu.

O da hiç kıpırdamıyor gibi görünüyor ve eğer birazcık bile cesaretim olsaydı, ne yaptığını görmek için yukarı bakardım, ama bunun yerine gözlerimi masaya dikmiş durumdayım. Ona bakarsam, gözyaşlarımın akacağını biliyorum ve onları engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Neden bu kadar... kızgın? İnternette onu araştırmamın ne önemi var? O tanınmış bir kişi, hakkında muhtemelen bir sürü şey yazılmıştır, yine de yaşını öğrenmeye çalıştığım için eleştiriliyorum.

O gerçekten çok... berbat.

Ve her ne kadar ona haddini bildirmek ve bu akşam yemeğinde ona eziyet etmek istesem de, kalmamın öz saygıma ve öz güvenime daha çok zarar vereceğini düşünüyorum.

Neyse ki garson yemeğimizi masaya getirdi ve buradan bir an önce çıkmam gerektiği için, "Şey, yemeği paket yaptırabilir miyim?" diye sordum.

Garson duraksadı ve ikimize de baktı, sanki sorunu anlamaya çalışıyormuş gibi. İyi şanslar hanımefendi, burada neler olup bittiğini tahmin etmeye bile yaklaşamayacağınıza eminim. Akıllıca başını salladı ve neredeyse anında bir kutu getirdi. Eğer ben ödeyecek olsaydım, bu kadar hızlı olduğu için ona güzel bir bahşiş bıraktırdım.

"Teşekkür ederim," diyorum o ayrılmadan önce ve yemeğimi olabildiğince hızlı bir şekilde kutuya koyuyorum.

Bütün bu süre boyunca gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum, zihnimi yemeğin kokusuna odaklamaya ve içimdeki utanç duygusunu bastırmaya çalışıyorum. Paket servis kutumu doldurduktan sonra ayağa kalkıp çantamı omzuma takıyorum. "Eh, oldukça berbat bir akşam oldu ve dürüst olmak gerekirse, seninle gerekenden fazla hava paylaşmak istemiyorum."

Pizza dilimini alırken gözleri yemeğine dikilmişti. "Aynı," dedi, bol etli bir dilimden ısırırken.

Şu anda, burada, bacağına tekme atacak cesarete sahip olmak için neler vermezdim. Bir daha kötü bir şey söylerse, bunu kesinlikle yapabilirim.

"Harika, en azından bir konuda anlaştık. Bu akşam Flock and Tackle

adıyla birkaç sosyal medya hesabı açacağım ve yarın, futbol etkinliğindeyken, profilimiz için bir fotoğraf çekip kendimizi tanıtabiliriz.”

"Hemen şimdi bir fotoğraf çekin."

"Dürüst olmak gerekirse, hiç keyfim yok. Fotoğrafımda somurtmak istemiyorum."

"Yarın yapmayacağım diye söz veremem."

Ayağınızı geri çekin.

Ona tekme atma, Maple.

Sakin ona tekme atma.

"Pekala o zaman, iyi bir gece geçirmemenizi dilerim. Umarım pizzanızda dilinizi yakarsınız."

"Merdivenlerden inerken tökezlememeye dikkat et."

"Dick."

"Kuşsever."

Uzaklaşırken omzumu çevirip arkama baktım ve tam çıkarken kalçalarım gözü attığını fark ettim.

İğrenç.

BÖLÜM 9

GRAYDON

Antrenör Dickwad: Gözünüzün önünden ayrılmasın. Eğer başı derde girerse, sonuçlarına siz katlanacaksınız.

Telefonun içinden uzanıp onu boğmak isteğiyle, gönderdiği mesaja bakakalıyorum.

Bunların hiçbirisi benim fikrim değildi.

Bunun tek bir saniyesi bile değil. Ve işte ben, sadece bu akıl almaz sosyal medya oyununa yakalanmakla kalmadım, şimdi bir de çocuk bakıcılığı yapmak zorundayım?

İsa!

Gretchen, Keenan'ı olan bitenden haberdar etmiş olmalı, çünkü bu sabah bana akıllı kararlar vermemem konusunda uyarıda bulunan bir mesaj gönderdi.

Sanki uyarıya ihtiyacım varmış gibi.

Belki de o, bir antrenör olarak akıllı kararlar vermeye odaklanmalı, benimle ilgili endişelenmemeli.

Maple dün gece kaçtıktan sonra (çok şükür ikimize de iyilik yaptı), ona nereye park etmesi gerektiğini, nerede buluşacağımızı ve ne giymesi gerektiğini belirten kısa bir mesaj gönderdim.

Ona karşı daha nazik davranıp, futbol ve pozisyonum hakkında genel bir bilgi vermeyi düşündüm, ancak Koç Keenan, Foghorns'u daha iyi göstermek için kendi sosyal medya kampanyamı yürütmemin ne kadar saçma olduğunu, sadece talimatları takip edemediğimi söylemeye başlayınca, planımdan vazgeçip ona her şeyi anlatmaya karar verdim.

Evet... bugün benimle antrenman yapıyor. Bakalım bana ayak uydurabilecek mi.

Taş duvara yaslanıp, bir sedanın güvenlikten geçip park yerine ulaşmasını izliyorum. O olmalı çünkü otoparktaki en az on yaşında olan tek araba bu.

Benimki sekiz yaşında, o yüzden pek bir şey söyleyemem. Takım arkadaşlarım gibi para harcamayı pek sevmiyorum.

Arabasından inip omzuna bir çanta astıktan sonra kapıyı kilitlemesini izliyorum.

Otopark ışıklarının altında, bacaklarının her santimini saran ve onları olduğundan daha uzun gösteren bir tayt giymiş halini görüyorum. Dar tişörtü dolgun göğüslerini sergiliyor ama önündeki iğrenç flamingo resmiyle bunu tamamen kapatıyor - elbette. Uzun, sarı saçları her zamanki gibi sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, otoparkta yürürken omuzlarında savruluyor.

Ve bir anlığına, ve sadece bir anlığına çünkü izin vereceğim tek süre bu, gözlerim onun kıvrımlı vücudunda ve ince belinin hemen ötesinde kabaran, her adımda seksi bir şekilde sallanan kalçalarında dolaşıyor. Sonra boynunun inceliği var, izsiz, sahiplenilmeye hazır, dudaklarının dolgunluğu ise beni birkaç saniye daha bakmak isteme noktasına getiriyor.

Ama bu çok kısa bir an, çünkü yaklaştıkça kaşlarındaki somurtmayı ve vücut dilindeki bana karşı duyduğu küçümsemeyi fark etmemek imkansız.

O inanılmaz derecede seksi olabilir, ama hisler karşılıklı.

Yanıma geldiğinde, boynuna bir kordon uzatıp, "Bu senin için. Tesise giriş kartın. Kapıyı açmana izin var, ama ben seni almaya gelene kadar kapının yanında beklemen gerekiyor," dedim.

Anahtar kartını alıp bir an inceledikten sonra çantasına koydu. Ben de duvardan destek alarak kendi anahtarımı kapıya doğru uzattım ve kapıyı onun için açtım.

Antrenman tesisindeyiz; içinde antrenman ekipmanları, ağırlık odası ve on yıldan fazla süredir tek bir playoff maçına bile çıkamamış berbat bir futbol takımına hizmet etmek için ihtiyaç duyabileceğiniz her şeyin bulunduğu büyük bir kubbeli saha.

Şunu da söylemeliyim ki, kazanmasak bile tesislerimiz birinci sınıf.

Son teknolojiyle donatılmış, aklınıza gelebilecek her türlü fizik tedavi cihazının bulunduğu antrenman odası, benim gibi futbolculuk kariyerimde yaşça biraz daha ilerlediğim için harika. Mutfak muhteşem, her zaman en az iki öğün yemek ve atıştırma için uğruyorum. Ağırlık odasında ihtiyacım

olan her şey ve daha fazlası var. Ve antrenman sahası, antrenmanın sonunda kaşıntı hissetmenize neden olmayan yumuşak bir çim.

Kaybeden bir takım için oldukça iyi durumdayız.

Maple gibi kuş pisliği ve deniz ürünleri kokan bir binada çalışmak zorunda kalan biri için gerçekten üzüldüyorum.

"Bu taraftan," diyorum, ağırlık odasına gitmeden önce ısınmayı planladığımı sahaya doğru başımı sallayarak.

O beni yakından takip ediyor, gözleri tesisin her köşesini tarıyor. Ben de önden giderek boş bir antrenman sahasına doğru ilerliyoruz; tam da istediğim gibi. Özellikle sezon dışında kimse benim kadar erken kalkmayı sevmez, bu yüzden başkalarının beni rahatsız etmeden antrenmanımı yapmam için mükemmel bir zaman.

"Vay canına, çok daha fazla insan bekliyordum."

"Sadece ikimiz," diyorum hayvanat bahçesi temalı su şişeme doğru yürüyüp bir yudum alırken. Dudaklarında hafif bir sırıtişla su şişesini incelemesini izliyorum. Muhtemelen o lanet şeyi kullandığıma bayılıyor ve itiraf etmek istemesem de, gerçekten güzel bir su şişesi. "Önemli değil. Kamyonumda kalmıştı ve diğerini unutmuştum." En azından kendime ve ona böyle söylüyorum...

Kendi kendine homurdanıyor, sonra eşyalarını sahanın kenarındaki banklardan birine bırakıyor. O yerleşirken, ben de taytının içindeki kalçalarına bir göz atıyorum çünkü... neyse, anlaşılan kendimi kontrol edemiyorum ve gerçekten çok güzel bir kalçası var. Birkaç saniye çantasını karıştırıyor, sonra telefonunu çıkarıyor.

Tam bakışlarımı kaldırmama fırsat vermeden bana doğru dönerek, "Başlamadan önce bir fotoğraf çekmemiz gerekiyor ki paylaşım yapabileyim," dedi.

"Ne tür bir resim?" diye soruyorum.

"Şey, bir özçekim olabilir, el salladığımız bir video olabilir, ya da birbirimize dokunmadan yan yana durup vampirler gibi kameraya bakabiliriz. Yüce Graydon St. John'un ne yapmak istediğini siz söyleyin."

Bu sabah çok havalıydım.

"Unvanımı doğru yazdığına sevindim." Gözlerini devirdi. "Hızlıca bir selfie çekip işi bitirelim."

"Gülümseyecek misin?"

"Gülümsememi mi istiyorsun?"

"Gülümsemeyi biliyor musun?"

"Alaycı tavırlar daha çok benim uzmanlık alanım."

"Fark ettim. Ama sosyal medya ve takımınız için yaratmaya çalıştığınız imaj açısından, belki de, ne bileyim, hafif bir tebessüm takabilirsiniz?"

Kendi kendime homurdanıp "Pekala." dedim. Telefonunu alıp kamerayı açtım. İkimizin fotoğrafını çektim, sonra telefonu ona geri verdim. Basit.

Fotoğrafi yakalamaya çalışırken, "Bekle, dur bir dakika. Gülümsemiordum bile," dedi. Fotoğrafi açtı ve ben de eğilip baktığımda fotoğrafın bulanık olduğunu, ağzının açık olduğunu ve benim de doğru yöne bakmadığımı fark ettim.

Hata.

Bana dik dik bakıyor, yüzünde sinirlilik ifadesi var. "Tekrar yap, bu sefer almadan önce üçe kadar say ki herkes hazır olsun."

Telefonu elinden geri alıp, onu kadrāja almaya çalışarak uzattım. "Daha da yaklaşmanız gerekecek."

"İstemem."

"Bu fotoğrafın tuhaf bir şey mi olmasını istiyorsunuz yoksa kullanabileceğiniz bir şey mi?" diye soruyorum.

"Pekala, ama bunun savunmamı indirdiğim anlamına geldiğini düşünme. Senden hoşlanmıyorum ve bunu bilmeni istiyorum."

"Hissettiklerimiz karşılıklı, Baker."

"Nedenini anlamıyorum." Bana daha da yaklaşıyor. "Sana kaba davranmadım."

"Bana bulaşık yıkattın."

Bana döndü, yüzünde tiksinti vardı. "Aman Tanrım, ünlü, zengin futbolcu flamingo bulaşıklarını yıkamak zorunda kalmış. Evet, seni flamingo ailesine kabul etmeye çalışan o iyi hanımefendiden nefret etmek için daha da fazla sebep var." Bana doğru eğildi ve beni kokladı, bu da beni bir adım geri çekilmeye zorladı. Ne yapıyor bu kadın? "Evet, tahmin ettiğim gibi, kendini beğenmiş bir eşek gibi kokuyorsun."

Gözlerimi kısıyorum. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yeterince şey biliyorum," diye homurdandı ve sonra daha da yaklaştı. "Şimdi fotoğrafı çek. Eğer sana çok uzun süre çok yakın durursam, yüzümdeki deri eriyebilir."

Aklımda canlanan görüntü beni gülümsetiyor ve bu gülümseme, ikimizin fotoğrafını çekip telefonunu geri vermem için yeterince uzun süre aklımda kalıyor.

Yüzündeki deri eriyor... keşke öyle olsa.

"Şimdi, bu kadar zor muydu?" diye soruyor, çantasından bir tripod çıkarıp kurarken.

"Şu anda ne yapıyorsun?"

"İçerik topluyorum. Yaptığım şey ne gibi görünüyor?"

"Bizi kaydedecek misiniz?"

"İşte asıl mesele bu, Graydon." Telefonunu kuruyor ve sahaya doğru çeviriyor. "Burada olmamızın sebebi içerik üretmemiz. İnsanlara flamingoların ve futbolun en iyi şekilde bir araya gelebileceğini göstermek için bir şov yapmamız gerekiyor. Sadece sizin varlığınızla kendime eziyet etmek için burada değilim."

Bu sabah hakaretler havada uçuşuyor. Sorun değil, daha kötüsünü de duydum. Hatta ben daha kötüsünü söyledim.

Kaydı başlattı, sonra yanıma geldi, lavanta kokusu bana doğru yayıldı. Kokusunu sevmemden nefret ediyorum. Sinir bozucu, çünkü bir kez daha koklamak için daha da yaklaşmak istiyorum.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyor, fazlasıyla hazır bir şekilde.

Düşüncelerimden sıyrılıp onu baştan aşağı süzdüm, atletik yeteneklerini değerlendirdim. Bu iş iki şekilde sonuçlanabilirdi ve hangisinin gerçekleşeceğini birazdan öğreneceğiz.

"Isınma hareketleri yapıyoruz," diyorum. "İleri geri, hadi başlayalım."

"Aşağı ve geri nereye?" diye soruyor ben havalanırken.

"Tarla!" diye seslenip onu arkamda bırakarak uzaklaştım.

"Bekle, bunu birlikte yapsak daha iyi olmaz mıydı?"

Onu görmezden gelip sahada koşmaya devam ettim. Bir uç bölgeye ulaştığımda arkamı döndüm ve onu elli yarda çizgisinde buldum; küçük bacakları uzun bacaklarıma yetişemiyordu, kolları yanlarında sallanıyor, onun tarafındaki istikrarlı çabası benimkine yaklaşamıyordu bile.

Ben bitiş çizgisinin diğer tarafına geçtiğimde o da aynısını yaptı, bu yüzden bir tur daha attım ve sonunda onun hemen arkasında bitirdim.

"Tekrar aşağı mı ineceksin?" diye soruyorum.

"Şey, hayır." Ellerini başının üstüne koyarak nefesini topladı.

"Bu, benden bir şeyler yapmamı istediğinizde 'hayır' diyebileceğim anlamına mı geliyor?"

Gözlerini kısıyor ve hakkını vermek gerekirse, dönüp sahanın sonuna kadar koşarak gidip geri dönüyor. Ben beklerken, antrenörümün verdiği egzersizlere odaklanarak bacaklarımı ısıtmak için bazı dinamik esneme hareketleri yapmaya devam ediyorum.

"Geride kaldın," diyorum o tekrar yaklaşıırken.

"Belki... biraz... bekleyebilirsiniz," diyor nefes nefese.

Başımı salladım. "Bekleyecek vaktim yok. Bir programım var. Bu yüzden... ayak uydurun."

"Aptal herif," diye mırıldandı, bacaklarımı açıp yana doğru adım atma şeklimi taklit etmeye başlarken. "Bu da ne böyle?"

"Kalça bükücü kaslarını uyandırıyoruz, bizi ağırlık antrenmanına hazırlıyoruz."

"Ağırlık odası mı?" Gözleri kocaman açıldı. "Yani... ağırlık kaldırmak mı?"

"Ağırlık antrenman salonunda genellikle böyle şeyler olur."

"Ama daha önce hiç ağırlık kaldırmadım."

"Daha önce hiç spor yaptın mı?" diye soruyorum. Beklediğimden daha kaba bir soru gibi geliyor ama gerçekten merak ediyorum, böylece onu ne kadar zorlamam gerektiğini bilebilirim.

"Bazı şeyler yaptım," diye yanıtlıyor. "Kesinlikle sizin kadar değil. Ama hayvanat bahçesinde bir şeyler kaldırmak zorundayım."

Yani kaldırma konusunda hiçbir tecrübem yok.

Onun için adeta kişisel bir cehennem yaratma planım yavaş yavaş suya düşüyor çünkü bu deneyimin oluştuğu kadar çabuk sona ermesini istesem de, birini kendine zarar verme riskine de sokmak istemiyorum. Anlaşılan biraz daha sakın olmam gerekecek.

"Ne bakıyorsun?" diye soruyor, ben de bir yandan diğer yana kıpırdanmaya başlayınca. Beni taklit etmeye çalışıyor ama ayak uydurmakta zorlanıyor.

"Ne bakış?"

"Sanki bana acıyormuşsun gibi."

"Acıma duygusu değil, sadece bugün seninle yapmak istediklerimi yapamayacağımı fark ettim."

"Peki, ne yapmak istiyordunuz?"

Ben diz hizasına kadar uzanan çoraplar giyiyorum, o da aynısını yapıyor. "Seni benim antrenmanımdan geçireceğim."

"Ah, egzersiz yapıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Deneyimin yokken bu antrenmanı yapamazsın. Güvenli olmaz."

"Ben sokaklarda bulduğunuz beceriksiz bir köylü değilim." Gözlerinde

kararlılıkla bana doğru yürüyor ve pazı kasını gösteriyor. “Şu kaslara bakın.”

Gülümsememi bastırmaya çalışarak, onun ince koluna bakıyorum.

“Hadi, hisset. Çelik bu. Soğuk, sert çelik.” Hareket etmeyince kolunu daha da yaklaştırdı. “Hadi, çekinme.”

İsa.

Gözlerimi devirerek işaret parmağım ve baş parmağımla uzanıp kasını kavradım ve sıktım.

"Ah." Kolunu benden kurtardı.

"Evet, soğuk, sert, bükülebilir çelik. Daha önce hiç böyle bir kas hissetmemiştim," diyorum gözlerimi devirerek.

"Üzerine bastırdığınızda tüm kaslar böyle bükülür," diye karşılık veriyor.

"Gerçekten mi?" diye sordum kaslarımı çatarak. "Bu teoriyi test etmek ister misin?"

"Evet, elbette. Sana göstereyim." Bana doğru işaret etti. “Hadi bakalım, kaslarını göster.”

Gömleğimin kolunu geri çekip kolumu ona doğru gerdim, pazı kasım tam yüzünün önünde sert bir kaya gibi şişti ve gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Hadi bakalım, bana nasıl büküldüğünü göster."

Çenesini dik tutarak, "Memnuniyetle," diyor.

Yaklaşıp, benim ona yaptığım gibi işaret parmağı ve başparmağını pazumun etrafına sarmaya çalışıyor, ama eli yeterince büyük değil ve yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini izliyorum. Ancak bu onu durdurmuyor, çünkü elini pazumun etrafına sarıp aşağı doğru bastırmaya çalışıyor ve doğru açığı yakalayamayınca daha da sinirleniyor.

"Bu kadar büyük olmasaydı, elimle tamamen kavrayabilirdim."

"Kolumdan mı bahsediyorsun, yoksa başka bir şeyden mi, Baker?"

Gözleri bir an irileşti, sonra kısıldı. "İğrenç olma."

"Bunu söyleyen sensin."

"Elbette, bükülebilir pazı kaslarınızdan bahsediyorum."

"Bükülebilir değil."

“Öyle mi? Bak şuna,” dedi homurdanarak, sonra iki elini de pazuma doladı ve ayaklarını yerden kaldırarak kolumdan sarktı. “Bükülüyor mu...?”

O bana tutunurken ben de pazı kası egzersizi yapıyorum. "Hayır, sadece güçleniyorum."

“Ugh, tamam.” Beni bıraktı ve tişörtünü düzeltti. “Belki de tüm kaslar

bükölmüyor.”

"Bunu çözmek için bu süreçten geçmek zorunda kalmamıza sevindim." Hâlâ bizi kaydeden kameraya doğru başımı salladım. "En azından istediğiniz içeriğı elde ediyorsunuz."

İçini çekti ve sonra videoyu kapattı. "Isındık mı yoksa ne?"

“Öyleyiz. Ağırılık odasına gitme zamanı.”

BÖLÜM 10

AKÇAAĞAÇ

Bir gün geriye dönüp hayatıma baktığımda ve yaptığım iyi ya da kötü seçimleri düşündüğümde, bu anı en kötü seçimlerimden biri olarak hatırlayacağım.

Yüzümden terler akıyor.

Bacaklarım çok güçsüz.

Bedenimde hiç güç kalmadı.

Bitirmeden önce tamamlamamız gereken iki set daha omuz presi hareketi var.

Graydon bu antrenmanı sanki parkta sıradan bir yürüyüş yapıyormuş gibi rahatça yapıyor. Bir egzersizden diğerine kolaylıkla geçiyor, ben ise vücudumu sürükleyerek, özel bir yere geçene ve utançtan yere yığılana kadar içimdeki her kasıma yalvarıp yakarıyorum.

"Şey, eee... bunlar ne? Yirmi beşlik mi?" diye soruyorum, spor salonundaki sohbete kayıtsızca yaklaşımaya çalışarak.

Graydon, elimde tuttuğum ve benim gibi bir bayan için yeterince küçük ağırlık bulunmadığı için ağırlık olarak kullandığım iki su şişesine göz attı. "Elli kiloluk şişeler."

Ellili yıllar mı?

Göklerdeki sevgili Tanrım.

Bunu spor salonunun zemininde sürüklemekte bile zorlanırdım, bırakın her iki kolumda birer tane taşıyıp başımın üstüne kaldırmayı.

Boğazımı temizleyerek, "Evet, onlara hazırlanıyorum," diyorum. Ardından, sondan bir önceki tura başlarken su şişelerimi başımın üzerine kaldırıyorum.

Ve bu, hayatımda gördüğüm en acınası şey sanırım.

İkimiz de eğimli banklarda oturuyorduk, sırtlarımız doksan derecelik bir açıyla vinyl zemine yaslanmıştı; ben su şişelerimle, kıpkırmızı yüzümle ve neredeyse ağzımdan sarkan dilimle, ölümden saniyeler uzakta olduğum izlenimini veriyordum. O ise, yırtık pırtık, sırlıklam tişörtüne bastıran iri

göğsüyle, kaya gibi sert kolları ve başının üzerinde kaldırdığı devasa ağırlıklarla, ağırlık odasının tanrısı gibi davranıyordu. Ne ilginç bir sahneydi.

Bunu videoya eklemeye özen gösterdim çünkü dürüst olmak gerekirse komik ve ben de dürüstçe kendimi küçümsemekten asla çekinmem.

Setimizi bitiriyoruz ve ben su şişelerini yere bırakıp kollarımı dinlendiriyorum, o da ağırlıklarını yere bırakıp bacaklarının üzerine doğru eğiliyor.

"Yani bu senin için eğlenceli mi?"

"Bazı günler." Sonra omzunun üzerinden bana bakıp sordu: "Flamingo pisliğini temizlemek senin için eğlenceli mi?"

"Hayır, ama yapılması gerekiyor."

Başını salladı ve dikkatini önündeki yere çevirdi.

Aramızda bir anlık da olsa huzur olabileceğini görünce, "Peki, savunmacı bir insan gerçekten ne yapar? Yani... sizin göreviniz ne?" diye soruyorum.

"Ben defansif uç oyuncusuyum," diyor, dikkatini ağırlık kaldırmaya vererek.

"Doğru. Savunma ucu. Peki bu ne anlama geliyor? Mesela, top yakalayan biri gibi insanların peşinden mi koşuyorsunuz?"

Tekrar bana baktı ve bu sefer gözlerinde bir nebze mizah vardı. Hem de çok az bir mizah.

"Futbol hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Sıfır. Bildiğim her şey Friday Night Lights dizisinden, gerçek hayatta ise sanırım tek bir maçın sadece bir saniyesini izlemişimdir. Sayı atmak için top atılıyor, bildiğim tek şey bu."

Yavaşça başını salladı ve ardından ağırlıklarını aldı. "Son set."

Tamam... yani oyun hakkında konuşmayacağız, öyle mi? İyi oldu.

Su şişelerimi alıyorum ve sonra hep birlikte "ağırlıkları" başımızın üzerine kaldırıyoruz; kollarım o kadar uyuşmuş ki, yukarı aşağı hareket etmeye devam etmelerine şaşıyorum çünkü onlara böyle bir şey yapmalarını söylediğimi hatırlamıyorum.

Antrenmanımızı bitirirken yorgunluktan bitap düşünüyorum, vücudum bu cehennemden kurtuluş için bana teşekkür ediyor.

Son tekrardan sonra, şişeleri yere bırakıp kollarımı yanlarıma sarkıtırken, o da zarif bir şekilde elindeki ellilik şişelerle ayağa kalktı ve ağırlıklarını aldığı rafa geri koydu.

Umarım benden su şişelerimi toplamamı istemez, çünkü sanırım bunu yapacak gücüm yok. Vücudumda depoladığım tüm kaynakları tükettim.

"Esnetme zamanı." Yerde ekstra minderler ve yanlarında asılı dev lastik bantlar bulunan açık bir alanı işaret ederek başını salladı.

"Belki de beni kaldırıp minderlerin üzerine koymayı içeren ekstra bir antrenman ister misin?"

Keskin bakışları gözlerime dikildi. "Hayır."

"Emin misin? Senin için güzel bir fırsat olabilir."

Buna cevap vermedi, bunun yerine kancadan bir lastik bandı çekip bana uzattı.

"Bu ne için?"

"Esnetmek için," diyor ve ardından zahmetsizce yere iniyor, bandı ayağına takıyor ve ayağını tavana doğru kaldırarak diz arkası kasını esnetiyor.

Ah, anlaşılan kendi başıma bedenimi yere sürüklemek zorunda kalacağım.

Yere doğru bakıyorum, vücudumun zarif bir şekilde aynı pozisyona gelmesini diliyorum, ama derimi ve kemiklerimi bir arada tutan her kas acı içinde inliyor, ıstıraplarına son vermemi ve onları bir daha asla kullanmamamı yalvarıyor. Çömelmelerden, hamlelere, garip bir kutu atlama hareketine, daha fazla çömelmeye, bu bench press denen şeye ve elinizde ağırlıkla kolunuzu hareket ettirebileceğiniz her türlü harekete kadar. Bugünkü antrenmanda hiçbir şey eksik kalmadı.

Hiç bir şey.

İşte bu yüzden, vücudumu yavaşça yere doğru indirip reverans yapmaya çalıştığımda, vücudum tam tersine kasılıp her yönden kasılıyor.

Hayır.

Kadın aşağıda...

Tam Graydon St. John'un göğsünün üzerine düşmeden önce nereye ineceğimi bile zar zor anlayabiliyorum.

"Oof, kahretsin, ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Harika bir soru.

Aklıma gelen tek cevap... ölüm.

Öldüm.

Balık çırpındı ve hayatının sonuna geldi.

İçimde hiçbir şey kalmadı.

Utanılacak bir şey yok.

Ortada hiçbir aşağılanma yok.

Graydon'ın üzerinde cansız bir şekilde yatarken, artık hiçbir dayanıklılığım ya da umrumda değil.

Hayır, şu anda burada yaşıyorum.

Burası benim yeni evim.

Saksıdaki bir bitkiyi ve bir flamingo resmini kaldırayım, çünkü yakın gelecekte taşınmayı düşünmüyorum.

"Merhaba?" diye dürterek cevap vermemi sağlamaya çalıştı.

Kendi kendime mırıldanarak, "Artık burada yaşıyorum," dedim.

"Ne halt ediyorsun?"

Şaşırtıcı bir şekilde, beni sanki havuz makarnasıymışım gibi omuzlarımdan kaldırıp yana doğru fırlattı, böylece başım tam kalçasının yanına geldi.

"İsa Mesih, neden düzgün katlamıyorsun?"

Floresan ışıklara bakıyorum, melekler bana şarkı söylüyor, beni acı çekmeyeceğim cennetlere çekiyorlar.

"Ölüm böyle bir şey mi acaba?"

"Allah aşkına," diye mırıldandı yanımdan uzaklaşırken, ayağa kalktı ve sonra bana aşağıdan baktı. "Ciddi misin?"

Birkaç kez göz kırptım, karanlık bakışları beni artık hiçbir şey hissetmeyeceğim güvenli bir alana uçma girişimimden uzaklaştırdı. "Ben... buradan kalkabileceğimi sanmıyorum. Lütfen Phil'e pembe tüylü arkadaşlarıma bakacak kadar layık birini bulmasını söyleyin."

Gözlerini devirdi, sonra eğilip bacaklarımdan sürükleyerek beni minderin üzerinde düzleştirdi. Ardından ayak bileklerimden birini kaldırdı, bacaklarımdan arasına diz çöktü ve birini aşağıda tutarken diğerini yukarı doğru itti.

"Allah aşkına ne yapıyorsun?" diye soruyorum, tüm vücudu bacaklarımdan arasındaki birleşme noktasına dolmuşken. "Sana ölüm kapımı çalıyor, ölüm katılığı iyice yerleşmiş durumda diyorum, sen ise beni cinsel bir pozisyona mı sokuyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Seni esnetiyorum ki antrenörüne neden ağırlık odamızda yüzüstü yatan bir kadın olduğunu açıklamak zorunda kalmayayım."

"Yere kapaklanmadım."

"Birazdan geleceksin." Bacağını değiştiriyor ve içimde artık var olmadığını sandığım kasları gererken acıyla bağırmama neden oluyor.

"Beni ölüme terk edin. Kürekle alıp bir çöp kamyonunun arkasına atsinlar. Lütfen zavallı birikimlerimi flamingoların önüne bir bank almak için kullansınlar. Ve Allah aşkına, Büyük Hermy'ye en sevdiğim flamingo olduğunu söyleyin."

Gözlerini bir kez daha devirdi ve ardından, tek bir hamlede, beni yüzüstü çevirip bacak kaslarımı germeye başladı.

"Aman Tanrım!" diye bağıyorum, başımı muhtemelen mantar enfeksiyonlarıyla dolu ve terli erkek testislerinin izleriyle kaplı olan halıya gömüyorum. Ama şu anki tesellim, huzurum, kontrolümü kaybetmemi engelleyen tek şey bu.

Ah, sevgili tatlı paspasım, lütfen beni kıllı sırtların ve nemli kalça aralarının huzur bulduğu kutsal mekanına yut.

Graydon sonraki birkaç dakika boyunca beni esnetiyor, kendi kişisel oyun hamuru yığını gibi etrafta hareket ettiriyor ve işi bittiğinde beni ayağa kaldırıp omuzlarımdan tutarak, kendi başıma yürüyebilecek kadar dengeli olduğumu anlayana kadar yerimde tutuyor.

"İyi misin?"

Birkaç saniye sendeledim ve görüş alanımdaki karanlık kaybolunca yavaşça başımı salladım. "Sanırım öyle."

Kendi kendine homurdanıp çıkışa doğru koşmaya başladı, ama ben onu takip etmeyince durdu. "Allah aşkına, yetişin!"

Bir adım attım ve bacağımın bunu kaldırabileceğini hissettim, bu yüzden bir adım daha, sonra bir adım daha attım ve kendimi çok yavaş bir şekilde ona doğru yürürken buldum.

Çok kızsı.

"Sana o lanet olası antrenmanı yapmamayı söylemiştim," diyor sert bir sesle.

"Ben de yapabileceğimi söyledim ve yaptım. Başardım."

"Su şişeleriyle birlikte."

"Hey." Parmağımı ona doğru uzattım. "Bu iyi bir içerikti, insanlara iyi bir antrenman yapmak için son teknoloji ürünü bir ağırlık odasına ihtiyaç duymadığınızı, su şişelerinin de işinizi göreceğini gösterdi."

"Kendinizi mutlu etmek için ne söylemeniz gerekiyorsa onu söyleyin."

Uzandım ve kolundan hafifçe çektim, onu zar zor kavrayabildim. "Lütfen... lütfen bu kadar hızlı yürümeyi bırakır mısınız?"

İçini çekiyor ama yürüyüşünü yavaşlatıyor ve bu da bana belki de... belki de o kadar da kötü biri olmadığını düşündürüyor.

"Ve sen spor yaptığını söylemiştin," diye homurdandı.

Aslında fikrini değiştirdi. Kötü biri.

O en kötüsü.

Ve ondan nefret ediyorum.

Kaba ve düşüncesiz biri, evet, beni yere serip ayaklarımın üzerine düşürmüş olabilir ama yine de bir pislik ve umarım bugün sakıza basar.

"Hayvanat bahçesinde ağırlık kaldırıyorum. Başka bir insan tarafından kafama darbe almak için antrenman yapmıyorum."

"Birbirimizin kafasına vurmuyoruz."

"Gerçekten mi? Çünkü sanki birkaç beyin hücreniz eksikmiş gibi görünüyor."

"Bu komik mi olmalıydı?"

Yani, ben de öyle olduğunu düşünmüştüm.

"Sen söyle."

Başını yana doğru hızla çevirdi. "Öyle değil." Dudakları bir hırıltıyla kıvrıldı ve sanırım içimdeki canavarı uyandırmış olabilirim. Hem zihinsel hem de fiziksel yorgunluğumu suçluyorum.

Bu travmayı asla atlatamayacağım.

Asla.

Kapıyı iterek açıyor ve içeri girdiğimizde, aşçıların içeri giren herkese hizmet etmek için tezgahın arkasında beklediği bir kafeterya görüyoruz.

"İki proteinli smoothie lütfen. Ispanaklı, peynirli ve pastırmalı dört yumurtalı omlet ve bir kase meyve." Bana bakıp, "Herhangi bir alerjiniz var mı?" diye sordu.

"Şey... hayır."

"Smoothie dışında başka bir şey ister misiniz?"

Burada hiç donut var mı? Çünkü biliyorum ki bu, yıpranmış ve bitkin ruhumu gerçekten yatıştırırdı.

"Sanırım iyiyim."

"Pastırmalı omlet ister misin?"

"Ben vejetaryenim."

Bir an duraklıyor, sanki bu bilgiyi kaydediyormuş gibi, sonra da "O zaman peynirli omlet? Biraz protein almalısın." diyor.

"Zaten milkshake bunun için değil mi?"

"Daha fazlasına sahip olmalısınız."

"İyiyim." Karnımı tutuyorum. Gerçekten bir şeyi midemde tutabilir miyim acaba?

Tezgahın arkasındaki kişilere dönerek, "Öyleyse tamam," dedi.

Başlarını sallayıp işlerine koyulurken o da yakındaki bir masaya oturuyor. Hemen arkasından ben de oturuyorum.

"Sürekli size yemek yapan insanlar mı var? Bu çok güzel olmalı."

"Öyle," diyor sandalyesine yaslanıp beni incelerken, o koyu renk gözleri kurduğum her türlü koruma kalkanını delip geçiyor. "Bırakmak ister misin?"

"Ne?" diye sordum, kaşlarım çatılmıştı.

"Bunu yapmaya devam edebileceğinizi gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Sadece bir gündü ve ilk defaydı. Eminim bunu yapmaya devam edebilirim." Eğer "bu" ile terli, hafif olgunlaşmış bir erişte gibi hissetmeyi kastediyorsa, bunu yapmaya devam edebileceğimden şüpheliyim. Ama ben pes eden biri değilim ve istediğim zaman oldukça inatçı olabiliyorum.

Ve işte bu... işte bu, "inatçı" kelimesinin ikinci ismim olmasını istediğim bir an.

"Zar zor yürüyebiliyorsun ve yarın ya da ertesi gün, benimle tekrar burada olduğunda ne tür bir acı çekeceğini tahmin bile edemezsin. Açık konuşalım, bana ayak uyduramıyorsun."

"Ah, ayak uydurabilirim," diyorum öne doğru eğilirken, vücudum herhangi bir hareket yapmam için bana adeta bağıırıyordu. "Sadece... sadece alışmam gerekiyor, hepsi bu."

Önümüze iki smoothie konuldu ve ikimiz de bize servis yapan kişiye kibarca teşekkür ettik; ancak ben hemen önümdeki çürük domatese bakmak zorunda kaldım.

"Bana ne kadar işkence ederseniz edin, aramızdaki bu sözleşme sona ermeyecek. Üstelik neden bu ilişkiyi bitirmeye çalıştığınızı da anlamıyorum."

"Çünkü bunu yapmak istemiyorum," diye tısladı bana.

"Seçeneğin yok ki," diye tısladım karşılık olarak. "Bunu ne kadar erken anlarsan o kadar iyi." Bana yardım etmek istemediğini anlıyorum, ama bu ömür boyu sürecek bir taahhüt değil. Birkaç hafta sonra futbol sevgisiyle dolu hayatına devam edebilir. Sorunu ne? "Şu lanet olası flamingolara yardım etmek konusunda ne kadar şikayet etsen, sızlansan da hiçbir şey değişmeyecek. Bu kadar, yapman gereken bu, o yüzden neden katlanıp iyi davranmıyorsun?"

"Çünkü ben öyle biri değilim."

"Elbette," diyorum ellerimi gökyüzüne doğru kaldırıp, koltuğuma

yaslanarak ve smoothie'mden bir yudum alarak. "Vay canına, bu çok lezzetli. Çilek muzlu mu?"

"Evet."

"Harika." Biraz daha nefes aldım ve sonra hırçın bakışlarımı ona çevirdim. "Bir tür ateşkes yapabilir miyiz? İkimizin de birbirimizi rahatsız etmeye devam etmek istemeyeceği bir anlaşma? Çünkü dinle... dostum... bunu sana ben yapmadım. Senin takımın yaptı. Ve ben sadece uğraşmak zorunda olduğun kişiyim ve arkadaşlarıma sorarsan, oldukça iyi bir insanım. Yani eğer şu pislik kişiliğinden vazgeçip bunu anlayabilirsen, belki daha iyi anlaşabiliriz."

"Bu sözler, benim beyin hücrelerimin yetersiz olduğunu söyleyen kişiden geliyor."

"Tamam, yanlışımlı kabul edebilirim ve bunu söylemek hiç hoş değildi," diye sakın bir sesle cevap verdim, yemeğinin geri kalanı getirilirken. Meyve salatasının üzerinde kocaman bir ananas parçası vardı ve hiç düşünmeden onu kendime aldım, o da bana bakıp kasesini kendine doğru çekti. "Ama belki baştan başlayabiliriz. Tamam." Boğazımı temizledim. "Merhaba, ben Maple Baker. San Francisco Hayvanat Bahçesi'nde flamingo bakıcısıyım, otuz yaşındayım, futbol hakkında hiçbir bilgim yok ve Ed Sheeran'ın müziğini çok seviyorum." Ona işaret ettim. "Tamam, sıra sende."

"Katılmıyorum," diyor çatalına biraz omlet alıp büyük bir lokma koparıırken.

"Pekala, senin yerine ben cevap vereyim." Smoothie'mden bir yudum aldım, yuttum ve sonra şöyle dedim: "Merhaba, ben Graydon St. John ve defansif orta saha oyuncusuyum—"

"Savunma oyuncusu," diye homurdanıyor.

"Ha, doğru." Yanaklarım kızardı. "Merhaba, ben Graydon St. John ve Seattle Foghorns takımında defans oyuncusuyum—"

"San Francisco."

"Ne?" diye soruyorum.

"Seattle dediniz. En son baktığımda San Francisco'daydık."

"Öyle mi? Hım. Belki de tüm o terleme ve yorgunluk beynimi etkiledi. Vücuduma bu kadar yorucu bir etki uygulanmasına alışkın değilim."

"Utanç verici," diyor. "Tek istediğim terlemek ve yorulmak..."

Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, gördüğüm tek şey karanlık ve ima dolu bir bakış...

Cinsel ima.

Onun terlediğine dair görüntüler...

Egzersiz yapmak...

Terlemek ve yorulmak...

İkisi de zihnimde erotik bir tiyatro gibi acımasızca beliriyor ve belimin alt kısmında bir ter dalgası oluşmasına neden oluyor çünkü eminim ki o nasıl terleyeceğini ve nasıl düzgün bir şekilde efor sarf edeceğini biliyor.

Bunu hiç düşünmedim bile.

Ama dürüst olalım, adama bir bakışta ne yaptığını bildiğini anlayabilirsiniz. Bu kadar büyük ellere sahip bir adam ne yaptığını bilmez değil.

Telaşlanarak, “Şey, bu... bu bilmediğim bir bilgi. Yani... iyi ki bunu yapıyoruz, değil mi?” dedim. Boğazımı temizledim, sonra gergin bir şekilde güldüm. “Özetle, terlemeyi ve eforu seviyorsun ve savunma hattındasın, yani uç oyuncususun. Savunma ucu. Ve bol protein yiyorsun ve, eee... çilek ve muz kombinasyonunu seviyorsun. Ha, bir de Seattle'da değil, San Francisco'da yaşıyorsun. Başka bir şey unuttum mu?”

Meyve tabağını kaldırıp meyveleri yemeye başladı. "Hayır."

Eklemek istediğiniz bir şey var mı?

"Hayır."

İçimden bir ah çekip ananas diliminden bir ısırık aldım.

Ne faydası var ki?

“Peki, her şey yolunda görünüyor mu?” diye sordum Everly'ye, Flock and Tackle'daki ilk gönderim için hazırladığım açıklamayı göstererek.

Son bir saattir Everly bana sosyal medya konusunda yoğun bir eğitim verdi. Deli gibi notlar aldım, bu sosyal medya hesabının iyi performans göstermesi için her şeyi yazdım. Bana Graydon'ın daha fazla fotoğrafını paylaşmaya başladığımda, insanların onu görmekten hoşlanacağı için işlerin yoluna gireceğinden emin olduğunu söyledi. Umarım haklıdır, çünkü bu fikir işe yararsa, belki o da rahatlar ve hayatında çekilmez bir şey yaratmak için bulunmadığını anlar.

“Bence harika görünüyor.” Resme biraz daha uzun süre bakıyor. “Tanrım, çok yakışıklı.”

“Bilmiyorum,” diyorum, oysa bu apaçık bir yalan. Çok yakışıklı.

İnanılmaz derecede yakışıklı. “Öyleyse paylaşmalı mıyım?”

"Evet, gönder."

Gönder düğmesine bastım ve sanki anında geri bildirim alacakmışım gibi nefesimi tuttum.

"Pekala, ilk paylaşımını yaptığina göre, şimdi 'onun yakışıklı olduğunu anlamazsın' meselesine geri dönelim."

“Bunu yapmak zorunda mıyız? Şu anda onu hiçbir şekilde düşünmek istemiyorum.”

İşten sonra aldığım uzun Epsom tuzu banyosuna minnettar bir şekilde kanepeme uzandım, çünkü zaten birikmeye başlamış olan ağrının bir kısmını hafifletmişti. Yarın çok acı çekeceğim, ki bu harika, çünkü o hayvanat bahçesine geliyor, böylece bana yaşattığı işkencenin sonuçlarını görebilecek.

Kapı çalındı ve Everly'ye baktım, o da "Hardy geldi" dedi. Koltuktan fırladı ve onu daireye aldı. Dairede bir öpücük sesi yankılanmadan önce, onun ona bir şeyler fısıldadığını duydum.

Eski erkek arkadaşımın başka biriyle öpüştüğünü duymak garip mi?

Hayır, aslında değil.

Onun adına gerçekten çok mutluyum.

Bizim birlikte olmamız kaderde yazılı değildi. Ama o ve Everly'nin durumu bambaşka.

El ele tutuşarak odaya giriyorlar ve Hardy bana o çocuksu gülümsemesiyle bakıyor. "Merhaba Maple. Nasılsın?"

"Harika. Ayağa kalkıp sana sarılırdım ama vücudum bir iplikle bağlı gibi."

Gülerek, "Duydum. Graydon St. John's hayatının her alanında sana sorun çıkarıyormuş?" dedi.

“‘Tüm yönleriyle’ derken neyi kastediyorsun?” Suçlu görünen Everly'ye baktım.

Hardy, kanepeme oturup Everly'yi kucağına çekerken kayıtsızca, "İş ve aşk," diyor.

“Şey... aşk değil. Aşk diye bir şey yok.”

Everly, "Az önce de bunu konuşuyorduk," diyor. "Onun adını hiç anmak istemiyor."

Hardy şakayla karışık, "Aşık olmuş birinin söyleyeceği bir şeye benziyor," diye takılıyor.

“Vücudumda o adama karşı en ufak bir sevgi kırıntısı bile yok. Hiçbir

şey. Kaba, düşüncesiz, kötü niyetli ve bencil biri ve onun bana yardım ederek topladığı parayı alıp arkama bakmadan kaçabileceğim anı sabırsızlıkla bekliyorum.”

"Demek işler yolunda gidiyor," diye şaka yapıyor Hardy.

Everly, "Onu gerdi," diyor.

Hardy'nin gözleri parlıyor. "Ne anlamda?"

Ciddi bir ifadeyle, "Bacakları tutuluyor, hastaneye götürmeden önce onları biraz esnetmeliyim" diye yanıtlıyorum.

"Harika görünüyor." Hardy gülümsedi.

"Öyle değildi."

Everly sözlerine şöyle devam ediyor: "Adam onun bacaklarının arasındaydı."

Ona neden bir şey söyledim ki?

"Öyle mi?"

Parmaklarımı alnıma bastırdım. "Bak, bu ne kadar eğlenceli olsa da, kaslarım ne yapacağını bilemediği için başım ağrıyor. Sanırım biraz ağrı kesici alıp geceyi burada bitirmeliyim."

Üstelik, Graydon'ın bugün bacaklarımın arasında nasıl olduğunu konuşmak istemiyorum. Ya da elini uyluğuma bastırduğunda bacağımın nasıl seğirdiğini. Ya da ağırlık kaldırırken aynada göz göze geldiğimiz, kısa da olsa, anları ve ikimizin de bakışlarımızı kaçırdığımız anları.

Ama bu konunun burayla bir ilgisi yok.

"Pekala, tamam, sizi rahat bırakıyoruz, ama şunu unutmayın, fırsat bulursanız nefret dolu seks çok eğlencelidir."

"Tanrım, o adamla asla seks yapmayacağım. Çok iri yarı."

Everly kaşlarını kaldırarak, "Bunu yapmak için daha da fazla neden var," diyor.

Hardy, Everly'nin yanındaki koltuktan kalkarken, "Tamam, bu sınırları aşmaya çok yaklaşıyor," diyor. "Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Evet, lütfen yeni sosyal medya hesabım olan Flock and Tackle'ı takip eder misiniz?"

Hardy sırtır, telefonunu çıkarır ve tuşlara basar. "Hey, elli takipçin olmuş."

"Gerçekten mi?" diye sordum, doğrulup oturarak. "Bu kadar çabuk mu?"

"Evet." diye dokunuyor. "Resmini beğendim sadece." Bir an resme bakıyor. "Bilmiyorum Everly, bence çok tatlı bir çift olmuşlar... ve herkes de öyle düşünüyor."

"Ne?" diye bağırdım, hesabı açıp doğrudan yorumlara baktım.

On.

On tane yorum var.

Gözlerim onların üzerinde geziniyor.

Graydon'ın kız arkadaşı mı var? Ne zamandan beri?

Aman Tanrım, çok yakışıklı! Kiminle birlikte?

Onun beni yere sermesine izin verirdim.

Ah, o sinsî gülümseme...

Sanırım hamile kaldım, ama sakın kocama söyleme.

Bu kız kim?

Sevgili mi oldular? Birlikte çok tatlılar.

Yeni çift geldi!

Bir ilişkiye başlamanın ne biçim bir yolu bu!

Şey, bu benim yeni takıntım.

Ensemde bir ürperti hissederek Everly'ye baktım. "Tanrım, bunu hiç düşünmemişiz."

BÖLÜM 11

GRAYDON

OC: Şey, bu sert başlatmanın sebebi ne?
Bu herif, ciddi, neden böyle düşünüyor?

Bennett: Evet, ben de aynı şeyi gördüm.

Ne?

Bunlar ne saçmalıyorlar Allah aşkına?

Ayaklarımı önümdeki sehpa uzatıp cevap veriyorum.

Graydon: Ne saçmalıyorsun sen?

OC: Şey, ilişkiniz.

İlişkisi mi var? Aklını mı kaçırdı? Biliyorum geç oldu ama o kadar da geç değil. Belki de içki içmiştir.

Graydon: Şu içkiyi bırak da uyumaya git.

Başımı sallayıp televizyonu kapatıyorum. Aman Tanrım, bu adamda bir sorun var. Telefonuma iki mesaj daha geldi.

OC: Gerçekten bunu inkar mı edeceksiniz?

Bennett: Sanırım fırlatma zorlu geçti. Değil mi?

Bu da neyin nesi böyle?

Kanepenin kenarına doğru kaydım.

Graydon: Bana açıklayın, çünkü neyden bahsettiğinizi hiç anlamıyorum.

OC: Flamingo kızla birlikte. Adı neydi yine?

Flamingo kız mı? Ha?

Bennett: Akçaağaç, değil mi?

OC: Ha, doğru. Maple. Ortak Instagram hesabı. O fotoğraf.
Hatırlıyor musun? Çok popüler oldu.

Eee... bu kız ne paylaştı böyle?

Graydon: Hesap numarası nedir?

İnanın bana, neye karar verdiğini hatırlayamıyorum; dürüst olmak gerekirse, o konu hakkında uzun uzun konuşurken hiç dikkat etmiyordum çünkü umurumda değildi.

OC, içinde link bulunan başka bir mesaj gönderiyor.

Tıklıyorum ama uygulama güncellenmeli çünkü lanet olası uygulamayı asla kullanmıyorum. Sabırsızlıkla bekliyorum ve hazır olduğunda tekrar linke tıklıyorum ve tek bir resim yüklenmiş bir profile yönlendiriliyorum. Profil resmi olarak kullanılan resmin aynısı.

Bu, Maple ve benim, antrenman salonunda dururken kameraya gülümsüyoruz. Aramızda çok az mesafe var ve kamerayı tam da etrafını sarmış gibi görünmek için yeterince yukarıda tutuyorum, oysa gerçekte boy farkımızı kadrja sığdırmak için kamerayı biraz açılı tutmaya çalışıyordum.

İsa Mesih.

Parlak bir şekilde gülümsüyor, gamzeleri belirginleşmiş, burnunun köprüsünde ve yanaklarında hafif çiller serpiştirilmiş. Benden hoşlanmamasına rağmen, yanımda kıvrılıp yatmaktan mutlu olduğu izlenimini veriyor.

Sıkıca sarılmış halde...

Tanrım, sakın öyle düşünme. Sakın aklından bile geçirme.

Paylaştığı ikimizin fotoğrafına tıkladım ve alt yazıda şöyle yazıyordu: "O bana futbol öğretiyor, ben de ona flamingoları öğretiyorum. Hadi siz de bize katılın." Ve sonra bir sürü hashtag. Benim adım da bunlardan biriydi.

Aman Tanrım!

Üç binden fazla beğeni mi? Ve üç yüz yorum mu?

Profil sayfasına tekrar göz attım ve on binden fazla takipçisi olduğunu gördüm.

Bu kadın ne yaptı böyle? Sosyal medyada harika olduğunu söylediğinde yalan söylediğinden emindim. Ama yine de...

OC: Sessizliğinizden anladığım kadarıyla, belki de bundan haberiniz yoktu?

Bennett: Gretchen biliyor mu?

Graydon: Evet, yaptım ve Gretchen de onayladı, ama bunun ilgi çekmeyecek aptalca bir şey olacağını düşünmüştüm.

Bennett: Evet, ilgi gördü. İnsanlar şimdiden düşününüzü planlıyorlar.

OC: Onlardan biri de ben oluyorum. Yaz partisi düşünüyorum. Bu arada, ikiniz çok yaklaşıyorsunuz. Bennett, sence de öyle değil mi?

Bennett: Buna cevap vermeyeceğim.

Graydon: BİZ BİR ÇİFT DEĞİLİZ.

OC: Bize mi bağıırıyorsun? Dostum, burası sakın bir yer.

Bennett: Ayıyı neden kıskırtıyorsun? Sana "dostum" diye hitap etmemeni söylemedi mi?

Graydon: İkiniz de neden benimle konuşuyorsunuz ki?

OC: Seni seviyoruz. Seninle bir bağ kurmak istiyoruz.

Bennett: Otel odasında sıkılıyorum.

Graydon: Şey, hiçbir şeyi resmi olarak piyasaya sürmüyoruz. Arada hiçbir ilişki yok. Bu sadece insanların takımı sevmesini sağlamak için yapılmış aptalca bir halkla ilişkiler taktiği idi.

Bennett: Görünüşe göre işe yarıyor.

OC: Şimdi insanlara istediklerini vermeniz gerekiyor.

Graydon: Peki bu ne olurdu?

OC: Bir aşk hikayesi!

B kapısına yaslandım, kollarımı kavuşturdum, aklımda cinayet düşüncesi vardı.

Bu sabah profili kontrol ettiğimde, yüz binden fazla takipçimiz olmuştu bile—nasıl yani?

Bir hayvanat bahçesi görevlisiyle bir futbol oyuncusunun bu kadar önemi kimde olabilir ki?

Ve yorumlar, beğeniler ve paylaşımlar? Astronomik. Sadece bir fotoğraf—hepsi bu—ve şimdi tüm gözler üzerimdeymiş gibi hissediyorum... ki bu abartılı ama, kahretsin.

Karşımdaki binanın kapısı açılıyor ve Maple yavaşça dışarı çıkıyor...

Hareket ederken neredeyse topallıyor, yüzünde acı izleri var. Tuhaf bir

şekilde sevimli.

Başını kaldırıp beni görünce yürümeyi bırakıyor ve rahat bir nefes alıyor.

"Sana kadar ulaşamıyorum."

Çittten kendimi itip yanına doğru yürüdüm. "Ağrın mı var?"

"Sence ne oluyor?"

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. "Erkek arkadaşını böyle mi karşılıyorsun?"

Kaşları çatıldı ve yüzünde somurtkan bir ifade belirdi. "Ne?"

"Erkek arkadaşın mı? Dün gece bizi öyle göstermemiş miydin? Romantik bir ilişkimiz varmış gibi?"

Yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor. "Gönderiyi gördün mü?"

"Baker, San Francisco'nun yarısı bu paylaşımı gördü."

Ellerini önünde bükerek, "Evet, insanların bu durumu yanlış anladığını düşünüyorum." dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye kolumla işaret ettim. "İnsanlar neredeyse nişanlı olduğumuzu düşünüyor."

"Bu benim hatam değildi. Bu sadece halkın bir varsayımı. Lütfen bana kız arkadaşın olmadığını söyle."

"Kız arkadaşaya ayıracak vaktim yok."

"Ah, tamam." Rahatlamış bir şekilde içini çekti. "En azından yuva yıkan biri değilim. Hesabı kontrol ettiğimde bu sabah çok endişelenmişim." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve yaklaştı. "Takip edenleri gördün mü?"

"Evet, gördüm," diye neredeyse hırladım. "Bütün o saçma yorumları ben de gördüm."

O daha dik duruyor. "Neden bu kadar kızgınsın? İsteddiğimiz bu değil miydi?"

"Sana romantik bir bağ kuramam," dedim, bunu nasıl söylediğimin farkına varmadan öfkem beni ele geçirmişti.

Maple, sanki tokat yemiş gibi geriye yaslandı. Dudakları bir an titredi. "Şey, benim gibi biriyle romantik bir ilişki içindeymiş gibi görünmenin sahip olduğunuz itibarı zedeleyebileceğini anlıyorum, ama sosyal medya dikkatimizi algılanan ilişkiye değil, davaya odaklayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Maple, demek istediğim bu değildi." Kendimi tam bir aptal gibi hissederek içimden bir ah çektim.

"Sorun yok," diyor, benden uzaklaşarak ve fiziksel acısına rağmen olabildiğince yürümeye çalışarak.

"Bekle," dedim, bileğinden tutup onu döndürerek. Sulanmış gözleri bana baktığında, göğsümde tuhaf bir acı hissi yankılandı.

Yine mi... Onu yine mi ağlattım?

Bazen kaba davrandığımı biliyorum, ama birini ağlatmak? Hem de defalarca? Bu... bu benim karakterime uymuyor. Annemin beni yetiştirdiği karakter de bu değil. Peki neden onun yanıdayken bu kadar kaybolmuş, duygularımı kontrol edemez haldeyim?

Her halükarda, bu kabul edilemez.

"Akçaağaç-"

"İşte siz ikiniz," diye seslendi Gretchen arkamızdan, özür dilememe fırsat vermeden sözümü keserek.

Omzumu çevirip baktığımda, topuklarının beton zeminde çıkardığı tıktırıtlarla kapıdan içeri girdiğini gördüm.

"Kuşların yanına gitmeden önce seni yakaladığıma sevindim." Ellerini birbirine kenetleyip ikimize de baktı. "Sosyal medya fikrin sayesinde Foghorns'un yönetim ofisi bu sabah basın mensuplarıyla dolup taşı. Herkes burada neler olup bittiğini öğrenmek istiyor." Sanki tüm bu fikir onunmuş gibi parlak bir şekilde gülümsedi. "Onlara nasıl devam etmemiz gerektiği konusunda sizinle görüşeceğimi söyledim."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Oturup konuşsak nasıl olur?" diye sordu, önümüzdeki binayı işaret ederek. Sonradan öğrendiğime göre bu bina resepsiyonlar ve partiler için kullanılıyor. Maple acı içinde binaya doğru ilerlerken, ben de onun ve Gretchen için kapıyı açık tuttum ve biraz mahremiyet sağlamak için soldaki bir masaya oturdum.

Maple yavaşça sandalyesine otururken ona doğru bir bakış attım, yüz ifadesi nötr kalmaya çalışıyordu ama dudaklarındaki buruşmadan acı çektiğini anlayabiliyordum. Ona yardım etme, otururken elini tutma konusunda karşı konulmaz bir istek duyuyordum ama bunu kesinlikle reddedeceğini, hatta elimi iteceğini biliyordum.

"Şey." Gretchen ellerini kavuşturdu, burada olmaktan fazlasıyla memnun görünüyordu. "Tek bir fotoğrafı olan bir hesapta bu kadar çok takipçiyle uyanmak hoş bir sürpriz oldu. Harika bir başlangıç, ama nasıl devam edeceğimiz insanların ilgisini gerçekten canlı tutacak."

Seçtiği kelimeleri hiç beğenmiyorum, çünkü işler çok daha karmaşık bir

hal alacak gibi görünüyor.

"Öncelikle, şu anda tüm basın taleplerini geri çeviriyorum; bunun nedeni sadece henüz böyle bir ilgiye hazır olmadığınızı düşünmem değil, aynı zamanda herkesi biraz temkinli davranmak istememizdir."

"Kenar mı?" diye soruyor Maple.

"Evet, onlara yaptığınız işlerle ilgili küçük ipuçları, küçük bilgiler vermek istiyoruz, ama ihtiyaç duydukları rahatlamayı sağlamak istemiyoruz."

"Bu konuda cinsel terimler kullanmaktan kaçınabilir misiniz?" diye soruyorum.

"Evet, lütfen," diye onaylıyor Maple. "Graydon benimle yakın bir şekilde bağlanmaktan oldukça iğreniyor, bu yüzden lütfen onu bağışlayın."

"Ben... ben öyle demedim," diye neredeyse hırladım ama Maple'ın dikkatini çekmedi, çünkü benimle göz teması kurmaktan kaçındı.

Gretchen duraksadı ve geriye yaslandı, siyah eyelinerlı gözleri bizi incelerken kırmızı ojeli dudakları büzüldü. Birkaç saniye sonra, aramızda bir işaret yaptı. "Burada neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diyorum.

Maple kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hiçbir şey olmuyor."

"Geçen sefer görüştüğümüzde bir gerginlik hissetmiştim ve bu hesabın başarısıyla gerginliğin azalacağını düşünmüştüm, ama şu an gördüğüm bu değil."

Bu konuya girmeye gerek olmadığı için sessiz kalıyorum. Gretchen'in söylemesi gerekenleri söylemesi yeterli, böylece günümüze devam edebiliriz.

Ama Maple'ın başka planları var.

"İnsanların bizi sevgili sanmasından rahatsız oluyor ve benim gibi biriyle romantik bir ilişki içinde olduğu düşüncesi onu kusacak kadar ürpertiyor."

İsa.

İsa.

"Ben öyle demedim," diye homurdandım.

Gretchen, yerinde kıpırdanarak bir bacağını diğerinin üzerine atarken, "Şey, bu bir sorun yaratıyor," diyor. "Çünkü yönetim bu ilgiden çok hoşlandı ve olası bir halkla ilişkiler ilişkisini görüşmek istediler."

Ve işte orada, Gretchen o alaycı gülümsemeyle buraya girdiği anda korktuğum şey.

"Bekle, bu ne?" diye sordu Maple, şimdi daha dik oturarak.

"Hayır." Başımı salladım. "Kesinlikle hayır. Olmayacak."

Gretchen bana bakarak, "Herkes zaten onayladı," dedi.

"Bu onlar için harika bir şey, ama bu onların hayatı ya da onların kararı değil ve bu asla olmayacak."

Halkla ilişkiler ilişkisi mi?

Bu tam anlamıyla bela aramak demek. Hep karışık oluyor. Birileri mutlaka zarar görüyor ve ben her iki tarafın da lehine sorunsuz bir şekilde sonuçlanan bir dava görmedim.

Gretchen, "Bu konuda gerçekten bir seçeneğiniz yok," diyor. "O yüzden bunu büyütmeylem ve sadece kuralları belirleyelim."

"Durun bakalım, neyden bahsediyorsunuz?" diye sordu Maple, gözleri ikimizi de süzerek.

Bunu ona yapamam.

Onu çok iyi tanımıyorum ama onunla geçirdiğim kısa süreden bildiğim kadarıyla, çok hassas bir yapısı var. Her şeyi kalbine alıyor ve böyle bir şeye asla dayanamayacak. Tanrım, bugün buraya geldiğimde, olayın bu kadar hızlı yayılması nedeniyle hesabı tamamen kapatmaktan bahsedecektim; halk tek bir fotoğrafa çok fazla ilgi gösteriyor. Bu yüzden, özellikle de son derece hassas Maple ile bir halkla ilişkiler ilişkisi kurmak yapmamız gereken en son şey gibi görünüyor.

Gretchen, Maple'a dönerek, "Halkla ilişkiler açısından bakıldığında, bu ilişki kamuoyu nezdinde sizin ve Graydon arasında romantik bir ilişki olduğu izlenimini yaratır. Bu durum her iki taraf için de faydalıdır." dedi.

"İnsanların aramızda romantik bir ilişki olduğunu düşünmesini mi istiyorsun?" diye soruyor.

"Evet."

"Hayır," diye yanıtlıyorum. "Bir kez daha söylüyorum, olmayacak."

Maple'ın gözleri aniden gözlerime dikildi ve bir anda güvensizlik ifadesi belirdi; az önce gördüğüm acı yeniden ortaya çıktı.

Öyle değil Maple. Seni koruyorum.

"Haklı." Boğazını temizledi. "Olmaz. Onu rahatsız etmek istemiyorum ve açıkçası, romantik anlamda birlikte görülmek isteyeceği türden bir insan değilim."

Aslında, romantik bir ilişki içinde birlikte görülmek isteyeceğim kişi tam olarak o.

Sarı saçlar. Güzel gözler. Muhteşem kalçalar. İnsanı diz çöktürecek

gamzeler. Sevimli ve masum ama aynı zamanda da hırçın. Eğer gerçekten bir ilişki arayışında olsaydım ve içinde bulunduğum durumdan bu kadar sinirli olmasaydım, onu dışarıya davet ederdim. Ama durum böyle değil.

“Ha, durun artık, ikiniz birlikte harika görünüyorsunuz.” Gretchen elini savurarak geçiştirdi. “Ama dinleyin, bunu doğru şekilde yapmalıyız.”

“Bunu yapmayacağız,” diyorum. “Bir halkla ilişkiler ilişkisinin yükünü eklemenin bir anlamı yok. Bunun ekibe hiçbir şekilde fayda sağlayacağını düşünmüyorum. Eğer sevilen bir ünlü olsaydı, elbette mantıklı olurdu, bu her zaman yapılır, ama o sadece bir hayvanat bahçesi görevlisi.”

Maple gözlerini kucağına indirirken, "Haklı. Ben sadece bir hayvanat bahçesi görevlisim," dedi.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, çünkü yine farkında olmadan bir hakarete bulundum.

Gretchen, "İşte işin en güzel yanı bu," diyor. "Onunla bağ kurmak kolay çünkü o bir ünlü değil. İnanın bana, yorumlara şöyle bir göz atarak bile bunun takım için büyük bir kazanım olacağını anlayabiliriz, özellikle de onu antrenman kampına dahil edersek ve maçlara katılmasını sağlarsak."

"Şey, bunun olmasını istemiyorum ama flamingolar için de bir şeyler yapılması gerekiyor," diyor.

“Elbette. Bu yüzden daha önce de konuştuğumuz gibi tüm bağış toplama etkinliklerine katılacak. Ayrıca Welcott bana bunun potansiyelinden o kadar etkilendiğini söyledi ki, eğer işler yolunda giderse, sizin amacınıza hatırı sayılır bir bağış yapacak.”

Elbette yapardı.

Elimle yüzümü siliyorum. Aman Tanrım.

Maple, ikimize de bakarak, "Welcott kim?" diye sordu.

“Foghorns’un sahibi,” diye yanıtlıyorum, artık bu durumdan kurtulma şansımın olmadığını bilerek.

Gretchen "ön büro" dediğinde, ilk düşüncem bunun sadece halkla ilişkiler ve pazarlama olduğu yönündeydi. Bunun Darby Welcott'a kadar uzandığından hiç haberim yoktu.

"Ah, o... o bunun farkında mı?" diye soruyor Maple.

Gretchen başını salladı. “Çok farkındayız ve bundan çok memnunuz. Takım hesabımızda takipçi sayısında zaten bir artış gördük. Bu yüzden bundan faydalaniyoruz, ama dediğim gibi, dikkatli olmalıyız. Bunu yavaş yavaş yapmalıyız, hiçbir şeyi doğrulamamalı veya reddetmemeliyiz, Flock and Tackle'dan paylaşımlar yapmaya devam etmeli ve takipçilerimizi

merakta bırakmalı, onlara istediklerini vermeliyiz ve ardından sezon başladıığında, maçlarınızdan birine katıldıktan sonra belki de kamuoyuna açıklama yapmalıyız.”

Hayır, bunun olmasına izin vermeyeceğim. Halkla ilişkilerle ilgili bir ilişki ona çok zarar verecek, aklını karıştıracak çok şey içeriyor. Belki de bir pislik olabilirim, ama Maple... o... o böyle bir karmaşanın içine çekilmekten çok daha fazlasını hak ediyor.

Başımı sallıyorum. "Bu çok saçma. Kendi hayatını yaşayabilmeli. Buna katlanmak zorunda kalmamalı..."

Maple, gözlerini Gretchen'e dikerek, "Ne kadar bağış?" diye sordu.

Hayır, Maple.

Gretchen'in dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Emin değilim ama senden ne istediğini bildiği için önemli olduğunu söyledi. Sanırım bir tür takdir görmek isteyecektir, mesela adına bir bina verilmesi gibi, ama hayır, ne kadar olduğunu bilmiyorum."

Maple, hayvanat bahçesine doğru bakıyor ve bunu düşünüyor gibi görünüyor.

Şaka yapıyor olamaz.

Sanırım bundan geri adım atamam ve kimse beni iyi bir imaj için benimle sevgiliymiş gibi davranmaya zorlayamaz, ama onun seçimi beni mecbur bırakıyor.

"Maple, bu saçmalık," diyorum. "Bizden ne istediklerinin farkında mısın?"

Gözleri bana dikildi ve ifadesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. "Anlıyorum."

"Peki, o zaman ona hayır deyin, biz de... başka bir çözüm bulabiliriz."

Gretchen, "Neden başka bir şey düşünmek istesin ki?" diye soruyor. "Bu, flamingolar konusunda farkındalık yaratacak, bağış toplamayı sağlayacak ve her şey yolunda giderse Welcott'tan önemli bir bağış alınmasını sağlayacak. Onun için de kazançlı bir durum."

"Özel hayatını bir kenara bırakıyor. Kendini kamuoyunun gözü önüne seriyor."

"Instagram hesabını açtığı anda bunu yaptı. Bence olan bitenin farkında."

"Bu dostane bir şey olacaktı. Bu kadar büyük bir yankı uyandırması beklenmiyordu."

"Eh, öyle oldu ve işte buradayız. Ne dersin Maple?"

“O bunu yapmayacak—”

Maple bana bakmadan, "Ben de varım," diyor ve Gretchen de başını sallıyor.

Bu da neyin nesi?

“Harika, gizlilik sözleşmelerini hazırlayıp elektronik olarak imzalamanız için size göndereceğim. Herhangi bir sorunuz olursa bana bildirin.” Ayağa kalktı. “O zamana kadar, yaptığınız işe devam edin. Lütfen bu hafta sonundaki bağış toplama etkinliğine kadar halka açık yerlerde görünmeyin. Maple, giyecek bir elbisen var mı?”

"Evet," diyor, neredeyse gücenmiş gibi.

“Harika. Herkese açık yerlerde sevgi gösterisi yok, basının sorularını yanıtlamayın ve lütfen fotoğraf paylaşmaya devam edin, ancak henüz sevgili olduğunuzu gösteren hiçbir şey paylaşmayın. İlişkinizi platonik tutun. Bunu unutmayın, yavaş yavaş kamuoyuna açıklıyoruz.”

Sandalyesini içeri itti, sonra bize el salladı ve tek kelime etmeden uzaklaştı. Gittiğinde Maple'a dönüp, "Bu da ne?" diye sordum.

Ayağa kalkarken yavaş davranıyor ve her hareketinde yüzünü buruşturuyor. Kapıya doğru yönelince, sandalyemden fırlayıp bileğinden tutuyorum. "Maple, seninle konuşuyorum. Öylece kabul edecek misin?"

Omuzunun üzerinden bir bakış atıyor, gözleri her zamankinden daha koyu, "Evet, benim," diyor.

“Neye razı olduğunuzun farkındasınız, değil mi? Bu sadece sosyal medyada yapılan sıradan bir paylaşım değil. Bu gerçek olacak ve hayatınızı alt üst edecek. Basın durdurulamaz olacak ve halk acımasız olacağı için internette paramparça edileceksiniz. Hakkınızda şeyler söyleyecekler, yalanlar uyduracaklar, hayatınızı, görünüşünüzü, davranış biçiminizi ve kendinizi sunma şeklinizi didik didik edecekler. Kendinizi, hazır olmadığınız bir şekilde halkın önüne açıyorsunuz.”

Gözleri yavaşça benimkine döndü, mavi gözleri dile getirilmeyen duygularla doluydu. Dudaklarını ıslattı ve "Ama flamingolara yardım edebileceğim, bu yüzden sanırım buna değer," dedi. Sonra uzaklaştı ve kapıyı iterek açtı. Omzunun üzerinden baktı ve sordu, "Geliyor musun? Yoksa bugün görevlerini mi aksatıyorsun?"

Ona doğru ilerlerken içimde bir sinirlilik hissi belirliyor.

Bu henüz bitmedi.

Bunu yapmasına izin vermeyeceğim.

Onu kamuoyunun gözü önüne sermeyeceğim.

Ve kesinlikle onun bana bağlanmasına izin vermeyeceğim, çünkü ben...
ben... onun gibi birini yanında bulundurmayı hak etmiyorum.

BÖLÜM 12

AKÇAAĞAÇ

Graydon öfkeli bir ses tonuyla, "Maple," dedi. "Beni görmezden gelmeyi bırak."

"Sizi görmezden gelmiyorum. Flamingolarla ilgilenmeye çalışıyorum," diyorum kuşlarımızdan bazıları için vitamin hazırlarken.

Tam yanıma oturuyor. "Beni görmezden geliyorsun."

Bu ısrarından vazgeçmeyeceğini görünce, bir elim tezgahta, diğer elimde takviye edici gıda şişesiyle ona döndüm. "İş yerimde seninle bu konuda konuşmayacağım. Yapacak işlerimiz var. Bugün flamingoları izlerken bir fotoğrafını çekmek istiyorum, sonra da gidebilirsin."

"Bu konuyu konuşmamız gerekiyor."

"Bana sonra mesaj at," dedim vitaminlere geri dönerken, tam o sırada omzum geriye çekildi ve tekrar onun karanlık bakışlarıyla yüzleşmek zorunda kaldım.

"Bu sonradan konuşulacak bir konu değil," diye hırslı bir şekilde söylüyor. "Bu şimdi konuşulacak bir konu."

Tam o sırada Harriot binaya girer ve benimle Graydon'ın birbirimize dik dik baktığımızı görünce duraksar.

Yüzümüze yapmacık bir gülümseme takarak, "Harriot, vitaminleri bitirebilir misin? Graydon'la konuşmam gerekiyor," diye sordum.

"Elbette," diye yanıtlıyor yanıma gelip görevleri devralmaya başlarken.

"Teşekkür ederim."

Ellerimi hızla yıkadım, kuruladım ve sonra Graydon'ı devasa kolundan tutup flamingo binasının arkasına, kapıdan dışarı ve yapraklarla çevrili bir köşeye doğru götürdüm.

Yavaşça, "Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?" diye soruyorum.

Yaklaştıkça burun delikleri genişliyor. "Biz kamuoyunun gözü önünde bir ilişki yaşıyormuş gibi davranmıyoruz."

"Görünüşe göre pek fazla seçeneğimiz yok, değil mi?"

"Seçebilirsin," diye fısıldayarak bağılıyor. "Seçme şansın var. Seni

hiçbir şeye zorlayamazlar. Onlarla bir sözleşmen yok, bu yüzden hiçbir bağın yok. Onlara hayır de ve bu sefaletle son ver.”

“Bizim için mi, yoksa senin için mi?” diye soruyorum, ayaklarımın üzerinde kıpırdanarak. Yorumların tekrar tekrar söylediği gibi, Graydon St. John yakışıklı... görünüş olarak. Kişiliği mi? Pek de yakışıklı değil. Ama insanlar bunu bilmiyor. Ya ben? Ben kesinlikle aynı ligde değilim. Çıktığım diğer tek inanılmaz yakışıklı adam Hardy'di. Bu yüzden Graydon'ın dişlerini neden tiksintiyle gıcırdattığını ben bile anlayabiliyorum. “Biliyorum, benim gibi biriyle normalde görülmek istemezsin ama... eğer paçaları kısa olduğu için endişeleniyorsan, sana yeni bir pantolon alabilirim. Eğer seni rahatsız eden buysa.”

Elini yüzünden aşağı doğru indirdi. "Benim asıl endişelendiğim şey bu değil. Bu akıllıca bir hareket değil, Maple."

“Öyle görünüyor. Zaten kamuoyunda olumlu bir imaj çiziyorsunuz. Gretchen bunun Foghorns hakkındaki algıyı değiştireceğine ve iyi bir basın ilgisi yaratacağına inanıyor. İstedığınız bu değil mi? Aradığınız şey bu değil mi? Neden bu kadar karşı çıkıyorsunuz? Benim yüzümden mi?”

"Hayır," diye tersledi.

“O halde bu nedir? Size büyük fayda sağlayan bu bağın neden bu kadar korkunç bir şey olduğunu başka türlü anlayamıyorum.”

Bana bakarken, cevabını düşünürken, sıkılmış çenesi kulağının hemen altında seğiriyor. Birkaç saniye sonra, "Biliyor musun? Tamam. Eğer bunu istiyorsan, alabilirsin," diyor.

“Bunu istemiyorum,” diyorum, bana iyilik yapmadığını anlamasını sağlamak isteyerek. “Bu istediğim son şeylerden biri, ama işimi kaybetmek istemiyorum, bu flamingolar için bir yuva kaybetmek istemiyorum. Onları burada tutmak için her şeyi yapacağım, bu da onları burada tutmak için bana para sağlayabilecek bir plana evet demek anlamına geliyor.”

“Bu sadece bir plan değil. Bu bir gizlilik ihlali.”

Omuz silktim. "Pek bir hayatım yok. İnsanlar arayabilir ama hiçbir şey bulamayacaklar."

Boynunu çekştirerek dikleşti, gerçekten de bu durumdan endişe duyuyor gibiydi. "Seni canlı canlı yiyecekler, Maple."

"Bu riski almaya razıyım," diye yanıtlıyorum, içimde bir ürperti hissetmeme rağmen.

Yavaşça başını salladı, sonra derin bir nefes verdi. "Pekala, ama seni uyarmadığımı söyleme sakın."

"Uyarıldım," dedim, artık bu konuda konuşmak istemeyerek. "Şimdi, burada bulunma amacımıza geçebilirsek memnun olurum. Cumartesi günü yapılacak etkinlik öncesinde size flamingolarımız hakkında bilgi vermek istiyorum."

Elini başının arkasına sürdü. "Evet, tabii."

Bu iki kelimeyle, Graydon da benimle birlikte flamingo binasına geri döndüm. Zenginleştirme için birkaç yem aldım ve sonra "Bu taraftan" dedim.

Sergi alanına geri dönüyoruz ve ikimiz için de kapıyı açıyorum. Geçen sefer buraya geldiğinde, kuşların etrafındaki güvenlik kurallarını onunla konuşmuştum, ama bu onun sergi alanına ilk gelişi olacak.

Kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim ve onu çalılıkların kenarına götürdüm, flamingolara biraz yer açtım. Gergin ve rahatsız bir şekilde yanımda kıpırdandı, belli ki bulunduğu ortamdan tamamen uzaktı; bu da dün kendimin ne kadar yabancı olduğumu düşününce beni biraz eğlendirdi.

Flamingolardan biri bize doğru hareket etmeye başlayınca Graydon bir adım geri çekildi. "Bu herif ne yapıyor?"

"Flamingolara 'lanet olası' demeyi bırakabilir misin?" diye sordum, o da arkama geçti.

"Şey, o lanet olası herifin gözlerinde tuhaf bir ifade var."

"Bir kez daha söylüyorum, onlara 'şerefsiz' demeyin, insanlar sizi izliyor."

Pencerelere ve flamingo manzaralı yerlere bakıyorum. İnsanlar telefonlarını kaldırıp fotoğraf ve video çekiyorlar.

"Bunu neden yapıyoruz ki?" diye soruyor.

"Çünkü onlarla rahat etmeniz gerekiyor." Daha meraklı flamingolardan biri olan Lester yanımıza geliyor ve ben Graydon'a birkaç yem tanesi veriyorum. "Al, Lester'a bir tane at."

Elimden daha yeni çıkmıştı ki Graydon onu Lester'ın arkasına yere fırlattı ve Lester arkasını döndü.

"Bu çok kötü. Burada yiyecekler varken onların bize doğru hücum etmesini istemiyorum."

"Bize doğru hücum etmiyorlar. Pek de ilgilenmiyorlar." Kenara çekilip biraz daha yem attıktan sonra arka cebimden telefonumu çıkardım. "Şimdi çömel de seninle ve flamingolarla fotoğraf çekeyim."

"İyiyim."

Sinirlenmeye başlayarak ona döndüm ve sessizce, "Graydon, bu sosyal

medya için. Şimdi çömel ve fotoğraf çek," dedim.

"HAYIR."

"Graydon," dedim sert bir şekilde. "Senin o aptal antrenmanını yaptım, şimdi de flamingolarla fotoğraf çektireceksin."

Bana dik dik bakıyor.

Ona yukarıdan bakıyorum.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından gözlerini devirdi ve flamingolardan birkaç adım öteye çömeldi. Ben de onun, güzel tüylerini ve tuhaf uzun bacaklarını inceliyormuş gibi onlara doğru bakarken fotoğrafını çektim. Bir an fotoğrafa baktım, vücudunu saran ve kıvrılan kaslarıyla heybetli adamın, masum bir flamingonun narin pembe tüyleriyle tezat oluşturmalarını idrak ettim. Çok garip bir eşleşme, ama aynı zamanda... bir şekilde de işe yarıyor.

"Peki, gidebilir miyiz?" diye soruyor ayağa kalkarken.

"Kuşlardan korktuğunun farkındasın, değil mi?"

"Gagalarının büyüklüğünü gördün mü? Bunu sadece dükkân olaydan dolayı benden intikam almak için yapıyorsun."

Hayır, ben sadece sizi bilgilendirmeye çalışıyorum.

"Buraya girdiğinizden beri henüz eğitici hiçbir şey söylemediniz."

"Onların yanında olmaktan dolayı ağlamayı bırakmadığın için fırsat bulamadım," diye karşılık veriyorum.

"Pekala, beni bilgilendir," demeden önce gözlerini kısıyor.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor çünkü bana neşe veren kuşlar hakkında konuşmak ve onların hiçbir değeri olmadığını düşünen insanları eğitmek bana çok keyif veriyor.

"Sorduğunuz için memnun oldum. Dünyada altı flamingo türü var. Büyük flamingo, küçük flamingo, Amerikan flamingosu, And flamingosu, Puna flamingosu ve Şili flamingosu; bizim hayvanat bahçemizde de bu tür var. Dördü Amerika kıtasında bulunurken, diğer ikisi Asya ve Avrupa'da yaşıyor. Şu anda vahşi doğada iki yüz binden fazla Şili flamingosu kalmadı, bu da onları neredeyse tehdit altında bir tür haline getiriyor. Bunun nedeni, insanların yaşam ortamlarını bozmasıdır." Graydon onlara bakarak onları inceliyor. "Çok zekiler, harika bir işitme duyuları var ve geceleyin görme yetenekleri seksen yaşındaki birininki gibi zayıflasa da, harika renk algıları sayesinde beni kalabalığın içindeki birinden ayırt edebiliyorlar."

Başını salladı. "Ve pembelikleri yedikleri yiyeceklerden geliyor, değil mi?"

Aman Tanrım, bakın ne kadar da ilgi gösteriyor.

“Evet,” diye yanıtlıyorum. “Aslında gri veya beyaz doğuyorlar ve büyüdükçe ve karotenoidlerle beslendikçe, beslenme şekilleri renklerine yansıyor. Onlara renklerini korumalarına yardımcı olan, aynı zamanda sağlıklı kalmaları için ihtiyaç duydukları besinleri de sağlayan çeşitli bir beslenme sunmaya çalışıyoruz.”

Köşede duran kocaman Hermý ciyaklayarak dikkatimizi çekiyor. Ah, onu çok seviyorum. Onu doyurmak için birkaç yem tanesi atıyorum. “Ayrıca çok gürültülüler. Hem homurdanırlar hem de eşek gibi anırırlar.”

“Ve kokuyorlar.”

Gözlerimi devirdim. “Her hayvan kokar, özellikle de esaret altındaysa. Onlara en doğal yaşam alanını sunmaya çalışıyoruz. Peru’da onları gözlemlerken...”

“Peru’da mıydınız?” diye soruyor şaşkınlıkla, aramızdaki gerilim bir anlığına hafifliyor.

“Birkaç yıl boyunca,” diye yanıtlıyorum. “Onları vahşi doğada inceliyordum.” Flamingolara uzun uzun bakıyorum. “Hayatımın en güzel birkaç yılıydı. Çok özlüyorum. Soğuk sabahları, çamurdan yeni kalkmış çiğ damlalarını özlüyorum. Geceleri çıkardıkları sesleri, üzerimizdeki yıldızların tek ışık kaynağı olmasını özlüyorum. İnsanları özlüyorum...”

“İnsanlar mı?” Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. “Ne yani, orada bir erkek arkadaşın falan mı vardı?”

Elimle saçlarımı düzelttim. “Hayır.”

“Bu bir yalan. Bu saçma cevabın ardındaki gerçeği hemen anladım.”

“Sevgilim değildi, sadece... iyi anlaştığım bir adamdı.”

“Flamingoları senin kadar seven kim vardı?”

“Evet,” diye homurdanıp tarafsız kalmaya çalıştım. İnsanlar bizi izliyor. “Başka insanlar da flamingoları benim kadar seviyor. Bunun inanması zor olduğunu biliyorum.”

Ensesini kaşıdı. “Evet, öyle.”

Tanrım, ne kadar da aptal. Bir an için iyi anlaşıyor gibiydik sanıyordum.

“Ama yaptığınız işin önemli olduğunu anlıyorum. Kimsenin bu heriflerin arasında gönüllü olarak bulunmayı neden tercih edeceğini bilmiyorum, ama bunu yaptığınız için cesursunuz. Onları korumak istemeniz takdire şayan.”

Bana iltifat mı etti acaba?

Ne yapacağımı ya da nasıl tepki vereceğimi bilemeden, sakın ve soğukkanlı kaldım, ona biraz daha yem verdim ve onları lagünün ortasına

doğru atmasını söyledim. Birkaç fotoğrafını çektim. Adamdan nefret ediyor olabilirim, ama bir şey yapacaksam, onu doğru şekilde yapacağım.

İşini bitirdiğinde, flamingoların değil, kendisinin fotoğraflarını çeken kalabalığa doğru bakıyor. Sırtı kalabalığa dönük bir şekilde bana dönüyor. "İşte bundan bahsediyorum," diyor. "Sonunda bir akvaryumun içinde olacaksınız, insanlar her yaptığınızı izleyecek, internette paylaşmak için fotoğraf çekecekler."

Bakışlarımı onun koyu renkli gözlerine kaldırdım. "Sonuçlarının farkındayım."

"Yine de bunu yapmaya devam edecek misin?" diye sessizce soruyor.

Arkasındaki tel örgülü duvara, ziyaretçileri flamingolardan ayıran duvara ve sağdaki doğal yaşam alanına benzetilmesi gereken boyalı duvara göz atıyorum. Onlar bundan çok daha fazlasını hak ediyorlar. Eğer onlar bir akvaryumda yaşamak zorundaysa, ben neden bir anlığına yaşayamayayım ki?

Dikkatimi tekrar ona çevirerek, "Evet," dedim.

Başını salladı. "Pekala, sadece... sadece uyarayım, Maple."

Sesindeki samimiyet, sanki gerçekten önemsiyormuş gibi bir izlenim veriyor.

Ama bu mümkün değil, değil mi? Bana karşı böyle bir şefkat göstermesi imkansız.

Gözlerimi kısa bir anlığına onun üzerinde gezdirdim, o da gözlerini benimkilerle buluşturdu.

Graydon St. John, kafanın içinde ne düşünüyorsun acaba?

Göz temasımızı kaçırarak arkasını döndü, ancak Lester'ı birkaç santim ötede buldu. "Kahretsin," diye ciyakladı, hızla arkama geçip vücudumu kalkan olarak kullandı. "Beni buradan hemen çıkarın."

Kıkırdayarak onu yaşam alanından dışarı çıkardım, az önce masum bir kuştan kaçmak için yaptığı Matrixvari hareketi birinin fark etmesini umdum ve dua ettim.

Bu gece sosyal medyayı didik didik arayacağım, umarım algoritma beni bulur.

Küvete giriyorum, sıcak su yorgun kaslarıma sızarken dibe doğru iniyorum,

uzuvlarım geriliyor, acılarından kurtulmak için yalvarıyor.

Mumlar yakıldı.

Bluetooth hoparlörümünden folklor müziği çalıyor.

Telefonumu alıp Instagram'ı açarken içmeyi bekleyen bir kadeh şarap da var.

Epsom tuzları etkisini gösterirken ben de Flock and Tackle'ın profilini tıklıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Beş yüz binden fazla takipçi. Bu... bu inanılmaz.

Bir fotoğrafın ardından.

Hepsi bu kadar yeterliydi.

Bir resim.

Düşünün, eğer tek bir fotoğraf doğru amaca yönelikse... mesela flamingolar hakkında farkındalık yaratmak gibi...

Tam olarak bunu yapmaya çalışacağım.

Gönder düğmesine tıklıyorum, ardından bugün Graydon'ın çektiğim fotoğraflarını açıyorum. Tanrım, ne kadar iri bir adam. Kuşlarla karşılaştırıldığında dev gibi görünüyor. Hangisinin en iyi olacağını bulmak için fotoğraflar arasında geziniyorum. Hepsi harika seçenekler.

İki fotoğraf arasından seçim yapıyorum: Biri kameraya sırtını dönmüş, flamingolara bakarken çekilmiş, diğeri ise yandan görünümde, çömelmiş ve bir yem tanesi fırlatırken çekilmiş.

Hangisini seçeceğime karar veremediğim için ona iki fotoğrafı da içeren bir mesaj gönderdim.

Maple: Bu akşam hangi fotoğrafı paylaşacağıma karar vermeye çalışıyorum. Senin bir tercihin var mı?

Telefonumu küvetin bir ucundan diğer ucuna uzanan tepsiye koydum ve şarap kadehimi aldım. Başımı geriye yaslayıp, ışık küresinden tavanımda dans eden ışıklara baktım—şiddetle tavsiye ederim.

Hayvanat bahçesinde yorucu bir gün geçirene ve kaslarımı rahatlatmaya ihtiyaç duyana kadar banyo yapmayı seven bir insan değildim. Everly ile bu konuyu konuştum ve o da rahatlamak için ihtiyacım olan her şeyi bana temin etti. Peru'da yıllarca kalıcı bir çadırda yaşamak, küvet, güzel bir kadeh şarap, akan su gibi lüks şeylerin değerini gerçekten anlamanızı sağlıyor.

Telefonuma bir mesaj bildirimi geldi, bu yüzden şarabımı bırakıp

telefonumu elime aldım.

Graydon: Umurumda değil.

Gözlerimi devirdim. Tanrım, neden sordum ki? Hiç yardımcı olmuyor. Telefonumdan yine bildirim sesi geldi.

Graydon: Belki de çömelmiş halimdeki fotoğraf.

Burnumdan ses çıkarıyorum.

Maple: Umursamadığınızı sanıyordum.

Graydon: Ben bilmiyorum, ama seçmek zorunda kalsam, çömelmeyi tercih ederim.

Maple: Seçim yapmak zorunda olduğumu söylemedim.

Graydon: Sabrımı neden sınıyorsun?

Maple: Emin değilim.

Instagram'ı tekrar açıyorum, ama telefonuma başka bir mesaj bildirimi geliyor.

Graydon: Yarın sabah benimle birlikte egzersiz yapabilecek misin?

Bugün seni yürürken izlemek rahatsız ediciydi.

Bu herif yüzünden yüzüm ifadesiz kalıyor.

Maple: Evet, yarın seninle birlikte egzersiz yapabilirim.

Graydon: Eğer yaralanırsanız, ben sorumlu değilim.

Maple: Ben zarar görmeyeceğim.

Diz arkası kaslarım o kadar gergin ki, öne eğilirsem kopacaklarından endişeleniyorum, ama onun bunu bilmesine gerek yok.

Graydon: Belki farklı bir şey yaparız.

Maple: Ne istersen yap, şunu bil ki, ben yanında olabilirim.

Graydon: Elbette.

Maple: Bunu alaycı bir şekilde mi söyledin?

Graydon: Bunu çözmek tamamen size kalmış.

Maple: Beni sinirlendirmenin yollarını bulmaya devam ediyorsun, değil mi?

Graydon: Sen söyle.

Maple: Tanrım, çok sinir bozucu birisin.

Graydon: Ama sen bana sürekli mesaj atıyorsun.

Maple: Çünkü iyi niyetli davranıp senin beğendiğin bir fotoğrafını paylaşmaya çalışıyordum. Bir dahaki sefere, kesinlikle çok kötü bir fotoğraf paylaşacağım.

Graydon: Bir tane bulmakta iyi şanslar.

Evet ya... meydan okuma kabul edildi.

Telefonumdan interneti açıp adını yazıyorum ve doğrudan görsellere bakıyorum. Anında Graydon'ın üstsüz fotoğraflarıyla dolu bir sayfa açılıyor karşıma.

Sevgili Tanrım.

Üzerinde tişört olmadan spor salonunda.

Üzerinde sadece futbol pantolonu olan ve ellerini beline koymuş, üstsüz bir şekilde sahada.

Üzerinde tişört olmadan yere oturmuş, tribünlere doğru bakıyordu.

Fotoğraf çekiminde üstsüz.

Pazılarının fotoğrafları.

Onun kıçı.

Heybetli duruşu.

Şarabımı elime alıp büyük bir yudum alırken, sayfayı kaydırmaya devam ediyorum... ve kaydırmaya devam ediyorum.

Kızgınken bile çok çekici görünüyor.

Yem olarak kullanabileceğim tek bir şey bile yok.

Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Gözlerim açıkken çekilmiş bir fotoğraf elde etmek için en az on tane gülümseyen fotoğraf çekmem gerekiyor, o ise burada, sanki size çim lekeli beyaz futbol pantolonunu satmaya çalışan bir GQ modeli gibi, doğal pozlar veriyor.

Telefonumdan bir mesaj sesi geldi.

Graydon: Hoş görünmeyen bir fotoğraf mı bulmaya çalışıyorsun?

Sinirle nefesimi tutuyorum.

Maple: Aslında evet, ve size hangisini göndereceğime karar vermeye çalışıyorum.

Graydon: Hepsini gönder.

Sinirlenerek, hiç de kötü görünmeyen birkaç fotoğrafını kaydedip ona mesaj olarak gönderdim.

Maple: Kasların çok büyük. Hiç de hoş görünmüyor.

Orada onu kemirebilir ve çürüyebilir.

Şarap kadehimi alıp büyük bir yudum içtim ve mesajını beklemeye başladım. Beklediğimden daha uzun sürdü, ama sonunda bir mesaj ve bir fotoğraf gönderdi...

Küvette doğruldum, resmi açtım ve ağzım açık kaldı.

İşte o, yatağında, üstsüz ve göğsünü ve karın kaslarını sergiliyor. Çarşaflar göbek deliğinin hemen altında ve eli başının arkasında, pazı kası daha da belirginleşiyor. Adam o kadar kusursuz bir vücut yapısına sahip ki, bakmak neredeyse zor.

Ve onun yorumu...

Graydon: Daha önce hiç şikayetim olmamıştı.

Evet... onun bunu yapacağını hayal edemiyorum.

Ağzım kuruyor ve o tekrar mesaj atmaya başlayınca şarabımın kalanını bir dikişte içiyorum.

Graydon: Diğer resimler tatmin edici değilse, o resmi kullanmaktan çekinmeyin.

Maple: Elimdeki diğerleri gayet iyi.

Graydon: O halde bu resmi kişisel kullanımınız için kullanmaktan çekinmeyin.

Dudaklarımı büzdüm—ne cüret!

Evet, onu yatağında görünce bacaklarımın arasında hafif bir sızı hissetmiş olabilirim.

Evet, çarşafları bir santim daha aşağı çekseydi nasıl olurdu diye merak etmiş olabilirim.

Belki de bilimsel amaçlarla karın kaslarını hissetmeyi, parmaklarımı üzerlerinde gezdirmeyi düşündüm.

Ama bu, onu her şey için kullanacağım anlamına gelmiyor.

Maple: Zaten sildim.

Ha, al bunu, sen—ping.

Graydon: İşte bir tane daha. Saklamaktan çekinmeyin.

Çarşafı bir santim kadar aşağı indirdiğini görünce gözlerim neredeyse yerinden fırladı, onu görünce ağzım sulandı.

Neden?

Bunu neden yapıyor?

Bugün bana yaptığı iltifat, gösterdiği ilgi ve şimdi de bu... Kafam çok karıştı. Ne yapmaya çalışıyor? Bu halkla ilişkiler ilişkisinden kurtulmak için benimle iyi geçinmeye mi çalışıyor, ki kendisi bu ilişkiden hiç hoşlanmıyor? Her halükarda, kendimi savunmam gerekiyor çünkü olanlara güvenmiyorum.

Ve gönderdiği fotoğrafı gördükten sonra ensemin nasıl kızardığını düşününce, ben de aptalca bir tepki vermeyeceğime güvenmiyorum.

Maple: Gerek yok, beni çok meşgul eden kendi fotoğraf arşivim var.

Graydon: Aynı...

İğrenç.

Mesajlaşma grubundan çıkıp Instagram'a geri dönüyorum. Çömelmiş olduğu yan profil fotoğrafına tıklayıp onu paylaşmak istediğim fotoğraf olarak seçiyorum. "Sana Graydon'ın flamingolara baktığı gibi bakan birini bul" şeklinde bir açıklama yazıyorum ve fotoğrafı paylaşıyorum.

İşte, bitti.

Telefonumu tekrar yere koydum, tam o sırada bir bildirim sesi geldi.

Kim olduğunu tam olarak bildiğim için bakmamayı düşünüyorum ama merakım ağır basıyor.

Graydon: "Graydon'ın bana bakış şekli"ni açıklama kısmına yazmamana şaşırdım.

Neler oluyor?

Ona ne oldu böyle?

Maple: O halde, senin hırlarken çekilmiş bir fotoğrafına ihtiyacımız olacak.

Graydon: Belli ki, sana yeterince baktığımı görmemişsin.

Mesajına bakarken nefesim kesildi çünkü... sarhoş mu acaba? Ondan böyle bir yorum gelmesi çok düşük bir ihtimal. Acaba... flört mü ediyor?

Hayır, flört ediyor olamaz.

İmkansız.

Ping.

Graydon: Çünkü bu bir hırlama değil, hoşnutsuzluktan kaynaklanan bir homurtu.

Yüzüm bembeyaz kesildi ve telefonumu yere fırlattım.
Eğitmen

BÖLÜM 13

GRAYDON

OC: Biliyorsunuz, biraz düşündüm ve belki biraz erken olabilir ama bence aramızda iyi bir uyum var ve grup sohbetimiz için bir isim düşünmemiz gerektiğini düşündüm.

O salak herifin mesajına bakakalıyorum, kışına ne tür bir simli bomba girdiğini merak ediyorum. Her zaman bu kadar neşeli olmak zorunda mı?

Graydon: Hayır.

OC: Bunu söyleyeceğini biliyordum ama bir saniye bekle. Agitators'tayken bir grup sohbetimiz vardı ve kendimize Frozen Fellas diyorduk. Frozen Fellas'ı aradığımızda hepimiz ortaya çıkıp birbirimize yardım ederdik, tıpkı Ted Lasso ve Diamond Dogs gibi.

Graydon: Aradaki fark şu ki, muhtemelen senden hoşlanıyorlardı.

OC: Yani benden hoşlanmadığını mı söylüyorsun?

Graydon: Bunu yeni fark etmene şaşırdım.

Bennett: Bilmiyorum, sohbet edebileceğimiz bir yerin olması iyi olur gibi görünüyor.

Antrenman tesisinin duvarına yaslanıp Maple'ı beklerken inleyerek elimi yüzüme sürdüm.

Geç kaldı.

Ve onun sürekli geç kalması beni sinir ediyor.

Graydon: Bennett, onun saçma fikirlerine boyun eğmemelisin.

Bennett: Görünüşe göre arkadaşlara ihtiyacı var.

Graydon: Çünkü saçma sapan mesajlarla onları uzaklaştırıyor.

OC: Biliyorsun ki hâlâ grup sohbetindeyim, değil mi?

Graydon: Evet, ve umarım ima ettiğimi anlarsınız.

OC: Şu an bu konu hakkında konuşacak havada olmadığınız izlenimini edindim.

Graydon: Asla deneme.

Bennett: Sadece merakımdan soruyorum, isim öneriniz neydi?

OC: Sorduğun için sevindim. *Boğazını temizler* Kendimize Gladdy Babaları demeyi önerecektim.

Bennett: Dostum... bu hiç iyi değil. Biz baba değiliz, en azından benim bildiğim kadarıyla.

OC: Ama biz "babacık"ız, yani ateşli penisleriz ve birlikte olmaktan mutluyuz. Ne düşünüyorsun, büyük adam? Sen de var mısın?

Graydon: Her şeyden önce, asla "ateşli penis parçaları" terimini kullanmayın. Aman Tanrım. Ve bir kez daha, bu numarayı silin.

Telefonumu cebime koyup başımı salladım.

Gladdy Daddies.

Bu adamın sorunu gerçekten ne?

Tesisin kapısı açılır ve Maple, başı öne eğik, çantası omzunda, göz temasından kaçınarak içeri girer.

"Sonunda gelmeye karar verdiğine sevindim," dedim duvardan uzaklaşırken. "Otuz beş dakika geç kalmak affedilemez. Bir de mesajlarıma cevap vermedin. Şimdi iyice geride kaldım."

Kubbeye doğru koridordan ilerlerken o da arkamdan geliyor.

"Geç kalmanın nedenini açıklayacak mısın, yoksa sadece arkamdan mı geçip gideceksin?"

Cevap vermeyince sinirlerim bozuluyor.

Kubbeye vardığımızda, kapının önünde durup sert bir şekilde, "Hey, seninle konuşuyorum!" dedim.

Yavaşça başını kaldırdı ve yüzü görüldüğünde tüm vücudum donup kaldı.

"Ne oldu böyle?" diye sordum, yüzünün sol tarafındaki morluk ve şişliğe bakarak. Göğsümü endişe kapladı ve onu koruma ihtiyacı beni ele geçirdi.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve şişmiş bileğiyle onu sildi.

Aman Tanrım.

"Maple." Çömeldim ve elimi hafifçe çenesine bastırarak onu inceledim, daha yumuşak bir ses tonuyla. "Ne oldu? Biri sana zarar mı verdi?"

Başını salladı, yüzünden bir damla yaş daha süzüldü. "Ben... ben bir

trafik kazası geçirdim."

"Ne?" diye neredeyse kükredim. "Tanrım, iyi misin? Biri seni muayene etti mi?" Başparmağım yumuşak teninde gezindi, gözyaşları içimde öfke ve endişe karışımı bir duygu yumağı oluşturdu.

Başını salladı. "Hayır. Sadece bir Uber çağırdım ve buraya geldim."

"Araç kazası yerinden ayrıldınız mı?" diye soruyorum.

"Sokağımdan çıkarken bir polis memuru bana çarptı. Sürücü tarafındaki kapımın tamamı hasar gördü. Diğer taraftan çıkmak zorunda kaldım. Polis memuru tüm bilgileri aldı ve rapor etti, ben de Uber çağırdım. Geç kaldığım için özür dilerim."

Aman Tanrım. Geç kaldığı için mi özür diliyor? Neden özür diliyor ki? Yardıma ihtiyacı var.

Eğitim kubbesinin kapısını kapattım ve ardından dikkatlice onun yaralanmamış elini tutarak onu koridordan geri götürdüm.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Size tıbbi yardım sağlamak."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Sadece morarma oluyor."

"Bileğin şişmiş, Maple. Yüzün morarmış. Birinin sana bakması gerekiyor. Benimle tartışmaya kalkma sakın."

"Şu anda tıbbi masrafları karşılayacak param yok çünkü yeni bir araba almak için para biriktirmem gerekiyor."

Onu eğitim kadromuzun ve mükemmel sağlık tesislerimizin bulunduğu yere doğru götürürken hiçbir şey söylemiyorum.

Kapıyı iterek açtığımda, Hutton'ı masalardan birinin üzerinde ayak bileğini sararken yakaladım. "Naber dostum?" diye seslendi başıyla, ancak gözleri Maple'a takıldı. "Aman Tanrım, ne oldu? Bunu ona sen mi yaptın?"

"Sen delirmiş misin?" diye çıkıştım ona ve onu yanıma daha da yaklaştırdım. "Elbette delirmedim. Bir trafik kazası geçirdi ve tıbbi yardım almak konusunda çok inatçı olduğu için birinin ona bakması gerekiyor."

Eğitmenlerden biri yanıma gelirken, "Anladım," dedi. "Onu bu masanın üzerinde görebiliyorum."

Maple'ın çantasını alıp omzuma astım ve sonra onu dikkatlice masanın üzerine çıkardım.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Gözleri temkinli bir şekilde benimkine bakıyor ve bir an için, mavi irislerinin derinliklerini ve ne çok koyu ne de çok açık olmalarını inceleme fırsatı buluyorum. Tıpkı ruhu gibi, en saf mavi.

Dudaklarını ıslattı, yüzünde şaşkınlık belirdi. "Şey, evet."

Başımı salladım, uzaklaşmak istemiyordum ama mecbur olduğumu biliyordum. "Bana ihtiyacın olursa orada olacağım. Acı çektiğin konusunda onlara yalan söyleme. İyi olmadığını biliyorum."

Sonra Maple'a biraz mahremiyet sağlamak için kenara çekiliyorum, ama tüm süre boyunca gözlerimi ondan ayırmıyorum; onu koruma ve kollama içgüdüğü şu anda diğer tüm düşüncelerimin önüne geçiyor.

Hutton elimi omzuma koyarak, "Yüzüne bir ağırlık düşürmüş sandım. Araba kazası olmuş. Aman Tanrım." derken beni şaşırttı.

Maple muhtemelen çok utanmış ve sarsılmış bir halde tekrar yanaklarını siliyor. Oraya geri dönüp yanında durmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ve bu çok garip bir his çünkü daha önce hiç kimse bana böyle hissettirmemişti. Kesinlikle hiç kimse. Ve bu hisleri nasıl işleyeceğimi gerçekten çözemiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Hutton. Beni incelediğini hissedebiliyorum. Umarım düşüncelerimi okuyamaz.

"Neden olmasın ki?" diye homurdandım, gözlerim Maple'a kilitlenmişti, eğitmen bir yandan elini dikkatlice hareket ettirirken diğeri de yüzüne buz getiriyordu.

Fısıltıyla, "Çünkü çenen o kadar sıkı ki, dişin kırılacak gibi görünüyor," diyor.

Çünkü ona zarar vermemeleri daha iyi olur.

"Tam bir aptallık. Hastaneye gitmeliydi ama benimle antrenman yapacağını sandı. Dikkatsizlik."

"Hı hı, peki neden bu kadar önemsiyorsun?"

Harika bir soru.

Sesimi alçakgönüllü bir şekilde, "Çünkü artık kamuoyu önünde benimle ilişkilendiriliyor ve onun perişan halde görünmesine izin veremem," dedim.

Sözler dudaklarımdan döküldü ama içten içe bunun asıl sebep olmadığını biliyorum. Hayır, bana baktığında ve morarmış yüzünü gördüğümde, midem bulandı, ardından da ona bunu yapanı öldürme isteğiyle dolup taşım. O benim gerçek kız arkadaşım değil, bunu biliyorum, ama bu sabah onu gördüğümünden beri... ne hissettiğimi bilmiyorum. Sadece farklı hissediyorum.

Onu üzgün görmek, içimi rahatlatmıyor.

"Sana neden inanmıyorum?" diye fısıldayarak karşılık verdi.

Çünkü kendime bile inanmıyorum.

"Sanırım röntgen çekirtmesi gerekiyor," diyor eğitimci. "Acil servise götürmenizi öneririm."

"Burada röntgen cihazı var," diye itiraz ediyorum. "Bunu buraya getirin, vakit kaybetmeyin."

Antrenör rahatsız bir ifadeyle, "Bu makine takım için," diyor.

"Sorun yok. İyiyim." Maple masadan kaymaya başlıyor ama çok uzaklaşmadan onu durduruyorum.

Eğitime dik dik bakarak, kolumu Maple'ın beline doladım ve "O benimle birlikte," dedim.

Antrenör ikimize de baktı ve sonra başını salladı. "Bunu anlıyorum, ama takım kuralları geçerli."

Evet, bunu kabul etmeyeceğim. Dilimi dişlerimin üzerinden geçirerek telefonumu çıkardım ve Darby Welcott'a bir mesaj gönderdim.

Graydon: Rahatsız ettiğim için özür dilerim Bay Welcott, ama şu anda "kız arkadaşım" Maple ile antrenman odasındayım ve bir araba kazasında yaralandı. Çok ciddi bir şey değil, ama röntgen çekirtmesi gerekiyor. Onu acil servise götürürsem olay çıkmasından endişeleniyorum. Antrenörler takım kurallarına aykırı olduğu için röntgen çekirtmeyecekler. Burada biraz destek alabilir miyim?

Hutton omzumun üzerinden baktı. "Aman Tanrım, bunu mu söyledin?"

"Elbette oraya gittim."

Telefonumdan bir yanıt sesi geldi.

Darby Welcott: Neye ihtiyacı varsa. Eğitimcilerin onu tedavi etmesi gerekiyor, bu yüzden tedavi sonrasında da özen gösterdiklerinden emin olun.

Graydon: Teşekkür ederim.

Eğitime baktım ve Welcott'tan gelen mesajı ona gösterdim. Başını salladı ve sonra, "Buyurun bu taraftan... şey..." dedi.

"Adı Maple," diyorum. "Ve o benim kız arkadaşım."

Maple'ın gözleri şaşkın ve utanmış bir şekilde gözlerime dikildi.

"Elbette, buyurun bu taraftan, Maple."

Eğitmen onu tekrar röntgen cihazına götürüyor ve ardından Hutton endişe ve eğlenceyle bana dönüyor. "Graydon, sormama bile gerek var mı?"

"Yapma," diye cevap veriyorum. "Lütfen, sakın yapma."

Maple'ın antrenöründen talimatlar alırken, pembe bandajla sarılı sol bileğine bakıyorum.

Röntgen filminde, araba kapısının bileğine baskı yaptığı yerde dirsek kemiğinde küçük bir kırık olduğu tespit edildi. Kırık yerinden oynamadığı için alçıya alınmasına gerek yoktu, ancak atel takılması gerekiyordu. Pembe bandaj olup olmadığını sordum, olmadığını söyleyince getirmelerini rica ettim.

Yaklaşık otuz dakika sürdü ama pembe bir bandajla hızla geri döndüler ve işi hallettiler. Gretchen, elbette, muhtemelen kazayı Welcott'tan duyduktan sonra, eğitim tesislerine doğru gitti. Ayrıca, Maple'ın kolunu sararlarken benim onun üzerinde durduğumu fotoğrafladığını da gördüm.

Böyle bir şeyi ifşa etmek beni çok sinirlendirdi, ama bir yandan da, o da bunu kabul etmişti, değil mi?

"Sorunuz var mı?" diye soruyor eğitmen.

Maple başını salladı. Neyse ki yüzündeki şişlik inmişti ve sadece biraz morluk kalmıştı.

"Harika, bir de evinizde ibuprofen olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet."

"Güzel." Eğitmen bana baktı. "Bunun üstesinden geleceğinizden ve ona iyi bakacağınızdan eminim?"

Yutkunuyorum. "Elbette."

"Harika. O zaman sadece dinlenin ve kolunuzu hareketsiz tutun—mümkün olduğunca askıda tutun—ve Pazartesi günü tekrar bizimle iletişime geçin."

Maple başını salladı. "Teşekkür ederim, gerçekten çok minnettarım."

"Kendini daha iyi hisset."

Maple yüksek eğitim masasından kaymaya başladı ama ben onu hızla belinden yakaladım, gözlerini bana dikerken onu nazikçe masadan kaldırdım ve yere indirdim.

Maple'ın belini bırakıp tişörtünü düzeltmesine izin verirken, özellikle Gretchen'in olmak üzere, tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. "İyi misin?" diye sessizce sordum.

"Evet," diye yanıtlıyor, bana bakarak, o mavi gözleri sorularla dolu.

Cevabını bilmediğim sorular.

Ya da vermeye bu kadar yakın bile olsam.

“İyi olmana sevindim,” diyor Gretchen, bakışlarımızı ayırarak. “Sakıncası yoksa, ikinizle de biraz baş başa kalmak istiyorum.”

Maple'ın çantasını alıp omzuma astım. Çantayı elimden almaya çalıştı ama ona bırakmasını söyleyerek hırladım. Neyse ki beni dinledi.

Gretchen bizi koridordan geçirerek antrenörümün ofisinin bulunduğu ikinci kata götürüyor.

Muhteşem.

Koridorlarda yürürken sessiz kalıyorum, gözlerim önümdeki Maple'a takılıyor. Sargılı eli göğsümü çekiştiriyor, morarmış yüzünün düşüncesi beni tekrar öfkeliyor.

O polis memuru ne yapıyordu ki?

Özür diledi mi? Suçu üstleniyor mu?

Onun arabasının ön kısmı onun sürücü tarafındaki kapısına çarptı, bu yüzden muhtemelen suçlu o olacak. Peki şimdi araba için ne yapacak? Para biriktirmesi gerektiğini söyledi ve daha önce söylediklerinden anladığım kadarıyla çok fazla birikimi yok.

Tanımadığım biri için endişeleniyorum, ama sanki üzerime bir sorumluluk dalgası çökmüş gibi hissediyorum, sanki bu benim çözmem gereken bir sorunmuş gibi. Eğer bu kadar büyük olmasaydı kamyonumu ona ödünç verirdim.

Ve eğer gerçekten kabul edeceğini bilseydim.

Gretchen antrenörümün ofisinin kapısını çalıyor ve antrenör "İçeri gelin" diye sesleniyor.

Gretchen kapıyı açar ve Maple içeri girer. Bakışlarımı kaldırdığımda olduğum yerde donakalıyorum, çünkü bir sandalyede oturmuş, kendinden fazlasıyla memnun görünen kişi babamdır.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Ah, babanı böyle mi karşılıyorsun?" Ayağa kalkıp önüme geçti ve beni kucaklamaya geçti. Direnmeye çalıştım ama o, onunla hiçbir ilgim olmadığını gizleyecek kadar güçlüydü.

Sırtımı birkaç kez sıvazladıktan sonra Maple'a döndü. "Ve sen de onun küçük arkadaşı olmalısın."

"Adı Maple," dedim sesim sert, tüm vücudum gergin.

Baba elini ona uzatır ve Maple elini sıkar. "Şey, sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay St. John."

"Bana Troy de," diyor gözlerini ondan ayırmadan. Öfkemden neredeyse bayılacak gibi oluyorum. "Ne kadar da tatlı bir şeysin, değil mi?"

Elimle babamın göğsüne bastırarak onu ondan uzaklaştırdım ve ona uyarıcı bir bakış attım, bu da onu güldürdü.

"Bayan Baker, lütfen oturun?" diyor Antrenör Keenan. "Görünüşe göre konuşmamız gerekiyor."

Kararsız bir şekilde Keenan'ın masasının önüne oturuyor. Ben de onu korumak için arkasında duruyorum; dünyadaki en sevmediğim insanlar ona avlarıymış gibi geniş sırtışırlarla bakıyorlar.

Ve o, az sonra parçalanarak yenilecek.

Bunlar neyin peşindeler böyle?

BÖLÜM 14

AKÇAAĞAÇ

Kendime not: Polis arabasının yandan çarpması can yakıyor.

Phil'e trafik kazası geçirdiğimi ve bugün işe gelemeyeceğimi bildiren bir mesaj gönderdim zaten. Neyse ki, anlayışlı davrandı.

Ama tam önümde duran üç kişi, başımdaki zonklamayı, yüzümdeki morlukları ve bileğimdeki kırık acısını hiç umursamıyor gibiydi.

Gretchen, Antrenör Keenan ve... Graydon'ın babası, ben sandalyemde rahatsızca kıpırdanırken beni dikkatle inceliyorlar; Graydon da hemen arkamda.

Ve her ne kadar hepsi gözlerini bana dikmiş olsa da, bakışlarımın Troy St. John'a kaymasına engel olamıyorum.

Tıpkı Graydon gibi, o da yaşlılığında bile güçlü bir adam. Graydon'dan belki bir santim daha kısa, göğsü ve omuzları ortalama bir insanınkinden daha geniş ve her tarafı kaslarla kaplı. Saçları kalın ve kısa kesilmiş, kırılmış, kısa sakalı da öyle. Gözleri dışında, tıpkı Graydon'a benziyor. Troy'un gözleri mavi ve Graydon'un koyu ve fırtınalı gözlerine kıyasla daha açık bir ton olsa da, Troy'un gözleri çok daha fazla günahla dolu gibi görünüyor.

Antrenör Keenan, "Graydon'ın antrenman salonunda oldukça etkili bir açıklama yaptığı anlaşıldığı için sizi buraya hızlıca getirmek istedik," diyor.

Tam olarak neyden bahsettiğini biliyorum çünkü Graydon herkese benim kız arkadaşı olduğumu söylediği an, bu ifadenin doğrudan etkisini kırık ve morarmış kemiklerimde hissettim.

Troy oğluna bakarak, "Gerçekten de bir halkla ilişkiler ilişkisi rolünü abartıyoruz, değil mi?" diye soruyor.

"Tekrar soruyorum, burada ne işin var? Bu seni ilgilendirmiyor."

Troy'un yüzünde şeytani bir sırıtış belirdi. "İyi arkadaşım la görüşüyordum ki haberler çıktı ve bu fırsatı kaçırmak çok yazık olurdu."

Graydon'ı göremiyorum ama, aman Tanrım, arkamdan ondan yayılan gerginliği ve öfkeyi hissedebiliyorum.

Graydon'ın özel hayatına derinlemesine dalmaya bile gerek kalmadan, bu ikilinin bayramları veya doğum günlerini birlikte kutlama ihtimalinin sıfır olduğunu söyleyebilirim. Anlaşılan o ki, birbirlerini sadece böyle zorunlu durumlarda görüyorlar.

Hiçbir şey planlanmadı.

Ofise ilk girdiğimizde Troy'un oğluna verdiği kucaklamaya rağmen, aralarında zerre kadar sevgi yoktu.

Gretchen saatine bakarken, "Konudan sapmayalım mı?" diye soruyor. "Eğitim ekibiyle bazı gizlilik sözleşmelerini kontrol etmem gerekiyor, henüz hiçbir şeyin sızmadığından emin olmalıyım."

"Öyleyse neden antrenman odasında fotoğraflarımızı çekiyordunuz?" diye soruyor Graydon.

O idi?

Farkına bile varmadım.

"Çünkü yarın birlikte bir etkinliğe gideceksiniz. Bileğiyle ilgili sorular olacak, bu yüzden bunu Foghorn ailesinin tıbbi yardım konusunda ne kadar cömert olduğunu halka göstermek için bir fırsat olarak kullansanız iyi olur?"

"Bunun biraz... müdahaleci, fırsatçı bir yaklaşım olduğunu düşünmüyor musun?" diye soruyorum. "Sonuçta bu benim tıbbi bilgilerim."

Antrenör Keenan ve Troy kıkırdarken Gretchen kollarını kavuşturdu. "Bayan Baker, neye imza attığınızı hatırlatmama gerek var mı? Hayatınız söz konusu olduğunda artık gizlilik diye bir şey yok."

Ha, doğru.

"Eğer Graydon, kamuoyunu temkinli davranmanı söyledikten hemen sonra senin kız arkadaşı olduğunu açıklamasaydı, belki de bu anlaşmadan son bir kez vazgeçme şansını sana verirdik, ama görünüşe göre bu şans senden çaldı. Yaralanmanla ilgili bir yazı hazırlıyorum ve paylaşman için fotoğrafın altına bir açıklama yazacağım. Hem Foghorns'u öne çıkaracak hem de senin bir araba kazası geçirmeni içermeyecek bir şey olacak."

"İnsanların bunu anlayacağını düşünmüyor musun?" diye soruyorum.

Gretchen elini savurarak konuyu geçiştirdi. "Karakoldaki arkadaşımın zaten iletişime geçtim. Her şey halledildi."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

"Hiçbir ücret alınmayacak. Sorun yok. Bununla ilgili hiçbir kayıt tutulmayacak."

"Ama hata yapan o değildi," diyor Graydon. "Bir polis arabası ona

çarptı.”

Gretchen, "Ama o, arkasına bakmadan sokağa fırladı," diyor.

“Bu saçmalık, sen de biliyorsun,” diyor Graydon, arkamdan yaklaşıyor. Gözlerim Troy'un oğluna alaycı bir bakışla takılıyor. Ama bu gurur dolu bir alay değil, daha çok, “Şu aptala bakın...” der gibi bir alay.

"Sorun yok," diyorum, içimde kaynayan öfkeyi örtbas etmeye çalışarak.

“Bu hiç de iyi değil. Gretchen, aracınızın tamiri için sigorta şirketinizden para alma şansınızı tamamen ortadan kaldırdı.”

Antrenör Keenan alaycı bir gülümsemeyle, "Neyse ki araba kullanmayı bilen yetenekli bir erkek arkadaş var," dedi.

“Hayır, gerek yok,” diyorum. “Ben, şey... ben halledebilirim. Graydon'ı rahatsız etmeye gerek yok.”

"Seni bu karmaşaya o soktu tatlım," diyor Troy, o mavi gözleri beni delip geçiyor, içimi karanlıkla dolduruyor. "Umursamaktan da çekinmiyor."

Graydon, "Ona öyle seslenme sakın!" diye çıkıştı, bu da Troy'un gülmesine ve gerginliğin boğucu bir hal almasına neden oldu.

Graydon'ın sinir krizi geçirmeden buradan uzaklaşmak istediğim için, "Pekala, eğer durum buysa, sanırım fotoğrafı ve alt yazısını bekleyeceğim," dedim.

"Hayır, o saçmalıkları yayınlamayacaksın," diyor Graydon.

Gretchen başını sallayarak, "Evet, öyle," dedi. "Üzgünüm ama eğer o paylaşmazsa, ben paylaşacağım. Unutma, şifre bilgilerini bana o verdi. Yani ya kendisi paylaşacak ya da ben paylaşacağım."

“Sorun değil. Yapabilirim,” diyorum.

“Harika.” Gretchen gülümsedi. “Yarın, etkinlik için saçınızı ve makyajınızı yapmak üzere evinize bir ekip gelecek.”

“Ah, bunu kendim yapabilirim,” diyorum. Gerçi sol elim işlevsiz olduğu için bu biraz daha zor olacak.

“Elbette yapabilirsiniz, ama dediğim gibi, şu an her şey kontrol altında, bu yüzden ekip saat dörtte orada olacak.” Gretchen tekrar saatine baktı. “Tartışılması gereken başka bir şey yoksa, halletmem gereken başka işler var.”

Kimse bir şey söylemeyince, gülümsüyor ve uzaklaşıyor.

Dikkatimi tekrar Koç Keenan ve Troy'a çevirdim, bir şey eklemelerini bekledim ama ekleme yapmayınca ayağa kalkıp onlara kısaca el salladım.

"Güzel, eee, tanıştığımıza memnun oldum."

Onlardan uzaklaşıp ofisten çıktım, Graydon da peşimden gelerek elini

belimin alt kısmına koydu. Şok olmuş bir şekilde ona baktığımda çenesinin sıkıca kapalı olduğunu ve yüzünde inanılmaz derecede mutsuz bir ifade olduğunu gördüm.

Koridorlarda bana yol gösterirken, asansörü beklerken, asansörle birinci kata çıkarken ve ardından beni oyuncuların otoparkının bulunduğu çıkışa doğru yönlendirirken tek kelime etmiyor.

Dışarı çıktığımızda durdum ve ona doğru dönerek çantamı aldım. "Şimdi onu alabilirim."

"Bırakın şuna dokunmayın!" diye çıkıştı, öfkesi her an patlayacak gibiydi.

Aman Tanrım. Onu daha ne kadar zorlayabilirim? Ve "zorlamak" derken, istediğimi elde etmekten bahsediyorum, çünkü kontrolü ele geçirmek üzere gibi görünüyor.

"Buradan bir Uber çağırabilirim ve—"

"Uber çağırmayacaksın herhalde." Nazikçe, sağlam bileğimi tuttu ve beni çift kabinli ve kısaltılmış kasalı büyük siyah bir kamyonu doğru çekti. Camlar renkliydi ve yolcu tarafındaki kapıyı açtığında, kamyonun eski model olduğu açıkça belli olsa da, tertemiz siyah iç mekanı gördüm. "Bin," dedi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin—"

"Alın."

Damarı patlatmasını istemediğim için kamyonun ayağına çıktım ve kendimi içeri çektim. Çantamı yanıma koydu ve şaşırtıcı bir şekilde emniyet kemerini alıp üzerime eğildi, beni bağladıktan sonra kapıyı kapattı.

Tamam, anlaşılan beni eve o bırakacak.

Kamyonun içinde ağır ağır hareket ediyor, sonra da zahmetsizce içine biniyor. Kamyonun yaşına bakılırsa (en yeni model olmadığını biliyorum), iç mekanının ne kadar temiz ve bakımlı olduğuna gerçekten şaşırdım.

Kamyon gürültüyle çalıştı ve adam park yerinden çıktı.

"Nerede yaşıyorsun?"

"Telefonunuz GPS'e bağlı mı?"

Cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattı. Hemen adresimi yazdım ve telefonu ona geri verdim. GPS ona nereye gideceğini gösterdi ve aramızda sessizlik oluştu.

Ne diyeceğimi bilmiyorum ve yanımda duran adamın öfkesini nasıl yatıştıracığımı da bilmiyorum. Gerçi Graydon'ın tepkisine şaşırdığımı da söyleyemem. Babası... tam bir şeytan gibiydi. Sanki hayattaki görevi

oğlunu sinirlendirmenin yollarını bulmakmış gibi. Neyse, bugün görevini başardı.

Graydon'ın direksiyon simidini tutuşu o kadar gergin ki, neredeyse direksiyonu ikiye bükmeğe üzereymiş gibi görünüyor. Göğüs kaslarındaki gerginlik, gömleğinin kumaşının patlayacakmış gibi görünmesine neden oluyor. Ve çenesinin sağlam yapısı, yüzüne tehlikeli, tehditkar bir ifade veriyor ki, onunla uğraşmak istemem.

Ben öyle düşünmüyorum.

Ağzımı kapalı tutuyorum.

Eminim şu anda aklımdan bir sürü şey geçiyordur. Bunlardan biri, bu PR gösterisine neden katıldığım. Diğer muhtemelen kız arkadaşı olduğumu açıkladığı için duyduğu pişmanlık. Bir de babası var tabii.

Aralarında çok karmaşık bir şeyler oluyor ve bunu aklımdan bile geçirmeye cesaret edemiyorum çünkü biliyorum ki beni hemen yerime oturtacak ve bunun beni ilgilendirmediğini söyleyecek.

Acaba o gece birlikte yemek yemeye çalışırken telefonumu sertçe kapatmasının sebebi bu muydu diye merak ediyorum. Babasıyla olan ilişkisiyle ilgili benden veya kamuoyundan saklamak istediği bir şey mi var acaba?

Yüzünden yansıyan öfkeye ve babasıyla konuşma tarzına bakılırsa, evet diye tahmin ediyorum.

Benim sokağıma girdik ve yardımcı olmak adına, "Önünde hasarlı araba olan, soldaki beyaz bina," dedim.

Gözleri kısılmış, alnı o kadar kırışmış ki, kaşına bir çeyrek madeni para soksam bile kıpırdamayacağını düşünüyorum.

Bir park yeri bulup kamyoneti park konumuna getirdi. Ona buradan inebileceğimi söylemek üzereydim ki, çantamı kapıp kamyonetten indi.

Görünüşe göre bana yardım edecek.

Yan tarafa döndüm, diğer elimle kemerimi çözdüm ve bu biraz zaman aldı, bu yüzden kamyonun kapısını açmaya gittiğimde Graydon çoktan oradaydı ve kapıyı benim için sonuna kadar açmıştı. Bana elini uzattı ve bir anlığına neden bu kadar nazik davrandığını merak ederek ona baktım. Tesisinde ya da birlikte yaptığımız bir şey sırasında kendimi incitmiş gibi değildim, ama beni gördüğünden, çektiğim acıyı gördüğünden beri, tavrı sinirli bir canavardan sinirli ama koruyucu bir tavra dönüşmüştü.

Pembe streç filmde hiç bahsetmeyelim bile. Neden istediğini sormak zorunda kalmadım zaten.

Bunu flamingolara olan sevgimden dolayı yaptı ve o isteği iletteğinden beri, bu isteğin benim için ne kadar özel olduğunu, böylesine basit bir jestin benim için ne kadar anlam ifade ettiğini hiç düşünmedim.

Çünkü aptalca ve mantıksız... ve evet, kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor.

Elini tutuyorum ve o da kamyonundan inmeme yardım ediyor, sonra da hızla elimi bırakıyor. Çantamı almak için ona dönüyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

"Hangi daire?" diye soruyor.

"Sen—"

"Hangi dairedesin, Baker?"

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

İçimden bir ah çekerek nden yol gösterdim ve onu altı farklı daireye bölünmüş çok katlı binanın içine götürdüm.

Onu kapının bulunduğu arka tarafa götürdüm ve hâlâ elinde tuttuğu çantamdan anahtarlarımı alıp kapıyı açtım. Kapıyı iterek içeri girmesine izin verdim ve son derece sade dairemi incelemesine olanak sağladım.

Beyaz duvarlar kum rengi halıyla buluşuyor. Uzun pencerelerin üzerinde beyaz perdeler asılı ve çok az sayıda bej renkli mobilya, küçük tek odalı daireyi tamamlıyor. Özel bir yanı yok, fazla dekorasyon yok ve bu durum Graydon St. John daireme girene kadar beni hiç rahatsız etmemişti. O, bu mütevazı mekanı incelerken, içimde bir anda güvensizlik hissi belirdi. Onun yerinin muhtemelen benimkinden on kat daha güzel olduğundan hiç şüphem yok.

Utanarak, "şey, Peru'ya taşınmadan önce her şeyden kurtuldum, bu yüzden gerçekten fazla bir şeyim yok," diyorum. Batı medeniyetinden üç yıl uzakta olmanın bana öğrettiği bir şey varsa, o da ihtiyacımızdan çok daha fazlasına sahip olduğumuzdur. Giysilerimiz, yiyeceklerimiz, eşyalarımız... aşırı bir fazlalık var. Bu yüzden döndüğümde hayatımı yeniden düzenlemedim. Sade yaşıyorum, sade besleniyorum ve bu... Özgürleştirici oldu. En azından kendime böyle söylemeyi seviyorum.

Çantamı mutfak tezgahına bıraktı ve bana döndü. "İbuprofeniniz nerede?"

"Banyomda olacak ama hiçbir şey yapmanıza gerek yok. Ciddi söylüyorum, halledebilirim."

"Bana bir daha geri ekil de de bakalım, Baker, bunun seni nereye götüreceğini gr," diyerek banyoma doğru hücum etti.

Sanırım ondan yakın zamanda kurtulamayacağım, bu yüzden kanepeme geçip oturuyorum ve bacaklarımı göğsüme doğru kıvrıp, bandajlı bileğimi dizlerimin üzerine koyuyorum.

Küçük bir şişe ibuprofenle tekrar ortaya çıktı, belli ki durumdan hiç memnun değildi. Sonra mutfığıma geçti ve buzdolabımın kapağını açtı.

Kahretsin, son zamanlarda market alışverişi yapmadım, o yüzden içerisi çok boş.

Kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra şortunun cebinden telefonunu çıkarıp bir şeyler yazmaya başladı.

"Şey, ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

Cevap vermeden tıklamaya devam ediyor, buzdolabımı tekrar açıyor ve sonra biraz daha tıklama yapıyor.

Ben de bekliyorum.

Odamıza geri dönüyor, tekrar çıkıyor ve dolaplarıma bakıyor.

Sonra tekrar yatak odama döndüm.

Salona döndüğünde, ensesini çekiştiriyor, telefonuna bakıyor, sonra cebine koyuyor ve bana bakıyor.

"Az önce ne yaptığınızı paylaşır mısınız?"

"Duş almanız veya başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Ne?" diye soruyorum.

"Duş almanıza yardım etmem gerekiyor mu?"

"Şey... hayır. İyiyim. Bu sabah çıkmadan önce duş aldım."

"Antrenmandan önce duş aldın mı?"

"Evet, sabahın erken saatlerindeki insan gibi kokmak istemedim."

"Bu gerçekten var olan bir şey mi?"

"Öyle."

O da karşılık veriyor. "Yüzün nasıl?"

"Ağrıyor," diyorum.

"Eğer elinizde buz olsaydı, morluklara iyi gelmesi için size biraz buz verirdim, ama görünüşe göre elinizde hiçbir şey yok, bu yüzden siparişim teslim edilene kadar beklemem gerekecek."

"Siparişiniz nedir?" diye sordum, kaşlarım yukarı kalkarak.

"Evet, siparişim." Sonra mutfak tezgahına çıktı ve beni tamamen görmezden gelerek telefonunda gezinmeye devam etti.

Bu gerçekten eğlenceli.

Graydon, "teslimatından" sonra biriken çöpleri temizlemek için oturma odama geri döndü.

Size söyleyeyim, bu bir teslimattan çok uzaktı. Çünkü ben beceriksizce telefonumdan e-postalarımı kontrol etmeye ve Everly ile Phil'i yaralanmalarım ve mevcut durumum hakkında bilgilendirmeye çalışırken (tek elle çok garip bir şekilde yazıyordum), o koca bir mağazayı ve bir marketi satın aldı.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama bana hırladı, ben de arkama yaslandım, dondurucumun arkasında unuttuğum bir buz torbasıyla yüzüme buz koydum ve dairemin içinde dolaşıp buzdolabıma ve dolaplarıma yiyecek boşaltmasını izledim. Sonra tezgahıma yepyeni bir kahve makinesi, birkaç kupa ve kahve kapsülü çıkardı. Yatak odama geçti ve yepyeni, kabarık beyaz yatak takımı ve açık pembe çarşafların yanı sıra havlular, banyo paspası ve ihtiyacım olduğunu düşündüğü her şeyi çıkardı. Oturma odasına geri döndü, satın aldığı sehpayı aldı ve üzerine saksıda bir bitki koymadan önce kanepenin yanına yerleştirdi.

Kanepe koluna birkaç Foghorns tişörtü, bir Foghorns bardağı ve tabii ki bir kupa bıraktı.

İşi bitince, kapıyı tekrar açtı ve sipariş ettiğim yemeği tabağa koyup bana getirdi.

Onu çalışırken sessizce izledim, ağzım açık kalmıştı; satın aldığı, ihtiyacım olmayan ama bu daireyi çok daha sıcak ve samimi gösteren şeyleri nasıl geri verebileceğimi düşünüyordum.

Açık pembe halıdan, dekoratif yastıklara, hatta sehpanın üzerindeki muma kadar her şey harika.

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Ne yapalım.

Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum çünkü bir anda tüm yaşam koşullarımı altüst etti. Ve hangi koca futbol oynayan ölümlü, neredeyse hiç tanımadığı birinin yatak odasına pembe yastıklar alır ki? Bu da neyin nesi? Saksıda bir bitkiden bahsetmiyorum bile. Neler oluyor?

Yemek siparişinin içindekileri -bir kase çorba ve bir tabak ızgara peynir- bana verdikten sonra, tabağını almak için mutfığa geri döndü, ardından içecekler ve ağır kesici şişe için son bir kez daha mutfığa gitti. Bana sessizce bir peçete uzattı ve bana bakmaya bile tenezzül etmeden yemeğine daldı. Artık sessiz kalamazdım.

"Şey, burada neler oluyor?"

Cevap vermiyor, bunun yerine sandviçini ağzına tıkıyor.

“Graydon, seninle konuşuyorum.”

Çiğniyor, yutuyor ve ardından Gatorade şişesinden bir yudum alıyor.

"Merhaba." Parmağımla onu dürtüyorum.

Omzuna dürttüğüm yere kısa bir bakış attıktan sonra bakışlarını tekrar yemeğine çevirdi.

“Graydon!” diye bağırdım, artık kendimi tutamıyordum. “Dur.” Tabağını kenara itip bana bakmaya zorladım. “Neler oluyor? Neden bana bütün bunları aldın? Neden Joanna Gaines gibi evimin etrafında dolaşıp dairemi süsledin? Neden burada sessizce benimle öğle yemeği yiyorsun?”

Peçetesini yüzüne sürdükten sonra, bana bakmadan, "Bu anlaşmayı yaptığımıza göre, seni koruma sorumluluğu hissediyorum. Bundan hiç hoşlanmayabilirim, ama anlaşmanın bir parçası bu," dedi.

“Hangi anlaşmadan bahsediyorsunuz? Çünkü bana bakmanız gerektiğine dair bir şey imzaladığımı hatırlamıyorum.”

"Bu, dile getirilmemiş bir şey."

"Hı hı, peki ya söylenmemiş başka neler var? Çünkü anlaşmanın benim tarafımı yerine getirmek için ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmek istiyorum."

Gözleri bana doğru parladı, göz bebeklerine karanlık sızdı. "Bu ne demek oluyor?"

Şey, bilmiyorum.

Onun bana böyle saldırmasına neden olacak ne söylediğimi bile bilmiyorum.

“Bu...hayır...hiçbir şey yok—”

"Çünkü eğer cinsel iyilikten bahsediyorsanız, oral seks almak için birinin yastıklarını kabartmama gerek yok."

Çenemin düşmesine ramak kaldı çünkü, aman Tanrım, bahsettiğim şey kesinlikle bu değildi ve onun bunu düşünmüş olması bile son derece aşılayıcı.

"Benim kastettiğim bu değildi."

"Öyleyse neden susup, yemeğini yiyip, şükretmiyorsun?"

"Affedersiniz?" diye sordum ona dönerek. "Bana susmamı mı söylediniz? Bugün benim için ne yapmış olursanız olun, Graydon. Ama hiç kimse, gerçekten hiç kimse, benimle böyle konuşamaz."

Koltuktan kalkarken elini saçlarının arasından geçirdi, saç telleri dikleşti.

Bir an sessiz kalıyor, vücudu öfkeyle titriyor.

Tempo ayarlama.

Çekiyor.

Gerçekten üzgün.

"Haklısın, özür dilerim." Saçlarını çekiştirmeye devam ederken tabağına bakıyor. "Şu an... iyi bir ruh halinde değilim."

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Başını salladı. "Hayır, lütfen... sadece... şu an sessiz olabilir misiniz?"

İtiraz etmek üzereydim ki, karanlık, acı dolu gözleri benimkilerle buluştu ve tepki vermemek için kendimi zor tuttum. Canı acıyor.

Gerçekten acı veriyor.

Ama neden?

Eğer Troy ve Graydon'ın bugün paylaştığı o saf tiksinti ve öfkeyi hissetmeseydim, belki de direnmeye devam eder ve onunla biraz daha tartışırdım, ama o altı kelime—"İyi bir ruh halinde değilim"—beni geri tutuyor.

Bu, ona karşı içimde empati duygusu uyandıran tek şey.

Çorbayı yüzüne fırlatmamamın tek sebebi buydu.

Tezgaha doğru ilerledi, üzerine oturdu ve tekrar yemeye başladı.

Birkaç saniye ona bakıyorum; çökmüş omuzlarını, yaralarımın geldiğimden beri kaybolmayan kaşlarındaki kırılganlığı ve çenesindeki gerginliği inceliyorum. Sanırım yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey, gerçekten hiçbir şey, bu durumu daha iyi hale getirmeyecek.

O kapalı bir kutu ve ben onu açmaya hiç niyetim yok. Bu benim işim değil.

Onun nasıl bir insan olduğunu anlamak benim işim değil.

Ben buraya onunla arkadaş olmak için de gelmedim.

Buraya onun ekibine ve flamingolarıma fayda sağlamak için onunla birlikte çalışmak üzere geldim, hepsi bu.

Bir bakıma, benim bu kadar pragmatik olmam onun için bir şans. Başka birinin onun duygularını anlamaya, onu çözmeye ve yaralarını iyileştirmeye çalışabileceğine şüphe yok. Ama bu öyle bir şey değil. Birlikte geçirdiğimiz zamanın iki amacı var ve birlikte nasıl çalışmamız gerekse de, kendi sınırlarımızı koruyabiliriz.

Ama ben kaba biri olmadığım için, "Teşekkür ederim... her şey için." diyorum.

Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor ama sonra konuyu kapatıyor.

Sanırım konuşmayı bitirdik.

BÖLÜM 15

GRAYDON

"Sanırım bu konuda konuşmak istemiyorsunuz," diyor Hutton, evime yürüme mesafesindeki barda, tuvaletten döndükten sonra yanıma otururken.

"Sana bu izlenimi veren neydi?" diye soruyorum, gecenin dördüncü birasını yudumlarken.

"Yaklaşık yarım saattir burada sessizce oturup içki içiyoruz ve antrenman odasında yaşanan kız arkadaş açıklamasıyla ilgili tek bir kelime bile edilmiyor, yani..."

"Ne olmuş?"

"Yani... sanırım bu konuyu konuşmayacağız."

"Sanırım haklısın."

"Harika." Gözümün ucuyla başını salladığını gördüm. "Madem bu konuda konuşmayacaksın, o zaman ben de eve gidip karımla sevişeyim, sakıncası yoksa."

"Ne istersen onu yap," diye cevap veriyorum.

Bar taburesinden kalkıp sırtımı sıvazladı. "İçini dökmeye ihtiyacın olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Karınızın bacaklarının arasında."

"Kesinlikle." Omzumu sıktı ve sonra kalkıp gitti, beni barda tek başıma, kendimi berbat bir halde bıraktı. Benimle oturduğu için minnettarım, ama haklı. Misafir ağırlamak istemiyorum. Gerçi bu alışılmadık bir durum değil. Ve karısıyla birlikte olmak için eve gitmesine de kızmıyorum.

Tanrım, bugün tam bir küfürler silsilesiydi.

Maple'ın geç kalmasından, onun acı çekmesine, beni derinden etkileyen gözyaşlarına, onu acıdan ve mahremiyetine yönelik yaklaşan fırtınadan koruma isteğime, babamı görmeme, onun Maple'a karşı tam bir alçak gibi davranmasına, Maple'ın onunla tanışmasından sonra ona karşı bir şeyler, herhangi bir şey yapma ihtiyacına kadar... Bunun ne kadar karmaşık bir hal alacağının farkında bile değil.

Bu yüzden onu evine, dairesine kadar götürmem gerekti. Sonra,

mütevazı evini görünce, sadece... daha iyi hale getirmek istedim. Daha önce hiç başkası için alışveriş yapmamıştım diyemem. Sanırım bir daha da yapmayacağım. Nasıl bu kadar az şeye sahip olabilir? O... o çok neşeli ve enerjik... O kadar güzel şeye sahip olmalı değil mi?

Aman Tanrım, evinde kahve makinesi bile yoktu.

Bir bitki.

Yatak takımları, sanki ortaokuldan kalma, tavan arasındaki bir sandıktan çıkarılmış gibiydi.

Dairesi o kadar sıradandı ki, giriştiği tüm bu saçmalıklara katlanıp o... şaka gibi daireye geri döneceğini hayal bile edemiyordum.

Ve umursamamalıyım. Gerçekten de umursamamalıyım. Sinirlerimi bozuyor, aramızda çok fazla gerilim var ve en son istediğim şey onun bana karşı herhangi bir empati duyması. Ama onun için her şeyi yapma ihtiyacı duyduğum bu anda, öylece durup hiçbir şey yapamazdım.

Elimle yüzümü siliyorum. Ne berbat bir haldeyim.

Ve sonra babam vardı. Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum, muhtemelen geçen sezonun son maçındaydı. O zaman yüzünden büyük bir hayal kırıklığı okunuyordu ve ben işimi iyi yapmış olsam da, onun için yeterli değildi.

Onun için bir hayal kırıklığıydım. Bana defalarca, hayatları pahasına bile oyuncu seçmeyi ve takas etmeyi bilmeyen bir yönetim kadrosuyla zamanımı boşa harcadığımı söyledi, ama gidemezdim. Burada kalmak zorundaydım.

Burada kalmak zorunda kaldım, kahretsın...

Bira bardağımın geri kalanını da bitirdim ve barmene yüz dolarlık bir banknot bıraktım, başımı salladım. O da bana başıyla selam verdi ve ben de kapıdan çıkıp apartmanıma doğru yürüdüm.

Sakin bir Cuma akşamı, dışarıda pek insan yok, körfezden gelen rüzgar normalden daha şiddetli esiyor ve San Francisco sokaklarını yarıyor. Yürürken aklım Maple'a ve onun evime sadece dört blok uzaklıkta olmasına gidiyor.

Sadece dört blok ötede. Bunu ona söylemedim çünkü bilmesine gerek yok, ama aramızda sadece dört blok mesafe varken dairelerimiz nasıl bu kadar farklı? Benim dairem de öyle çok özel bir yer değil ama yeni tadilat görmüş, kamyonum için geniş bir garajı var ve duvarlardan boya dökülmüyor.

Gelirimin altında bir şey aldım ama bu beni rahatsız etmiyor. Pahalı

şeyler almıyorum, sahip olmak da umurumda değil. Beni bir yerden bir yere götüren bir kamyonetim, beni sıcak ve kuru tutan bir dairem ve öfkemi dışa vurmamı sağlayan bir işim var; sade bir hayat yaşıyorum.

Ve eğer öfkemi dışa vuramıyorsam, çünkü beyaz at üzerinde hemşirecilik oynamaya çalışıyorsam, bir blok ötede bir bar var ve orada bir bardak birayla tüm öfkemi ve kafa karışıklığımı boğabiliyorum.

Dubleks evimin merdivenlerini koşarak çıkıp kapıyı açıyorum. Işıkları yakıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum, sonra oturma odasına geçip kanepeye uzanıyorum ve günün önemli anlarını izlemek için televizyonu açıyorum.

Telefonumu cebimden çıkardım ve Gretchen'den gelen bir mesaj olduğunu fark ettim.

Gretchen: Bugünkü paylaşımın ardından basından gelen yoğun ilgi inanılmazdı. Takım içindeki pozitifliği diğer ikisinden daha hızlı yükseltiyorsun. Ve başarısız olacağını düşündüğüm kişi sendin.

Vay.

O çok tatlı değil mi?

Ayrıca...hangi gönderi?

Instagram'ı açıyorum ve doğrudan Flock and Tackle sayfasına gidiyorum; orada Maple'ın bileğine atel takılırken onu izlediğim bir fotoğraf görüyorum.

Birlikte çekilmiş doğal bir fotoğrafımız. Maple'ın yüzü aşağı doğru eğik, bu yüzden morluklar görünmüyor ve gözlerim ona odaklanmış durumda, sanki iyi değilse son nefesimi verebilirmişim gibi.

İsa Mesih, gerçekten bu kadar mı endişeliydim?

Yani, geriye dönüp baktığımda, evet endişeliydim ama aynı zamanda kızgındım da. Kırık bir bilekle spor yapmaya kalkışmasına çok sinirlenmişim.

Ben birçok şeydim.

Ayrıca Gretchen'in bu fırsatı değerlendirmesine de çok sinirlenmişim, ki belli ki bunu yapmaktan hiç çekinmiyordu.

Fotoğrafın altındaki yazıyı okuyunca, zar zor bastırdığım öfkem yeniden yüzeye çıktı.

“Flock and Tackle'da işler biraz kızıştı ama neyse ki Foghorns antrenman ekibi bana yardımcı olmaktan çok mutlu oldu. Kırık bir bilek beni yavaşlatamaz... sadece büyük adam beni koruyor.”

Hiç şüphem yok, bunu Gretchen yazdı.

Maple ile olan mesajlaşmamı açmak üzereyken bir bildirim sesi duydum ve telefonuma Maple'dan bir mesaj geldi.

Maple: Şey, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama yarın etkinlikte buluşup buluşmayacağımızı hiç konuşmadık, değil mi?

Rahatsız ettiğim için özür dilerim?

O beni rahatsız etmiyor.

Bütün bu olay tam bir baş belası, ama o beni rahatsız etmiyor.

Graydon: Seni almaya geliyorum.

Akçaağaç: Nerede?

Graydon: Sizin dairenizde. Başka nerede olabilir ki?

Maple: Aa, bilmiyordum. Tamam, o zaman buraya mı geleceksiniz?

Graydon: Birini etkilemek genellikle böyle olur.

Maple: Tamam. Peki. Saat 6 civarı mı?

Graydon: Evet.

Maple: O zamana kadar saç ve makyaj bitmiş olur. En azından bitmiş olmasını umuyorum. Gerçekten o kadarını istemiyorum.

Graydon: Açıkçası, buna ihtiyacınız yok.

Ve bunu gerçekten ciddiye alıyorum.

Yüzündeki morluklara rağmen, hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biri kesinlikle o.

Maple: Ah, teşekkür ederim.

Graydon: Nasıl hissediyorsun? Bir şeye ihtiyacın var mı?

Maple: İyiyim. Yeterince şey yaptınız.

Graydon: Ciddiyim. Bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin.

Yüzümü elimle siliyorum, onun iyi ve güvende hissetmesini sağlamak için duyduğum bu çaresiz duygudan nefret ediyorum. Bu beni çıldırtıyor, huzursuz hissetmeme, kendi tenimde rahat edemememe neden oluyor.

Maple: Bunu takdir ediyorum, ama iyiyim. Ve... bugünkü için teşekkür ederim. Antrenman planlarınızı bozduğum için özür dilerim.

Graydon: Özür dileme.

Maple: Üzgünüm. Biliyorum, önümüzdeki hafta antrenman

kampınız var ve benimle uğraşmak isteyeceğiniz son şey benim.

Graydon: Özür dilemeyi bırak.

Maple: Ciddi söylüyorum, Graydon.

Graydon: Ben de öyle düşünüyorum.

Maple: Benimle ilgilenmen gerektiğini düşünmeni istemiyorum.

Bunun hakkında konuşmak istemediğini biliyorum, ama sana yük olmak da istemiyorum. Bu yüzden, evet, bugün antrenmanını kaçırdığın için üzgünüm.

Bira beni sakinleştirmişti sanıyordum. Beni yine sinirlendiriyor. Kontrolü dışında olan şeyler için özür dilemeyi bırakmalı.

Graydon: Kendinizi bir yük olarak görmeyin.

Maple: Eğer bana çoğu zaman öyle hissettirmeseydin, belki de yapmazdım.

Duraksıyorum, onun dürüst sözlerine bakıyorum. Kahretsin. Buna nasıl cevap vereceğim?

Çünkü haklı, çoğu zaman onun bir yük olduğunu düşünüyorum, ama bu onun gerçekten bir yük olduğu anlamına gelmiyor. En azından ben öyle düşünmüyorum.

Bu durum bir yük. Taraftarların takıma olan algısını iyileştirme sorumluluğunu üstlenmek, işte bu tam bir yük. Ama o kendini tamamen buna kaptırmış durumda.

Öte yandan, bu halkla ilişkiler ilişkisine de hayır demedi.

Evet, ve bu sabah bunu ilan eden ahmak da bendim.

Memnuniyetsiz ve şaşkın bir şekilde elimi tekrar yüzüme sürdüm.

Sezonun resmi başlangıcı bile değil, ama şimdiden patlamak üzereymişim gibi hissediyorum.

Önümüzdeki beş haftalık antrenman kampı boyunca ve sonrasında bununla nasıl başa çıkacağım?

Maple: Sessizliğinizden benimle aynı fikirde olduğunuzu varsayıyorum. Sorun değil. Bunu sizin için olabildiğince kolaylaştırmaya çalışacağım. Yarın etkinlikte sizinle buluşacağım ve size bir gösteri sunacağım.

Kaşlarımı çatarak ona cevap yazıyorum.

Graydon: Seni alacağımı söyledim.

Maple: Hiç dert etme. Etkinlikte görüşürüz.

Homurdanarak telefonumu kenara fırlattım ve elimi saçlarımın arasından geçirdim.

Eğer o beni etkinlikte karşılamazsa, kesinlikle karşıma inat.

BÖLÜM 16

AKÇAAĞAÇ

Kapımdan içeri birkaç önlükle giren Everly'ye, "Hayat kurtarıcısın," diyorum. "Sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Bak, arkadaşlar bunun için var—" Duraksıyor ve etrafına bakınıyor. "Şey, neler oluyor? Bir halı mı? Dekoratif yastıklar mı? Şu mum mu?"

Everly'ye dün olanları, bileğimi kırdığım dışında, anlatmadım. Bilmesini istemediğimden değildi. Dün geceki mesajlardan sonra hâlâ olanları sindirmeye çalışıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar bir sıcak bir soğuk insanla karşılaşmadım. Bazen sert ifadesi yumuşuyor ve karşımda kalbi olan, nazik ve şefkatli bir insan beliriyor. Ama sonra sanki bir trans haline geri dönüyor ve etrafındaki herkesi değersiz hissettiren, somurtkan bir pislik olması gerektiğini hatırlıyor.

"Evet, yani Graydon bunların hepsini yaptı."

Everly, kaşlarını komik bir şekilde kaldırarak yavaşça bana döndü. "Şey, açıklamak ister misin? Sana dekoratif yastıklar mı aldı?"

"Yeni yatak takımları ve bir kahve makinesi aldım, buzdolabımı ve dolaplarımı yüksek proteinli yiyecekler, meyveler ve sebzelerle doldurdum. Şu anda çok dengeli bir beslenme düzenim var, ayrıca ara sıra dondurmali sandviçler de yiyorum, bu da hoş bir ayrıntı oldu."

"Pekala, bu elbiseleri denerken bana detayları anlatmanız gerekiyor."

Bu gece için bir elbiseye ihtiyacım olduğu söylendiğinde (birkaç kez söylendi), Everly'nin benim için doğru kişi olacağını biliyordum. Kendisi Magical Moments by Maggie'de çalışıyor ve şirketin Bridesmaid for Hire adında bir bölümü var; burada gelinlere özel günleri için ek yardım bulmalarına yardımcı oluyorlar. Ofislerinde sürekli olarak elbiseler alınıp satılıyor.

Buz mavisi bir elbiseyi kaldırıp yatak odama götürdüm, orada sabahlığımı çözüp elbiseyi giydim; elimdeki atel işleri zorlaştırıyordu.

Elbiseyi zar zor giydim. Elbiseyi denerken, ona dün olanların kısa bir özetini anlattım.

Salona çıktığımda elbisenin kalçalarımnda nasıl bollaştığını fark ettim; bağış toplama etkinliği elbisesinden çok mezuniyet elbisesine benziyordu.

Everly başını salladı. "Evet, o değil."

"Telefonumla fotoğrafını çekebilir misin? Seçenekleri Flock and Tackle'daki hikayelerimde paylaşacağım ve insanlar hangisini seçeceğime karar verebilecekler."

"Aaa, sosyal medya sihircisi olmuştun işte." Telefonumu sehpadan alıp fotoğraf çekmeden önce bana güzel bir poz verdirdi. "Şunu dene." Bana koyu yeşil bir elbise uzattı ve ben de onu alıp yatak odasına gittim. "Yani dün kahramanlık yaptı ama sonra da kendini çok kötü hissetmene neden oldu, öyle mi?"

"Açıkçası," diyorum buz mavisi elbiseyi yatağın üzerine sererken, sonra da yeşil askılı bluzu giyerken. "Bunun fermuarını çekmek için yardıma ihtiyacım var." Yatak odasından çıkıyorum.

Everly yüzünü buruşturdu. "Evet, bu pek iyi değil ama fotoğrafa ihtiyacımız var." Fermuarımı çekti, fotoğrafımı çekti, sonra da bana kırmızı bir kokteyl elbisesi uzattı.

"Bu biraz kısa değil mi sizce?"

Everly gözlerini devirdi. "Hayır, bir de ona o kadar görmekten korktuğu ayak bileklerimi göstermenin de bir zararı olmaz."

Kıkırdıyorum. "Düşünsenize, ben de kısa paçalı pantolon ve hayvanat bahçesi tişörtüyle ortaya çıksam ne kadar dehşete düşerdi."

"Az önce söylediklerinden sonra, seni kaçırıp sana bir elbise giydirebilir, sonra da bunun için kendini kötü hissetmene neden olabilir."

Gülüyorum. "Bu neden şimdiye kadar duyduğum en doğru şey gibi geliyor?"

"Çünkü öyle," diye sesleniyor. "En azından bu işin sonunda dekoratif yastıklar elde ettin."

Ve bunlar gerçekten çok güzel dekoratif yastıklar. Yumuşak, kabarık. Adamın garip bir şekilde güzel bir zevki var.

Kırmızı elbiseyi üzerime geçiriyorum, kumaş vücut hatlarımı sarıyor ve dizimin ortasına kadar uzanıyor. Çok cüretkar, kısa ve bunu dışarıda giymem imkansız.

Kapıyı açtım ve Everly'nin gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım, şu mu?"

“Sen deli misin?” Başımı sallıyorum. “Bunu asla giymeyeceğim.”

“Evet, öyle,” diyor. “Başka bir şey giymene izin vermeyeceğim.”

“Everly, çok kısa, çok dar ve sanki gece dışarı çıkıp sokak köşelerinde dolaşıp arkadaş arayacakmışım gibi görünüyorum.” Yaklaşarak fısıldadım, “Bana belirli hizmetler karşılığında para ödeyecek bir arkadaş.”

O kıkırdadı ve başını salladı. “Hayır, çok çekici görünüyorsun.”

Omuzları açıkta bırakan kollu, vücuda oturan korsajlı ve kısa etekli sade elbiseye şöyle bir göz attım.

“Bununla giyecek ayakkabım bile yok.”

Everly ön kapının yanından çantasını alıyor. “Bunu söyleyeceğini biliyordum, o yüzden hazırlıklı geldim.” Kırmızı, uyumlu yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıyor. “Bunlar iş görür, ve bak, ruj da uyumlu.”

“Sanki her şeyi baştan beri planlamışsın gibi hissediyorum. Bu gerçekten nedime elbisesi mi?”

“Bu konunun önemi yok.” Ellerini çırttı ve sonra fermuarımı tamamen çekebilmek için beni döndürdü. “Bu mükemmel. Seni böyle görünce bayılacak.”

““Vefat etmek”? Bu biraz abartılı değil mi?”

“En azından artık onun bir aptal olmasından endişelenmenize gerek kalmayacak. Kırmızı elbiseyle ölüm, ne biçim bir ölüm!”

Yatak odama geri döndüm ve aynada kendime baktım. “Bilmiyorum Everly, bu pek... uygun görünmüyor.”

“İnan bana, tamamen uygun.” Everly arkamda durup saçlarımı yana itti. “Bu sana çok yakışıyor ve gerçekten dikkat çekeceksin. İstedğin de bu değil mi?”

“Hayır,” diyorum. “Ben asla dikkat çekmem. Her zaman arka plandaki kızım ve bundan hoşlanıyorum.”

Her zaman insanlardan çok hayvanların yanında kendimi daha rahat hissettim. Özellikle kuşlar—bu hiç de şaşırtıcı değil. Üniversitede balo gecesine hiç katılmadım, kız öğrenci derneğine üye olmadım ve Everly ile üniversiteden arkadaşım Polly dışında pek fazla arkadaşım yok. Ve bundan oldukça memnunum. İnsanları uzaktan izlemekten keyif alıyorum... Kırmızı bir elbiseyle dikkat çekmek hiçbir zaman arzum olmadı.

“Artık o kız değilsin, özellikle de Graydon bu etkinlikte yanında olacaksa.” Ellerini kalçalarımın üzerine koyup önümüzdeki aynaya bakarken benimle konuşuyor. “Toplum için değişmemiz gerekmiyor elbette, ama kendin için gelişmeyi kolaylaştırabilirsin.”

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, canlı, tatlı, sevgi dolu kişiliğinizi koruyun, ama dış görünüşünüzü halkın asla nefret edemeyeceği bir şeyle süsleyin. Graydon St. John'a aşık olan kıza sataşmaları için onlara malzeme vermeyin. Onlara sizi desteklemeleri için her türlü nedeni verin."

"Ama sence de kısa kırmızı bir elbise çok edepsizce durmuyor mu?"

"Hayır, tam tersine cesur ve kendinden emin bir duruş sergiliyor."

"Şu siyah elbiseye ne dersin?" diye soruyorum oturma odasına geçerken. "Sence de çok güzel durmaz mı?"

"Elbisenin üst kısmı mücevherlerle süslü. Şaka olsun diye getirdim."

İçimden bir ah çekip kapı çerçevesine yaslandım ve arkadaşımın gözlerinin içine baktım. "Bu ben değilim."

"Graydon St. John gibi biriyle romantik bir ilişki içinde görülecek kız da değilim. Bazen sadece rol yapmamız gerekiyor." Sırıtarak ekliyor, "Ve bunu yaparken de ağızlarının suyu aksın."

Gözlerimi devirdim. "İnan bana, Graydon bu elbiseye bayılmayacak. Graydon bana bayıldığı gün, ejderha kanatlarım çıkıp uçacağım."

"Şey, arkadaşım bu ruju bu akşam sürmem için verdi," diyorum makyajını bitirmekte olan makyaj sanatçısı Marty'ye. Saçım da yapılmış, alçak bir topuz şeklinde toplanmış – eğer kolumda atel olmasaydı kolayca kendim de yapabilirdim, ama neyse, benim param değil.

"Ah, teşekkürler," diyor Marty ruju alıp dudaklarımı çerçevelerken. İşini bitirince, arkadaşısı diğer her şeyi toplarken yüzüme sabitleyici sprey sıkıyor. Bana bir ayna uzatıyor. "Ne düşünüyorsun? Doğal tuttuk, abartmadık ve sadece gözlerini vurguladık. Cildin kusursuz, bu yüzden çok fazla fondöten sürmeme gerek kalmadı, sadece cilt tonunu eşitlemek ve hafif morlukları kapatmak için biraz kullandım."

Aynaya baktım ve dürüst olmak gerekirse, çok etkilendim. Gerçekten de fazla bir şey eklemedi, ki bunu takdir ediyorum. Gözlerimi daha belirgin hale getirmek için göz çevreme çok ince bir siyah çizgi çekti, kirpiklerime rimel sürdü ve biraz allık ve bronzlaştırıcı uyguladı. Doğrusu, kırmızı dudaklar asıl öne çıkan unsuru.

Saçlarım geriye doğru taranmış, ama beklediğimden daha yüksek bir

topuz şeklinde, bu da ona daha fazla şekil veriyor.

Hımm... Çok güzel görünüyorum... Gerçekten çok güzel görünüyorum.

“Bu çok güzel. Teşekkür ederim.”

“Elbette.” Marty eşyalarını toplamayı bitiriyor ve ben de saate bakıyorum. Çıkmam gereken zamana on beş dakika kaldı.

"Şey, bahşiş vermeli miyim?" diye soruyorum çekinerek, bunun nasıl işlediğinden emin değilim.

Marty elini sallayarak, "Her şey halledildi. Başka bir etkinlik için bize ihtiyacınız olursa, kartımız sizde." dedi.

“Evet, teşekkür ederim.”

Onlar kendi başlarına çıktılar ve ben de yatak odama gittim. Everly'nin gitmeden önce askısız sütyenimi giymeme yardım ettiği için minnettarım, çünkü bu aptal atel yüzünden kendim giymek çok zor olurdu.

“Aman Tanrım,” dedim tam elbisenin geri kalanını fermuarlamak için yardıma ihtiyacım olduğunu hatırladığım anda. Marty'den yardım isteyecektim ama tamamen unuttum.

Belki de çok uzaklaşmamışlardır. Elbiseyi hızla giyip kapıma doğru yöneldim, tam o sırada kapı çalındı.

Oh, çok şükür, bir şeyi unutmuş olmalılar.

Kapıyı açıp, "Çok şükür..." dedim. Sözlerim yarım kaldı çünkü Graydon karşımda simsiyah bir takım elbise, siyah düğmeli gömlek ve siyah kravatla duruyordu. Saçları o mükemmel sahte mohawk tarzında şekillendirilmişti ve sanki iş görüşmelerinin yapıldığı şık bir salondan yeni çıkmış gibi kokuyordu.

Koyu, dumanlı gözleri beni süzerken bedenimde dolaşüyor, bacaklarımın üzerinden, belime ve sonra da gözlerime kadar tek tek bakarken nefesimi kesiyor.

“Şey... siz, eee, buradasınız,” diyorum, bu durumu nasıl idare edeceğimi gerçekten bilemiyorum çünkü, vay canına, takım elbise içinde inanılmaz derecede iyi görünüyor.

Vücudunun her yerine mükemmel şekilde oturan, özel dikim bir takım elbise.

"Seni alacağımı söylemiştim," diyor, parfümü beynimdeki her bir işlevsel hücreye nüfuz ederken.

“Öyle dedin.” Başımı salladım. “Evet, doğru, öyle demiştin. Ben başka bir şeye karar verdiğimizizi sanmıştım ama neyse, madem buradasın, eee... içeri gelmek ister misin?”

"Burada durup beklemek istemiyorum."

Beyin hücrelerim yeniden çalışmaya başlayınca yüz ifadem düşüyor.
"Basit bir evet yeterli olurdu."

Tanrım, dayanılmaz.

Arkamı dönüp yatak odama doğru yönelmek üzereyken, o da arkamdan gelip sağlam bileğimi hafifçe çekerek beni yerimde tuttu.

Şaşkınlıkla arkamı dönüp ona baktım, tam o sırada elim göğsüne değdi ve yüz ifadesi yumuşadı.

Hiçbir şey söylemeden, yavaşça ve bilinçli bir şekilde beni döndürerek sırtımı göğsüne yasladı. Parmakları elbisemin fermuarını kavramadan hemen önce, parmak boğumları çıplak sırtıma sürtünürken keskin bir nefes aldım. Diğer eliyle belimi kavrayarak fermuarı yavaşça yukarı doğru çekti ve elbise iyice yerine oturdu.

Elleri nazikçe yanlarımdan aşağı, belime doğru kayarken ve sonra beni tekrar ona doğru çevirirken nefesim kesildi.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor, gözlerindeki karanlık delici bir şekilde bakıyor ama artık öfkeye yakın bir tonda değil.

Aman Tanrım, kalbim göğsümden fırlayacak gibi hissediyorum neden?

Dudaklarımı ıslattım, içimde sinirlerim alt üst olmuştu. "Şey, hayır. Sadece ayakkabılarımı hızlıca giyeceğim."

"Pekala," dedi bir adım öne doğru atarak, bana çok yaklaştı ve ardından kapıyı arkasından kapattı. Orada durdum, gözlerinin içine baktım; ondan yayılan enerji güçlü, ürkütücüydü ve beni paramparça hissettiriyordu, sanki artık nasıl yürüyeceğimi bilmiyordum.

O da dudaklarını ıslatıyor, göz temasını kesmeden ellerini ceplerine sokuyor, göğsü inip kalkıyor.

Hayatımın en uzun birkaç saniyesiydi, sadece ikimizdik, aramızda gerilim, elektriklenme vardı. Dairemde olduğumuzun, giyinmiş olduğumuzun farkındaydım ama aklımdan geçen tek şey onu ne kadar çok soymak istediğimdi.

Ve bu yeni bir şey.

Çünkü ben onu hiç o şekilde düşünmemiştim.

Onu hep bir eşek olarak düşünmüşümdür.

Güzel bir kalça, ama yine de bir kalça.

Kravatını çözmenin, gömleğinin düğmelerini açmanın, kemerini çıkarmanın nasıl bir his olacağını hiç düşünmemiştim. Ve işte buradayım,

tüm bu düşünceler kafamda dönüp duruyor, hepsi de onun takım elbiseyle evime gelmesi ve elbisemin fermuarını çekmesi yüzünden...

Bende neyin yanlış olduğunu anlamıyorum?

Birkaç saniye sonra nihayet sessizliği bozdu. "Ayakkabılarını giyecek misin yoksa sadece bana mı bakacaksın?"

Evet, bu beni kendime getirdi.

"Ayakkabılar," dedim arkamı dönerek, ama sonra kendi ayaklarıma takılıp öne doğru yuvarlandım.

Düşerken yüzümü buruşturdum ama o hemen yanıma geldi, belimden yakalayıp beni ayağa kaldırdı ve kaya gibi sert göğsüne yasladı.

Ey göklerdeki Tanrım, terliyorum resmen.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Bileğini daha da mahvetme sakın."

Ses tonu, bunu yapmayı planladığımı düşündürüyor.

"Bunu kasten yapmadım," diyorum, ondan uzaklaşarak, ama o hâlâ belimi tutuyor, iyi olup olmadığımı kontrol ediyor. Bir adım daha geri çekildiğimde beni bırakıyor ama bundan hiç memnun görünmüyor. Ona ne oluyor acaba?

Aynı şey benim için de geçerli.

"Dikkatli ol," diyor sesi daha da koyulaşılıyor. Dur, acaba beni mi azarlıyor?

"Tamam," diye karşılık veriyorum, böyle bir talebe nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Az önce aklımdan onu soymak geçiyor muydu? Evet, o huysuz tavrıyla beni gerçekliğe geri döndürünce bu düşüncelerim çoktan kayboldu.

Pek de öyle değil. Ben de gözleri olan bir insanım.

Ben uzaklaşmaya başlarken, o kapıya yaslandı, iri vücudu giriş holündeki tüm alanı kapladı, kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, gözleri benden ayrılmadan daire boyunca beni takip etti.

Asla yoldan sapmaz.

Sadece...açım.

Çok, çok açım.

Graydon St. John az konuşan bir adam ve korumayı sevdiği bu sessizlik, şu anda çok şey anlatıyor.

Ve bunu nasıl yorumlayacağımı hiç bilmiyorum.

BÖLÜM 17

GRAYDON

"Dostum, gizli servis görevlisi gibi görünüyorsun, kendi ellerinle cinayet işlemeye hazırsın," diyor OC, lacivert bir takım elbise ve altına beyaz bir gömlek giymiş, üstteki birkaç düğmesi açık bir şekilde yanıma gelirken. Yanında, kahretsin, adı neydi? Trevor mıydı? Şapka hariç tam bir safari kıyafeti giymiş. Ama bu gece haki rengini kesinlikle kendine hayran bırakacak.

"Bana 'dostum' diye seslenme," diye alaycı bir şekilde ona söyledim.

OC yüzünü buruşturdu, sonra dikkatini Maple'a çevirdi. "Bu huysuzla her gün nasıl başa çıkıyorsun?"

Şampanyasından bir yudum alıyor. "Alkol." Bu, OC'nin kahkaha atmasına neden oluyor.

Tam bir aptal.

Bennett burada değil çünkü deplasman maçı için şehir dışında, ama hayvanat bahçesi görevlisi gruplar arasında dolaşıp onlarla sohbet ederken ben Maple ile köşede kimseyle konuşmamaya çalışıyorum.

Gretchen kesinlikle çıldırırdı ama umurumda değil. En son istediğim şey, özellikle tanımadığım veya tanımak istemediğim bir sürü insanla gereksiz sohbet etmek.

"Ah, işte Wallace. Gidip selam vereyim," diyor Khaki Man, OC ve Maple'ı yanımda bırakıp gitmeden önce.

OC topuklarının üzerinde sallanıyor, elleri cebinde, aklında milyonlarca soru varmış gibi etrafına bakınıyor, ama bu sefer ortamı doğru okuyarak, "Biliyor musun, sanırım içeceğime bir bardak daha doldurmam gerekecek," diyor.

O, beni Maple ile yalnız bırakarak oradan ayrıldı.

Maple, kısa ve dar kırmızı bir elbise giymiş.

Maple, bacaklarını daha önce hiç beklemediğim bir şekilde belirginleştiren topuklu ayakkabılar giymiş.

Maple'ın mavi gözleri, uçsuz bucaksız yalnızlık havuzlarını andırıyor.

Ve o kahrolası kırmızı dudaklar.

Tıpkı beni çağıran, beni sınavan bir siren gibi.

Bu durum beni çıldırtıyor.

Kapısını açtığı anda, dürüst olmak gerekirse ne giyeceğini bilmiyordum, ama o elbise... Yemin ederim ki benimle alay ediyordu. Daha önce hiç cinsel alay içeren bir şekilde etkileşimde bulunmamıştık, ama gerçekten öyle hissettim.

Pantolonumun kısa paçalı olmasıyla ilgili yorumuma resmen orta parmak gösteriyor. Kumaşın vücut hatlarını sarması, beline, kalçalarına ve poposuna odaklanırken gözlerimi baş döndürüyor... kahretsin, arkasını döndüğünde bakışlarımı kaçırmak zorunda kalacağım.

Gözlerimi dümdüz ileriye doğru tutmak için inanılmaz bir çaba sarf ediyorum.

Ağzından salya akmaması için.

Aynı havayı soluduğumuz her Allah'ın saniyesinde onu sürekli süzmek için.

Onunla ilk tanıştığım günden beri çaba sarf ettim ama çoğunlukla kontrol edebildim. Şimdi o elbiseyi giydiğine göre, Tanrım, o lanet olası yoga pantolonu kadar çekici. En azından o pantolonu giydiğinde oturuyordu, masanın altında saklanıyordu.

Bu gece hiç saklanmıyor.

Hayır, tam da benim meraklı gözlerimin görebileceği şekilde ortada.

Ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum.

Gerçekten de öyle düşünüyorum.

Keşke daha fazla kontrolüm olsaydı.

Ama ben öyle yapmadım. Tek kontrolüm, dairesinde elbisesinin fermuarını çekerken ve onu çıkarmamak için kendimi tutmaktı. Ayrıca, üzerimden akan salya ve uygunsuz iltifatların selini de engelleyebildim. Mesela...

Aman Tanrım, çok çekici görünüyorsun.

Ve... kapıyı kilitle, soyun, bu daireden çıkamazsın.

Ve... öne eğil, kalçalarını yukarı kaldır, iç çamaşırlarını çıkar.

Maple boğazını temizleyerek beni kırmızı elbise hayallerimden uyandırdı. "Biliyorsun, bence kaynaşmamız, insanlarla konuşmamız gerekiyor, etkinlik alanının köşesinde sessizce somurtmamız değil, ama ben bağış toplama etkinlikleri hakkında ne bilirim ki?" diye sordu, sesinde biraz alaycı bir ton vardı.

"Öyleyse gidin aranızda karışın," diyorum kalabalığa doğru başımı sallayarak.

"Ünlü meslektaşımın da benimle gelmesi faydalı olurdu."

"Benimle bu kadar çok vakit geçirmek, daha fazla alkol tüketmeni gerektirmez mi?"

Gözleri benimkine takıldı. "Evet, öyle olurdu ama yetişkinlerin içki içtiği bu mekânı boşaltmanın durumu iyileştireceğine inanmıyorum, bu yüzden katlanıp bu tek içkiyle yetineceğim."

"Bu gerçekten çok büyük bir iyilik."

"Eh, birilerinin olması gerekiyor," diyor omuz silkerek ve ardından içeceğinden bir yudum daha alıyor.

Ona doğru bir adım attım, sesim karanlıktı ve "Ne kadar büyük olduğumu tahmin edebileceğini düşünüyorum." dedim.

Başını bir salyangoz hızıyla yana eğdi, gözleri beni taradı. Bakışlarımız buluştuğunda dudaklarını ıslattı. "Bu... bu demek istediğim şey değildi."

"Yanımdayken söylediklerinin çoğunu gerçekten kastetmiyormuşsun gibi görünüyor." Uzanıp şampanya kadehini alıyorum ve geri kalanını bir dikişte içiyorum.

"Bak, ben de onu içiyordum."

"Ve bitirdim," diyorum, yanından geçen bir garsonun tepsisine bırakırken. Elimle belinin alt kısmına dokunup ekliyorum, "Şimdi insanlarla konuşmak istiyorsun, o halde beni konuşabileceğim insanlara götür."

"Onlara ne diyeceksin?" diye soruyor endişeyle.

"Şimdi o uzun bacaklı salaklar hakkında konuşacağım... Onlara böyle mi demiştim?"

Gözlerini kısarak bana doğru döndü, o çarpıcı gözlerinin ardında öfke kaynıyordu. "Sakın yapma."

"Yoksa çarpık dizli ahmaklar mıydı?"

Benden uzaklaşıyor, bana ders vermeye hazırlanırken parmağını kaldırmaya hazır.

"Vücut diline dikkat etsen iyi olur Baker. İnsanlar bizi izliyor ve sevgililer arasında bir kavga olduğunu düşünebilirler. Bunu istemeyiz, değil mi?"

Sırtı dikleşti ve parmağını minik yumruğunun içine geri soktukten sonra bana yaklaştı. Elimle sırtını tutmaya devam ettim ama onu biraz daha yaklaştırdım, neredeyse tamamen bana yapışmış haldeydi.

Bu gece her zamanki lavanta kokusunu taşıyor. Onun yerine, kesinlikle şık bir parfüm sıkılmış, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım, kadınsı bir koku. Her neyse, muhteşem kokuyor.

O kadar güzel ki, tam olarak ne tür bir koku olduğunu anlamak için burnumu boynunda gezdirmek istiyorum.

Elbisesi, gözlerini vurgulama şekli ve parfümüyle beni parmağının ucunda oynatıyor ve ilgilenmediğimi kendime hatırlatmak için tüm gücümü kullanıyorum.

Taşınmanın hiçbir iyi sonuç doğurmayacağı.

Bu tamamen ticari bir mesele.

Ama... kahretsin... neden bu gece bu kadar güzel kokmak zorunda ki?

Şaşırtıcı bir şekilde, kırmızı ojeli dudaklarında bir gülümseme belirirken, eli göğsüme dokundu ve bana baktı. Ama gözlerindeki karanlık, hiç de ilgili olmadığını gösteriyordu. "Buraya flamingolar hakkında farkındalık yaratmak için geldik. Anlaşmanın bir parçası bu. Şimdi, eğer Flock and Tackle'da senin hakkında utanç verici şeyler yayınlamamı istemiyorsan..."

"Utanç verici hiçbir şeyi saklamıyorum."

"Öyleyse neden adınızı Google'da aramama izin vermiyorsunuz?"

Korku ve öfkenin bir araya gelmesiyle oluşan deprem gibi, tüm vücudum sarsıldı. Onun nasıl koktuğu ve ne kadar güzel görüldüğüyle ilgili tüm düşünceler hızla yok oldu. "Bununla ilgili şaka yapma sakın," diye alaycı bir şekilde söylendim.

"Vücut dili," diye mırıldanıyor.

Ona vücut dilinin ne kadar işe yaradığını göstereceğim.

Bu yüzden elimi yanağına koydum, başparmağımla çenesini yukarı doğru iterek yavaşça eğildim. Kırmızıya boyanmış dudaklarından sadece birkaç santim uzaktaydım. "Beni sakın tehdit etme, Baker."

"Az önce bana yaptığın şey de bu değil miydi, Aziz Yuhanna?"

"Şaka yapıyordum."

"Haha, bu şaka tutmadı. Şöyle denemelisin—"

"Akçağaç mı?" Birisi sözümüzü kesiyor.

Birlikte yana döndük; orada, garip görünümlü bir adam heyecanla sırtıyordu, üzerinde ne yazık ki kendisine kötü oturan basit bir takım elbise vardı. Kahverengi saçları ortadan ayrılmış ve alına dökülüyordu, burnunun üzerinde ise aptalca ince çerçeveli gözlükler duruyordu.

Maple arkasını dönerken nefesi kesildi. "Aman Tanrım, Hank? Burada ne yapıyorsun?"

Hank de kim Allah aşkına?

Soruyu daha tam idrak edemedi. Maple beni bir çöp parçası gibi bırakıp, o garip adamın boynuna kollarını dolayarak onu kucaklamaya başladı. Adamın da kollarını onun beline dolayarak onu kucaklayıp döndürmeye başlamasını izledim.

Ne.

O.

Kahretsin.

Onu döndürüyor mu? Ciddi misin? Onu yere indirmesi için sadece iki saniyesi var, yoksa ben onun yerine indireceğim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı onu ayaklarının üzerine koyarken ve baştan aşağı süzdü. "Vay, Maple, inanılmaz görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyor, yüzü ışıltılı parlayarak. Sanki bu herifin yüzüne bakarken her bir gözenekten gerçek bir ışık fışkırıyor. "Sen, vay canına, spor mu yapıyorsun?"

Spor yapıyor musun?

Affedersiniz, ne diyeyim?

Utanmadan pazısını gösteriyor. "Ha, biliyorsun, birazcık."

"Harika görünüyorsun." Dudaklarını ıslattı ve gözlerini onun üzerinde gezdirdi.

"Sen de öyle."

O da aynı şeyi yapıyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun süre onun kıvrımlarına bakıyor.

Ve sonra sessizlik çöker, aralarında sözsüz bir iletişim geçer.

Gülümsüyor.

Gülümsüyor.

İnanmazlıkla başını salladı.

Utangaç bir şekilde, kulağının arkasına düşen bir tutam saçını düzeltiyor.

Orada öylece durup tüm tartışmayı izledim, yumruğumu yanımda sıkımsamış, kemikleri kırmaya hazır ve istekliydim.

Neler oluyor böyle?

Gülüyor. "Vay canına, buraya taşındığımda şöyle düşünmüştüm..."

"Buraya mı taşındın?" diye soruyor, ayak parmaklarının ucunda zıplayarak.

"Evet, yaklaşık bir hafta önce. Seni aramayı düşündüm ama bilmiyordum... durumundan emin değildim."

"Ortada bir sorun yok. Ben tamamen—"

"Müsait değilim," dedim içeri girerken, bu adamdan sadece birkaç santim daha uzunum. Keşke daha uzun olsaydım. Keşke bu heriften çok daha büyük olsaydım da yanına yaklaştığımda o aptal küçük dizleri korkudan titreseydi.

"Evet, tam da bunu söyleyecektim, çok... müsait görünmüyordunuz."

Kolumu beline doladığımda ve parmaklarımı elbisesinin kumaşına batırdığımda Maple yanımda kaskatı kesildi.

"Ama bir arkadaşımla kahve içmeye müsaitim," diyor gözlerinde umutla.

"Bunu gerçekten çok isterdim." Ardından kadının kolunu kaldırıp, "Ne oldu?" diye soruyor.

"Ah, biliyorsunuz işte—"

"Bir gece işler kontrolden çıktı," diye cevap veriyorum onun yerine. "O kelepçeleri bir daha kullanmayacağız, değil mi canım?"

Yemin ederim, teninin altında biriken ve üzerime patlamaya hazır olan ısıyı hissedebiliyorum. Avucumu neredeyse yakıyor ve parmak uçlarımdaki parmak izlerimi eritiyor.

Gözlüklü çocuk boğazını temizlerken yanakları kızararak ikimize de baktı. "Eh, dersimi aldım," dedi garip bir şekilde. "Neyse, Pazartesi günü hayvanat bahçenizle bir görüşmem var."

Akçaağaç sertleşiyor. "Bekle, ciddi misin? Flamingolarla mı çalışacaksın?"

Başını sallarken yanaklarında kocaman bir gülümseme belirdi.

Bir saniye bekle.

Bu adam tesadüfen bir hayvanat bahçesi bağış toplama etkinliğinde bize rastlıyor, Maple'ı görünce şaşırmış gibi yapıyor, en az bir dakika boyunca benim yokmuşum gibi davranıyor ve sonra da Maple ile birlikte çalışabileceğini söyleyerek bombayı patlatıyor?

Bu adam ne tür bir dolandırıcı?

"Ahhh!" diye çığlık attı Maple ve onu tekrar kucakladı. "Aman Tanrım! Çok heyecanlıyım."

İsa.

Maple'ın inandığı bir dolandırıcı.

Üstelik beni o ezikle tanıştırmadı bile. Bu da neyin nesi?

Bu geceyi hiç sevmiyorum.

Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Giyinmek zorunda kaldığım için nefret ediyorum. Umursamadığım bir sürü insanla bir arada olmak zorunda kaldığım için nefret ediyorum. Maple'ın o kadar güzel görünmesinden nefret ediyorum ki, akşamın neredeyse yarısında elbisesini üzerinden nasıl çıkarabileceğimi düşündüm. Ve en çok da şu anki hissimden nefret ediyorum... sanki biri göğsüme bir tür kıskançlık bombası patlatıp çekip gitmiş ve beni bu rahatsız edici ve yabancı duyguyla baş başa bırakmış gibi.

Ve biliyor musunuz? Maple ile daha çok ortak noktası olan başka bir adamın, sanki ben yokmuşum gibi bütün gece onunla konuşmasının beni rahatsız ettiğini itiraf etmeyeceğim.

Martini kadehinden zeytin emerken boğulmasını dilediğimi itiraf etmeyeceğim.

Ve ayrılırken, onun ona üç kez daha dokunup geceyi yanağından hızlı bir öpücükle bitirmesi karşısında tüylerimin diken diken olduğunu itiraf etmeyeceğim.

Hayır, sorun yok.

Her şey gayet iyi.

Sinirli değilim, kıskanç da değilim... Gözlüklü adamın nerede yaşadığını öğrenip, bir daha Maple'ın yanına yaklaşırsa hayatını tehdit edecek değilim.

Hayır, iyiyim.

Apartmanının önüne gelip arabayı park ettim. Onu evine kadar götürmek için kapımı açmak üzereydim ki beni durdurdu. "Zahmet etme," dedi ve kendi kapısını açtı.

Uğraşmaya değmez mi?

Hayır, bu iş böyle yürümüyor.

Kamyonetimden indim ve onu apartmanının merdivenlerine kadar takip ettim. Merdivenin ilk basamağında durduğunda arkasını döndü ve neredeyse yüz yüze geldik.

"Uğraşmayın dedim."

"Ve ben de bunu dinlememeyi tercih ettim," diye yanıtlıyorum.

"Hiç dinliyor musun?"

"Bu nadir görülen bir durum."

Omuz silkip benden uzaklaştı ve hızla merdivenlerden yukarı çıktı. Dairesine ulaşana kadar onu takip ettim. Baskıcı varlığını görmezden geldi, kapıyı açtı ve hızla içeri girdi, kapıyı yüzüme kapatmaya çalıştı ama ben

ayağımı aralığa sokup bunu yapmasını engelledim. Gücümün yanında hiçbir şeydi, bu yüzden kapıyı açıp içeri girdim ve arkamdan kapattım.

“Graydon, şu an seninle tartışmaya girecek havamda değilim.”

Kapısına yaslandım ve onun gergin bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturup sert görünmeye çalışmasını izledim, ama onun gerçek yüzünü hemen anladım.

Ben de tartışmaya girmek istemiyorum. Söyleyeceklerim olmadığı için değil, tam tersine, söyleyeceklerim var. Maple ile benim aramıza girip, sanki buna hakkı varmış gibi davranan o lanet olası herif hakkında söyleyecek çok şeyim var. Gerçekten tartışmaya girmek istemiyorum çünkü zaten onun dairesinde ne yaptığımı bilmiyorum. Akli başında herhangi bir adam onu bırakıp giderdi, ama ben şu anda akli başında değilim.

Gerçekten kıskanıyorum.

Sinirli.

İhanete uğradı, ki bu çok aptalca, çünkü gerçekten ne yapmıştı ki?

Hiç bir şey.

Peki Flamingo Çocuk'u neden önemsiyorum?

Ona yaklaştığı anda neden içimde bu çılgın, sahiplenici duygunun nabzını tuttum?

Onu yalnız başına, yanında başka kimse olmadan geri dönmesini sağlamak için neden dairesine geri götürmeyi istedim?

Cevaplamaya hazır olmadığım tüm sorular.

"Ben de tartışmak istemiyorum," diyorum.

“Peki, o zaman... neden buradasınız?”

Dudaklarını ıslatıyor ve gözlerim hareketini takip ediyor, parıldayan kırmızı rujunun görüntüsünden midem bulanıyor.

Ona cevap vermiyorum, çünkü gerçekten bir cevabım yok. Burada olmamın tek nedeni burada olmak istemem. Onun burada, yalnız olduğundan emin olmak istiyorum. Başka hiç kimsenin, yatmadan hemen önce onu görme ayrıcalığına sahip olmamasını sağlamak istiyorum.

Bu yüzden kapısını itip aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve sonra yavaşça elimi beline koyup onu döndürüyorum, sırtı göğsüme yaslanıyor.

Şaşırın kadın, omzunun üzerinden bakarak titrek bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yardımcı oluyorum," diyorum elimi kalçasına koyarken, sonra fermuarını tutup yavaşça sırtından aşağı, siyah dantelli iç çamaşırının en üst noktasına kadar indiriyorum.

İsa.

O narin kumaşı görünce, sırtının hafif eğiminin kalçasının hemen üzerindeki gamzelere doğru uzanışını görünce ağzım kuruyor. Yuvarlak, kalkık kalçaları.

"Ah," diyor nefes nefese. "Şey, teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedim, uzaklaşmadan, elim hâlâ kalçasında, kokusu düşüncelerimi ve yargılarımı bulandırıyordu.

Yavaşça omzunun üzerinden bana bakıyor ve gözlerimiz buluştuğunda aramızda bir elektriklenme hissi oluşuyor, neredeyse elle tutulur bir dalga gibi, sanki kabul etmeye hazır olmadığım bir şey kaynıyor.

Ama vücudumun çok istediği bir şey.

O bana doğru göz kırparken ağzımda biriken tükürüğü yutuyorum; kirpikleri gözlerindeki derin maviyi çerçeveliyor, masumiyeti sonsuz havuzlar gibi yansıyor ve beni sakın suları kirletmeye davet ediyor.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyorum, başparmağım beni ele veriyor ve açıkta kalan belinin alt kısmında geziniyor.

"Ben... Ben öyle düşünmüyorum."

Başka hiçbir şeye ihtiyacı yok, o yüzden uzaklaşın.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Tekrar sırtına baktığımda, ensesinden başlayıp narin sırt kıvrımına kadar parmağım ile omurgasını okşama konusunda içimde yakıcı bir arzu duyuyorum...

İsa Mesih, bana neler oluyor?

Kendine gel artık.

Ama... yapamam.

Gözlerim tekrar sütyeninin tokasına kaydı, zihnim onu nasıl çıkarabileceğimle ilgili tüm farklı yolları düşünüyordu. Onu nasıl duvara yaslayıp, tam burada, tam şimdi, sütyeninin kupalarını aşağı çekerek onu çıplak bırakabileceğimi hayal ediyordum.

Zihnimde hızla düşünceler dolaşırken parmaklarımı siyah dantelli sütyene götürüyorum ve sessizce, "Bunu senin için halledebilirim," diyorum.

Onun kısa nefes alışı, karmakarışık, kafa karışıklığı dolu, korkunç düşüncelerimle çatışıyor ve gözleri tekrar gözlerimle buluştuğunda, bu düşüncelerin göz bebeklerinde yansımalarını görebiliyorum.

Karışık.

Kafası karışmış.

Korkmuş.

Çünkü bir şeyler oluyor.

İkimiz arasında farklı bir şey var.

Bedenimde şehvet dolu bir heyecan uyandıran bir şey.

İhtiyaç halinde.

İçimde o kadar çok birikmiş enerji var ki, eğer dikkatli olmazsam, geri dönüşü olmayan çok aptalca bir şey yapacağım.

Birkaç kısa ve acı dolu saniyenin ardından, "Şey, yardım etmeniz garip olur mu?" diye sordu.

Belki, ama ben istiyorum.

Onun kıyafetlerini ben çıkaracağım, başka kimse, hele hele gözlüklü hiç kimse.

Başımı salladım. "Hayır."

"O halde, şey... elbette. Teşekkür ederim."

Sırtını bana döndü ve elimi tokaya uzatırken parmaklarımı yumuşak teninde gezdirmemek için kendimi zor tuttum. Bunun yerine, içgüdülerimi bastırdım ve yavaşça, birer birer, askısız sütyeninin tokasını açtım ve sütyen yere düştü. Maple, elbisesinin önünü göğsüne yakın tuttu ki hiçbir şey yere düşmesin; bu da, eğer o da şu anda benimle aynı duyguları hissediyor olsaydı, elbisesinin ve sütyeninin yere düşmesine izin vereceğinin bir hatırlatıcısıydı.

Ama o öyle yapmıyor.

Bu yüzden karşımda duran baştan çıkarıcı şeyden kaçınmak için geri çekiliyorum. Bir adım geri atıyorum, aramızda yeterince mesafe bırakarak ellerimi ondan uzak tutuyorum ve o bana doğru döndüğünde elbisesi bolca sarkıyor, her an düşmeye hazır. Bakışlarımı onun gözlerine dikeyim. Tek yapması gereken kollarını kaldırmak ve tamamen çıplak kalacak, ve nedense bu bana inanılmaz derecede çekici geliyor.

Bu tehlikeli.

Çok tehlikeli.

Buradan gitmem lazım, lanet olsun.

Ensemden çeğiştirerek bir adım daha geri çekildim. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başını salladı. "Hayır, sanırım... sanırım iyiyim."

"Tamam." Ona bir kez daha bakıyorum, kocaman gözleri bana dikilmiş. Kollarını indir, Maple. Lanet olası muhteşem vücudunu göreyim. İkimizin de istediği gibi yumuşak tenini öpeyim. Sana gerçek bir erkeğin seninle

neler yapacağını göstereyim. Sana sahip olayım... tıpkı şu anda bana sahip olduğun gibi.

Sadece bir tadımlık...

Ama o tek lokma beni mahvederdi. Biliyorum, mahvederdi. Ve... mahvolma riskini göze alamam, şu an değil, onun yüzünden değil.

"Pazartesi görüşürüz," diyorum.

"Evet, antrenman kampının ilk günü."

"Evet," diye başımı salladım. "Seni almaya geleceğim."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Ah, buna gerek yok," dedi.

"Maple, seni almaya geliyorum. Beş buçukta hazır ol." Ve bunun üzerine, penisime yönelmeyen tüm enerjimi kullanarak kendimi dairesinden dışarı attım, göğsüm ağırlaşmış, zihnim karmakarışık.

Allah aşkına neler oluyor?

BÖLÜM 18

GRAYDON

OC: Yani... bu gece eğlenceliydi.

Bennett: Bu akşam ne oldu?

OC: Graydon'ın köşede düşünceli bir şekilde durduğu bağış toplama etkinliği. Hayvanat bahçesini gerçekten iyi temsil etti.

Graydon: Yumruğumun burnunun deliğinden geçerek minicik beynine değmesini mi sağlamaya çalışıyorsun?

Bennett: Evet, onu neden daha çok kızdırdığınızdan emin değilim.

OC: Sizi kızdırmaya çalışmıyorum, sadece ne halt ettiğinizi anlamaya çalışıyorum dostum. Belki öyle görünmüyor ama hepimiz aynı gemideyiz ve eğer takımlarımızın itibarını kurtarmanın bir yolunu bulamazsak, bu iş uzun süre devam edecek.

Bennett: Doğrusunu söylemek gerekirse, Flock and Tackle ivme kazanıyor gibi görünüyor.

OC: Katılıyorum, bu altın bir fırsat ama eğer bir etkinlik sırasında birisi Maple ile konuştuğu için köşede somurtup durursa, bunun hiçbir faydası olmayacak.

Bennett: Dur, bir erkekle konuşmasının ne önemi var ki?

Graydon: Onun bir adamla konuşması konusunda endişelenmiyordum.

OC: Bir fotoğraf çektim. Ne gördüğünü söyle. [Resim]

Bennett: İşleri daha da zorlaştırmak istemiyorum ama bu biraz karamsarlık.

Graydon: Bu benim normal yüz ifadem.

OC: Kaşlarınızda daha fazla kırılganlık var.

Bennett: Çene daha sıkı.

OC: Yumruğunuz yanınızda sıkılı.

Bennett: Dudaklarında bir hırıltı.

Graydon: Siz iki herif işinizi bitirdiniz mi?

OC: Eğer bu karamsarlığı fark edebilseydiniz harika olurdu.

Graydon: Tamam, kafam karıştı ama bunun sebebi bir dangalakın
Maple'ın tüm dikkatini çalabileceğini sanmasıydı.

Bennett: Dur, bir şey mi kaçırdım? Akçağaç şurubunu sever misin?

Graydon: Hayır.

OC: Şey, bence bu bir yalan, ama inkâr içinde yaşamana ve daha
sonra bir hayvanat bahçesi görevlisine aşık olduğunu fark edip
Gladdy Daddies'in yardımına ihtiyaç duyduğunu anladığında
kendini rezil etmene izin vereceğiz.

Bennett: Gladdy Daddies konusunda ne zaman anlaştık?

Graydon: Biz öyle demedik. Bizim adımız bu değil.

OC: Yani, bize ne ad verildiği hakkında konuşmaya açıksınız, öyle
mi?

Graydon: Hayır. Bu bir şey değil.

Bennett: Sanki biraz olağan bir durum gibi görünüyor.

Graydon: Bennett, onun seni etkilemesine izin veriyorsun.

Bennett: Hayır, değilim, sadece... Arkadaş edinmekten
hoşlanıyorum. Bir noktada Gladdy Daddies'e ihtiyacım olabilir.

OC: İşte benim oğlum!

Graydon: Biz Gladdy Daddies değiliz!

OC: Kız arkadaşlarıyla ilgili sorunların mı var, Beanie Baby?

Bennett: Sakın bana öyle seslenme.

Graydon: Bak, sana ne kadar çabuk sırt çevirebiliyor? Bu
mesajlaşma zincirini saçmalıklarıyla kontrol etmesine izin verme.

OC: Tanrım, herkes çok hassas. Sadece iyi bir iletişim kurmaya
çalışıyorum.

Bennett: Bunu, alıştığımız isimleri kullanarak yapalım.

Graydon: Ve bize Gladdy Daddies demeyin.

OC: Yeni bir isim bul, ben de grup mesajının adını değiştireyim.

Graydon: Üç Lanet. Bitti.

OC: Katılma isteğinizi takdir ediyorum, ancak birbirimizle daha
rahat hissetmeye başladıktan sonra podcast ve ürün satışına

devam edeceksek, "Three Fucks" ticari açıdan pek cazip değil.

Graydon: Asla podcast yapmam.

Bennett: Sanırım konudan uzaklaşıyoruz. Graydon, Maple'ı düşünüyordu. Ondan hoşlanmıyor ama bir "kaba serserinin" onunla konuşmasını da istemiyor.

Graydon: Ona konuşan sadece bir dangalak değil. Tanıdığı, flamingoları seven ve aptal küçük gözlükler takan bir adam.

OC: Ne tür gözlükler?

Graydon: Bunun ne önemi var?

OC: Çünkü eğer o gözlükler bayağı açık saçıkta, o zaman bu bir sorun.

Graydon: Bunun nesi sorun olabilir ki?

Bennett: Ha, biliyor musun, Bower bana o seksi küçük gözlüklerden bahsediyordu.

OC: Bower kim?

Bennett: Ablamın en yakın arkadaşı.

OC: *Şık gözlükler hakkındaki konuşmayı durdurarak* Şey, kız kardeşinin en yakın arkadaşına mı aşığız acaba?

Bennett: Bu, Graydon ile ilgili.

Graydon: Ah, lütfen, hayır, ön koltuğa oturun. Ben geri çekilmeye fazlasıyla istekliyim.

OC: Aman Tanrım, sen kız kardeşinin en iyi arkadaşından hoşlanıyorsun, Graydon da o sürtük gözlüklü kızdan hoşlanan hayvanat bahçesi görevlisinden hoşlanıyor ve ben de eski sevgilimle çok uzun zamandır tekrar bir araya gelmek istiyordum ama Haydutlar'a takas edildiğimde ondan ayrıldım ve o zamandan beri kalbim kanıyor. Bakın bize... özlem dolu Gladdy Babaları!

Graydon: Biz "mutlu babalar" değiliz! Ayrıca, özlem duymuyorum. Maple ile olan durumum farklı. İlişkimiz halkla ilişkiler odaklı. Sadece onun o gözlüklü kızla konuşarak beni aptal durumuna düşürmesini istemiyorum.

OC: Tamam, o zaman isme "Sürtük Küçük Gözlük" adını vereceğiz. Bunu kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.

Bennett: Seni kızdırmak istemem ama, bu düşünceli halin bana başka bir şey anlatıyor. Başka bir adam tarafından utandırılmak istemeyebilirsin ama aynı zamanda özlem duyuyorsun. Bunu

gözlerinde görebiliyorum ve o bakışı en iyi bilen kişi benim.
Çünkü ben de yıllardır özlem duyuyorum.

Graydon: Özlem duymuyorum.

OC: Belki öyle düşünmüyorsunuz ama Slutty Little Glasses içeri girdiğinde, bunca zamandır ne kadar çok özlem duyduğunuzu anlayacaksınız. Sözümü unutmayın.

Bir elimde çiçekler, diğer elimde çikolatalarla dinlenme odasına doğru ilerliyorum. Temizlik malzemelerinin ve yeni silinmiş zeminin kokusu, çok cömert bir bağışla yapımına katkıda bulunduğum tesisi incelerken duyularımı sarıyor.

Yerden tavana uzanan geniş pencereler, odaya saatlerce incelediğim güzelce düzenlenmiş bahçeleri ve devasa salkım söğüt ağacını içeriye taşıyormuş gibi bir his veriyor. Sağda, uyumlu sandalyeleri olan masalar ve üstlerine dağılmış bulmacalar var. Solda ise, sohbet için kanepeler ve oturma alanları, hepsi büyük ve rahat. Ve pencereye yakın, binanın en sevdiğim kısmı, şövaleler, tuvaller, kağıtlar, boyalar, kömür kalemler, keçeli kalemler, scrapbooking malzemeleri, kil, iplik ve pastel boyalarla dolu bir sanat bölümü: yaratıcılık söz konusu olduğunda aklınıza gelebilecek her şey.

Ve onu işte orada görüyorum.

Önünde bir tuval, omuzlarına attığı örgü şalı ile söğüt ağacını inceliyor, elindeki boş beyaz tahtaya kalemle çizgiler çiziyor.

Kalbimde asla geçmeyecek bir acıyla odada dolaşıyorum, tüm gözler üzerimde. Beni tanıdıkları için değil, iri cüsemenden dolayı.

Gözümün ucuyla hemşire yardımcısını görüyorum ve bir an duraksıyorum. Bana onay işareti verince, en çok sevdiğim kişinin hemen arkasına gelene kadar yaklaşmaya devam ediyorum.

Korkutucu görünmek istemediğim için yere çömeldim, başımdaki beyzbol şapkasını çocukluğumdaki gibi arkaya doğru çevirdim ve usulca, "Merhaba anne," dedim.

Bir an irkildi ama sonra bana döndü, yaşlı yüzü şaşkınlıkla bana baktı. Beni incelerken, nasıl bir adam olduğumu, tanımadığı adamı gözlemlerken, onun düşünmesine izin verdim. Ona göre, düzenli olarak ziyaret etsem de,

Graydon St. John on altı yaşında. Ve onun zihninde, sonsuza dek öyle kalacağım.

On altı yaşındayken, binicilik dersleri alıyordu ve eğlence olsun diye kask takmadan atlardan birine binmeye karar verdi. At onu üzerinden düşürdü ve kafasını bir direğe çarptı. Travmatik beyin hasarıyla hastaneye kaldırıldı ve bir hafta komada kaldıktan sonra bize geri döndü. İlk başta, zarar görmeden kurtulduğunu düşündük, ta ki muayene edilip yıkıcı bir teşhis konulana kadar: Anterograd amnezi. Kazadan sonraki hiçbir yeni bilgiyi hatırlayamıyordu.

Yani beni otuz yaşında bir adam olarak görmesi, kazadan önce beni son gördüğünde on altı yaşında olduğum düşünüldüğünde, pek de mantıklı gelmiyor. Tek iyi yanı, babamla boşanmış olmalarıydı, bu yüzden onu asla sormuyor.

Ama ben...

Ben çok daha iriyim.

Daha kalın.

Zamanla sertleşmiş, köşeli çenesi ve tehditkar yüz hatlarıyla, ben anneme tutunmaya çalışırken babam da onu hayatımızdan uzaklaştırmaya çalıştı.

Omuzlarına attığı şalını düzeltip daha da geriye yaslandı, neredeyse dehşete düşmüş gibi görünüyordu ve üst üste üçüncü haftadır beni geri çeviriyor olabileceği düşüncesiyle midemde bir bulantı hissi oluştu.

“Mira,” diye fısıldadı annemin yardımcısı Rhonda. “Az önce okuduğumuz mektubu ve sana gösterdiğim resimleri hatırlıyor musun? Bu Graydon.”

Annemin neredeyse cansız gözleri tekrar bana dikildi, ağzı hafifçe aralıktı, beni arıyordu. Bakışlarımı ona diktim, yalvarıp yakardım, ona anlatmaya çalıştığımız şeyi anlayabilmesini umdum. Bunun kolay olmadığını biliyorum. Onun hâlâ on altı yaşında olmam gerektiğini düşündüğünü biliyorum, ama içimdeki küçük bir parça onun bunu başarabileceğine ve özgürleşebileceğine inanıyor.

Eğer olmazsa, önümüzdeki hafta onunla resim yapan iyi çocuk rolünü oynamak zorunda kalabilirim, bu beni duygusal olarak mahvedecek, kim olduğumu bilmemesi beni paramparça edecek olsa da. Ama en azından onunla vakit geçirebilirim.

“Ben... bilmiyorum,” diyor annem şüpheyle, beden dili benden uzaklaşırken kalbimde bir acı saplanıyor.

Rhonda, onu rahatlatmak için kolunu okşayarak, "Fotoğrafları tekrar görmek ister misin?" diye sordu.

Annem bana dik dik bakıyor, gözleri doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve ben de o anı, içimdeki tüm öfke ve nefreti bir kenara bırakıp, onun sevdiği içimdeki çocuğu ortaya çıkarmak için kullanıyorum.

Hadi anne, yapabilirsin!

"Belki," diye yanıtlıyor annem, yerimde kıpırdamak istemediğim, onu korkutmak istemediğim için bana umut veriyor.

Rhonda albümü getirip annemle benim on altı yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafımızı gösteriyor, ardından yıllar içindeki fotoğraflarımı, her yıl nasıl büyüdüğümü ve şu anki halime nasıl geldiğimi gösteriyor.

Üç haftadır ilk defa tüm fotoğraflara önümde bakıyor. Ve işi bittiğinde gözleri bana bakıyor ve gözleri yaşlarla dolmaya başlıyor.

"Ah... bebeğim," diyor kollarını açarak. Onu kucaklayıp, kollarımı etrafına sararken ve bedenimi on dört yıl önce annesini kaybeden o küçük çocuğun zihnine bırakırken, bir duygu dünyası beni sarıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatırken gözlerim anında yaşlarla doldu ve etrafımızdaki dünya kayboldu, kendimi hissetmeye bıraktım. Acı çekmeme, yas tutmama izin verdim.

Ve bunun her saniyesinin tadını çıkarmaya izin verdim, çünkü bu nadir bir durum.

"Seni seviyorum anne," dedim, başımı onun boynunun kıvrımına gömerek.

Eliyle boynumun arkasını kavradı ve beni daha da sıkıca tuttu.

"Ben de seni seviyorum Gray, küçük azizem. Ben de seni seviyorum."

BÖLÜM 19

AKÇAAĞAÇ

Aynada kendime bir kez daha baktım, yataktan kalkıp üzerime birkaç kıyafet geçirmiş gibi görünmemek için fazladan erken kalktığıma pişman oldum.

Uzun kirpiklerime biraz rimel sürdüm ama geri kalan her yere makyaj yapmadım. Bu hafta sonu Everly ile birlikte aldığımız yeni spor kıyafetlerinden birini giydim. Bir outlet alışveriş merkezine gittik, indirim reyonlarını didik didik aradık ve elli dolara beş tane sevimli spor sütyeni ve tayt takımını bulabildik. Evet, elli dolar. İnanılmazdı. Hayatımda hiç bu kadar iyi alışveriş yapmamıştım.

Kendime, kıyafet almamın sebebinin kameraların karşısına çıkacak olmam olduğunu, yoksa uyum sağlamaya çalışan fakir bir hayvanat bahçesi görevlisi gibi görünmek istemediğim için olmadığını söyledim.

Evet, fakir değilim ama sırf keyfim için beş yüz dolar harcayıp yeni tayt alacak değilim. Kıyafetlerimi, yerde sadece iplikler kalana kadar kullanıp yıpratıyorum çünkü sürekli yenilerini almanın gereğini görmüyorum.

Outlet mağazasından sonra, Foghorns ürünleri açısından tam bir hazine olan ikinci el mağazasına gittik. Tişörtler aldım – Graydon bana birkaç tane almış olsa da, bunları kesip kullanmak istedim – havalı bir kot ceket, bir sweatshirt ve hatta arkasında Graydon'ın soyadı ve numarası olan bir tişört forması bile. Altmış sekiz.

Yirmi dolar harcadım ve onlara o kadar heyecanlandım ki, Everly ile eve gelir gelmez hemen kesip, kolsuz ve daha çok kısa üstlere benzeyen, ancak ten göstermeyen bir hale getirdik.

Bugün lacivert tayt ve sütyen takımıyla, üzerinde Graydon'ın adı ve numarası yazılı neon sarı tişörtümü giydim. Heyecanım yüzünden giymemeyi düşündüm ama neyse ki Everly erkenden kalkmış ve giymemi söylemişti. Tek kolun sağlam olduğu halde spor kıyafetleri giymenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Çok zor! Kimse beni buna hazırlamamıştı. Her şeyi giymeden önce bile terliyordum.

İşte buradayım, Graydon'ın beni almasını bekliyorum, sırtımda onun numarası var, bacaklarım heyecandan bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Heyecanlıyım çünkü bağış toplama etkinliğinden sonra beni bıraktığında olanları hâlâ anlamlandırmaya çalışıyorum. Bağış toplama etkinliğinde çok kaba ve umursamaz davrandı. Etkinliği dört gözle bekliyordum çünkü Peru'dan fon yetersizliği nedeniyle sınır dışı edildikten sonra bağış toplamanın ne kadar önemli olduğunu anlamıştım. Etkinlikten sonra sanki bambaşka bir adamla uğraşıyordum ve bugün hangisinin karşıma çıkacağından emin değilim.

Kapı çalındı, düşüncelerimden sıyrıldım ve aceleyle kapıyı açtım.

1.96 metre boyundaki Graydon, gri eşofman altı, lacivert Foghorns tişörtü ve ters takılmış bir şapka giyiyor. Tıraş olmadığı için sakalı oldukça kalın, dudaklarına sanki yeni dudak balmı sürmüş gibi görünüyor ve gözleri neredeyse... berrak, her zamanki gibi öfkeden bulanık değil.

"Günaydın," diyor, Gretchen'le buluştuğumuz Roads adlı kahve dükkanından aldığı bir fincan kahveyi uzatarak. Buranın hemen köşesinde olduğunu fark ediyorum. Daha önce hiç fark etmediğime inanamıyorum.

"Şey, günaydın," diyorum, bana kaşlarını çatmadığı ya da acele etmem için söylenmediği için biraz rahatsız olmuş bir şekilde. Elindeki kahve bardağını alıyorum, kafein kokusu beni uyandırıyor. "Teşekkür ederim."

Gözlerini kapağının üzerinden bana dikmiş kahvesinden bir yudum alıyor ve yutkunurken kalın boğazının nasıl kasıldığını izliyorum. Bu neden bu kadar sinir bozucu derecede sıcak? Kıyafetime başıyla işaret edip, "Güzel gömlek," diyor.

Aman Tanrım, bu bir iltifat mıydı?

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü Graydon St. John bu sabah aklını mı kaçırdı acaba?

Bence bunu gayet iyi başardı.

Ve o kadar neşeli bir ruh halinde olduğu için (ona göre; başkası muhtemelen bunu ifadesiz bir yüz olarak değerlendirirdi), arkamı dönüp ona ceketin arkasını gösterdim. "Bunu ikinci el mağazasında buldum. Çok mu pahalı? Değiştirmeli miyim?"

Arkama dönüp baktığımda, sırtıma basılmış ismini ve numarasını incelerken göz bebeklerinde beliren bir sıcaklık parıltısı gördüm. Gözleri sırtımı uzun uzun incelerken midemde bir gerginlik hissettim. "İsmin biraz daha kuzeyde, Graydon."

"Beğenmedin mi?" diye sordum, onun sessizliği beni inanılmaz derecede

güvensiz hissettirdi.

Kahvesinden bir yudum alıyor, gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ve dakikalar sürmüş gibi gelen bir sürenin ardından nihayet, "Benim ismim sana çok yakışıyor," diyor.

"Ah." Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Şey, yani... hoşuna gidiyor."

"Baker, lafi dolandırmana gerek yok," diyor bıkkın bir tonla, sonra kapıyı daha da açıyor. İşte orada. O pislik. Özgüvenim her arttığında mücadele ettiğim kişi.

Tanrım, bir an için işlerin değiştiğini, bu çekişme tünelinin sonunda bir ışık olduğunu sandım, ama belki de sadece yolda yaşanan geçici bir aksaklıktı.

Kolunun altından sıyrılıp daireden çıktım, Graydon kapıyı arkasından kapattı. Kapıyı kilitledim ve sonra beni kamyonunun park ettiği ve benim arabamın olduğu sokağa doğru götürdü...

"Aman Tanrım, biri arabamı çaldı!" diye haykırdım, göğsümde bir panik dalgası yükseliyordu.

Graydon sinirli bir sesle, "Arabanı kimse çalmadı," dedi. "Bir arkadaşım gelip aldı. Tamir ediyorlar."

"Anahtarları nasıl aldınız?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Senin yerinde olsaydım." Sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkip kamyonunun kapısını açıyor ama ben kıpırdamıyorum.

"Anahtarlarımı aldın, tanımadığım birine verdin ve iznim olmadan arabamı aldırдын mı?"

"Evet, çünkü sorsaydım hayır derdin ve bu sabahki buluşmadan ne kadar keyif alsam da, senin şoförün olmak istemezdim."

"Sana Uber çağırabileceğimi söylemiştim."

"Ve sana bunun bir seçenek olmadığını söylemiştim."

"Seni kim sorumlu yaptı?" diye sordum, bana aldığı kahveden bir yudum alırken, o da kaşlarını çatı.

"Yaptım. Şimdi defol git içeri ve emniyet kemerini tak. Geç kalmayı sevmiyorum."

İşte karşınızda, bu sabah kaybolduğunu sandığım adam. Hayır, işte orada, elindeki bardak üzerindeki etikete göre çift shot içmiş, insanları kahvaltıda yemeye hazır.

Bu eğlenceli olacak.

"Dinleyin beni. Kimse ona dokunmasın, kimse yanına yaklaşmasın, eğer ona hafifçe bile çarparsanız, benimle dalga geçiyorsunuz demektir," diyor Graydon, yanında futbol koruyucu ekipmanları, parlak pembe bir antrenman forması ve başımın üstünde on kiloluk bir ağırlık gibi hissettiren bir kaskla dururken.

Flock and Tackle için birlikte bir fotoğraf çektirdik, ben Graydon'ın yanında, antrenman kampının ilk gününe hazır bir şekilde. Dürüst olmak gerekirse, çok komik görünüyordum ama aynı zamanda güzel bir içerik de olacak.

Sabahın büyük bir bölümünü ekipman denemeleri ve ısınma hareketleriyle geçirdik, ama artık bu iş bittiğine göre, çeviklik egzersizlerine başlayacağız. Graydon takım kaptanlarından biri olduğu için, beni kayıp bir çaylak zannedip bana dokunmamaları gerektiğini tüm savunma oyuncularına bildiriyor.

"Beni duydun mu, çaylak?" diye soruyor Graydon, zavallı çocuğun yüzüne yaklaşarak.

Tanrım, az kalsın altına işeyecek gibi görünüyor. Dur bakalım ufaklık, korkma şimdi, daha ilk gün.

"Anlaşıldı," diyor acemi asker, sesi titreyerek.

Tanrım, onu bağırma bastırıp her şeyin yolunda olacağını söylemek istiyorum.

"Güzel, şimdi sıraya girin."

Graydon beni bazı konilerin önüne götürüp, "Beni izle, aynısını yap," dedi.

Evet, işte bu kadar kolay, çünkü bu alanda en iyi koordinasyona sahibim.

Dürüst olmak gerekirse, burada olmam bile şok edici. Antrenman kampının ilk günü mü? Foghorns'ların iyi bir basın ilgisine çok ihtiyacı olmalı. Bu ilk antrenman günleri kutsal. İnanın bana, biliyorum çünkü bugün neler bekleyebileceğimi öğrenmek için YouTube'u didik didik aradım. Gördüğüm tek şey uzun, zorlu çeviklik antrenmanları, videolar ve ağırlık çalışmalarıydı. Neyse ki, sadece birkaç saatliğine buradayım ve sonra asıl işime gideceğim.

Ekipmanlarımızı alırken Graydon'a çalışma programının nasıl olacağını sordum ve "özel bir durum" içinde olduğumuz için ekibin ona haftada birkaç saat hayvanat bahçesinde bulunmasına izin verdiğini söyledi. Herkes için şanslı bir durum.

Graydon önümdeki konilerin arasından zikzaklar çizerek geçerken,

arkamda bir sıra dev adam birikiyor ve bunun ne kadar utanç verici olduğunu fark ediyorum. Yani... profesyonel bir futbol oyuncusunu taklit etmenin sorun olmayacağını düşünecek kadar hayatım ne hale geldi?

"Baker, sırayı sürekli hareket halinde tutmalısın," diyor arkamdaki adam.

"Ah, özür dilerim."

Bugün koordinasyon tanrılarının benden yana olmasını umarak, Graydon gibi konilerin arasından zikzaklar çizerek ilerlemeye başladım, tökezlememeye gerçekten dikkat ettim ve sonra Graydon sıranın arkasına geçtiğinde onu takip ettim.

"Hızlan biraz," diye homurdandı bana.

"Şey, hâlâ bacaklarımın beynime bağlı olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum," diye karşılık veriyorum. "Senin gibi hızlı olamam."

"Deneyebilirsin."

"Ya düşüp bileğimi tekrar mı kıracağım?"

Cevap veremeden, tekrar konilerin arasından sıyrılıp başka bir koni grubuna doğru hızla koştu.

İsa.

Ben de aynısını yapıyorum ama benim sprintim, atletik yeteneğim hiç olmadığı için küçük bir Corgi'nin dörtnala koşmasına benziyor. Bazen yürümeyi bile zor gösteriyorum.

Graydon'ın arkasından koşarak geri döndüm ve tekrar öne geçtiğimiz anda derin bir nefes aldım.

Şaka yapıyor olmalısın.

Bu tempoyu korursak, tur bindirileceğim.

Graydon öne çıkıyor, zikzak çiziyor ve ardından koniye doğru depar atıyor, sonra sola sapıyor ve devasa bir ped benzeri şeye itiyor.

Harika.

Konilerin arasından sıyrılıp, en uzaktakine doğru "sprint" atıyorum ve onun gibi omzumu öne eğerek mindere doğru itiyorum, ama karşıma kaya gibi sert bir duvar çıkıyor. Geriye doğru savruluyorum, tam güçlü bir çift kolun arasına düşüyorum ve popomun üzerine kapanıyorum.

"Bunun olacağını biliyordum," diyor Graydon beni tekrar ayaklarımın üzerine dikerken ve sonra sıranın sonuna doğru koşmaya başlıyor.

"Düşersen beni yakalayacak mısın?" diye soruyor iri yarı, sakallı bir adam.

"Hayır, ama eğer bir daha onun hakkında şaka yaparsan, düş alırken

testislerini keserim Hendrix,” diye çıkıştı Graydon, iri adamın ağzını sıkıca kapatmasına neden oldu. “Ve bu, hepiniz için geçerli, herifler.”

Ondan bu kadar nefret etmeseydim, koruyucu tavrını sevimli bulabilirdim.

Graydon aynı hareketi tekrarlayarak havalanıyor ve ben de onu takip ediyorum, bu sefer nefes nefese dev pedin üzerine hafifçe dokunuyorum. Güçlü yönlerimi biliyorum ve o şeye çarpmak bunlardan biri değil.

"Kötü mü görünüyor?" diye soruyorum, sağlık masasında oturmuş, sağ gözümün üzerindeki zonklayan noktaya bakarak Graydon'a doğru.

Dudakları inceliyor, burun delikleri genişliyor ve bana öfkeyle bakıyor.

"Hiç iyi değil, Baker." diye homurdandı. "Ne yapıyordun sen?"

"Bilmiyorum. Bir yeleli güvercin gördüğümü sandım ve onu sınıflandırmakla ilgileniyordum. Aynı anda kaskımı da takıyordum ve sonra bam, kaskımla kafama vurdum. Biliyor musun, bunlar görüldüğünden daha büyük." Ağzıma su sıktım ve ona gülümsemeye çalıştım ama bunun faydası olmadığını biliyordum. Şu anda benden memnun değildi.

Bütün antrenman boyunca beceriksizce davrandım ve bir sürü çocuk yiyen barbarın olduğu bir antrenman sahasında yeni bir acemiye bulundurmanın ne kadar akıllıca olduğundan emin değilim.

Elbette çocuk yemiyorlar, ama boyutlarına ve taşıdıkları ağırlığa bakılırsa, yiyebilirlermiş gibi görünüyor.

Aslında oldukça iyilerdi. Hatta bir adam popoma vurdu, bu da tabii ki Graydon'ın adamı yere yatırıp "bir daha asla bana dokunma" demesine neden oldu. Adam kendini savunmak için ellerini kaldırdı ve her zaman işini iyi yaptığının işareti olarak popoya vurduğunu söyledi. Graydon ona popomun dokunulmaz olduğunu söyledi. Tanrım, o konuşma aklımda her tekrar canlandığında beni hâlâ güldürüyor. Everly buna bayılacak.

Graydon'ın gözleri tekrar alnıma, kaşımın üstündeki kelebek şeklindeki çizgiye kayıyor. Sonra gözleri bileğime iniyor ve belirgin bir şekilde daha da sinirleniyor.

Antrenör Keenan yanımıza gelerek, "Birkaç sakatlık olmadan bir antrenman kampı olmaz," dedi.

"Üzerinde çok güzel duruyor," diyor Troy, bu da Graydon'ın gerginliğini

daha da artırıyor.

"Bu herif burada ne yapıyor?" diye homurdandı Graydon antrenörüne.

Antrenör Keenan, "Onu davet ettim," diyor. "Bununla ilgili bir sorunuz mu var... Saint?"

Graydon'ın çenesi daha da sıkılaştı ve yemin ederim ki Keenan onun koçu olmasaydı, Graydon'ın kolu şu anda onun boynunda olurdu, ciğerlerindeki tüm havayı sıkıp onu yerde bir deri ve kemik yığını haline getirirdi.

Troy, "Biliyorsun," diyor, "eğer ayak hareketlerinle ilgili endişelerin yarısını bile küçük oyuncağınla ilgili endişelerin arasına alsaydın, sprintleri zar zor tamamlayamazdın."

"Ne dedin?" diye çıkıştı Graydon babasına.

Eyvah.

Troy ve Graydon'a bakıyorum, aralarındaki gerilim o kadar elle tutulur, o kadar yoğun ki on mil yarıçapındaki tüm havayı içine çekiyor.

"Beni duydun," diyor.

Graydon babasının yanına yaklaşıyor, duruşu babasının üzerinde neredeyse hiç heybet göstermiyor.

"Umarım söylediklerinizi doğru anlamamışımdır."

"Hayır, beni duydun. O küçük oyuncağın için o kadar endişeleniyorsun ki, sahada zaten bir yük haline geldin."

Graydon'ın gözleri neredeyse simsiyah oldu ve bir anda kolunu geriye çekip babasının kaburgalarına sert bir yumruk attı, babası inleyerek iki büklüm oldu.

Kahretsin.

"O benim oyuncağım değil. O, altın gibi kalbi olan zeki bir kadın. Biraz saygı gösterin Allah aşkına," diyor Graydon, herkes bize doğru dönerken. Zihnim onun benim hakkımda söylediklerini anlamaya çalışırken, etrafıma bakınca göğsümde bir korku da belirliyor; kampın ilk haftasında kameralara izin verilmediği için bu etkileşimi kaydedip yayamayacaklarına şükrediyorum.

İri yapılı birkaç adam koşarak Graydon'ı kollarından yakalayıp biraz geriye çekerken Troy doğrulup hayatımda duyduğum en manyakça kahkahayı attı. Saçlarını eliyle düzeltip yana eğilerek, kaburgalarını tutarken, "Sonunda, o gözlerde biraz ateş var," dedi. Ardından Koç Keenan'a doğru başını sallayarak, "Bunun bedelini ödet onu," dedi.

Aman Tanrım. Bu hiç hoşuma gitmedi.

Ne yapacağımı bilemeden, hızla, "Ben... ben onun ayak hareketlerinin etkileyici olduğunu düşündüm" dedim.

Troy bana döndü ve dudaklarını daha da yukarı kıvırdı. "Elbette yaptın, tatlım." Sonra da antrenör Keenan'la birlikte oradan uzaklaştı.

Graydon, ellerini yanlarında kasarak arkalarından gelenlerin sırtlarına bakıyor. İri adamlardan biri omzuna vurup, "Bırak gitsin," diyor.

Sonra su molalarını bitirmek için ayrılıyorlar ve beni nefes nefese, her an sinir krizi geçirecek bir savunma oyuncusuyla yalnız bırakıyorlar.

"Şey, bunu kastetmedim—"

"Sakın ağzından bir şey çıkma," diyor, terli saçlarını eliyle düzeltirken, gözleri benimkine kilitleniyor, o acı dolu göz bebeklerinde bir nebze endişe var.

"Graydon, ben—"

"Yapma," diye tersledi ve ardından o endişe, ya da sahip olabileceği herhangi bir kaygı, kayboldu. "Sana eve dönüş için bir link gönderdim. Tek yapman gereken ona tıklamak, araba gelip seni alacak."

"Ah, kendi arabamı çağırabilirim."

Bana çok yaklaştı, neredeyse burun buruna geldi. "Kendine bakabilecek yeteneğe sahip olduğunun gayet farkındayım Maple, bu yüzden bana sürekli hatırlatmana gerek yok. Ama şu anda bağlı olduğun kişi olarak, ihtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olmak benim lanet olası sorumluluğum. Bu konuda benimle tartışmaya girme."

"Ama aslında birbirimize bağlı değiliz." Neden onunla kavga ediyorum? Hiçbir fikrim yok. Felakete davetiye gibi görünüyor.

"Öyleyiz," diye homurdanıyor. "Gönderdiğim bağlantıyı kullanmazsanız bana bildirecek. O yüzden lanet olsun, kullanın onu."

Ardından kaskını kapıp, sahaya dönmeden önce sularını bitiren adam grubuna doğru koşmaya başladı.

Sanırım konu kapanmıştır.

Zekası ve altın gibi kalbi olan bir kadın.

Bunu gerçekten mi kastetti? Çünkü bu, Graydon St. John'dan gelen bir iltifat ve mutlu mu olmalıyım yoksa endişelenmeli miyim bilmiyorum.

Talimatlarını almadan önce, Graydon'ı kendi ortamında ve şimdiye kadar gördüğüm en iri adamlardan bazılarının arasında nasıl da baskın bir şekilde durduğunu gözlemlememe izin veriyorum. Bütün adamlar uzun boylu, ama o açık ara en uzun ve en kaslı olanı. Futbol pantolonu dizlerinin hemen üstünde bitiyor ve çorapları ayak bileklerinde toplanmış halde,

kasları güneş altında parlıyor, vücudundaki en ufak bir hareketle bile kasılıyor. Formasının kolları pazularının üzerinden geçemediği için kolları neredeyse tamamen görünür durumda. Pantolonu kaslı kalçalarına yapışmış, bugün çok baktığım etkileyici vücudunun bir parçası. Ve neredeyse sürekli asık suratı, dağınık ve terli saçlarıyla birleşince, bakışlarımı ondan ayırmam inanılmaz derecede zorlaşıyor. Onu fark etmemek imkansız.

Hele de bana saygısızlık ettiği için babasının kaburgalarına yumruk attığı zamanlarda.

Ya da antrenman kampındaki egzersizler sırasında beni yönlendirirken elini dikkatlice sırtıma koyması.

Ya da popoma vuran bir adamın kafasını neredeyse koparacakmış gibi davranması.

Bu tür barbarca davranışlara ilgi duymamalıydım.

Yine de, bana doğru baktığında, kaskını başına takıp işe koyulmadan önce yüzündeki somurtkan ifade azalırken, ister istemez... aramızda bir şeylerin filizlendiğini hissediyorum. Sanki içimde derin bir ses bana onun sandığım kadar kötü biri olmayabileceğini söylüyor.

Gerçekten daha çok egzersiz yapmam gerekiyor çünkü uzun bir banyodan sonra bile hala kaslarım ağrıyor.

Yarının neler getireceğini ancak tahmin edebiliyorum.

Sabahlığıma sarınmış, saçlarım omuzlarıma dökülmüş halde, yeni kahve makinemle yaptığım kafeinsiz kahveyi alıp, çok ihtiyaç duyduğum dinlenme ve kurabiyeler için koltuğuma oturuyorum.

İşten sonra, şehrin en sevdiğim kurabiye dükkanlarından biri olan By the Dough'a uğradım ve altı tane kurabiye aldım: iki fıstıklı, bir kurabiye ve kremalı, üç de çikolatalı parçacıklı. Bir kısmını dondurdum, bir tanesini de kahvemle birlikte yemek için tabağa koyup büyük bir çikolatalı parçacıklı kurabiye olarak sakladım.

Bileğimdeki destek, atelden çok daha iyi ve bunun için minnettarım. En azından bugün iyi bir şey oldu. Kurabiye ve kahve, Graydon'ı ve ben gittikten sonra antrenmanda başına neler gelmiş olabileceğini düşündükçe boğazımı düğümleyen sinirlerimi yatıştırmak için. Babasının kaburgalarına yumruk attığı için ne tür şeyler yapmak zorunda kaldı acaba?

Umarım ciddi bir şey olmamıştır.

Ancak Graydon'ın öldürücü bakışlarından, bunu tekrar yapmaya da hazır olduğu anlaşılıyordu.

Babasını gördüğü andan itibaren, sabahki tüm rahatlığı kayboldu. Elbette, antrenman yaparken ve takım arkadaşlarının hayatını tehdit ederken daha gergindi, ama yine de bir hafiflik vardı. Ama babasını gördüğünde durum farklıydı. İçinde bulunduğu neşeli hava dağıldı ve sanki üzerine kara bir bulut çökmüş gibi saf, filtrelenmemiş bir öfkeye dönüştü.

İkisi arasında ne oldu da böyle bir tepkiye yol açtı?

Kurabiyemden bir parça koparıp ağzıma atarken, telefonumu alıp Bluetooth hoparlörüme bağlayarak Ed Sheeran'dan bir şeyler çalmaya başladım. En sevdiğim çalma listesini seçtiğim anda Graydon'dan bir mesaj geldi.

Adını görünce midem alt üst oluyor. Bu tepkiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, o yüzden hiç yaşanmamış gibi davranacağım.

Graydon: Bağlantıyı kullandığınız için teşekkür ederim.

Teşekkür ederim?

Vay canına, onun da bu kadar terbiyeli olduğunu bilmiyordum.

Maple: Gönderdiğiniz için teşekkür ederim.

Graydon: Yarın işe gitmeniz için bir tane ayarlayacağım.

Ona bunu yapmasını istemediğimi mesajla bildirmek üzereydim ama dinlemeyeceğini biliyordum. İsteğim boşa gidecekti ve bir fark yaratmayacağını bildiğim için onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Bu yüzden pes ettim.

Maple: Teşekkür ederim.

Graydon: Ben de biraz sonra, siz işten çıkmadan bir saat kadar önce geleceğim. Sabah ve öğleden sonra burada olmam gerekiyor.

Bireysel takım toplantılarımız var.

Maple: Endişelenme. Gelemezsen sorun değil.

Graydon: Orada olacağım.

Tabii ki yapacak, çünkü o sözünü tutan bir tip ve bunun iyi mi yoksa kötü mü bir şey olduğunu çözmekte zorlanıyorum. Sözünü tutması,

güvenilir olduğu ve benimle ilgilenmesi gerektiği gibi saçma fikrinden vazgeçmeyeceği anlamına geliyor.

Maple: Tamam. Şey... size bir soru sorabilir miyim?

Dudaklarımın kenarını ısıyorum, evet demesini umuyorum çünkü gerçekten nasıl olduğunu ve antrenmanın sonunda neler olduğunu öğrenmek istiyorum.

Graydon: Her zaman sorabilirsiniz. Cevap verip vermemek bana kalmış.

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki.

Maple: İyi misin? Antrenmandan sonra başına gelenler ve antrenörünün babana yaptığın şey için gerçekten seni cezalandırıp cezalandırmadığı konusunda endişeliyim.

Graydon: Benim için mi endişelendin, Baker?

Maple: Yani... bir bakıma öyle.

Graydon: Bir bakıma öyle, yoksa tam olarak mı?

Maple: Gerçekten bunu söylememi mi isteyeceksin?

Graydon: Eğer dürüstçe cevap vermeme istiyorsanız, evet.

Maple: Tamam. Seni önemsiyorum.

Graydon: Vay, bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim.

Maple: Beni sinirlendirebilirsin ve içimden sana küfredebilirim, ama birlikte çok yoğun bir ilişki içindeyiz, bu yüzden evet, seni önemsiyorum.

Graydon: Bunu bilmek güzel.

Maple: Yani... bana olanları anlatacak mısın?

Graydon: Hayır.

Maple: Hey! Sana değer verdiğimi söylersem olanları anlatacağına söz vermiştin.

Graydon: Hayır, sormadım. İyi olup olmadığımı sordunuz ve size doğruyu söyleyeceğim. İyiyim.

Onun bu ufak oyunundan rahatsız olup kendi kendime homurdanıyorum.

Maple: Neden bana söylemiyorsun?

Graydon: Çünkü bilmenize gerek yok.

Maple: Ama neden? Bilmemin ne önemi var ki?

Graydon: Çünkü bana acımanıza ihtiyacım yok.

Maple: Sana acımam.

Graydon: Saçmalık.

Maple: Tamam, ama buna ben sebep oldum ve bu beni içten içe yiyip bitiriyor.

Graydon: Hiçbir şeye sen sebep olmadın. Babam sebep oldu.

Maple: Ama bunun sebebi bendim.

Graydon: Hiçbir şey yanlış yapmadın... kafana kask takmayı bilmemen dışında. Bunun için uykunu kaçırma, Baker.

Maple: Ama yapacağım. Kendimi suçlu hissediyorum.

Graydon: İyi olduğumu gösteren bir fotoğrafımı göndermem yardımcı olur mu?

Maple: Yani... belki?

Mesajı gönderdikten hemen sonra geri almak istiyorum, çünkü ne yapıyorum ben? Flört mü ediyorum? Hayır, flört etmiyorum. Sadece... iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Mesela, bilmiyorum, antrenmandan beyin hasarı falan geçirmemiş olduğundan emin olmak istiyorum. En son istediğim şey, o beyin hasarıyla hayvanat bahçesine gelip, beyni çalışmadığı için yanlışlıkla karides buzdolabına düşmesi. Yeni buzdolapları aldık ve o koca vücudu, takılıp düşüp onları paramparça ederdi kesinlikle.

Evet, fotoğraf istememin sebebi sadece buradaki buzdolaplarının güvenliği.

Başka bir şey yok.

Telefonumdan bir bildirim sesi geldi ve hemen resmi açmak için acele ettim.

Graydon, yine yukarıdan çekilmiş bir planda, yakışıklı bir şekilde şekillendirilmiş çene hattını ve morarmış bir gözün çerçevelediği koyu gözlerini görebildiğim bir görüntüde beliriyor. Kalın göğsü ve düz göğüs kasları tamamen görünürken, kaburgalarının üzerinde bir buz torbası duruyor.

Ne oldu böyle?

Sonra onun mesajını okudum.

Graydon: Gördün mü? İyiyim, Baker.

Öfkeyle cevap yazıyorum.

Maple: Gözündeki morluk ve kaburgalarındaki buz dışında başka ne oldu?

Graydon: Kaskımı yanlış takmışım.

Maple: Ciddi söylüyorum, Graydon.

Graydon: Ve size iyi olduğumu söylüyorum. Bu yüzden endişelenmeyin. Tamam mı?

Maple: Endişeliyim. Sana hep böyle mi davranılacak?

Graydon: Hayır, babama yumruk atmaktan vazgeçersem. Ama senin hakkında kötü şeyler söylerse, o zaman evet, bana böyle davranılacak.

Maple: Şimdi seni kışkırtmaya çalışacak.

Graydon: Evet, yapacak.

Maple: Bu acıya değmem.

Graydon: Bana güven... öylesin. Yarın görüşürüz, Baker.

Mesajına bakıyorum, midemdeki kelebekler çılgınca çırpınıyor, anlamaya çalışıyorum. Bana attığı karanlık, tehlikeli bakışlardan, hassas, destekleyici mesajlara, babasının önünde yaptığı iltifatlara kadar, onu nasıl çözeceğimi bilmiyorum. Ve onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, ondan hoşlanmamak o kadar zorlaşıyor.

BÖLÜM 20

GRAYDON

Gece geç saatteki bireysel antrenmanda aldığım acımasız darbelerden sonra kaburgalarım buz torbası bağlamış, yeni duş almış bir halde antrenman odasından çıkarken antrenörüm arkamdan "Buz sürmeyi unutma" diye seslendi.

Detaylara girmeyeceğim ama Koç Keenan sözünü tuttu ve biliyorum ki sezon başlangıcına biraz daha yakın olsaydım, aynı muameleyi görmezdim. Belki de para cezası alırdım, ama o neyin yanına kalabileceğini biliyordu ve bunu yaptı, yardımcılara da beni tam olarak neye maruz bırakmaları gerektiğini söyledi. Koruyucu ekipman olmadan, onların bloklama pedlerine karşı sprintler atmak zorunda kaldığım sırada ardı ardına darbeler aldım...

Ama geri adım atmadım. Yüzümde en ufak bir acı belirtisi bile göstermeden, durumu kabullendim.

Bence bu onu daha da sinirlendirdi, bu da olayı daha da tatlı hale getirdi.

Cebimden anahtarlarımı çıkarıp oyuncuların otoparkına doğru yöneldim. Takımın geri kalanı maç videolarını inceliyordu; bu işi bu akşam tek başıma yapıp ertesi gün yapılacak bir sınavda rapor vermem gerekecek, çünkü Koç Keenan bana o kadar güvenmiyor. Gerçi beni bu duruma sokan da onlar.

Dün gece Flock and Tackle hesabını kontrol ettim ve hesap inanılmaz derecede büyüyor ve çok fazla paylaşım alıyor. Dünkü Maple ve benim antrenmana hazır ekipmanlarımızla çekilmiş fotoğrafımız, ilk paylaşımımız dışında şimdiye kadar en çok yorum alan paylaşım oldu. Gretchen mesaj attı ve şimdiden ürünlerin tanıtımını yaptıklarını ve satın almak için bir web sitesi hazırladıklarını söyledi. Elde edilecek tüm gelirin hayvanat bahçesine gideceğini belirttim.

O da kabul etti. Neyse ki.

Ayrıca bana bugün hayvanat bahçesinde medyanın olacağını, benimle ve çocuklarla konuşacaklarını söyledi. Maple ve ben yaptığımız işe dikkat çekmeyi başardığımız için, Bennett ve OC'yi de işin içine katmak ve onların

yaptıklarına da ışık tutmak istiyorlar; yani bugünkü paylaşım onları da içerecek.

Kamyonetime atlayıp hayvanat bahçesine yirmi dakikalık kısa bir yolculuk yapıyorum; antrenman tesislerine, hatta evime çok uzak olmaması beni mutlu ediyor. En çok nefret ettiğim şey ise trafikte araba kullanmak.

Arka otoparka girip kamyonetimi park ettiğimde, Maple'ın ilk gün bana verdiği su şişesini alıp OC'nin aptal sesini duyabileceğim B Kapısı'na doğru yöneliyorum.

"Lanet olsun, bu bayağı kötü bir morluk," diyor. "Hepsi de kasktan mı kaynaklanıyor?"

Kapıdan içeri girdim ve diğer tarafta Maple'ı buldum; kolu atel içinde, gözü şişmiş, etrafında siyah bir halka vardı ve kaşı kesikten dolayı kabarmıştı.

"Aman Tanrım," dedim etrafımızdakileri umursamadan yaklaşırken. Yüzünü kavrayıp inceledim. "Bunu dün gece buzladın mı?"

Beni ve gözümün etrafındaki çirkin morluğu görünce gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım, Graydon. Gözün..."

"Sana bir soru sordum Baker. Bunu buzladın mı?"

Geriye doğru bir adım attı ve OC'nin ikimize de bakıp her hareketimizi incelediğini gördüm. "Siyah gözler. Daha iyi bilmeseydim, onun huysuzluğundan bıktığını ve karşılık verdiğini düşünürdüm."

"Ona vuracağımı mı düşünüyorsun?" diye ona döndüm, bunun üzerine Maple hızla yaklaştı ve elini göğsüme bastırdı.

"Sadece şakaydı, dostum. Sadece şakaydı." OC geri adım atıyor.

"Dur," diyor Maple, beni iterek... daha doğrusu itmeye çalışarak, ama yumuşak huylu yapısı benim öfkeli, öldürmeye hazır halime karşı koyamıyor. Elini boynuma götürüyor, orada yakalıyor ve dikkatimi kendine çekiyor. "Dur."

Gözlerine bakmak, elinin göğsümde olması, bedeninin benimkine bu kadar yakın olması, içimde biriken gerginliği hafifletmemi sağlıyor.

"Şimdi, biraz konuşalım." Şaşırtıcı bir şekilde elimi tuttu ve OC'nin seslenmesiyle birlikte beni etkinlik binasına doğru çekti.

"Seni de görmek güzel dostum. Sonra görüşürüz."

O şerefsiz, sürekli sınırlarını zorluyor ve benim sinirlerimi bozuyor.

Binaya girdiğimizde Maple beni tamamen boş olan arka mutfağa götürdü. Bana döndü ve bana ne kadar aptal bir herif olduğumu söylemesini

bekliyordum, ama sonra ifadesi yumuşadı ve "İyi misin? Bu... kötü görünüyor, Graydon," diyerek beni şaşırttı.

"Sorun yok," dedim, o da arkasındaki tezgâha yaslanıp beni incelerken. Göz göze daha çok bakmak istediğim için yaklaştım, sonra belinden tutup tezgâhın üzerine oturttum. Ellerim hâlâ yanlarında dururken dudaklarından şaşkın bir nefes çıktı. Kendime bir adım geri çekilmem gerektiğini söyledim ama bedenim beni dinlemedi.

Elimle yanağını okşayarak gözünü inceledim. "Bunu buzlamadın."

"Evet, yaptım," diyor.

"Öyleyse neden hala şiş?"

"Belki de vücudum kırık bileğimi iyileştirmeye çalışıyordur?" Omuz silkti. "Sorun değil. Herkese benim gibi biriyle uğlaşmamaları gerektiğini hatırlatıyor." Tehditkar bir ifade takınmaya çalıştı ama bu sadece dudaklarımın hafifçe yukarı kıvrılmasına neden oldu, çünkü onda tehditkar hiçbir şey yoktu. "Aman Tanrım." Daha dik oturdu. "Aman Tanrım, az önce Graydon St. John'u mu güldürdüm?"

Gözlerimi abartılı bir şekilde deviriyorum.

Sözlerine devam ederek, "Gazeteleri arayın. Tellalı çağırın. Dedikodu dergilerine haber verin. Graydon St. John nasıl gülümseyeceğini biliyor." diyor.

"İşiniz bitti mi?"

"İşimi bitirmemi ister misin?"

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"O halde ben işimi bitirdim."

"Güzel." Gözlerini biraz daha inceliyorum. "Baş ağrınız veya baş dönmeniz oldu mu?"

"Hiçbiri. Ya sen?"

"Evet, baş ağrım tam önümdeki tezgahın üzerinde duruyor."

Yüzü ifadesizleşti. "Komik değil."

"Öyle olduğunu düşünmüştüm."

Morarmış yere dokunuyorum. "Hassas mı?"

"Biraz, ama kötü bir şey değil. Bence sadece berbat görünüyor. Kolayca morarıyorum galiba. Gerçi görünüşünden anladığım kadarıyla sen de öylesin."

"Hayır, bunu hak ettin, seninki ise kaskla kafana vurmaktan kaynaklanıyor. Arada büyük fark var."

"Bunun hak edilmiş bir şey olduğunu bana anlatacak mısın?" diye

soruyor.

“Hayır.” Gözlerim onun gözleriyle buluştu ve o da elini kaburgalarımın bastırdı.

“Bu acıtıyor mu?”

Bu kadar çok seveceğimi düşünmemiştim. Keşke ten tene olsaydı. O zaman daha iyi olurdu. Belki onun tişörtünü de benimkini de yırtardım—

Durmak.

Burası Maple, öyle sıradan bir ilişki yeri değil. Tanrım, en son ne zaman seviştim? Bir saniye düşünüyorum, hatırlamaya çalışıyorum, yani... epey zaman olmuş.

Sanırım bu yüzden onun dokunuşunu bu kadar çok beğeniyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, endişeli bir ifadeyle.

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

“Emin misin? Çünkü bir an için acı çektiğini sandım.”

Evet, çünkü saçma bir nedenden dolayı, vücudum ve aptal beynim bana senin bana dokunmandan hoşlandığımı söylüyor ve bunu nasıl yorumlayacağımı gerçekten bilmiyorum.

“Olumlu.”

“Ve bu da—Ah,” diyor Phil içeri girerken. Maple ile benim bulduğumuz pozisyon, cinsel ilişkiyi çağrıştıran bir pozisyon değil, ama tanışıklığı da çağrıştırmıyor. “Affedersiniz, Hank'e etrafı gösteriyordum sadece.”

Çile.

Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyor?

Maple göğsüme vurup çığlık atarak tezgahın atlıyor, tam o sırada da Gözlüklü Küçük Sürtük kapıda beliriyor.

Asla olmaz.

Maple'ın kendini onun kollarına atıp sıkıca sarılmasını izliyorum. Tabii, kolundaki o lanet olası destekle olabildiğince sıkı sarılıyor. “İşi mi aldın? Aman Tanrım, bu inanılmaz!”

İş ne?

Ne iş?

Ve muhteşem mi?

Bu anı tarif etmek için aslında çok daha fazla sıfat düşünebilirdim. “Muhteşem” bunlardan biri değil.

“Evet.” Onu sıkıca kucaklıyor, eli belinin alt kısmına yayılıyor ve onu

ondan koparma isteği göğsümü sıkıştırıyor, bir hamle yapmam için bana yalvarıyor.

Onu zorla uzaklaştırmadan önce, bir saniyesi var, çekip gitmesi için.

Şans onun yanında çünkü kız onu bırakıp geri çekiliyor. "İyi birini işe almışsın," diyor Maple, öyle bir heyecanla ki bu kızın bunca zamandır nerede saklandığını merak ediyorum. Benim yanımda kesinlikle bu kadar heyecanlı değil. Gerçi, ona heyecanlanacak bir şey veriyor muyum ki? "Peru'da birlikteyken ondan çok şey öğrendim. Flamingoları çok önemsiyor."

Durun bir dakika...bu Peru Çocuğu mu?

Gözlüklü Küçük Sürtük, Peru Çocuğu mu?

Bu... bu duymak istemediğim bir bilgiydi çünkü Peru Boy'dan bahsettiğinde gözlerindeki o bakışı, o hayalperest bakışı hatırlıyorum. Özlemi. Hayal kurmayı. Ve bu o mu?

Sinirlerim bozuluyor.

Göğsümde hafif, nabız gibi atan bir panik patlak veriyor.

Ve Maple ile tanıştığımdan beri ilk defa, belki de... kahretsin, belki de ona karşı "duygularım" olduğunu hissediyorum.

İsa Mesih.

"Eğer daha önce bahsetmediysem, gerçekten harika görünüyorsunuz," diyor OC, günün son çekimi için beklediğimiz binanın duvarına yaslanırken. Hepimiz takım kıyafetlerimizi ve kot pantolonlarımızı giymiş, takım sahipleri tarafından aşağılanmış bir grup serseri gibi görünüyoruz ve şu anda aklımdaki tek şey Maple'ın Gözlüklü O sürtükle nasıl olduğu. Muhtemelen kahkaha atıyorlar, birbirlerine dokunuyorlar ve Peru'da geçirdikleri eski anıları konuşuyorlar.

Bunun olma ihtimali ne kadar?

"Gözümü Photoshop'layacaklar herhalde," diye homurdanıyorum, aptal hayvanat bahçesi su şişemden bir yudum alırken.

"Gözden bahsetmiyordum, dostum."

"Evet, biraz... keyifsiz görünüyorsun," diyor Bennett muzı soyup büyük bir ısırık alırken.

"Moralim bozuk değil," diyorum, oysa aslında biraz moralim bozuk.

Tanrım, kafamı kontrol ettirmem gerek. Kızgın olmam gerekmez miydi? Ateş püskürmem gerekmez miydi? Röportajlar sırasında üzerimize tuttukları o lanet olası ışıklardan birini çoktan devirmiş olmam gerekmez miydi?

"Şey, bir bakıma öyle. Neler oluyor?" diye soruyor OC, tam Maple yanından geçerken, Slutty Little Glasses da onun yanında yürüyor.

"Hey," dedi el sallayarak ve sonra hayvanat bahçesinin ön tarafına doğru ilerlerken dikkatini tekrar ona çevirdi.

Onları izliyorum, beden dillerini inceliyorum, sırf zihinsel gücümle onları ayırmaya çalışıyorum. Ama o gülerken ve omzuna çarparken, o da elini bir saniyeliğine sırtına koyup sonra o da gülerken, onlar yerlerinden kıpırdamıyorlar.

Ve işte böylece, içimde bir öfke kıvılcımı patladı ve neredeyse homurdanmaya başladığımı hissedebiliyordum, o pislige saldırmaya hazırdım.

"Şey, sanırım bunun şu karşıdaki adamla bir ilgisi var," diyor Bennett, duygularımı gizleyemediğimi açıkça anlamış bir şekilde.

"Evet, bence tam isabet ettin dostum," diyor OC. "Peki o kim?"

Gözlerimi onlara diktim ve alçak sesle, "Sürtük Küçük Gözlükler," dedim.

"Hayırrr," diye uzatarak söyledi OC, onlara bakmak için döndü.

"Lanet olsun, gerçekten mi?" diyor Bennett de dönerek.

Ve hep birlikte, gözden kaybolana kadar onları izliyoruz.

"Kahretsin," diye mırıldandı OC. "Bu hiç iyi değil. Sanırım Gladdy Babalarını bir araya getirmemiz gerekiyor."

Ona döndüm ve neredeyse boğazını sıkacak gibi oldum. "Biz kendimize öyle demeyeceğiz."

"Ama siz bize bir şey demek istiyorsunuz..." Bennett araya girip beni döndürünce, adam neşeli bir şekilde gülümsüyor.

"Onları birlikte görünce verdiğin tepkiden, ona karşı hisler beslemeye başladığını tahmin ediyorum."

Başımda şapkayı düzeltirken, sinirle homurdandım. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sadece aralarında olanlardan hoşlanmadığımı biliyorum. Tam bir alçak herif. Yani, sapık olup da onunla aynı hayvanat bahçesinde iş bulmak ne demek. Kendine bir hayat bul artık!"

"Kesinlikle katılıyorum." OC başını salladı. "Tam bir sapık."

"Aynen öyle. Hayvanat bahçesi az önce sapık bir herifi işe aldı. Sapık

birini işe alan bir hayvanat bahçesini nasıl destekleyeceğiz ki?” Maple ve Gözlüklü Küçük Sürtük'ün uzaklaştığı yere doğru işaret ediyorum.

"Harika bir nokta," diyor OC, öfkemi daha da körükleyerek. "Bence bunu onların dikkatine sunmalı ve onu burada, hemen işten çıkarmalarını talep etmeliyiz, çünkü o sürtük gözlüklü sapık herif."

"Evet, yapmalıyız," diyorum, etrafta resmi bir yetkili bulmak için etrafa bakınarak.

Bennett, "Biliyorsunuz, Slutty Little Glasses'ın işten çıkarılması gerektiğini düşünsem de, sapık olduğuna dair elimizde yeterli kanıt olduğunu sanmıyorum," diyor.

"Evet, öyleyiz. Yüzüne bakın," diyorum mantıksızca. "Sapık."

OC, "Kesinlikle katılıyorum," diyor ve bu da onu daha da çok sevmemi sağlıyor.

"Haklı olsa da, bunun geçerli olacağını sanmıyorum. Ve en son isteyeceğiniz şey, somut kanıt olmadan 'sapık' diye bağırдыңızın duyulması. Hiçbirimizin böyle bir basın ilgisine ihtiyacı yok."

OC, elini yüzüne doğru sallayarak, "Kanıt kimin ihtiyacı var ki, kokusundan bile anlıyoruz?" diye soruyor. "Sapık sıvısıyla karışmış kusmuk gibi kokuyor."

Tamam, şimdi biraz fazla ileri gidiyor.

Bennett, "Ona yaklaşmaya bile cesaret edemedin," diye karşılık verdi.

"Yakından bile olsa nasıl bir tavır sergilediğini anlayabiliyorum. Kovulmasını talep ediyorum."

"Tamam, sesini kıs," dedim, etrafımızdakiler konuşmamıza dikkat etmeye başlayınca öfkem iyice kabardı. "Burada bu konuyu konuşmamalıyız."

"Hayır, Gladdy'yi tekrar toplamamız gerekiyor—" OC, ona dik dik baktığını görünce sözünü kesti. "Yani, daha sonra tekrar toplanmamız gerekiyor. Telefonlarınızı şarj edin çocuklar, çünkü yapacak işimiz var."

Flamingo binasının duvarından kendimi iterek uzaklaşırken, Maple'ın çantası ve su şişesiyle dışarı çıktığını görünce, "Bugünlük işin bitti mi?" diye sordum.

"Evet, öyleyim. Basın gününüz nasıl geçti?"

“Kahretsin,” diye cevap verdim, çantasını elinden alıp omzuma asarken. Bana hafifçe gülümsedi ve elini tutma isteği duydum, ama kendimi tuttum, çünkü Tanrım, asla o noktaya gelmeyeceğim.

“Hey, Maple,” diye seslendi Gözlüklü Küçük Sürtük, bu da ense tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. “Bunu unuttun.”

Kadın arkasını döner ve adam ona bir kağıt parçası uzatır. “Teşekkür ederim.”

Gözlerini ondan ayırmadan, “Eve bırakmamı ister misin?” diye soruyor.

O daha cevap veremedi, “Anladım,” diye araya girdim.

Gözlüklü küçük sürtük bana bakıyor. “Emin misin? Onun yaşadığı yere o kadar da uzak değilim.”

Bu adam onun nerede yaşadığını nereden biliyor ki?

“Dört blok ötedeyim,” diyorum.

“Gerçekten mi?” diye soruyor Maple. “Bunu bilmiyordum.”

“Onun bölgesinde mi yaşıyorsunuz?” diye soruyor. “Alışık olduğunuz o lüks yaşam tarzına pek benzemiyor.”

Dudaklarımı birbirine sürterek, gözlüklerini kafasına saplamamaya çalıştım. “Neden kendi işine bakmıyorsun?”

Gözleri irileşti ve Maple hızla bana yaklaşıp elini göğsüme koydu. “Sorun yok, Hank. Graydon’la konuşmam gereken şeyler var.”

Bize dik dik bakıyor ve bana meydan okumaya cesaret etmesini istiyorum.

Ona meydan okuyorsun galiba.

Birkaç saniye sonra başını salladı ve bir adım geri çekildi. “Yarın görüşürüz.”

“Evet, yarın görüşürüz,” dedi ve beni otopark yönüne doğru dürttü, ama ben Maple’ı yanıma alıp yola koyulmadan önce ona son bir kez daha ters baktım.

Kamyonetime ulaşana kadar sessizce yol alıyoruz. Yolcu tarafına geçip kapıyı onun için açıyorum, sonra da kamyonete binmesine yardım etmek için elimi uzatıyorum; kabul edeceğini beklemiyordum ama kabul edince, göğsümdeki öfkeyi bastıran bir rahatlama hissi oluşuyor.

Çantasını ayaklarının yanına bıraktım ve o emniyet kemerini takarken kapısını kapattım.

Yan tarafıma yerleştikten sonra kamyonu çalıştırıp otoparktan çıkıyorum.

“Biliyorsun, o iyi bir adam,” diyor Maple, bu da direksiyonu ikiye

bölmek istememe neden oluyor.

"Eminim," diyorum dişlerimi sıkarak, çünkü hakkında konuşmak istediğim son kişi o.

"Peru'dayken bu kadar kolay uyum sağlayabilmemin sebeplerinden biri de oydu," diye devam ediyor ve bu lanet kadın hayatıma girene kadar farkında bile olmadığım kıskançlığı daha da artırıyor.

Ama bunu yutuyorum çünkü durumun düzelmeyeceğini kesin olarak biliyorum. Ondan ne elde etmek istediğimden bile emin değilim, ama bildiğim şey şu ki, kıskançlık göstermek ve o herifin testislerini nasıl koparmak istediğimi söylemek bana hiçbir şekilde yardımcı olmayacak.

Bu yüzden, alışık olduğum yöntemlerin çok dışında bir taktik denemeye karar verdim.

"Bana Peru'dan hiç bahsetmedin."

Gözlerinin şaşkınlıkla bana baktığını hissedebiliyorum, çünkü evet, sanırım gerçekten de çok kişisel bir şey hakkında konuşmadık. Sadece birbirimize havladık.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Omuz silkiyorum. "Peki, en başta neden gittin ki?"

"Hayatımın fırsatydı," diyor hayalperest bir sesle. "Üniversitede okurken hayalim hep vahşi doğaya çıkıp hayvanları doğal ortamlarında incelemektir, bu yüzden bu fırsat ortaya çıktığında, seçilmeyi umarak çok heyecanlandım."

"Orada ne kadar süre kaldınız, tekrar söyler miydiniz?"

"Üç yıl. Hayat çok farklıydı. Daha yavaş, daha az kaotik. Buradaki hayatımın ne kadar dağınık olduğunu görmemi sağladı. Bu yüzden dairem senin gözünde sadeydi." Renksiz ve boş, benim seçeceğim tanımlayıcı kelimeler olurdu, ki bu kadınla hiç uyuşmuyor. "Birçok gün sadece oturup gözlem yapardım, doğanın beni en güzel şekilde çevrelediğini hissederdim. Elbette, evimi, ailemi ve arkadaşlarımı özlediğim günler de oldu ve işte o zaman Hank devreye girdi ve beni rahatlattı." Bu hiç hoşuma gitmedi. "Yani evet, aramızda bir bağ var çünkü birlikte çok eşsiz bir deneyim yaşadık."

Başımı salladım, aslında onun hakkında hiç konuşmak istemiyordum.

"O çok koruyucu," diye devam ediyor. "Peru'daydı, şimdi burada."

"Bunu görebiliyorum," diyorum gözlerimi yoldan ayırmadan.

"Ona senin iyi bir adam olduğunu söyledim." Bu, kaşlarımı çatmamı

sağlıyor. “Çünkü senin hakkında sorular soruyordu. Sende ne gördüğümü merak ediyordu.”

"Bunu mu sordu?" Gözlerimi ona diktim. "Ona bunun bir halkla ilişkiler ilişkisi olduğunu söyledin mi?"

Başını salladı. "Hayır, gizlilik sözleşmesi imzaladım, bu yüzden ona söylemedim. Ama ortak noktamızın ne olduğunu anlamadığı için kafası karıştı."

"Bu onun lanet olası işi değil. Ona bunu söyledin mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Ama ona sende herkese göstermediğin bir iyilik gördüğümü söyledim. Ayrıca koruyucu bir yapın olduğunu ve görünüşünden dolayı senin hakkında önceden oluşmuş bir fikir olsa da, görüldüğün gibi biri olmadığını söyledim."

Çenemi oynatarak sözlerinin zihnimde yer etmesini bekledim.

"Ve ben de buna inanıyorum," diyor, mahallemize yaklaşıırken. "Bence sen, arkasına saklanmaya çalıştığın maskeden çok daha fazlasısın."

"Bu bir maske değil," diyorum. "Ben buyum."

"Belki, ama eminim ki pek çok kişiye göstermediğin başka bir yönün de var."

"Hangi taraf oluyor?" diye soruyorum, apartmanının önüne yanaşırken. Arabayı park edip ona doğru dönüyorum.

Hafifçe gülümsüyor, gözünün üzerindeki morluklarla çevrili kesiğe rağmen lanet olası yüzü çok güzel. Emniyet kemerini çözüyor ve bana doğru yaklaşıyor, bakışları benimkilerle buluşurken başını yana eğiyor.

"Beni belimden tutup tezgâhın üzerine oturtacak ve morarmış gözümü görünce iyi olup olmadığımı kontrol etmek için yüzümün yanına dokunacak olan taraf." Daha da yaklaşıyor. "Ve ne kadar pahalı olduğunu bildiği halde tıbbi yardım almamı sağlayan adam. Dairemin rahat ve yiyecek dolu olmasını sağlayan adam." Son birkaç santimi de yaklaşıyor, şimdi tam yanıma oturuyor, elini yüzüme götürürken nefesimi kesiyor. "Ve nereye gidersem gideyim beni götürecek birini ayarlayan ve mümkün olduğunca beni kendisi arabayla götürmeyi kişisel görevi haline getiren adam. İşte herkese göstermemeniz gereken kişi bu."

Bir kez daha gülümsedi, sonra eğilip yüzümün yan tarafına çok nazik bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, Graydon. Her şey için."

Çok şaşırdım.

O kadar kendimden geçmiştim ki, kalbim göğsümde hızla çarparken,

heyecandan gümbür gümbür atarken, o uzaklaşırken, çantasını alırken ve kamyonumdan inerken bir santim bile kıpırdamadım.

Kapıyı kapatmadan önce gözlerimin içine bakıp, "Yarın görüşürüz, Graydon," dedi.

Sonra göz kırptı ve kamyonun kapısını kapatıp dairesine giden merdivenlerden yukarı koşmaya başladı; ben de tüm yol boyunca gözlerimi onun kalçalarına dikmiştim.

Kahretsin.

Ben.

BÖLÜM 21

GRAYDON

OC: Yani bu konuda konuşacak mıyız?

Bennett: Mesaj attığın için çok şükür, yoksa ilk mesaj atan ben olmak istemezdim.

OC: Biliyorsun, her zaman ilk ben olacağım. Bundan hiç utanmıyorum.

Bennett: Hiçbir şeyden utanmıyorsun, bu yüzden de zürafa pisliğine oturduğunu tüm Körfez Bölgesi'ne anlattın.

OC: Hey, Gretchen bunun anlaşılabilir olduğunu ve insanların takımı daha çok sevmesine yardımcı olacağını söyledi.

Bennett: Ya da sadece seni küçük düşürmeye çalışıyordu.

OC: Ne olursa olsun, eğer forma satışlarım yardımcı olacaksa, utançtan döktüğüm gözyaşlarımı paramla silerim.

Graydon: Kokuyu tarif etmenize gerek yoktu.

Bennett: Koku kısmı gerekli değildi.

OC: Koku konusunda biraz sınırları zorlamış olabilirim, ama hikayeyi paylaşmaktan utanmıyorum.

Graydon: Açıkçası.

OC: Mesaja cevap verdiğine ve hapiste olmadığına sevindim, çünkü Slutty Little Glasses'a hırçın bir şekilde bağırman bu gece nerede olduğun konusunda beni endişelendirmişti.

Bennett: O sürtük gözlüklü kız için endişeleniyorum.

OC: Biliyorum, Gray Gray'in burnundan buhar çıktığını gördüm.

Graydon: Sakın bana öyle seslenme.

Bennett: Neden, dostum? Neden bir takma ad denemeye çalışıyorsun?

OC: Sadece ne kadar yakın olduğumuzu test ediyorum.

Graydon: Birbirimize takma isim verecek kadar yakın asla olamayacağız.

OC: Yazık, Gray Gray'i biraz severdim. Neyse, bizi terk ettikten sonra ne oldu?

Bennett: Bunu bilmek istediğim için kendimden nefret ediyorum.

Graydon: SLG onu kendi evine götürmeye çalıştıktan sonra ben onu eve götürdüm. Ne düşündüğünü anlamıyorum. Sonra bana birkaç şey söyledi ve kamyonetimden inmeden önce yanağımdan öptü.

OC: Hıh, NE? Dur bir dakika. Bize öylece öpüştüğünü mü söyleyeceksin?

Graydon: Yanağa. Abartmaya gerek yok.

OC: Bu çok büyük bir olay.

Bennett: Yani, çok büyük diyemem ama bir şey işte. Daha önce seni öptü mü?

Graydon: Hayır.

OC: Seni öptükten sonra ne yaptın? Sen de onu öptün mü? Kucağına mı çektin? Ona karşı gizli duyguların olduğunu mu söyledin?

Graydon: Hayır, aptal. Ben sadece... bilmiyorum. O kadar şok olmuştum ki gerçekten hiçbir şey yapmadım.

OC: Şaşkına dönmüş, koca adamımız şaşkına dönmüştü. Bu da bir bakıma sevimli.

Graydon: Bu hiç de sevimli değil.

Bennett: Çok sevimli.

Graydon: Bennett!

Bennett: Üzgünüm ama öyle.

OC: Kabul et, sevimliydi.

Graydon: Hiçbir şeyi kabul etmiyor.

OC: En azından şunu söyleyin: Beğendiniz mi?

Graydon: Ağzımda olsaydı daha çok hoşuma giderdi.

OC: Göğüs uçlarım birden sertleşti.

Bennett: İğrenç.

Graydon: Ve ben işimi bitirdim.

"Bu işte gerçekten çok iyi olmaya başladın," diyor Maple, ben bir yandan bulaşıkları yıkarken bir yandan da bana sürtünerek.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım, bu da onun gülmesine neden oldu. "Pembe eldivenlere gerek yoktu." Flock and Tackle için çektiğimiz bir fotoğrafta bana giydirdiği lastik eldivenleri gösterdim.

"Şu ana kadar gelen yüz yoruma bakılırsa, bence bunlar kesinlikle gerekliydi."

"Şimdiden mi?" diye homurdanıyorum, bu sosyal medya işinden hâlâ nefret ediyorum.

"Evet. Fark etmediyseniz, oldukça popüleriz."

"Harika." Gözlerimi devirerek ona karşılık verdim.

Tezgaha yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde beni izliyor. "Antrenman kampının ilk haftasını nasıl değerlendirirsin?"

"Neden bana soruyorsun? Ben sana sormalıyım." Son bulaşığı da ovup duruladıktan sonra kuruması için kenara koydum.

Bugün antrenmana gelmedi ve ben de işim bittikten sonra onu eve götürmek için hayvanat bahçesine geleceğimi söyledim... bu hafta her gün yaptığım gibi. Neyse ki, Koç Keenan, video antrenmanlarıma devam ettiğim sürece akşamları antrenman kampından ayrılmama izin verme konusunda cömert davrandı.

Onun iyi niyetli olduğunu mu düşünüyorum? Kesinlikle hayır. Bence Welcott, kamuoyuna göre sezonun başlamasıyla ilgili heyecanımı bulaşık yıkayarak artırdığım için Keenan'a bana karşı daha yumuşak davranmasını söylüyor.

"İlginçti..." Bana doğru gülümsüyor. Son birkaç gündür aramızda bir rahatlama bulmuş gibiyiz. Eskisi kadar kavga yok, sadece ara sıra ateşimiz yükseliyor. "Gerçekten ağrılarım var, ama umarım bir süre sonra geçer."

"Gözüm daha iyi görünüyor."

"Evet, o kadar da acıtmıyor."

"Güzel," diyorum beceriksizce, çünkü bu saçma sapan laf kalabalığı işinden hoşlanmıyorum. Seçimim olsa sessiz kalırdım ama o izin vermiyor. İster burada, ister arabada, isterse de antrenman kampında olsun, sürekli benimle sohbet ediyor. Her yerde bu konuşma var ve kendimi kaçış yolu olmadan içine çekilmiş hissediyorum.

"Peki bu hafta sonu ne yapıyorsunuz?"

"Kamp," diyorum. "Haftada altı gün."

Sevimli burnu kırışıyor. "Ah, bu hiç eğlenceli değil. En azından pazar

günün var. Bir şey yapacak mısın?"

Aklım anneme ve sezon dışı dönemde onunla olan düzenli buluşmamıza gidiyor. Sezon başlayınca programım daha düzensiz oluyor ama elimden geldiğince çok ziyaret etmeye çalışıyorum. Gitmesem bile fark etmezdi belki ama bu düşünce bile kalbimi kırıyor.

"Şey, evet." Ayrıntıya girmeden enseme çekiştiriyorum.

"Hiç de kaçamak bir cevap değildi." Sırıttı ve yanıma dürttü. "Biliyorsun, randevuya çıkamazsın, değil mi? Şu an bana çok bağlısın."

"Evet, farkındayım," diyorum.

"Peki, ne oldu? Ha, pazar günleri örgü derslerine mi gidiyorsun ve bunu itiraf etmekten utanıyor musun? Dinle Graydon, sana şunu söylemek için buradayım: Eğer Olimpiyat dalgıcı Tom Daley Olimpiyatlar sırasında örgü örebiliyorsa, sen de maç sırasında örgü örebilirsin." Daha yakına eğilip fısıldadı, "Ve bence taraftarlar bunu çok sevimli bulacaktır."

"Yapmazlardı," diye karşılık veriyorum. "Bana bira fırlatır, kıcımı sıranın arkasına geçirmemi söylerlerdi."

"Örgü örmen için seni desteklerim."

"Maça geliyor musun?" diye soruyorum, pazar günleri ne yaptığım konusundaki konuyu değiştirerek.

"Hepimiz maça gelmekten bahsettik," diyor Slutty Little Glasses, konuşmamızın tam ortasına girerek.

Kimse seninle konuşmuyordu, pislik herif.

"Bunu bir hayvanat bahçesi gibi bir şey haline getirebiliriz diye düşündün, değil mi Maple?" Yanına, benim hiç hoşuma gitmeyen kadar yakın bir şekilde duruyor.

"Evet, yaptık. Sizi desteklemenin eğlenceli olabileceğini düşündük."

Orada olmasını istediğim tek kişi o.

Ve onun benim formamı giymesini istiyorum.

Ve ben onun elli yarda çizgisinin en ön sırasında olmasını istiyorum.

"Aslında futbol hakkında pek bir şey bilmiyoruz," diye şaka yapıyor ve Maple'ı güldürüyor.

"Hayır, öyle düşünmüyoruz." Biraz daha gülüyor. "Az önce doğru takımı desteklemeyi umduğumuz konusunda şakalaşıyorduk."

Birlikte kıkırdıyorlar ve bu çok tatlı değil mi?

Öyle değil.

Ondan nefret ediyorum.

O aptal suratını istediğimden daha sık görmek zorunda kalmaktan nefret

ediyorum.

Onunla aynı yerde çalışmasından ve aralarında özel şakalar olmasından nefret ediyorum.

Ve ne zaman ben etrafta olsam ona bu kadar yakın olma ihtiyacı hissetmesinden nefret ediyorum. Peru haklarını savunarak elini pantolonunun içine sokmadığına şaşıyorum.

"Neyse, dört gözle bekleyeceğimiz bir şey," diye ekliyor Maple, gerginliğimi açıkça hissederek.

Tezgahtan kendimi iterek uzaklaştım. "Hazır mısınız?"

"Ha, doğru. Evet. Hemen çantamı alayım."

O, beni o sürtük gözlüklü kızla baş başa bırakıp gitti ve o da utanmadan benimle konuşmaya kalkıştı.

"Onu seviyorsun, değil mi?"

"Harika bir tespit," diyorum. "Hem de iyi yapmışsın, çünkü o benim kız arkadaşım."

Bir an beni inceliyor, sanki beni korkutmaya çalışıyor gibi.

Acınası.

Birkaç saniye sonra da, "Şimdilik kız arkadaşın olabilir..." diyor.

Ardından da havalanıyor.

Bu herif az önce ne dedi böyle?

Az önce beni tehdit mi etti?

Ben?

Benim neler yapabileceğimi biliyor mu? Bacağını kolayca koparıp, ızgara yapıp, meze olarak yiyebileceğimi biliyor mu?

"Hazır mısınız?" diye soruyor Maple, odaya geri dönerek ve zihnimde kaynayan tehlikeli düşüncelere dalmamı engelliyor.

Neyse ki onun için şanslı bir durum.

Çıktığı yerden arkamı döndüm, bu hafta her gün yaptığım gibi çantasını elinden aldım, sonra onu kamyonetime doğru otoparka götürdüm; tüm yürüyüş boyunca sinirlerim neredeyse beni yiyip bitiriyordu.

Şimdilik... sanki bir yarış varmış gibi. Sanki benden bir üstünlüğü varmış gibi.

Kapıyı onun için açıyorum, içeri girmesine yardım ediyorum ve çantasını arabanın zeminine bırakıyorum. Ama bu sefer, hemen ayrılmak yerine, emniyet kemerini tutuyorum ve kucağına doğru eğilerek onu bağlıyorum, bedenimin onun alanına girmesine izin veriyorum ve bunu yapanın ben olduğum, onun olmadığı gerçeğini içime sindiriyorum.

“Ah.” Gergin bir şekilde kıkırdadı. “Tam hizmet, ne kadar... farklı.”

Olduğum yerde, yüzünden birkaç santim uzakta duruyorum. Gözleri cevap ararken gözlerimi tarıyor, dili dışarı çıkıp dudaklarını ıslatıyor.

"Bunun sizin için bir sakıncası yok mu?" diye soruyorum.

“Şey, hayır, sorun değil. Ne yapmak istiyorsan yap,” diye geveledi. “Eğer beni emniyet kemeriyle bağlamak istiyorsan, buyur bağla. Korunmaya çok önem verdiğini biliyorum. Kasklar ve... koruyucu pedler... ve... muhtemelen prezervatifler, değil mi?” Gözleri irileşti. “Hayır, prezervatif değil, yani... neden öyle dediğimi bilmiyorum.” Elini sevimli bir şekilde yüzünün önünde salladı. “Burada sıcak mı?”

Başka bir zaman olsa belki de buna gülümserdim, ama sinirli halim sayesinde, onun saçmalıkları beni hiç etkilemedi; ondan uzaklaştım, kapısını kapattım, tek kelime etmedim ve kendi tarafıma geçtim.

"Emniyet kemerini bağlayayım mı?" diye sordu. Ona sertçe baktım, adeta hiç de memnun olmayan bir bakışla hayır dedim. "Evet, sanmıyorum."

Kamyonu çalıştırıyorum, geri geri çıkıyorum, sonra yola koyuluyorum, aklımda "Seksi Küçük Gözlükler" var.

Şimdilik.

Gerçekten de "şimdilik" dedi, sanki Maple'ın beni terk edip onun kollarına koşmasını sağlayacak sihirli bir planı varmış gibi.

Maple ile gerçek bir ilişkimiz yok, ama o bunu bilmiyor.

"Şey, gergin görünüyorsunuz," diyor Maple.

"Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Öyleyim," diye tersledim.

Tanrım, dostum. Öfkeni ondan çıkarma. Öte yandan, bizi bu duruma o sokmadı mı? Şimdi sürekli onu düşündüğüm, tek istediğim şeyin ona bakan her erkeğin önünde onu sahiplenmek olduğu bir durum bu?

Buraya nasıl geldim ben ya?

Sanki saniyeler içinde olmuş gibi geliyor.

Polis arabası ona çarpıyor, bileğini incitiyor ve ben de parlayan zırlı şövalye gibi, her fırsatta, bana verilen her şansa onu koruyorum.

Ve bundan nefret ediyorum.

Onun yanındayken hissettiğim bu ezici, her şeyi kapsayan, kontrolden çıkmış duygudan nefret ediyorum. Bu... bu gerçekten felç edici.

"Biliyorsun... bana kaba davranmana gerek yok."

Bu konuda haklı. Ama yine de bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Onu gerçekten seviyor muyum?

Ona şöyle bir baktım, uzun kirpikleri bana doğru kırıştı. Tanrım, neden bu kadar güzel?

"Kaba olmaya çalışmıyordum... Sadece öyle algılandı."

"Bu bana karşı kaba bir davranıştı ve bunu hiç hoş karşılamadım."

Dişlerimi sıkarak, "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Ah, çok içten."

"Yarın sana posta yoluyla bir kart göndereceğim."

"İşte aradığım türden bir özür bu. Eğer oraya bir saksı bitkisi daha ekleyebilirsiniz, çok sevinirim. Ama çiçek olmasın, çünkü çiçekler ölüyor ve bence bu üzücü. Ama bir saksı bitkisi daha... Onu yaşatıp onunla arkadaş olurdum."

Onun benim huysuzluğumu hiç umursamaması, onu daha da çok sevmemi sağlıyor çünkü biliyorum ki rol yapmama gerek yok. Onun yanında olmadığım biri gibi davranmama gerek yok ve o yine de benimle konuşacak.

Pişman olacak; eminim ki olacak.

Uzun süre tahammül edebileceğiniz türden bir insan değilim. Huysuzluğum geçmeyecek, ama bunu kabullenme halim değişecek.

Şaşkın bir ifadeyle etrafına bakındıktan sonra, "Şey, doğru yöne mi gidiyoruz?" diye sordu.

"Taco istiyorum," diyorum.

"Ah, koca adam acıkmış, tamam mı?"

"Taco ister misin?"

"Vejetaryen mi bunlar?"

"Vejetaryen seçeneği de var, yoksa oraya gitmezdim." Bana vejetaryen olduğunu söylediğinde, bu bilgiyi mutlaka aklımda tuttum.

"Teşekkür ederim. O zaman kesinlikle taco yiyeceğim. Tacoları çok severim."

Ben de öyle. Onları çok seviyorum, ama bunu kendime saklıyorum, kafamda cirit atan bu saçmalıkları ayıklarken kendimi koruyorum.

Konuşmaya girmek yerine, yolculuğun geri kalanında sessiz kaldım ve Slutty Little Glasses'ı nasıl ikiye bölebileceğimi, kırabileceğimi kafamda kurcaladım.

Arabayı park ettiğimde, enerji dolup taşıyordum ve o herifin tam

önümde durmasını, böylece aklıma gelen fikirlerden bazılarını deneme fırsatı bulabilmeyi çok istiyordum.

Ama Maple kapıya doğru uzanınca hayallerimden sıyrıldım.

"Yapma."

Omuzunun üzerinden bakarak, "Neyi yapma?" diye sordu.

"Kapıyı sizin için açacağım."

Onun benimle tartışmak istediğini görüyorum, ama bazı konularda taviz vermeyeceğimi bildiği için kendini tutuyor.

O arabada kalırken ben arabadan inip kamyonun ön tarafına doğru ilerliyorum. Kapısını açtığımda elimi uzatıyorum ve o da elimi tutarak aşağı inmesine yardım ediyorum; ama normalde ellerimizi bırakırdık, bu sefer bırakmıyorum. Kapısını kapatırken avuç içlerimizi birbirine yapışık tutuyorum.

Bana bakıyor, yüz ifadesinden anladığım kadarıyla aklından birçok soru geçiyor, ama ben onu otoparkın arka tarafına dizilmiş yemek kamyonlarına doğru yönlendiriyorum. Her cuma, istisnasız, en sevdiğim taco kamyonu burada park ediyor; ayrıca Küba esintili bir sandviç kamyonu, odun fırında pizza kamyonu ve acılı yemek kamyonu da uzun bir çalışma haftasının ardından dışarı çıkmak isteyen insanlara hizmet vermeye hazır. Hutton bana onlardan bahsetmişti. Karısı Scarlett, sosyal medyada onlara rastlamış ve bir gece beni de yanlarına almışlar.

Artık canım bir şey çektiğinde nereye gitmem gerektiğini biliyorum.

Maple'ı hâlâ elini tutarak kamyonun kenarına getirip menüye baktırdım. Yaklaşarak iki vejetaryen seçeneği işaret ettim. "Bir vejetaryen seçeneği var, ızgara fajita sebzeleri, avokado ve peynir. Bir de sadece fasulye ve peynirli taco var. Eğer bu seçenekler yeterli gelmezse, ben—"

"Affedersiniz. Siz Graydon St. John musunuz?" diye sordu arkamdan kısık bir ses.

Arkamı döndüğümde, iri gözlü ve sevimli küçük yüzüne dişsiz bir gülümseme yayılmış, belki altı yaşında küçük bir çocukla karşılaştım.

İçgüdüsel olarak Maple'ın elini bıraktım ve onunla göz hizasına gelecek şekilde çömeldim. "Hey, küçük adam," dedim omzuna vurarak. "Evet, öyleyim. Adın ne?"

"Carlton, ama arkadaşlarım bana CT der."

"Size CT diye hitap edebilir miyim?"

Başını sallarken gözleri irileşti. "Evet."

"Bu, arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?"

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Evet. Evet."

"Güzel. Futbol oynuyor musun?"

Başını salladı. "Annemle, bahçede." Yukarı baktığımda annesini gördüm, gözlerinde yaşlarla telefonunu önünde tutuyordu. Kayıt yapmıyordu, sadece anın tadını çıkarıyordu.

"Hangi pozisyonda oynuyorsun?"

"Oyun kurucu. Topu anneme atıyorum."

"Vay canına, eminim bu konuda gerçekten çok iyisindir. Benim seni alt etme şansım muhtemelen olmazdı."

"Çok hızlıyım."

Gülerek, "Öyle olduğunu anlayabiliyorum," dedim.

Annesi öne eğilerek, "Bir fotoğrafımızı çeksek ve sonra seni yalnız bıraksak sakıncası olur mu?" dedi.

"Elbette," diyorum, CT'yi annesine doğru çevirerek. Kolumu onun omzuna koyuyorum ve yüzümü daha iyi görebilmeniz için şapkamı geriye doğru çeviriyorum, o da fotoğrafı çekiyor.

"Çok teşekkür ederim."

Annesine göz kırptım, sonra CT'yi tekrar arkama çevirdim. "Dinle küçük adam, pas çalışmalarına devam et ve seninle antrenman yaptığı için annene teşekkür etmeyi unutma. Hayatında böyle bir insan olduğu için çok şanslısın. Bir gün profesyonel olarak oynadığında seni arayacağım."

"Tamam." Kendini kollarımın arasına attı ve ben de onu sıkıca kucakladıktan sonra bırakıp ayağa kalktım. Ona yumruk tokuşturdum ve sonra o da koşarak uzaklaştı. Annesi bana bir kez daha teşekkür ettikten sonra dikkatimi tekrar Maple'a çevirdim.

"Bunun için özür dilerim."

"Lütfen özür dilemeyin." Sulanmış gözleri benimkilerle buluştu. "Gerçekten çok tatlıydı. O annenin yılını güzelleştirdiniz ve o küçük çocuk o anı sonsuza dek hatırlayacak."

Övgülerden hoşlanmadığım için kendimi rahatsız hissederek sadece başımı salladım ve boğazımı temizledim. "Şey, hangi takoları istediğinize karar verdiniz mi?"

Onun beni incelediğini hissedebiliyorum, o büyüleyici güzellikteki gözleri, vermeye hiç niyetli olmadığı cevaplar bulmaya çalışıyor. Sonunda, "Her birinden bir tane alayım," diyor.

"Pekala," diye yanıtladım, ardından pencereye gidip kendim için dört

biftekli taco, Maple için iki vejetaryen taco ve üç Topo Chico sipariş ettim; biri Maple için, ikisi de benim için.

Siparişimiz çok geçmeden geldi ve ben de onu alıp kamyonu geri götürdüm. Yemeğimizi yere bıraktıktan sonra onu belinden tutup kamyonun arka kapağına oturttum.

Ellerim hâlâ belinde, başparmaklarım yanlarına bastırılmış halde, gözlerinin içine bakarak "Rahat mısın?" diye sordum.

Yavaşça yutkunmasını izledim ve nefes nefese bir şekilde "Evet" dedi.

Bir an duraklıyorum, başparmaklarım onun yanlarını okşarken, gözlerimiz hala birbirine kenetlenmiş durumda, zihnimde tam burada, bu pozisyonda neler yapabileceğimle ilgili fikirler dönüp duruyor. Ellerimi vücudunda daha yukarıya, boynuna doğru nasıl götürebileceğimi düşünüyordum...

Tanrım, ben ne yapıyorum?

Onu hızla bıraktım, boğazımı temizledim ve yan tarafıma doğru döndüm. Takoları alıp servis ettim. Bana bir peçete uzattı ve ben de içeceğini açtım.

Yerimize oturduktan sonra, tacosundan bir ısırık aldı, ardından uzun, memnun bir inilti çıkardı; bu inilti, kollarımın tüylerinin diken diken olmasına neden oldu ve eğer böyle devam ederse başka bir şeyin de diken diken olacağına işaret etti.

"Aman Tanrım, bu çok lezzetli." Tacoyu inceliyor. "Un tortillayı nasıl bu kadar çıtır yaptılar?"

Çiğnemeyi bitirip yutuyorum ve sonra, "Onları ızgarada pişirip presliyorlar. Merak etmeyin, vejetaryen takolar için ayrı bir ızgara kullanıyorlar," diyorum.

Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Biliyor musun, böyle şeyler söylediğinde sanki beni önemsliyormuşsun gibi geliyor."

Belki de öyle düşünüyorum ama onun bunu bilmesini istemiyorum, diye kendi kendime homurdanıyorum, sonra tacomdan bir ısırık daha alıp iki lokmada bitiriyorum.

Ağzımı sildim ve ona baktım, o da bana bakıyordu, tacosundan henüz bir lokma kalmıştı. Bu hızla giderse, o daha bir tanesini bitirmeden ben iki tanesini bitirmiş olacağım.

"Ne?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." Gülümsedi ve tacosundan bir ısırık daha aldı. Bu sefer gözlerinin geriye doğru kaydığını izledim.

İsa Mesih.

Bu kötü bir fikirdi.

Ben sadece taco istiyordum. Maple'ın hayatının en iyi orgazmını yaşıyormuş gibi taco yediğini en ön sıradan izlemek istemiyordum.

"Bu yeri nasıl buldunuz?" diye soruyor.

"Hutton," diye yanıtlıyorum.

"Hutton kimdir?"

"Hutton Marshall. Foghorns takımının geniş alıcı oyuncusu. O ve karısı beni bir gece dışarı sürükleyip buraya getirdiler."

"Seni dışarı mı sürüklediler? Bunu görmeyi çok isterdim." Omuzunu benimkine çarptı. "Tekmeleyip çılglık atıyor muydun?"

"Pratik olarak," diye yanıtlıyorum ve tacomdan bir ısırık daha alıyorum.

"Sanırım pek dışarı çıkmıyorsunuz."

"Pek sayılmaz." Ağzımı peçeteyle siliyorum.

"Peki insanlarla nasıl tanışıyorsunuz?"

"İnsanlarla tanışmaya ihtiyacım yok."

"Yani... bayanlar."

Ona doğru dönerken kaşımı kaldırdım. "Benim bir kızım var. Başka birini aramaya ihtiyacım yok."

Gözlerini devirdi. "Hadi ama, ciddiym. Kadınların sürekli etrafında dolanması gerekiyor."

"Kendimi asla onların sürekli üzerimde baskı kuracağı bir duruma sokmam."

Duraklıyor ve sonra soruyor: "Gerçekten mi? Yani barlar, kulüpler veya çevrimiçi tanışma siteleri tamamen yasak mı?"

"HAYIR."

"Yani, sen sadece... bekâr mısın?"

"Sence bu biraz kişisel bir şey değil mi?" diye soruyorum, az önce aldığı lokmayı bitirirken.

"Muhtemelen," diyor omuz silkerek. "Sadece merak ettim. Uzun zamandır cinsel perhiz uyguluyorum, ama bunun sebebi Peru'da olmamdı. Sizin için de durumun böyle olup olmadığını merak ediyorum. Ya da benim halletmem gereken bir şey olup olmadığını öğrenmek istiyorum, biliyorsunuz. Eğer sizin... görüştüğünüz kadınlar varsa, benim de halletmem gereken bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

Ağzımı tekrar silerken bu sözler dikkatimi çekti. "Birlikteyken bunun

için endişelenmene gerek yok. Sana söz verdim ve seni utandıracak ya da ilişkimizi tehlikeye atacak böyle bir şey yapmazdım."

"Pekala, yani, eğer gerekiyorsa, sorun değil—"

"Yapmayacağım," dedim sesim kararlı bir şekilde.

"Emin misin?" Çok tereddütlü görünüyor.

"Söz veriyorum."

"Bunu anlıyorum, ama sizin de ihtiyaçlarınız yok mu? Özellikle maçlardan sonra?"

Telefonumda yedekte tuttuğum dört numarayı düşünüyorum, eğer bir gün fazla enerjimden kurtulmam gerekirse diye. Dört kadın da gizlilik sözleşmesi imzalamış, haklarında pek bir şey bilmiyorum, sadece bir ihtiyacım olduğunda beni tatmin ediyorlar çünkü flört etmeye vaktim olmadı... hatta isteğim bile olmadı. Kimseyle paylaşmak istediğim bir hayatım yok. İnsanların görmesini veya taşımasını istemediğim yüklerim var. Çoğu zaman meşgulüm ve otomatik pilotta olduğum için günlük hayatımın dışında hiçbir şey düşünmek zorunda kalmıyorum. Bu yüzden bu "takımı kurtarma" PR gösterisi benim konfor alanımın çok dışında kaldı.

"Benim ihtiyaçlarım konusunda endişelenmenize gerek yok."

Tacodan bir ısırık alıyor, bir an sessiz kalıyor. Acaba... ihtiyaçları mı var? Sorgulamasının sebebi bu mu? Peru'dan beri bakire olduğunu söyledi, ama bu... bu, "ihtiyaçlarını" Gözlüklü O Sürtük ile giderebileceği anlamına mı geliyor? Bunu ona sormamın imkanı yok, bu düşünce içimi kemirecek olsa bile.

Cebinden telefonunu çıkarıp tacosunu kağıdın üzerine koyduktan sonra kamerayı açtı.

"Benimle ve takolarımızla bir fotoğraf çeker misin?" Telefonunu bana uzattı ve yalvaran bir bakışla bana gülümsedi. Ama o gülümseme, Tanrım, inanılmaz bir güce sahip, daha önce hiç deneyimlemediğim türden bir güç. Çünkü beni etkisi altına aldı.

Öyle bir etki yaratacak türden bir etki ki, o gülümsemeyle bana her şeyi sorabilirdi ve ben de evet derdim.

Her şeye.

Elimde telefonla ona doğru uzatıyorum, sonra kolumu onun etrafına sarıyorum, o da yanıma kıvrılıp tacosunu yukarı kaldırıyor.

O kadar mükemmel uyuyor ki!

İkimiz birlikte kameraya gülümsüyoruz, benimkisi gülümsemeden çok alaycı bir ifade.

İşim bitince telefonu ona geri veriyorum ve o da, "Bak, hiç acele etmiyorsun, zamanını ayırıyorsun," diyor.

"Çünkü bunu yapmasaydım beni yerden yere vuracağınızı biliyorum."

"Öğreniyorsun. Bunu beğeniyorum."

Başımı sallıyorum ve üçüncü tacomu da yedikten sonra bir sonrakini açıyorum. O ilk tacosunu bitirirken ben de yarım Topo Chico içiyorum. Orada sessizce oturup birlikte yemek yiyoruz, otoparka ve diğer yemek kamyonlarına bakıyoruz. Birkaç kişi bize doğru işaret ediyor, ama çoğunlukla kendi hallerindeler... şükürler olsun.

"Sizi hiç rahatsız ediyor mu? Bütün insanların sizi izlemesi?"

"Artık neredeyse hiç fark etmiyorum," diyorum. "Alıştıktan sonra görmezden gelmek oldukça kolay."

"Küçükler hariç, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "En sevdiklerim genç hayranlar, çünkü gözlerinde adeta yıldızlar parlıyor, onlarla konuşmak tüm yıllarını güzelleştirecekmiş gibi geliyor. Kalıcı bir izlenim bırakmak, onlara bir şeyler hatırlatmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum, çünkü çocukluklarının nasıl geçeceğini asla bilemezsiniz. Bu yüzden benimle olan o küçük etkileşim onlar için dünyalar anlamına gelebilir. Hayatlarının gidişatını değiştirebilir ve eğer böyle olumlu bir etki yaratabilirim, o hayranların benden ihtiyaç duydukları şeyi almalarını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Vay canına," diyor biraz nefes nefese. "İşte... işte bundan bahsediyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

Bana döndü ve iri elimi iki küçük elinin arasına aldı. Gözlerinin içine baktığımda, "Öyle kayıtsız... mesafeli bir tavır takınıyorsun ki, sanki büyük bir kötü kurtmuşsun ve kimse seninle konuşmamalıymış gibi, ama sonra gidip böyle şeyler söylüyorsun ve bu maskeyle uyuşmayan şeyler yapıyorsun. Bunun olmasını istemediğini biliyorum, ama seni çok iyi görüyorum, Graydon St. John. Gerçekte nasıl bir adam olduğunu görüyorum." dedi. Başparmağıyla parmak boğumlarımin üzerinde gezindi, bu samimi dokunuş midemi alt üst etti. "Ve ne kadar aksini düşünmemi istesen de, iyi bir adamsın. İyi bir adamsın."

Sonra elimi yere bıraktı ve taco'suna geri döndü, beni de... nutkum tutuldu. Tıpkı bende gördüğü farklı yönlerden, farklı adamdan bahsettiğinde olduğu gibi.

“Dairemin rahat ve yiyecek dolu olmasını sağlayan adam. Ve nereye gidersem gideyim beni götürecektir birinin olmasını sağlayan, hatta mümkün olduğunca beni kendisi arabayla götürmeyi kendine görev edinen adam. İşte bu tür insanları herkese göstermemelisiniz.”

Bu yönümü başkalarına göstermiyorum çünkü kimse bana bu konuda ilham vermiyor.

Ama ben bunu asla söylemiyorum.

"Tacolar ve beni eve bıraktığın için teşekkür ederim," diyor Maple, dairesinin önüne geldiğimde. "Gerek yoktu ama bunu zaten biliyorsun. Yine de fotoğraf çektiirdiğimize sevindim. Yarın birbirimizi görmeyeceğimiz için kullanabiliriz. Hayranların daha fazlası için geri gelmesini sağla."

Başımı salladım. "Çok garip bir şey ama eğer bu sayede yönetim benim kışına güneş ışınları gönderecekse, tamamdır."

Kadın kıkırdadı. "Beğendin mi? Güneş ışınları kışına giriyor, Graydon?"

"Acıtmıyor," diyorum, tıpkı onu her bıraktığımda yaptığı gibi bana daha da yaklaşırken.

Onu bıraktığımda arabadan inerken yardım istemiyor ve buna saygı duyacağım. Ayrıca onu dairesine kadar yürütürsem ne yapacağımı da tam olarak bilmiyorum. Kamyonetim güvenli bir bölge. Neredeyse nötr, bu da fazla bir şeyin olmasına izin vermiyor ve kafam karışıklık içinde dönüp dururken bu iyi bir şey.

"Eğer bir gün güneş ışınlarını kontrol altına almanın bir yolunu bulursam bunu unutmayacağım. O ışınları mutlaka senin kışına doğru tutacağım."

"Bu hiç de garip değil."

Tekrar gülüyor ve bu o kadar tatlı, o kadar masum bir ses ki. Ve vücudumun buna verdiği tepki, sanki her zaman duymam gereken bir sesmiş gibi. Çok güzel.

O çok güzel.

"Neyse, tekrar teşekkür ederim." Öne eğilip yanağıma nazik bir öpücük kondurdu. "İyi geceler, Graydon."

"Sen de," dedim o kamyonetten yavaşça inerken. Göz kırparak kapıyı

kapattı ve apartmanına doğru yöneldi, beni direksiyonu sıkıca kavramış ve ne yaptığımı merak eder halde bıraktı.

Arabayla daireme geri döndüm, kamyoneti garaja park ettim ve video incelemelerime başlamak için evime doğru giderken telefonuma bir mesaj geldi.

Dairemin kilidini açıp merdivenlerden yukarı çıkarken cebimden telefonumu çıkardım. Maple'dan bir mesajdı.

Duvara yaslanarak açtım ve içinde bornozlu, yüzünde yeşil bir krem olan bir fotoğrafını gördüm. Kıkırdadım ve yazıyı okudum.

Maple: Gece rutinime dair küçük bir ipucu vereyim, olur da bir röportajcı sorarsa diye. Biliyorsunuz, burada işler biraz çılgnlaşıyor.

Yatak odama geçiyorum, iç çamaşıırma kadar soyunuyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve yatağı hazırlanıyorum. Antrenmandan sonra zaten duş almıştım, bu yüzden yatmadan önce bir daha duş almaya gerek duymuyorum.

Kendi fotoğrafımı çekip ona gönderiyorum.

Graydon: İşte benimki. Gerçi bunu daha önce de görmüştünüz.

Maple: Biliyor musun, öylece yatağı gitmen hiç adil değıl.

Graydon: Ben de senin bataklıktan çıkmış gibi, Loch Ness Canavarı'nın uzak bir kuzeni gibi görünmene imreniyordum.

Maple: *Şaşkınlıkla* Nasıl cüret edersin?

Graydon: Yanıldığımı söyle.

Maple: Hepimiz her gece kameraya karın kaslarımızı göstererek kusursuz görünemeyiz.

Kendi kendime gülümsedim ve ona mesajla cevap yazdım.

Graydon: Kusursuz bir tablo, değıl mi?

Maple: Aman lütfen, o "çekici pozlar"la ne yaptığınızı biliyorsunuz.

Graydon: Bunları "çekici pozlar" olarak sınıflandırır mısınız?

Flamingo Martha Stewart'a mı sormalıyım?

Maple: Aman Tanrım, hatırladın mı?

Graydon: Garip bir durum yaratma.

Maple: LOL. Tamam, ona sormanıza gerek yok. Size söyleyebilirim ki, tam anlamıyla baştan çıkarıcılar.

Graydon: Hayır, sadece basit bir resim.

Maple: Graydon, eğer bir şeyden eminsem, o da seninle ilgili hiçbir şeyin basit olmadığıdır.

BÖLÜM 22

AKÇAAĞAÇ

"Mükemmel, aynen böyle," diyor Gretchen, ben futbol kıyafetlerimle Graydon'ın önünde dururken, o da kendi kıyafetleriyle benden çok daha uzun boylu duruyor. "Anladım."

Fotoğrafı çekmeyi bitiriyor ve bizi takip etmemiz için başıyla işaret ediyor. Antrenman kampında seanslar arasındayız, sabah boyunca yine o lanet olası konilerden oluşan yorucu bir günün ardından. Bundan sonra bir daha koni görmezsem, dünyanın en mutlu kadını olacağım.

Onu sahanın kenarına kadar takip ediyoruz ve kasklarımızı çıkarıyoruz.

Antrenman kampı günlerinde saçımı Fransız örgüsüyle örmek en iyi yöntem, çünkü kaskın altında saçlarımın dağılmasını ve karışmasını önüyor. Ama Tanrım, bileğim güçleniyor olsa bile çok acıyor.

"Flock and Tackle'ın popülaritesi hızla arttı. Tüm büyük spor medyası bunu ele alıyor ve sosyal medyalarında paylaşıyor. Herkes bundan bahsediyor. Takım, bilet satışlarında ve özellikle ürün satışlarında bir artış gördü. Çok mutlular. Ve bu akşam hayvanat bahçesi için bir bağış toplama etkinliğiyle antrenman kampımızın ikinci haftasını kapatacağımız için, ikiniz arasında sadece bir arkadaşlıktan daha fazlasına işaret etmek için harika bir fırsat olacağını düşündük. İlişkimizi tam olarak resmileştirmek istemiyorum, ancak medyaya biraz daha merak uyandırmanın iyi olacağını düşünüyorum."

Graydon arkamda gerildi. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Aranızdaki ilişki hakkında herkesi yeterince bilgilendirdik ve etkinlikte el ele tutuşurken görülmenizin, herkese gösterdiklerimizden biraz daha fazlasını sunmak için harika bir fırsat olacağını düşündük."

Yani, bu çok zor olmamalı. Geçen hafta taco yemeye gittiğimizde elimi tutmuştu.

"Röportaj yok," diye tersledi Graydon arkamdan.

Gretchen, "Röportaj yok," diye doğruluyor. "Bu sadece bir fotoğraf çekimi fırsatı. Birkaç iç mekan fotoğrafımız olacak, hiçbir şey

kurgulanmamış, neredeyse paparazziler çekmiş gibi, sonra da sızdırılacaklar."

Bu konu benim uzmanlık alanımın çok dışında olduğu için Graydon'a bakmak üzere döndüm. O da konuyu düşünürken çenesi sıkıydı. "Kime sızdırıldı?"

Gretchen, "Sadece spor malzemeleri satan yerlerde," diye yanıtlıyor.

"Hikaye ne olacak?"

"Metin üzerinde hala çalışıyoruz, ancak tamamlanır tamamlanmaz onayınız için size göndereceğiz."

Bunlar ne hakkında konuşuyorlar Allah aşkına?

"Ve olası tepkiler karşısında izlenecek protokol nedir?" diye soruyor.

"Herhangi bir olumsuz tepki olmayacak."

"Gretchen," diye çıkıştı Graydon ve öne eğildi, göğsü sırtıma yaslandı. "Hem sen hem de ben tepkilerin olacağını biliyoruz, o yüzden olmayacağını söyleme. Eğer böyle bir şey olursa onu nasıl koruyacağımıza dair bir protokol istiyorum."

Gretchen bunu düşünüyor. Gözlerinden anlıyorum ki, herhangi bir tepkiyi umursamayacak çünkü önceliği beni korumak değil, hedefi korumak; Foghorns'u parlatmak. Ve bu ne kadar kötü olsa da, bunu kabul ediyorum çünkü bunu baştan biliyordum.

"Sorun değil," diyorum. "Olası tepkilerle başa çıkabilirim. Sadece Graydon için her şeyin yolunda gittiğinden emin olun yeter."

"Aklını mı kaçırdın?" diye soruyor bana dönerek. "Kesinlikle hayır."

Gretchen, "Haklı," dedi ve ben de bunu biliyordum. Beni korumak için bir protokol istediğinde tereddüdünü görebiliyordum.

"Hiçbir haklı noktası yok," diye öfkeyle söylendi. "Eğer işler kötüye giderse, onun boğulmasına asla izin vermeyeceğim."

"Öyle olmayacak," diyorum emin bir şekilde. "Flock and Tackle ile insanlar bizim avucumuzun içinde yaşıyor. Her şey yolunda olacak."

"Evet, insanların ne düşündüğünü doğruladıktan sonra, internetin karanlık köşelerinden troller ortaya çıkacak ve sizi paramparça edecekler."

"Bırakın yapsınlar," diyorum umursamaz bir tavırla. "Endişelenecek bir şeyim yok. Kim olduğumu biliyorum ve olduğum kişiyle barışığım. Eğer insanların bununla ilgili bir sorunu varsa, bu onların sorunu, benim değil."

"O zaman tamam." Gretchen gülümsüyor. "Saç ve makyaj ekibi tekrar evinizde sizinle buluşacak. Ayrıca bir elbise de gönderiyoruz. Birkaç saat erken işten çıkabilirsiniz, değil mi?"

"Evet."

"Harika." Saatine bakıyor. "Şey, ben gitmeliyim—"

"Durun bakalım, işimiz henüz bitmedi," diyor Graydon. "Gretchen, bir protokol istiyorum, yoksa kesinlikle gitmeyeceğim."

Derin bir iç çekerek, "Graydon, bu hiç de öyle değil..." dedi.

"Şaka yapmıyorum." Kaskını başına takıp ona doğru işaret etti. "Etkinlikten önce bana bir protokol gönderilmesini istiyorum, yoksa gitmeyeceğim." Çene kayışını bağladı ve tam kalkmak üzereyken bana döndü. "Hayvanat bahçesine gitmeniz için sizi bekleyen bir bağlantı olmalı."

"Pekala, teşekkürler," diyorum ve ardından savunmaya doğru güçlü adımlarla koşmaya başlıyor.

Gretchen, başını sallayıp telefonuna bakarken, "Hayatımda hiç bu kadar inatçı birini görmedim," diye mırıldandı. Başını kaldırıp, "Görünüşe göre bir protokol hazırlamam gerekecek, cuma günü tam da istediğim şey bu," dedi. Sonra beni baştan aşağı süzdü ve "Sarı giymeye nasıl alıştın?" diye sordu.

"Pekala," diye yanıtlıyorum.

"Tamam, kızlara haber vereceğim."

Ardından, o da havalanır.

Evet, anlaşılan her şeyi kamuoyuna açıklayacağız. Hazırlıklı olmalıyım çünkü her ne kadar baskıya dayanabileceğimi söylesem de, zihinsel olarak hazırlanmam gerekiyor. İnternetin ne kadar kritik olabileceğini çok iyi biliyorum.

Zırhları kuşanma ve savaşa hazırlanma zamanı geldi.

Makyaj sanatçısının giymeme yardım ettiği ince sarı elbiseyi düzeltirken, "Teşekkür ederim," dedim. Sırtı tamamen açık, askılı bir elbiseydi; kumaş kalçamın hemen üzerinde kayarak tüm sırtımı açıkta bırakıyordu, bu da beklemediğim bir şeydi.

Başka seçenek yoktu. Bu kadardı. Üst kısmı göğsüme oturtmaya yardımcı olan, sütyen çizgisine yakın, bir uçtan diğerine uzanan ince bir askı var. Ancak ipeksi malzeme hiç de esnek değil, beni giysisinin altında tamamen çıplak bırakıyor.

Makyaj sanatçısı, dönüp boy aynasında kendime baktığımda, denizkızı silüetini, tereyağı rengindeki yumuşaklığı ve vücudumun her kıvrımını nasıl sardığını incelerken, "Bu sana çok yakışmış," diyor. Yan tarafa dönüp arkasını ve kumaşın kalçalarımına nasıl oturduğunu, kumaş gevşekçe sarkana kadar nasıl kıvrıldığını kontrol ediyorum.

Tamam, evet, bu elbise bambaşka bir şey. Kendim için asla seçmeyeceğim bir şey, ama şimdi üzerimde olduğu için kendimi... özel hissediyorum.

Güzel.

Bugün saçımı yana doğru çekerek, boynumun eğimini ortaya çıkaracak şekilde gevşek bir model yaptılar. Makyajımda da yine minimal bir yaklaşım benimsediler, sadece gözlerimi ön plana çıkarmak için bolca rimel kullandılar.

"İyi misiniz? Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor kapıma doğru gelirken.

"Hayır, sanırım iyiyim. Her şey için tekrar teşekkür ederim."

"Elbette." Göz kırptı. "İyi eğlenceler."

Eşyalarının hepsini alıp ön kapıdan çıktı. Ben de boy aynasının karşısına geçip kendime bir kez daha baktım. Eğer bugünkü "tanıtım" için bir etki yaratmak istiyorlarsa, bu elbiseyle bunu kesinlikle başarmışlar.

Banyoya gidip ağızımda bir kez daha gargara çalkaladım, rujumu düzelttim ve tam kapıma birisi vururken el çantamı alarak oturma odasına doğru döndüm.

Graydon'ın beni bu elbiseyle görme düşüncesi bile midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Umursamamam gerek ama geçen hafta... farklıydı.

Eskisi kadar huysuz değil.

Neredeyse her gece mesajlaştık, sadece basit mesajlar, sabaha kadar süren şeyler değil, arada bir kısa bir şaka. Ya da ondan bir fotoğraf. Ve hayvanat bahçesinde ve eğitim kampında olduğumuz zamanlarda her şey sorunsuz ilerledi, sanki sonunda bir ritim yakalamıştık.

Bu durum ona olan bağlılığımı daha da artırdı ve bunun iyi mi yoksa kötü mü bir şey olduğunu anlayamıyorum.

Midemin sinirden düğüm düğüm kasılmasından anladığım kadarıyla, kötü bir şey olabilir çünkü... Tanrım, ona karşı duygular besleyemem, değil mi?

Bu tam bir çılgınlık olurdu.

O... o benim seviyemin çok üstünde.

Kendini tamamen kapatmış durumda.

Sevgilisi yok. Bunu çok açık bir şekilde belirtti.

O neredeyse aşılmaz bir duvar gibi, asla dış görünüşünün bozulmasına izin vermiyor, kimseyi içeri almıyor.

O, benim yakınlaşmam gereken türden bir insan değil.

Hiç de öyle değil.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp derin bir nefes aldım ve ön kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda karşımda kasvetli ve ciddi görünümlü bir adam duruyordu. Saçları klasik bir fauxhawk tarzında şekillendirilmişti, çenesindeki hafif sakal yüzünün keskin hatlarını vurguluyordu; giydiği siyah-siyah üç parçalı takım elbise ise bu adamın ruhunda taşıdığı gizem ve karanlığı daha da artırıyordu.

“Merhaba,” dedim, gözleri beni baştan aşağı süzdükçe utanarak, bu açık bakışları yüzünden meme uçlarım sertleşti. Kaşları çatıldı ve sanki avını görmüş ve saldırmaya hazırlanıyormuş gibi dili hızla dudaklarını ıslattı. Baş döndürücü bir histi ve daha önce hiç kimsenin bana onun şu anki gibi baktığını hatırlamıyorum.

Aramızda sessizlik çökerken hiçbir şey söylemiyor, gözleri göğsümde, ince kumaşa bastıran meme uçlarımda geziniyor, sonra boynuma ve doğruca mavi gözlerime bakıyor.

“Şey, hoş görünüyorsun,” diye karşılık verdim, onun bakışları altında kıpırdanmamaya çalışarak. “Şey, bana bu elbiseyi verdiler. Seçtiğimden biraz daha açık, ama işte böyle.” Arkamı göstermek için yana döndüm ve çıplak tenimi görünce gözlerinin daha da karardığını izledim. “Evet, sanırım biraz daha açık olsa popom görünürdü.” Gergin bir şekilde güldüm ve sonra tekrar arkamı döndüm. “Yani evet, bağış toplama etkinlikleri için harika.” Yutkundum. “Ve, şey, ve ilişkimizi ortaya çıkarmak. Bu, bu eğlenceli olacak —Ah, protokolü aldın mı? Sanırım burada olduğuna göre aldın ve onayladın, bu iyi.” Dudaklarımı yana doğru büktüm, üst dudağım bakışlarının baskısından terlemeye başladı. “Tanrım, lütfen bir şey söyle? Değiştirmemi mi istiyorsun? Göğüs uçlarım sertleştiği için özür dilerim. Arabada onları ovuşturabilirim—”

"Konuşmayı kes," diye homurdandı.

“Doğru, evet. Durumu nasıl daha da kötüleştirdiğimi görebiliyorum.” Koridora doğru işaret ediyorum. “Gidelim mi?”

Diliyle dişlerinin üzerinden geçtikten sonra kenara çekiliyor, böylece

kapıyı kapatıp kilitlemem için bana yer açıyor.

Ve ben de aynen öyle yapıyorum, anahtarı kilide sokmaya çalışırken elim titriyor.

Şu anda tam olarak ne düşündüğünü bilmek için neler vermezdim.

Elbiseyi mi sevmiyor?

Onun deyimiyle komik görünüyor muyum?

Bu geceyi dört gözle mi bekliyor?

Kolunda benimle olmaktan utanıyor mu?

En kötü senaryolar aklımdan geçiyor, anahtarı kilide sokmaya çalışırken. Anahtarı koridora fırlatıp pes etmek üzereyken, arkamdan gelip göğsünü çıplak sırtıma yasladı ve elimi okşayarak anahtara yardım etti. Kilidi çevirip anahtarı çıkarırken yutkundum. Çantamı elimden alıp anahtarı içine koyduktan sonra çantayı kapatıp kendi çantasıymış gibi tuttu. Sonra elimi tuttu ve beni koridordan aşağıya doğru yönlendirdi, şoktan ağzım hafifçe açık bir şekilde onu ön kapıdan dışarıya kadar takip ettim... onun kamyonuna değil.

Duraklıyorum ve "Bu nedir?" diye soruyorum.

"Gretchen etkinliğe kamyonetimle gelmemi istemedi, bu yüzden bunu kiralamamı istedi."

Sokakta park halinde duran siyah bir Range Rover, dudaklarımı bükmemi neden oldu.

"Bu hiç sana göre değil."

"Bana da anlat," diye mırıldandı. SUV'nin yolcu tarafına geçtikten sonra kapıyı açtı ve içeri girmeme yardım etti. Bu sefer emniyet kemerimi bağlamadı, ama sanırım bunun sebebi kendisinin de içeri tam olarak sığamamasıydı. Adam dev gibiydi. Ama emniyet kemerimi bağlamamı bekledi, sonra bana debriyajımı verdi ve kapımı kapattı.

Arabanın kendi tarafına bindiğinde, olabildiğince rahat bir şekilde kayarak yerleşiyor ve boşluğu en iyi şekilde değerlendirmek için kendini ayarlıyor.

O kadar rahatsız görünüyordu ki, kıkırdamamı zor tutarak sııttım.

Bana doğru baktı. "Sakın tek kelime etme."

"Bunu yapmayacaktım."

"Yüzünden her şey belli oluyordu."

"Hiçbir şey söylemeyecektim," diyorum şimdi gülerek.

"Tabii," diye cevap veriyor gözlerini devirerek, sonra da yola çıkıyor.

Sokakta ilerlerken, gözleri önümüzdeki yola sabitlenmişti; arka planda

Lumineers'ın hafif sesi duyuluyordu. Vücudu gevşemiş gibiydi ve sonra, tamamen şaşkınlığımla, eli konsolun üzerinden geçip bacağıma okşadı.

Şokun etkisiyle bacağımda bir şehvet dalgası yükseldi, aşağıya, onun kocaman elinin bacağımın şeklini kavradığını görünce, bu sahiplenilmenin açık bir işaretiydi.

Peki o beni sahipleniyor mu?

Hayır, olamaz.

O sadece... pratik yapıyor. Olay bu. Pratik yapıyor çünkü artık birlikteyken böyle olması gerekiyor. Daha fazla sevgi.

Bu anı kaçırmak istemediğim için, çantamdan telefonumu çıkarıp bacağımın üzerindeki elinin fotoğrafını çekiyorum.

Her şey açıklandıktan sonra biraz sonra paylaşabileceğim bir şey.

O zamana kadar, o fotoğraf telefonumda bir delik açıp kalacak ve onun eli de ruhumda şehvet dolu bir delik açacak. Uzun zamandır seks yapmadım ve çoğu gün bunu pek düşünmüyorum.

Ama Graydon'ın eli bacağımdaydı? Evet. Şimdi bunu düşünüyorum. Aman Tanrım.

BÖLÜM 23

GRAYDON

Gretchen'in bana gereksiz yere kiralattığı arabanın anahtarlarını vale'ye uzatırken, "Teşekkür ederim efendim," dedi.

Ne tür bir araba kullandığının ne önemi olduğunu anlamıyorum. Buraya gelişimizin fotoğrafını çeken kimse yok.

Arabanın Maple'ın tarafına geçip kapıyı onun için açtım ve elimi uzattım. Narin eli avucuma mükemmel bir şekilde oturdu.

"Çantanı bana ver," diyorum.

"Ha?"

"Böylece onu sakat elinle tutmak zorunda kalmazsın."

"Bütün gece çantamı mı tutacaksın?"

"Evet, bununla ilgili bir sorunuz mu var?"

"Hayır," diyor, gözleri kocaman açılmış bir şekilde elbiseyi uzatırken. Gözlerim o lanet elbiseye tekrar kayıyor, tıpkı onu dairesinde ilk gördüğüm zamanki gibi ağzım sulanıyor.

Beynimin nasıl kısa devre yaptığını ve onu tekrar dairesine itip o lanet şeyi üzerinden çıkarmam için bana nasıl yalvardığını anlatamam bile. Çünkü kumaş hiçbir şeyi gizlemiyordu.

Hayır, sanki o şey vücudunun her bir iştah açıcı kıvrımını incelerken üzerine boyanmış gibiydi. Göğüslerini ve sıkı, pürüzlü meme uçlarını sarıyordu, kumaş beline yapışmış ve kalçalarına mükemmel bir şekilde oturuyordu. Ve o sırt? Aman Tanrım, o sırt...

Kalçaları, kumaşın tam eğimin üzerinde durmasıyla, parmaklarımı üzerinde gezdirmek istediğim iki gamzeyi ortaya çıkararak, gerçekten de en dikkat çekici kısımdı. Ve bana arkasını göstermek için döndüğünde kalçalarının nasıl sallandığından, iç çamaşırı giymediğini hemen anladım. Bu da beni sıırılsıklam terletti ve nutkum tutuldu.

O kadar çarpıcı ki.

Çok güzel.

O kadar zahmetsizce güzeldi ki, arabada elimi bacağına koymaktan

kendimi alamadım, araba kullanırken de ona gizlice bakmaktan kendimi alamadım. Ve eminim ki bu akşamın tamamını, başka hiçbir ahmak herifin ona yaklaşmaya bile cesaret edememesini sağlamakla geçireceğim.

Hayır. O benim.

Bana ait.

Kapıdan geçip, etkinliklerin düzenlendiği balo salonuna doğru ilerlerken, "İyi misin?" diye soruyor.

"Pekala," diye yanıtlıyorum onu kendime yakın tutarak.

Bu etkinlikler her zaman çok mantıksız oluyor çünkü gösterişli etkinlik alanı, yemek ve dekorasyon için harcanan para, bizi etrafta dolaşmaya, ufak tefek sohbetler yapmaya ve burada tanıtmak için bulunduğumuz lanet olası hayvanat bahçesi hayvanlarıyla insanların ilgilenmesini sağlamaya zorlamak yerine, bağış yoluyla da karşılanabilirdi.

Balo salonuna vardığımızda barı gördüm ve ona döndüm. "İçecek ister misin?"

"Tabii," diye yanıtlıyor, ben de onu kalabalığın arasından geçiriyorum, geçerken birkaç mırıltı duyuyorum. Onları görmezden geliyorum, çünkü aklımda tek bir şey var: bir içki almak. Sadece bir tane, çünkü daha fazla içersem araba kullanamam, ama Tanrım, şu anda bu kadının üzerimdeki boğucu etkisinden kurtulmak için bir şeye ihtiyacım var.

Elbise değiştirme hakkındaki sorularından anladığım kadarıyla, ne kadar çarpıcı olduğunun farkında bile değil. Asla onayımı aramıyor, ama yine de yorumlarıyla ve cesaretlendirmesiyle beni motive etmeye çalışıyor, hatta bahsettiği adama benzemesem bile. Ama bu güzelliğe ne kadar çarpıcı olduğunu söylemek için kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Kelimelerle aram iyi değil. Zeki, bir şekilde çekingen ama aynı zamanda çok güçlü. Sadık, minimalist ve esprili bir mizah anlayışına sahip. Ve evet, onun yanında ben bile gülümsedim. O kadar... gerçek ki.

Böyle bir kadınla ne yapmam gerekiyor ki?

Bara vardığımızda elini bırakıyorum ama sonra elimi belinin alt kısmına koyuyorum; yumuşak teni avucumun anında yanmasına neden oluyor, ama bu yanmayı çekmek istiyorum.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, ağzım başının dibindeydi.

Bana doğru baktı, o güzel gülümsemesi beni adeta dizlerimin bağını çözecek hale getirdi. "Dürüst olmak gerekirse, sadece biraz beyaz şarap."

Barmene dönüp, "Ona beyaz şarap, bana da viski," dedim.

Başını salladı ve ben de cüzdanımı çıkarıp bahşiş vermek için çantasını

bara bıraktım.

"Bu, bir önceki etkinlikten çok daha şık." Daha da yaklaşıyor ve fısıldarken nane kokulu nefesini hafifçe hissediyorum, "Avizelerin büyüklüğünü gördün mü? Vay canına!"

Bunun neden beni gülümsettiğini bilmiyorum ama gülümsetiyor. "Etkinliğin ne kadar gösterişli olduğunu avizelerin büyüklüğünden mi anlıyorsunuz?"

Bana doğru eğildi, ben de elimi çıplak tenine sürerken o da ceketimin yakasıyla oynadı. "Az önce sııttın. Bu, biraz da olsa rahatlayabileceğin anlamına mı geliyor? Çünkü beni karşılama şeklinden, yanlış bir şey yapmışım gibi hissettim."

"Hiçbir yanlış yapmadın," diyorum baş parmağımla tenini okşarken, bu da gözlerinin seğirmesine neden oluyor.

"Öyleyse neden bu kadar öfkeliydin?"

"Kızgın değilim," diyorum. "Sadece..." Nasıl açıklayacağımı bilemediğim için sözlerim yarım kalıyor.

"Tam olarak ne?" diye sordu, parmaklarını ceketimin yakası üzerinde gezdirerek.

Onun meraklı, duygu dolu gözleri bana bakıyor, cevaplar arıyor. Göğsüme yakın tutmak istediğim cevaplar bunlar, ama o bana daha da yaklaşıp tatlı, çiçeksi kokusuyla beni sarınca, bu hislerime olan sıkı tutuşum bir anlığına gevşiyor.

"Sadece... hayran kaldım," diye yanıtladım sonunda, sonra diğer elimle alt dudağını hafifçe çekiştirdim. "Çok güzel görünüyorsun, Maple."

"Ah," diyor şaşkınlıkla, sanki böyle bir şeyi itiraf edeceğimi beklemiyormuş gibi. "Şey, teşekkür ederim."

Aramızda sessizlik hakim oluyor. Bana doğru eğiliyor ve ben de elimi kaburgalarının üzerine kıvrarak onu daha da yaklaştırıyorum, parmak uçlarımla kadifemsi tenine iz bırakmasını istiyorum.

"Buyurun," diyor barmen, bizi dalgınlığımızdan çıkararak.

Boğazımı temizleyerek sırtındaki tutuşumu gevşettim ve ona bir içecek ikram ettim, ardından kendi içeceğimi alıp tahmin ettiğimden daha büyük bir yudum aldım.

Çantasını kapıp onu kalabalığın arasından geçirerek odanın ortasındaki yüksek bir masanın önüne kadar getirdim. Büyük avizeler tepemizde asılı duruyordu, canlı müzik grubu hafifçe enstrümantal parçalar çalıyordu ve

ara sıra duyulan kahkahalar odaya yayılıyordu; bunların hepsi akşama doğru ilerleyen, resmi bir etkinliğin işaretleriydi.

"Peki ne yapmalıyız?" diye soruyor, etrafına bakınıp şarabından bir yudum alarak.

"Hiçbir şey," diyorum.

"Ne demek istiyorsunuz? İnsanlarla konuşmamız gerekmez mi?"

"Onlar bize gelecekler," diyorum viskimi bırakıp ona daha da yaklaşıırken. "Her zaman öyle yaparlar. Ve sen de insanların sana gelmesini istersin."

"Neden?" diye soruyor. Elimle tekrar sırtına dokunuyorum, bu sefer yavaşça aşağıya, kalçasının kıvrımının hemen üstüne doğru indiriyorum. Sırtımları, onu ilk tanıdığım günden beri istediğim şeye ne kadar yaklaştığını anladığını gösteriyor.

"Çünkü bizi arayan insanlar bizim ilgimizi çekmek istiyorlar. İlgimizi çekmek isteyenler de bizi etkilemek istedikleri için bağış yapmak isteyeceklerdir."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Bu gerçekten çok zekice."

"İlk defa değil, Baker." Ona doğru döndüm, onu sıkıca tutarak kendime yakın durdum. Bana bakmak için başını geriye doğru eğmek zorunda kaldı ama bunu umursamıyor gibiydi.

"Beni böyle sıkı tutarken bize yaklaşacaklarını düşünüyor musun?"

"Evet," diye yanıtladım, baş parmağımla tenini okşadım, bu da onun şarabını bir yudumda içmesine ve neredeyse boş olan bardağını yere bırakmasına neden oldu.

"Sen, eee, aldatma konusunda gerçekten çok iyisin."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Şey, Gretchen'ın dediği gibi, samimiyeti ön plana çıkarmak."

Bunun benim bir rol yaptığımı mı düşünüyor?

Pek sayılmaz.

Bu, onu yanımda tutmak istememden kaynaklanıyor.

Ona dokunmak istemek.

Onu tut.

Onu hisset.

Bu, kıskanç bir pislik olarak, Maple Baker söz konusu olduğunda herkesin uzak durması gerektiğini herkese anlatmaya çalışan benim halim.

"Yapması zor değil," diyorum gözlerinin içine bakarak.

Dudaklarını ıslatırken elini tekrar yakama götürdü, gözleri açıklıkla

doluydu.

“St. John,” diye bir ses duyuldu sağdan, aramızdaki büyüğü bir kez daha bozarak. Döndüm ve daha önce gördüğümü bildiğim yaşlı bir adam gördüm, ama adını bir türlü hatırlayamadım. Fark etmiş olmalı çünkü “Gerry Gardner,” dedi.

Ha, doğru ya... ilaç sektöründeki zengin bir pislik.

“Gerry, seni görmek ne güzel,” dedim, elimden gelen en iyi sahte gülümsemeyi takınarak ve elini sıktım. “Nasılsın?”

“Güzel. Güzel.” İkimiz arasında bakışlarını gezdiriyor, ilgilenmiş gibi görünüyor, ben de bu fırsatı değerlendirip Maple'ı tanıtıyorum.

“Bu Maple Baker, kız arkadaşım.” Bu ifade ağzımdan o kadar kolay dökülüyor ki, söylerken hiç tereddüt etmiyorum bile; oysa başka biri için söylerken muhtemelen tereddüt ederdim. “Maple, Gerry, ilaç sektöründe çalışıyor. Maple ise hayvanat bahçesinde flamingoların bakıcısı olarak çalışıyor.”

Gerry neşeli bir şekilde gülümsedi. “Ah, farkındayım. Karım çok üzülecek çünkü sosyal medya profilinizdeki paylaşımlarla beni sürekli bilgilendiriyordu. Bu akşam burada olması gerekiyordu ama geç saate kadar çalışmak zorunda kaldı.”

“Ah, ne yazık,” diyor Maple. “Onunla tanışmak çok güzel olurdu.”

Gerry tekrar ikimize baktı. “Biliyorsun, o sizin aranızda bir şeyler olduğunu düşünüyordu ama doğrulayamadı, sen de ona kız arkadaşım dedin.”

Başımı salladım. “Evet.” Sonra onu daha sıkı kendime çektim, elim yanından kaydı, parmaklarım elbisesinin kumaşının altından, kaburgalarının ön kısmına doğru ilerledi. Dokunuşa karşılık vermeden önce keskin bir nefes aldığımı hissettim.

Gerry neşeli bir şekilde gülümsedi. “Sizce karım için sizinle bir fotoğraf çektirebilir miyim?”

“Elbette,” diyorum. “Ama önce Maple’ın sana flamingolar hakkında anlattıklarını dinlemen gerekiyor.”

Gerry sırtıttı. “Neden daha iyisini yapıp sana bir çek yazmayayım?”

Maple'a şöyle bir baktım, gözleri kocaman açılmıştı.

“Bu gayet iyi olur,” diyorum viskimi bitirmeden önce.

“Evet, buzdolapları kril dolu, çürümüş deniz ürünleri gibi kokuyor ama flamingolar doyamıyor,” diyorum, üç kız kardeş etrafımızı sararken. “Ve yiyeceklerini karıştırmak için ayaklarını suya vurmaya başladıklarında, inanılmaz tatlı oluyor. Bunu ben söylüyorum.”

Bağış toplama çevrelerinde Gilded Girls olarak tanınan üç kız kardeş, söylediklerimin her birini dikkatle dinlerken ellerini göğüslerine bastırıyorlar.

“Ama evet, benim kızım Maple, Peru'da üç yıl geçirdi, onları ve yaşam alanlarını inceledi.” Başımı sallıyorum. “Yavaş yavaş kaybettikleri bir yaşam alanı. Flamingolar aslında tehdit altında olma noktasına yaklaşıyorlar.”

"Hayır," diyor içlerinden biri, neredeyse ağlayacak gibi görünüyor.

"Evet, işte bu yüzden buradayız; onlara daha fazla dikkat çekmek ve bazen gözden kaçtığını düşündüğüm bu güzel hayvanı ön plana çıkarmak için."

"Bizim tarafımızdan değil," diyor içlerinden biri çek defterini çıkarırken. Yanımızdan geçen bir garsonun elinden bir bardak su alıyorum, bardağın kenarına sırtarak bakıyorum ve sonra serin sıvıdan bir yudum alıyorum.

"Büyük Hermy," diye yanıtlıyorum Maple adına. "Onu seviyor. Nasıl sevmesin ki? Adam, gösteriş dünyasının en gururlu flamingosu." Bunu, odadaki en şık giyimli eşcinsel çifte büyük bir özgüvenle söylüyorum.

Jacob, Foghorns'un büyük bir hayranı, eşi Tony ise Flock and Tackle'ın hayranı; bu yüzden bizi görür görmez doğruca masamıza geldiler.

"Gösteriş mi?" diye soruyor Tony.

Başımı salladım. "Evet, flamingo sürüsüne resmi olarak bu isim veriliyor."

"Aaa, bunu çok beğendim," diyor Tony, eşine hafifçe kalça sallarken.

“Elbette ki öyle olurdu,” diyor Jacob başını muzipçe sallayarak. “Peki, Büyük Hermy de senin favorin olur muydu?”

"Martha Stewart ikinci sırada geliyor ama evet, Büyük Hermy adamın dibi. Aslında sadece tek gözü var."

"Gerçekten mi?" diye sordu Tony, kaşları çatılmıştı. "Ne oldu?"

Elimi Maple'ın kaburgalarının üzerinden daha da aşağıya kaydırdım,

parmaklarım şimdi karnına değiyordu ve parmak uçlarımı yumuşacık tenine hafifçe batırdığımda nefesi kesildi. Ve kahretsin, bu lanet elbiseyi üzerinden yırtıp her santimini yalamak istiyorum. "Çakal saldırısı," dedim, Maple'ın bana anlattığı her şeyi aklımda tutabildiğime şaşırmıştım. Ve bana şaşkınlıkla bakmasından anladığım kadarıyla o da benim kadar şaşırmıştı.

"Ah, bu çok kötü," diyor Tony, Jacob'a dönerek. "Onlara yardım etmeliyiz."

"Bunun olacağını tahmin ediyordum," diyor Jacob, kocasının dudaklarına hafif bir öpücük kondurduktan sonra göğüs cebinden bir çek defteri çıkarırken.

Maple daha da yaklaşınca kendi kendime gülümsüyorum.

Arabaya bindim ve kapıyı kapattım, Maple hızla bana döndü, gözleri kocaman açılmıştı, gülümsemesi daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı.

"Aman Tanrım, Graydon, bu... bu inanılmazdı."

Arabayı yola çıkardım, dudaklarımda belirlemek isteyen gülümsemeyi bastırmaya çalışıyordum çünkü aman Tanrım, bu inanılmazdı.

Sanırım bir ara kendimden geçtim, otomatik pilot modunda flamingolardan bahsediyordum, Maple'ın tek kelime etmesine izin vermeden odadaki neredeyse herkesi büyüledim.

Sonuç olarak altı bağış topladı ve hayvanat bahçesine yatırım yapılacağına dair bazı sözler aldı.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Başka biriyle olsaydım muhtemelen bu kadar zorlamazdım, ama Maple yanımda olunca her şey çok... kolay geldi.

Sanki flamingoları övmek için yaratılmışım gibi hissettim.

Ve bu o kadar doğal bir şekilde oldu ki, bu biraz endişe verici çünkü... gerçekten de şu pembe dodo kuşlarını umursuyor muyum?

Hayır, o kadar ileri gitmezdim.

Sanırım hayvanat bahçesi görevlisine gerçekten değer veriyorum ve bağışçıları her bir bilgiyle etkiledikçe, onun bana olan takdirinin de arttığını hissettim; bu da elbette onu daha da yakına çekme fırsatı verdi. Ve asla bırakmak istemedim. Orada kalmak, avucumu elbisesinin altına, belinin

sıcak tenine bastırmak istedim. Orada yaşamak istedim, ama esnediğinde, fanteziden vazgeçip onu eve götürme zamanının geldiğini anladım.

Omzuma hafifçe vurdu. "Gerçekten de hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaksın? Graydon, flamingolar hakkında her şeyi biliyordun."

"Evet, çünkü onlar hakkında yeterince gevezelik ediyorsun," diye takılıyorum.

O kıkırdadı. "Şey, gevezeliğim işe yaradı. Ciddi söylüyorum, bu kadar kısa sürede bu kadar çok bağış gördüğümü hiç hatırlamıyorum. İnanılmazdı." Elini koluma koydu. "Teşekkür ederim."

Trafikte ilerlerken, "Teşekküre gerek yok," diyorum.

"Sadece 'Rica ederim' diyemez misin?" diye içini çekti.

"Hayır, bu daha iyi."

Başını sallıyor, sonra doğruca bana dönüyor ama ben onun aramıza mesafe koymasına izin vermeden elimi tekrar uyluğuna kaydırıyorum. Bir bağımlılığım var ve muhtemelen asla doymayacak.

Neyse ki, şaşırtıcı bir şekilde, elini benimkinin üzerine kaydırdı ve başparmağıyla parmak boğumlarımı okşadı. Bu yumuşak dokunuş kolumda ürpertiler yarattı ve ne zamandır dokunulmadığımı fark etmemi sağladı.

Annem bana her zaman sarılmalar, kucaklamalar ve öpücükler sunardı; sevgisini fiziksel dokunuşla dağıtırdı ve onu kaybettiğimde, küçük bir çocukken çok sevdiğim o dokunuş bir anda yok oldu. Ona çok özlem duyuyordum.

Zaman geçtikçe daha da bıkkın, katılaştım ve içine kapanık hale geldim; el sıkışmak gibi basit bir konuda bile bir kadının bana uzaktan yakından yaklaşmasına izin vermiyordum.

Ta ki Maple ortaya çıkana kadar.

O farklı.

O bana kendimi güvende hissettiriyor.

Rahatladım.

Onun yanında neredeyse, yani gerçekten neredeyse, kendim olabiliyorum.

Mahallemize doğru yürürken zaman geçiyor, hiçbir şey söylemiyoruz, sadece aramızdaki sessizliğin tadını çıkarıyoruz; bu da onun hakkında takdir ettiğim başka bir şey. Artık beni konuşmalarıyla boğmuyor ve sessizce oturmak, konuşmak kadar rahatlatıcı.

Apartmanının önüne geldiğimde arabadan inmek istedim ama beni durdurup olduğum yerde bıraktı.

"Kendim çıkabilirim, benimle tartışmayın," diyor, sert bir ifade takınarak.

Bu konuda onun kazanmasını bekleyerek, o bana doğru dönerken ben de yerime yaslandım.

"Pekala, ama hoşuma gitmiyor."

Bana hafif bir gülümseme sundu, sonra ciddileşti. "Teşekkür ederim, Graydon. Bu akşam her şey için teşekkür ederim. Flamingolar, hayvanat bahçesi... ve benim hakkımda söylediklerin için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Ne kadar minnettar olduğumu asla tam olarak anlayamayacağımdan eminim."

"Söylemene gerek yok; gözlerinden anlıyorum."

"Yapabilir misin?"

Dudaklarımı ıslattım. "Yapabilirim."

Gözleri kısa bir an için dudaklarıma kaydıktan sonra tekrar bakışlarını yakaladı. "Madem ne kadar minnettar olduğumu görüyorsun, o zaman sanırım gitmeliyim."

Boğazımı temizledim, o bana daha da yaklaşırken tüylerim diken diken oldu. Onun yakınlığı beni her zaman heyecanlandırır, ama bu gece... bu gece farklıydı. Bu gece onun yakınımda olmasını özledim, yalvardım, rica ettim, ona ihtiyacım vardı ve şimdi gözlerden uzak, sadece ikimiz yalnızken, onun da bunu istemesini istiyorum.

Dokunuşumu hissetmek istemek.

Bana yakın olmak istemek.

Kahretsin, ben sadece... onu istiyorum.

Daha da yaklaşarak yanağımı avuç içine aldı ve son zamanlarda onu dairesine bıraktığım her seferinde olduğu gibi, dudaklarını çok hafifçe çeneme bastırdı.

Onunla geçirdiğim geceden sonra bu durum neredeyse dayanılmaz hale geldi.

Asıl istediğim şeye dair tam bir aldatmaca.

Ama hemen çıkmak yerine, yanımda kalıyor, nefesi sakallarımı okşuyor. Fısıltıyla, "Teşekkür ederim," diyor.

Parmakları yanağımdan aşağı, göğsüme doğru kayarken boğazındaki düğümden dolayı tüylerim diken diken oldu.

Onun uzaklaşmasını istemiyorum. Bu arabadan inmesini istemiyorum.

İstiyorum... kahretsin, çok daha fazlasını istiyorum ve bu korkutucu.

Çünkü daha önce başka birine karşı bu kadar çaresiz hissettiğimi

hatırlamıyorum.

Dudaklarımı tekrar ıslattım, bakışlarım onun gözlerindeydi. Çok yakındı, inanılmaz derecede yakındı, sanki daha fazlasını bekliyordu. Benim bir hamle yapmamı bekliyordu.

Bu da tehlikeli, çünkü umutsuzluk omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor ve beni daha fazlasını yapmaya itiyor.

Daha fazlasını isteyin.

Gözleri dudaklarıma indiğinde, midemde şiddetli bir kasılma hissi oluşuyor.

O da bunu istiyor.

Mecbur.

Bu yüzden kendimi durduramadan, "Eğer gerçekten minnettarsan, Maple, o zaman bana hakkıyla teşekkür et," diyorum.

Dudaklarının kenarında beliren hafif bir sırıtışa bakarken nefesimi tutuyorum. Eli çeneme doğru kayıyor, yanağımı avuçluyor ve bir an duruyor. Hava durgunlaşırken gözleri gözlerimi arıyor, son birkaç santim yaklaşırken ise bakışları elektrikleniyor.

Ağzından çıkan her şey bir fısıltı kadar uzakta.

O kadar yakınım ki neredeyse tadını alabiliyorum.

Lütfen yapın.

Öp beni.

Ve tam da başladığı işi bitirmeyeceğini düşündüğüm anda, dudakları benimkine yapıştı ve hayatımın en lezzetli, en muhteşem öpücüğünü verdi.

Ve ben resmen eriyorum.

O aptal kiralık arabanın koltuğunda adeta eriyorum.

İsa Mesih.

Dudakları çok yumuşak.

Beni öpüyor, neredeyse hiç baskı uygulamıyor. Tam elimi başının arkasına atmak üzereyken geri çekiliyor, kokusu etrafımda kalıyor ve beni sersemletiyor, sanki şehvet girdabına atılmışım ve ayaklarımın üzerine düşmem bekleniyormuş gibi hissettiriyor.

Kahretsin, onu istiyorum.

Onu uzun zamandır istiyordum. Empati dolu kalbinden, neşeli tavrına, o muhteşem gülümsemesine, o büyüleyici gözlerine kadar... Beni büyüledi.

Son birkaç saattir onun muhteşem tenini gördükten, yumuşaklığına dokunduktan, küçük nefes alışlarını duyduktan sonra, ona karşı büyük bir arzu duyuyorum.

Tamamen çaresiz.

Seni bu arabayla almak istiyorum. Sonra da apartmanının ön kapısının önünde tekrar alacağım. Sonra, bu dikkat dağıtıcı elbiseyi üzerinden yırtıp attıktan sonra, bulabildiğim her yüzeye öyle sertçe sürtüp becereceğim ki, bir daha başka bir erkeğe bakamayacaksın. Dilim senin tadını öğrenmek istiyor ve—

"İyi geceler, Graydon," dedi yumuşak bir sesle. Ne? Arabasının kapısını açtı, el çantasını kaptı ve kapıyı kapatıp dairesine çıkan merdivenlerden yukarı çıkmadan önce bana son bir kez gülümsedi. Bütün o süre boyunca gözlerim onun kalçalarındaydı.

Elimle ağzımı kapattım ve derin bir iç çekişle nefesimi verdim.

Tanrım, ben ne yapıyorum böyle?

Onu takip ediyor.

Sanırım onun peşinden koşuyorum ve bu beni dehşete düşürmeliydi, ama şu anda, dudaklarının izini hala dudaklarımda hissedebiliyorken, kesinlikle korkmadığımı biliyorum.

Hayır, onu piyasadan çekip kendime ait kılmak için yanıp tutuşuyorum...

BÖLÜM 24

AKÇAAĞAÇ

Everly'nin masasına oturup, Hardy'nin yarım saat portakal sıkmasıyla geçen sabahın geri kalanında Everly'nin hazırladığı içi doldurulmuş Fransız tostlarına bakarken, "Bu harika görünüyor," dedim.

Beni davet ettikleri brunch'ı hazırlamalarını izlemek çok eğlenceliydi. Mutfakta kusursuz bir uyum içinde çalıştılar, birbirlerinin hareketlerini tahmin ettiler, istenmeden yardım ettiler ve ara sıra birbirlerinin sırtını okşadılar ya da birbirlerinin başına hafifçe öpücük kondurdular. Onları birlikte görmek gerçekten çok tatlı.

"Teşekkür ederim," diyor Everly. "Tarifi Instagram'da gördüm ve denemek zorunda kaldım. Umarım güzeldir."

Hardy eğilip yanağına bir öpücük kondurarak, "Muhteşem kokuyorsun bebeğim," dedi.

Everly ona sırtıttı, sonra bize biraz portakal suyu doldurdu. "Portakal suyu harika görünüyor, Hardy."

Hardy, sanki Michelin yıldızlı bir yemek yapmış gibi göğsünü kabartıyor. "Neredeyse posasız taze portakal suyu yapmak için sabit bir el gerekiyor."

Eğer bu kadar sevimli olmasalardı, gözlerimi devirirdim.

Everly, "Gerçekten çok etkileyicisin," diyor.

"Sanırım dün gece de aynı şeyi söylediniz." Kaşlarını oynatıyor ve şimdi araya girme sırası bana geliyor.

"Tamam, bunu biraz abartabilir misin? Hepimizin arkadaş olduğunu biliyorum ama bu biraz fazla."

Hardy kıkırdadı. "Özür dilerim." Ama sonra yanakları kızarmış olan Everly'ye baktı.

Ah, şu ikisi...

Tabaklarımızı meyve salatası, Fransız tost ve şurupla dolduruyoruz ve sonra yemeye başlıyoruz.

Everly dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, "Şey," dedi. "Bu sabah

tesadüfen birkaç fotoğrafa rastladım. Görünüşe göre sen ve Graydon çok samimi görünüyordunuz."

Fransız tostumu keserken bir an durup ona baktım. "Bunları nerede gördün?"

"Takip ettiğim magazin hesaplarından biri. Şaşırtıcı bir şekilde, haberi bir spor hesabından almışlar."

"Bir bakayım," diyorum, dün geceyi düşündükçe kalbim hızla çarpıyor.

Graydon'ın gözlerinin beni nasıl süzdüğünden, sıcak avucunun tenime değmesine, elini elbisemin altına nasıl kaydırıp başparmağının hafif dokunuşuyla beni kendine nasıl yaklaştırdığına kadar her şey harikaydı. Ve gecenin sonunda kısa ama baş döndürücü bir öpücük vardı. Kalbim hızla çarparken, vücudum titrerken ve zihnim karmakarışık bir halde yatağa girdim çünkü bunu asla beklemezdim.

Durmadan.

Keşke daha önce gerçekleşmiş olsaydı.

Keşke daha sık yaşansaydı.

Keşke onu arabada bırakıp gitmeseydim.

Everly telefonunu bana doğru uzattı ve ekrana bakarken hafifçe nefesimi tuttum.

Bu, Graydon'la birlikte çekilmiş, yandan bir fotoğrafımız. Elinin elbisemin altından nasıl kaydığını, bana koruyucu bir şekilde nasıl sarıldığını ve benim ona yukarıdan baktığımı açıkça görebilirsiniz.

Ekranı kaydırarak başka bir fotoğraf buluyorum; barda çekilmiş, ben onun yakasına tutunmuş, ona gülümsüyorum.

Üçüncü fotoğraf ise ayrılırken çekilmiş; eli elimde, çantamı sıkıca tutuyor ve ikimiz de arabaya doğru giderken gülümsüyoruz.

Aman Tanrım. Birlikte muhteşem görünüyoruz. Birbirimize çok aşık gibi görünüyoruz... Sonra onun kaba ama inanılmaz derecede seksi talebini düşünüyorum.

"Eğer gerçekten minnettarsan, Maple, o zaman bana hakkıyla teşekkür et."

Eğer Gretchen'in dün gecedan istediği şey, halkla ilişkiler amaçlı bu ilişkiyi ortaya çıkarmaksa, bu fotoğraflar bunu başaracaktır.

Everly ve Hardy'nin aptal gibi sırttıklarını görünce yanaklarım kızardı.

Everly, "Neler olup bittiğini paylaşır mısın?" diye soruyor. "Çünkü bu, sıradan bir halkla ilişkiler ilişkisinden çok daha fazlası gibi görünüyor."

Hardy öne eğilip fısıltıyla bağırdı: "Eli neredeyse göğsünüzü

avuluyor!"

"Aman Tanrım, göğsümü avulamıyordu." İnanın bana, bilseydim anlardım.

"Oldukça yakın görünüyordu."

Yeterince yakın değil.

"Yani..." diye basar Everly. Maple'ı düşünün.

Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor çünkü onun her dokunuşu beni baştan çıkartıyordu. Beynimi kısa devre yaptıyordu. Bana dokunduğu her anı seviyordum. Daha fazlasını istiyordum. Elbiseyi çıkarmasını istiyordum...

"Bu, eee... bu sadece kameralar içindi. Orada olacaklarını biliyorduk. Gretchen, ilişkinin dün gece sızmasını istedi."

"Hı hı." Everly ağızına bir dilim Fransız tostunu atarken Hardy de portakal suyundan bir yudum aldı. "Fotoğrafların sızdırılmasını anlıyorum, ama o fotoğraflarda sadece rol yapıyor olamazsın. O yüzden anlat bakalım."

Tanrım, hiçbir şey onun gözünden kaçmaz.

Bir dilim Fransız tostunu şuruba batırıp durdum. "Açıkçası neler olup bittiğini bilmiyorum." İkisine de baktım. "Ama dün gece onu dudaklarından öptüm."

"Ne?" diye bağırdı Everly, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Aman Tanrım, gerçekten mi?" diyor Hardy, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

"Onu öptün mü? Ne kadar? Ne kadar sürdü? Nasıldı? Elledi mi? Tüm detayları bilmem gerek."

atalımı elimden alıp tabağımanın üzerine koydu, sonra tabağı kenara itti. Ardından çenesini ellerine yaslayıp cevaplarımı dikkatle bekledi.

Sanırım şu an yemek yemeyeceğiz.

"Olaydan sonra, arabasındaydı. Öpüşme belki beş saniye sürdü, daha uzun değil. Başka hiçbir şey olmadı, dil de kullanılmadı, sadece dudaklar. Ama işte..." Hayalperest bir iç çekişle, "Midem kelebekler uçuşuyordu." dedim.

Everly heyecanla ellerini birbirine vurdu.

Hardy, "Bunu kim başlattı?" diye soruyor.

"Şey, sanırım ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz?"

"Yani birbirinize birlikte mi saldırdınız?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, her gün beni evime bıraktığında yanağından öperek ona teşekkür ediyorum. Ve dün, Tanrım, etkinlikte inanılmazdı, ardı ardına bağış topladı, onunla paylaştığım ama dikkatini çekmediğini

düşündüğüm flamingolar hakkında sayısız bilgi verdi. Ve işte..." Yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor, benim onun ne kadar ilgili, ne kadar tatlı ve koruyucu olduğunu hatırladıkça karıncalanıyor.

Hardy, "Gözlerinde kalpler olması böyle bir şey mi?" diye soruyor.

Everly kıkırdadı ve başını salladı. "Kesinlikle öyle."

Dikkatimi tekrar onlara verdim ve boğazımı temizledim. "Neyse, yanağından öptüm ve teşekkür ettim, sonra da neredeyse ayrılmama izin vermeden, 'Eğer gerçekten minnettarsan, Maple, o zaman düzgünce teşekkür et,' dedi."

Everly elini göğsüne götürerek fısıldadı, "Aman Tanrım."

"Biliyorum."

"Yani, ben heteroseksüel bir erkeğim ve benim bile üst dudağım biraz terledi," diyor Hardy peçetesiyle yüzünü silerken, bu da ikimizi de güldürüyor.

"Yani onu öptün mü?" diye soruyor Everly.

"Evet, kısa sürdü ama aman Tanrım, sanki... hayatımda yaşadığım diğer tüm öpüşmelerin hiçbir anlamı yokmuş gibi hissettim."

Hardy kaşlarını çatarak, "Hey," dedi. "Buna kırıldım. Güzel öpüştük."

"Dün geceki gibi değil." Ona sıırttım, bu da Everly'nin kahkaha atmasına ve Hardy'nin daha da sinirlenmesine neden oldu.

"Yani Graydon'dan gelen o minicik öpücük, benim senin ağzını dilimle yaladığım tüm zamanlardan daha mı iyiydi?"

"Evet."

Everly daha da yüksek sesle güler ve adam onun koluna dırter. "Everly, buna gülme. Kocana çok iyi öpüştüğünü söyle."

Everly elini kaldırıp "eh işte" dercesine tokalaştı. "Eh."

Öfkesi doruk noktasına ulaşırken gözlerinde alevler parladı. "Sözünü geri alırsın yoksa... yoksa... boşanırız." Eliyle masaya şakayla karışık vurdu.

Everly biraz daha kıkırdarak Hardy'ye yaklaştı ve avucunu göğsüne koydu. "Dudaklarımı öpen en iyi öpüşen sensin." Bu onu tatmin etti ve o da yaklaşıp Everly'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Gerçi, Graydon St. John'dan tek bir öpücük bile almadım."

"Bu kadar yeter." Hardy masadan kalkarken Everly ve ben kahkaha krizine girdik. "Bu tür bir kötü muameleye katlanmak zorunda değilim." Tabağını ve portakal suyunu alıp homurdandı. "Güvercinlerin beni takdir edeceği balkonda yiyeceğim."

"Tamam, JP," diye alaycı bir şekilde söyler Everly, ama sonra elini

karnına koyarak onu durdurur ve yanına çağırır. JP yaklaşır ve Everly onu hafifçe öper, sonra titrer. "Ah, hiçbir şey bunun yerini tutamaz."

Gözlerini devirdi ama "Bunu aklında tutsan iyi olur, bebeğim," dedi.

Balkona açılan sineklikli kapıyı kapatınca Everly dikkatini tekrar bana çevirip, "Aslında çok iyi öpüşüyor," dedi.

"Onu öptüğümde çok etkilendim."

Hardy, sürgülü cam kapının aralığından, "Duydum işte, pislikler!" diye seslendi.

İkimiz de kıkırdadık ve ardından Fransız tostlarımıza saldırdık.

Elbette bunu duydu.

Pembe pijama altım ve üzerinde "Bekar ve Flamingo Olmaya Hazır" yazan beyaz tişörtümle rahat bir şekilde oturmuş, dizlerimi göğsüme çekip filmi başlatırken masadan patlamış mısır kasesini alıyorum.

Hardy ve Everly ile kahvaltıdan sonra birkaç iş hallettim, Golden Gate Park'ta uzun bir yürüyüş yaptım ve sonra buraya geri döndüm. Duş aldım ve kendime sağlıklı bir akşam yemeği olarak patlamış mısır ve Butterfinger Bites yemeye söz verdim.

Bazen insan böyle bir geceye ihtiyaç duyar, benim de öyle bir gecem oldu çünkü dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Bütün gün aklım Graydon'daydı.

Ona mesaj atıp, antrenman kampının nasıl geçtiğini sormak, gelip benimle film izlemesini istemek çok istedim ama kendimi tuttum. Telefonumdan uzak durdum ve halletmem gereken şeylere odaklandım çünkü... açıkçası, onunla aramdaki durumum hakkında hiçbir fikrim yok.

O öpücüğü istiyordu, biliyorum.

Dün gece beni sıkıca kucakladı ve bunu taklit etmiyordu.

O her zaman çok ilgili ve koruyucu davrandı ve bu da aramızda özel bir şey varmış gibi hissettirdi ama sormaya çok korkuyorum.

Daha fazlası olabileceği fikrine bile girmeye cesaret edemiyorum çünkü bunu gerçekten istiyor muyum? Uzun zamandır flört ortamından uzak kaldım, nasıl işlediğini bile bilmiyorum. Ve o gerçekten flört etmek istiyor mu?

Of... Hiçbir fikrim yok.

Ama Tanrım, dün gece... her şeyin sadece bir gösteriden ibaret olduğunu hiç hissetmedim. Çok daha fazlası gibiydi.

İç çekerek telefonumu elime aldım, "10 Günde Bir Erkeği Nasıl Kaybedersin" filmi oynamaya başlamıştı. Instagram'a tıkladım ve beni bekleyen tüm bildirimlere baktım. DM seçeneğini kapatmıştık çünkü çok fazlaydı, bunun yerine sadece yorumlara bakmaya zaman ayırıyorduk.

Dün gece bir nevi "ilişkimizi" duyurduğumuzdan beri, arabada çektiğim, elini bacağıma koymuş halinin fotoğrafını paylaşmaya karar verdim. Açıklamam basitti: "En iyi randevu. Flamingoları kurtarın."

Konuyu orada bıraktım ve anlaşılan o ki, hepsi bu kadar yeterli olmuş. Şimdiden iki binden fazla yorum var.

Aman Tanrım.

Başımı sallıyorum ve dikkatimi tekrar filme veriyorum, tam o sırada telefonuma bir mesaj geldi ve titriyor.

Graydon'ın adı ekranda belirdiğinde, gülümsememi engelleyemiyorum ve adını görmenin midemde bir sürü minik ateşböceğinin birden parlaması gibi hissettirdiğini görmezden gelemiyorum.

Graydon: Şimdiye kadarki en iyi randevu, değil mi?

Filmi tamamen görmezden gelerek bağdaş kurup oturdum, kucağıma bir yastık koydum ve ona mesaj attım.

Maple: Sosyal medya hesaplarımızı kontrol ediyor musun?

Graydon: Utanç verici bir şey paylaşmadığınızdan emin olmak istedim.

Maple: Utanç verici fotoğraflarının olmadığını söylemiştin sanırım.

Graydon: Ben bulaşık yıkarken senin ne yaptığını kim bilebilir ki?

Maple: Kesinlikle seni utandıracak fotoğraflar çekmiyorlar.

Graydon: Peki tam olarak ne iş yapıyorsunuz?

Kalçana bak.

Sırt kaslarınız.

Senin ovduğun o tabaklardan biri olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmeme izin ver...

Maple: Flamingoları kurtarabileceğim tüm yolları düşünüyorum.

Graydon: Hı hı, geçen gün kıcıma diktiğin gözlerin bunu söylemiyordu.

Önce şaşırdım, sonra kıkırdadım.

Böyle flörtöz ve fazla gergin olmadığı zamanlarda, onunla vakit geçirmek gerçekten çok eğlenceli. Adeta bağımlılık yapıyor.

Maple: Sanki sen konuşmaya hakkın varmış gibi. Seni birkaç kez yakaladım.

Graydon: İlk günden beri kalçana bakıyorum. Pantolonunla dalga geçtiğimi sandın, oysa sadece sana bakarken yakalanmamın üzerini örtüyordum.

Şey... ne?

Maple: Dur, gerçekten mi?

Graydon: Evet.

Maple: Ben... senin benim kısa paçalı pantolon giyen bir tür kaybeden olduğumu sandığını düşündüm.

Graydon: Hiç de öyle değil.

Maple: Vay, tamam. Bu benim için yeni bir bilgi.

Graydon: Olmamalı. Gretchen'in yayınladığı bazı fotoğraflara baktım. Ben de bakmayı bırakamamış gibiyim.

Maple: Hiçbirinizin popoma baktığını görmedim.

Graydon: [Bağlantı] İkinci fotoğraf.

Bana gönderdiği linki açıp ikinci resme bakıyorum. Resimde biriyle el sıkışıyorum ve tahmin ettiğim gibi, o da orada, kalçalarımın bakıyor.

Graydon: Dün geceki elbise inanılmazdı. Gözlerimi senden alamadım.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım...bu...o...aman Tanrım, flört ediyor ve ben buna hazır olup olmadığımdan emin değilim.

Graydon: İşte tam da bu noktada benim takım elbisemin de inanılmaz olduğunu söyleyeceksin.

O kadar zahmetsizce hissettiğim gerginliği yatıştırabildiği için minnettar bir şekilde kıkırdıyorum.

Maple: Belki de öyle olduğunu düşünmemiştim.

Graydon: Yalancı.

Akçağaç: Belki.

Graydon: Bu akşam ne yapıyorsun?

Maple: Kendime verdiğim bir sözü yerine getiriyorum.

Graydon: Peki bu ne tür bir vaat?

Maple: Kendimle film izleme günü, yanında patlamış mısır ve Butterfinger Bites (beni yargılamayın) da var.

Graydon: Seni neden yargılayayım ki?

Maple: Çünkü sen protein alımına çok önem veriyorsun.

Graydon: Tatlıları severim.

Maple: Evet, tamam. Ne tür?

Graydon: Çikolatayı severim.

Maple: Gerçekten mi?

Graydon: Bunu şaşırtıcı buldunuz mu?

Maple: Biraz. Tatlı olarak brokoli yediğinizi varsaydım.

Graydon: Benim hakkımdaki düşüncelerinize bayılıyorum.

Maple: LOL. Özür dilerim. O kadar kas kütesine sahip birinin çikolata yiyeceğini düşünmezdim doğrusu.

Graydon: Her gün olmuyor ama canım çektiğinde, çikolatalı lav kek gibi bir şey tercih ediyorum.

Maple: Bu... bu aslında oldukça sevimli.

Graydon: Benimle ilgili sevimli hiçbir şey yok.

Maple: Çikolatalı lav kekiniz harika.

Graydon: Tamam, belki bir şey daha var. Geri kalanım sevimli değil.

Maple: Yani, bir dahaki görüşmemizde, o minik futbol kaskınla ne kadar tatlı görüldüğünü söylememi istemezsin, değil mi?

Graydon: Benimle dalga geçiyorsun.

Maple: LOL. Özür dilerim, korkutucu görünmen gerektiğini unuttuğum.

Graydon: Ben korkutucu biriyim. Yetişkin erkekleri ağlattım.

Maple: Yetişkin erkekler mi yoksa sadece OC mi?

Graydon: İkisi de.

Maple: Egolarınızı şişirmek istemem ama gerçekten yetişkin erkekleri ağlattığınıza inanıyorum. Antrenmandayken dişlerinizin nasıl şakırdadığını gördüm, sanki birinin bacağını ısırmaaya hazırlanıyorsunuz.

Graydon: Eğer ağız koruyucum olmasaydı, muhtemelen ısırırdım.

Maple: Hep bu kadar... şiddete meyilli miydin?

Graydon: Hayır.

Maple: Ne değişti?

Graydon: Endişelenmenize gerek yok.

Maple: Bu, konu hakkında konuşmak istemediğini kibarca söyleme şeklin mi?

Graydon: Aynen öyle.

Maple: Sanırım sen benim için her zaman bir gizem olarak kalacaksın.

Graydon: Hayır, bilmeniz gerekenleri biliyorsunuz.

Maple: Sence yeterince şey biliyor muyum?

Graydon: Evet.

Maple: Tamam, peki...bildiğim şu: Pembe temizlik eldivenlerini giymeyi seviyorsun çünkü ellerini zarif gösteriyorlar.

Graydon: Hiçbir şey ellerimi zarif gösteremez.

Maple: Birini yere devirdiğinde heyecandan ciyaklıyorsun. Ellerin titriyor, kalçaların sallanıyor... tiz çığlıklar.

Graydon: Emin misin benden bahsediyorsun?

Maple: Ve sabahları beni almaya geldiğinde kahve içiyormuş gibi yapıyorsun ama aslında Shirley Temple içiyorsun. İnkâr bile etme, o kirazlı içeceği yudumlarken seni gördüm.

Graydon: İnanın bana, eğer beni bir kirazı yudumlarken görseydiniz, bunu anlardınız.

Onun ima dolu sözlerine bakarken yanaklarım kızardı, nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Flörtöz olabilirim ama... müstehcen olmak mı? İşte o bambaşka bir seviye.

Maple: Ah, şey, bu çok güzel. Kirazı severim.

Graydon: Baker, daha da beceriksiz olabilir misin?

Maple: Kiraz yudumlamaktan bahsetmene hazır değildim.

Graydon: Sen bu konuyu açtın.

Maple: Ben Shirley Temple'lardan bahsediyordum, yani... biliyorsun işte.

Graydon: Bunu bile söyleyemiyorsun, değil mi?

Maple: Ne demek istediğinizi anlamadım.

Graydon: Yalancı.

Tanrım, bunu söylemeye cesaret edebilir miyim? Hayır, edemem.

Yapabilir miyim?

Çok gülümsediğim için yanaklarım ağrıyor.

Midem alt üst olmuş durumda.

Ve uzun zamandır, belki de sonsuza dek ilk kez, bir erkekle konuşurken başım dönüyor...

Graydon: Duş aldıktan sonra bile üzerimde hâlâ kuşun kokusunu alabiliyorum.

Maple: Sen tam bir yalancısın.

Graydon: Burnumdan asla çıkmayacak.

Maple: Onlarla belki beş dakika kadar birlikteydin.

Graydon: Beş dakika fazla geçti. Saatime bakıyorlardı.

Maple: Sana parlak şeyler giymemeni söylemiştim.

Graydon: Beni soymaya çalışacaklarını hiç düşünmemiştim!

Maple: LOL. Çok abartılı bir tepki verdin, OC ile çok uzun zamandır takılıyormuşsun gibi görünüyor.

Graydon: Haklısın. Benim için artık ölü.

Maple: Çok üzülecek.

Graydon: Benim sorunum değil.

Maple: Çok rol yapıyorsun ama biliyorum ki ondan gizlice hoşlanıyorsun. İtiraf etmelisin.

Graydon: Asla.

Akçağaç: İnatçı.

Graydon: Belki. Peki...ne yapıyorsun?

Maple: Ev yapımı lazanya yiyorum.

Graydon: Peki siz bana hiç teklif etmediniz mi?

Maple: Aklıma bile gelmemişti.

Graydon: Ah, Baker. Canım çok acıdı.

Maple: Burnunuzdaki kuş kokusu mu daha çok yakıyor, yoksa lazanya mı?

Graydon: Lazanya, çünkü bu seni tekrar görebileceğim anlamına geliyor...

Graydon: Bugün yirmi yardalık koşuda beni yenebileceğini gerçekten mi sandın?

Maple: *Şu anda Epsom tuzu banyosunda* Halkla ilişkiler sorumlusu kız arkadaşın için biraz daha sakın olsan fena olmazdı.

Graydon: Ve babam da dahil herkesten azar işitsem mi? Sorun değil.

Maple: Bana bir şans bile vermedin.

Graydon: Aynen öyle.

Akçaağaç: Tam bir zulüm.

Graydon: Gerçekten bir hayvanat bahçesi görevlisinin profesyonel bir futbol oyuncusunu geçebileceğini mi sandınız?

Maple: Bir kız hayal kurabilir.

Graydon: Başka bir hayal seç.

Maple: Ne önerirsiniz?

Graydon: Belki de kamyonetin kasasında daha fazla taco yiyebiliriz?

Maple: Madem ki zaten oldu, neden bunun hayalini kurayım ki?

Graydon: Tekrar olmasını isteyeceğinizi varsaydım.

Akçaağaç: Cesur bir varsayım.

Graydon: Hayır, doğru olanı söyledin. Benimle daha fazla zaman geçirmek istediğini biliyorum.

Maple: Nasıl yani?

Graydon: Bu sabah seni almaya geldiğimde dudaklarını yalayış şeklin...

Graydon: Hayvanat bahçesinde uzun bir gün geçirdikten sonra rahatlamak için ne yapıyorsunuz?

Maple: Vay, sanki günümle ilgileniyormuşsun gibi geliyor.

Graydon: Belki de öyleyim.

Maple: Bunu itiraf ediyorsun yani.

Graydon: Dolaylı yoldan.

Maple: Dolaylı yoldan mı cevap vermeliyim?

Graydon: Tavsiye edilmez.

Maple: Genellikle duş alırım ve ne yiyeceğime karar veririm. Çok heyecan verici bir şey değil.

Graydon: Duş heyecan verici görünüyor.

Akçaağaç: Üzerimdeki kokuyu gidermek için mi?

Graydon: Ben öyle düşünmüyordum ama tamam.

Maple: Peki sen ne düşünüyordun?

Graydon: Yazılacak çok fazla şey var.

Maple: Sesli mesaj gönder.

Graydon: Sesimi duymayı özlüyor musun, Baker?

Akçaağaç: Hayır.

Graydon: Yalancı.

Maple: Lütfen, bana mesaj attığın diğer geceler gibi bu gece de çekilmez olma.

Graydon: Dayanılmaz, değil mi? Ben de flört ettiğimi sanıyordum...

Graydon: Ne yapıyorsun, Baker?

Maple: Bu hafta zaten bunu açılış cümlesi olarak kullanmadın mı?

Graydon: Hiçbir zaman yaratıcı olduğunu iddia etmedi.

Maple: LOL. Peki, ben ne yapıyorum? Kız arkadaşlarımla yine patlamış mısır ve şekerlemelerden oluşan bir akşam yemeğinin tadını çıkarıyorum ve film izlemeye hazırlanıyorum. Sen şu anda ne yapıyorsun?

Graydon: Seninle konuşuyorum.

Maple: Başka bir planın yok mu?

Graydon: Pek sayılmaz. Antrenmandan yorgun düştüm. Az önce biftek yedim, şimdi de Bombers maçıını izliyorum.

Maple: Ha, Bennett'ı mı izliyorsun?

Graydon: Evet, madem öyle, neden olmasın diye düşündüm.

Maple: İyi biri mi?

Graydon: Gerçekten çok iyi. Hangi filmi izliyorsun?

Maple: Düğün Şarkıcısı. Tüm zamanların en sevdiğim filmlerinden biri.

Graydon: Hiç görmedim.

Maple: Bunu söyleyeceğini nereden biliyordum?

Graydon: Sanırım tahmin edilebilir biriyim.

Maple: Aslında hiç de öyle değilsin. Çok tahmin edilemezsin.

Graydon: Nasıl yani?

Maple: Şey, birincisi, hayatımda hiç aklıma gelmezdi ki bana cinsel içerikli fotoğraflar göndereceksin.

Graydon: Balık tutmak için mi buradasın? Çünkü sadece sorman yeterli.

Telefonum tekrar titredi ve ekranımda onun resmi belirdi.

Ahh.

Islak ve dağınık saçları, şekilsiz ve her yöne dağılmış, hatta birkaç tutamı alnına düşmüş. Göğsü tamamen açıkta, eşofmanı koltuğunda oturuyor, yanında televizyon kumandası var ve kayıtsızca sırtıyor.

Gözlerim onun etkileyici kaslı göğsünde dolaşırken, bir anlığına da olsa güzel gözlerini inceliyorum. Koyu, gizemli, ama aynı zamanda bir nebze de şefkat dolu. Çok yakışıklı. Yüzünün keskin hatları bir rakip için göz korkutucu olabilir, ama beni cezbediyor. Parmaklarımı yüzlerinde gezdirip sert kenarlarında yumuşaklık yaratmak istiyorum.

Graydon: Sıra sende.

Maple: Fotoğraf çektiirmek istemezsin.

Graydon: O zaman neden sordum ki?

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, içimde sinirlerim alt üst oluyor.

Ona bir tane göndermeli miyim?

Neden olmasın ki?

Daha dik oturuyorum, telefonu açılı tutuyorum ve tişörtümü gösteriyorum ki ne yazdığını görebilsin. Memnun kaldığımda fotoğrafı çekiyorum, sonra da gönderip göndermeyeceğime karar vermek için hızlıca inceliyorum.

Saçlarım güzel, yüzüm güzel. Gömleğim ise... aman Tanrım, meme uçlarım sertleşmiş ve kumaşa bastırıyor.

Dudak kenarımı ısıriyorum, gönderip göndermemeyi düşünüyorum ama sonra içimden "boş ver" diyorum ve güvensizlik içimi sararken gönder tuşuna basıyorum.

Yanıt bekliyorum.

Ve bekleyin.

Ve sanki on dakika geçmiş gibi ama aslında on saniye kadar kısa bir süre sonra, o da mesajla cevap veriyor.

Graydon: Şey, sanırım ben kendi filmimde üstsüzdüm.

Yanaklarım kıpkırmızı olurken kanepede daha da aşağıya kayıyorum, saklanmaya çalışıyorum... Ne yapmaya çalıştığımı bilmiyorum. Bütün bu hafta boyunca, hiçbir şey yapmadan, sadece sözleriyle vücuduma çok şey yaptı.

Graydon: Ayrıca... bekar ve flamingo gibi uçmaya hazır mısın? En son baktığımda bekar değildin.

Tanrım, aptal gibi gülümsediğimden nefret ediyorum.

Maple: Kurgusal olarak, bekar değilim. Ayrıca, gerçekten sana üstsüz bir fotoğraf göndereceğimi mi düşünüyorsun?

Graydon: İnsan hayal kurabilir.

Alt dudağımı dişlerimle ısırıyorum ve cesaretim artmaya başlıyor çünkü bağış toplama gecesindeki öpücükten, dokunuşlarına ve gönderdiği tüm flörtöz mesajlara kadar, aramızda açıkça bir şeyler var. Onun tarafında da bir ilgi var ve benim tarafımda da ilgi olmadığını söylesem yalan olurdu. Çünkü var.

Ve uzun zamandır bir randevuya çıkmadım, hatta biriyle çıkmayı bile düşünmedim. Yani, Peru'dayken Hank'e fena halde aşık olduğum bir dönem vardı, ama birlikte çalıştığımızı ve bunun sonu görünmediğini fark edince bunun kötü bir fikir olacağını anladım.

Ama Graydon farklı.

Daha önce hiç onun gibisiyle tanışmadım.

Somurtkan ama tatlı.

İçe dönük ama aynı zamanda flörtöz.

Mesafeli ama bir o kadar da ilgili.

O, çözmek istediğim bir gizem.

Ve o bağış toplama gecesinden, öpüşmeden, elini tenime bastırma şeklinden, bu haftaki gece mesajlaşmalarından sonra, sanırım bir fırsat buldum ve... bunu değerlendireceğim.

Maple: Yarın ne yapıyorsun? Belki kahvaltıya falan gidebiliriz.

Mesajı gönderdikten sonra telefonumu kenara fırlattım ve gözlerimi kapattım. Aman Tanrım, ona randevu teklif ettiğime inanamıyorum.

Ya... ya hayır derse?

Ya onu tamamen yanlış anlıyorsam?

Bu utanç duygusundan asla kurtulamayacağımı düşünüyorum.

Telefonum titriyor, bu da sinirlerimi korkudan ılgık attırıyor.

Lütfen hayır demeyin.

Lütfen hayır demeyin...

Telefonumu elime alıp mesajına bakıyorum.

Graydon: Planlarım var ama seni pazartesi günü antrenman kampı için alacağım.

Pazar günü ne yapıyor olabileceğine dair her türlü senaryoyu hayal ederken kalbim sıkışıyor. Bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Muhtemelen arkadaşlarıyla takılacak ya da benzeri bir şey yapacak, çünkü haftanın tek izin günü o. Haftanın her günü beni görüyorken neden benimle takılmak istesin ki? Ama bu, sorduğum için kendimi aptal gibi hissetmem gerçeğini değiştirmiyor.

Utanç ve gözyaşlarının beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak derin bir nefes aldım ve ona mesaj attım.

Maple: Harika, evet, zaten kendi brunch'ımı yapmayı düşünüyordum. Doğramam gereken birkaç taze çilek aldım.

Taze çilek mi? Neden?

Bu söylenebilecek çok aptalca bir şey.

O da öyle düşünüyor olmalı çünkü hemen cevap vermiyor. Geçen her saniye, utancım daha da artıyor.

Üstsüz bir fotoğraf hakkında şaka yapıyor ve ben bunu onu dışarıya davet etmek için serbest bir fırsat olarak görüyorum? Bana ne oluyor böyle?

Telefonumu yere koydum ve gözlerimden utançtan yaşlar süzülürken Adam Sandler'ın sesini zar zor duyarak televizyona boş boş baktım. Birkaç dakika sonra telefonum nihayet titredi ve onu bu kadar çabuk elime aldığım için kendimden nefret ettim.

Graydon: Bennett az önce iki sayılık bir home run vurdu.

Tamam, ona çıkma teklifi etmem ve onun beni reddetmesi gibi garip durumdan sıyrılıp geçeceğiz. Sorun değil. Benim için sorun yok.

Maple: Harika. Adam Sandler, reşit olmayan bir alkolik gencin çöp konteynerine kusmasına yardım etti.

Graydon: Şey... tamam.

İnleyerek telefonumu tekrar fırlattım.

Evet, bu gece için işim bitti.

BÖLÜM 25

GRAYDON

“Lütfen, sadece... sadece beni yalnız bırak,” diyor annem, gözleri donuklaşırken. Sözleri beni ikiye bölüyor, beni tanımadığı son zamandan kalma, henüz iyileşmemiş yaralarımı yeniden yırtıyor.

Eskiden yaptığım gibi resim yaparken onun yanında oturup, alanı paylaşmaya çalışırken, bu ziyarette bir farklılık vardı; sanki gözlerinde en ufak bir berraklık yoktu.

Ve her seferinde beni tanımadığında olduğu gibi, hayat sanki ruhuma lanet olası bir hançer saplıyor, bir daha asla geri gelmeyecek bir parçasını koparıyor gibi hissediyorum.

Geçen haftaki ziyaretten sonra umutlarım çok yüksekti. Geçen sefer yaptığımız her şeyi tekrarlarsak aynı sonucu alacağımızı düşünmüştüm, ama çok yanılmışım. Annemin beyni öyle çalışmıyor. Ve ona ulaşsanız bile, bir sonraki seferin aynı olacağı anlamına gelmiyor. Bu yıkıcı. Ve bana yıllar önce ne kadar çok şey kaybettiğimi hatırlatıyor. Kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi.

Rhonda'ya doğru bakıp, herhangi bir yardım için yalvarıyorum, ama o bana sadece hüznü bir gülümseme sunuyor, çünkü bunun nereye varacağını biliyoruz. Bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağımızı biliyoruz.

Beni tanımadığında ve kim olduğumu anlayamadığında, yanına oturup resim yapmaya karar verdim. En azından onun yanında olabilirdim, bu da hiç yoktan iyidir, ama haftalardır her pazar üzerinde çalıştığım tuvale her fırça darbesiyle, sanki tamamen yabancı biriymişim gibi, sandalyesini benden daha da uzaklaştırıp şövaletini hareket ettiriyordu.

Sadece bir yabancı değil, aynı zamanda onu korkutan biriydi.

"Anne," dedim usulca, ona adıyla hitap etmeyi unutarak.

“Bana öyle seslenme!” diye bağırdı ve hırkasını tutarak sandalyesinden kalktı. “Sen benim oğlum değilsin.” Fırçasını alıp dehşet içinde bana fırlattı. “Sen o değilsin.”

Fırça, koyu yeşil boyayla tişörtümü kaplarken, o geri çekiliyor, gözlerinde yaşlar birikiyor. Kalbim paramparça oluyor, bin parçaya ayrılıyor. Benden çok korkuyor.

Ona uzanmak, elini tutmak, onu teselli etmek istiyorum.

Aman Tanrım, onun beni kollarına çekmesini, sırtımı okşamasını, yanağımı öpmesini ve yıllar önce yaptığı gibi beni teselli etmesini istiyorum.

Bütün bunların farklı olmasını istiyorum. Annemi geri istiyorum. Tam önümde, nefes alırken, kalbi atarken onun kaybının yasını tutmak istemiyorum.

Ama kaderin acımasız bir cilvesiyle, annem sadece benden alınmakla kalmadı, aynı zamanda hâlâ bu dünyada, sapasağlam bir şekilde yaşıyor. Bu, en kötü işkence türü; kazadan sonra bile ona sarılabilmek ihtimalimin olduğunu bilmek ama hafızası kötüleştikçe ve ben yaşlandıkça onun tarafından sıkıca kucaklanma şansımın da giderek azaldığını bilmek.

Titrek bir eliyle ağzını kapatarak, "Onun gitmesini istiyorum. Bu hasta adamın gitmesini istiyorum. Oğlum gibi davranmaya çalışmanız ne kadar acımasızca," dedi.

Lütfen öyle söyleme. Ben senin oğlunum.

İçimi alt üst eden, beni içten dışa doğru sarsan acıyla titremeyi durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Lütfen bunu yapma anne.

Lütfen.

Rhonda, "Graydon, sanırım gitmelisin," dedi ve bu sözler üzerine annem ona doğru döndü.

"Ona öyle seslenmeyin. O benim oğlum değil!" diye bağıyor, kolunu savurarak resmini deviriyor. "O değil... ne-ne? Neredeyim ben?" Etrafına telaşla bakıyor, dehşet dolu ifadesi beni paramparça edecek gibiydi. "Neden buradayım? Beni buradan çıkarın. Ailemi istiyorum. Oğlumu istiyorum. Nerede o? Neden onu benden saklıyorsunuz?"

Evrene yalvarıyorum, beni görmesini, gözlerime bakmasını, beni bir zamanlar olduğum çocuk olarak tanımasını diliyorum ve ayakta dururken, son bir umut kırıntısıyla, sesimi kısık tutarak bir adım ileri atıyorum. "Anne, benim."

Gözleri birden gözlerime kenetlendi ve ben de öylece bekledim, dua ettim.

Lütfen beni tanıyın, anne.

Lütfen.

Titrek eli ağzından çekildi ve bakışlarımı onun gözlerine dikmiş, gözlerinin benimkilerle buluştuğunu fark etmesi için yalvarırken içimde bir umut ışığı belirdi. Biraz olsun netlik kazanması için yalvarıyordum. Onun beni bir zamanlar tanıdığı çocuk olarak görmesini sağlamaya o kadar odaklanmıştım ki, su bardağını alıp bileğini hafifçe sallayarak bana fırlattığını, sağ gözümün köşesine isabet ettiğini ve beni geriye doğru savurduğunu fark etmedim.

Cam yere düşüp kırıldı ve kadın çığlık atarak kaçtı.

Ancak hemşireler onu çevreleyip yere yatırınca fazla uzaklaşamıyor.

Yüzümden kanlar akarken, "Ona zarar vermeyin. Lütfen ona sakın zarar vermeyin!" diye bağıryorum.

Annemin hemşirelerle boğuşmasını, benim için, oğlu için çığlık atmasını ama birkaç metre ötede duran adam için çığlık atmamasını izliyorum.

Ben orada, yüzümden kanlar akarken, gözyaşlarım dökülürken dururken, annem bağılıyor, kıvranıyor ve onu sakinleştirmeden önce serbest bırakılmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Bedeni cansızlaşıyor, başı yere yapışmış, hırkası omzundan sarkıyor, yanaklarındaki hafif gözyaşı izleri hâlâ duruyor. Ve göğsümde sürekli yer kaplayan o boşluk hissi büyüyor. Büyüyor ve kederle, öfkeyle doluyor.

Nefret.

Annemin bu duruma gelmesine neden olan her koşula karşı belirgin bir tiksinti duyuyorum.

Rhonda yanıma geldi, elini sırtıma koydu ve fısıldadı, "Çok üzgünüm, Graydon."

Gözlerimi siliyorum ve sadece başımı sallıyorum, çünkü ne diyeceğim ki?

Söyleyecek başka bir şey yok... Tamamen yıkıldım.

"Kahretsin," diye homurdanarak kapımı kilitliyorum. Zorlu bir gecenin ve bir haftalık antrenman kampı için erken kalkmak zorunda kalmanın verdiği yorgunluk beni alt etmişti. Bu hafta ilk üç hafta kadar zorlu olmasa da, günün yorgunluğu zaten çok güçsüz olan vücudumu iyice yıpratmıştı.

Dün gece hiç uyuyamadım. Şanslıysam belki yarım saat kadar, çünkü

gözlerimi her kapattığımda, yerde yardım çığlıkları atan annemi görüyordum... ve ona veremediğim bir yardım.

Ve bu beni rahatsız ediyor.

Gözlerindeki dehşet.

Yanaklarını ıslatan gözyaşları.

Ağlamaları o kadar şiddetliydi ki sesi titredi.

Ben... kahretsin, yapamıyorum.

Elimle yüzümü ovuşturup kamyonetime biniyorum, acı beni karanlık bir bulut gibi sarmış, aptalca bir şey yapmaya, kalbimi saran ve nefes alamayacak kadar sıkkan o acıyı hafifletmeye teşvik ediyor.

Kahretsin, bunu yapamam.

Başımı direksiyona yaslıyorum, kaygı bir hastalık gibi içimi kemiriyor, her damarıma hızla yayılıyor ve işlev görme yeteneğimi ele geçiriyor.

Nefesim gittikçe daralıyor.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor ve anksiyete atağının beni ele geçirmeye çalıştığını hissedebiliyorum.

Nefes al, Graydon. Lanet olsun, nefes al.

Ama bu çok zor, çünkü gördüğüm tek şey onun... acı içinde... yardım için yalvarması.

Ona yardım edemedim.

Nefes almak...

Titrek bir nefes verdim ve zihnimi toparlamaya, bu hafta sonu şahit olduğum, hissettiğim dehşeti zihnimden silmeye çalıştım. Hadi ama, be adam.

Derin bir nefes daha alarak garajdan çıktım ve Maple'ın dairesine doğru birkaç blok öteye yürüdüm. Beni kaldırımda bekliyordu. Saate baktım, kafam karışmıştı ve yaklaşık beş dakika geç kaldığımı fark ettim.

Bok.

Düşüncelere dalmış olmalıyım.

Kapıyı açıyor ve inanılmaz bir gülümsemeyle, "Günaydın—aman Tanrım, gözünüze ne oldu?" diyor.

Sağ.

Bunu unutmuştum.

"Hiçbir şey," diye homurdanıp yola çıkmadan önce onun emniyet kemerini takmasını bekledim.

"Graydon," diyor usulca. "Gerçekten kötü bir kesik."

Evet, biliyorum.

Rhonda dün üzerine kelebek bantları yapıştırdı ve bir doktora görünmemi önerdi, ama umursamadım. Yalnız kalmak istiyordum, o yüzden de öyle yaptım.

Dün gece gözümün üzerindeki zonklama, kalbimdeki acıyla kıyaslanamazdı bile. Acıyı dengelemek için göz ağrısına katlandım.

Ona cevap vermek yerine, kamyonette saçma sapan bir hit şarkının sesini yükseltiyorum, böylece onunla konuşmak zorunda kalmıyorum. Dün olanları ona açıklayamam. Çünkü ısrar ederdi. O öyle bir insan ki, her şeyi düzeltmek isterdi. Ama düzeltilecek bir şey yok.

Denemeye çalıştım.

Bütün doktorlarla konuştum.

Parayla satın alınabilecek her uzmanla görüştim.

Ve hiçbir şey.

Tesise arabayla gidiyoruz, birbirimizle tek kelime etmiyoruz, tam istediğim gibi. Sohbet edecek halim yok, annemin çılgınlıkları beni rahatsız ederken. Yanağının yere yapışmış görüntüsü beynime kazınmışken. Sadece hızlanan nabzımı sakinleştirmek için biraz öfke boşaltmam gerekiyor. Ve antrenman bunu benim için yapacak.

Arabayı park ettikten sonra indim ve Maple de aynı şekilde inip kamyonetin arkasında beni karşıladı. Gözlerinin üzerimde olduğunu ve dilinin ucundaki soruları hissedebiliyordum.

Yapma bunu, Maple.

Lütfen beni sakın sıkıştırma.

Bunu yapamam... Sizi buna maruz bırakamam. Lütfen, lütfen sormayın.

Eğitim tesisinin kapısına vardığımızda, "Graydon," diye fısıldadı.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, endişem yeniden artıyor. Ona söyleyemem.

Yapmayacağım.

Sadece sahaya çıkmam gerekiyor. Öfkemizi atmam, kaybolmam gerekiyor.

Kapıyı açık tutmak için uzattığım kolumun altından geçiyor, ancak ilerlemek yerine kapıda duraksıyor.

"Graydon." Yanından geçmeye çalışırken tişörtümden çekiştiriyor.

Hayır, Maple. Lütfen.

"Yapma, Maple." Koridorda tek bir şey düşünerek yürüyorum: Ondan bir an önce uzaklaşmak. Etrafında olmak istemediğim için değil, yanında olursam neler yapabileceğimden korktuğum için.

Öfke ve kaygıdan oluşan patlayıcı bir topun içine sarılmış, saatli bir bomba gibiyim ve tek bir yanlış hareketle patlamaya hazırım.

“Bekle, Graydon.” Kolumdan çekip önüme geçti. “Neler oluyor? Neden... neden benimle konuşmuyorsun?”

“Maple...” diye homurdandım, elimi yüzümde gezdirerek. “Sadece... beni yalnız bırak.”

“Eğer bu geçen hafta sonuyla ilgiliyse—”

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi, kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Geçen hafta sonu mu?

Ne duydu böyle?

Bakımevinin sıkı bir gizlilik sözleşmesi var, ancak bu, fazladan para kazanmak isteyen bazı fırsatçıların annemle ilgili haberleri medyaya sızdırmadığı anlamına gelmiyor.

Ona bakarken tüylerim diken diken oluyor, devam etmesini bekliyorum.

“Ben... ben, eee... seni üzmemek istemedim. Sadece, bilmiyorum, sen buna açık görünüyordun ve eğer bir sınırı aştıysam, özür dilerim.”

Çenem kasılıyor, yumruklarım yanlarımda açılıp kapanıyor, duyguların yoğunluğundan midem o kadar bulanıyor ki, kusacak gibi hissediyorum.

"Üzgünüm?"

“Evet, özür dilerim. Sadece... içeri girmeme izin verin ve özürümü kabul edin lütfen—”

"Sana benim lanet olası işime karışmamamı söylemiştim," diye hırladım ve gözleri faltaşı gibi açıldı.

“Ne?” Başını sallayarak bir adım geri çekildi. “Ben... yani, yaptım. Sadece iyi olup olmadığını görmek istedim. Mesajlarımızdan bana kızgın olduğunu düşündüm.”

Bizim mesajlarımız mı?

Kahretsin, çünkü olaylardan haberi yok mu? Annemden haberi yok mu?

Mesajlarımız ne olacak peki? Birbirimize ne mesaj attığımızı bile hatırlamıyorum.

Eli göğsüme bastırırken yüzünde endişe belirliyor, ama bu durum aşırı uyarıcı ve bunaltıcı olduğu için onu itiyorum.

Ve bu benim ruh halim için fazlasıyla fazla.

"Bana dokunma."

Aklım sürekli annemi canlandırıyor.

O bakış.

Çığlıklar.

Ona bakamamanın verdiği acı.
Maple'ın gözleri yaşlarla doldu.
Onun gerçeği bildiği düşüncesi.
Bu, gerçekten çok fazla.
Bana... bana bir saniye daha lazım.
"Graydon," diyor, bir adım daha ileri atarak, gözleri benimkileri ararken,
eli bir kez daha göğsüme yaslanmış halde ve hepsi bu kadar yeterli.
Sinirlerim bozuldu.
"Bana dokunma dedim!" diye bağırdım, elini üzerimden çekerek.
"Tanrım, bunu neden anlamıyorsun? Bana dokunma!"
Tam o sırada, Hutton da dahil olmak üzere takım arkadaşlarımdan üçü
köşeyi dönüp önlerindeki manzarayı incelemeye başladı.
Maple omzunun üzerinden onlara baktı, sonra gözleri yaşlarla dolu,
yüzünde utanç ifadesiyle tekrar bana döndü.
Dudakları titriyor.
Ve ben daha bir şey söyleyemeden, beni itip geçti ve hızla koridordan
aşağı, tesisin dışına doğru koştu.
Kahretsin.
"Sahaya gidin," diyor Hutton diğer iki adama ve sonra öne doğru bir
adım atıyor. Gözlerimle buluşunca sadece başını sallıyor ve elini omzuma
atarak beni soyunma odasına doğru yönlendiriyor.
O biliyor.
Bunu bilen tek kişi o olabilir.
Pazar günlerinin benim ziyaret günlerim olduğunu biliyor.
Annemi tanıyor.
Ve kötü bir ziyaretin bende yarattığı olumsuz etkinin gayet farkında.
Bu yüzden hiçbir şey söylemiyor, sadece ekipmanlarımı kuşanıp ortalığı
dağıtabilmem için beni hazırlıyor.
Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum.

B kapısına bakıyorum, araba kazasından beri her gün yaptığım gibi Maple'ı
eve götürmek için kamyonumdan inmeye kendimi zorluyorum. Geçen gün
tamirhaneye gidip arabasının durumunu kontrol ettim, ona iyi haberler

vermek istedim ama bir parça bekliyorlarmış, bu yüzden işlerin tamir edilmesi beklenenden çok daha uzun sürüyor.

Bu sabah yaşananlardan sonra ona ne diyeceğimi bilmiyorum.

Onu utandırdığımı biliyorum.

Sınırı aştığımı biliyordum ve biraz öfkemi attıktan ve kafamı biraz olsun toparladıktan sonra ilk su molasında bunu fark ettim. Korku beni ona çıkışmaya itti. Gerçeğı öğrenmesinden korkuyordum. Bilmesini istemediğim bir gerçek bu, çünkü bu lanet olası dünyadaki herkes gibi bana acımasını istemiyorum.

Durumumu bildiklerinde insanların bana attıkları bakışlara tahammül edemiyorum.

Ve bunu ondan alamıyorum.

Bunu yapamam, kahretsın.

Derin bir nefes verip özür dilemem gerektiğini bilerek kamyonumdan indim ve B kapısı açılır açılmaz ona doğru yöneldim; Maple diğer tarafta duruyordu.

Onun beni beklemeden çoktan ayrıldığını görünce şaşkınlıkla durakladım, ama sonra kapı daha da açıldı ve hemen arkasında Gözlüklü Küçük Sürtük belirdi.

O.

Anne.

Pezevenk.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor Maple, sanki birisi ona flamingoların aptal olduğunu söylemiş gibi somurarak.

"Her gün olduğu gibi seni eve götürmeye geldim," diye yanıtlıyorum.

Başını salladı. "Hank beni eve götürüyor."

Hank tam bir pislik ve bir anlık zayıflığımı gördü. Onunla yakınlaşmaya alışıyor. Ne kadar da iğrenç bir herif.

Onu görmezden gelerek, "Seninle konuşabilir miyim, Maple?" diye sordum.

Başını salladı. "Hayır."

Yanımdan geçmeye başladı ama ben onu durdurdum, elimi onun eline kaydurdım.

"Hey, seninle konuşmak istemediğini söyledi," diyor Hank, iyice sinirlenerek.

Onun üzerinde yükseliyorum ve dişlerimi sıkarak, "Bu seni ilgilendirmiyor, o yüzden sızlanan bir sincap gibi defolup git," diyorum.

Sonra, elimi onun eline koyarak Maple'ı Hank the Wank'ten uzaklaştırıp çitin kenarına götürüyorum ki onunla özel olarak konuşabileyim.

Maple elini çekip kollarını göğsünde kavuştururken, "O sızlanan bir sincap değil," diyor.

"O pislik senin her yerine sinmiş durumda."

"Arkadaşlık yapıyor işte," diye çıkıştı. "Bu sabah işe geldiğimde ne kadar perişan olduğumu gördü ve beni teselli etti."

"Eminim öyle yapmıştır."

Maple'ın gözleri öfkesiyle kısıldı. "Bu konuşmanın bir anlamı var mı?"

"Evet, seni eve götürmek için buradayım, o yüzden neden..."

"Graydon, bu sabah takım arkadaşlarının önünde sergilediğin o iğrenç gösteriden sonra seninle kamyonete bineceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın." Daha da yaklaşarak fısıldadı, "Bu çok aşağılayıcıydı. Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım, üstelik de incinmişim. Seni kahvaltıya davet ettiğimde sınırı aştığımı anlıyorum, ama yanılıyorsam düzelt, çok yanıltıcı davrandın."

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Aramızda geçen mesajlar. Ben seni kahvaltıya davet ettim, sen de sonrasında sessiz kaldın."

"Sessiz kalmadım."

"Aşağı yukarı öyle. Sanki seni korkutup kaçırdım."

"Sana planlarım olduğunu söylemişim," diyorum. "Pazar günleri bir şey yapamam. Bunun için üzülüğümü mü sandın?"

"Durum tam olarak böyle değil miydi? Sana karşı fazla ısrarcı davrandım ve sen de gerçek bir erkek gibi konuşmak yerine geri çekilmeye başladın?"

Gözlerimi kısıyorum. "Şu an seninle konuşuyorum, değil mi?"

"Takım arkadaşlarının önünde bana çıkıştıktan sonra."

Elimle yüzümü sildim. "Sana bana dokunmamamı söylemişim. Ben... ben biraz zor bir dönemden geçiyordum, Maple."

"Bu size bana böyle davranma hakkı vermez. Sadece kızgın olmanız veya içten içe kötü şeyler hissetmeniz, beni kamuoyu önünde aşağılama hakkı vermez."

"Kimse umursamadı," diyorum.

"Evet, yaptım!" diye bağırdı, göğsünü işaret ederek. "Önemседim. Bana nasıl konuştuğunu önemседim. O an bana hissettirdiklerini önemседim. Beni bir kenara atabileceğin, önemsiz biriymişim gibi azarlayıp durdun."

Belki de gerçekten böyle hissediyorsundur, ama aramızda biraz daha fazlası olduğunu düşünmeme izin ver. Ama açıkça yanılmışım.” Uzaklaşmaya başladı ama sonra, “Telefonumda paylaşacağım epey fotoğraf var, o yüzden şu an içeri gelme konusunda endişelenme.” dedi.

“Yapmak zorundayım,” diyorum.

“O zaman başka biriyle çalışabilirsin.” Gözleri gözlerimle buluştu. “Çünkü senin bu huysuz halinle artık başa çıkamıyorum. Her an bana ters davranacak, homurdanan bu pislikle çalışamam. Bununla uğraşmak istemiyorum ve bunu hak etmiyorum. Sözümü tutacağım için planlanan etkinliklerin geri kalanına devam edeceğim, ama bunun dışında her şey bitti, Graydon.”

Tamamlamak?

Onun işi bitemez, değil mi?

Dudaklarını ıslattıktan sonra sessizce, "Lütfen bana mesaj atma. Beni hiçbir şey için alma. Bana fotoğraf gönderme ve... kafamı karıştırmayı bırak," dedi.

Sonra o gidiyor ve beni bir kayıp duygusuyla baş başa bırakıyor. Attığı her adımla aramızda mesafe açıyor, gerçekten değer verdiğim bir şeyi de alıp götürüyor.

Hank, onu yıpranmış bej renkli cipine doğru götürürken, neredeyse alay edercesine bana bakarak kolunu omzuna attı.

Onu yolcu koltuğuna bindirirken dişlerimi sıkıyorum. Bu benim lanet olası işim. Benimle eve gitmesi gerekiyor. Onu aracıma güvenli bir şekilde yerleştirmem gerekiyor.

O değil.

O, cipinin arkasından dönerken kulaklarımdan buhar çıkıyordu, gözleri sanki "Az önce kazandım" der gibi bana dikilmişti.

Tahmin et bakalım, seni pislik, başaramadın. Çünkü bu iş daha bitmedi.

Maple'a annemden bahsedemesem bile.

Korkak olsam bile, ve bu sabah... kabadayı olsam bile...

Maple benim. Ya da belki... öyleydi.

Ta ki işleri berbat edene kadar.

Ama bu kadar kolay pes edeceğim değil.

BÖLÜM 26

GRAYDON

Kanepede oturmuş, içimde öfke sel gibi esiyor ve telefonuma bakıyorum.

İçimden bir ses, o kendini beğenmiş Hank'in nerede yaşadığını bulup, kapısını menteşelerinden söküp, birinin evine izinsiz girmenin ne demek olduğunu ona iyice öğretmek istiyor.

İçimden bir ses Maple'ın dairesine gidip, beni içeri alana kadar dışarıda oturup onunla konuşmak istiyor. Çünkü onun sözleri... sözleri kırılğan kalbimi paramparça etti.

“O an bana hissettirdiklerin beni çok ilgilendirdi. Beni bir kenara atabileceğin, önemsiz biriymişim gibi azarlayıp geçiştirdin. Belki de gerçekten böyle hissediyorsundur, ama aramızda biraz daha fazlası olabileceğini düşünmeme izin ver. Açıkçası yanılmışım.”

Haklı. O... o benim için çok şey ifade ediyor. Çok konuşmayabilirim ama dinliyorum. Konuştuğunda dinliyorum.

Ama içimdeki diğer taraf, yani sehpayı devirmek isteyen tarafım, bu anlamsız mesajlaşma dizisine bakakalıyor.

Katılmak istemediğim bir mesajlaşma grubu.

Ama sanırım ihtiyacım olan bir mesajlaşma dizisi.

Kendi kendime söylenerek bir mesaj yazıyorum.

Graydon: Yardıma ihtiyacım var. Sanırım çok büyük bir hata yaptım.

Koltuğa yaslandım, kendimden nefret ediyordum çünkü OC'nin bize dayattığı bu saçma sapan dostluk olayına kanmayacağıma yemin etmişim ama Maple'ın bana az önce baktığı şekilden sonra, bu konuda bir seçeneğim olup olmadığından emin değilim.

Telefonum bir yanıt bildirimiyle titredi.

OC: Yani Gladdy Daddies'in bir araya gelmesi gerektiğini mi söylüyorsunuz?

İşte tam da bu yüzden mesajlaşmak istemedim.
İşte bu sebep.

Bennett: Benim için izin günü, özgürüm.

OC: Bu da ücretsiz... Sanırım sadece birinin "Gladdy Daddies Assemble" demesi gerekiyor.

Graydon: Ben öyle demiyorum.

Bennett: Keşke öyle yapsaydınız.

OC: Biliyorsun, ancak sen söylersen yardımcı olabilirim.

Graydon: Bu berbat bir durum.

Pencereden dışarı bakıyorum, yağmur cama şiddetle vuruyor ve mekânın havasını daha da bozuyor. Karanlık, kasvetli bir hava, burada kalıp kendi hatalarımla boğuşursam işlerin daha da kötüye gideceğini haykırıyor adeta.

Ve durumun daha da kötüleşmesini istemiyorum.

Bana bakış şeklini beğenmedim.

Benden bu şekilde hızla uzaklaşmasını hiç beğenmedim.

Ve o sürtük gözlüklü adamın kazandığını sanması hoşuma gitmiyor.

Gururumu bir kenara bırakarak çocuklara mesaj attım.

Graydon: Gladdy Babaları Toplanın.

Bennett: Aman Tanrım, bunu söyledi. Gerçekten yardıma ihtiyacı olmalı.

OC: Yoldayız! Adresinizi gönderin, ben bira getireceğim. Bennett, sen de atıştırmalıkları getir.

Bennett: Ne tür atıştırmalıklar?

OC: Fark etmez, sadece getirin.

Bennett: Kurutulmuş deniz yosunu sargılarım var.

OC: Allah aşkına, markete uğra da dur be salak herif.

OC üç bira açıp dağıtırken Bennett çantasından yarısı yenmiş bir paket Pirate's Booty birası, bahsettiği deniz yosunu sarmaları ve iki adet normal Hershey's çikolatası çıkarıyor.

OC, atıştırmalıklara işaret ederek, "Bu da ne böyle?" diye soruyor.

Bennett omuz silkerek, "Mağazaya gitmek istemedim ve yarın uzun bir

seyahate çıkıyorum, bu yüzden dolabımdaki kalan eşyalardan bazılarını alabileceğini düşündüm." dedi.

"Kimse o çöpü istemez." OC eğilip bir Hershey's çikolatası kaptı. "Ama her şeyden önce, ben bir takım oyuncusuyum, o yüzden bunu sizin için hallederim."

Yosun sargılarını Bennett'e doğru uzattım. "Şunları gözümün önünden çekebilirsin, lanet olsun!"

"Gerçekten çok iyiler."

Açmak için uzanıyor ama ben, "Sakın aklından bile geçirme. Onları çantana geri koy. O kokunun burada olmasını istemiyorum." diyorum.

Gözlerini devirdi ama deniz yosunu sarmalarını çantasına geri koydu, sonra sandalyesine yaslandı, bacaklarını açtı ve bir yudum bira içti.

OC, ağzına dikdörtgen şeklinde bir çikolata parçası atarken, "Peki," diye soruyor. "Neler oluyor?"

Sonraki beş dakikayı, olayı, öpüşmeyi, pazartesi sabahını anlatarak geçirdim; pazar günü olanları atlayıp sadece zor bir gün geçirdiğimi söyledim. Antrenman tesisinin koridorunda olanları anlattığımda ikisi de dehşet içinde irkildi. Zaten yanlış yaptığımı biliyordum, ama onların bu hatama verdikleri tepkiyi görmek, evet, suçluluk duygumu veya endişemi hafifletmedi.

"Vay canına." OC elini başının üzerinden geçirdi ve çikolata ambalajını sehpanın üzerine bıraktı. "Şey, bayağı bir çıkmazın içine düştün."

"Evet, pek iyi değil," diyor Bennett.

"Evet, bunun gayet farkındayım. Bu yüzden sizden yardım istiyorum, şerefsizler."

OC, "Biliyorsun, artık arkadaş olduğumuza göre, 'siktir git' terimini sevmediğin insanlar için saklaman gerektiğini düşünüyorum, mesela Hank the Wank gibi, ki bu arada harika bir isim, dostum," diyor.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye ekliyor Bennett, ilk tanıştığımız zamana göre daha rahat bir tavırla. Ya utangaç adam maskesini düşürüyor ya da hayatında bir şeyler değişmiş, mesela... mesela sohbete bir kız katılmış. Gerçi umurumda değil... "Yine de 'Sürtük Küçük Gözlükler'i kullanmayı özledim. Akılda kalıcıydı."

OC, "Bence ikisi arasında gidip gelebiliriz," diyor. "Takma adı tamamen ortadan kaldırmaya gerek yok. Harika bir hakaretin sırrı, o an için aralarından seçim yapabileceğiniz birçok seçeneğe sahip olmaktır. Eğer bu hikayenin bariz kötü adamını alt etmeyi gerçekten ustaca yapmak

isteseydik, onun için bir isim daha bulurduk, karakterini gerçekten aşağılayacak bir şey.”

"Mesela, belki de ona yanlış isimle mi seslenmeliyiz?" diye soruyor Bennett. "Hank yerine Henry diye mi seslenmeliyiz?"

OC başını salladı. "Hayır, bundan daha iyisi olmalı. Yanlış isim kullanmak ona bir hakaret olur, ama o arkadaşımızın kızının peşinde, bu yüzden daha büyük, daha iyi bir şeye ihtiyacımız var." OC bana döndü. "Göğüs uçlarının büyüklüğü ne kadar? Süt veren memeleriyle ilgili bir hakaret bulabilir miyiz acaba?"

İsa.

Kahrolası.

İsa.

"Lütfen konuyu asıl probleme geri getirebilir miyiz?" diye homurdandım.

"Neden onlara 'sütçüler' diye seslendin?" diye soruyor Bennett, yüzünde tiksinti ifadesiyle. "Kahretsin, bu içimi öldürüyor."

OC, elini sallayarak Bennett'ı geçiştirdi. "Bennett, lütfen, burada bir sorunu çözmeye çalışıyoruz." Sonra OC bana döndü, ellerini birleştirdi ve çok ciddi bir tonda, "Sorun şu ki, büyük bir hata yaptın," dedi.

"Vay canına, seni evime bariz olanı göstermek için davet etmiştim, iyi ki gelmişsin." Başımı sallayıp biramın yarısını içtim. Bunu atlatmak için alkole ihtiyacım olacak.

"Bakın, neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak anlayabilmek için bariz olanı belirtmeliyiz. Anlattıklarınızdan anladığım kadarıyla Maple sizin yakınınızda olmak istemiyor ve sesinizdeki çaresizlikten de anlaşıldığı üzere, büyük bir jest yapma aşamasındayız."

Tanrı aşkına, onları asla davet etmemeliydim.

"Evet, buna katılıyorum," diyor Bennett. "Maple ile konuşmanın bu sorunu çözeceğini sanmıyorum."

Aman Tanrım, şimdi de aklı başında olan kişi de işin içine karışıyor.

OC başını salladı. "Hayır, büyük bir jeste ihtiyacımız var. Onu şaşkına çevirecek bir şeye."

Ve haklı olduğu için, gerçekten de o kadar çaresizim ki—ve onları evimden olabildiğince çabuk çıkarmak istiyorum—"Ne demek istiyorsunuz?" diye soruyorum.

OC karşılık olarak, "Şunu sorayım," diyor. "Sonuç olarak ne elde etmek istiyorsun? Her şey olup bittikten ve o tekrar seninle konuşmaya

başladığında, bu sadece Gözlüklü Küçük Sürtük ile bir çekişme mi olacak?" OC, Bennett'e göz kırpmıyor, Bennett de başını sallıyor. "Yoksa gerçekten onunla birlikte olmak mı istiyorsun? Bu ilişkiyi sadece bir halkla ilişkiler ilişkisinden daha fazlası haline getirmek mi istiyorsun?"

Yanaklarımdaki enseyi kaşırken çenemi yana doğru itiyorum, aklımda bir soru dönüp duruyor. Bu kadar önemsemememin tek bir sebebi var ve o da son birkaç haftadır Maple'ın üzerimde yarattığı etki. Nasıl veya ne zaman olduğunu bilmiyorum ama tek bildiğim, o yanımdayken kendimi daha hafif hissediyorum.

Daha mutlu.

Aranan.

Ve o yanımdayken bana verdiği o duyguyu korumak istiyorum.

Onunla ilişki kurmak istediğimi söylediğimde ciddiymdim ve bu değişmedi.

Bira bardağımın geri kalanını bitirip şişeyi sehpanın üzerine koyuyorum. "Onu kendime ait kılmak istiyorum."

"Aman Tanrım." OC nefes nefese kalır, sonra kolunu uzatıp işaret eder. "Tüylerim diken diken oldu. Az önce tüylerim diken diken oldu."

"Böyle bir gösteri yapmasanız olmaz mı?" diye soruyorum.

"Böyle güçlü bir ifade kullandığınızda, beğenmemek zor," diyor Bennett. "Bu, bir aşk romanında bulabileceğiniz türden harika bir şey."

Hem OC hem de ben, kaşlarımızı çatarak ona döndük, sorularımız yüzümüzdeydi.

"Bunu ben alayım," diyor OC bana. "Şey, aşk romanı mı?"

"Evet." Bennett kayıtsızca omuz silkti.

"Evet, ne? Onları okuyor musun?"

"Ya öyle yaparsam?" diye soruyor Bennett. "Bununla ilgili bir sorunuz mu var?"

OC, Bennett'ı süzerek, "Sadece... böyle bir şey okuyacağını düşünmemiştim," diyor. "Sen kitap okuyacak, hele hele romantik bir kitap okuyacak türden bir adam gibi görünmüyorsun."

"Elbette ki okuyorum."

"Elbette. Sadece aşk romanları olacağını düşünmemiştim."

"Okuduğuma göre nasıl görünüyorsunuz?" diye soruyor.

Hem ben hem de OC onu bir an inceliyoruz ve sonra ben, "Bu, stadyumun gizli sırları gibi bir şey," diyorum.

OC sinirlenip beni işaret etti. "Evet, tam olarak bunu okumuştun."

Bennett omuz silkerek, "Kız kardeşimin arkadaşı bana birkaç öneri gönderdiğinden beri romantik kitaplarla ilgileniyorum," dedi.

OC'nin gözleri irileşti ve sormak istediği soruların bir girdabını görebiliyordum, ama başlamadan önce onu durdurdum. "Yapma," dedim sertçe. "Biz benim durumuma odaklanıyoruz. Onunla daha sonra, kendi zamanında ilgilen. Benim zamanımı boşa harcama."

OC, "İsa aşkına," diyor. "Biliyorsun, Gladdy Daddies sadece seninle ilgili değil."

"Gladdy Daddies yakında ortadan kalkacak."

OC içini çekerek, "Pekala, ama kız kardeşin arkadaşı meselesine geri dönüyoruz. Sanırım ondan ikinci kez bahsettin ve bunu öylece geçiştirmeye niyetim yok." dedi.

Bennett umursamaz bir şekilde omuz silktilti.

"Pekala." OC derin bir nefes aldı. "Graydon, Maple'ı kendine ait kılmak istiyor ve bu sabah onu aşağılayarak bunun önüne açıkça bir engel koydu. Bizi epey zor bir duruma soktun dostum, ama bence bunun üstesinden gelebiliriz. Kışkırtıcılar'daki arkadaşlarım daha önce harika tavsiyelerde bulundular ve büyük bir jestin en doğru yol olduğuna kesinlikle katılacaklarından eminim. Yani, büyük adam, hangi gizli yeteneklerimizi kendi avantajımıza kullanabiliriz?"

Bennett, "Gizli yetenekler yatak odasında değil," diye ekliyor.

"Evet, çünkü özellikle de seninle konuşmuyorken, ona cinsel organınla saldırmaya çalışamazsın. Dairesine girip, ucunda özür notu asılı olan cinsel organını salladığını hayal et."

Bennett, ifadesiz bir şekilde OC'ye bakarken homurdanıyor.

Çoğu zaman ondan gerçekten nefret ediyorum.

"Başka bir aptallık daha söyle, bakalım nereye varacaksın," diye tehdit ediyorum.

OC, Bennett'e doğru eğilip fısıldadı, "Sanırım ne yapacağını görmeliyim?"

Bennett bana baktı ve başını salladı. "Unutma, ayıyı kışkırtma."

"Pekala." OC doğrulur. "Peki, peki gizli yetenekleriniz neler? Bizimle paylaşmak istediğiniz bir şey var mı, mesela... bilmiyorum, şiir yazıyor musunuz?"

"Şiirler mi?" Kaşımı kaldırdım.

"Evet, entelektüel tipe benzemiyorsun," diyor, bu da beni homurdanmaya itiyor. "Shakespeare tipi demek istedim."

"Peki ya şarkı söylemek? Şarkı söyleyebiliyor musun?" diye soruyor Bennett.

"Sence ben bir kızla konuşmak için ona şarkı mı söyleyeceğim? Şiir yazsaydın daha çok şansın olurdu."

"Evet, Bennett, ne kadar aptalca bir öneri." OC başını salladı. "O adamı kim getirdi?" Boğazını temizleyip devam etti, "Onunla çıkma teklifi etmene izin veremeyiz çünkü seninle konuşmayı bile reddediyor."

Bennett, "Flamingolarla ilgili bir şeyler yapmaya ne dersin?" diye soruyor. "Bu onu muhtemelen çok mutlu eder."

OC, "Haha, onun davasına para bağışlamak gibi," diyor ama ben başımı sallıyorum.

"Hayır, bu onu etkilemeyecek. Bence bu onu daha da kızdıracak çünkü bu, onun sevgisini geri kazanmak için para ödemek gibi olacak."

"Doğru. Bak, yine aptalca bir öneri, Bennett. Hadi, bir düşün," diyor OC çenesine dokunarak.

"Bu senin fikrindi, aptal herif," diye karşılık veriyor Bennett.

"Emin misin?"

"Evet."

"Hıh." OC kıkırdadı ve yanağını kaşıdı. Tam bir aptal. "Peki, en azından flamingo olayını nasıl bulduk?"

"Potansiyeli var," diyorum. "Ama yapabileceğimiz pek bir şey yok aslında. Sergiyi gördün. O duvar ve tel örgüyle biraz berbat..." Aklıma bir fikir geliyor.

OC, yaklaşarak, "Kahretsin, zihninin nasıl çalıştığına bakın. Dişlilerin nasıl döndüğünü resmen görebiliyorsunuz," diyor.

"Eğer sana yumruk atarsa, ben sadece başını sallayıp onaylayacağım. Çünkü bu tür yorumlarla, bunu hak etmiştin," diyor Bennett.

OC, "Ondan bir yumruk yiyebilirim," diyor. Beni süzüyor. "Eh, çok acıttı ama yere serilmezdim."

"Görmek ister misin?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Yarın zürafalarla fotoğraf çekimi var. Ben iyiyim."

"Senin fikrin ne?" diye soruyor Bennett.

Saçlarımı çekiştirerek düşündüm. "Şey, hayvanat bahçesi kuş gribi sırasında kuşları korumak için bir duvar ördü. Gerçekten gelişigüzel yapılmış ve pencereler koymuşlar ama onları tel örgüyle kaplamışlar, bu yüzden bazen flamingoları görmek zor oluyor. Değiştirmeme izin verirler mi bilmiyorum çünkü zaman ve izin gerektirir, ama boya yapmayı

biliyorum. Peki ya duvarı dikkat çekici, insanların önünde fotoğraf çekmek isteyeceği bir şeye boyasam? Sonra da tel örgüyü siyaha boyayabilirim çünkü bu telin yansımaları azaltır ve daha kolay görülebilir."

OC, Bennett'e baktı ve sonra bana döndü. Ardından, bir aptal gibi, yavaşça alkışlamaya başladı. "Bakın kim Gladdy Daddies'in başkanı oldu, çünkü dostum, bu dahice bir fikir."

Ona bir yastık fırlattım, yastık tam yüzünün üzerinden geçti.

"Bak, sana iltifat ettim." Çenesine dokundu.

"Bana 'dostum' diye seslenip ortalığı karıştırdın."

Bennett çantasından deniz yosununu çıkarırken, "Gerçekler bunlar," diyor.

"Sen de kafana yastık mı istiyorsun?" diye soruyorum.

Bennett yosunları yavaşça çantasına geri koyuyor.

OC, "Ezilmiş," diyor.

"Çenenin kapat. Sen de aynısını yapardın."

OC yüzünü ovuşturup başını salladı. "Evet... haklısın."

Phil, malzemelerime ve duvara doğrulttuğum ışıklara bakarak, "İhtiyacın olan her şeye sahip misin?" diye sordu.

Hayvanat bahçesi kapanış saatinden sonra, bu gece burada olabildiğince çok zaman geçirip kafamda tasarladığım duvar resminin büyük bir kısmını bitirmeyi planlıyorum.

Basit olacak, çok ciddi bir şey değil, bol renkli, soyut objeler, objelerin öne çıkmasını sağlayacak minimal gölgelendirme, flamingolar ve tabii ki bolca pembe. Fikri Phil'e götürdüğümde, aslında oldukça heyecanlandı. Özellikle sosyal medyanın işleyiş biçimi göz önüne alındığında, bunun harika bir görünürlük sağlayacağından ve duvarın önünde poz vermek için harika bir yer olduğundan bahsetmeye başladı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bu bana Flock and Tackle için resim yaparken kendimi kaydetmem gerektiğini düşündürdü.

"Her şeye sahibim."

"Güzel. Bir şeye ihtiyacınız olursa veya ayrılmaya hazır olduğunuzda, güvenlik görevlilerine ulaşmanız için telsiz burada. Size yardımcı olacaklar."

"Teşekkürler," diyorum.

"Bu proje üzerinde kaç gece çalışmayı planlıyorsunuz?"

"Umarım sadece bir tane olur. Eğer antrenman kampından sonra yarın bitirmem gerekirse, bitiririm."

Başını salladı. "Ve hayvanat bahçesi görevlilerine bir şey söylememi istemiyorsunuz, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, lütfen bu aramızda kalsın."

"Pekala." Zoraki bir gülümsemeyle, "İyi geceler." dedi.

"Sen de."

O uzaklaşıyor, ben de telefonumu bir boya kovanının yanına koyup kamerayı kendime doğru çeviriyorum ki doğru açığı yakalayayım. Memnun kaldığımda, hızlandırılmış çekim moduna geçip çalışmaya başlıyorum.

Öncelikle duvarı astarlayın.

Boyayı döküp düz ahşap yüzeye yaymaya başlarken, hayvanat bahçesinin seslerinin arka planda gürültü olarak kalmasına izin verdim.

Umarım buna değer. Maple ile sohbet edememek, sadece bir gün bile olsa, çok... doğal olmayan bir his verdi. Yanlış. Onu... özledim. Gerçekten özledim. Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyoruz, ama o benim hayatımı aydınlattı, ben onun hayatına aynı ışığı katmamış olsam bile. Ve onun özel olduğunu, görüldüğünü ve takdir edildiğini bilmesini istiyorum. Ona değer verdiğimi... ve ilişkimizin sadece bir PR gösterisi olmasını istemediğimi bilmesini istiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Ve eğer onun için bir şeyler boyamak bunu sağlayacaksa, o zaman bunu yapacağım.

Uzun ve berbat bir gece olacak.

BÖLÜM 27

AKÇAAĞAÇ

Graydon'ın bu sabah beni işe götürmek için gönderdiği taksi linkine bakıyorum ve mesaj dizisinden çıkıyorum.

Ona tıklamam mümkün değil. Dün olanlardan sonra asla. Hayatımda ona ihtiyacım olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Bu yüzden ben de kendi arabamı sipariş ediyorum ve uygulama arabanın bir dakika içinde geleceğini söylediğinde dışarı çıkıyorum.

Kendimi çok yorgun hissediyorum.

Dün gece iyi uyuyamadım, sürekli dönüp durdum, istemesem de Graydon'ı düşünüyordum. Pazartesi günü ona ne oldu acaba, gönderdiğim mesajlarla ilgili değilse? Onunla bu konuda konuşurken neredeyse kafası karışmış gibiydi, neden bu konuyu açtığımı tam olarak anlayamıyordu.

Cumartesi günü olanları fazla mı düşünüyordum? Muhtemelen, ama bu adam söz konusu olduğunda içimde derin bir güvensizlik var. Tüm "ilişkımız" onun pantolonumla dalga geçmesiyle başladı, ardından bana bağlı olmak zorunda kalma düşüncesinden neredeyse hakarete uğramış gibi davranması, kafamda onun için yeterince iyi olmadığım düşüncesini pekiştirdi. O sırada bir şey başlatmak istemiyordum zaten.

Ve evet, Cuma gecesi, etkinliğimizde, her şey değişti. Öpüştük, inanılmaz! Ve şimdi... Tanrım, şimdi ona baksam bile ağlamaya başlayabilirim... ya da kollarına atlayıp onunla konuşması, kafasında neler olup bittiğini bana anlatması için yalvarabilirim.

Ve bundan nefret ediyorum.

Çünkü ben o kişi olmak istemiyorum.

Ben, incindikten sonra kendisini inciten kişiye yalvararak geri dönen klişe tiplerden biri olmak istemiyorum. Ben bundan daha güçlüyüm.

Ama aklımın bir köşesinde, "Ya canı acıyorsa?" diye bir ses var.

Önemli değil.

Canı yanıyor olsa bile, bunu benden çıkarmasına gerek yoktu.

Bana böyle davranılmasına izin vermeyeceğim.

Arabam kaldırıma yanaşıyor, ben de binip emniyet kemerimi takıyorum ve Everly ile olan mesajlaşmamı açıyorum.

Maple: Bu sabah bana bir yolculuk linki gönderdi.

O bana mesaj atarken araba hızla yola koyuldu.

Everly: Şey, her şeyden önce tutarlı biri. Nasıl hissediyorsun?

Maple: Tam bir rezalet.

Everly: Bu beklenen bir şeydi. Sana kaba davrandığı için üzgünüm.

Maple: Keşke bana hep kaba davrandığını söyleyebilseydim ama bu hiç doğru değil. Bana gerçek bir nezaket ve düşüncelilik gösterdi ve bence bu yüzden acı daha da fazla. Çok saçma. Sanki gerçek bir çiftmişiz gibi değil.

Everly: Maple, duygular geliştirmek için illa da sevgili olmanıza gerek yok.

Maple: Evet, sanırım öyle. Of. Acaba bugün hayvanat bahçesine gelecek mi? Gelmemesini söyledim ama kim bilir ne yapacak. Hank muhtemelen ona çok kızacak.

Everly: Hank'in Graydon'a ne yapması gerektiğini söylemeye çalışmasını çok isterdim. İyi bir adam ama onun karşısında hiç şansı yok.

Maple: Dün denedi ama Graydon ona havladığı anda işler ters gitti.

Everly: Eminim Hank sonrasında söyleyecek bir şeyler bulmuştur.

Maple: Graydon hakkında konuşmaya başladı ama sözünü kestim. Bu konuya girmek istemediğimi söyledim. Yemek yemeye gitmek isteyip istemediğimi sordu, ben de hayır, sadece evime dönmek istediğimi söyledim.

Everly: Buraya gelmeliydin. Hardy ızgarada hamburger yapıyordu.

Maple: Seninle vakit geçirmeyi ve kanepende somurtmayı çok isterdim ama hayatımda bir şeyler ters gittiğinde her seferinde seni rahatsız edemem.

Everly: Benim için sorun değil.

Maple: Biliyorum ve bu yüzden seni seviyorum, ama siz yeni evli bir çiftsiniz ve birlikte zaman geçirmeyi hak ediyorsunuz.

Everly: Ama senin için her şeyi bıraktık. İstersen pantolonumuzu bile. *Kaşlarını oynatır*

Maple: LOL! Buna ihtiyacım vardı.

Everly: Bugün güzel bir gün geçirmeye çalış, ve her şeyden önce, kendini flamingo arkadaşlarına bırak.

Maple: İşte bunu yapabilirim.

Yolculuğun geri kalanını, Flock and Tackle'da bugün paylaşabileceğim ve ivmeyi sürdürecektir bir fotoğraf seçmeye çalışarak geçirdim, ama hangi kareyi seçeceğime karar veremedim. Ah, öğle yemeğinde bir çözüm bulurum herhalde.

Hayvanat bahçesine vardığımda şoförüne teşekkür edip personel girişine yöneldim, sonra da doğrudan flamingo bölümüne gittim. Esaret altındaki flamingolar üzerine yapılan yeni bir çalışma hakkındaki bir makaleyi okurken başım öne eğikti, bu yüzden Phil'le çarpıştığımda onu fark etmedim bile.

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim," dedim dengemi düzeltmeye çalışırken. "Size çarpmak istememiştim."

"Maple, tam da aradığım kişi. Tepkini almak istedim."

"Neye tepki verdim?" diye sordum, o da telefonunu bana doğrultup kayıt yapıyormuş gibi davrandı.

"Gretchen buna bayılacak. Hadi, bak."

Sağa doğru başını salladı. Tamamen şaşkın bir halde, flamingo sergisine doğru döndüm ve yıllarca ziyaretçileri flamingolardan ayıran duvarı görünce nefesim kesildi.

Göz zevkini bozan duvar.

İnsanların flamingoları görmeye zahmet etmiyormuş gibi yanından öylece geçip gitmelerini her gördüğümde kalbim sızlıyor.

Ama şimdi, tel örgü sanki hiç yokmuş gibi görünüyor ve duvar parlak, neredeyse floresan renklerle kaplı; her yerde, sadece pembe değil, yeşil, mavi ve sarı gibi birçok renkte flamingolar var. "Flamingoları seviyorum" ve "Flamingoları kurtarın" gibi sevimli ifadeler içeren metin kutuları belirliyor ve...

Aman Tanrım.

Duvarın en uç kısmında, meslektaşlarımdan birinin fotoğraf çektiği yerde, "Bekar ve flamingo olmaya hazır" yazısı yer alıyor.

İmkansız.

HAYIR.

Bunu o yapmadı.

Öyle mi?

Resim yapmayı biliyor mu acaba? Birini mi tuttu?

Dur, hayır, bunu yapmazdı, değil mi? O... o kadar kaba, umursamazdı ki, gerçekten böyle nazik... böyle harika bir şey yapar mıydı?

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Phil, gözlerim yaşlarla dolmaya başlarken.

"Ben... ben bunu çok seviyorum," diyorum duvara doğru yürürken ve sade ama eğlenceli tasarımı incelerken, aklım bunun ne gibi sonuçlar doğuracağı ve nasıl yardımcı olacağıyla meşgul. Şimdiden görebiliyorum. Önünde fotoğraf çekirmek isteyen aileler, ben bunu paylaştığımda sadece bu duvar resmini görmek için flamingoların yanına gelecek aileler...

Bu... bu, oyunun kurallarını değiştirecek bir gelişme.

"Bu inanılmaz." Parmağımı duvarda gezdiriyorum. "Nasıl? Bunu kim yaptı?"

Phil telefonunu indirirken, "Flamingoların dostu," diyor. "Beğenmenize sevindim. Sanırım sol tarafı bitirmesi gerekiyor ama büyük kısmı tamamlandı. Ve tel örgünün neredeyse yok olmuş gibi görünmesini nasıl sağladıklarını beğendiniz mi?"

"Evet," diyorum parmaklarımı siyah boyalı telin üzerinde gezdirirken. "Bu... bu inanılmaz." Phil'e dönüp telefonumu uzatıyorum. "Bunun önünde fotoğrafımı çekebilir misin?"

"Elbette," diyor gülümseyerek.

Duvarın önünde poz veriyorum ve o da telefonumu bana geri vermeden önce birkaç fotoğraf çekiyor.

Duvarın ne kadar harika olduğundan bahsederek uzaklaştı, ben ise orada birkaç dakika boyunca durup her fırça darbesini, her küçük detayı dikkatlice izledim.

İşte o zaman bazı şeyler yerine oturmaya başlıyor.

Sarı elbiseli bir flamingo.

Bir flamingo taco yiyor.

Futbol kaskı takmış bir flamingo.

Bir flamingo kanadıyla telefonu tutarak selfie çekiyor.

Çok ince detaylar ama hepsi birer ipucu gibi görünüyor.

Bunu kimin yaptığına dair ipuçları.

İnanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum...

Şok içinde, Everly'ye o muhteşem renklerin önünde çekilmiş bir fotoğrafımı içeren bir mesaj gönderdim.

Maple: İşe geldiğimde bunu gördüm. Aman Tanrım, Everly, sanırım bunu o boyadı.

Neyse ki, flamingo binasına doğru ilerlerken hemen mesajıma cevap verdi.

Everly: Aman Tanrım! Neden böyle düşünüyorsun? Resim yapabiliyor mu ki?

Maple: Hiçbir fikrim yok, ama duvardaki tüm bu ipuçları onun olduğunu düşündürüyor.

Everly: Peki ya öyleyse?

Peki ya öyleyse? Çok güzel bir soru. Eğer Graydon ise, bence kelimeler dışında bir yolla önemsediyini, beni duyduğunu ve özür dilediğini ifade ediyor.

Maple: Bilmiyorum. Sanırım paramparça olmuş kalbimi çalmış olabilir.

Ama gerçekten onun almasına izin verebilir miyim?

Bugüne kadar yaşadığım en uzun gün oldu.

Bu durum çok uzadı.

Yemin ederim, saate her baktığımda sadece beş dakika geçmiş oluyor.

Uzun bir öğle yemeği molası veriyorum, Graydon'a mesaj atıp atmamayı düşünüyorum ama her düşündüğümde, bana verdiği acı yüzünden içimden bir parça uzaklaşıyor.

Bunun yerine işime odaklanıyorum ve konuklarla konuşmaya, herkesin heyecanla duvar resmine doğru çekilmesini izlemeye yoğunlaşıyorum. Büyük kalabalıklar oluşuyor, öyle ki Phil yanına flamingo temalı ürünlerin satıldığı bir stant kurdu ve bu ürünler bugün iki kez tükendi.

Onun ürün satış fikrinin işe yaradığını kabul etmekten nefret ediyorum ama işe yarıyor.

Bu gelişme sayesinde, eskiden sadece yanından geçilen bir alan, hayvanat bahçesinin öne çıkan bir cazibe merkezine dönüştü.

Hepsi biraz boya yüzünden.

Hank yanıma gelerek, "Duvar oldukça havalı," dedi. "Phil'in bunu yaptırmak için kime para ödediğini merak ediyorum. Akıllıca bir fikir."

"Bu onun fikri miydi?" diye soruyorum.

Hank omuz silkerek, "Kioska bakılırsa öyle görünüyor. Ayrıca, bu

ifadelerin yer aldığı tişörtleri en kısa sürede yaptıracağından bahsettiğini duydum. Her şeyini ortaya koymuş." dedi.

"Beni şaşırtmadı," diyorum. Aksine, Phil fırsatçı biridir.

Phil yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanımıza geldi. "Flamingo peluş oyuncaklarımız tükendi. Çok daha fazla sipariş verdik. Bu inanılmaz."

Hank, Phil'in omzuna hafifçe vurarak, "Duvar fikri harika," dedi.

"Bu benim fikrim değildi, ama bunu bundan sonraki tüm sergilere nasıl uygulayabileceğimizi kesinlikle araştırıyorum."

Elbette öyle.

Gözlerimi devirip kalabalığın arasına doğru ilerliyorum ve soru sormak isteyen olursa diye bir süre orada kalıyorum.

"Buyurun," diyor bir anne. "Bence ona sorabilirsiniz."

Saçları örgülü sevimli küçük bir kız yanıma gelip, "Flamingolar neden pembe?" diye sordu.

Çömeldim ve ona neden pembe olduklarını basit terimlerle açıklamaya başladım, tam o sırada bir grup insan tezahürat yapmaya başladı ve dikkatimi çekti.

"Lütfen geri çekilin. Geri çekilin," diye kalın sesli bir adam seslendi.

Tam zamanında ayağa kalktım ve Graydon'ın kalabalığın arasından geçip duvar resminin sol tarafına doğru ilerlediğini gördüm.

Bakışlarını duvara dikip sabitlediğinde kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

Etrafta fısıltılar yükselirken, ben ciğerlerimden nefes alacak hava bulmaya çalışıyordum. Elinde fırçayla elini kaldırıp resim yapmaya başladığında, vücudumdaki her bir kemiğin erimeye başladığını hissedebiliyordum.

Biliyordum.

O oydu.

O olmalıydı.

Ama... nasıl? Bütün bunları bir gecede nasıl yaptı?

Phil yanıma gelirken bana baktığını fark etmiş olmalı. "Güvenlikten duyduğuma göre sabaha karşı üçe kadar burada resim yapıyormuş."

Kalp atışlarım damarlarımda o kadar hızlı atıyor ki, etrafımdaki gürültüyü neredeyse tamamen bastırıyor.

"Sabahın üçüncü günü mü?" diye soruyorum.

"Evet. Antrenman kampına gitmek zorunda kalmasaydı bitireceğini söyledi."

Tanrım, temizliği yapıp eve arabayla gidip antrenman kampına gitmek zorunda kalana kadar hiç uyumamış olmalı.

Bütün gece uyumadı mı?

Hank yanımıza gelerek, "Bu onun fikri miydi?" diye sordu.

“Öyleydi,” diyor Phil. “Dahice. Dün gece onu boyarken kendisinin hızlandırılmış videosunu çekti. Eminim paylaşmanız için sizinle de paylaşacaktır. Ama bu... bu, bu hayvanat bahçesini yeniden canlandırmak için tam da ihtiyacımız olan şey. Aferin Maple.” Phil sırtımı sıvazlıyor, sonra da Graydon'a bakıp, işini bitirmeye odaklanmasını izlerken uzaklaşıyor.

Aman Tanrım, şimdi ne yapacağım?

BÖLÜM 28

GRAYDON

Son fırçayı da yıkamayı bitirip kurutma rafına koyuyorum, ardından ellerimi sabunlayıp kalan boyayı temizliyorum.

Hayvanat bahçesine geldiğimde aklımda tek bir görev vardı: duvar resmini bitirmek. Kimseyle konuşmak için durmadım. Fotoğraf çekmek için durmadım. Maple'ın duvar resminin tadını çıkarabilmesi için her şeyin tamamlandığından emin olmaya odaklandım.

Böylece her şeyi iyice içine çekebilsin.

Phil'in bana anlattığına göre, öyle yapmış.

Onun bunu ilk kez gördüğü anın videosunu bana gönderdi ama ben henüz izlemedim.

Flamingo binasının kapısı açılıyor ve daha sola bakmadan onun varlığını hissedebiliyorum.

Elinde bir kova ile orada duruyor, tereddütlü görünüyor, sanki bana ne diyeceğini ya da nasıl yaklaşacağını bilmiyor.

Ve bu sorun değil. Bana bir şey söylemesine gerek yok. Sadece özür dilediğimi, onu önemsemişimi ve ona o şekilde davrandığımı için tam bir aptal olduğumu bilmesini istiyorum.

Hank de odaya girerken, "Hazır mısın?" diye sordu. "Çantayı senin için aldım."

"Ah, evet, teşekkürler," diyor Maple gözlerini benden kaçırarak.

Yine onunla eve mi gidiyor?

Görünüşe göre çocuklar yanılmış. Bu "büyük jest" berbattı. Hayvanat bahçesi için iyi oldu ama Maple ile aramda hiçbir değişiklik olmadı. Kahretsin.

"Hey, duvar resmi için teşekkürler dostum," diyor Hank. "Çok büyük bir iyilik yaptın."

Kafasını paramparça etme isteği inanılmaz derecede güçlü ve bunu yapmamamın tek sebebi Maple'ın bunu onaylamayacağını bilmem. O sürtük gözlüklüye yumruk atmak o an iyi hissettirebilir ama Maple'la aramda

hiçbir yere varamaz, bu yüzden sakın bir yaklaşım sergileyip sadece başımı sallıyorum.

“Evet,” diyor Maple, beni şaşırtarak. “Gerçekten... çok güzeldi.” Hafifçe gülümsüyor, bakışları benimkine değişiyor.

O gülümseme.

O gözler...

Kahretsin, ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. İçimde fırtına kopup beni ona doğru iterken yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Ama hareketsiz kalıyorum, çünkü o odaya girdiğinde kalbimin hızla attığını hissetsem de, Hank varken onunla konuşmaya niyetim yok.

Asla olmaz.

Ben de başımı sallıyorum.

“Buyurun,” diyor Hank, çantasını ona uzatırken. Binadan çıkmadan önce son bir kez gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

İç çekerek öne eğildim, başımı lavabonun üzerindeki dolaba yasladım ve keşke bu iş çok daha kolay olsaydı diye düşündüm.

Onlara gitmeleri için bir saniye süre veriyorum, sonra telefonumu çıkarıp Maple'ın duvar resmini ilk kez algıladığı videoyu izliyorum.

Yüz ifadesinin hayranlığa dönüşmesini izliyorum.

Güzel gözleri yaşlarla dolarken.

Duvarı hafızasına kazırken ve ne kadar muhteşem olduğunu anlatırken.

Bu bana az da olsa bir umut veriyor. Çok fazla değil, çünkü o sürtük gözlüklü kız hâlâ yolumda, tam bir baş belası. Onunla nasıl başa çıkacağımı bilemediğimden, kullanmak zorunda kalmak istemediğim tek kaynağa yöneliyorum.

Gladdy Daddies.

Graydon: Duvar resmini çok beğendi. Hem de çok.

Onların yanıtını beklerken otoparka doğru yürüyorum. Umarım Maple ve Hank gitmiş olurlar.

OC: Harika! Peki, iyi misiniz?

Graydon: Tam olarak değil. Gözlüklü Küçük Sürtük onu eve götürüyor.

OC: Ne? Neden?

Bennett: Bu nasıl oldu?

Graydon: Çünkü "çok kötü bir hata yaptım" dediğimde, gerçekten

de öyle yaptım. Bana zar zor bakabiliyordu. O büyük jestin işe yaradığından emin değilim.

Otoparka vardığımda onların gitmiş olduğunu görünce sevindim, bu yüzden kamyonetime atlayıp emniyet kemerimi bağladım ama henüz çalıştırmadım.

OC: Doğru yaptığınızdan emin misiniz?

Graydon: Bunu yapmanın tek bir yolu var, seni pislik. Aramızda çok fazla düşmanlık var. Onu incittim.

Bennett: Öyle yaptınız, ama bu mükemmel bir başlangıç.

Graydon: Ne demek istiyorsun?

Bennett: Sizinle hiç konuştu mu?

Graydon: Evet, yaptı. Şahsen bana teşekkür etti.

OC: Nasıl? Sarılarak mı?

Graydon: Sözleriyle ve hafif bir gülümsemeyle.

Bennett: İhtiyacımız olan tek şey bu. Kapıyı açtı. Bu büyük jest işe yaradı. Şimdi gidip özür dilemelisin. Bana güven.

OC: Evet, hatırlıyor musun, o aşk romanları okuyor. Bence ne dediğini biliyor olabilir.

Graydon: Yani yarın ondan özür dilemem mi gerekiyor?

OC: Belki ona kahve ve çiçek götürebilirsin.

Graydon: Çiçeklerden nefret ediyor.

Bennett: Hayır, sabaha kadar beklemeyeceksin. Bu gece onun evine gideceksin. Demir sıcakken dövülür.

Graydon: Ya o küçük sürtük gözlüklü kız oradaysa?

OC: Ah, can sıkıcı bir engel.

Bennett: O zaman bekle. Ona söylemen gerekenlerin önemli olduğunu ve bekleyeceğini söyle.

OC: Otoriter ama saygılı. Güzel yaklaşım.

Graydon: Şu gereksiz yorumlarını keser misin artık?

OC: Gruba saygı gösterin. Gladdy Daddies'te herkesin parlayacağı bir fırsat var.

Graydon: Aslında senden nefret ediyorum, gerçekten, gerçekten senden nefret ediyorum.

OC: Şu an bu kadar şanssız olmadığını bilseydim belki gücenirdim, ama beni sevdiğini biliyorum. Güzel deneme.

Graydon: Tanrım.

Bennett: Odaklan. Graydon, onun evine git ve özür dile, hayatının en büyük özrünü dile getir ve bunu yaparken zihin oyunlarına da son ver ve ona nasıl hissettiğini söyle.

Graydon: Zihin oyunları oynamıyordum.

Bennett: Belki öyle düşünmüyordun ama onun cevaplara ihtiyacı var ve bunları hak ediyor. Eğer onu kendine ait kılmak istiyorsan, o zaman bunu yap. Şimdi.

OC: Bunu okurken meme uçlarımda sertleşmesi garip mi?

Bennett: Ciddi söylüyorum dostum, artık kimse seninle konuşmak istemeyecek.

Graydon: Ben de aynı fikirdeyim.

Sokakta etrafa bakındım, o berbat Jeep'i aradım ve onu görmeyince içim rahatladı çünkü eğer o burada, onun dairesinde, onunla kim bilir ne yapıyor olsaydı ne yapacağımı bilmiyordum.

Biraz ileride bir park yeri buluyorum çünkü park yeri bulmak bazen çok zor oluyor, ve dairesine doğru yürüyorum, kullanmak istediğim kelimeleri bulmaya çalışırken içimde sinirlerim alt üst oluyor.

Maalesef aklıma etkileyici bir şey gelmiyor.

Merdivenlerden yukarı çıkıp koridordan geçerek dairesine ulaştım, derin bir nefes aldım ve kapısını çaldım. Ellerimi ceplerime sokup bekledim, kendimi toparladım, sakın ve dürüst olmam gerektiğini kendime hatırlattım.

Eğer bu "ilişkinin" gidişatını değiştireceksem, işte tam zamanı.

Ayaklarımın üzerinde sallanarak cevap vermesini bekliyorum, ama kapıyı açmadığı her saniye endişem artıyor ve kalbim daha da sıkışıyor çünkü... acaba onunla mı dışarıda?

Ayrılırken birlikte mi akşam yemeği yemeye gittiler?

Randevuya çıkmak için mi?

O kadar hızlı hareket eder miydi acaba? Cuma gecesi söylediği onaylayıcı sözleri tamamen yanlış mı anladım? Teşekkür öpücüğü hiçbir şey ifade etmedi mi? Yoksa ben onun için başa çıkılması çok mu zor biriyim?

Saçlarımı elimle karıştırıp şeklini bozuyorum ama umursamıyorum.

Hata yaptığımı ve ona öyle bağırمامam gerektiğini biliyorum. Onunla konuşmam gerektiğini de biliyorum, ama bu onu o kadar çabuk o sürtük gözlüklü kıza mı itebilirdi ki?

Hayvanat bahçesinde olmadığım zamanlarda onunla neler yaptığını ve neler söylediğini merak ediyorum. Onunla geçirdiği her saniyeyi yavaş yavaş değerlendirip ona yakınlaşmış olabilir mi?

Dışlerimi sıktım ve arkamı döndüm, evde olmadığını biliyordum.

Ne yapmam gerektiği konusunda kararsızca sokağa doğru bakıyorum.

Çıkıp ona mesaj mı atayım?

Onun cevap vereceğinin garantisi kim verebilir ki?

Burada kalırsam, çaresiz görünür müyüm?

Aman Tanrım, kimi kandırıyorum ki? Çaresizim.

Bu yüzden, kapısının yanındaki duvara yaslanıp bekliyorum. Onunla konuşabilmek için ne kadar gerekirse o kadar bekleyeceğim. Sadece tüm gece sürmemesini umuyorum.

Kapı sokağa açılıyor ve gözlerim, diğer takımların videolarını izleyerek kendimi oyaladığım telefonumdan birden yukarı kalkıyor. Maple elinde bir poşet market alışverişiyle görüldüğü anda içimi bir rahatlama kaplıyor çünkü onunla birlikte dışarıda değildi, yiyecek almak zorundaydı.

Teşekkür etmek-

Kahretsin...

O rahatlama hissi, arkasından elinde yeniden kullanılabilir alışveriş poşetleriyle Hank the Wank'in içeri girmesiyle hızla elimden alındı.

Ondan nefret ediyorum.

Ona bir şeyler söylüyor, o kıkırdıyor, birlikte gülümsüyorlar ve ben kendimi hiç bu kadar yabancı hissetmemiştim. Güvensizlik kalbimi sarıyor, savaş ya da kaç içgüdüm devreye giriyor ve kısa bir an için kaçmayı düşünüyorum, ama gözleri beni kapısında görünce aniden duruyor.

“Graydon,” diyor neredeyse fısıltıyla. “Ne... ne yapıyorsun burada?”

İşte senin anın, senin şansın. Keşke o herif onun arkasında olmasaydı.

Ellerim cebimde, "Seninle konuşmak istiyordum," dedim.

“Ah.” Kadın öne doğru hareket ediyor, Hank ise her an saldırmaya hazır gibi bana bakıyor. Sakın deneme bile, seni gömerim.

"Sadece bir anlığına," diye neredeyse yalvarıyorum.

Maple dairesinin kapısını açarken Hank, "Seninle kalabilirim," diyerek onu rahatlattı.

Sana ihtiyacı yok, aptal herif. Peru'ya geri dön ve kızımı rahat bırak.

"Şey... şey, sorun değil," diyor dairesine girerken. "Şu soğuk şeyleri bir kenara koyayım."

Hank ve Maple birlikte onun dairesine giriyorlar ve kapı yüzüne kapanıyor, böylece ikisi arasında neler olup bittiğini göremiyorum.

Normalde, o kapıdan içeri dalar, adamı tişörtünden tutup kaldırıma iter ve ait olduğu yeri ona gösterirdim, ama öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. Bu yüzden, bunun yerine elimi yüzüme sürüyorum ve bekliyorum; cildim tahrişten karıncalanıyor ve bir şeyleri yok etme ihtiyacıyla kalbim gümbür gümbür atıyor.

Sanki on dakika geçmiş gibi geldi, kapı açıldı ve o sürtük gözlüklü kız tam önümde ona sarıldı, sonra da bana bir bakış bile atmadan çekip gitti. Bu muhtemelen en iyisiydi çünkü çenemi yerinden çıkarıp o aptalın kafasını koparabilirdim.

Göğsümdeki öfkeyi yatıştırmaya çalışıyorum ve kapı eşiğinde kollarını kavuşturmuş, bana bakarak söyleyeceklerimi bekleyen kıza odaklanıyorum.

Arkamı dönüp o herifin gittiğinden emin oldum ve gözden kaybolunca ona döndüm; güzel, büyüleyici gözlerine bakarken kelimelerim boğazımda düğümlendi.

"Konuşmak mı istedin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Boğazımı temizledim. "Şey, evet." Beni içeri davet etmeyince, bunu dairesinin koridorunda yapmak zorunda kalacağımı anladım. "Öncelikle dün sana karşı davranışım için gerçekten çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Zor bir dönemden geçiyordum ve bunu bir kenara bırakmak yerine, sana yansıttım."

Başını salladı, bakışları yere düştü.

"Böyle bir muameleyi hak etmiyorsun, Maple. Bana karşı sabırlı oldun, beni ve iyiliğimi önemsedin ve berbat davranışlarımı telafi etmem için bana birçok şans verdin. Bu yüzden bu sefer... bu sefer geri adım atmanı anlıyorum. Sadece sana karşı kaba davranmakla kalmadım, aynı zamanda seni incittim."

Dudaklarımı ıslatıyorum, hissettiklerimi dile getirmeye çalışırken sinirlerim tüylerimi diken diken ediyor.

"Bunu bilmeni istiyorum, bu... kahretsin." Derin bir nefes aldım.

“Senden hoşlanıyorum Maple ve sana karşı hissettiğim bu duygular... rahatlık alanımın dışında, bu da sana yaptığım gibi davranmam, takım arkadaşlarımla önünde seni küçük düşürmem için bir bahane değil. Bu affedilemez ve gerçekten çok özür dilerim.” Çenesini yukarı kaldırdım ki bana bakabilsin ve kahretsin, işte oradalar, gözlerinde yine yaşlar birikmişti. “Seni incitmek asla niyetim değildi Maple. Seni asla incitmek istemiyorum.”

Gözlerini kırıyor ve yanağından bir damla yaş süzülüyor.

Ama işte buradayım, onu incitiyorum.

Ağlıyor.

Benim yüzümden.

Çünkü ben beceriksiz biriyim.

Baş parmağımla hızla gözyaşlarını siliyorum ve sıcak sıvı tenime işlerken, doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorguluyorum. Burada olmam bile doğru mu?

Eğer onu böyle ağlatabiliyorsa, ona duygularımı anlatmaya çalışırken nasıl bir izlenim bırakacağım ki?

Ona kalp kırıklığından başka sunabileceğim bir şeyim var mı ki?

Benim kendi geçmişimde o kadar çok yüküm, o kadar çok kalp kırıklığım var ki, yapacağım tek şey bunları ona yüklemek olurdu, oysa o bunların hiçbirini hak etmiyor.

O, güneş ışığı ve ısıltı gibi.

O, neşe ve güç kaynağıdır.

O, benim asla olamayacağım kadar değerli ve burada durup ona verebileceğim acıyı görünce, bunu hak etmediğimi fark ediyorum.

Onu hak etmiyorum.

Ben ne yapıyorum böyle?

Onu bırakmam gerekiyor... Tanrım, onu bırakmam gerekiyor.

Dudaklarımı ıslattım ve elimi geri çektim, en azından ona hiçbir yanlış yapmadığına dair güvence verebileceğimi, davranışlarımdan gerçekten pişman olduğumu biliyordum.

Ona bu kadarını borçluyum.

Ellerimi tekrar ceplerime sokup ondan bir adım uzaklaşıyorum, aptalca bir şey yapmamak için, mesela onu dairesine itip duvarına yaslamamak ve o masumiyetini ağzından çalmamak için mesafemi korumaya çalışıyorum.

“Özür dilerim, Maple. Gerçekten çok özür dilerim ve umarım... bu durumu geride bırakıp en azından birbirimizle dostça ilişkiler kurabiliriz.”

Dostça ilişkiler mi? Tanrım, bundan nefret ediyorum. “Ve bundan sonra, sana söz veriyorum ki seni bir daha asla böyle bir duruma sokmayacağım çünkü dün sana yaşattığımdan daha iyi bir muameleyi hak ediyorsun.”

Gözleri benimkilerle buluştuğunda kirpikleri yukarı kalktı ve bu da kalbimin, tam önümüzde, apartmanının kirli, çiziklerle dolu koridorunda, göğsümden fırlayacak gibi olmasına neden oldu.

O kadar güzel ki nefesimi kesiyor ve keşke onu sahiplenebileceğim, kendime ait kılabilceğim alternatif bir gerçeklik olsaydı diye düşünüyorum.

Geçmişimin ve berbat geleceğimin ağırlığı altında ezilmediğim bir yerdeydim.

Onun mutluluğuna sorunlu bir yük olmak yerine, sağlıklı bir katkı sağlayabileceğim bir yerde olmak.

“Pekala.” Ensem arkasından çekştirerek ondan bir adım daha uzaklaştım. “Şey, sanırım yarın görüşürüz, eğer istemezsen tabii. Sana kalmış.” Tanrım, ne kadar da saçmalayan bir aptal gibi konuşuyorum.

Git artık.

Ona hüznü bir gülümseme sundum, sonra arkamı dönüp dairesinin koridorundan geçtim ve merdivenlerden aşağı inerek sokağa çıktım.

Temiz hava yüzüme çarptığında derin bir nefes alıyorum, o konuşmanın stresi göğsümü sıkıştırmıştı.

Gerçekten de her şeyin çok farklı gelişeceğini düşünmüştüm, ama verdiğim acıyı görür görmez, ondan bana bir şans vermesini istemeyi bile düşünmeye hakkım olmadığını anladım. O, kuşlara baktığı, başkalarına neşe getirdiği ve sesi olmayanlar için mücadele ettiği güneşli bir dünyada yaşıyor.

Karanlık, kasvetli bulutlarla dolu bir dünyada yaşıyorum; her fırsatta beni yere sermeye hazırlar. Babamla olan çalkantılı, istismarcı ilişkim ve annemle olan acı verici ilişkim arasında... onun bu durumun bir parçası olması gerekmiyor.

Üstelik, zihinsel olarak bir ilişkiye hazır değilim. Bunu kendime çok uzun zaman önce söyledim, bu yüzden ne düşündüğümü bilmiyorum; tek bildiğim onun yanında kendimi daha hafif hissetmem ve buna tutunmak istememdi.

Kamyonetime doğru yolda ilerlerken, kafamda karmakarışık duygular vardı ve bunlarla başa çıkmakta çok zorlanıyordum. Cebimdeki telefonum

titredi ve düşüncelerimden biraz olsun uzaklaşmak için onu çıkardım. Mesajda Maple'dan bir mesaj vardı.

Kamyonuma doğru dönmek için köşeyi dönmek üzereyken duraksıyorum.

Ekranı kaydırarak açıyorum ve nefesimi kesen iki basit kelime okuyorum.

Akçağaç: Geri dön.

Omzumu çevirip apartman binasına bakıyorum, bedenim o yöne doğru kaçmak istiyor, beynim ise onu rahat bırakmam gerektiğini söylüyor.

Sorun şu ki, ben hiçbir zaman en akıllıca kararları vermedim ve kendimi durduramadan... onun apartmanına doğru geri döndüm.

BÖLÜM 29

AKÇAAĞAÇ

Telefonumu yere koyarken elim titriyordu, umarım mesajı alır, kamyonuna binip gitmeden önce bakar.

Onu burada, dairemin önünde beni beklerken görmek beni o kadar şaşırttı ki, neler olup bittiğini anlamam biraz zaman aldı. Sonra Hank, marketten aldığım yiyecekleri yerleştirirken beni uyarmış, dikkatli olmamı, bana zarar vermesine izin vermememi söylemişti... sanki Graydon bana hiç el kaldırmış gibi.

Hank'e Graydon'ın öyle bir adam olmadığını defalarca söyledim, ama orada, senin üzerinde yükselip ellerini kasarak durduğunda, Hank'in bu fikre nereden kapıldığını anlayabiliyorum. Ama Graydon asla böyle bir şey yapmazdı.

Hank'in daha sonra bana iyi olup olmadığını sormak için mesaj atacağını biliyorum ve burada Graydon'ın geri dönmesini umarak dururken, gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum çünkü çok kafam karışık.

Benim için bir duvar resmi yaptı...

Gelip özür diledi.

Ve gözlerindeki o incinmiş bakış, ki bunu çoğu zaman taşıyor gibiydi, ruhunun derinliklerinden özür dilerken doğrudan içine baktım ve o anda duvarlarımın yıkılıp parçalandığını hissettim. Beni utandırdıktan sonra gelişigüzel kurduğum duvarlar. Tek bir özürle yıkıldılar ve geriye ham, atan bir kalp ve bu adamı teselli etme, ona ulaşma ve... ve... Tanrım, bilmiyorum ama onu görmem gerekiyor.

Ayrıca kendime itiraf etmeliyim ki, bana bu kadar çok zarar verebilme kapasitesine sahip olmasının tek nedeni... ona karşı duyduğum derin sevgi.

Kapıma hafif bir tıkırtı geldi ve bir anlığına ona bakakaldığımda vücudum donup kaldı.

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Göğsü hızla inip kalkıyor.

Uzandım ve kapı kolunu tutarak kapıyı açtım; karşımda Graydon'ı

buldum, başı öne eğik, omuzları çökmüş ve yenilmiş bir haldeydi.

"Akçaağaç," diyor sessizce.

"Hiçbir şey söyleme."

Gözleri birden gözlerime dikildi, yüzündeki keder o kadar yoğundu ki, beni bir arada tutan iplerin çözüldüğünü hissettim. O bakış, bir işkenceydi ve saniyeler içinde benim yıkımım oldu.

Ona karşı duyduğum son öfke kırıntısı bile, ona yaklaşp ellerimi göğsüne götürüp yavaşça yüzüne doğru kaydırduğımda uzak bir anıya dönüşüyor. Karanlık, acı dolu gözleri benimkilerle buluştuğunda, artık tutabileceğim hiçbir şey kalmadığını biliyorum.

İşte bu kadar.

Kalbimdeki her şeyi teslim ediyorum.

Parmak uçlarımda yükseliyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Şaşkınlıkla derin bir nefes aldı ve sonra, sanki yıldızlar hizalanmış gibi, kollarını belime doladı ve öpüşümüzü derinleştirerek ikimizi de daireye götürdü ve kapıyı ayağıyla arkasından kapattı.

Beni nazikçe duvara yaslıyor, eli yanağıma gidiyor ve başparmağıyla çenemi yukarı doğru kaldırırken diğer eliyle belimi sıkıca kavrayarak beni yerimde tutuyor.

Beni yanında tutuyor.

Öpüşü derinleştikçe, tutku arttıkça, omurgamda ihtiyaç ve şehvetin ürpertileri yükseliyor ve beni kaldırdığında, o beni duvara yaslarken ben de bacaklarımı beline doluyorum, bu da öpüşlerimizin açısını çok daha yoğun hale getiriyor.

"Kahretsin," diye fısıldadı kısık bir sesle, alnını benimkine yaslayarak. "Bunu hak etmiyorum... Bunu hak etmiyorum."

Başımı salladım. "Öyle."

Gözlerimin içine bakabilmem için biraz geri çekildi. "Hayır, Maple. Gerçekten de hayır." Gözleri benimkileri aradı. "Ama, kahretsin, buna katlanacak kadar bencilim." Ve sonra dudakları tekrar benimkilerdeydi, eli saçlarımanın arasına girdi, göğsü sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi göğsüme bastırdı.

Dudakları, keşifçi bir ifadeyle de olsa, aceleliydi; sanki bu anın yaşandığına inanamıyor ve bunu elinden kaçırmak istemiyordu. Ben de dudaklarımı aralayıp onun nefesini yakalarken aynı aceleyi hissettim, onun dudakları da aralandı.

Yüzünü kavradıkça, başparmaklarım sakalını okşarken ve dilim dudaklarının arasından kayıp onun dudaklarını okşarken, midemde arzu telleri birikiyor.

Dokunuşum ağzından bir inilti çıkmasına neden oluyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en seksi ses. Böylesine baskın bir adam olduğu için, dilimin bir hareketiyle onu kontrol edebileceğimi beklemezdim. Ama bana olan baskısından, onu avucumun içine aldığımı biliyorum.

Ve ben çok daha fazlasını istiyorum.

Bir anlığına geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum, başparmaklarım yanaklarında geziniyor. Ustaca dairemi dolaşiyor ve beni yatak odama götürüyor, orada beni nazikçe yatağa yatırıyor ve kendisi de yatağın üzerine diz çöküyor, kollarını bana dolayarak aşağıdan bana bakıyor.

Elimi sırtına dolayarak gömleğini yukarı doğru çektim. Gömleği boynuna yaklaştırdığımda etek ucundan tuttu ve tek bir hızlı hareketle gömleği başından çıkarıp yere bıraktı.

Gözlerim hemen göğsüne kayd, sert kaslarının oluşturduğu düzlükler ve kıvrımlar parmaklarımı cezbediyordu. Onu ilk kez üstsüz görmüyordum, ama ilk kez pürüzsüz, sıcak tenini tenime değdiriyordum ve parmaklarımın vücudunun her kıvrımını keşfetmesine engel olamıyordum.

Gözlerimiz buluşurken, parmaklarımın göğüs kaslarının ve karın kaslarının üzerinde gezinmesine, onları hissetmeme izin veriyor.

Ona yaklaşıp bel kemerine doğru eğildiğimde ve parmaklarımı kot pantolonuna geçirip onu aşağı doğru çekerek üzerine çıkardığımda, çıplak göğsü giyinik göğsüme değdiğinde, yutkunarak boğazını düğümledi. Kolları başımı kavradı ve eliyle alnımdaki saçlarımı çok samimi bir hareketle kenara itti, ardından öpüşmelerimizi yavaşlattı ve ustaca dudaklarını benimkine indirdi, şimdi acele etmeden, dillerimizin birbirine dolanmasına ve birbirimize duyduğumuz yoğun çekimin karışmasına izin verdi.

Ellerinden biri belime doğru iniyor, gömleğimi pantolonumdan çıkarıyor, sonra elini kumaşın altına kaydırıyor ve avuç içi tenime değiyor.

Dokunuşundan midemde bir sinir yumağı kasılıyor ve altında kıpırdanıyorum, tişörtümü tamamen çıkarmak istiyorum.

Neyse ki, bir anlığına doğrulup tam da bunu yapmama izin veriyor ve ben de onu yana kaydırıp, sadece pembe sütyenim ve külotumla onun altında uzanıyorum.

Önce kulağıma hırlıyor, sonra hemen altındaki deriyi öpüyor, ardından

çenemi, sonra boynumu ve köprücük kemiğime doğru inerken, göğsümün şişkinliğine hafifçe ısırıldığında içimde bir beklenti dalgası yükseliyor. Beni durdurmamı beklercesine bana bakıyor, ama durdurmadığımda, sütyenimin kupasını aşağı çekiyor ve göğsümü etrafımızı saran şehvet dolu havaya bırakıyor. Öpüyor, sakalı tenimde lezzetli bir zımpara kağıdı gibi geziniyor, tam da meme ucumun ucunu öpmeden önce.

Ağzını aralayıp ucunu dudaklarının arasına alıp emmeye başladığında, daha fazlasının olabileceği düşüncesiyle bana işkence ederken, sert bir nefes alıyorum.

Üzerimdeki kıyafetlerin geri kalanını çıkarmasını, bacaklarımı açmasını ve bir erkek tarafından kucaklanmanın, yalanmanın, emilmenin ve sikişilmenin nasıl bir şey olduğunu bana hatırlatmasını isterdim.

"Daha fazla," diye fısıldadım, sinirlerim beni ele geçirmişti ama açlığım beni konuşmaya itiyordu.

Ama beni dinlemiyor. Göğsümü bırakıyor ve ağzını yukarı doğru, boynuma, sonra çeneme ve tekrar dudaklarıma doğru öperek, ağzının kontrolü ele geçirmesiyle beni sarhoş bir hale getiriyor.

Buraya nasıl bu kadar çabuk geldik? Yani, ilk günden beri ona karşı bir çekim duyuyordum—kendime öyle söylemesem de—ama işte buradayız, öpüşüyoruz... seksin bir ön hazırlığı.

Graydon'la seks.

Ama ben çok hazırım. Beni incittiği için çok pişmandı ve şu anda bu adama karşı arzu dışında hiçbir şey hissetmiyorum. Mesafesini koruyabilirdi, ama beni aradı. Beni dinledi. Beni nasıl dinlediğini gösterdi. Onu nasıl istemeyeyim ki?

Ellerimi kaburgalarının üzerinden aşağı doğru gezdiriyorum, ciğerleri nefes alıyor, kasları geriliyor, ellerimi daha da aşağıya, kot pantolonunun kemerine doğru indiriyorum. Ağzı kontrolü ele almaya devam ediyor, dili lüks bir şekilde benimkine giriyor, dolanıyor, dans ediyor, bu yüzden ellerimi kot pantolonunun önüne götürüyorum ve düğmelerini gevşetip kalçasının üzerinden aşağı doğru itiyorum.

O benimle öpüşmeye devam ediyor, ağzı hiç benimkinden ayrılmıyor, ben de parmaklarımı boxer şortunun bel kısmının altına kaydırıp sıkı kalçalarında gezdiriyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadı bana doğru, bir an duraksadı, ben de bundan faydalanıp başparmaklarımı öne doğru, kalçasındaki V şeklinin üzerinden ve tam sertleşmiş penisinin üzerine kaydardım. "Akçaağaç," dedi karanlık

bir sesle, dilinde bir uyarı vardı ama ben bunu dikkate almadım. K lotunun düşmesini isteyerek aŗađı doğru bastırdım ama o pes etmedi. Ben hamle yapmadan önce kalktı ve bana dik dik baktı.

Gözlerim, k lotundaki kocaman çıkıntıya takıldı; uzun zamandır bunu yapmadığım gerçeğiyle y zleŗirken sinirlerim alt üst oldu ve Şimdi de Şimdiye kadar  pt ğ m en ateŗli, en çekici ve muhtemelen en deneyimli adamla birlikte olacağım.

"Yapma," diyor, muhtemelen kaŗlarımdaki endiŗeyi fark ederek.

" ok...çok uzun zaman oldu," diyorum, yanaklarım utançtan kızarak.

Tekrar eğilip alnımı, sonra yanaklarımı, burnumu ve dudaklarımı öptü, hafif bir öpücükle devam etti, sonra alnını benimkine yaslayıp sessizce, "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlarsa, bu, değer verdiğim, hislerim olan biriyle ilk kez birlikte olmam." dedi. Burnu hafifçe benimkine sürtündü. "Ben de en az senin kadar heyecanlıyım."

Ve eğer bu adamdan ne kadar hoŗlandıđımdan emin değilsem, Şimdi oldukça eminim, çünkü basit bir itirafla sinirlerimi bu kadar kolayca yatıŗtırması sayesinde, bunu istediğimi biliyorum. Onu istiyorum ve hiçbir zaman dilimi beni onu istemekten alıkoyamayacak.

Kollarımı boynuna doladım, onu kendime yaklaŗtırdım ve sonra dudaklarını açlıkla öperek onu adeta yutarcasına öptüm. Bu sırada o da ellerini pantolonuma götürüp düğmelerini açtı ve  ekiŗtirdi. Pantolonumu tamamen çıkarmak için yeterince yukarı kaldırdı, beni sadece i   amaŗırım ve s tyenimle bıraktı.

Bir an duraksıyor, gözleri adeta beni süzüyor.

" ok güzelsin," diyor hayranlıkla, bakıŗları etrafta dolaŗıyor. "Kahretsin,  ok Şanslıyım."

Bana hissettirdiği değer, sanki hayatında gördüğü en kıymetli Őeymiŗim gibi hissettirmesi beni çok etkiliyor.

Dizlerimin  zerine doğrudum ve kolları otomatik olarak belime dolandı, ellerinden biri kal amı kavradı, dudakları boynumu bulmadan hemen önce diŗleri boynumun üst kısmını hafifçe ısırđı ve içimdeki heyecanı daha da artırdı.

Onun da kıyafetlerini çıkarmasını istediğim için kot pantolonuna bastırdım ve o da boynumu emmeyi bir saniyeliğine bırakıp ayakkabılarını, çoraplarını ve kot pantolonunu çıkardı, sonra tekrar kalçalarını kavradı, beni kuşağına aldı ve yatağa oturacak Şekilde döndü, kasıklarım ereksiyonunun üzerinde sürtünüyordu. Yastığıma yaslandı ve ben de

kucağına oturdum, ellerimi göğüs kaslarının üzerinde gezdirirken her kıvrımını ezberledim ve kalçalarımı yavaşça üzerinde hareket ettirerek gözlerini şehvetle doldurdum.

Ağzının kenarını dişleriyle ovuştururken bir eliyle tanga külotumun askısını kavradı, diğer elini de sütyenimin tokasına götürdü. Bir an duraksadı, onu durdurmamı bekledi. Ama bunu durdurmanın imkanı yoktu, bu yüzden tokasını açtı. Gözleri hemen göğsüme gitti, ama sütyenimi hemen çıkarmak yerine, gevşek bir şekilde sarkmasına, beni zar zor örtmesine izin verdim. Bu onu çıldırttı, tanga külotumu daha sıkı kavradı, kumaşın tenime batması beni daha da çok tahrik etti, onu tamamen yırtıp atmamak için kendini zor tuttu.

Eğilip çenesini kavradım ve başını yukarı kaldırıp kendi başımla buluşturdum, dilim dudaklarının üzerinde kayarken sütyenim yavaşça kollarımın üzerinden aşağı kayarak tamamen çıktı. Ağzımı onun ağzında tutarak ve dillerimizi birbirine dolayarak sütyenimi çıkardım ve sertleşmiş meme uçlarımın hafifçe göğsünün üzerinde gezinmesine izin verdim.

Ağzıma inleyerek elini göğsüme götürdü, başparmağı anında meme ucumun üzerinden geçti, vücudumdaki sıcaklık başka bir insanın dokunuşuyla cehenneme döndü, bu ana kadar özlediğimi fark etmediğim bir şeydi bu—şimdi daha fazlasını istiyorum.

Ağzını bırakıp boynundan köprücük kemiğine doğru öpücükler konduruyorum, o da beni bırakıp vücudunda aşağı doğru kaymama izin veriyor. Dilimi göğüs kaslarının üzerinden, meme ucunun üzerinden ve sonra karnına doğru gezdiriyorum, meme uçlarım tenine değerken ağzım da karın kaslarının her birinin üzerinde kayarak külotunun bel kısmına kadar ulaşıyor.

Ona yukarıdan bakıyorum, göğsü hızla inip kalkarken parmaklarımı bel bandı boyunca kaydırıp kumaşı aşağı doğru çekiyorum, ereksiyonunun karnına doğru fırlamasına izin veriyorum, vücudumda bir sıcaklık hissediyorum, ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum.

İsa.

Boxer şortunu tamamen çıkarıyorum ve ardından uyluklarını kavrayıp başparmaklarımı içeri doğru kaydırıyorum. Penisinin karnının üzerinde seğirmesini, her türlü dokunuşu aramasını hayranlıkla izliyorum.

Güvensizlik düşüncelerimi ele geçirmeye çalışıyor ama onu bir kenara itiyorum çünkü eğer ilgilenmeseydi bu kadar sert olmazdı, ya da bunu istemeseydi bana o şekilde bakmazdı. Bu yüzden bacağından yukarı,

kalçasındaki V şeklinin üzerinden ve karnından öpmeye başlıyorum, yanağımın uzunluğu boyunca hafifçe dokunmasına izin veriyorum.

Ağzımı karnının diğer tarafına, asla dokunmadan, hafifçe üzerine kaydırdığımda derin bir inilti çıkardı.

"Kahretsin," diye fısıldıyor, bacaklarını aralayarak. "O ağzı istiyorum, güzelim," diyor cesaretlendirici bir şekilde ve bu beni daha da kışkırtıyor.

Dudaklarımı ıslattım ve avucumu penisinin üzerinde gezdirdim, sonra onu yukarı doğru eğip dudaklarımı ucuna bastırdım ve nazikçe ağzıma aldım.

"İsa... Mesih," diye homurdandı, hayranlık dolu gözlerle beni izlerken eli yanağıma düştü.

Onun coşkusu benim tahrikimi daha da artırıyor. Bacaklarımın arasında, karnıma doğru yükselen bir titreşim hissediyorum, onu ağzımın içine daha derinlere alırken, kasılmayan diğer elimle de penisini kavrayıp pompalıyorum.

"Kahretsin," diyor nefes nefese, altımda kıpırdanırken.

Dilimi kaldırıp başının etrafında döndürüyorum, alt kısmına hafifçe vurup boğazımın derinliklerine kadar alıyorum; bu hareket dudaklarından uzun bir inilti çıkmasına neden oluyor. Bu işlemi tekrar tekrar yapıyorum, her seferinde daha da derine çekip daha sert emiyorum, ta ki o tıslayıp beni vücudunun üstüne çekene kadar.

"Ağızına boşalmayacağım," diyor, merkezim onun uzunluğunun üzerine düşerken.

Ellerimi göğsüne bastırıp üzerinde sallanmaya başladım.

"Neden?"

"Çünkü içine girmek istiyorum," diye fısıldıyor. Gözleri göğüslerimi buluyor, elleri sıkıştırıyor ve ben onun üzerinde hareket ederken başımı geriye doğru düşürüyor, aramızdaki sürtünme uyarılmamı gittikçe artırıyor.

"Tanrım, çok büyüksün." Kalçalarım daha hızlı öne doğru hareket ediyor, midem kasılmaya başlıyor, klitorisimin onun uzunluğuna sürtünmesinin verdiği hisle orgazmım doruğa ulaşıyor. "Kahretsin," diye homurdanıyorum, gözlerim kapanıyor. Duramıyorum.

Çok yaklaştım.

Biliyorum içime girmek istiyor ama bu çok güzel hissettiriyor.

"Graydon," diye fısıldadım. "Çok...çok yaklaştım."

"Öyleyse üzerime çık, güzelim. Penisimin üzerine boşal."

Gözlerim onun gözlerine takıldı ve parmaklarımı göğsüne saplayıp,

kalçalarımı serbest bırakırken, klitorisim zonklıyor, sıkılaşıyordu. Omurgamdan bir zevk dalgası geçti ve orgazmım tüm vücudumu sardı, dudaklarımdan onun adı döküldü ve onun penisinin üzerinde boşalmaya başladım.

Kalçalarım yavaşlarken hırıltılı bir sesle "Kahretsin," diye mırıldandım ve gözlerimi açıp ona baktım; yüzündeki saf açlığı görene kadar utangaç bir duygu yerleşmişti.

"Aman Tanrım, bu çok ateşliydi," diyor beni sırt üstü çevirmeden hemen önce.

Yatağımdan kalktı, dimdik duran cinsel organıyla kot pantolonundan cüzdanını çıkarıp bir prezervatif kaptı. Gözleri üzerimdeydi, prezervatifi taktı ve sonra bacaklarımı yatağın kenarına çekip beni yüzüstü çevirdi.

Üzerime eğildi, penisi kalça yanağıma sürtünürken eğildi, saçlarımı yana çekti ve boynumu öptü. Kulağıma fısıldayarak, "Yüzüstü, kalçalar yukarıda, güzelim," dedi.

Ağzını omzumun üzerinden, kürek kemiğim boyunca ve sırtımdan aşağı doğru, kalçalarımın kadar sürüyor. Dişleriyle tanga iç çamaşırımı kavrayıp vücudumdan çıkarıyor. Yan taraftan, onu yere fırlattığını görüyorum, ben de dizlerimin üzerine kalkıp kalçalarımı onun istediği gibi havaya kaldırıyorum.

Başka biriyle bu pozisyonda olsaydım kendimi rahatsız hissederdim, ama onunla birlikteyken kendimi seksi hissediyorum.

"Bu kalça," diyor, eliyle kalçalarını okşayarak. "Kahretsin, seni ilk gördüğüm andan beri bunu istiyordum."

Parmakları kasıklarımın aşağı, cinsel organıma doğru kayıyor ve hâlâ ne kadar tahrik olduğumu hissediyor.

"Aferin kızım," diyor, iki parmağını içime sokup yavaşça pompalarken başparmağıyla klitorisimi okşuyor.

Sinirlerimin tekrar içe doğru çekildiğini hissederken sessizce nefesimi verdim, vücudumun ne kadar çabuk tepki verebildiğine hayret ettim. Ve bunun tamamen onunla ilgili olduğunu biliyorum.

Avuç içi kalçamın üzerinde geziniyor, sonra geri çekilip hafifçe popoma vuruyor.

"Aman Tanrım," diye inledim, buna hazırlıklı değildim ama sonra şaşırtıcı bir şekilde hoşuma gitti. Fark etmiş olmalı çünkü parmakları hâlâ kasılmış olduğum yerin içindeydi.

"Aman Tanrım, muhteşem."

Parmaklarını çekiyor ve ardından penisini girişime yerleştiriyor. Arkamda dururken kalçalarımı daha da yukarı doğru açıyor, boyu benim boyumla mükemmel bir şekilde hizalanıyor ve yavaşça içime girerek beni mümkün olan en iyi şekilde geriyor.

Yolun yarısında, "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum boğuk bir sesle.

O, sonuna kadar itmeye devam ediyor, kalçam ona iyice bastırılıyor.

"Kahretsin," diye nefes nefese söylüyor. "Kendini çok iyi hissettiriyorsun."

Sonra tekrar popoma vuruyor ve ben de istemsizce onu sıkarak, o kadar dolu olmanın verdiği hissi yaşarken titriyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadı ve tekrar popoma vurdu.

Ve yine.

Ve yine.

Her seferinde elini kırmızı izin üzerinden geçiriyor, sonra nefes nefese kalana, vücudum titreyene kadar tekrar ediyor; o kadar tahrik olmuşum, o kadar doluyum ki, ter içinde kalmaya hazırım. Boşalmak için sürtünmeye ihtiyacım var ama o bana bunu sağlamıyor.

"Kahretsin," diye inledim. "Kahretsin, Graydon. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Penisini tamamen dışarı çekiyor, bu da bana büyük bir kayıp hissi veriyor; penisini kalçamın arasına sürterek kendine sürtünme sağlıyor ama beni havada bırakıyor.

"Graydon, lütfen."

Vücudumun üzerine eğiliyor, bir elini göğsüme götürüyor ve meme ucumla oynamaya başlıyor. Omzumu ve boynumu öpüyor, sonra başımı yana çekiyor ve dudaklarımı buluyor. Bir an benimle öpüşüyor, sonra tekrar omzumun ve boynumun kıvrımına dönüyor. Emerken dişleri dudaklarımı ısıyor ve bunun iz bırakacağını biliyorum. Yarın kapatmak zorunda kalacağım bir şey bu, ama umurumda değil çünkü onun beni işaretlemesini istiyorum.

Beni sahipleniyor.

Ağızı tekrar vücudumda aşağı doğru kayıyor. Dudakları kalçamın kıvrımına bastırırken, bana yaşattığı işkence yüzünden nefes nefese kalıp boşalmak üzere olana kadar meme ucumu sıkıştırıyor.

Sonunda geri çekilip, merkezimle hizalanıp içime girdiğinde, kalçaları hızla hareket ederken belimi kavrayıp beni daha iyi bir açı için yukarı

kaldırarak bana sertçe vurmaya başlamadan önce adını haykırıyorum. Kollarım yatağa yaslanmış, beni sabitliyor; çünkü artık yatağa temas eden tek yerim kollarım. Beni esir almış, kontrolü ele geçirmiş ve o kadar derine iniyor ki, boğazımda neredeyse hissedebiliyorum.

"Kahretsin, Graydon. Aman Tanrım, çok derin."

"Çok sıkı," diye inledi, benim de kasılmaya başladığımı hissedince adımları hızlandı.

"Aman Tanrım, evet, evet, Graydon... ah, ben... boşalacağım." Vücudum kasılıyor, vajinam onu sıkıca kavırıyor ve birkaç itiş daha sonrasında, komşularımın hepsinin beni duyabileceğini bildiğim kadar yüksek sesle inliyorum. Ama umurumda değil çünkü bu en lezzetli, akıl almaz his.

"Kahretsin!" Birkaç kez daha kasıldı, sonra "Siktir!" diye bağırarak durdu ve içime boşaldı, parmakları tenime saplandı. "Aman Tanrım." Birkaç kez daha hafifçe kasıldı, sonra beni yatağa indirdi ve birkaç saniye boyunca kürek kemiklerimin arasını öptü.

Kalktıktan sonra banyoya gidiyor, orada prezervatifini takıyor diye tahmin ediyorum.

Odaya geri döndüğünde beni sırt üstü çeviriyor, kucağına alıp yatağın başucuna getiriyor. Yanıma uzanıyor, sırtı yatağa, göğsüm onun göğsüne yaslanıyor ve ben de başımı boynunun kıvrımına koyuyorum.

Nefes nefese kalmışken, zihnim az önce yaşadıklarımı anlamaya çalışırken, eli tembelce sırtımda yukarı aşağı geziniyordu.

Hardy ile her şey iyiydi, ama sanki bir şeyler eksikti.

Graydon'la birlikte, o "bir şeyin" ne olduğunu biliyorum; onun yanımda olduğu her an hissettiğim o derin çekim. Sanki ilk tanıştığımız andan itibaren birbirimize bağlanmaya mahkumduk ve şimdi sonunda teslim olduğumuza göre, hayatımdaki eksik parça nihayet yerine oturdu.

Başımın tepesini öpüyor ve derin bir nefes alıyor.

Birkaç saniye sonra, "Seni gerçekten çok sevdim, Maple," diyor.

Güldüm çünkü evet, anlayabiliyordum. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Çenemi kaldırıyor, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum. "Ve seni incittiğim için çok özür dilerim. Söz veriyorum, bu bir daha asla olmayacak. Sen benim korumam gereken, benim olan birisin ve bunu mahvetmeyeceğim."

Ağzından fısıltı gibi dökülen, bir vaat gibi duran sözleri, bana sıcak bir battaniye gibi sarılıyor çünkü ona inanıyorum.

"Teşekkür ederim," diyerek öne eğildim ve onu öptüm.

İç çekerek bu yakınlaşmanın tadını çıkarıyor, eli kalçalarımın doğru kayıyor, ben de geri çekilip başımı tekrar göğsüne yaslıyorum, tamamen ve eksiksiz bir şekilde huzurluyum.

BÖLÜM 30

GRAYDON

İşte mutluluğun nasıl bir şey olduğunu anlıyorum.

O kadar uzun zaman geçti ki, ağzımın sürekli gülümsemeye dönüşmesinin, göğsümdeki yüklerin hafiflemesinin ve neşe ruhuma sızarken dünyanın yavaş yavaş kaybolmasının nasıl bir his olduğunu unuttum.

Ve bunun sebebi o.

Akçaağaç.

Benim güzel Akçaağacım.

Bunu hiç beklemiyordum.

Mutfağa benim tişörtümle giriyor, tişört onu tamamen içine almış ve o kadar tatlı ki, onu çıkarıp tekrar ona tapmak istiyorum. Ama sadece bir prezervatifim olduğu için biraz öz kontrol uygulamam gerekecek.

Bana baktığımı fark ettiğinde yanakları kızarıyor. Çok tatlı.

"Bu uygun mu?" diye sordu, tişörtünün etek ucunu çekiştirerek.

"Fazlasıyla iyi," diyorum elinden tutup onu kendime doğru çekerken. Yanağını kavrayıp çenesini yukarı kaldırıyorum ve dudaklarını öpüyorum, dilimle her yerini yeniden keşfediyorum.

Esnek.

Duyarlı.

Bağımlılık yapıcı.

Elleri göğüs kaslarımın üzerinde gezindi, tenime battı, dokunuşuyla beni adeta damgaladı; az önce bundan büyük zevk almıştım, dokunuşunun şeklini hafızama kazımaya çalışıyordum çünkü inanılmaz derecede iyi hissettirmişti.

Bu duyguyu şişeye doldurup onunla yaşamak istiyorum.

Dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken, parmakları kaslarıma iz bırakırken, kendimi tekrar onun dünyasında kaybetme düşüncesiyle içimde bir heyecan dalgası yükseliyor.

Bir sürü kadınla birlikte oldum. Bununla gurur duymuyorum, ama bunca

yıldır beni sakinleştiren şey bu oldu ve dürüstçe, hiç şüphe duymadan söyleyebilirim ki, hiç kimse Maple'a benzer bir his yaşamadı.

Onu poposuna vururken vajinası kasılmaya başladığı an, işimin bittiğini anladım.

Kahrolası son oyun.

Beni durduracak hiçbir şey yoktu ve bayılana kadar tam olarak istediğimi aldım, orgazm olurken dudaklarımdan küfürler döküldü.

Ağzıma doğru inliyor ve ben de tekrar sertleşmeden önce kendime bir şans vermek için geri çekiliyorum.

Gözleri aralandı ve dudaklarında en güzel gülümsemeyle bana baktı.

Başparmağım yanağının üzerinde kayıyor, yumuşak teni başparmağımın dokunuşuyla iz bırakıyor. "Gerçekten nefes kesicisin."

Gülümsemesi daha da genişliyor, ardından başını sallamaya başlıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Bütün bunlar çok çılgınca."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, sonra onu kaldırıp, döndürüp, göz hizasına gelecek şekilde tezgâhın üzerine koyuyorum.

Bacaklarını belime dolayarak beni kendine çekiyor. "Burada, seninle böyle olmak... Bilmiyorum. Sadece... Sana karşı hislerim geliştiğini bilmeme rağmen, seninle böyle bir noktaya geleceğimizi hiç düşünmemiştim."

"Maple," diyorum, ellerim yanlarında gezinirken. "Nasıl görmezsin? Sana kaç kere gizlice baktığımı, sana yakın olmak istediğimi, sebepsiz yere sana nasıl dokunduğumu, kalçalarına nasıl baktığımı, sana umutsuzca nasıl cinsel çekim dolu mesajlar gönderdiğimi..."

Kıkırdar ve elleri omuzlarıma düşer. "O 'çekici pozlar' şaşırtıcıydı, ama her zaman bana baktığını fark etmedim ve bilmiyorum, 'Ah, bence çok güzel' havası da vermiyordun. Sanırım hepsinin sadece gösteriş olduğunu düşündüm."

"Güzel değil," diye düzelttim onu. "Harika, Maple. Muhteşemsin. Çok zekisin. Ve kalbin, kahretsin, etrafındaki her şeye ve herkese gösterdiğin ilgiyle eşsiz." Elimle göğsüne bastırdım. "Senin gibi bir kalbe sahip birini hiç tanımadım."

"Ben de sizin için aynısını söyleyebilirim."

Şimdi de başımı sallama sırası bende. "Hayır, bu boş sandığın içi tamamen karanlık ve gölgelerden ibaret."

Kaşları çatıldı. "Benim için yaptıklarınızdan sonra bunu nasıl

söyleyebilirsiniz?"

"Bunları senden hoşlandığım için yaptım. Hatırlarsan, başlangıçta çok kaba biriydim."

"Evet, ama göğsünüzde her zaman bir kalp vardı. Gerekmediği halde bana baktınız. Azıcık boş zamanınızı beni arabayla gezdirerek, dairemi daha konforlu hale getirerek ve flamingolar hakkında farkındalık yaratmama yardımcı olarak geçirdiniz. Muhteşem bir kalbiniz var."

"Bir kez daha söylüyorum, bunları yapmamın sebebi bana dayatılması ve senden hoşlanmamdı."

"İnanmıyorum. Taco almaya gittiğimizde yanına gelen o çocuk ne olacak peki? Onun yılını güzelleştirdin." Elleri boynuma doğru kayd, beni olduğum yerde kilitledi. "Lütfen içinin karanlık ve boş olduğunu söyleme, çünkü ben bundan çok daha fazlasını görüyorum."

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum, gözleri bana dik dik bakıyor, içimde paylaşma, açılma konusunda dayanılmaz bir ihtiyaç hissediyorum. Ama böyle bir kavram bana çok yabancı. Duygularımdan bahsetmiyorum. Annemin kaza geçirdiği andan beri hiç bahsetmedim. Babamın bana söylediğini yaptım. Onları içime attım, bastırdım ve unuttum.

Ve geçen her günle birlikte, öfkem daha da arttı ve kırılganlığım azaldı ve farkına varmadan, hayatın rutinini yaşıyor, tek bir hedefe doğru ilerliyordum: futbol oynamak.

Ve şimdi, burada birkaç yıl geçirdikten sonra, dünyaya karşı tamamen duyarsızlaştım.

En azından Maple hayatıma girene kadar öyle sanıyordum.

Saçmalıklarımı yüzüme vurmaya ve bana meydan okumaya başladı. Hayatımda yeni bir şeye, bir şeye yeniden önem vermemi sağladı ve içinde yaşadığım durgun rutinden ziyade, etrafımdaki hareketli dünyayı görmem için gözlerimi açtı.

"Beni dinliyor musun?"

Başımı hafifçe eğerek onayladım.

"Bana inandığını söyle."

"On dört yıldan fazla bir süredir nasıl bir insan olduğumu bildiğimde bunu anlamak zor. Birlikte büyüdüğüm kişinin beni nasıl kirlettiğini biliyorum."

Bir an duraksadı ve sonra usulca, "Babanızdan mı bahsediyorsunuz?" dedi.

"Evet. Babam olarak onunla büyümek çok zordu, içimde kalan azıcık

olumlu yanımı sürekli olarak zedeledi. İçime yerleştirdiği karanlığı biliyorum. Sahip olduğum gölgeleri biliyorum, Maple. Ve o etraftayken durum daha da kötüleşiyor.”

“Ama sen o kişi değilsin. Ben senin gerçekte nasıl bir insan olduğunu gördüm, Graydon.”

"Alışık olduğumdan farklı birini görüyorsunuz ve bence bu, sizin bunu benden ortaya çıkarmanızdan kaynaklanıyor, gerçekte olduğum kişi olduğumdan değil."

“Öylece değişecek biri değilsin,” diyor. “Sen hep böyle biriydin. Sadece bunu saklıyordun.” Dudaklarını hafifçe benimkine bastırıyor ve ben de öpüşmeyi derinleştirirken inliyorum.

Belki de onun beni algıladığı kişi değilim, ama eğer o kişi olmak onunla birlikte olmanın, kollarının ve dudaklarının dokunuşunda kaybolmanın yoluysa, o kişi olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Çünkü bunu kaybetmek istemiyorum.

Hayatımın acı dolu döneminde nihayet bir nebze de olsa mutluluk bulduğum için hayır.

Bencil bir herif olacağım ve buna olabildiğince uzun süre tutunacağım.

“Al, ihtiyacın olanı ekle.” Maple, kanepede oturduğum kucağıma rahatça yerleşirken telefonunu bana uzattı.

Telefonundaki DoorDash siparişine şöyle bir göz attım ve kaşlarımı çattım. "Bu da neyin nesi?"

“Bir mağazadan sipariş. Seni bu gece için sahiplendiğime göre diş fırçasına ihtiyacın olacağını düşündüm. Ha, bir de tişört eklemek isteyebilirsin çünkü bu tişörtü kendime saklıyorum.”

Başımı salladım ve telefonunu kenara koyup kendi telefonumu elime aldım.

“Ne yapıyorsun? Burada kalmak istemiyor musun?”

Ona "Gerçekçi ol" der gibi bir bakış attım. Telefonumdan DoorDash uygulamasını açıp ona uzatırken, "Beni kovmaya kalk bakalım," diye alaycı bir şekilde söyledim. "Hadi bakalım, istediğin her şeyi sipariş et."

"Şey, bu benim telefonumda da olan şeyin aynısı."

Hayır, öyle değil, çünkü çekilen para sizin değil, benim kredi kartımdan

çekiliyor.

“Graydon, bir şeyler satın alabilirim.”

“Farkındayım, ama ben buradayken bir şey satın alamazsın.” İtiraz etmeye kalkınca, “Banka hesabımdaki milyonlarla tartışma. Tamam mı?” diye ekliyorum.

İçini çekerek, "Senden faydalanmaktan hoşlanmıyorum," dedi.

“Hayır, değilsin. Ödemeyi bana bırakman için seni zorluyorum.”

O kıkırdadı. "Hı hı, ya hayır dersem?"

"Beni sınama," dedim, kolumu beline dolayarak, bu da onu güldürdü.

"Ben de seni yumuşattığımı sanıyordum."

Ona baktığımda tek bir kaşı kalkıyor. "Maple, bu gece bir şey başardıysan, beni sertleştirdin."

Gözleri alaycı bir şekilde gözlerime takıldı. "Ah, ne kadar da zeki ve tasasızsın, tıpkı mesajlarında olduğu gibi." Öne eğilip dudaklarımı öptü. "Hoşuma gitti."

Sonra telefonuma geri dönüp bir mağaza seçiyor. "Şimdi ne tür prezervatif kullanıyorsun?" diye soruyor. Bana muzip bir ifadeyle bakıyor ve bu çok tatlı.

"Bunu bana ver." Telefonu elinden alıyorum, bu da onu güldürüyor ve ödeme yapmadan önce sepete prezervatif, diş fırçası, tişört ve birkaç şey daha ekliyorum, teslimatın doğrudan bana gelmesini sağlıyorum çünkü prezervatifleri ne kadar çabuk alırsam o kadar iyi.

Telefonumu yere koyduğumda, o dönüp kucağıma oturdu ve beni koltuğun arkasına doğru itti.

Ellerimi kalçalarına koydum, o da avuçlarını göğsüme bastırdı. "Sana bir şey söylemek istiyordum ama gerçekten fırsat bulamadım."

"Vur bana," diyorum, o kadar rahatlamış hissediyorum ki bu gerçekten doğal gelmiyor.

“Duvar resmi. Teşekkür ettiğimi biliyorum ama gerçekten ne kadar özel olduğunu bilmenizi istiyorum. Resim yapmayı bildiğinizi ve üstelik bunu bu kadar güzel, ardındaki tüm gizli anlamlarla birlikte yaptığınızı bilmiyordum. Benim için çok şey ifade ediyor, Graydon. Teşekkür ederim.”

Ona hafifçe gülümsedim, bu da yüzünün aydınlanmasına neden oldu. "Rica ederim."

"Gülümsediğin için bak." Bunu alaycı bir tondan ziyade hayranlıkla söylüyor. "Bunu daha sık yapmalısın."

“Sanırım olabilir,” diyorum, ellerimi bacaklarının üzerinde gezdirirken.

“Ve duvar resmini beğendiğimize sevindim.”

"Böyle resim yapmayı nerede öğrendin?" diye soruyor, başparmağıyla göğsümü okşarken.

Boğazım düğümleniyor, cevap dilimin ucunda. Bunu daha önce kimseyle gerçekten konuşmamıştım. Hutton geçmişim hakkında biraz bilgi sahibi—çünkü ailem kamuoyunun gözündeydi—ama kaza ve çocukluğum hakkında konuşmamıştım. Ama burası Maple. Çok sıcakkanlı, çok misafirperver. Geçmişime olan sıkı bağlılığımı gevşettiğimi hissediyorum. Ona gerçekten güvenebileceğime inanıyorum.

Boğazımı temizleyerek, usulca, "Annem," dedim.

Bir an duraksadı, başını yana eğerek beni inceledi. "Ses tonunuzdan anladığım kadarıyla anneniz artık aramızda değilmiş?" diye sordu. "Ve eğer bu haddimi aşıyorsa özür dilerim."

Başımı sallıyorum, sinirlerim beni ele geçiriyor ve sesimi bulmaya çalışıyorum. "O, şey, hâlâ burada ama teknik olarak bizimle değil," diyorum, kelimeler ağzımdan hızla dökülüyor ve içimi hem rahatlama hem de korkuyla dolduruyor.

"Ah." Maple başparmağıyla göğsümü okşamaya devam ediyor. "Konuşman için sana baskı yapmak istemiyorum, ama daha fazlasını paylaşmak istersen, dinlemeye hazırım."

Gözlerinin içine bakıyorum ve o sözlerdeki gerçeği hissediyorum. Orada hiçbir yargılama yok. Anlayış var. Empati var.

İşte bu yüzden onu seviyorum, çünkü kafamda kaynayan yıkımın ardından bana bir sakinlik hissi veriyor. Keşke bunu Pazartesi günü görseydim de ona saldırmasaydım. Kahretsin, tam bir pisliğim. Elini dudaklarıma götürüp parmak boğumlarını öpüyorum, onu takip etme kararını verdiğim için çok minnettarım.

"Bunu daha önce kimseye anlatmadım ya da gerçekten hiç kimseden bahsetmedim," diyerek bir sonraki açıklamama başlıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor yatıştırıcı bir sesle.

Gözlerinin içine bakıp, "İstiyorum," dedim. Başını salladı ve ben de devam ederken elimi kalçasına dayayıp ondan bir sıcaklık aradım. "On altı yaşındaydım ve annem bir arkadaşıyla at binmeye çıkmıştı. Atları çok severdi ve binicilik dersleri alıyordu. Her zaman çok dikkatliydi ve işi ciddiye alırdı. Ama bir gün, hiçbir ekipman olmadan aniden bir ata binmeye karar verdi – o gün babamla kavga etmişti ve biraz huzur arıyordu – ve at

onu üzerinden attı, bir çite çarptı. Kafasını bir direğe çarptı ve diğer şeylerin yanı sıra ciddi bir kafa travması geçirdi.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Maple usulca, sonra bana doğru eğildi, başını boynumun kıvrımına yasladı ve beni sıkıca kavrayarak yıllardır hissetmediğim derin bir kucaklaşmaya çekti. Ben de kolumu onun etrafına doladım, ona sıkıca sarıldım ve onun bana olan baskısını hissetmekten mutluluk duydum.

Tekrar boğazımı temizleyerek devam ediyorum, "Birkaç gün komada kaldı ve bize geri döndüğünde bir gariplik vardı. Bir farklılık. Yaralanma nedenini veya ne olduğunu hatırlamadığını fark ettik. Bir dizi test ve muayeneden sonra, kendisine anterograd amnezi teşhisi kondu."

"Bu da ne?"

“Beyninizi yeni anılar oluşturamadığında oluyor bu durum; yani kaza anına kadar bildiği her şeyi hatırlayacak. Demek istediğim, onu ziyarete gittiğimde artık beni tanımıyor, çünkü ona göre ben otuz yaşında değil, on altı yaşında olmalıyım.”

Maple doğruldu. "Aman Tanrım, Graydon. Bu... bu çok üzücü. Çok üzgünüm." Eli yanağımı okşadı. "Onu sık sık görüyor musun?"

Dudaklarımı ıslattım. "Sezon dışı her pazar."

Cevabımı düşündükçe gerçeği kavradı. "İşte bu yüzden brunch'a gidemedin."

Başımı salladım. “Pazar günlerini ona ve... şey, kendime ayırıyorum çünkü...” Saçlarımı elimle karıştırdım, bu kısımdan en çok nefret ediyordum ama içimdekileri dökmenin iyi geleceğini biliyordum. “Onu ziyaret ettiğimde, kim olduğuma inanmama ve hatta yanımda olmak istememe ihtimali çok yüksek.”

Maple'ın gözleri, benim acımı kendi acısı gibi hissederken empati gözyaşlarıyla doldu. "Çok, çok üzgünüm." Alnını benimkine dayadı. "Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum." Yıkıcı. Kalp kırıcı. Yalnızlık verici.

“Bu... bu kolay değil. Ve iniş çıkışlar oluyor; onu ziyarete gittiğimde neyle karşılaşacağımı asla bilemiyorum. Hemşiresi Rhonda bana yardımcı olmaya çalışıyor, yıllar içinde nasıl değiştiğimi, yavaş yavaş şu anki halimi gösteren bir dosya hazırladığımı ona gösteriyor. Bazen işe yarıyor, beni kollarına alıp sarılıyor ve o günler...” İçimden bir iç çekiyorum. “Bunlar en mutlu günler. Ama değişimi kabullenemediği, yanımda olmamı bile kabul etmediği günler çok acı veriyor. Pazar günü de o günlerden biriydi.”

Boğazım düğümlenirken, “Onu, eee, çığlık atarken, benimle birlikte olmam için yalvarırken, ama otuz yaşındaki beni değil, on altı yaşındaki beni ararken, onu sakinleştirmek zorunda kaldılar.”

"Bu pazar mıydı?"

Başımı salladım. “Evet, ve bu beni mahvetti. Normalde bununla başa çıkabilirim, ama bu sefer beni derinden yaraladı ve bu duyguları ertesi güne taşıdım.” Bunu söylerken gözlerinin içine bakmaya özen göstererek çenesini avuçlarımin içine aldım. “O sabah sana ya da yaptığın herhangi bir şeye kızgın ya da üzgün değildim. Bir önceki gün annemle olanlardan dolayı kendimi çok kötü hissediyordum ve onun çığlığını ve gözlerindeki paniği aklımdan çıkarmakta zorlanıyordum. O gece pek uyuyamadım ve tek istediğim sahaya çıkıp bu duyguları öfkeyle bastırmaktı. Bunun yerine, onları sana yansıttım ve çok çok özür dilerim.”

Gözleri gözlerimi aradı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Bu yüzden mi üzölmüşün?"

"Evet, biliyorum bir şey söylemeliydim ama... o tür bilgileri ifşa edecek ruh halinde değildim."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı iki eliyle yüzümü kavrayarak. "Çok özür dilerim, Graydon."

"Ne için?"

"Çünkü..." Daha fazla gözyaşı. "O sabah seni zorladığım ve seni kendi haline bırakmadığım için. Acını fark edip seni dinlemeliydim."

"Bunu bilmiyordun."

"Yine de... bu bir bahane değil." Başını sallıyor. "Her şeyi düzeltme ve hemen orada düzeltme konusunda sinir bozucu bir ihtiyacım var. Ve yapmaya çalıştığım şey buydu, sana yardım etmeye çalışıyordum, oysa gerçekte sadece biraz zamana ihtiyacın vardı. Çok üzgünüm."

"Neden özür dileyen sensin, Maple?" diye soruyorum, parmaklarımı çıplak teninde gezdirirken.

"Çünkü o gün seni dışladım ve hayatımdan sildim, oysa sana anlayışlı bir kalp gerekiyordu. Bu çok... bu çok berbat bir şeydi benden."

"Yapma." Başımı sallıyorum. "Bunu yapma. Bilmiyordun."

"Biliyorum, ama bir şeylerin seni rahatsız ettiğini fark etmeliydim. Bunun yerine, suçu kendi güvensizliklerime attım." Yaklaştı, alnını benimkine sürttü. "Sana bunu yaptığım için çok üzgünüm, sonra da bana telafi etmek için o duvar resmini yaptın ve—"

Sözünü kestim, dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım ve elimi başının

arkasına kaydurdım. Dudaklarını benimkiler için araladı ve ben de onu öpmek için ağzımı açtım, kendimi onun kollarının rahatlığına bıraktım, tüm endişelerim ve öfkem umuda tutunurken içimden akıp gitti. Sevinç.

Birkaç saniye sonra geri çekiliyorum ve hızla atan kalbimin sakinleşmesine izin veriyorum.

“Sana öyle davranmamalıydım,” diyorum. “Bu davranışı haklı çıkaracak kadar geçerli bir mazeret yok ve bunu biliyorum. Lütfen bana mazeret sunmayın.”

Başını sallarken alt dudağını dişleriyle çekiştirdi. "Anlıyorum, ama yine de böylesine travmatik bir süreçten yalnız başına geçiyor olman ve benim... bunu kaçırmış olmam beni çok üzüyor."

"Açık sözlü biri olmadım zaten, Maple."

“Biliyorum.” İçini çekti ve sonra başını tekrar boynuma yaslayıp kucağıma kıvrıldı ve bana sıkıca sarıldı. “İstersen bana onun hakkında biraz bilgi verebilirsin.”

Dudaklarımın arasından hafif bir gülümseme beliriyor çünkü dürüst olmak gerekirse, ondan en son ne zaman bahsettiğimi hatırlamıyorum ve hayatımda bu kadar uzun zamandır içimde tuttuğum şeyleri anlatabileceğim böyle bir çıkış noktasına, böyle bir insana sahip olmak harika. Sanki barajı yıktı ve ben de her şeyi dışarı döküyorum.

“Öyleydi, öyle... sanırım öyleydi, çünkü artık aynı kadın değil.” Elimi Maple’ın kalçasına koyup parmaklarımı yavaşça sıcak teninde gezdiriyorum. “Her şeye karışan bir anneydi ve biliyorum ki bunun büyük bir kısmı babamın futbol oynadığı için çok uzakta olmasından kaynaklanıyordu, o da bunu telafi etmek için aşırı çaba sarf ediyordu. Ama geriye dönüp baktığımda, benim için orada olması her şey demekti. Kazadan sonra hayatımda benim için orada olan o kişiye sahip olamadım. Neredeyse bir bakıcı tarafından büyütüldüm.”

"Bu çok kötü."

“Çok da kötü değildi. Babamla uğraşmaktan daha iyiydi.”

"Sana... sana kötü davrandı mı?" diye soruyor sesi titreyerek.

“Fiziksel olarak değil. Zihinsel ve duygusal olarak evet. Kafamı çok karıştırdı. Annem kaza geçirdiğinde zaten boşanmışlardı ve ben onunla yaşıyordum, bu yüzden onunla birlikte yaşamak zorunda kaldım. Onun bekar hayatına neşe katmıyordum.”

"Senin aklını nasıl karıştırdı?"

"Üniversitedeyken, benim gibi kızlarla çıkmakta hiç sorun yaşamazdı.

Daha küçükken, annemle birlikteyken hep önümde flört ederdi, kısacası tam bir pislikti. Şey... gerçekten bu konuya girmek istemiyorum ama antrenman kampında ona yumruk attığım gün, sana hiç hoşlanmadığım bir şekilde konuştuğu içindi." demeden önce gerildiğimi hissediyorum.

"Ah, bu çok kötü. Çok üzgünüm."

Omuz silktim. "O bir pislik ve ondan nefret ediyorum. Şu anda hayatımda olmasının tek nedeni, özellikle sezonun başında basına baba-oğul ilişkisini çarpıtması. Her şey medya ve itibar için."

"Bu çok berbat bir durum."

Bir an durup nefes alıyorum çünkü en son ne zaman bu kadar çok konuştuğumu hatırlamıyorum. "Keşke beyin hasarı geçiren o olsaydı diye düşündüğüm zamanlar oluyor. Futbol oynayan adam... Sanki onun olması gerekiyordu ama onun yerine o oldu. Çok canlıydı, hayat doluydu, her şeyi denerdi ve hiçbir zorluktan kaçınmazdı. Dirençliydi ve doğru olanı yapmaya inanırdı, bu size acı ve ıstırap verse bile."

"Onu her hafta ziyaret etme sebebin bu mu?" Başparmağıyla göğüs kasımı okşadı.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Bir de, bir gün beni tanıyacağı, elimi tutacağı ve sadece anın tadını çıkarabileceğimiz, birlikte resim yapabileceğimiz bir günün geleceğine dair umudum ve duam var. Bu anlar çok nadir oluyor, ama kahretsin Maple, gerçekleştiğinde hayatımın en güzel anlarından biri gibi geliyor. Onun gülümsemesini görmek, benimle ne kadar gurur duyduğunu görmek... Bu... bu anlar giderek azalsa bile, peşinden koşmaya devam edeceğim bir duygu."

O bana yaslanıp hafifçe ağlarken, gözyaşlarını göğsümde hissedebiliyorum.

"Lütfen ağlama."

"Özür dilerim," diyor doğrulup tekrar bana bakarken. "Sadece... Tanrım, böyle bir acıyı hissetmeyi hayal bile edemiyorum. Senin adına çok üzülüyorum."

Yanaklarını silerek gözyaşlarını siliyorum. "Daha kötü de olabilirdi, tamamen gidebilirdi ve ben de hiçbir an yaşayamazdım. Ama her şey kötü de değil. Bazen endişeli olduğu günler oluyor, ama yine de benimle yan yana resim yapıyor. Sadece ona sarılamamak ya da elini tutamamak beni üzüyor, ama hiç yoktan iyidir."

Dudakları, üzerime tekrar otururken, en hafif bir öpücükle dudaklarımla

buluştu; elleri omuzlarımı okşuyordu. Dudakları şimdi yanağıma değiyordu ve "İyi bir adamsın, Graydon," dedi.

"Daha iyi olabilirdin," diyorum dűrűřte. "Benim hakkımda her řeyi bilmiyorsun. Őfke sorunlarım var. Bir sűrű yűkűm var ve daha iyi bir adam olsaydım, řimdi kalkıp kapıdan çıkar, seni bu műcadeleden kurtarırdım." Ellerim tiřűrtűnűn altına kayıp yanlarında yukarı ařađı geziniyor. "Ama daha iyi bir adam deđilim. Gűzűmű diktiđim řeyi almamam gereken bir řeye dikmiř bencil bir herifim ve yine de onu alacađım."

"Beni hak ediyorsun, Graydon."

Bařımı sallıyorum. "Gerçekten de űyle dűřűnműyorum, ama bu senin hak ettiđin adam olmaya çalıřmayacađım anlamına gelmiyor, űnkű çalıřacađım."

İçini çekti ve sonra dudaklarını tekrar benimkine deđdirdi, ađzımı araladı ve en tatlı, açık ađızlı űpűcűkler verdi, bűylece kendimi onun dűnyasında kaybetmeme izin verdi.

Onun varlıđının bűyűsűne kapıldım.

Bűylesine zorlu bir konuřmanın ardından ona sarılabilmenin verdiđi o anın bűyűsűne kapıldım.

Ellerim tiřűrtűnű yukarı dođru çekip bařının űzerinden çıkardı, onu tamamen çıplak bıraktım.

"Kahretsin," diye hırılıtlı bir sesle mırıldandım, avularımı gűđűslerine doldurup hafifçe sıkarken başparmaklarımla da meme uçlarını ileri geri okşadım.

Ağzıma inleyerek sesler çıkartıyor, kalçaları sertleşen penisimin űzerine űkerken elleri saçlarıma saplanıyor, beni yerimde tutuyor ama aynı zamanda kalçalarının her itişi ve kafa derime yaptığı her dokunuşla benimde karıncalanma hissi yaratıyor.

Gűđűslerinden birini bırakıp, műkemmел kalçalarına ulařana kadar omurgasını okřuyorum. Parmaklarım kalça kıvrımları boyunca ve ardından yuvarlak kűrenin űzerinde kayıyor, vűcuduna ve kıvrımlarına tamamen ve bűtűnűyle hayran kalmıř durumdayım.

Ağzımı bıraktığında, dilimi meme ucuna değdirip yalıyorum, sonra da emiyorum ve sırtını nasıl kavisli hale getirdiğine bayılıyorum.

Ardından omurgasını keřfediyorum, gűđsűnű emmeme izin verirken omurgasındaki kıvrımı hissediyorum, dilimi o noktada gezdiriyorum. Sırt kaslarındaki gerginlik bařtan çıkarıcı ve bűyle bir řeyden etkileneceđimi

asla düşünmezdim, ama işte buradayım, sırtını bükme şeklinden tahrik oluyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadı usulca, aramızdan uzanıp penisimi boxer şortumdan çıkarırken. Bir anda klitorisini sert çıkıntıya bastırıp, ben onu emerken tekrar tekrar üzerime boşaldı, diğer göğsüne geçip tırnaklarının tenime batmasını ve dudaklarından dökülen inlemeleri zevkle izledim.

"Evet, Graydon. Tanrım...evet." Elleri şimdi omuzlarıma düşüyor, dengesini korumak için tutunurken vücudu daha hızlı hareket ediyor.

Beni kullanıyor.

Penisimi kullanıyor.

Onun temposunu korumak için gücümü kullanıyorum.

Ve bunun her saniyesinden keyif alıyorum.

"İşte bu, güzelim," diye fısıldıyorum. "Beni becer. Beni kullan. Benden zevk al."

"Evet," diye bağırdı, vücudu kaskatı kesildi, kasları gerilmeye başladı. "Kahretsin, tam oradayım Graydon. Ben... ah kahretsin, özür dilerim."

Başını omzuma gömüyor ve tüm orgazmını penisimin üzerinde yaşarken yüksek sesle inliyor, tamamen doyuma ulaşana ve vücuduma boşalana kadar orgazmını penisimin üzerinde yaşıyor.

Aman Tanrım, bu hayatımda yaşadığım en ateşli şey.

Başının yanından öpüyorum. Sonra onu kaldırıp yüzüstü kanepeye yatırıyorum. Başını bana doğru çevirip yukarı bakarken, penisimi boxer şortumdan tamamen çıkarıyorum ve pompalamaya başlıyorum; hem onun uyarılmasını hem de penisimin yanından akan meni sıvısını kayganlaştırıcı olarak kullanıyorum.

Gözlerimi onun kalçalarına diktim, o da bana bakıp gülümsedi, sonra kalçalarını daha da yukarı kaldırdı.

Kahretsin.

Ben.

Elim daha sertçe okşuyor, nefeslerim giderek kısıyor.

"Hadi bakalım, Graydon. Beni sahiplen."

"Kahretsin," diye homurdanarak öne eğildim, onun adeta yalvararak üzerime boşalmamı istercesine çıkardığı ses, kendimi tutma yeteneğimi tamamen tüketiyordu.

Defalarcasına, ateşli bir şekilde pompalıyorum, göğsümden inlemeler yükseliyor, bakışlarım yuvarlak kalçalarına kilitlenmiş durumda.

"Tamamdır Graydon. Gelmeni göreyim."

"Kahretsin!" diye kükredim, testislerim kasıldı, penisim şişti ve bir anda tüm boşalmamı kalçalarına bıraktım; damlalar onu benim olarak işaretledi ve her bir damlanın pürüzsüz, seksi teninin üzerine düşüşünü izledim.

"Aman Tanrım," diye inledim, elimi koltuğun arkasına koyup kendimi dengeledim, kaslarım zevkten sızlıyordu, vücudum neler olup bittiğinden o kadar emin değildi ki, çünkü henüz onun içinde bile değildim ve neredeyse tekrar bayılacaktım.

Birkaç saniye sonra öne eğilip dudaklarından hafifçe öptüm. Geri çekilmeye başladığımda, boynumun arkasını kavrayarak beni tekrar yüzüne yaklaştırdı.

Dudaklarıma hafif, tatlı bir öpücük konduruyor, sonra bırakıyor. Ona hayranlıkla bakıyorum, kalbim göğsümde kabarıyor.

Bu kadar şanslı olmayı nasıl başardım ben?

BÖLÜM 31

AKÇAAĞAÇ

Graydon'ın kucağında otururken, onun kolunun beni sıkıca sarması sayesinde ona yakın kalıyorum ve parmağımı onun çenesindeki sakalın üzerinde gezdiriyorum. Market alışverişini kapıdan almak dışında hiç kıpırdamadık.

O çok şey yaşadı.

Aklımdan hiç çıkmıyor.

Onun yaşadığı koşulları hayal bile edemiyorum. Annesini kaybetmek, babasının onunla pek ilgilenmek istememesi yüzünden bir bakıcı tarafından büyütülmek... Ve Graydon sonunda futbolda başarılı olunca aynı babanın dönüp ona sahip çıkması...

İğrenç.

Bir de pazar günlerini nasıl geçirdiğinden hiç bahsetmeyelim. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor, üzüyor... umutsuzluğa düşürüyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, eli bacağımı daha da sıkıca kavırıyor.

"Sen," diye yanıtlıyorum.

"Ya ben?"

"Çenendeki sakalın saat geçtikçe daha da kalınlaştığını fark ettim," diye cevap verdim, geçmişini tekrar gündeme getirmek istemiyordum çünkü bunun hakkında konuşmanın ona ne kadar acı verdiğinin farkındaydım. Ve onunla geçirdiğim bu zamanda bunu yapmak istemiyordum.

"Bacaklarınızın arasında nasıl bir his olduğunu merak ediyor musunuz?"

Bunu düşünmek bile tüm vücudumu ısıtıyor.

"Merak etmediğimi söylesem yalan olurdu."

Kıkırdıyor ve bu çok güzel bir ses. Göğsünden gelen hafif bir hırıltı içimi ısıtıyor. "Öyleyse neden doğrudan sormuyorsun?"

Çenesinin üzerinde parmağımı gezdirmeye devam ederken, "Böyle bir şeyi daha önce hiç istemediğimin farkındasın, değil mi? Tamamen konfor alanımın dışında." dedim.

Burnunu boynuma sürterek fısıldadı: "Bana poposuna boşalmamı

söyleyen kız söylüyor bunu."

Dudaklarının boynumda gezinmesiyle yanaklarım kızardı ve tüylerim diken diken oldu.

"Bunu söylediğimden emin misiniz?"

Tekrar kıkırdadı. "Kesinlikle. Beynime iyice yerleşti."

Eli utangaç bir şekilde gömleğimin altına kayd. "Bana hiç benzemiyor."

Hadi bakalım Graydon, beni sahiplen. Bunu söylediğime hala inanamıyorum ama hayatımda hiç bu kadar tahrik olmuş, bu kadar muhteşem derecede seksi hissetmemiştim.

"İnan bana güzelim, o sendin."

Tek parmağıyla başımı kendine doğru çeviriyor ve beni öpüyor, dudakları gelişigüzel aralanıyor, ağzımı tekrar tekrar keşfederken en ufak bir acele belirtisi bile yok.

Ve onun dokunuşuna, beni böylesine sahiplenici bir şekilde kucaklayışına teslim oluyorum. Ona doğru dönüyorum, kucağına oturuyorum, bedenimin onun üzerine gömülmesine izin veriyorum tam o sırada telefonum çalmaya başlıyor.

Duraksıyorum, sehpanın üzerindeki telefona göz atıyorum ve ekranda Hank'in adını görünce cevap vermem gerektiğini anlıyorum.

"Hank," diyorum.

Graydon'ın yüz ifadesi kararıyor. "Ne olmuş yani?"

"Yani cevap vermeliyim, yoksa aramaya devam edecek."

"Peki, o zaman cevap ver ve ona kendine bir hayat kurması gerektiğini söyle."

"Graydon..."

"Pekala, yapabilirim." Telefona uzandı ama onu durdurup telefonu kendim aldım. Kucağından kalkıp oturma odasının ortasına doğru ilerledim, bu sırada Graydon'ın karanlık bakışları tüm gün üzerimdeydi.

"Merhaba?"

"Merhaba," diyor Hank. "Mesaj attığımda senden cevap alamadım, o yüzden hızlıca bir arama yapayım dedim. Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda," diye yanıtlıyorum.

Graydon, ön kollarını bacaklarının üzerine yaslamış, bana dik dik bakıyor; birkaç dakika önceki sakinliği tamamen silinmişti. Şimdi, ellerini kasıp kavurma şekli ve gözlerindeki ölümcül ifadeyle, sanki birinin kafasını koparmaya hazır gibi görünüyor.

"Emin misin?"

"Evet. Biz, eee, sorunları hallettik."

Bir an için sessizlik oluyor.

"Hâlâ orada mı?"

Gözlerim Graydon'a kaydı ve "Evet" dedim.

Daha fazla sessizlik.

"Peki, sana baskı yaptı mı? Eğer yardım etmemi istiyorsan, 'Flamingoların yiyeceğe ihtiyacı var' de."

İçimden bir ah çektim. "Öyle değil, Hank."

Graydon dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, belli ki biraz zarar vermeye hazır.

"Emin misin? Çünkü bana söyleyebilirsin. Benimle konuşabilirsin, Maple."

"Bunu takdir ediyorum. Ama size söz veriyorum, her şey yolunda."

Derin bir nefes verdi ve zihnimde onu, düşünürken yaptığı gibi gözlüklerini düzeltirken gördüm. "Tamam, ama bir şey değişirse bana mesaj at veya ara. Ben... onun içindeki öfkeyi sevmiyorum. Ve o öfkenin sana yansımaları asla istemiyorum."

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

"Umarım öyle değildir." Boğazını temizledi. "Pekala, yarın görüşürüz."

"Yarın görüşürüz."

İkimiz de telefonu kapatıyoruz ve tek bir telefon görüşmesiyle daireme yayılan gerginliği adeta hissedebiliyorum. Graydon'ın Hank'ten hoşlanmadığı bir sır değil. Bunu tanıştıkları ilk anda fark ettim. Hank'in de Graydon'dan hoşlanmadığı bir sır değil. Bunu gizlemedi de. Ve şu anda, arkadaşımın bana ilgi duyan adamın benim birlikte olmam gereken kişi olmadığına inandığı bir dünyada sıkışıp kalmış gibi hissediyorum. Ve bana ilgi duyan adam, arkadaşımın aynı odada, kameraların olmadığı bir ortamda yalnız kalmak için iyi para öderdi.

Uzun bir sessizliğin ardından Graydon, "Endişelenmesine gerek olmayan ne var ki?" diye soruyor.

"Ne?" diye sordum.

"Ona endişelenmesine gerek olmadığını söyledin. Neyi kastediyordun?"

"Graydon, bunun bir önemi yok—"

"Bu benim için önemli." Ayağa kalkıyor. "Çünkü o pislik, ait olmadığı yere yerleşmeye çalışıyor ve hakkımdaki olumsuz düşünceleriyle seni rahatsız ediyor."

"Gerçekten mi?" diye sordum, telefonumu bırakıp kollarımı

kavuşturarak. “Gerçekten de kendi aklımın olmadığını ve bir erkeğin senin hakkındaki düşüncelerimi kirletmesine izin verdiğimi mi düşünüyorsun? Eğer öyleyse, neden burada, benim dairemde, yeni sevişmiş halde, ben de senin tişörtünü giymişken bulunuyorsun?”

Yüzünü eliyle ovuştururken, kasları gerildi ve dikkatini bana verdi. "Bunu kastetmedim."

“Tam olarak bunu kastettiniz Graydon ve bu hakaret edici. Kendi seçimlerimi kendim yaparım ve tek bir kişi bile beni istemediğim bir şeyi yapmaya ikna edemez.”

"Seni benden çalmaya çalışacağına özellikle dikkat etti."

"Peki, peki ya öyle yaptıysa? Bu onun beni elde ettiği anlamına mı geliyor?"

"Hayır," diyor, omuzlarındaki gerginlik hafifleyerek.

"Öyleyse bana biraz anlayış gösterin ve kendi aklım olduğunu, başkalarının etkisinde kalmadan istediğimin peşinden gittiğimi anlayın."

Saçını çekiştiriyor. "Sen ne istiyorsun?"

Gözlerindeki kırılganlığı görünce ona doğru yaklaştım ve elimi göğsüne koyarak yukarıdan ona baktım. "Seni istiyorum, Graydon. Seni istiyorum."

Eli sırtımdan aşağı kayıyor, tişörtümün etek ucunu yukarı çekiyor ve sonra çıplak kalçalarımı dokunarak beni bir santim daha yaklaştırıyor.

"Evet?"

"Evet," diye yanıtlıyorum.

Diğer eliyle yanağımı okşadı. "Ondan hiç hoşlanmıyorum."

“Biliyorum ve senden onu sevmeni istemiyorum, ama en azından bana güvenmeni istiyorum. Bana güveniyor musun?”

Başını salladı. "Ona güvenmiyorum."

“Ona güvenmenize gerek yok. Sadece bana güvenmeniz yeterli.”

Başparmağı yanağımın üzerinden geçiyor. "Seni istiyor."

"Ben seni istiyorum, bu yüzden onun beni istemesinin hiçbir önemi yok."

"Emin misin?" diye soruyor, sesi daha önce ondan duyduğum her şeyden daha güvensiz. "İkinizin daha çok ortak noktası, daha çok geçmişiniz var."

"Onunla birlikte olmam için beni ikna etmeye mi çalışıyorsun?"
Avucumu göğsüne bastırdım.

"Hayır, ama birisi açıkça senin yanında duracak adam olmak için kendini kanıtlamak isterken, bundan pişman olmanı istemiyorum. Ve itiraf

etmekten nefret ediyorum ama, seninle çok daha fazla ortak noktası olan bir adam bu."

"İşte bu da onu iyi bir arkadaş yapıyor," diyorum. "Onda gördüklerimle sende gördüklerim çok farklı. Evet, Hank ile geçmişim olabilir ve birbirimizle flamingolar hakkında saatlerce konuşabiliriz, ama hepsi bu kadar. Seninle durum farklı. Ortak noktalarımız olmadığı için, bu bizi konfor alanımızın dışına itiyor ve yeni şeyler öğrenmemizi sağlıyor. Ve senin hakkında bildiklerimi seviyorum." Göğsüne hafifçe vuruyorum. "Kalbinizi seviyorum, sadakatınızı seviyorum,..." Gülümsüyorum. "Penisini."

Bu da onun gülümsemesine neden oldu, son gerilim de nihayet ortadan kalktı. "Demek bu sizin için sadece bir halkla ilişkiler çalışması değil, öyle mi?"

Başımı salladım. "Gönderdiğin ilk 'çekici fotoğraftan sonra bunun sadece bir PR çalışması olarak kalmayacağını farkındaydım sanırım."

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Bunu neden gönderdiğimden hala emin değilim."

"Evet, tabii ki." Gözlerimi devirdim. "Ne yaptığını gayet iyi biliyordun."

"Gerçekten, yapmadım. Bu ben değilim. Daha önce hiç göndermedim."

"Daha önce hiç 'cinsel içerikli fotoğraf' göndermedin mi? Buna inanmakta zorlanıyorum."

"İnan bana," diye yanıtlıyor, eli gömleğimin arkasını daha da yukarı çekiyor.

"Peki, bu cevabı beğenmeyebilirim ama o zaman kadın sevgililerle nasıl iletişime geçip onları evinize çağırıp sizinle oynamalarını sağlayacaksınız?"

"Bu soruda o kadar çok yanlış şey var ki."

Kıkırdıyorum. "Sadece cevap ver."

Homurdanarak eğildi ve beni omzuna aldı, beni yatak odasına götürüp yatağa fırlattığında ağzımdan bir nefes kesilmesi çıktı. Yatağa sürünerek üzerime eğildi ve tişörtümü başımın üzerinden çekip beni tamamen çıplak bıraktı.

Dizlerimi tutuyor, aralıyor, sonra da yatağa doğru bastırıyor; böylece hem çıplak kalıyorum hem de aynı anda tahrik oluyorum.

Dudaklarını ıslatarak yüzüme yaklaştı ve "Onlara mesaj atardım" dedi.

Dudaklarını çeneme, sonra boynuma götürürken nefesim kesildi; sakalı

tenime sürtündü, ardından dudakları hassas noktaları öpücüklerle yattırdı. "Ne derdin?"

Dudakları tenime, kulağımın hemen altına kadar değiyor ve "Hadi sevişelim" demeden hemen önce tüylerim diken diken oluyor.

Aman Tanrım.

Elleri gğslerimin üzerinde gezinirken, ağzıyla gğsmden aşığı, karnıma doğru ilerliyor, sonra da kasık kemiğimin hemen üstüne gelip dilini döndürerek beni tahrik ediyor.

"Peki... istiyor musun?" diye soruyor.

"Şey... şey... ne istiyorum?" diye soruyorum, cinsel uyarılmam heyecanla doruğa ulaşımsın, o onlarla oynarken meme uçları taştan sertleşmiş ve vücudumdaki sıcaklık cehennem gibi yanıyordu.

"Kahretsin," diye yanıtlıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, tam o sırada vajinamın içine doğru öpüşerek ilerliyor. "Graydon," diye inliyorum, bacaklarımı aralayıp dili klitorisime bastırırken.

"Kahretsin," diye homurdanıyor. "Tadın inanılmaz derecede lezzetli."

Bacaklarımı daha da açmaya cesaret ettikçe vücudumu bir sıcaklık sarıyor. Bir eli gğsmle oynamaya devam ederken, diğer eli bacaklarımın arasına giriyor ve dilini kullanabilmek için beni açıyor.

Graydon ne yapacağını ve nasıl yapacağını tam olarak bildiği için, saf bir coşku beni sararken yatağa gömülüyorum. Dili yavaşça klitorisimin üzerinde geziniyor, her dokunuşta ona olan ihtiyağımı daha da artırıyor.

Ellerim başına düşüyor, kısa sağ telleriyle oynuyorum, parmaklarım sağ derisine bastırarak bir inilti yaratıyorum ve bu inilti bana da yansıyor. Öyle lezzetli bir his ki ben de inliyorum.

"Graydon, daha fazlası."

Ama beni dinlemiyor. Bunun yerine, dilini klitorisimin üzerinde yavaş ve zahmetli bir şekilde gezdirerek işkenceye devam ediyor, vücudumdaki sinir uçlarının odağını tek bir noktaya çekiyor ama beni asla gerçekten istediğim yere ulaştırıyor.

Ve geri çekilip iç bacaklarımı öpmeye başladığında, çığlık atmak istiyorum.

"Hayır, Graydon, lütfen."

Karnımı öperken, klitorisimi atlayıp gergin karnımdan yukarı, göğüslerime doğru ilerlerken, bacaklarımda onun gülümsemesini neredeyse

hissedebiliyorum; orada göğüslerimi ağzına alıp emmeye, meme uçlarımı yalamaya başlıyor ve beni arzuyla çıldırtıyor.

Altımda kıpırdanıp ne kadar sert olduğunu hissettiğimde içimden bir karıncalanma hissi geçiyor.

Onu daha da teşvik etmek isteyerek, aramızdaki mesafeye uzanıp elimi boxer şortunun içine soktum ve penisini avucumun içine aldım. Bana doğru inledi ama durmadı, bu yüzden ayaklarımı kullanarak boxer şortunu aşağı doğru ittim, ta ki tamamen çıplak kalana kadar. Ona doğru ittim, çok ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi hissetmeye çalıştım ama benden uzaklaştı, bu da zirveye ulaşmam için gerekeni elde etmemi imkansız hale getirdi.

"Graydon," diye yakınıyorum, ellerimi saçlarına daldırıp onu kaldırıp gözlerime bakmasını sağlamaya çalışıyorum. Çekişime boyun eğdiğinde, gözleri baştan çıkarıcıydı ve yüzündeki ifade tam anlamıyla günahkardı.

"Sorun?"

"Beni kışkırtıyorsun."

"Bununla ilgili bir sorunuz mu var?"

"Beni orgazma ulaştırmanı istiyorum."

Sırıttı, sonra yaklaştı ve beni öptü; ağzı aralandı ve dili dışarı fırlayıp birkaç saniye benimkini sardıktan sonra geri çekildi ve dilini vücudum boyunca, göğüslerimin üzerinden, tekrar karnımın üzerinden ve doğrudan bacaklarımın arasına doğru sürükledi, orada beni bir kez daha açtı. Uzun, düz hareketler yerine, bu sefer dilini sert ve hızlı bir şekilde klitorisime sürttü, bacaklarımı açık tutmaya devam etti.

"Kahretsin," dedim, dirseklerimin üzerine doğrulurken göğsüm kabarıyordu, yaptığı şeye bakıyordum. "Aman Tanrım, tam orada, Graydon. Lütfen... aman Tanrım, lütfen durma."

Ama bu sözleri söyledikten sonra hareketlerine ara veriyor, ardından klitorisime nazik bir öpücük konduruyor ve bacaklarıma, uyluklarıma, karnıma doğru ilerleyerek emiyor, ısıyor, öpüyor; beni çıldırtmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

"Graydon, dur. Lütfen, ihtiyacım var... gelmem gerekiyor," diye nefes nefese kaldım, göğsüm inip kalkıyordu, bacaklarımın arasındaki nokta kontrolsüzce zonkluyordu.

"Hazır olduğumda geleceksin," diyor, dizlerinin üzerine doğrulup penisini kavramadan önce. Büyük eli inanılmaz uzunluğunun üzerinde pompalamaya başlıyor, ben ise burada uzanmış, ona bakmaktan başka bir

şey yapamıyorum; sadece bana değil, kendi bedenine de nasıl hükmettiğine bakıyorum.

Göğsünde, karnında ve kollarında incelikle şekillenmiş kaslar belirgin bir şekilde geriliyor.

Boynundaki gerginlik.

Gözlerindeki günahkar bakış, bana adeta kilitlenmiş durumda.

Bu beni inanılmaz derecede tahrik ediyor, inanılmaz derecede gerginleştiriyor; biliyorum ki, o bana boşalmama izin verdiği anda tüm kontrolümü kaybedeceğim.

Aşağı doğru eğilerek penisinin ucunu vajinama yaklaştırıyor ve yavaşça vajina açıklığı boyunca gezdiriyor.

"Aman Tanrım," diyorum kıvrılırken, daha fazla sürtünme arıyorum ama o bana vermiyor. Sadece sürekli tahrik etmeye devam ediyor.

O, kalbimin atışını ve titreşimini hissetmeme izin veriyor; içimdeki her acı, her güzel duygu bedenimin merkezine doğru çekiliyor, orada dönüp duruyor, serbest bırakılmayı bekliyor.

"Graydon, kahretsın... lütfen."

Dudaklarında en seksi sırtış belirliyor, sonra tekrar bacaklarımın arasına eğiliyor, onları geniş omuzlarının üzerine atıyor ve dilini klitorisime bastırıp hızla yalamaya başlıyor.

Daha güçlü.

Daha hızlı.

O kadar bunalıyorum ki, vücudum gittikçe yükselirken nefes almayı unutuyorum.

Gittikçe daha da yükseliyor.

Her kas geriliyor.

Bacaklarım uyuşuyor.

Klitorisim onun diline sürtünürken midem kasılıyor, beni inanılmaz derecede yakınlaştırıyor.

Çok yaklaştık.

Ve tekrar yukarı kalktığı anda çığlık atıyorum.

"Graydon, dur. Lütfen beni boşalt. Lütfen izin ver."

Yalvarışlarımdan memnun kalan adam, ağzını tekrar aşağı indirip klitorisimi dudaklarının arasına alarak emmeye başladı. Saniyeler içinde terlemeye, nefes nefese kalmaya başladım ve son bir emmeyle, orgazmım vücudumu kasıp kavururken, doruk noktasına ulaşıp bembeyaz bir mutluluğa daldım.

"Kahretsin, kahretsin!" diye bağırdım, göğsüm kasıldı, vajinam büzüldü, içimdeki her şey onun bana az önce yaptığı şeyin şiddetini hissetti.

Tamamen tatmin olana kadar orgazmımı diliyle yaşamama izin veriyor.

İşte o zaman uzaklaşıyor ve prezervatifleri açtığını duyuyorum. Birini yatağa atıyor, ben de nefesimi toparlamak için birkaç saniye bekliyorum çünkü dünyamı tekrar alt üst edeceğini biliyorum. Yatağa uzanıyor ve sonra "Buraya gel, güzelim" dediğini duyuyorum.

Gözlerimi araladım ve kendimi güçsüz ve bitkin hissederek, bedenine tırmandım, üzerine oturdum ve başımı omzuna yaslayıp göğsümü onun göğsüne dayadım.

"Bana bir saniye verin..."

Kıkırdar ve diğer eliyle yavaşça penisini pompalarken parmak uçlarını sırtımda gezdirir.

Elini itip kendi ellerimle penisini kavradım ve yavaşça çekerek ona aynı işkenceyi yaşatmaya çalıştım, biliyorum ki asla aynısını yapamayacağım. Asla. Ama en azından deneyebilirim.

Pompalamaya devam ederken gücüm geri gelmeye başlıyor ve doğrulduğumda onu gözleri kapalı, elimden zevk alırken buluyorum. Onun zevkini bu şekilde kontrol edebildiğime şahit olmak çok tahrik edici.

Üzerine çıkıp bacaklarının arasına oturuyorum ve sonra ağzım penisinin dibinde kalacak şekilde kendimi aşağı indiriyorum.

Bana tembelce bakıyor ve bakışları üzerimde dolaşırken alt dudağını dişleriyle ovuşturuyor; ifadesinde vaatler, kontrol vaatleri ama aynı zamanda bana kontrolü ele geçirme ve onu kışkırtma izni verirken bir nebze de olsa teslimiyet vaadi var.

Biraz daha aşağı indim, penisinin ucunu dudaklarımın arasından emerken, dibini sıkıca kavradım ve dilimi baş kısmının etrafında döndürerek, boşalmadan önceki sıvının tuzlu tadını içime çektim ve her saniyesinin tadını çıkardım.

Derin bir iç çekiyor, onu kışkırttıkça, baştan çıkardıkça, bana yaptığı gibi ona işkence etmeye çalıştıkça göğsü daha hızlı inip kalkıyor; ama karşılığını verdiğimin tek göstergesi bacaklarındaki hafif kasılma ve göğsünün inip kalkması.

Onu daha da ileriye itmeye ve ağzımın içine, boğazımın en arka kısmına kadar, yutkunana kadar götürmeye karar veriyorum.

"İsa," diye fısıldıyor.

Yani bunu tekrar yapıyorum.

Ve yine.

Ve her geri çekilişimde, dişlerimi penisinin üzerinde gezdiriyorum. Aşağı inerken, penis boğazımın arkasına ulaşana kadar olabildiğince sert bir şekilde emiyorum.

"Kahretsin," diyor, vücudu kıpırdanıyor, enerjisi şimdi iyice yükseliyor.

Ona doğru baktığımda, iri kolunu gözlerinin üzerine koymuş, eli saçlarımın arasında kıvrılmış ve ben onu bir kez daha ağzıma alırken tıslayarak bir ses çıkarıyordu.

"Akçaagaç...inanılmaz derecede harika. Çok çok iyi."

Bu iltifat beni daha da cesaretlendiriyor ve penisinin uzunluğuna daha sertçe vuruyorum, dikkatimi tekrar penisinin ucuna çeviriyorum ve dilimi ucun altındaki hassas noktaya değdiriyorum; vücudunu hafifçe bükmesi ve parmaklarının saçlarıma dolanmasıyla verdiği tepkiye bayılıyorum.

"Evet, harika," diye fısıldıyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, vücudum yeniden yaşayacağım zevkin heyecanı ile titriyor. "Ama beni boşaltma. Beni tahrik et."

Bunu neden istesin ki?

Önemli değil. Bunu kendisi istedi, o yüzden istediğini vereceğim.

Sonraki bir iki dakika boyunca onun penisini ağzıma alıp, sertçe pompalayıp, emip, sonra da nefes nefese kalıp beni uzaklaştıran kadar her santimini dilimle yaladım.

Kutudan çıkardığı prezervatifi bana uzattı ve son derece seksi bir ses tonuyla, "Tak şunu," dedi.

Dudaklarımı ıslattım ve ambalajını açtıktan sonra prezervatifi penisinin üzerine kaydardım; parmaklarım testislerinin üzerinde gezinirken acıyla inledi.

"Üzerime binmeni istiyorum," diyor. "Islak mısın?"

Dudaklarımı büzüp başımı sallıyorum.

"Bir bakayım." Parmaklarını bacaklarımın arasına götürüyor ve onu ne kadar tahrik ettiğini, beni de ne kadar tahrik ettiğini tam olarak hissediyor. "Kahretsin, sen inanılmaz derecede mükemmelsin."

Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, beni kaldırıp arkamı ona dönük olmayacak şekilde çevirmeden hemen önce karın kasları kasıldı. İtiraz etmek üzereydim ki, kalçama o kadar sert vurdu ki, acıdan bağırırdıktan sonra elini acıyan yere götürdü.

"Aman Tanrım, Graydon." Ani bir cinsel uyarılma dalgası beni sarıyor. Onun hakimiyetinin verdiği zevkten midem kasılıyor.

"Kaldırın," diye emrediyor.

Dizlerimin üzerine kalkıyorum ve o da penisini girişime yerleştirip kalçalarımın kavrayarak beni üzerine çekiyor. İçimi tamamen doldururken, sonuna kadar girip içimde bir gram bile boşluk bırakmadığında çığlık atıyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadım ellerim bacaklarına inerken.

Ama bana alışmak için fazla zaman tanımadan tekrar popoma vurdu ve elinin temasıyla kasıldığımda yukarı doğru itti.

"İşte bu, güzelim," diye teşvik ediyor. "O sıkı vajinayı hissetmeme izin ver."

O, kalçalarımın tekrar tekrar vurup her seferinde yukarı doğru ittikçe dişlerimi sıkıyorum; bu da midemde hızla artan, ölümcül derecede tehlikeli bir sürtünme yaratıyor.

"Zaten çok yaklaştım," diyorum, utançtan yerin dibine giriyorum.

"Ben de..." diye homurdanarak tekrar popoma vurdu ve ben de onun penisinin üzerinde kasıldım.

"Kahretsin, özür dilerim." Vücudum bana ihanet ediyor; her şey çok fazla. Kalınlığı, klitorisimin ona sürtünmesi ve popoma vurulması beni ele geçiriyor ve elinin popoma bir tokat daha atmasıyla adını haykırıyorum. Orgazmım beni başka bir boyuta taşıyor, onu sertçe becerirken kalçalarım onun uzunluğu boyunca yukarı aşağı uçuyor, bu mükemmel, bağımlılık yapan duyguyu tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Graydon, giderek daha da sertçe pompalayarak uzun, seksi bir inilti çıkarana kadar "Aman Tanrım," diyor. "Siktir... beni." Duraksıyor ve sonra boşalıyor, parmakları kalçalarımın saplanıyor ve vücudunun kontrolünü ele geçirmeye çalışırken küfürleri havada yankılanıyor.

Birkaç saniye sonra ondan ayrıldım ve tam tuvalete gidecekken elimi çekti ve beni kendi bedeninin üzerine çekti, orada da alnımdan nazikçe öptü.

"İyi misin?" diye sordu, sırtımı tekrar okşadı. Geç saat olduğu ve birbirimizi mutlu etmenin yorgunluğu yüzünden gözlerim ağırlaşıyordu.

"Mükemmel," diye yanıtlıyorum ve ona iyice sokuluyorum. "Ya sen?"

Başımın tepesini öptü ve sessizce, "Doğrusu, en son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum," dedi.

Göğsüne yaslanıp gülümsüyorum ve kendimi bu anın içinde bırakıyorum. Terden sıırıslam olmuş tenlerimizin birbirine değdiğini hissetmek, kalbinin atışını kulağımda duymak... Ve böylesine şaşırtıcı,

böylesine mükemmel, böylesine olağanüstü özel bir şeyin bir halkla ilişkiler gösterisinden kaynaklanmış olmasının keyfini çıkarmak.

Graydon'la ilk tanıştığımda böyle bir şey beklemiyordum, ama şimdi onun kollarındayım ve bunun hiç bitmesini istemiyorum.

BÖLÜM 32

GRAYDON

"Ona dokunursan geberirsin, anladın mı?" diye soruyorum, kaskımı çıkarıp takım arkadaşlarımın her birine dik dik bakıyorum, damarlarımda cinayet ateşi akıyor.

Maple'ın koşu rotası yapıp touchdown yapmaya çalışması Keenan'ın fikriydi. Kesinlikle hayır dedim ama Keenan, özellikle Gretchen de işin içine girince, ısrarından vazgeçmedi.

Hem hücumdaki hem de savunmadaki takım arkadaşlarımın hepsi başlarını sallayıp pozisyonlarını almadan önce bir araya geliyorlar ve beni sadece Maple ile baş başa bırakıyorlar; o da kıyafetleriyle inanılmaz derecede küçük görünüyor.

"Sence de biraz fazla olmadı mı?" diye soruyor, başındaki kaskı düzeltirken ve bana bakmaya çalışırken, kaskın ağırlığıyla mücadele ediyor.

"HAYIR."

Gretchen kenarda, elinde telefonuyla fotoğraf çekiyor. Son zamanlarda medyadan gördüğümüz ilgiden dolayı ağzından köpükler saçılıyor resmen. Ben pek dikkat etmesem de, menajerime göre forma satışlarım fırlamış, takip ettiğim ve etmediğim sosyal medya hesaplarımdaki takipçi sayım artmış ve yaklaşan maçlar için daha fazla bilet satılmış.

İster gerçek ister sahte olsun, bir ilişkinin Foghorns'a bu kadar çok destek getirmesini bir türlü anlayamıyorum.

"Kendime bakabileceğimi biliyorsun, değil mi?" diye soruyor Maple, yine meydan okuyan tavrını sergileyerek.

Yaklaşarak, "İnanın bana, bu adamlar sizi sadece serçe parmaklarıyla bile alt edebilirler. Size asla dokunmayacaklar. Dokunurlarsa, hesaplarını bana verecekler." dedim.

"Bu maço tavrından bu kadar rahatsız olmasaydım, sahiplenici tavrından biraz da olsa etkilenmeme izin verebilirdim. Ama bu sabah koruyucu içgüdülerin beni sinir ediyor."

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Seni mi rahatsız ettim?"

“Şey, evet. Çünkü biz...” Daha da yaklaştı ve fısıldadı, “Dün gece birlikte olduk—”

“Ve bu sabah.” Bu sabahı unutmamasını istemiyorum.

Görünüşe göre öyle düşünmüyor, çünkü kaskının gölgesinde yanakları kızarıyor. "Biz bunları yaptık diye diğer erkekleri tehdit edemezsin."

"İçimde dokuz santim kadar derine inmişken adımları haykırış şeklin, evet, muhteşem, bana her türlü hakkı veriyor."

Ağzı şok içinde aralanıyor ama onun alaycı sözleriyle karşılık vermesine izin vermiyorum.

"Sana öğrettiğim sert kol hareketini hatırlıyor musun?"

"Tabii ki," diyor sinirli bir şekilde.

"Bana göster."

Gözlerini devirdi ama sonra incecik kolunu uzatıp avucunu göğsüme bastırdı.

"Güzel. Şimdi bunu, sana yaklaşan herkese karşı kullan."

"Ya bana yaklaşırsan?" diye soruyor.

"Senin gibilerle uğraşacak kadar aptal değilim."

Bu, yüzünde muhteşem bir gülümsemeye ve göğsünde gururla kabarmaya neden oluyor. "Böyle düşündüğüne sevindim."

Bunun üzerine, oyun kurucunun arkasındaki yerine doğru ilerledi ve ben de sıraya girerken keyifle başımı salladım.

Top havaya atılır ve top Maple'a doğru atılır o da yakalanana kadar takım neredeyse hiç hareket etmez.

Diğer koşucu oyuncular gibi topu kucaklamak yerine, sanki patlamaya hazır bir bomba gibi önünde tutuyor ve sahanın sağ tarafına doğru dizini yukarı kaldırarak, avaz avaz bağılıyor.

İsa Mesih.

Bu sözler, birkaç saniye önce koruma içgüdülerimden rahatsız olan kadından geliyor.

Sahada herkes duruyor, sadece kendini kanıtlamak isteyen ve omuzlarını gererek, vuruş arayarak onun peşinden koşan bir çaylak oyuncu var.

O şerefsiz.

Onun yönüne doğru koştum, kafasını çimenlere gömmeye hazırlanıyordum ki Maple yan tarafına baktı ve onu gördü.

Vahşi bir çığlık attı, öyle yüksek bir çığlık ki duyduğuma şaşırdım çünkü sadece köpeklerin duyabileceği bir tondaydı ve kendisine doğru koşan adama doğru koşmaya başladı.

Bu kadın ne yapıyor böyle?

Sahadaki herkes durdu ve Maple'ın ayağını havaya kaldırıp ayakkabısının altını çaylak oyuncunun cinsel organına bastırmasını dehşet içinde izledik.

“Hi-ya!” diye bağırarak ayağını sertçe penisinin üzerine bastırdı ve çaylak oyuncuyu anında yere serdi. Yerde kıvrılırken, “Buna Maple’ın sert bacağı diyorum, ama senin için bu sadece Baba,” dedi. Sonra koşarak kale çizgisine doğru gitti, topu yere vurdu ve desteklenmemiş eliyle başının üzerinde dönüp zıplamaya başladı.

İsa.

İsa.

Takım arkadaşlarım onu kucaklayıp omuzlarına alarak etrafta gezdirirken ben yerimde durup çaylak oyuncuya ve sonra tekrar ona bakıyorum. Gretchen çılgınlar gibi fotoğraf çekiyor. Maple kaskını çıkarıp Rudy gibi başının üstüne kaldırıyor ve herkes onu alkışlıyor.

Kenarda duranlar bile.

Medya.

İzleyiciler.

Personel.

Onu yere bıraktıklarında, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanıma doğru koştu.

Göğsüme dokunarak, "Senin sert koluna karşılık ben de sert bacağımın karşılık veriyorum," dedi. Göz kırptı. "Sana kendime bakabileceğimi söylemişim."

Evet, öyle görünüyor.

Acemi askere, yerde kıvrılmış yatarken bir kez daha bakma fırsatını kaçırıyorum. Hak ettiği bu işte.

Kolumu Maple'ın omzuna attım ve onu kendime doğru çekerek başının üstünden öptüm. "Seninle gurur duyuyorum, güzelim."

"Öyle misin?"

Başımı salladım. "Evet, gerçekten gurur duyuyorum çünkü o çaylak oyuncuyu bacaklarını sertçe yere sermeseydin, sana bir parmak bile dokundursaydı ayağım onun kışına saplanırdı."

"Neyse ki kendime bakabiliyorum."

"Evet, iyi ki öyle."

OC: Peki, bir güncelleme alacak myz? İnternette ve sosyal medyadan edindiğim bilgilere göre, ikiniz çok iyi anlaşıyor gibisiniz, ama yine de bu sadece bir gösteri olabilir çünkü Gladdy Daddies'in size yardım ettiği ve sizin de bizi bilgilendirmediğiniz bir zaman hayal edemiyorum.

OC'den gelen metne bakıyorum, hafifçe yüzümü buruşturuyorum çünkü evet, onları gncellemedim. Biraz meşguldüm.

Evet, gerçekten çok yoğun.

Basit dedikodularla uğraşacak vaktim yok.

"Farklı görünüyorsun," diyor Hutton, dolabmın yanına otururken.

Sandalyeme yaslandm ve telefonumu kuağıma koydum. "Evet, ne anlamda?"

Bir an beni inceliyor, gerçekten beni gzlemliyormuş gibi yapıyor. Tam onu savuşturacakken, "Daha az... hrldama," diyor.

"Bu teknik terim mi?"

Srttt. "Sanrm yle." Sonra omzuma hafifçe vurdu. "Ciddi misin dostum? Neler oluyor?"

Omuz silkip dolabmdan bir çift çorap alıyorum. Maple ile geceyi geçirdikten sonra yedek kıyafetlerimi yenilemem gerekecek. "Bir şey yok."

"Sen tam bir yalancsn. O aylak polise nasıl baktığını gördüm. Maple' kovaladığı için onu öldürmeye ramak kalmıştı."

"O olgunlaşmamış aptal nasıl dinleyeceğini bilmiyor. Ona dokunma dedim. Onu alt eden Maple oldu, ben değil."

"şanslı mıydı acaba? Sahadan sedyeyle taşınmak zorunda kaldı."

"Onun için zlmem mi gerekiyor?"

"Belki biraz."

Başm sallıyorum. "Hayır."

"Peki, oyun bittikten sonra, ocuklar Maple ile kutlama yaparken, sen de kenarda durup ona hayranlılıkla bakarken neler oldu?"

"Benim gözümde kalp ifadesi yoktu."

"Dostum, sahanın her yerindeki kameralar senin ona bakşn çekiyordu. 'Graydon'ın Maple'a baktığı gibi sana bakan birini bul' gibi caps'ler çoktan ortaya kmamşsa şok olurum. Hashtag: Flock and Tackle."

Gözlerimi devirdim. "Cidden, dostum, sen—"

Hutton elimi göğsüme bastrd, beni durdurdu ve gözlerimin içine dosdoğru baktı. "Sadece söyle bana."

Beni artık çok iyi tanıyor, bir konuşmadan sıyrlmak için yalan

söylemeye kalkıştığımı anlamaması mümkün değil.

İçimden bir ah çekip daha da yaklaştım, konuşmayı sadece ikimiz arasında sınırlandırdım. "Dün gece onunla birlikteydim ve ona duygularımı itiraf ettim."

"İsa," diye fısıldıyor. "Acaba o da aynı şeyi düşünüyor mu?"

Dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme beliriyor ve kendimi tutamıyorum. "Evet, öyle."

"Vay canına." Hutton sırtıttı. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkerek, "Sanırım bir ilişkim var," dedim.

"Kahretsin." Kısa saç tutamlarını çekiştirdi. "Bu sözleri söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Doğrusu, sonsuza dek yalnız kalacağımı sanıyordum."

"Aynı şey." Elimle yüzümü kapatıp yere bakıyorum, hâlâ inanamıyorum. "O farklı." Sonra ona bakıyorum, içimi endişe kaplıyor. "Sadece bunun nasıl sonuçlanacağından endişeleniyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu tamamen kamuoyunun gözü önünde olma meselesi. Zaten kamuoyunun gözü önünde olduğumuzu biliyorum, ama bu durum daha da alevlenirse ve kamuoyunun gözü önünde, sevgi dolu, samimi hallerimiz daha çok görülürse, insanların da bir fikri olacaktır. Bunu Scarlett ile de yaşadınız, biliyorsunuz."

"Yine de bunun üstesinden geleceksiniz," diye yanıtlıyor. "Bu, birlikte aşmanız gereken bir şey. Kolay değil, ama ikiniz birbirinize destek olduğunuz sürece her şey yoluna girecek."

"Evet, bilmiyorum," dedim, sandalyeme yaslanıp telefonumu elime alırken, telefonum bir mesaj daha geldiğinde titredi. "Bununla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğunu söylemek istiyorum. Biliyorum, öyle olduğunu iddia ediyor, ama mercek altında olmanın ciddiyetini anlayıp anlamadığından emin değilim."

"Bence onun neye bulaştığının farkında olduğuna güvenmelisin. Ona şans ver, dostum." Hutton ayağa kalkıp sırtımı sıvazladı. "Senin adına sevindim. Birlikte bir randevu için zaman ayır. Onu daha yakından tanımak istiyorum."

Başımı salladım, sonra telefonuma baktım; Bennett'ten ve Maple'dan iki mesaj vardı.

Önce Maple'daki olana tıklıyorum.

Fotoğrafta, takım arkadaşlarımın omuzlarında taşınmış, yüzünde

kocaman bir gülümseme, kaskı havada. Fotoğrafi hemen kaydediyorum çünkü Tanrım, o fotoğrafta inanılmaz derecede sevimli.

Maple: Bakın, büyük maçı kazanıyorum.

Ona cevap yazarken homurdanıp başımı salladım.

Graydon: İyi görünüyorsun.

Çaylak oyuncu, kasıklarına buz tutarak topallayarak soyunma odasına geri döndü. Maple'ın ona ne kadar sert vurduğundan emin değilim, ama şunu söyleyebilirim ki, ona vuran o olduğu için şanslıydı, yoksa ben ona müdahale etseydim yürüyemezdi.

Maple: Kendimi hiç bu kadar enerjik hissetmemiştim. Büyük Hermy'ye resmi gösterdim ama o pek etkilenmiş görünmedi.

Graydon: Bunu onun sağlıklı gözüne gösterdin mi?

Maple: Tabii ki. Beni aptal mı sanıyorsunuz?

Graydon: Asla.

Maple: O adama sert bir şekilde bastığım için biraz üzüldüm. İyi mi?

Graydon: Üzülme, bunu hak etti. Buz torbasını penisinin üzerine bastırarak soyunma odasına geri döndü.

Maple: Oof, gerçekten mi? Şimdi gerçekten kötü hissediyorum.

Graydon: Yapma. Bunu benim değil de senin yapmış olmana sevin.

Akçağaç: Çok sahiplenici.

Graydon: Sadece seni ilgilendirdiği sürece.

Maple: Garip bir şekilde, bu bana çok çekici geliyor.

Graydon: Garip değil mi?

Maple: Kendime bakmayı öğrendim, bu yüzden senin gibi birinin bunu benim için yapmak istemesi bana doğal gelmiyor. Ama... bilmiyorum... bir yandan hoşuma gidiyor. Ve senden de hoşlanıyorum.

Graydon: Sayılır mı?

Maple: Tüm kartlarımı çok çabuk dağıtamam.

Graydon: Sanırım bacaklarınızın arasına girdiğim anda onları ele verdiniz.

Maple: Aman Tanrım Graydon. Beni işte utandırma.

Graydon: Çok daha fazlasını söyleyebilirim.

Maple: Yapma. İnsanlar benim tahrik olduğumu anlayacaklar.

Graydon: Bana kalırsa bu kötü bir şey değil. İnsanlara haber verin.

Maple: Senin neyin var? Flamingoların yanında tahrik olmak istemiyorum.

Graydon: Ben de onların senin arkadaşların olduğunu ve seni yargılamadıklarını sanıyordum.

Maple: Onları yanlış anlıyorsunuz. Son derece yargılayıcılar.

Graydon: Belki de onlarla daha fazla vakit geçirmeliyim, sürekli bulaşıklarını yıkamayı bırakmalıyım.

Maple: Ama sen bu konuda çok iyisin. 😊

Graydon: Sanırım ortalama biriyim ve sen bunu kendin yapmak istemiyorsun.

Maple: Bunun konumuzla alakası yok. Neyse, sonra görüşürüz?

Graydon: Seni almaya ve dışarı çıkarmaya karar verdim.

Maple: Öyle mi? Gerçekten mi? Nereye?

Graydon: Bunu benim çözmem gerekecek.

Maple: Tamam, dört gözle bekliyorum. İlaçlarımı almam gerekiyor. Sonra görüşürüz.

Graydon: Görüşürüz güzelim.

Telefonumu yere koydum, ayakkabılarımı giydim, kirli çamaşırlarımı çamaşır ipine astım, çantamı aldım ve elimde telefonla dışarı çıktım.

Çamaşırlarımı çamaşır sepetine atıyorum ve ardından OC'nin bulunduğu yazışmadaki Bennett'in mesajını açıyorum.

Bennett: OC kadar can sıkıcı olmak istemiyorum ama evet, bir güncelleme iyi olabilir.

Başımı sallayarak saate baktım ve sonra mesajla cevap yazdım.

Graydon: Bir saat sonra Roads'ta buluşalım.

OC: Sanki benim bir hayatım yokmuş ve her şeyi bırakıp seninle buluşabilirmişim gibi davranıyorsun.

Graydon: Saçmalama, senin hayatın yok.

OC: Şey, antrenman yapıyorum.

Graydon: O zaman gelme. Sorun değil. Ben Bennett ile görüşürüm.

Bennett: Orada olacağım. İzin günü demek çürüyüp hiçbir şey yapmamak demek.

Graydon: Harika, bir saat sonra görüşürüz.

OC: Durun bir dakika... Ben de geliyorum.

Graydon: Senin de bir hayatın olduğunu sanıyordum.

OC: Biliyorsunuz, sadece rol yapıyorum. Beni dışlamayın. Şu anda bana neşe veren tek şey Gladdy Daddies.

Graydon: Çok acınası birisin.

OC: Bunun farkındayım.

BÖLÜM 33

GRAYDON

Kahvemi alıp Roads'un arka köşesine, oturmayı sevdiğim yere gidiyorum ve insanların içeri girişini izleyebilmek için duvara bitişik olan koltuğa oturuyorum.

Antrenmandan ve dün gece Maple içtiğim için yeterince yemek yemediğimden karnım guruldadığı için, chorizo ve fasulyeli bir yumurtalı burrito da aldım.

Kapı açıldı ve Bennett içeri girdi, beni hemen fark etti. Bana doğru başıyla selam verdi ve tezgaha doğru gitti, tam o sırada OC de içeri girdi, dağınık bir haldeydi. Koyu mavi bir eşofman giymişti, bir paçası yukarı çekilmiş, diğeri bileğine kadar sıkılmıştı. Gömleği pizza sosuna benzeyen bir lekeyle kaplıydı ve saçları her yöne dağılmıştı.

İsa...

Bahse girerim ki daha duş bile almamıştır.

Onun Bennett'in omzuna dokunduğunu izliyorum ve Bennett arkasını döndüğünde, OC onu kucaklayıp başını Bennett'in omzuna gömüyor ve sanki bir can simidiymiş gibi ona sarılıyor.

Tamam, söyleyebileceğim tek şey, bunu Bennett'e yapıyor olması ve bana yapmaması onun şansı, çünkü Bennett'in şu anda gösterdiği kadar cömert olmamın imkanı yok.

Bu buluşmanın çok geçmeden farklı bir yöne doğru ilerleyeceğini neden hissediyorum?

Siparişlerini alırlar, Bennett kahveyle gelir, OC ise bir şişe kızılıcak suyu ve... Aman Tanrım, beş tane yaban mersinli crumble kek getirir.

OC, yerine oturup tabağını bırakırken "Hey," dedi.

Yumruk büyüklüğündeki keklere göz ucuyla bakıyorum, sonra da ona bakıyorum. "Şey... merhaba."

OC, muffin ambalajını bile çıkarmadan tabaktan bir tane alıp tam ortasından bir ısırık alıyor, tıpkı bir psikopat gibi. Sonra, dehşet içinde,

başını geriye doğru eğiyor, muffini de beraberinde götürüyor ve dilini kullanarak ortasını yalamaya başlıyor.

Bu da neyin nesi böyle?

Bennett'e şöyle bir baktım, o da en az benim kadar endişeli görünüyordu.

"Şey, o kekleri paylaşıyor musun?" diye soruyor Bennett.

OC başını hızla öne eğdi ve kaşlarını çatı. "Hayır. Eğer kek istiyorsan, kendin al."

"Beş tane kek mi?" diye yargılayıcı bir tonla sordum. "Mevsime hazırlanmanın iyi bir yolu değil."

"Siktir git, sanki daha önce hiç duygularını yememişsin gibi." Bir ısırık daha alıyor, ağzını kekin ortasına gömüyor, kenarlarını tıpkı ambalajı gibi dokunmadan bırakıyor.

Hayatımda hiç kimsenin bir keki böyle yediğini görmedim.

Bennett ile bakıştık, ardından Bennett dikkatlice, "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır." OC, bir kek halkasını tabağına geri koyarken, bir diğerini alıp ağzını tekrar ortasına gömdü.

"Lanet olsun, seni böyle kek yerken izleyemem. Ne yapıyorsun sen?" diye soruyorum.

"Pratik yapıyorum," diyor. "Uzun zamandır kek yemedim ve nasıl yapıldığını unutmak istemiyorum."

Bennett de ben de duraksadık; onun içeceği ağzına doğru giderken benim burritom da elimdeydi.

"Bir dakika, ne?" diye sordum.

"Dostum, bir kadını yemekten mi bahsediyorsun?" diye sordu Bennett, bu düşünce ikimizin de aklından geçiyordu belli ki.

OC, "Elbette. Başka neyi kastediyor olabilirdim ki?" derken gözlerini ikimiz arasında gezdiriyor. Sonra bir lokma daha alıyor, bu sefer dilini öne doğru uzatarak.

Hayır, asla.

Tam elinden keki düşürdüğü sırada ben de keki yere fırlattım ve kek duvara çarptı.

"Hey!" diye bağılıyor. "Bu da neyin nesi?"

"O lanet olası keki, benim önümde sanki bir kadının cinsel organını yiyormuş gibi yiyecek değilsin herhalde. Aklını mı kaçırdın?"

"Evet, bu konuda Graydon'la aynı fikirdeyim. İğrenç, dostum."

OC, Bennett'e dönerek, "Hey, genç delikanlı, eğer vajina yalamayı iğrenç buluyorsan, kız kardeşinin o arkadaşıyla ilişki kurmakta çok zorlanacaksın," dedi.

Bennett'in ifadesi hiç de hoş değil. "Bence vajina yemek iğrenç değil. Bence iğrenç olan, kahvehaneden aldığın kekleri vajina gibi gösterip, dilinle bizim önümüzde yemen."

"Aynı şey."

"Öyle değil." Başımı sallıyorum.

Derin bir iç çekip sandalyesine yaslandı. "Pekala. Normal şekilde yiyeceğim."

"Sanki bu şimdiye kadar karşılaştığın en büyük zorlukmuş gibi," diyorum.

"Evet, çünkü kek yemeyi seviyorum. Hem fırından aldıklarımı, hem de bacaklarımın arasında kalanları."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım elimi yüzüme sürerken. "Bunun bir hata olacağını biliyordum."

"Evet, gelmeyi kabul ettiğim anda bunu hissettim," diye ekliyor Bennett.

OC'nin gözleri aramızda gidip geldi, yüzünde tiksiniş bir ifadeyle burnunu kırıştırdı. "Özür dilerim, ama duygularım olduğu için özür dilememi mi bekliyorsunuz?"

"Senden normal davranmanı bekliyoruz, ama öyle yapmıyorsun," diyorum.

"Hiç nedenini merak ettiniz mi?"

"Eminim bizi bilgilendireceksiniz," diye yanıtlıyor Bennett.

"Bu tür empati yoksunu bir tavırla olmaz." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ben kalkıp gitmeye saniyeler kala kaldım. Beni bundan alıkoyan tek şey, bana tavsiyeye ihtiyacım olduğunda yardımcı olmuş olmasıydı, bu yüzden en azından bu durumu sonuna kadar götürebileceğimi fark ettim.

"Neler oluyor dostum?" diye soruyorum, ağzından çıkacak her türlü saçmalığa zihnimde hazırlanıyorum.

"Sorduğuna sevindim," diyor, koltuğuna daha da yaslanarak. Yarı parçalanmış muffinine bakarak, "Uzun zamandır aşık olduğum bir kız var. Adı Grace," diyor. Tamam, kız sorunları. En azından başka bir şey değil... tuhaf. Bu adamla asla bilemezsiniz. "Geçmişimiz var ve ben Agitators'a gönderildiğimde o da orada atletik antrenör olarak işe girdi. Çocuklarla

aşkimızı yeniden canlandırmak için bir plan üzerinde çalışıyorduk, ama bunu uygulamaya koymadan önce Rogue'a takas edildim.”

"Ah," diyor Bennett, keki yemekten çok bu konuyla ilgileniyormuş gibi.

"Evet, şey, az önce öğrendim ki şimdi biriyle çıkıyor ve oldukça ciddi bir ilişki gibi görünüyor. Arkadaşları bana söyledi."

"Kahretsin," diyor Bennett. "Özür dilerim dostum."

"Evet, özür dilerim," diyorum çünkü gerçekte, ne kadar sinir bozucu olsa da, bu gerçekten kötü bir durum.

“Teşekkürler.” İçini çekti. “Ve gidip ona onu sevdiğimi söyleyip bu ilişkiyi düzeltmenin bir yolunu bulmaya mı çalışmalıyım, yoksa bilmiyorum, yoluma devam mı etmeliyim çünkü belli ki o da yoluna devam etmiş.”

Bennett bana doğru baktıktan sonra, "Ne kadar mutlu?" diye sordu.

OC'nin dudakları sıkıca birbirine kenetlendi. "Gerçekten çok mutluyum."

"Öyleyse belki... bırakın hayatını yaşasın," diyor Bennett. "Çünkü en önemlisi onun mutlu olması değil mi?"

OC uzun ve derin bir nefes verdi. "Kahretsin. Evet, haklısın, ama ya benim mutluluğum?"

"Doğrusu," dedim, "çok uzakta yaşıyor, dostum. Gerçekten işlerin yolunda gideceğini mi sandın?"

Omuz silkip tabağındaki keklerden birini çevirerek ona baktı. "Bilmiyorum. İşe yarayabileceğini düşünmüştüm." Tekrar iç çekti, sonra sandalyesine yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum, yoksa yine keki yalamaya başlarım."

İsa.

Duygularıyla neden bu şekilde başa çıkıyor?

"Maple'a ne oldu?" diye soruyor.

"Bu konuda konuşmak istediğinden emin misin?" diye soruyorum, çünkü muhtemelen kıskanacak.

"Evet, öyle düşünüyorum. Lütfen en azından birimizin mutlu olduğunu söyleyin."

Bennett elini kaldırıyor. "Oldukça mutluyum."

Ona şöyle bir baktık, dudaklarında hafif bir alaycı gülümseme belirdi.

OC, "Neden mutlusun?" diye soruyor.

Bennett sadece omuz silkerek, "Biliyorsun, sabrın karşılığını veriyor," dedi.

OC'nin kaşları birden kalktı. "Kız kardeşin arkadaşı mı?"

"Belki, ama bu konuya girmek istemiyorum çünkü nazar değdirmek istemem."

"Anlaşılabılır." OC bana döndü. "Seninle Maple arasında neler oluyor?"

İçeceğimi yudumladım, masaya koydum ve sonra şöyle dedim: "Onun evine gidip, konuştuğumuz gibi, ona nasıl hissettiğimi anlatmaya gittim, ama o da o 'Sürtük Küçük Gözlükler'le geldi."

OC'nin ağzı açık kaldı. "Yok artık, bunu yaptı olamaz!"

"Evet, yaptı. Onu market alışverişine götürdü, ki bundan nefret ettim çünkü benim lanet olası görevim ona bakmak."

"Lütfen bana yüzünü çizmediğini söyle," diyor Bennett.

Başımı sallıyorum, sonra her şeyin nasıl geliştiğini, itirafımı ve bana geri dönmemi söyleyen mesajını da dahil olmak üzere anlatıyorum. Beni neredeyse dizlerimin üstüne çöktüren o öpüşme anını yeniden yaşadıktan sonra, dudaklarımda bir sırıtışla ikisi arasında bakışıyorum.

"Aman Tanrım," diyor OC. "Gülümsüyor."

Bennett de "Görüyorum," diye onaylıyor. "Gerçekten de gülümsüyor."

OC biraz daha dik oturuyor. "Siz ikiniz... seviştiniz mi?"

"Böyle küçümsemeyin," diyorum.

"Şey, 'sevişelim' dememi ister misin?"

Bennett, "Belki de 'çiftleşmek'?" diye öneriyor.

"Biz... yakındık," diyorum, bu ifadeyi de hiç beğenmediğimi belirterek.

OC, Bennett'e dönüp elini tuttu. İçten bir şekilde, "Onlar çok yakındılar," dedi.

"Bu... harika," diye ekliyor Bennett.

"Sizin ışıldayan ışığınızdan ve mutluluğunuzdan anladığım kadarıyla, hayatınızın geri kalanında hatırlayacağınız türden bir geceydi."

Öyleydi, ama bunu bilmelerine gerek yok.

"Garip bir durum yaratma," diyorum.

"Şey..." OC ayak bileğini dizinin üzerine atıp ellerini başının arkasına koydu. "Görünüşe göre Gladdy Daddies işlerini yapmış."

Bunu kabul etmekten nefret etsem de, haklı ve zayıf bir anından geçtiği için ona bir iyilik yapmaya karar verdim.

"Evet, yaptın."

Başını hızla çevirerek gözlerime baktı. "Bunu gerçekten mi kastediyorsun?"

İsa Mesih.

"Evet."

“Vay canına, böyle bir itirafta bulunacağını hiç beklemiyordum. Ben... ne yapacağımı bilmiyorum.” Telaşla etrafına bakındıktan sonra yarı parçalanmış keklerinden birini eline aldı. “Dil sıkışmış kek mi?”

Önce keke baktım, sonra tekrar ona döndüm ve keki elinden alıp duvara fırlattım.

Gözleri yere saçılmış, paramparça olmuş hamur işine takıldı ve birkaç saniye sonra başını sallayarak, "Bu adil," dedi.

Tam bir gerizekalı.

BÖLÜM 34

AKÇAAĞAÇ

Dışarıdan sesler yükseliyor ve her flamingo için tuttuğumuz günlük defterlerine bazı gözlemlerimi kaydetmeyi bitirirken bir kargaşa yaşanıyor gibi görünüyor. Kapı açılıyor ve Hank içeri giriyor, gergin görünüyor...

Günlüğü kapatırken, "Dışarıda neler oluyor?" diye soruyorum.

"Arkadaşınız geldi."

"Arkadaş" kelimesine yapılan vurgu, hoşnutsuzlukla dolu.

"Graydon'ı mı kastediyorsunuz?" diye soruyorum.

"Evet. Duvar resminin önünde, dışarıda birkaç çocukla fotoğraf çekiyor." Hank başını salladı. "Her şeyi bir gösteriye dönüştürüyor."

"Öyle mi?" diye soruyorum, buna inanmayarak. Sandalyemden kalkıp, sandalyeyi içeri itiyorum ve Hank'in oturduğu tezgâha yaslanıyorum. "Yoksa adını farkındalık yaratmak için mi kullanıyor?"

"Şu an mı? Tam bir gösteri. Kimse flamingolara bakmıyor bile. Herkes onunla fotoğraf çekirmekle meşgul."

"Ama duvar resminin önünde."

Başını salladı. "Boş ver."

Yürüyerek uzaklaşmaya başladı ama kolundan tutarak onu durdurdum. "O kötü bir adam değil, Hank."

"Daha önce de bana söylediğin gibi."

"Öyleyse neden ona bir şans vermiyorsunuz?"

Hank hiç düşünmeden, "Çünkü o senin için yeterince iyi değil," diye yanıtlıyor. "Sen ondan daha iyisin Maple. Sen bundan daha iyisin... ikinizin yapmaya çalıştığı bu halkla ilişkiler gösterisinden daha iyisin ve bunun içine çekileceğini görebiliyorum."

"Bu ne tür bir halkla ilişkiler numarası?" diye soruyorum, nefesim daha da ağırlaşıyor, çünkü nereden biliyor ki?

"Lütfen." Gözlerini devirdi. "Graydon, gizli bir amacınız olmadığı sürece peşinden koşacağınız biri değil. O sizin davanıza dikkat çekiyor ve siz de ona izin vererek daha iyi görünmesini sağlıyorsunuz."

Yani... evet, her şey böyle başladı ama o, sahip olduklarımızı, en azından benim sahip olduğumuzu düşündüğüm şeyi, değersizleştiriyor. Bunun ötesinde daha fazlası var. Graydon'la bir bağ hissediyorum, sanki onun hayatına sadece Foghorns ve flamingoları tanıtmak için değil, kalbindeki o boşluğu dolduran kişi olduğum için getirilmişim gibi, beni ona doğru çeken bir şey var.

En azından öyle görünüyor.

“Yüz ifadenden benimle aynı fikirde olmadığını anlıyorum,” diyor Hank ve elimi tutuyor. “Dinle, Maple. Sadece incinmeni istemiyorum, tamam mı? Seni çok uzun zamandır tanıyorum ve nasıl bir insan olduğunu biliyorum. Bu ilgi odağı olma meselesi, onunla ilgili değil—”

Graydon binaya girerken beni ve Hank'i el ele tutuşmuş halde görünce, "İçeride her şey yolunda mı?" diye sordu.

Elimi çekip başımı salladım ve gülümsedim. "Her şey yolunda. Şey, hayranlarınızla fotoğraf çektirdiniz mi?"

Graydon gözlerini Hank ile benim aramda gezdiriyor ve ben de Hank'i boğma pozisyonuna almasını bekliyorum, ama sonra gözleri tekrar bana odaklanıyor ve Hank'i tamamen görmezden geliyor. "Evet, yaptım. Bir grup çocuk beni fark etti ve bundan en iyi şekilde faydalandı." Bana doğru başını sallıyor. "Hazır mısın?"

"Evet, hazırım."

Hank'in yanından geçerken, ona çarpmamasına, belki de burnuna dirsek atmamasına veya kulağını ısırmasına şaşırdım. Bunun yerine, Graydon oldukça sakin kaldı, elimi kaldırdı ve parmak boğumlarımı öptü. "Hadi gidelim."

Tamam, olgun bir yol izliyorlar; bunu kabul edebilirim.

Sonra beni Hank'ten uzaklaştırıp eşyalarımı toplamama yardım ediyor ve binadan çıkıyoruz. Elime kenetleniyor ve kamyonuna doğru ilerlerken beni sıkıca tutuyor; her zamanki gibi kapıyı açıp içeri girmeme yardım ediyor. Ama bu sefer, kapıyı kapatıp kendi tarafına geçmek yerine, olduğu yerde kalıyor.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet, iyiyim." Neden bu kadar gerginim?

Belki de Hank yüzünden aklını kaybettiğini gördüğüm için ve Hank'in elimi tuttuğu sırada içeri girmesi Hank'in genç yaşamına son verebilirdi diye düşündüm.

Beni inceliyor, o koyu gözleri beni adeta yiyip bitiriyor. "İyi

görünmüyorsun. Az önceki herif sana bir şeyler söylemiş gibi."

"Graydon, önemli değil."

"Kaşlarını böyle çattırıyorsa, bu gerçekten inanılmaz bir şey." Başparmağını gözlerimin arasına bastırarak rahatlamamı sağlamaya çalıştı.

"Benimle konuş."

Onunla konuş.

Şimdi bunu ne kadar kolaylıkla yapmaya istekli olduğuna hayranım—onu asla azarlamam, en ufak bir şekilde bile. Bana bu kadar güven duyması, kendini bana açması ve artık o kadar korunaklı olmaması beni gerçekten onurlandırdı ve büyüledi. Sadece koruyucu değil, aynı zamanda şefkatli de.

Ona doğru döndüm ve o da bacaklarımın arasına girip ellerini yanlarıma koyarak eğildi, dinlemeye hazırlandı. Ona gerçeği söylerken parmağımla çenesini okşadım.

"İlişkimiz hakkında, mantıklı olmadığını, normalde birlikte olacağım biri olmadığını söylüyordu." Kaşları çatıldı ama dinlemeye devam etti. "Bunun sadece bir halkla ilişkiler numarası olduğunu ve benim ilgi odağı olmak isteyen biri olmadığını düşünüyor."

"Hayır, öyle değilsin ve yaptığın şey de bu değil."

"Biliyorum," diye yanıtlıyorum.

"O halde neden onun söylediklerinde bir doğruluk payı varmış gibi görünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım söylediklerini beğenmedim. Bence aramızda onun iddia ettiğinden daha fazlası var, ama yine de henüz birbirimiz hakkında çok şey bilmiyoruz ve bilmiyorum, belki de kafamda kuruyorum ya da acele ediyorum, ama bir bağ hissediyorum..."

"Bağlıyız," diyor yumuşak bir sesle, sonra yanağımı okşuyor. "İnan bana, sana karşı o çekimi hissetmeseydim, annemden asla bahsetmezdim. Hatta peşinden bile koşmazdım. Hayatıma aldığım insanlar hakkındaki kararlarımı çok hafife almıyorum. Kendi babam bile bana sırtını döndüğünde bunu çabucak öğrendim." Başparmağıyla yanağımı okşuyor. "Başkalarının aramızdaki ilişki hakkında seni belirli bir şekilde hissettirmesine izin verme. Bana ne dediğini hatırlıyor musun? Kendi aklın olduğunu ve insanların seni etkilemesine izin vermediğini? O kız nereye gitti?"

"Bir süreliğine ara veriyorum."

"Yapamaz." Başını salladı. "Benim için güçlü kalmalısın Maple, çünkü o

herifin sana söyledikleri, buzdağının sadece küçük bir parçası. Seni korkutmak istemiyorum ama işler çok daha kötüye gidebilir ve gidecek de.”

“Haklısın.” Ellerimi omuzlarına koydum. “Özür dilerim. Onun beni etkilemesine izin vermemeliydim.”

"İnsan olduğun için, güzelsin, bu olacak, ama lütfen benimle konuşmaya devam et ve içini dökme, tamam mı?"

"Tamam aşkım."

“Şimdi...” Daha da yaklaşıyor. “Sanırım bana bir şey borçlusun.”

Sırıttım ve öne eğilerek kollarımı boynuna doladım. Bir elim şekillendirilmiş saçlarının arasına kayarken dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Bahsettiğin bu muydu?"

"Evet."

Kendime bu anın tadını çıkarma, dudaklarımız aralanıp onu öperken ağızlarımızın birbirinde kaybolmasına izin veriyorum.

Kimse görmüyormuş gibi onu öpüyorum.

Onu öyle bir istekle öpüyorum ki, ona duyduğum şehvetin damarlarımda nasıl çiçek açtığını ve hızla yayıldığını hissedebiliyorum.

Bana doğru homurdanıyor, üzerimdeki tutuşu sıkılaşıyor. Sonsuza dek böyle kalabilirdim, etrafımızdaki dünyayı tamamen dışlayıp sadece onu hissetmeye bırakabilirdim. Gerçekliğin olmadığı, kimsenin bizi izlemediği, sadece ikimizin ve aramızda giderek büyüyen bu tutkunun olduğu bir dünyaya onunla birlikte katılmak isterdim.

"Kahretsin," diyor geri çekilirken, etkileyici gözleri bana dik dik bakıyor. "Yapamazsın... Tanrım, halka açık bir yerde beni böyle öpemezsin."

"Neden olmasın?" diye soruyorum parmaklarım saçlarının arasından geçerken.

“Çünkü gömleğini yırtıp atmaya saniyeler kalmıştı. Ve bu beden”—elleri yanlarımı okşadı—“sadece benim gözlerim için yaratılmış.”

"Öyle mi?"

"Evet, kesinlikle öyle."

“Peki ya seninki?” diye soruyorum. “Görünüşe göre vücudun internette her yerde satışa sunulmuş durumda.”

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor."

“İnsanlar seni yine de görebilecek. Belki bir hayvanat bahçesi görevlisinin takvimi için bikiniyle poz veririm.”

"Elbette ki yapmayacaksın."

Gölerek, "Çok fazla sahiplenicisin," dedim.

"Sadece seni ilgilendirdiği sürece."

Beni bir kez daha öptü ve sonra oturduğum yerde çevirdi.

"Randevuya çıkmadan önce evime uğrayabilir miyiz?" diye soruyorum.

"Dışarı çıkmadan önce duş almak ve iş kıyafetimin dışında bir şey giymek istiyorum. Söz veriyorum, çabuk olacağım."

"Elbette, ama duştan uzak duracağıma söz veremem."

Parmağımı ona doğru uzattım. "Hayır, içeri girmenize izin yok."

"Pekala." Bana inanmıyormuş gibi gözlerini devirdi.

Bana inanması daha iyi olur, çünkü onu o banyoya sokmaya hiç niyetim yok.

San Francisco sokaklarında araba sürerken Graydon'ın koluna hafifçe vurarak, "Surat asmayı bırak," dedim.

"Surat asmıyorum."

"Evet, öylesin. Banyoya girişini kilitlediğim için surat asıyorsun."

"Çünkü çıplaktın ve ıslaktın, oynamama izin vermedin."

Gülmemin sebebi, ejderha enerjisine ve kötü adam ifadesine sahip bu iri yarı, kötü adamın, oyuncağı elinden alınmış yaralı bir yavru köpeğe benziyor olması.

"Çünkü seninle randevuya çıkmak istiyordum ve eğer seninle oynamama izin verseydim, şu an dışarıda olmazdık."

"Beni hafife alıyorsun."

Hayır, seni doğru tahmin ediyorum. Beni boşaltman için ne kadar zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Bana işkence etmekten hoşlanıyorsun.

Dudak kenarı yukarı doğru kıvrılıyor.

"Gördün mü?" diye ağzını işaret ettim. "Bunu sen bile biliyorsun."

"Hızlı olurdum."

"Yalancı."

Hafifçe kıkırdadı ve sonra elini bacağıma koydu; sıcak avucunun tenime değmesi, bu gece yaşanacakların vaadiyle kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Graydon'la hissettiğim bu yoğun bağ, daha önce hissettiğim her şeyden

tamamen farklı. Hardy ile aramızda bir rahatlık vardı, tıpkı arkadaşlıkta bulduğum türden bir rahatlık. Bunu anlamam biraz zaman aldı, ama şimdi geriye baktığımda görüyorum. Uzun süre birlikteydik, ama şimdi o ilişkiye baktığımda, neredeyse çok iyi arkadaşlar gibiydik... ama aralarında cinsel ilişki de vardı. Graydon'la hissettiğim aşk, şehvet, elle tutulur ihtiyaç orada yoktu.

Peru'dayken, sürekli Hank'in yanındayken, evet, ona aşık olmuştum. Onu sık sık düşünürdüm. Amerika'ya döndükten sonra bile, içimde bir parça Peru'da bir şey bıraktığımı hissediyordum. Ama şimdi Hank'in yanındayken, geride bıraktığım o parçanın yeniden arkadaşlık olduğunu hissediyorum. Çünkü Graydon yanımdayken, her şey ve herkes karanlığa gömülüyor ve ciğerlerime hava pompalamama yardımcı olan kişi o oluyor.

Onun dikkatini üzerimde tutmak istiyorum.

Onun bana dokunmasını, beni yakınında tutmasını istiyorum.

Ve her şey böyle başlamadı. Dostlukla başlamadı. Saf nefretle başladı, ama bu nefret çok daha fazlasına, özleme dönüştü.

Graydon'a asla "arkadaş" etiketi yapıştırmam çünkü aramızdaki bu ilişki bir gün biterse, sonrasında onunla birlikte olamayacağımı biliyorum. Özellikle de başka biriyle çıkmaya başlarsa. Çok üzülürüm.

Yıkıldım.

Böyle bir arkadaşlığı sürdürmek istemezdim. Hayır, tamamen kopmalıydı, onu bir daha asla görmemeli, Foghorns maçlarını asla izlememeli, yakışıklı yüzünü görme korkusuyla sosyal medyaya bir kez bile bakmamalıydım.

Onunla hiçbir şekilde iletişim kuramazdım.

İşte fark tam olarak burada yatıyor.

Yolda ilerlerken elimi onun elinin üzerine koyup, "Peki, maçlar ne zaman başlıyor?" diye soruyorum.

"Önümüzdeki hafta hazırlık maçlarımız var, ardından sezon başlayacak."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. "Vay, beklediğimden daha hızlıymış."

"Antrenman kampı bu kadar uzun süremez. Sezon başladığında çoktan bitmiş olurduk."

"Ne saçmalıyorsun? Antrenman kampı o kadar zor değil."

Bana yan gözle baktı, bu da beni güldürdü. "Kaskını takarken gözünü açan kızdan mı bahsediyorsun?"

"Kask konusunda tecrübesiz olduğum için özür dilerim."

"Güzel olan şey, başınıza bir şey koymak. Tecrübe gerektirmez."

"Naçizane size katılmıyorum."

İskelenin yanına yanaşıp özel bir park yerine girerken kıkırdıyor ve bacağını sıkıyor.

Arabayı park ettiğinde, kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne planınız var, beyefendi?"

Göz kırptı ve "Göreceksin" dediği anda, kamyonunun koltuğunda neredeyse eriyip gittim.

Bunun üzerine kamyonetten indi ve yanıma geldi, kapıyı açtı ve inmemde bana yardımcı oldu. Basit bir beyaz kot şort, kahverengi bantlı sandalet ve lacivert omuz dekoltesi bir kazak seçtim. Onun giydiği kıyafetleri göz önünde bulundurarak çok şık giyinmek istemedim, ama ilk resmi randevumuz için de güzel görünmek istedim. Saçımı yüksek bir at kuyruğu yaptım, ama biraz daha kabarık olması için yeniden topladım.

Saçımı at kuyruğu yapmış olmam iyi oldu çünkü sanırım denize açılacağız.

Elimi tuttu ve beni iskeleye doğru yönlendirdi; orada, çok büyük olmayan, oldukça geniş bir yat demirliydi ve beyaz gömlek ve şort giymiş üç mürettebat üyesi bizi bekliyordu.

"Graydon, bütün bunlar ne?"

"Özel bir akşam," diye yanıtlıyor, tam o sırada şapka takan ekip üyelerinden biri yanına yaklaşıyor.

"İyi akşamlar, Bay St. John, Bayan Baker. Ben Yüzbaşı Rodger. Bu akşam aramıza katıldığınız için çok heyecanlıyız."

Graydon elini sıkıca sıktı. "Bizim için yaptığınız düzenlemeler için teşekkür ederim."

"Elbette. Size mürettebatımı tanıtayım." Yanındaki adama işaret etti. "Bu Lionel, birinci kaptan yardımcım. Yanında da Sam var. Bu gece tüm ihtiyaçlarınızla o ilgilenecek. Lütfen ona bir şey sormaktan çekinmeyin."

Graydon onlara doğru başını salladı ve ben de Graydon'a doğru eğilirken el salladım.

Kaptan Rodger, "Sizi gemiye alalım mı?" diye soruyor.

"Bu harika olurdu," diyor Graydon.

Kaptan Rodger bizi tekneye götürüyor ve kısa bir tur yaptırıyor. Gerçekten de çok büyük bir yat değil, ki bu hoşuma gidiyor. Çok büyük bir şey olsa rahatsız edici olurdu. Arkada, gecenin çoğunu geçirebileceğim bir oturma alanı, soğuk veya yağmurlu havalarda kullanılabilecek kapalı bir

yemek alanı ve teknenin ön tarafında, yani pruvasında (bunu yeni öğrendim), uzanmak için yer var ama bana daha açık bir alan gibi geliyor. Arkada oturmayı tercih ederim.

"Rahatınıza bakın. Birazdan içecekleri getireceğiz."

Graydon ekibe teşekkür ettikten sonra bana döndü. "Nereye oturmak istersiniz?"

"Arka tarafa oturabilir miyiz?" diye soruyorum.

"‘Sert’ demek istemediniz mi?"

Gözlerimi devirdim. "Ne olursa olsun. Orası daha özel hissettiriyor."

"Katılıyorum." Parmak boğumlarımı dudaklarına götürüp hafifçe öptükten sonra beni teknenin arkasına, okyanusa bakan bankların, bir masanın ve iki sandalyenin bulunduğu yere götürdü. Oturmak için bunlardan birini seçtim.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, ben sandalyeme rahatça otururken bana dik dik bakarak.

Etrafıma bakıyorum, sanki bir şeyi kaçırmışım gibi, sonra da "Şey, oturmak." diyorum.

"Evet, bir sandalyede."

"Zaten bunun için yapılmadılar mı?"

"Yedek kulübesinde oturman gerekiyor."

Banka şöyle bir baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Ama okyanus manzarası istediğimde tekne manzarası görüyorum."

"Ama sen sandalyede otururken seni istediğim gibi kucaklayamıyorum. Bankta otursan kucağıma oturabilirsin."

Kıkırdadım. "Şey, bu kadar ilgiye muhtaç olduğumu bilmiyordum."

"İhtiyaç sahibi değilim, işte böyle olmaktan çok hoşlanıyorum."

Başımı salladım. "Pekala, seni anlıyorum, ama şöyle yapalım mı? Bir süre sandalyelerde oturalım, sonra da köşeye, okyanus manzarasını da görebileceğimiz banka geçelim."

Bir an bunu düşündükten sonra kendi kendine homurdanarak yanımda oturan sandalyeye oturdu.

"Gerçekten ne hissettiğini bana söyle," diyorum gülerek.

"Memnun değilim." Sonra sandalyesini benimkine olabildiğince yaklaştırıp elini bacağıma koydu.

"Sen...öfke nöbeti mi geçiriyorsun?"

Rıhtıma doğru bakıyor. "Hayır."

Kıkırdadım ve ona doğru eğildim. "Aman Tanrım, öylesin." Parmağı

göğsünde ve sonra çenesinde gezdirdim, başını bana bakacak şekilde çevirdim.

"Çok büyük bir öfke nöbeti geçiriyorsun."

"Öfke nöbeti geçirmek, seni o sandalyeden kaldırıp körfezin öbür ucuna fırlatmam ve sonra da kucağıma oturtmam olurdu. Eğer bunu görmek istersen, sana memnuniyetle gösteririm."

"Bu ne kadar cazip gelse de, bence tüm sandalyeleri teknede tutmalıyız."

"Onu fırlatıp teknede de tutabilirim."

Kıkırdadım. "Gerek yok." Tekne çalışmaya başlayıp iskeleden uzaklaşırken ona doğru döndüm ve yaklaştım. "Buna mı alışmam gerekecek? Senin olabildiğince yakınımda olmana mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor.

"Öylece, aynen öyle. Sadece bir evet."

Başını salladı. "Bununla ilgili bir sorunuz mu var?"

"Hayır, sen sürekli kız arkadaşına dokunmaya ihtiyaç duyan bir tipe benzemiyorsun."

"Seni tanıyana kadar öyle değildim."

İşte bu da yanaklarımın kızarmasına neden oldu...

Ve vücut ısım.

Bu ilişkinin daha önce yaşadığım tüm ilişkilerden ne kadar farklı olduğu konusunda haklıydım.

"Yanakların kızarmış," diyor, o da bana dönüp yüzümü avuçlarının içine alarak.

"Böyle şeyler söylediğinizde işte böyle olur."

"Aynı şey senin bacaklarının arasında olduğumda da oluyor."

Bu küstahça yorum karşısında yüzüm daha da kızardı.

"Graydon." Kıkırdadım.

"Ne?" Bana gerçekten meraklı ve neden az önce adını söylediğimden emin değilmiş gibi bakıyor.

"Böyle şeyleri kamuoyu önünde söyleyemezsiniz."

"Elbette ki olabilir."

Gülüyorum. "Tanrım, hiç kimsenin senin hakkında ne düşündüğünü umursuyor musun?"

"Annem ve ailemle ilgili bir durum olmadığı sürece cevabım hayır olurdu... ve şimdi de sizinle ilgili."

"İnsanların bizim hakkımızda ne düşündüğünü umursamamamız gerektiğini sanıyordum."

"Öyle değiliz, ama bu, birileri bize bulaşmaya kalkıştığında sinirlenmeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Ama insanlar bizi seviyor."

"Şimdilik," diyor. "Gerçek troller henüz durumumuza el atmadılar. İnanın bana, herkesin bir fikri olacak ve internet bu fikirlerin dile getirilmesini kolaylaştıracak."

"O zaman internetten tamamen uzak dururuz."

"Harika bir plan." Elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine kenetliyor. "Bu arada, yaklaşan maçlarımızı düşünüyordum ve ilkinde senin de olmanı umuyordum. Sadece yürüttüğümüz halkla ilişkiler çalışması yüzünden değil." Gözlerimin içine bakıyor. "Ama kız arkadaşım olarak."

Aman Tanrım, neden bu kadar sevimli, böyle soruyor?

Sesindeki güvensizlik, gözlerindeki belirsizlik, sanki hayır diyecekmişim gibiydi.

"Çok isterim," diye yanıtlıyorum. "Bunu kaçırabileceğimi sanmıyorum. Belki sizin için takım elbise bile giyebilirim." Kaşlarını oynatıyorum ve o kıkırdıyor.

"Olmayacak, ama eğer sırtınızda benim adımı taşırsanız, buna itiraz etmem."

"Forma gibi mi?"

"Evet, bir forma. Senin için bir tane alabilirim. Tam bedenine uygun olan bir tane."

"Bunu çok isterdim. Numaranı yanaklarıma da yazayım mı? Boyayayım mı? Dur, diğer kız arkadaşlarım da öyle mi yapıyor?" Yüzümü buruşturdum. "Aman Tanrım, onlarla uyum sağlayamayacağım, değil mi? Hepsi de giyim tarzlarıyla çok şık değil mi?" Sade kıyafetime baktım ve Gretchen'in bağış toplama etkinliklerinden biri için bana bir elbise bulmak zorunda kaldığını düşündüm. "Belki de kendim bir stilist gibi davranmam gerekecek—"

"Hiçbir şey yapmanıza gerek yok."

"Graydon. Kendimi beğenmiş biri değilim ama biliyorsun ki insanlar bana bakacak ve fotoğraf çekecekler. Seni utandırmak istemiyorum."

Kaşları çatıldı. "Beni utandırmayacaksın."

"Belki de en azından tırnaklarımı yaptırmalıyım. Ama işim gereği takma tırnakları pek sevmiyorum—"

"Hey." Çenemi kavrayıp gözlerime bakmaya zorladı. "Hiçbir şeyi değiştirme sakın. Seni olduğun gibi seviyorum. Diğer eşler ve kız

arkadaşlar gibi olmanı istemiyorum. Eğer onlar gibi olmanı isteseydim, çoktan bana atılan kızlarla çıkmış olurdu. Seni farklı olduğun için, tırnak ve makyaj gibi şeylere önem vermediğin için seviyorum. Seni kalbin için, gülüşün için, beni yargılamadan bu kadar kolay anlayabildiğin için seviyorum. Bu yüzden maçlarımda o kadını istiyorum. Anladın mı?"

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Eğer gelmezse çok sinirleneceğim."

"Peki, sinirlenmen uzun vadede sana fayda sağlamaz mı, çünkü o zaman daha çok erkekle birlikte olma olasılığın artar?"

"Beni kızdırırsanız başım belaya girer."

"Nasıl yani?"

"Bazen sinirlendiğim oluyor. Ve ne kadar öyle görünse de, futbolda yumruk atmamıza izin verilmiyor."

"Anladım. Ama sinirlenmene izin veremeyiz, çünkü o zaman seni oynarken izleyemem."

"Aynen öyle. O yüzden sen olarak gel, ben de Hutton'ın seni karısı Scarlett ile tanıştırmasını sağlayacağım. Onunla da takılabilirsin. Çok iyi bir insan."

"Bunu yapar mıydın?" diye sordum, daha da yaklaşıp dudaklarımı hafifçe onun dudaklarına bastırarak.

Kolunu bana dolarken içini çekip başını salladı, eli kalçama değdi. "Evet, güzelim, senin iyi bakılmanı sağlamak için neredeyse her şeyi yapardım."

"Öyle mi?" diye sııttım. "Peki... Büyük Hermy ile arkadaş olup, onun sana yaklaşmasına izin verir miydin?"

"Bu senin ihtiyaçlarını nasıl karşılayacak?" diye soruyor.

"Bu kalbime iyi gelecek. En iyi arkadaşım... diğer yeni en iyi arkadaşım ile arkadaş olmak."

"İki tane en iyi adama sahip olmanın mümkün olup olmadığından emin değilim."

"Eğer bir an bile Big Hermy'den vazgeçeceğimi düşünüyorsanız, çok yanıyorsunuz. Bu asla olmayacak, bu yüzden bunu şimdi kabullenmeniz ve ister beğenin ister beğenmeyin, onun her zaman en iyi adamlarımdan biri olacağını anlamanız en iyisi olur diye düşünüyorum."

"Ya beğenmezsem?"

"O zaman anlaşılan ben ve o flamingo, ellerimiz tüylerle kaplı bir şekilde gün batımına doğru yürüyeceğiz."

Kaşları kalktı. "Vay canına, beni böylece terk mi edeceksin?"

"Tek gerçek aşkımla uğraşmayın."

Dudakları yana kıvrıldı. "Biliyorum bu çok saçma gelecek ama bunun beni ne kadar kıskandırdığını biliyor musun?"

Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü çok saçma ama aynı zamanda çok doğru olduğunu da görüyorum.

"Gerçekten benimle dalga geçmek mi istiyorsun?" diye soruyor. "Senin o sandalyeni fırlatmakta hiçbir sakınca görmem."

Kolçaklara sıkıca tutunarak ona sarılıyorum. "Sakın yapma!"

"Beni kışkırtma." Bana anlamlı bir bakış attı ve ben de biraz daha kıkırdadım.

"Tofuyu sevdiğini bilmiyordum," diyorum çatalıma biraz daha mango pilavı ve bir dilim tofu doldururken.

"Hayır," diyor, bir lokma aldıktan sonra vücudu titreyerek.

"Bekle, bilmiyor musun?"

Başını salladı.

"Öyleyse neden yiyorsun?"

"Çünkü sizin önünüzde kocaman bir et parçası yemeye niyetim yoktu, sizi daha az rahatsız edecek bir şey seçebilirdim."

Ona doğru dönerken hayranlıkla çatalımı bıraktım. Artık şehrin çok uzağında, körfezdeydik; sadece etrafımızda dalgaların hafifçe çarpma sesini duyabiliyorduk. Güneş batıyordu ve gökyüzünü saran turuncu ve pembe tonlarıyla, San Francisco'da yaşadığım en güzel gecelerden biriydi.

"Graydon, önümde et yiyebilirsin. Daha önce de yemiştin."

"O zamanlar seninle çıkmıyordum."

"Bunu anlıyorum, ama yine de benim önümde et yiyebilirsin. Sırf ben et yemiyorum diye kendini sevmediğin bir şeyle işkenceye maruz bırakma."

"Ne yapacağım ben, senin önünde ölü bir cesedi mi kemireceğim?" Başını sallıyor. "İçimden gelmiyor."

Elimi onun koluna koydum. "Öncelikle, ölü hayvan leşlerini kemirmezsin, ikincisi de bu gerçekten düşünceli bir davranış, Graydon. Ciddi söylüyorum. Ama lütfen, sırf benim yüzümden et yemeyi bırakırsan

kendimi suçlu hissederim. Bu kişisel bir tercih, başkalarına dayattığım bir şey değil."

"Emin misin?"

"Olumlu."

İçini çekti ve sandalyesine yaslandı. "Şükürler olsun, çünkü bu tofu'nun dokusu sonsuza dek aklımda kalacak."

Gülerek, "Gerçekten mi? Bence çok lezzetli." dedim.

Başını salladı. "Tıpkı kesilmiş peynir gibi."

"Aman Tanrım, hiç de öyle değil."

"Öyle," diye karşılık veriyor tam o sırada Sam masamıza doğru geliyor.

"Her şey yolunda mı?"

Graydon cevap vermeden önce araya girip, "Graydon için gemide gerçek et var mı acaba? Tatlı dilli olup benim için tofu yemeye çalıştı ama canı istemiyor." dedim.

Sam gülümsedi. "Elbette. Birkaç filetomuz var. Birini sizin için pişirelim mi?"

Graydon bana baktı ve ben de başımı salladım. "Evet, harika olurdu."

"Nasıl pişmesini istersiniz?"

"Orta," diye yanıtlıyor.

"Hemen."

Sam kalkıp gitti ve Graydon kolunu sandalyemin üzerine attı. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Evet, bu geceyi planlamak zorunda değildin ama yaptın, bu yüzden yapabileceğim en az şey bu." Eğilip yanağından öptüm. "Bu arada, bunun için teşekkür ederim. Şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu, sadece manzara yüzünden değil, aynı zamanda birlikte olduğum kişi yüzünden de."

Kaşları sevimli bir şekilde kalkıyor. "Benimle flört mü ediyorsun, güzelim?"

"Öyleyim. Hoşunuza gidiyor mu?"

Sırıttı. "Sanırım öyle."

"Dudaklarınızın yukarı doğru kıvrılma şeklinden -sizin için çok alışılmadık bir durum- öyle olduğunu söyleyebilirim."

"Beni güldürmeyi bilen tek kişi sensin galiba."

"Bu doğru olamaz. Peki ya OC ve Bennett? Onlarla şakalaşmıyor musun?"

Graydon derin bir iç çekti. "Şu iki aptaldan hiç bahsetmeyelim."

"Bekle, ne?"

"Yanlış anlamayın, iyiler ama Tanrı aşkına, onlarla kahve içmek için buluştum ve OC beş tane kek aldı ve her birinin ortasına dilini sokup yaladı. İzlemek iğrençti."

"İğrenç, neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Bunu bilmek istemezsin."

"Belki de değilim." Biraz daha pirinç alıyorum. "Üçünüz sık sık bir araya geliyor musunuz?"

"Pek sayılmaz." Etini beklerken eli sırtımı okşuyor. "Son zamanlarda, bilmiyorum, bir araya gelip konuştuk."

"Bunu neden sesinizde bu kadar acıyla söylüyorsunuz?"

"Çünkü çoğu zaman acı verici oluyor. Ben sosyal bir insan değilim."

"Gerçekten mi?" diye alaycı bir şekilde sordum. "Beni kandırabilirdin."

Saçımı hafifçe çekiyor, bu da beni güldürüyor. "Ukala."

"Peki, bu acı dolu konuşmalarınızda neler oluyor?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Sadece seni daha yakından tanımak istedim."

Yavaşça başını sallıyor ve çıplak omzumda daireler çiziyor. Ne kadar sevecen olduğunu seviyorum. Onu asla böyle biri olarak görmezdim ama gerçekten hoşuma gidiyor. "Genellikle konuşmayı başlatan OC oluyor, bir şey hakkında saçmalıyor. Bennett de zaman zaman katılıyor, OC'nin şakalarına kapılıyor."

"Tahmin edeyim, siz de orada somurtkan bir şekilde oturuyorsunuz."

"Aşağı yukarı öyle."

Gülmekten kendimi alamıyorum, çünkü bunu kafamda canlandırabiliyorum.

"Yine de, şu anda bu teknede vakit geçirmemizin sebeplerinden biri de onlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama, sana karşı hislerimi anlamlandırmamda bana çok yardımcı oldular."

Graydon'a doğru yavaşça dönerken dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamıyorum, çünkü bu ne kadar da tatlı bir şey.

"Duygularınızla başa çıkmanıza yardımcı oldular mı?"

"Maalesef."

"Neden 'maalesef'?"

Parmaklarımızı birbirine kenetleyip, "Çünkü OC bunu böyle bir şeye dönüştürdü, bize bir grup adı verdi ve şimdi..." dedi.

"Bekleyin, pardon, grup adı mı? Lütfen, bana ne olduğunu söylemelisiniz."

"Kesinlikle olmaz." Başını salladı.

"Graydon, sadece bir grup adınız olduğunu söyleyip de adını belirtmemeniz olmaz."

"Elbette ki olabilir."

"Neden bana söylemiyorsun?"

"Çünkü bu gerçekten çok aptalca."

Gülüyorum. "Ne kadar saçma? Acaba... Erkeklerin Erkeklerle Yardım Etmesi gibi bir şey mi?"

"En iyisi olmasa da, OC'nin bize taktığı lakaptan daha iyidir bu."

"Dur, bilmem gerek." Başını sallayınca elini çekiştirdim. "Lütfen, Graydon, beni böyle ortada bırakamazsın. Bilmem lazım."

"Neden?"

"Bilmiyorum, sadece ihtiyacım var. Bana söylersen, bu gece senin evinde kalabilirim, ne dersin?"

"Maple, şu anda kamyonumda senin bunu zaten planladığını belirten bir gece çantası var."

Kahretsin.

"Peki, bana söylemezsen geceyi burada geçirmem."

"Güzel deneme, ama anahtarlar bende. Bu yüzden seni canım nereye isterse oraya götüreceğim."

"Peki o zaman... bana söylersen, yanıma aldığım iç çamaşırlarını giyeceğimden emin olurum."

İlgisini çekiyor. "İç çamaşırı mı getirdin?"

"Evet, giydim ve giymek konusunda endişeliyim, beğenmeyeceğinizden korkuyorum ama söylerseniz, sizin için giymek için cesaretimi toplayacağım."

Kaşlarını çattı. "Benim yanımda asla çekingen olmana gerek yok. Bence sen inanılmaz derecede güzelsin, Maple."

"Teşekkür ederim," dedim usulca. "Anlaştık mı?"

Hem sinirli bir şekilde dudaklarını büküyor hem de meraklı bir ifadeyle bakıyor. "Pekala, anlaştık."

"Harika. Peki, kendinize ne diyorsunuz?"

Derin bir iç çekiyor. "Şunu baştan söylemeliyim ki, bu isme en başından beri karşıydım."

"Bundan hiç şüphem yok."

“Pekala...OC bize Gladdy Babaları diyor.”

"Gladdy Daddies mi?" diye kükredim ve ardından kahkaha attım.
"Aman Tanrım, neden?"

"Çünkü, onun da dediği gibi, birlikte olmaktan mutluyuz ve ikimiz de 'babacık'ız - yani yakışıklı erkekleriz."

“Aman Tanrım.” Midem ve yanaklarım kahkahadan acıyordu, daha da çok güldüm. “Bu... inanılmaz. Çok çok iyi.” Gözlerimi sildim ve tekrar kıkırdadım.

"İşin bitti mi?"

“Neredeyse.” Birkaç kez daha güldüm ve sonra içeceğimden bir yudum aldım. “Tamam, özür dilerim.” Güldüm. “Bitti.”

"Öyle misin?"

Biraz daha güldüm ve başımı salladım. "Hayır, bu bir süre aklımda kalacak." Sakinleştikten sonra, ki bu biraz zaman aldı, içeceğimi tekrar dudaklarıma götürdüm, bir yudum aldım ve sonra masaya koydum. "Şunu da belirtmek isterim ki, iç çamaşırını ne olursa olsun giymeyi planlıyordum ve sana göstermek için sabırsızlanıyorum."

Dudaklarını büzdü. "Sen kötüsün."

BÖLÜM 35

GRAYDON

Maple, bankta göğsüme sokulurken, "Artık bir lokma daha yiyemem," diyor. Ben de ayaklarımı bankın uzun kısmına uzatmış, sırtımı da L şeklindeki bölüme yaslamıştım. O da üzerime uzanmış, başını göğsüme gömmüştü ve ben de ikimizin üzerine bir battaniye örtmüştüm.

Başımızın üzerinde ampullü lambalar asılı ve gece gökyüzü karanlık, neredeyse simsiyah; yakınlarda başka hiçbir ışık yok.

Bu akşam, tofu hariç, mükemmel ötesiydi.

"Bu gece için teşekkür ederim." Dudakları boynumu, sonra çenemi buluyor ve ben de kendimi tamamen ona bırakıyorum, çünkü bundan asla bıkmıyorum.

Sanki tüm fiziksel ve samimi temastan mahrum kalmıştım ve şimdi ona kavuştuğuma göre, bu eksikliği sadece ondan gidermem gerekiyor.

Ondan başka hiçbir şey istemiyorum.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok."

"Bunu hep söylüyorsun ama minnettarlığımı göstermeyi sevdiğimi anlaman gerekiyor."

"Bana başka bir şekilde göster," diyorum elimi sırtında yukarı aşağı gezdirirken.

"Cinsel ilişki talebinde mi bulunuyorsunuz, Graydon St. John?"

İçimden hafif bir kahkaha yükseldi. "Söz konusu sen olunca, her şeyi isterim."

"Elbette." Parmakları göğsümde geziniyor. "Yaklaşan sezon neler getirecek? Herhangi bir şeye hazırlanmam gerekiyor mu? Mesela seni çok özleyecek miyim? Uzaktan telefon seks yapmamız gerekecek mi?"

"İstersen telefon seksini sana reddetmeyeceğim, ama bizim programımız diğer spor takımlarınıninki gibi değil çünkü haftada sadece bir maç oynuyoruz."

"Yani buralarda sık sık bulunuyorsunuz?"

"Genellikle evet. Deplasman maçıysa genellikle sadece Cumartesi ve

Pazar günleri uzakta oluyorum, ama Pazar gecesi geç saatlerde eve dönüyorum. Hafta içi antrenmanlar, maç değerlendirmeleri ve tedaviyle geçiyor, ama yine de şu anki gibi akşamları sizi görebileceğim.”

“Ah.” Doğrulup bana baktı. “Senin için cehennem gibi bir yolculuk başlayacağını neden düşündüm ki?”

"Emin değilim, ama benden bu kadar kolay kurtulamazsınız."

“Asla yapmam. Flamingolar için bulaşıkları yıkamanı istiyorum.”

“İlginç,” diyorum. “Belki de o sorumluluktan vazgeçip, Flock and Tackle gibi medya işlerine ve hayvanat bahçesini öven fotoğraflar çekmeye daha çok odaklanmalıyım.”

“Hayır, yapamazsın. Sezon başladı diye sorumluluklarından kaçamazsın.”

"Bulaşık yıkamaktan bıktım artık, Baker."

"Evet, ama seni bir keresinde sergiye götürdüğümde flamingolara yaklaşmak istemedin."

"Çünkü küçük, parlak gözleri bana tuhaf tuhaf bakıyordu."

“Aman Tanrım.” Kahkahayla güldü. “Çok saçmasın.”

"Hayır, temkinliyim."

"Gerçekten bir flamingonun sana zarar verebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet, ben de bu riski almak istemiyorum."

Üzerimde kahkahalarla titriyor. "Pekala, senin için güzel bir poz bulacağım ve flamingolarla fotoğraf çekeceğim... aranızda bir şey koyarak."

"Neyi en iyisi olarak görüyorsan o olsun." Başının tepesinden öpüyorum.

"Sahadaki dev adamlardan korkmadığımı bilmenizi istiyorum."

"Çünkü sen benden daha cesursun."

“Elbette.” Bir an göğsüme sokuldu. “Sezon boyunca uzun süre seyahat etmen konusunda endişelenmeme gerek yok. Maçlara gidebiliyorum ve tişörtümün arkasında senin adını taşıyabiliyorum... Peki ya maç sonrası aktiviteler?”

"Peki ya onlar?" diye soruyorum.

“Maç sonrası ne tür aktiviteler var? Örneğin, sizinle eve gitmem zorunlu mu?”

"Evet, bu sözleşmenin bir parçası."

"Hangi sözleşme?" diye soruyor.

"PR ilişkisi içinde olmak için imzaladığınız sözleşmede, ilişkimiz gerçek

olursa, özellikle maçlardan sonra benimle eve gelmeniz gerektiğine dair ince ayrıntılar vardı."

"Küçük yazılar, değil mi?"

"Evet, bu yüzden her zaman okumalısınız."

"Biliyorsun, rahat olduğunda çok daha sakın oluyorsun."

"Herkes öyle değil mi?"

"Olabilir." Boynumu tekrar öpüyor. "Seni böyle seviyorum. Senin o hırçın tarafını da seviyorum, ama sesini duymayı da seviyorum ve rahat olduğunda daha çok konuşuyorsun."

"Sesimi beğendin mi?"

"Aman Tanrım, evet. Çok akıcı. Bazen karanlık, çoğu zaman sert. Ağzını ilk açtığında flamingolar hakkında kötü şeyler söylediğini hatırlıyorum, 'Bu kaba bir davranış,' diye düşünmüştüm ama aynı zamanda 'Seksi bir sesi var,' diye de düşünmüştüm."

"Sanırım bana daha önce hiç böyle bir şey söylenmedi."

"Eğer bu futbol işi yolunda gitmezse—"

"İşler yolunda gidiyor gibi görünüyor."

"Ama eğer olmazsa... belki de insanları uyutmaya yardımcı olduğunuz gece uygulamalarından birinde veya daha iyisi, müstehcen şeyler söyleyip insanları tahrik ettiğiniz erotik uygulamalardan birinde rol alabilirsiniz."

"Böyle bir şeyden nasıl haberdar oldunuz?"

"Elbette, sosyal medya," derken gözlerini devirdiğini adeta hissedebiliyorum.

"Hı hı." Elimle sırtını okşamaya devam ediyorum. "Acaba kirli işlerden mi hoşlanıyorsun, ben mi bilmiyorum?"

"Demek istediğim, pek bir şey bilmiyorum, bunu senin önünde söylemek utanç verici, çünkü sen beni neredeyse baş aşağı tutarak bana sertçe girdin, ama her şeye açığım."

"Hey," diye usulca söylüyorum. "Benim yanımda asla utanmana gerek yok, tamam mı?"

"Biliyorum, ama bazen kendimi tutamıyorum." Doğrulup gözlerimin içine baktı. "Dün gece sana oral seks yaptığımı hatırlıyor musun?"

Ağzımdan akan tükürük neredeyse boğazıma kaçacaktı, çünkü bu nereden çıktı? "Şey, evet, unutması zor."

"Doğru mu yapıyordum? Her zaman yeterince yapmadığımdan endişeleniyorum."

"Maple, fazlasıyla yaptın. Aslında bunu dile getirmene üzülüyorum

Çünkü ağızının penisimin üzerinde olduğunu düşünmek bile beni tahrik edecek."

"Okyanusta bir teknede yüzerken sert olmak istemiyor musun?"

"Tercihen hayır."

"Bize bir yatak odası gösterdiler, biliyorsunuz..."

"Bunu aklından bile geçirme," diyorum.

"Gerçekten mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Böyle bir fırsatı değerlendirecek biri olacağınızı kesinlikle düşünmüştüm."

"Seninle olmaz," diye cevap veriyorum. "Belki rastgele biriyle, sadece zevk almak için, ama sen daha kutsalsın ve seninle birlikte olup da yataın personelinin senin inlemelerini dinlemesini istemem. Bu benim kulaklarım için."

"Ah. Bu...çok hoş."

"Bu tamamen doğru. Sen benimsin. İnemelerin benim. Bu beden benim. Bu dudaklar benim. Seninle ilgili her şey benim ve senden tek bir zerreyi bile paylaşmayı düşünmüyorum. Okyanusta kısa bir seks için bile."

"şey." Yaklaştı ve dudaklarımdan hafifçe öptü. "Garip bir şekilde, bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey olabilir."

"Bir gün bana resim yapmayı öğretecek misin?" diye soruyor Maple, Golden Gate Köprüsü'nün altından geçerken kıyıya doğru yol alırken. Köprü devasa, aklımın alabileceği bir mühendislik harikası değil.

"Ne resmetmek istersiniz?"

"Sence ne resmetmek istiyorum?"

Kıkırdıyorum. "Bir flamingo."

"Nereden bildin?"

"şanslı bir tahmin." Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Peki, şöyle yapalım mı? Çıplak resim gecesi yapalım."

"Eğer ıplak olursak, aslında hiçbir şey başaramayız."

"Doğru değil. Yapabileceğimiz birçok şey olduğunu biliyorum."

"Graydon."

"Ne?"

Doğrulup gözlerimin içine baktı. "Biliyorsun, eğer çıplak olursak, olacak tek şey senin benim üzerimde olman olur."

“Bu tamamen doğru değil. Bazen senin üstümde olmanı da tercih ediyorum.”

Gözlerini devirdi ve sonra tekrar göğsüme sokuldu. "Şöyle bir uzlaşmaya varalım: Sen bana ders verirken geçen her beş dakikada bir, üzerimdeki bir kıyafeti çıkaracağım."

“Üzerinize kaç parça kıyafet giymeyi planlıyorsunuz? Sadece bir havlu mu? O zaman ben de varım.”

"Aman Tanrım, Graydon, ciddi, neden bu kadar... azgınsın?"

"Cinsel istek duymuyorum, sadece sana takıntılıyım." Parmaklarımı sırtında gezdirirken, sözlerimi içime sindiriyorum.

Çünkü evet, oldukça takıntılıyım ve sanki hiç beklemediğim bir anda oldu.

Belki de durum böyle değil. Bu hisler birikiyordu ve ben onları görmezden geliyordum. Ama şimdi onları kabul ettiğime göre, artık tamamen bu işin içindeyim.

Başının tepesini tekrar öpüyorum. "Takıntı bu kadar kötü bir şey mi?"

"Hayır," diyor usulca. "Benim de takıntılı olmamda bir sakınca olmadığı sürece sorun yok. Çok muhtaç görünmek istemiyorum."

"Kucağım olmayan bir sandalyeye oturduğun için çıkardığım öfke nöbetini duydu mu?"

Gülerek, "Öfke nöbeti geçirmediğini söylemiştin," dedi.

"Daha kötü de olabilirdi. Ne kadar sinirlenebileceğimin farkında olduğunuzdan emin değilim."

"Görmeyi çok istediğim bir şey."

"Yine de sandalye fırlatmamı engelledin."

“Burada yer dar ve sandalye fırlatmak asla güvenli değil. Ama kimsenin zarar göremeyeceği açık bir alanda olsaydık ve siz de ayağınızı yere vurup hoşnutsuzlukla homurdanmaya başlasaydınız, işte o zaman bunu kesinlikle görmek isterdim.”

"Neden benim rahatsızlığımdan zevk aldığınızı hissediyorum?"

"Bilmiyorum. Sen koca, huysuz bir adamsın, o yüzden çocuk gibi davranmanı görmek biraz komik."

Yan tarafını gıdıkladım, bu da onun gülmesine neden oldu. "Nerede düşündüğünü anladım, Baker."

"Hey, gıdıklama." Üzerimde kıvranıyor.

"Gıdıklanıyor musun?"

"Evet, ve eğer kasıklarınıza diz darbesi yemek istemiyorsanız, beni

gıdıklamaktan kaçınmanızı tavsiye ederim."

"Ouch. Not aldım."

Limana yanaşıyoruz, tekne yavaşlıyor ve denizdeki zamanımız sona eriyor.

"Üzgünüm. Ayrılmak istemiyorum."

"Onlardan tekrar dışarı çıkmalarını istememi mi istiyorsun? İsteyebilirim."

Başını salladı. "Hayır, geri dönmemiz gerektiğini biliyorum. Sadece burada çok rahatım."

"Ben de."

"Bu harika bir randevuydu. Teşekkür ederim, Graydon. Beni şımarttın. Daha önce hiç böyle bir randevuya çıkmamıştım."

"O halde belli ki doğru insanlarla birlikte olmamışsın."

"Bunu anladım," diyor usulca. Birkaç saniye süren sessizliğin ardından, "Artık pazar günleri oyun oynayacağına göre, anneni ne zaman ziyaret edeceksin?" diye soruyor. Bir an duraklıyor ve sonra, "Eğer bu çok kişisel bir soruysa, gerçekten özür dilerim," diyor.

"Artık sana karşı tamamen açık bir kitabım," diyorum. "Özür dilemene gerek yok."

"Seni asla fazla zorlamak istemiyorum."

"Yapamazsın," diyorum. "Ve ben onu Pazartesi günleri ziyaret edeceğim."

"Şey, eğer bir gün bana ihtiyacın olursa, sen ziyarete gelirken arabada bekleyebilirim ve sonrasında elini tutabilirim. Bana haber vermen yeterli. Bunu yalnız başına yaşamak zorunda kalmana çok üzülüyorum."

Göğsümde nefesimin sıkıştığını hissediyorum çünkü... kahretsin, daha önce hiç kimse benimle birlikte gitmemişti. Annem ilk kez bakım evine yatırıldığında bile. Bakıcım beni bırakırdı ve ben tek başıma girerdim, bu yüzden bu... bu farklı. Onun orada olmasını istiyor muyum? Annem beni tanımadığında içime çöken yıkımı görmesini istiyor muyum?

"Özür dilerim, neden öyle dediğimi bilmiyorum. Cevap vermek zorunda hissetme," diyor ben cevap vermeden. Doğrulup gözlerimin içine bakıyor. "Ben sadece... yardım etmeyi seviyorum ve—"

Çenesini avuçlarımla arasına alırken baş parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Özür dileme."

"Ama ben haddimi aştım."

"Hayır, yapmadın." Başımı salladım. "Sadece şaşırdım o kadar. Daha

önce hiç kimse beni ziyaret etmemişti.”

"Kimse mi?" diye soruyor, şimdi kucağıma otururken, ellerim beline inip onu yerinde tutuyorum. "Baban bile mi?"

“Özellikle de babam değil. Tesisin nasıl bir yer olduğunun farkında bile olduğundan emin değilim.”

"Bu korkunç."

"Ama o işte, berbat bir insan."

"Böyle bir durumla karşı karşıya kaldığınız için üzgünüm. Çok daha iyisini hak ediyorsunuz."

“Belki de bu yüzden buradasın,” diyorum gözlerinin içine bakarak. “Belki de evren, tüm çirkinlikleri telafi etmek için hayatıma güzel birini bahşetmeye karar verdi.”

Yüz ifadesi yumuşadı. "Şey, bana ihtiyacınız olduğu sürece, istediğiniz sürece buradayım."

“Bu çok uzun zaman alacak. Doymak bilmeden yiyorum. Sanırım bir daha asla doymayacağım.”

“Güzel.” Öne eğilip beni öptü, dudaklarımız birkaç saniye birbirine değdikten sonra geri çekildi. “Bundan sonra senin dairene mi gideceğiz?”

"Sence ne oluyor?"

Gülerek, "Sanırım bu teknenin çok daha çabuk yanaşmasını diliyorsunuz," dedi.

"Ben de aynen bunu düşünüyorum."

BÖLÜM 36

GRAYDON

Maple tam yanımda, bana sokulmuş oturuyor. Kolum onun etrafına sarılı, diğer elimle de direksiyonu sıkıca tutuyorum. Arka planda Alex Warren çalışıyor ve köşeyi dönüp sokağıma girmek üzereyiz.

Tekneden indikten sonra Maple'ın dengesini sağlaması biraz zaman aldı, ama sonra personele teşekkür ettik ve onu kamyonetimin arkasına götürdüm, bagaj kapağını indirdim ve bacaklarını vücudum için yeterince araladım. Bana sarıldı ve öpüştük. Bunun riskli olduğunu biliyordum çünkü bir otoparkın ortasındaydık ve herkes fotoğrafımızı çekebilirdi, ama umurumda değildi. Dudaklarının benimkine değmesine ihtiyacım vardı.

Onu tatmak istiyordum.

Ona bunun gecenin sadece başlangıcı olduğunu bildirmem gerekiyordu.

Ve şimdi daireme yaklaşırken, eli bacağımın üzerinde gezinirken, beklenti omurgamı tırmalıyor ve avucunun bacağıma değmesiyle bile pantolonumun içinde sertleşiyorum.

Acınası.

O benim.

Ben tam bir zavallıyım.

Kendimi ona teslim ettim, ona açıldım, gerçekte kim olduğumu görmesine izin verdim ve şimdi ona sıkıca tutunmak zorunda hissediyorum. Onu kucaklamalı, onu kendime ait kılmalıyım, çünkü ona hayatımı anlatarak, beni onun olarak kabul etmesine izin verdim.

"Biliyorsun, evime getirdiğim ilk kadınsın."

"Gerçekten mi?" diye soruyor.

Ona hızlıca bir bakış attım. "Evet. Onları buraya getirecek kadar kimseye güvenmedim."

Başparmağıyla bacağımı okşadı. "Şeref duydum."

"Çok bir şey değil ama—" Evimin merdivenlerinde oturan, eşofman giymiş ve kapüşonunu yüzünü gizleyerek çekmiş birini görünce kaşlarım çatıldı.

"Sorun ne?" diye soruyor.

Arabayı kısa araba yoluna park ediyorum ama rakam ortada durduğu için garaj kapısını henüz açmıyorum.

"Burada bekleyin."

Gitmeden önce elimi tutuyor.

"Kim bu?"

"Bilmiyorum ama ben çıkarken kapıları kilitleyin."

"Graydon, hayır. Silahlı olup olmadıklarını ya da uyuşturucu kullanıp kullanmadıklarını bilemezsin. Güvenli değil. En iyisi benim evime geri dön."

"Hayır, bu herifin kapımın önünde olmasını istemiyorum. Bununla başa çıkabilirim."

"Graydon—"

"Kapıları kilitleyin."

Elinden sıyrılıp kapıyı kapattım, endişeli ifadesi neredeyse beni durduracaktı ama bir pisliğin beni evimden korkutmasına izin vermeyeceğim. Bu eve bulaşmaması gerektiğini bilmesi gerekiyor.

"Hey," dedim, başları hızla bana doğru döndü. "Defolun buradan—"

"Eve geldin!" Kişinin kapüşonu indirildi ve OC'nin yüzü görüldü. "Dostum, senin eve döneceğini hiç düşünmemiştim."

OC'nin perişan halini görünce, adımlarımı durdurup bu yabancının suratına yumruklarımı savurdum.

"Bana 'dostum' diye seslenme, ayrıca burada ne işin var?"

"Sarılmaya ihtiyacım var."

Omuzlarım düştü, gerginlik iyice gevşedi ve "Şaka mı yapıyorsun?" dedim.

"Şey, yani... Graydon, zor bir gece geçiriyorum ve Bennett müsait değil. Takım arkadaşlarım beni tanımıyor. Eski takım arkadaşlarım Vancouver'da. Ailem de bana yakın değil. Tek arkadaşım sensin ve biraz ilgiye ihtiyacım var."

"Hayır," dedim gözlerimi devirerek ve kamyonete doğru geri döndüm, kapıyı açıp içeri girdim.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Maple.

"Evet, tam bir felaketti—"

Patlama.

OC, yolcu tarafındaki cama yapışarak kendini yere serer ve Maple, "Bekle!" diye bağırarak avaz avaz cıgılık atar.

"Aman Tanrım!"

Maple elini kalbine koyarak OC'ye bakıyor ve "Aman Tanrım, bu OC mi?" diyor. Camı indiriyor ama ben birkaç santim kala onu durduruyorum.

"Onun için camınızı indirmeyin."

OC yalvararak, "Maple, lütfen," dedi. "Özür dilerim, burada olduğunu bilmiyordum ve seni korkutmak istemedim. Çok acil yardıma ihtiyacım var ve bu konuda konuşabileceğim tek kişi Graydon."

Maple, empati duygusunu belli ederek, "Onun sizin yardımınıza ihtiyacı var," diyor.

"Onu dinle, Graydon. Yardımına ihtiyacım var."

Bu şerefsiz, benim yardımımın ne anlama geldiğini birazdan öğrenecek: sağlam bir kıcına tekme.

"Lütfen," diye yalvardı. Oysa ben kendimi acınası durumda sanıyordum. "Çok uzun sürmeyecek, sadece bazı şeyleri konuşmam gerekiyor."

Beş dakika bile olsa umurunda değil. Eve girdiğim anda, Maple'ı bulabildiğim her türlü yüzeye sürtme planlarım var ve bir izleyici kitlesi olması söz konusu bile değil.

"Elbette senin için biraz zaman ayırabiliriz," diyor Maple, OC'nin aptalca yüz ifadesini aydınlatarak. "Ayrıramaz mıyız, Graydon?"

"HAYIR."

Maple, "Graydon," diye azarladı. "Kaba olma."

"Asıl kaba olan o. Davetsiz geldi, gelmeden önce mesajla yardıma ihtiyacı olduğuna dair hiçbir işaret vermedi ve bizim için olan planlarımızı mahvediyor."

"Oof, seks yapmayı mı planlıyordunuz?" diye soruyor OC.

"Sakın öyle ifade etme."

"Kimsenin kalbini kırmak istemem."

"Sorun değil," diyor Maple. "Size yardımcı olmaktan çok mutluyuz. Graydon kamyonunu park edecek, sonra oturup sohbet edebiliriz."

OC, "Teşekkür ederim," diyor ve ardından Maple camı kapatıp bana doğru dönüyor.

"İçini dökmesine izin verelim, sonra biz de gecemizi geçirelim."

"Onu benim tanıdığım gibi tanıımıyorsunuz. Bu kolay olmayacak. Neden önümüzdeki hafta onunla konuşamıyorum?"

"Gelecek hafta mı? Graydon, gerçekten bu kadar kalpsiz misin?"

"Hayır, gerçekten çok azgınlım."

Bu, yüzünde bir gülümsemeye neden olur. "Tamam, ama sana söz

veriyorum, o gittiği an tamamen seninim ve bana istediğini yapabilirsin."

"Ne istersem?" Kaşımı kaldırıyorum.

"Ben seninim."

"Ya hayır dersem?"

"O zaman onu evime götürürüm, orada sohbet edebiliriz."

İçimde öfke alev alev yanıyor. "Asla!"

Kıkırdıyor. "Öyleyse herkes için işi kolaylaştır ve bir an önce bitir. Sonra da gecenin geri kalanını beni orgazma ulaştırmakla geçir."

Dudaklarımı ıslattım. O gittikten sonra neler olacağı düşüncesi, o aptal kamyonu vites takmama, garaj kapımı açmama ve dar alana park etmeme yardımcı oldu. OC garajda bizimle buluştu ve birlikte evime çıktık.

Maple'ın evimi ilk kez böyle görmesini hayal etmemiştim; arkamızdan kapüşonunu takmış, surat asan bir genç yürüyordu.

OC, "Güzel bir yeri yok mu?" diye soruyor.

Maple etrafına bakındı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve başını salladı. "Evet, öyle ve onun kokusunu taşıyor."

OC başını kaldırıp havayı kokladı. "Biliyor musun, onun kendine özgü kokusunu tanıyacak kadar sık koklamıyorum ama eğer kokusu buysa, çok şanslı bir kızsın."

"Bana anlatmak için buraya geldiğin o saçma sapan şeylere artık geçebilir miyiz?" Koltuğa yığılıp kolumu arkasına yasladım, gözlerim Maple'a ve giydiği şortlara takılınca sinirlerim kabardı.

OC, sandalyelerimden birine karşıma otururken, "Gerçekten şefkatinizi hissedebiliyorum. Bunu kolaylaştırdığınız için teşekkürler, dostum," diyor.

Şaşırdım, buraya gelip göğsüme sokulmadı.

Ondan her şeyi beklerim.

"Size biraz alan bırakacağım," diyor Maple.

"Hayır, kal," diye sesleniyor OC. "Sen de yardımcı olabilirsin belki."

"Emin misin?"

"Öyle," diyorum ve sonra kucağıma vuruyorum.

Gözlerini devirdi ve yanıma oturdu, bu da benim onaylamaz bir şekilde homurdanmama neden oldu.

"Arkadaşının önünde kucağına oturmayacağım."

"Birincisi, o benim arkadaşım değil—"

OC elini kalbine götürerek, "Bu acıtıyor," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

"İkincisi, yanımızda kimin olduğu umurumda değil, seni kucağımda

istiyorum."

OC, "Şimdi, şimdi, talepte bulunmak sizi hiçbir yere götürmez, tıpkı Canavar gibi," diyor.

"Bu canavar kim lan?"

"Güzel ve Çirkin'den mi?" OC gözlerini devirdi. "Hadi ama, adamım, hiçbir şeye dikkat etmiyor musun? O hırçın canavar Belle'i kendi isteğine boyun eğdirmeye çalıştı ama Belle yerinden kıpırdamadı. Ancak canavar ona iyi davranmaya başlayınca Belle boyun eğmeye başladı."

"İsa... Mesih." Elimle yüzümü kapatıyorum, evrene bunun sona ermesi için yalvarıyorum.

Maple avucunu bacağımın üzerinde gezdirip bana doğru yaslanıyor, bu da geçici olarak sinirimi biraz olsun yatıştırıyor. Ben de kolumu onun etrafına dolayıp elimi yan tarafına koyuyorum, o da bacaklarını kanepeye doğru kıvrıyor.

"OC, bizi rahatsız eden şeyi bize neden anlatmıyorsun?"

Kollarını kolçaklara yaslayıp bacaklarını açarak, dramatik bir şekilde sandalyesine geriye doğru yaslandı. "Bu Grace."

Maple, "Grace kim?" diye soruyor.

"Hoşlandığı kız," diye yanıtlıyorum.

OC, sanki az önce kafasını okşayıp ona iyi bir çocuk olduğunu söylemişim gibi, "Hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"O kahvehanede ondan bahsederken yaptığın şeyi asla unutmayacağım."

Keklerin dilimle yalanması... Bu his asla aklımdan çıkmayacak.

İçimde yer etmiş, keşke silebilsem dediğim bir anı.

Maple, "Grace'e ne oldu?" diye soruyor.

"Uzun lafın kısası. Bir zamanlar birlikteydik, hayatımın aşkı olduğunu düşünüyordum, sonra yollarımız ayrıldı – benim hatam, detaylara girmeye gerek yok – ve ben de onun çalıştığı Agitators grubuna transfer edildim. Yıldızların hizalandığını ve eskiden sahip olduğumuz şeyi yeniden canlandırabileceğimizi düşünüyordum, ama sonra ben buraya gönderildim, o ise Vancouver'da kaldı. İlişkimizi düzeltme şansım hiç olmadı, bu yüzden ona ne kadar değer verdiğimi gösterebileceğim bir senaryo kurmaya başladım, ancak şimdi başka biriyle birlikte olduğunu öğrendim."

"Aman Tanrım, çok özür dilerim."

"Kahvehanede söylediklerinizden ne farkı var?"

"Kız arkadaşınla sohbet ediyordum," diyor ve Maple'ı benim kız

arkadaşım diye çağırmasına minnettarım. Belki de bu yüzden ona biraz anlayış göstermeliyim.

"Peki, şimdi ne oldu?" diye soruyor Maple.

OC acı dolu bir iç çekişle, "Oğlum Posey az önce aradı. Grace nişanlanmış," dedi.

Kahretsin.

Yanımda duran Maple, sanki bir pembe diziden bir olay örgüsünü izliyormuş gibi hafifçe nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım, bu... bu korkunç."

"Biliyorum." Kollarını havaya kaldırdı. "Gerçekten çok berbat, çünkü bununla ne yapacağım ben?"

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyorum.

OC, "Ne?" diye soruyor. "'Hiçbir şey' derken ne demek istiyorsun? Hepimizin şokta olduğunu ve nefesimizi tutup nişanlandığı gerçeğiyle yüzleşmemiz gerektiğini biliyorum, ama bu hemen havlu atmamız gerektiği anlamına gelmiyor."

"OC," dedim, sesime hafif bir yumuşaklık katarak. "Nişanlıysa, bu evet dediği anlamına gelir ve evet demesinin tek yolu bu kişiye aşık olmasıdır. Ve eğer aşıkta, bu gerçekten ciddi bir ilişki demektir. Onun hayatına geri dönüp gerçekliğini bulandıran kişi olmak istiyor musun gerçekten?"

Maple'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, eli bacağımı ısıtıyor.

Evet, çoğu zaman bir pislik gibiyim, ama bazen tamamen ve bütünüyle bir pislik olmadığım, sağlam tavsiyeler verebildiğim ve seni umursayabildiğim anlar da oluyor. Bu kısa bir süre ve bu fırsat sık sık tükeniyor, ama Maple'ın enerjisini bana aktardığı bir anda beni yakaladı.

Şanslıymış.

OC, moralsiz bir şekilde, "O kişi olmak istemiyorum," diyor. "Lanet olsun, gerçekten her şeyin bittiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Ama ya... ya hâlâ bana karşı hisleri varsa ve bunun farkında değilse?" diye soruyor OC, göğsünde bir umut kırıntısı beliriyor. "Ya bu adama sadece benim ne hissettiğimi bilmediği için evet diyorsa? Ona ne hissettiğimi öğrenme şansı vermem gerekmez mi, böylece bilinçli bir karar verebilir?"

"Haklısın," diyor Maple. "Ama şunu sorayım: Onunla birlikteyken aranızda bir gerginlik var mıydı? Sorunları çözmek istediği gibi miydi? Ortam nasıldı?"

Kızımın detayları nasıl titizlikle hallettiğine bakın.

Başını çevirip alt dudaklarını dişleriyle hafifçe ısırıyor. "Ortam pek iyi değildi."

"Öyleyse cevabınız bu olmalı," diyorum.

"Ama ona kur yapma şansım hiç olmadı. Tıpkı sana yardım ettiğim gibi, diğer aptalların kız arkadaş sorunlarına yardım ettim ve şimdi bana bak, yalnız, üzgün ve kalbi kırık haldeyim."

"Ah, sana yardım etmiş," diyor Maple, eğilip yanağını öperken.

"Çok fazla," diyor OC. "Mesela ikinizin orada öylece sarılıp oturmanızın, beni kıskandırmanızın sebebi benim."

"Abartma sakın," diyorum. Elbette o da yardım etti, ama bu işte benim de çok payım vardı, çok teşekkür ederim.

OC sadece omuz silkerek, "Neyse, sence de benim ne hissettiğimi öğrenmeyi hak etmiyor mu?" dedi.

"Hayır," diye yanıtlıyorum. "O mutluluğu hak ediyor ve onu buldu."

"Evet, Rachel gibi davranma."

"Ne?" diye soruyor OC.

"Rachel," diyor Maple tekrar. "Friends dizisindeki Rachel Green. Ross'a karşı hisleri var ve evlenmeden önce ona nasıl hissettiğini söylemek için Londra'ya gidiyor, ama bu onun kafasını karıştırıyor ve Ross da nikah masasında yanlış ismi söylüyor."

"Çünkü Ross en iyi ihtimalle dengesiz." OC daha dik oturuyor. "Bir zamanlar evcil hayvan olarak maymun beslemiş biri toplumda nasıl düzgün işlev görebilir ki? Kafasında bir sorun var."

"Ross, o diziye bir arada tutan yapıştırıcı görevi görüyor."

"Saçmalık!" diye bağıyor OC. "Bu Chandler ve herkes bunu biliyor."

"Chandler en kolay cevap."

OC, "Asıl kolay olan sensin," diye karşılık veriyor.

"Hey," diye çıkıştım ona. "Sakın benim kız arkadaşıma 'kolay kız' deme."

OC yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, bu... bu ağzımdan birden çıktı. Özür dilerim. Şu an biraz stresliyim, bu yüzden söyleyebileceğim aptalca şeyler için beni affedin."

"Sorun yok," diyor Maple, oysa ben ona bunun sorunlu olduğunu söylemek istiyorum. "Şimdi asıl konuya dönelim. Bunun duymak istediğin şey olmadığını biliyorum, ama bence onu bırakman gerekiyor."

Derin bir iç çekerek, "Bunu söyleyeceğini nereden biliyordum ki?" dedi.

“Çünkü doğru olanı biliyorsunuz ve yapmanız gereken de bu. Eğer mutluysa, bırakın mutlu olsun. Hayatını yaşasın. Onun için işleri zorlaştırmayın.”

OC elini saçlarının arasından geçirip kapüşonunu geriye itti.

"Kahretsin," diyor ve her zaman takındığı o küstah ama bir o kadar da şapşal tavrın, hayatının böyle olacağının farkına vardığı, ham ve savunmasız bir anında kaybolduğunu görebiliyorum.

Lütufsuz bir hayat.

Ve ne kadar sinirimi bozsa da, kendimi kötü hissediyorum çünkü şu anda Maple'a çok bağılıyım. OC ve Grace'in sahip olduğu türden bir geçmişimiz yok elbette, ama eğer şu anda çekip gitseydi, gerçekten çok üzülürdüm.

Onu düşünmeyi bir türlü bırakamazdım.

Ve içten içe biliyorum ki, eğer nişanlanan o olsaydı, muhtemelen benim de söyleyecek bir şeylerim olurdu. Ve onu kendi hayatını yaşamaya bırakmazdım.

Öte yandan, ben genellikle ahlaki açıdan doğru kararlar veren kesimden biri değilim.

Maple, yüzünde derin bir şefkat ifadesiyle, "Üzgünüm, OC," diyor. "İstersen bir süre bizimle takılabilirsin."

Şey... ne?

"Gerçekten mi?" diye soruyor. "Bu benim için çok şey ifade ederdi."

Ben daha itiraz edemedi sandalyeden kalktı, kanepeye kadar gitmesi gereken iki adımı attı ve oturup televizyon kumandasını da yanına alarak televizyonu açtı.

“Aa, Güzel Kadın, bu filme bayılıyorum.”

Yastıklarından birini alıp göğsüne bastırıyor ve ben yavaşça dönüp Maple'ın gözlerine bakarken televizyona dalgın dalgın bakıyor.

Bana özür diler gibi bir ifadeyle bakıyor ve hoşnutsuzluğumu hissedebildiğini biliyorum.

Çünkü evime dönerken aklımdan geçen son şey buydu.

Kanepede uzanıp Pretty Woman izleyerek bu akşamı bitirmek, planladığım gibi değildi.

Maple, kanepenin üzerine yayılmış, ağzı açık, yastığımı sanki kendi küçük

kaşıyılmış gibi sıkıca kavramış ve Maple'ın ısrarıyla üzerine örttüğüm battaniyeyle örtülü OC'ye bakarken, "Uyurken çok tatlı oluyor," diye fısıldadı.

"Aradığım sıfat bu değildi," diyorum, çoktan boxer şortumu giymiş, yatağa girmeye hazır halde. O herif uykuya dalmaya başlayınca ben de hazırlandım.

Maple da çantasını odama getirdiğimde aynı şeyi yaptı.

Saat çok geç olduğu için eve gitmesi gerekip gerekmediğini sordu, ben de kesinlikle hayır dedim.

Her şeyden önce, en azından onu kollarımda uyutacaktım.

Şirin pembe bir şort ve gardırobunda mutlaka bulunan flamingo desenli bir tişört giydi. Sıkıca bağladığı at kuyruğunu çözüp daha dağınık bir topuz yaptı. Yüzü yeni yıkanmış ve o kadar güzel görünüyor ki, planladığım gibi onu oturma odamın ortasında soymamak için kendimi çok zor tutmam gerekecek.

Maple göğsüme hafifçe vurdu. "Çok huysuzsun."

Kanepemde oturan aşık aptala işaret ederek, "Acaba neden?" diye sordum.

"Ona yardım etmeniz ve zor zamanlarında kalacak yer teklif etmeniz çok güzeldi. İşte bu iyi bir arkadaş olmanın göstergesi."

"Biz arkadaş değiliz."

"Bilmiyorum." Elimi kendi eline alıyor. "Öyle olabilirsin gibi geliyor."

"İnanın bana, onun gibi biriyle asla arkadaş olmazdım. Çok... sinir bozucu."

O kıkırdadı ve ben onu yukarı, odama sürükledim; saatin gece yarısını geçtiğini fark ettim. Bizim için planladığım her şey tamamen mahvoldu.

Evet, araya girdiğin için teşekkürler dostum...

Odamıza vardığımızda Maple banyoya doğru koştu, ben de yatağa gidip üzerimi örttüm. Telefonlarımız zaten prize takılıydı, bu yüzden komodinin lambasını açıp diğerlerini söndürdüm ve odayı yumuşak bir ışıkla aydınlattım. Yatağa uzanıp bir elimi başımın arkasına koyarak Maple'ı beklemeye başladım. İçimde bir sinirlilik hissi belirdi ama bunu bastırmaya çalıştım çünkü en son istediğim şey Maple'ın bunu görmesiydi.

Banyo ışığı söner ve kapı açılır. Gözlerim kapı çerçevesindeki silüete takılır, tam o sırada kadın bir adım daha ileri atar ve Maple'ı üzerinde sadece siyah, şeffaf bir sütyen ve ona uygun bir tanga ile gösterir.

İsa.

Kahretsin.

Toz pembe renkteki meme uçları kumaşın altından belirgin bir şekilde görünüyordu, gözümden hiçbir şey saklanmıyordu; tanga külotunun ipleri ise kalçalarının üzerinde inanılmaz derecede yukarıya doğru uzanıyordu.

O öne doğru hareket edip yatağa tırmanırken ve bana doğru emeklemeye başlarken dudaklarımı ıslattım.

Anında sertleşiyorum.

İşte hepsi bu, o... iç çamaşırlarıyla, bana doğru geliyor.

"Kahretsin," diye fısıldadım, o da vücuduma tırmanıp kucağıma oturdu ve kendini aşağıya doğru indirdi.

"Mmm...çok sertsin."

"Elbette ki çok sertleştim," diyorum, sesim boğuk bir şekilde onu süzerek. "Tanrım, çok güzelsin." Ellerimi yanlarından yukarı, sutyenine doğru kaydırıyorum ve başparmaklarımla şeffaf kumaşın üzerinde geziniyorum.

"Bütün gece bunu mu giydin?"

Hayır, yatmadan önce kıyafetlerimi değiştirdim.

"Yani o herif benim koltuğumda uyuyakalırken sen burada mı oturuyordun?"

"Ona biraz rahat bırak," diyor usulca, ellerini göğsümde gezdirirken. "Aşk acısı çekiyor ve çok üzgün."

"Senden başka hiçbir şey umurumda değil, tam burada, kollarımda, bunu giymiş haldesin." Gözlerimi etrafta gezdirdim, algıladıkça kalp atışlarım hızlandı.

Kalçalarının zarif kıvrımı.

Göğüs uçlarının sert çıkıntıları.

Teninde tüylerin diken diken olması.

Kahretsin, bu kadını çok istiyorum.

Ve bunu gözlerimden anlıyor olmalı çünkü kucağımdan kalkıp battaniyeleri aşağı itiyor. Boxer şortumu da tutup aşağı çekiyor, böylece penisim karnımın üzerinde uzuyor.

Gözleri gözlerimi buldu ve yavaşça vücudumda aşağı doğru ilerleyerek penisime ulaştı. Dudaklarını ıslattı, üzerime oturdu ve yavaşça penisinin merkezini üzerime indirdi.

"Aman Tanrım," diye homurdanıyorum, tam kalçaları vücudumun üzerinde dönmeye başlamadan önce.

"Tanrım, Graydon, senin penisini çok seviyorum. Ne kadar büyük

olduğunu, ne kadar hazır olduğunu seviyorum. Seni kullanmak istediğimde kontrolü ele almama izin vermeni seviyorum."

"Beni istediğin gibi kullan, güzelim," diyorum ellerim kalçalarına yerleşip hareketlerini yönlendirirken. "Beni nasıl istersen öyle becer. Ben seninim."

Gözleri benimkine takıldı ve öldürücü bir gülümsemeyle arkasını döndü, kalçaları şimdi bana dönüktü. Bana mükemmel bir görüş açısı sağlamak için biraz öne eğildi ve penisimi okşamaya başladı, uyarılması üzerimde hızla yayılıyor, iki mükemmel küresine bakarken beni çıldırtacak kadar sürtünme yaratıyordu.

Artık beni çok iyi tanıyor.

O benim lanet olası zayıf noktayı biliyor.

Odanın her yerine yankılanacak kadar sert bir şekilde poposuna vurdum. İnlemesini içine attı, dudaklarından sadece çok hafif bir ses çıkmasına izin verdi.

Bu yeterli değil.

"Sizin sözlerinizi duymak istiyorum."

"OC oturma odanızdayken olmaz."

"Onu siktir et."

"Hayır, seninle sevişmeyi tercih ederim," diyor omzunun üzerinden bakarak, yüzündeki ifade o kadar şeytani ki az önce ne hakkında tartıştığımızı unutuyorum ve onu tekrar poposuna vuruyorum.

Dişlerinin dudağını nasıl kavradığını izliyorum ve benim için hafif bir inilti çıkarıyor.

"Kahretsin. Yine harika."

Onu bir kez daha, bir kez daha ve bir kez daha poposuna vuruyorum... Her vuruşta temposu artıyor, ta ki ikimiz de nefes nefese kalana ve zevkim gittikçe artarken ne yapmam gerektiğini unutana kadar.

"Kahretsin, dur Maple. Ben... kahretsin, boşalacağım."

"Öyleyse gel," diyor ve üzerimden geçmeye devam ediyor. Sadece üç vuruş daha yetiyor ve erken boşalıyorum, tıpkı acemi biri gibi karnıma boşalıyorum.

"Kahretsin..." diye inledim, kendimden nefret ederek. "Lanet olsun, özür dilerim."

Arkasını dönüyor, karnımı incelerken dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

"Neyden özür diliyorsun?" diye soruyor, öne eğilip karnımdaki meniye

yalamaya başlarken. "Bana kalırsa tam da istediğimi yapıyorsun."
İsa...Mesih...

BÖLÜM 37

AKÇAAĞAÇ

Graydon'ın gözleri, karnını tek bir damlasını bile kaçırmadan yalayıp temizlediğimde donuklaştı. Buraya döndüğümüz andan itibaren ve OC'nin birdenbire ortaya çıkmasından beri tüm gece boyunca gerginliğini hissedebiliyordum. Bizim için planları olduğunu ve zaman geçtikçe daha da sinirlendiğini biliyordum, ama aklımın bir köşesinde tek düşündüğüm şey, sabah saat ikide bile bu adamdan bir parça istemeye devam edeceğimdi.

Saatın kaç olduğu umurumda değildi.

O benimkisiydi.

İşimi bitirdiğimde, tekrar yukarı kalkıp parmaklarımı karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum ve onu erken boşaltabilmiş olmaktan büyük keyif alıyorum. Yaptığım şey yüzünden kontrolünü kaybetmesi ve kendini tutamaması çok tahrik edici.

Çok güçlü.

Bana arzu edildiğimi hissettiriyor.

Aranan.

Gerekli.

"Sıra sende," diyor dudaklarını ıslatarak.

"Ya da yatabiliriz."

Yüz ifadesi donuklaştı.

"Asla olmayacak."

Beni sırt üstü çevirip, tek bir hızlı hareketle tanga iç çamaşırımı yırtıp kumaşı parçaladığında kıkırdıyorum.

"Bak, bunları beğendim."

"Sana koca bir iç çamaşırı dükkanı alırım, sırf her seferinde iç çamaşırlarını böyle yırtıp atabileyim diye."

Bacaklarımı aralıyor ve tahrik olmuş halimi izlerken bana gülümsüyor.

"Islakım," diyorum, sanki bunu göremiyormuş gibi.

"Evet, ve zaten boşaldığımı bilmek beni kahrediyor."

"Beğendim," diyorum, bu düşünceyle gözlerimde adeta ateş parlıyor.

“Eh, bu sadece bir kere olacak.” Ardından komodinin çekmecesine uzanıp basit bir vibratör çıkarıyor.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Buraya kadın getirmediğini sanıyordum."

“Hayır.”

"Öyleyse neden sizde o var?"

"Sence neden?" diye soruyor, gözlerinde şeytani bir parıltı var.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “Bunu...bunu kendi üzerinde kullanıyor musun?”

“Bazen.” Bacaklarımın arasına geri çekilip aleti çalıştırıyor ve titreşim sesi havayı dolduruyor. “Eğer çığlıklarınla OC'yi uyandırırırsan, istediğin tüm iç çamaşırlarını alırım sana.”

"Zaten öyle yapacağını tahmin ediyordum. Belki de onları asla yırtamazdın."

“Kesinlikle olmaz.” Titreşimli aleti göğsümün üzerinde ve pürüzlü meme uçlarımın üzerinden gezdiriyor. “Bu sütyen tehlikeli.”

“Hım? Nasıl yani?”

"Bu seni büyük belaya sokacak." Vibratörü karnıma doğru indirirken öne eğildi ve ince sütyenimin üzerinden meme ucumu ağzına alıp emmeye başladı.

Elim saçlarına doğru kayd, ona duyduğum özlemde sırtım gerildi. "Eğer bahsettiğin sorun buysa, o zaman ben de bunu istiyorum."

"Öyleyse uslu bir kız ol ve bacaklarını daha da aç benim için," diye fısıldadı, ağzını benimkine yaklaştırıp dilini dudaklarımın arasından geçirerek benimkine doğru soktu. İçimde yükselen ateşe dalarken, dilinin içimde dönmesine izin vererek inledim.

O benden uzaklaştığında, ağzını vücudumda, göğsümden, karnımdan geçirip tam da ona duyduğum özlemin olduğu yere kadar indirene kadar kendimi kaybolmuş hissediyorum.

Vibratörü kapatıp yavaşça içime sokarken yüzünde şeytani bir ifade beliriyor.

“Ah...bu...” Titreşimli aleti çalıştırıyor ve kalçam yataktan kalkıyor. “Kahretsin, Graydon.”

Başını eğmeden hemen önce dudaklarında muhteşem bir gülümseme beliriyor, iki parmağıyla bacaklarımı aralıyor ve dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

"Kahretsin," diye tısladım, elim hemen saçlarına gitti. "Kahretsin, Graydon."

Titreşimli aletin verdiği his ve dilinin hafifçe dokunuşu beni anında baş döndürüyor. Saniyeler içinde zevkim artmaya başlıyor, bacaklarım titriyor ve tüm sinir uçlarım vücudumun merkezine kadar geriliyor.

"Graydon...kahretsin." Sırtım yataktan kalkıyor, göğsüm hızla inip kalkıyor, klitorisimdeki zonklama o kadar şiddetli ki, sadece birkaç saniye daha dayanabileceğimi biliyorum.

Ve bunu hissetmiş olmalı çünkü geri çekiliyor ve vibratörü kapatıyor. Tam bacaklarımın arasına yerleşiyor, yaptığı şeyin şokunun kemiklerime kadar işlemesine izin veriyor, beni daha da kışkırtıyor ve yalvarmama neden oluyor.

"Yapma." Başımı sallıyorum, kolumu gözlerimin üzerine koyuyorum. "Bana işkence etme. Çok yaklaştım."

"Ne kadar yakın?"

"Utanç verici derecede yaklaştım... Lütfen," diye inliyorum. "Lütfen beni boşalt, Graydon." Vajinam zonkluyor, boşalmak için zonkluyor.

Vücudumda ufak tefek kasılmalar başlıyor ama ihtiyacım olanı vermiyorlar.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, ondan ihtiyacım olan baskıyı görmeden uçurumdan aşağı düşmeden önce son bir çaba olarak.

Neyse ki beni dinliyor, çünkü dudaklarıyla klitorisimi emerken vibratörü tekrar çalıştırıyor.

"Kahretsin!" diye bağırdım bedenim çözülürken ve orgazmım tam göğsüme saplanırken. Bedenim onun altında kıvranıyor, inlemelerim gittikçe yükseliyor ve bu inanılmaz zevkten başka hiçbir şeyin olmadığı uçuruma doğru sürükleniyorum.

Graydon üzerime yerleşene, vibratörü vajinama yerleştirip penisini içime sokana kadar ne olduğunu bile anlamadım.

"Aman Tanrım," diye inledim, doyunluktan dolayı. "Kahretsin, Graydon."

"İsa... Mesih," diye inliyor ve sertçe içime girip çıkmaya başlıyor, sadece onun dokunduğu G noktamı hedef alıyor.

Onun etrafında kasılmaya devam ediyorum, o da beni başka bir boşalmaya doğru sürüklüyor, mümkün olmadığını düşündüğüm bir anda beni daha da güçlendiriyor.

"Kahretsin, bu kaltak," diye fısıldadı eli sırtıma dolanırken ve beni yataktan kaldırdı. Beni yatak odasındaki duvara doğru çevirdi ve penisinin üzerinde beni o kadar hızlı bir şekilde yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı

ki, omuzlarına tutunmaktan ve bana hissettirdiği zevkten başka bir şey yapamadım.

"Çok büyüksün. Tanrım, beni doldur."

Homurdanarak ayaklarımı yere indiriyor, beni döndürüyor ve tekrar içime girmeden önce öne doğru eğiyor. Bacaklarımı açıyorum ve o da vibratörü alıp tekrar klitorisime bastırıyor.

Bana sadece bu yeterli.

"Kahretsin," diye bağıryorum bu gece ikinci kez boşalırken, onu o kadar sıkıyorum ki kalçama vuruyor ve sonra öyle yüksek sesle inliyor ki, eğildiğim yerden göğsünün titremesini hissedebiliyorum.

"Kahretsin!" diye bağıryor, içime boşaldığını hissediyorum... son damlasına kadar.

Sakinleşip bir an nefes aldıktan sonra, yavaşça geri çekilirken arkamda kasıldığını hissedebiliyorum.

"Aman Tanrım, Maple." Döndüğümde gözlerinde panik gördüm. "Prezervatif kullanmadım." Eli saçlarına gitti. "Kahretsin, özür dilerim."

"Sorun yok. Unutma, doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Yutkunup başını salladı. "Temizim, söz veriyorum. Az önce kontrol edildim."

"Sana güveniyorum," diyorum, elimi hızla atan kalbinin üzerine koyarak. "Sorun yok."

Elini sırtımdan kalçalarımın doğru kaydırırken, alnını alnıma dayadı ve beni duvara yasladı. "Özür dilerim, güzelim. Sadece, kahretsin, dilimde dağılmaya başladığında aklımı kaybettim."

Ona doğru gülümsedim ve yanağını avuçlarımın içine alıp başparmağımla ensesindeki tüyleri okşadım. "Özür dileme. Gerçekten hoşuma gitti."

"Biliyorum, ama daha dikkatli olmalıydım."

"Sorun yok, Graydon. Ciddi söylüyorum." Parmak uçlarımda yükselip göğsümü onun göğsüne bastırırken, ensesini kavrayıp onu çılgınca öpüyorum ve umursamadığımı ona belli ediyorum.

Ağzıma inleyerek beni kollarına aldı ve tekrar duvara yaslayıp, olduğum yerde sabitledi. "Daha önce hiç kimseyle bu kadar kontrolsüz hissetmemiştim." Burnu benimkine sürtündü. "Sanki sana doymak için çaresizim ve asla doyamıyorum. İçindeyken ve o seksi amın beni sıkıştırırken bile yetmiyor. Asla yetmeyecek."

Onu nazikçe öptüm. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

“Yani ben deli değilim? Bu şekilde hisseden tek kişi ben değilim, öyle mi?”

Başımı salladım. "Hayır. Şu an bile, iki orgazm yaşamış olmama rağmen, tatmin olmadım Graydon. Daha fazlasını istiyorum."

Derin bir iç çekiyor ve bana karşı tekrar sertleştiğini hissedebiliyorum...

"Kahretsin, ben de öyle düşünüyorum."

"Öyleyse beni al, Graydon. Bütün gece beni orgazma ulaştır."

Gözleri bir an gözlerimi aradı, sonra dudakları tekrar dudaklarıma değdi, öpüşleri beni umutsuzlukla yaraladı.

Tam istediğim gibi.

Tam istediğim gibi.

Graydon'ın alarmı çalıyor ve alarmı kapatmak için dönerken onaylamaz bir şekilde homurdanıyor.

“Kahretsin,” diye fısıldadı ve bana doğru dönerek beni büyük, sıcak göğsüne çekti. “Bu yataktan ayrılmak istemiyorum.”

"Ben de," diyorum ona sarılırken.

Sanırım sadece iki saat uyuduk.

Belki de bu bile iyimser bir değerlendirme.

Arada kısa molalar oldu ama onun da dediği gibi, sanki hiç doyamıyorduk. Ve şimdi bile, dün gece yaptığımız her şeyden dolayı her yerim ağrıyor olsa da, bu adamı hâlâ istiyorum.

Hâlâ onu istiyorum.

Eli göğsüme doğru kayıyor ve parmakları meme ucumla oynuyor.

"Hım, başlayamayacağın bir şeye kalkışma," diyorum tam o sırada aşağıdan yüksek bir gürültü geliyor.

Graydon doğrulup üzerime battaniyeyi örttü.

"Burada kal," diye emrediyor, koruma içgüdüğü devreye giriyor.

"Muhtemelen orijinal içeriktir," diyorum ve bu da onun biraz olsun rahatlamasına neden oluyor.

“Kahretsin, burada olduğunu unutmuşum.” Yatağından fırladı ve ben de onun güzel, sıkı kalçalarının banyoya doğru ilerleyişini izledim, kapıyı kapattı. Birkaç saniye sonra, dişlerini fırçalarken boxer şortu ve spor şortuyla dışarı çıktı.

Sabah seks hayalim suya düştü. Gerçi, OC uyanıkken Graydon'ın beni çığlık attırmak isteyeceğinden şüpheliyim. Dün gece bununla ilgili benimle dalga geçmesine rağmen, orgazm sesimi paylaşmak isteyen bir tip gibi görünmüyor.

Yataktan kalktım ve çıplak bir şekilde yatak odasından geçip, onun dolabına doğru ilerlerken gözlerinin üzerimde olduğunu hemen hissettim. Dolaptan asılı gömleklerinden birini aldım. Giydikten sonra diş fırçamı macunla doldurdum ve ona doğru dönüp tezgâha yaslandım. Tüm süre boyunca gözlerim onun üzerindeydi.

Benim sade gri tişörtümü ya da kendi sade gri tişörtünü inceliyor, gözleri benimle yapmak istediklerinin alev alev yandığını gösteriyor. Dişlerini fırçalamaya devam ederken bana doğru yürüyor ve tişörtün etek ucunu kaldırarak elini çıplak kalçama koyuyor. Üzerime eğiliyor, arkamdaki lavaboya tükürüyor, sonra diş fırçasını duruladıktan sonra yüzünü siliyor.

Ben de aynısını yapıp ona doğru döndüm.

Yüzünde kararsızlık ifadesiyle bana dik dik bakıyor, ayartma kapıda bekliyor.

"Sonra tekrar gelir misin?" Eli yukarı doğru kayarak göğsüme ulaştı ve nazikçe sıkarak meme ucumu çektişirdi.

"Yine mi pijama partisi istiyorsun?" Parmaklarımı şortunun bel kısmının hemen içine kaydırıyorum.

Çenesi kasılıyor.

"Evet, öyleyim."

"Az önce yaşadığımız gibi mi olurdu?"

"Evet, ama o ahmak kanepede uyumadan."

Kıkırdadım ve parmaklarımı biraz daha ileriye, kasık kemiğinin hemen üstüne doğru kaydırđım.

"İsa," diye fısıldıyor başparmağıyla meme ucumu okşarken, bu da beni çok ıslatıyor.

"Bilmiyorum, birilerinin izleyici olması hoş bir şey. Daha... yaramazca yapıyor, sence de öyle değil mi?" Elimle şortunun içine daha da derine inip büyüyen uzuvuna dokunuyorum.

Gözleri karardı, dudaklarını ıslattı, sonra tişörtümü yukarı çekip başımın üzerinden çıkardı ve beni aynaya doğru çevirdi. şortunu ve iç çamaşırını aşağı indirdikten sonra arkamda yerini aldı.

"Evet," diye fısıldadım, bacaklarımı aralayarak yansımamıza baktım. Yanaklarım kızarmıştı, elleri yanlarımı kavradıkça kasları gerilmişti.

"Bu penisi mi istiyorsun?"

"Evet, beni doldur, Graydon."

İnleyerek giriş yerime doğru pozisyon aldı. "İçine girdiğimde yansımda bana bak. Tamamen içine girdiğim anı görmek istiyorum."

Yavaşça içime girerken gözlerim ona takıldı, beni neredeyse acı verecek kadar gerdi ve son bir hamleyle beni sonuna kadar doldurdu, bu da şaşkınlıkla ağzımın açılmasına neden oldu.

"İşte bu, güzelim. Bana sikimi nasıl emdiğini göster."

"Bayılıyorrum," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Beni orgazma ulaştırdığın zamanları çok seviyorum."

"Mmm...aferin kızım," diyor tam da kalçama vurmadan önce.

"Aman Tanrım," diye inledim. Sözlerim istediğimden daha yüksek sesle çıktı ama sesimi kontrol edemiyordum.

Parmakları kalçalarımın saplanmış, gözleri aynada beni izlerken, önce yavaşça, sonra yavaş yavaş içime girip çıkıyor, zevki uzatıyor ve aramızda bir sıcaklık yaratıyor; o içeri girdiğinde kasten etrafını sıktığım an bu sıcaklık alevleniyor.

Gözleri parlıyor, ağzı aralanıyor ve aman Tanrım, sanırım hayatımda gördüğüm en seksi şey bu.

Göğsü sıkışıyor, kasları daha önce hiç görmediğim bir şekilde geriliyor ve tekrar içeri ittiğinde, bir kez daha sıkıyorum.

"Kahretsin," diye uzatarak söyledi ve durakladı, gözleri hâlâ üzerimdeydi, birkaç derin nefes aldı. "Beni yine erken boşalmaya zorlayacaksın."

"Güzel," diyorum, o bana girerken bir kez daha sıkıca sarılıyorum.

"Tanrım... kahretsin," diye homurdandı ve sonra gözleri kalçalarımın kaydı, adımları hızlandı, vücudu benimkine çarptı, tenlerin birbirine çarpma sesi banyoyu doldurdu.

Ama ben onu tüm süre boyunca izliyorum. Boynundaki kasların nasıl gerildiğini izliyorum.

Dişlerinin dudağının köşesine nasıl bastırıldığını izliyorum.

İçime girip çıkarken, adeta yontulmuş taşlara dönüşen karın kaslarının kasılmasını izliyorum.

"Aman Tanrım, güzelim, inanılmaz derecede çekicisin. Mükemmelsin."

Sesi kaba, sanki her an elinden kayıp gidecekmiş gibi.

"Kahretsin," diye inledi, ben de onu sıkıca kavradım, orgazmım

yükseliyor, sıklaşıyor ve tüm dikkatimi zevkimi yönlendiren o kutsal noktaya çekiyordu.

Ama gözlerimi kapatmıyorum. Bakışlarımı ondan ayırmıyorum çünkü onu izlemek istiyorum. Geldiğinde onu görmek istiyorum.

Daha hızlı pompalıyor.

Daha güçlü.

Aramızda ter birikiyor.

İnlemelerimiz birbirine karıştı.

Sürtünme giderek artarken, coşku hissi omurgamda sarmal şeklinde yükseliyor ve sonunda doruğa ulaşıyor...

"Kahrolası!" diye bağıyor içimde hareketsiz dururken.

Ve onun boşalırken, zevkin bedenini kasıp kavurduğu o anın görüntüsü, şimdiye kadar yaşadığım en seksi, en erotik şey.

Eli bacaklarımın arasına düşüyor ve klitorisime sürtünüyor, beni tatmin ediyor ve ben de boşalıyorum; nefesimi tutmaya çalışırken vücudum orgazmla titriyor.

Öne eğildi, dudakları kürek kemiklerime ve ardından boynumun arkasına değdi. "Senden asla yeterince doyamayacağım. Asla."

Yüzümü çevirip dudaklarımdan öpüyor, tam benden uzaklaşırken dik durmama yardım ediyor.

Sonraki birkaç dakika boyunca ikimizi de temizledi, benim şort ve onun gömleğini giydiğimden emin oldu, sonra beni aşağı kata götürdü ve orada OC'yi mutfakta, tezgahın üzerinde bir sürü pasta ve bardaklarda portakal suyuyla bulduk.

Neşeli bir gülümsemeyle, "Bu şimdiye kadarki en eğlenceli seks seansınız olmuş olabilir," diyor.

Aman Tanrım.

Bizi duydu.

Graydon yanımda gerildi ve beni kendine daha da yaklaştırdı. "Bir daha bu konuyu açarsan, yumruğumun yüzüne inmesine hazırlıklı ol."

OC hemen ellerini savunma amaçlı kaldırdı. "Özür dilerim, sadece... vay canına." Graydon'ı baştan aşağı süzdü. "Etkileyici, dostum."

"Çenenin kapat."

"Sorun yok," dedim, Graydon'ın OC'ye gerçekten yumruk atmadan önce onu sakinleştirmeye çalışarak, çünkü bunun olabileceğini görebiliyordum. "Haklısın Graydon. Çok etkileyicisin."

Gözleri gözlerime takıldı ve kaşlarındaki somurtkan ifade azaldı, eğilip

dudaklarımı hafifçe öptü.

OC boğazını temizleyerek, "Şey, hazırladığım sunuma iltifat etmek isteyen var mı? Köşe başındaki kafeden bir şeyler almak için erkenden kalktım, yanına biraz portakal suyu ve kahve de aldım. Düşünceli, değil mi?" dedi.

"Gerçekten iltifat mı bekliyorsun?" diye soruyor Graydon.

"Dostum, sana bir tane verdim."

Graydon hırçın bir şekilde, "Bana 'dostum' diye seslenme," dedi.

Kolundan çekştirerek, "Bu sunum çok etkileyici. Teşekkürler, OC," dedim.

Çikolatalı kruvasanı kaldırıp büyük bir ısırık alıyor. "Biliyorum, en besleyici şey değil ama kırık bir kalple başa çıkarken, tereyağlı, gevrek bir şeyle dolu olduğumda en iyi şekilde çalıştığımı fark ediyorum." Tabagı kaldırıyor. "Hamur işi mi?"

Graydon onun yanından geçip buzdolabından sütü alıyor, sonra da üst raftan bir kutu protein tozu çıkarıyor. "İyiym."

OC'nin yüzü düştü, ben de Graydon her sabah içmeyi sevdiği proteinli içeceğini hazırlarken mutfak tezgahına oturdum ve ortasında kiraz olan Danimarka pastalarından birini aldım.

"Memnuniyetle." OC, sahibi eve döndüğünde bir yavru köpek gibi ısıldıyor, bana bir peçete uzatıyor ve ardından bir bardak portakal suyu veriyor.

"Pasta işleriyle uğraşan bir kız mısın?"

"Karbonhidrat içeren hemen hemen her şeyi seviyorum."

"Aynı fikirdeyim." Graydon'ı tamamen görmezden gelerek, tam yanımdaki tezgaha yaslandı. "İçinde bir şey olduğunda gerçekten çok hoşuma gidiyor. Mesela sade kruvasan bana göre değil ama içine biraz çikolata koyarsanız, işte o zaman bayılırım."

"Ben de aynı fikirdeyim. Şekerli meyve karışımını veya bademli kruvasanı çok severim."

"Aman Tanrım." OC omzumu kavradı. "Ortasında badem ezmesi olanlar mı? Onlar inanılmaz lezzetli."

Graydon birdenbire ortaya çıktı ve OC'nin elini omzumdan çekti, neredeyse göğüs göğüse çarpışacaktık. "Ona dokunma."

"Şey, yani Graydon, sanki ona kur yapıyormuşum gibi bir durum yoktu."

"Umurumda değil. Ona dokunma hakkın yok."

"Graydon," diye sessizce uyardım ama o sadece bana döndü,

dudaklarıma bir öpücük kondurdu, sonra da protein içeceğine geri döndü.

OC önce ona, sonra da bana baktı. "Biraz sahipleniciymişsin, değil mi?"

"Bunu onun önünde söylememelisin," diye fısıldıyorum. "Sana zarar verebilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sanırım öyle." Başımı sallıyorum.

"Bilmiyorum. Sanırım benim yanımda sert davranmayı seviyor ama bana gerçekten zarar vereceğinden emin değilim."

"Sana zarar verirdim," diyor Graydon ve şişesini açıp içindeki karışımından bir yudum alıyor.

Ve buna inanıyorum. Eğer biri benimle uğraşıyorsa, Graydon yumruğunun darbesini kimin yediğine aldırış etmezdi diye düşünüyorum. Buna tahammül etmezdi.

"Belki daha çok hamur işi yeseydin, bu kadar düşmanca davranmazdın."

"Ama o zaman o karın kasları olmazdı," diye iç çekerek ona baktım.

"Doğru değil." OC tam o anda kapüşonunu kaldırıp karnını gösterdi. "Günde bir pasta yemek bu karın kaslarımı yok etmedi."

Şöyle bir göz ucuyla karnına baktım ve... aman Tanrım, haklıymış.

Graydon homurdanarak, "Lanet olası sweatshirt'ünü yere bırak," dedi ve bunun üzerine OC hızla üzerini örttü.

"Lütfen, onun senden başka kimseye gözü olmayacak," diyor OC beni süzerek. "Kız sana aşık."

Bakışlarım Graydon'a değdiğinde yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Gözleri kararıyor, çenesi kasılıyor ve dudakları birbirine kıvrılıyor. O tek bakıştan kalbim neredeyse patlayacak gibi oluyor; günah dolu ve tutabileceğini bildiğim vaatlerle dolu bir bakış.

OC, kapüşonlu kazağının yakasını çekiştirerek, "Aman Tanrım," dedi. "Bu odanın sıcaklığı birden fırladı. Dün gece ve bu sabah altı kez yapmana şaşmamalı."

Graydon öfkeli bir ifadeyle ona döndü. "Saydın mı?"

OC omuz silkerek, "Üçüncü seferden sonra, ne tür bir rekor kırmayı planladığınızı gerçekten merak etmeye başladım. Söylemeliyim ki, dayanıklılığınız olağanüstü." dedi.

"Öyleydi," diyorum portakal suyumdan bir yudum alırken. "Ama yine de Graydon oldukça dikkat çekici bir adam."

Yanıma doğru tekrar yürürken yakışıklı yüzünde minicik bir gülümseme

belirdi, boynumu sahiplenici bir şekilde kavradı ve dudaklarını benimkine yaklaştırdı. "Bunu unutma, güzelim."

İş yerindeki durumlar... en hafif tabirle, garip.

İşe kimin götüreceği konusunda uzun bir tartışmadan sonra, OC kazandı çünkü Uber'deki bir yabancından daha iyi olduğunu söyledi. Graydon itiraz etti, ama ben sevgilime veda edip OC ile otostop çektim.

Graydon bana arabamın her an hazır olabileceğini söyledi. Sadece boya işini bitiriyorlar. Arabamı geri almak güzel olacak, böylece artık kimseye ulaşım için bağımlı olmak zorunda kalmayacağım.

Ama şimdi buradayım ve tüm erken işler bitti, biraz boş zamanımız var ve Hank benden kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Yine de onu suçlamıyorum. İşler rahatsız edici bir hal aldı ve Graydon'la olan ilişkimize inanmıyor. İnanmasına ihtiyacım yok ama onun yanında durup beni yargıladığını bilmek zorunda kalmasam iyi olurdu.

Gretchen, şık takım elbisesi ve kusursuzca şekillendirilmiş dalgalı saçlarıyla odaya girerken, "Ah, işte buradasınız," dedi. "Konuşalım."

Biraz vaktiniz var mı?

Ya da sohbet edebilir miyiz sence?

Hadi... Konuşalım.

Kadın, çoğunlukla depolama alanı olarak kullandığımız flamingo binasının ofisini işaret ediyor.

"İçeride konuşmak mı istiyorsun?"

"Daha iyi bir seçeneğiniz yoksa."

Başımı salladım ve tezgahtan uzaklaştım. "Beni takip et."

Onu arka tarafa, genellikle buluştuğumuz etkinlik alanına götürüyorum. Daha samimi bir ortam için mutfağa getiriyorum, sonra da Sub-Zero buzdolabına yaslanıyorum.

"Bugün seni burada göreceğimi beklemiyordum," diyorum, Gretchen'le karşılaşmanın asla iyi bir şey ifade etmediğini bildiğim için biraz gergin hissederek.

"Bu fotoğraflarla uyanmayı beklemiyordum," diyor ve telefonunu bana doğru uzatarak Graydon'ın kamyonunun arkasında oturduğum, ağzının ve ellerinin her yerimde olduğu bir fotoğrafımı gösteriyor.

Evet, tam da beklediğim gibi. Gretchen'den iyi bir şey çıkamaz.

Yutkundum ve gülümsemeye çalıştım. "Ah, o şey—"

"Senden bana karşı dürüst olmanı rica edeceğim, Maple." Acımasız bakışları, az önce topladığım tüm gücü paramparça etti. "Graydon ile aranızdaki ilişkide benim bildiğimden daha fazlası mı var?"

"Ya öyle olsaydı?"

"O zaman bunu bilmem gerekiyor çünkü işin içine duygular girerse, Graydon'ın lehine olacak şekilde olayları kontrol etmem zorlaşıyor."

Dikkat edin, az önce "Graydon" dedi.

Onun beni ve hayvanat bahçesini gerçekten hiç umursamadığını biliyordum.

Öte yandan, maaşını Foghorn ailesi ödüyor, o halde hayvanat bahçesine neden özen gösterebilirsin ki?

"Öyleyse bana ikiniz hakkında doğruyu söyleyin ki, en kötü senaryolara en iyi şekilde hazırlanabileyim."

"En kötü senaryolar mı?" diye soruyorum. "Bunun anlamı ne?"

Derin bir iç çekip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Maple, halkla ilişkiler alanında çalışan biri olarak, kötü hiçbir şeyin olmadığı ve bir hayvanat bahçesi görevlisinin bir futbol yıldızıyla kamyonunun arkasında hiçbir sonuçla karşılaşmadan öpüşebildiği bir ülkede yaşamamak benim işim."

Vay canına, bugün çok enerjikmiş.

"Eğer ikiniz ayrılmaya karar vererseniz, Graydon'ın kamuoyu nezdindeki algısının nasıl etkileneceğini düşünmek zorundayım."

"Ne zaman? İlişkimizi bitireceğimizi nereden çıkardın?"

"Dediğim gibi," diye yanıtlıyor, hiç de nazik olmayan, lafi dolandırmayan bir tonla, "gerçekçi olmalıyım ve milyonlarca dolarlık yıldız bir futbol oyuncusunun bir hayvanat bahçesi görevlisiyle uzun ve mutlu bir hayat yaşama olasılığı çok düşük. Ayrıca, kamuoyundan zaten aldığınız yüksek baskıyı ve ilişkinize gösterdikleri yatırımı da hesaba katarsak durum daha da vahim. Bu işin gidişatı kötü ve çok hızlı olabilir, bu yüzden sizin ve Graydon hakkında her şeyi bilmem gerekiyor. Ayrılığın, bu ilişkiye verdiğimiz emeği lekelememesini sağlamalıyım."

"Bu işe verdiğimiz onca emeği mi? Kaba olmak istemem Gretchen, ama Flock and Tackle'ı kurma fikri benimkisiydi."

"Evet, ve bu fikri takdir ediyorum. Bu, kamuoyunun dikkatini çekmenin gerçek komutanı olan benim yarattığım ve yönettiğim halkla ilişkiler ilişkisinin başlangıç noktasıydı. Ve hatırlatmam gerekirse, halkla ilişkiler

ilişkisinin amacı sadece halkla ilişkiler olarak kalmasıydı. İkiniz arasında gerçek bir şeye dönüşmesinden hiç bahsedilmedi. Şimdi bunu yaptığınıza göre, bunun gibi bir aksilik daha yaşamamak için fazla mesai yapmam gerekiyor.” Telefonunun ekranını tekrar bana gösteriyor ve Graydon'ın elinin göğsüme çok yakın olduğunu görüyorum.

Dikkatimi tekrar ona yöneltirken boğazım düğümlendi. "Öpüşürken bizi gören kimsenin kızacağını sanmıyorum. Aksine, bu Graydon'a olan heyecanı ve sevgiyi daha da artırabilir."

"Evet, bu konuda haklısınız, ama beni endişelendiren şey, bundan tamamen habersiz olmanız. Bu fotoğraflar her yere sızdırıldı ve tüm büyük medya kuruluşları tarafından ele alındı; bu da Graydon ile sahip olduğunuzu sandığınız ilişkinin katlanarak daha zor bir hale geldiği anlamına geliyor."

"Bu mantıklı değil. Zaten bir nevi kamuoyunun dikkatini çekmiştik."

Gretchen beni düzelterek, "Bu fotoğraflar özenle seçilmiş bir şekilde kamuoyuna sunuluyor," dedi. "Bu fotoğraflarda, dünyanın görmesi için yakalanmış ham bir şehvetten başka özenle seçilmiş bir şey yok. Halk daha fazlasını isteyecek, bu da paparazzilerin daha fazla fırsat arayacağı anlamına geliyor. Maple, sen sadece profesyonel bir futbolcuyla çıkan bir hayvanat bahçesi görevlisi değilsin. Şu anda pop kültüründe en çok konuşulan, yükselen hikayelerden birisin."

"Aman Tanrım, sence de bu biraz—"

Telefonu tekrar bana gösterdi ve trend konuların ikinci sırasında "Graydon St. John ve kız arkadaşı" yazıyordu.

"Bu geceye kadar bir numara olacaksınız. Ve bu durum, sezonun başlamasına az bir süre kala da azalmayacak. Bu her şeyi değiştiriyor, bu da iş birliğinize ihtiyacım olduğu anlamına geliyor."

Graydon'la halkla ilişkiler ilişkisine girmeden önce beni uyardığı her şeyi düşündükçe sinirlerim geriliyor. Halkın beni yerden yere vuracağına dair verdiği sözler...

Beni mahvet.

Gretchen'e bakıp, "Ben ne zaman işbirliği yapmadım ki?" diye sordum.

"Evet, biliyorsunuz ama dediğim gibi, bu durum işleri çok daha zorlaştıracak." Notlar uygulamasını açıp yazmaya başladı. "Şimdi, Graydon ile olan ilişkiniz hakkında kimler bilgi sahibi?"

"Şey... görünüşe göre herkes öyle."

Kaşlarını kaldırarak kirpiklerinin arasından bana bakıyor, yüzünde

hoşnutsuzluk var. "Senin yakın çevrende. Kişisel detayları kim biliyor ki?"

"Şey, eee... arkadaşım Everly ve kocası Hardy."

"Tam adlar."

"Everly ve Hardy Hopper."

Bana bakarak, "Hopper derken, Hopper Industries'in varisleri olan Hopper kardeşlerden mi bahsediyorsunuz?" diye sordu.

"Aslında teknik olarak artık mirasçı değiller çünkü işlerini babalarının işinden ayırdılar, ama evet, o Hardy Hopper."

"Onları nereden tanıyorsunuz?"

"Hardy ile üniversite yıllarında sevgiliydik. Ama şimdi sadece arkadaşız."

"Ne kadar yakın arkadaşsınız?"

"Cidden?"

İçini çekti. "Sana söylemiştim, her şeyi bilmem gerekiyor Maple. Her şeyi."

Bu toplantı tahmin ettiğimden çok daha karmaşık bir hal alacak gibi görünüyor.

BÖLÜM 38

GRAYDON

Graydon: Antrenman tesisinden şimdi ayrılıyorum. Sizi kısa süre sonra alacağım.

Maple: Zaten ayrıldım. Hank beni evime bırakacak.

Dişlerimi sıkıyorum ve derin bir nefes alıyorum, o sürtük gözlüklü herifin hâlâ o sızlanan, tiksineç vücudunu ait olmadığı yere sokmasına kızmamaya çalışıyorum.

Graydon: Kısa süre içinde orada olacağım.

Telefonumu cebime koydum, çantamı omzuma astım ve soyunma odasından çıkarken tam babamla yüz yüze geldim.

Soyunma odası girişinin karşısındaki duvara yaslanmış, yıpranmış bir kot pantolon, gri bir Foghorns tişörtü ve ona uygun bir şapka giymiş. Eski şanlı günlerini yeniden yaşamaya çalışan tam bir aptal gibi görünüyor. Kendine bir hayat bul, başka bir yere git, pislik herif. Tercihen annemden ve benden çok uzaklara.

Ona hiç vakit tanımadan arkamı dönmeye başladım, ama o duvardan destek alıp omzumdan tuttu. "Graydon, bir kelime konuşalım."

Ses tonundan bu konuda bir seçeneğim olmadığını anladım, bu yüzden beni soyunma odasından uzaklaştırıp antrenörümün odasına yönlendirmesine izin verdim.

Harika.

Bu sefer benim için neler planladıklarını görmek için sabırsızlanıyorum.

Antrenör Keenan'ın ofisine giriyoruz; kendisi masasında oturuyor. Gretchen de bir sandalyede oturuyor.

"Otur bakalım," dedi babam, beni bir sandalyeye iterek ama benden daha büyük ve güçlü olduğum için bunu yapmakta zorlandı.

Bir an önce buradan kurtulup Maple'a gitmek istediğim için karşı koymuyorum.

"Dün gece iyi bir gece geçirdin mi?" diye soruyor antrenör Keenan ve anında tüylerim diken diken oluyor. "Çünkü gördüğüm fotoğraflardan anladığım kadarıyla, inanılmaz bir gece geçirdin."

Kahretsin.

Aklım hemen odama, Maple ile her yerde seviştiğim yere geri dönüyor. Perdeler kapalı mıydı? Sanırım kapalıydı. Eminim kapalıydı. Onları açmam nadir olur. Ama olur da açık mıydı acaba?

OC bir şey söyledi mi? Sanmıyorum, ama o da bir aptal ve düşünmeden bir şey söylemiş olabilir.

"Yüzündeki panik ifadesinden, öyle yaptığını tahmin ediyorum," diyor Koç Keenan, bilgisayar ekranını bana doğru çevirip Maple'ın kamyonetimin bagaj kapağında oturduğu, benim de bacaklarının arasında durduğum ve öpüşürken elimi göğsüne doladığım bir fotoğrafı gösterirken.

Bok.

Ama en azından benim yatak odam değil.

"Gretchen bugün Maple'ı hayvanat bahçesinde ziyaret etti." Gözlerim Gretchen'e takılıyor.

"Ona ne dedin lan?"

Hank'le eve gitmesinin sebebi bu muydu acaba? Gretchen, Maple'ı korkutup kaçırmamış olmalı. Eğer kaçırdıysa, bunun sonuçları çok ağır olacak.

"Ses tonun," diyor babam.

Ona dik dik baktım ve dedim ki, "Bu seni ilgilendirmez. Sen burada ne arıyorsun ki?"

"Çünkü sen benim oğlumsun ve her ne kadar buna inanmasan da, günlük hayatında yaptıkların beni de etkiliyor."

"Doğru, itibarınızın gerçek hayattaki diğer her şeyden çok daha önemli olduğunu unuttunuz."

"Konudan sapıyoruz." Gretchen araya giriyor, belli ki bir baba-oğul kavgasının parçası olmak istemiyor. "Bugün Maple ile ilişkiniz ve PR ilişkisinden gerçek bir ilişkiye geçişiniz hakkında konuştum, bilmemiz gereken bir bilgiydi. Bu tür sürprizlerle uyanmayı sevmiyorum, Graydon."

"Öpüşüyoruz. Bunda büyük bir olay yok."

"Elini doğru yere koyman çok önemli," diyor babam.

"Defol git. Sanki tüm kariyerin boyunca masummuşsun gibi. Yolculukta

bir fahişeyle çektiğin seks kasetinden kurtulmak için milyonlarca dolar ödedin."

Babamın gözleri kısıldı. "Bu benimle ilgili değil."

"Kesinlikle, bu benim ve Maple ile olan özel ilişkimle ilgili."

"İşte burada yanılıyorsunuz," diyor Koç Keenan. "Hayvanat bahçesi görevlisiyle halkla ilişkiler ilişkisine girmeyi kabul ettiğiniz an, bu konuyu gizli tutma hakkınızdan da vazgeçtiğiniz andır."

Antrenörüne bakarak sordum: "Hücum koordinatörünüzle konuşup, hücum hattınızın üç saniyeden fazla ayakta kalmasının neden bu kadar zor olduğunu anlamaya çalışmanız gerekmez mi? Bence bu, zamanınızı daha verimli kullanmanızı sağlayacak bir şey olurdu."

"Kendine ilk 11'deki yerini kaybettirmek üzeresin," diyor Koç Keenan, boş bir tehdit savurarak. "Bensiz asla başlamazlardı. Rakip takımların skor üretememesinin ve hücumumuzun ilk down'a bile ulaşamamasının sebeplerinden biri de benim."

"Biliyor musun, sanırım Graydon'la yalnız konuşmalıyım," diyor Gretchen.

"Onun ne diyeceğini ve bu ayrılıkla nasıl başa çıkmayı planladığını duymayı tercih ederim."

"Ayrılık mı?" diye bağırdım, böyle aptalca bir şeyi söylemeye cüret eden babama bakarak. "Bunu nereden uydurdun lan?"

"Graydon, onunla istediğin gibi eğlenebilirsin, ama bunun nereye gittiğini hepimiz biliyoruz ve bu yüzden krizin önüne geçip bir eylem planı hazırlıyoruz. Gretchen bugün Maple ile zaten bir ayrılık gizlilik sözleşmesi imzaladı—"

"Ne?" Ayağa kalktım, kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Ona ne imzalattın Allah aşkına?"

Benden ayrılacağını mı söyledi?

Paniklemeye başladım çünkü Maple'ı tanıyorum. İşleri kolaylaştırmak için hemen boyun eğeceğini biliyorum. Ve benimle birlikte olma hakkından öylece vazgeçeceğine asla izin vermeyeceğim.

Masaya yumruğumu vurdum. "Ona ne imzalattın sen?"

Gretchen sakince, "Bu sadece, ilişkiniz kaçınılmaz olarak sona erdiğinde onun bu konuda yorum yapmayacağına dair bir belge," diyor.

"Kaçınılmaz mı?" diye soruyorum.

"Her ihtimali göz önünde bulundurmalıyız, Graydon. Ve sen, kamuoyunun dikkatini çektiğinden beri, yani... ciddi bir ilişki yaşamadın."

“Doğru kişiyi bulamadığım için böyle olduğunu hiç düşündün mü?” Saçımı çekiştiriyorum. “Tanrım, ne yaptın sen? Gidip iş yerine mi gittin, köşeye sıkıştırdın ve saçma sapan bir gizlilik sözleşmesi imzalatmak için mi korkuttun?” Gözlerim Gretchen'e takılıyor. “Bunu onlardan beklerdim ama senden, Gretchen? Senden biraz daha fazlasını beklerdim.”

Buradan bir an önce çıkıp Maple'ı görmeye gitmeliyim.

Onlardan uzaklaşarak kapıya doğru yöneldim, ama babam yoluma çıktı ve çıkışımı engelledi.

"Çekil," dedim dişlerimi sıkarak.

"Graydon, onları dinlemek önemli. Çok ilerleme kaydettiniz ve takımın popülaritesini artırdınız. Bunların hepsinin boşa gitmesini istemiyoruz."

Yüzümde alaycı bir ifadeyle babamın gözlerinin içine baktım ve dedim ki: "Çünkü önemli olan tek şey bu, değil mi? Kamuoyu algısı? Senin her zaman önem verdiğin tek şey bu oldu. Annemi bakım evinde ziyaret etmeyi aklından bile geçirmedin çünkü bu, kendin için yaratmaya çalıştığın imaja uymuyordu."

Onu kenara ittiğim anda gözleri kocaman açıldı.

"Defol git yolumdan."

Kapıyı açıp öfkeyle omuzlarımdan fırlayarak koridorda ilerlemeye başladım. Topuklarımdan beton zemine çarpma sesi arkamdan geliyordu ama durmaya tenezzül etmedim. Aklımda tek bir şey vardı: Maple'a ulaşmak ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak. Onun iyi olduğundan emin olmak.

İnanamıyorum onlara—

Gretchen omzumu çekiştirerek, "Graydon, bekle," dedi.

Ona doğru döndüm, gözlerimdeki öfkeyle onu yakıp kavurdum. "Ne?" diye bağırdım.

Ve bu kadınla tanıştığımdan beri ilk defa, yüzünü düzelterip doğrulmadan önce hafif bir korku belirtisi gördüm. "Bunların hepsi sizi korumak için."

"Kendimi korumak umurumda değil. Maple'ı korumak umurumda. Bunların hiçbirini o istemedi, yine de..."

"Halkla ilişkiler ilişkisine imza attığında bunu yaptı."

"Zorlama sonucu. Sevdiği bir hayvana dikkat çekme umuduyla. Niyetleri özveriliydi, yine de Foghorn ailesi ondan çok şey istiyor. Ve şimdi de bu, kahrolası bir ayrılık gizlilik sözleşmesi mi? Tanrı aşkına Gretchen, bu ilişkiye başarılı olma şansı bile vermeden bitmiş ilan ediyorsun."

"Hazırlıklı olmalıyız, Graydon."

“Hazırlıklı olmak istiyorsanız, kızımın maçlara gelip güvende olabileceği bir yol bulun. Ona Hutton’ın karısı Scarlett ile ön sıralarda bir yer bulun. Ona benim formamdan bir tane alın, ona kraliçe gibi davranın ve Foghorns hakkında aklında tutabileceği olumlu bir deneyim yaşatın, aramızdaki ayrılıkla ilgili iğrenç bir sözleşme imzalamasını istemeyin.” Gretchen’e yaklaştım ve tehditkar bir tonda ekledim: “Çünkü size hemen söyleyebilirim ki, Maple’dan ayrılma niyetim yok. Aslında, onu nihai hedefim olarak görüyorum, bu yüzden bununla nasıl başa çıkacağınızı ve onu nasıl koruyacağınızı bulun. Beni değil. Anladınız mı?”

Yutkunup başını salladı. "Elbette."

"İyi."

Sonra hareket edip otoparka doğru yöneliyorum.

Maple'ın dairesine çıkan merdivenleri koşarak tırmanıyorum, ona yaklaştıkça midem bulanıyor. Buraya gelirken tüm yol boyunca aklımdan geçen tek şey, Gretchen'in onu korkutması durumunda ne olacığıydı. Ya kafasına olumsuz düşünceler sokarsa? Ya Maple şu anda dairesinde bekliyor ve buna son verecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorsa?

Daha yeni başlamışken bitirin.

Kapısına vardığımda, kapıyı çalıyorum ve açmasını beklerken ellerimi ceplerime sokuyorum.

Birkaç saniye sürüyor ama bunu yaptığında, kabarık pembe sabahlığını, makyajsız yüzünü ve şimdi örgülü olan ıslak saçlarını görünce nefesim kesiliyor.

"Hey," dedim, kendimi garip hissederek.

Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, elimi tuttu, beni dairesine çekti ve kapıyı kapattı. Parmak uçlarına kalktı, kollarını boynuma doladı ve beni aşağı çekerek dudaklarını benimkine bastırdı.

Onu kalçasından tutup kollarımın arasına aldığımda ve kanepeye doğru yürütürken tüm endişelerim kayboldu. Oturduğumda, onu kucağıma oturttum ve tüm yol boyunca dudaklarımız birbirine kenetlendi. Ellerim bacaklarından yukarı, kalçalarına doğru kayd ve en azından alt kısmında bu sabahlığın altında hiçbir şey giymediğini fark ettim.

Ağızma inliyor, ses o kadar tatlı, o kadar mükemmel ki neredeyse

kayboluyorum... neredeyse.

Geri çekilip nefesimi toplamaya çalıştıktan sonra, "Konuşmamız gerekiyor," dedim.

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi, gözlerindeki şehvetin yerini korku aldı.

"Kahretsin, yanlış anlaşıldı," diye geri adım attım, aklımı toplamaya çalışarak. "Özür dilerim, sadece... farklı bir selamlama bekliyordum ve bir an beynimi kısa devre yaptırdınız."

"Ne tür bir karşılama bekliyordunuz?" diye soruyor.

Elimle boynumun arkasını okşayarak, "Dürüst olmak gerekirse, Gretchen'le yaptığın konuşma yüzünden buraya, evine geri döndüğünü ve Hank'in seni arabayla götürmesinin de senin için sinir bozucu olduğunu düşündüm." dedim.

"Ah... hayır. Konuyu daha da tatsız hale getirmek istemem ama bugün sergide bir olay yaşadım. Detayları anlatmayacağım ama çok acil duşa ihtiyacım vardı ve seni görmeden önce duş almak istedim. Hank'in beni senin evine götürmesini istemedim çünkü nerede yaşadığını bilmesini istemiyorum." Elleri göğsümde gezindi. "Gretchen sana aramızda geçen konuşmadan bahsetti mi?"

Başımı salladım. "Evet, yaptı. Babam ve antrenörümle birlikte beni köşeye sıkıştırdı. Sana imzalattığın şeyi bana anlattı." Başımı salladım. "Bilmeni istiyorum, bundan hiçbir şey bilmiyordum ve—"

Parmak ucunu dudaklarımın üzerine koyarak beni susturdu. "Gretchen'in bugün benimle konuştuğu şeyin seninle hiçbir ilgisi olmadığını, tamamen onun maaşını aldığı işle ilgili olduğunu biliyorum."

İçimde bir rahatlama hissi belirmeye başladı. "Emin misin? Bundan şüphe etmeni istemiyorum... bizden şüphe etmeni istemiyorum. Daha yeni başladık. Eğer onların söyledikleri bir şey yüzünden geri adım atarsan, çok üzülürüm... kahretsin, çok üzülürüm."

Kulağıma yaklaşıp fısıldadı, "Beni kırmak için şu aptal gizlilik sözleşmesinden çok daha fazlası gerekecek." Sonra dudakları çenemi öptü, kulağımın altındaki noktaya kadar geldi ve boynuma indi, vücudumdan aşağı kayarak bacaklarımın arasına girdi ve yere diz çöktü.

Elleri kot pantolonumun kemerine uzandı ama düğmeyi çözmeden önce, "İyi olduğundan emin olmam gerek, Maple," dedim.

"İyiyim." Yumuşak gülümsemesini sundu.

"Söz mü? Hiçbir şeyden şüphe duymuyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Tabii ki hayır. Sen ve beniz, değil mi? Dışarıdan gelen gürültünün önemi yok."

Tanrım, o gerçekten mükemmel.

Çok güçlü.

Hayatta ihtiyacım olan her şey, bu güzel insanda bir araya gelmiş.

"Doğru," diye yanıtlıyorum, baş parmağımla yanağını okşayarak. "Sen ve ben. İletişim kurduğumuz sürece her şey yolunda olacak."

Başını salladı, gözleri pantolonuma kaydılar ama ben çenesini kavrayıp bana bakmaya zorladım. "İletişim kuralım, Maple."

Tekrar başını salladı ve pantolonumu çözüp, boxer iç çamaşırlarımla birlikte aşağı çekti, ayakkabılarımı ve çoraplarımı da aynı anda çıkardı. Ben de başımın arkasına uzanıp tişörtümü çıkardım, o da ellerini uyluklarımda yukarı doğru, tırnaklarıyla derimi kazıyarak gezdirdi ve beni daha önce birlikte olduğum tüm kadınlardan daha hızlı bir şekilde tahrik etti.

Elini penisime götürdüğünde başımı geriye yaslıyorum ve beni pompalamaya başlıyor.

Mükemmel.

O kadar mükemmel ki.

"Elbette hayır. Sen ve beniz, değil mi? Dışarıdan gelen gürültünün hiçbir önemi yok."

Kahretsin, umarım bu böyle devam eder. Çünkü dışarıdan çok fazla gürültü olacağını biliyorum.

Koçun, Gretchen'ın ve babamın (ki bu beni hiç şaşırtmadı) uzun süreli bir ilişki kurabileceğime inanmamaları canımı acıttı, bunu inkar etmeyeceğim. Ama onların yanıldığını kanıtlayacağım.

Maple Baker, hayatımda başıma gelen en güzel şey.

BÖLÜM 39

AKÇAAĞAÇ

“Sana mesaj atacağım,” diyor Graydon, dudakları benimkine çok yakınken, birkaç saniye daha dudaklarını dudaklarımda tutuyor. “Hoşça kal, güzelim.”

Gülümsüyorum. "Hoşça kalın."

Bir öpücük daha, sonra koridorda hızla uzaklaşıyor, ben de kapıyı kapatıp kapıya yaslanıyorum ve yere çöküyorum; son on beş saattir tuttuğum tüm gözyaşlarımı yanaklarımdan aşağı döküyorum.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve hıçkırıklarımın bedenimi parçalamasına izin veriyorum.

Öfke ve hayal kırıklığının kontrolü ele geçirmesi için.

Korku ve endişe beni ele geçirsin diye.

Ve Gretchen'in dün söylediği her bir kelimenin iyice içime işlemesi için.

Beni Graydon'la gelecekteki ayrılığım hakkında bir gizlilik sözleşmesi imzalamaya zorladıktan sonra, Gretchen bana Graydon "ilişkiyi bitirdiğinde" neler beklemem gerektiği konusunda yoğun bir eğitim verdi. Ayrılığın kaçınılmaz olduğundan hiç şüphesi yoktu ve ben kendimi berbat hissettim. Sen sadece bir hayvanat bahçesi görevlisin. Ne gibi bir çekiciliğin olabilir ki?

Bana izleyeceğimiz anlatının örnekleri gösterildi; suçun benim üzerime yüklenmesi gerekecekti ve bu da medyanın beni takip edip açıklamalar ve ifadeler için peşime düşeceği anlamına geliyordu.

Bu... daha önce hiç görmediğim bir şeydi, sanki cenaze töreniniz gerçekleşmeden önce şahit olmak gibiydi. Sonra tekrar işe döndüm ve kalbimin paramparça olduğunu, kelimelerle tek tek gizlediğimi göstermek zorunda kaldım. Tüm ziyaretçilerin önünde yıkılmamak için kendimi zor tuttum, ama gün ilerledikçe kalbim daha da ağırlaştı ve artık dayanamayacağımı düşündüğümde, kayıp flamingoların suyuna düştüm. Neyse ki Hank beni eve getirdi, duş alabildim ve gözyaşlarımı utançtan kaynaklandığını düşündüm.

Sonra duшта ağladım, hıçkırarak ağladım, sıcak suyun üzerime akmasına

izin verdim. Duştan çıktığımda Graydon'ın mesajını görünce, daireme gelmeden önce kendimi toplamam gerektiğini anladım. Bu yüzden onun yakışıklı yüzünü düşündüm ve ona veda etmek zorunda kalma fikrini aklımdan uzaklaştırdım.

O kendine geldiğinde, mutlu bir yüz takınmak ve o günü aklımdan çıkarmak için yeterli zamanım olmuştu. İyi ki de öyle yapmışım çünkü kaşlarının üzerinde endişenin izlerini gördüm ve onun benim için endişelenmesini istemedim. Hayatında zaten yeterince sorun yaşıyor ve bunaldığında olayları sindirmekte pek iyi olmadığını öğrendim, bu yüzden olanların yükünü omuzlarıma aldım ve onun endişesini hafiflettim.

Ama şimdi o gittiğine göre, içimde biriken tüm o kaygı ve korkuyu dışarı akıttım.

Bedenimi kasıp kavuran kederle orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum, ama artık dökecek tek bir gözyaşım kalmayana kadar orada kalıyorum. Titrek bir nefesle yerden kalkıp mutfığa doğru ilerliyorum, orada beni soğuk bir kahve fincanı bekliyor.

Graydon başardı.

Dudaklarım titriyor.

Elbette başardı.

O çok iyi kalpli, düşünceli ve benimle ilgileniyor.

Bunu kaybetme, onu kaybetme düşüncesiyle dudağım daha da titriyor.

Hayır, bir daha asla. Kendini toparla.

Telefonum diğer odadan çalıyor ve hemen gidip cevaplıyorum. Ekranda Graydon'ın adını görünce kalbim heyecandan hızla çarpmaya başlıyor. Cevap vermeden önce sesimi sakinleştirmek için bir saniye bekliyorum.

"Merhaba?"

"Merhaba güzelim," diyor, boğuk sesi beni anında sakinleştiriyor. "Cuma akşamı takım yemeğimiz olduğunu söylemeyi unuttum. Gelmek isteyip istemediğini sormayı düşünmüştüm ama olan biten her şeyden dolayı unuttum. Bana eşlik etme şerefini bahşeder misin?"

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. "Başka birini almak istemediğinden emin misin?" Yatağıma oturdum, dizlerimi göğsüme çektim, onun uyuduğu yastığı alıp sıkıca kucakladım.

Onun kokusu geliyor.

"Başka kimi götürecektim ki?"

"Orişinal içerik," diye takılıyorum.

"Kahretsin... hayır."

Hafifçe kıkırdadım. "İkiniz birlikte çok tatlı görünürsünüz."

"O sinir bozucu kusmuğu herhangi bir yere götürmektense paslı jilet yemeyi tercih ederim."

"O kadar da kötü değil," diye yanıtlıyorum, bu da Graydon'ın homurdanmasına neden oluyor.

"Geçen gece kaç kez birlikte olduğumuzu saydı."

"Sanki saymıyormuşsun gibi."

"Sayıyordum, ama bunun sebebi seni beceren adamın ben olmamdı, o değil."

Tanrım, "lanet olsun" deyiş şekli, sanki kulağıma mırıldanıyor. Çok tahrik edici.

"Bilmiyorum. Belki ona bir şans vermelisiniz. Sizin huysuzluğunuza neşe katabilir."

"Böyle şaka yapmaya devam et, bir dahaki görüşmemizde nasıl bir dayak yiyeceğini gör."

"Bu bir tehdit mi demek oluyor? Çünkü bana daha çok eğlenceli bir şey gibi geliyor."

"Akça ağaç," diyor sert bir ses tonuyla.

"Evet?" diye soruyorum, yüzümde tutamadığım bir gülümseme var.

"Antrenmana başlamadan önce beni tahrik edemezsin."

Gülüyorum. "Gerçekten bu kadar kolay mı?"

"Seninle mi? Her zaman."

Nasıl olur da bu kadar basit bir şeyi söyleyip de yanaklarım kızarabilir, sanki odada karşımda durup bana dik dik bakıyormuş gibi?

"Takım arkadaşlarıyla temas halindeyken ereksiyon olmanı istemiyoruz."

"Evet, bundan kaçınmaya çalışmak istiyorum."

"Öyleyse konuyu değiştirelim. Bu partiye gelelim..."

"Pekala. Evet diyecek misiniz?"

"Katılımım konusunda sizi merakta bırakmayı tercih ederdim, ancak tavrınızın sertleşme ihtimalini göz önünde bulundurarak, nazik davranıp orada olacağımı bildirmeyi tercih ederim."

"İyi."

"Özellikle giymem gereken bir şey var mı? Mesela, şık bir etkinlik mi bu?"

"Hayır, gerçekten rahat bir ortam. Çocukları olan bazı arkadaşlar onları

da getiriyor. Çok rahat bir etkinlik, sezon başlamadan önceki bir açılış maçı gibi.”

“Pekala. Gitmemde bir sakınca olduğundan emin misiniz?”

“Neden sorun olsun ki?”

Elimle yorganımın üzerinden geçtim. “Çünkü ben yeniyim. Biz de yeniyiz. Kimseyi rahatsız etmek istemiyorum.”

“Birini nasıl rahatsız edersiniz?”

“Bilmiyorum, Graydon. Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum.”

“Bunun sorun olmadığını söylüyorum. Dolayısıyla, sorun yok.”

“Onaylı listesinde miyim?”

“Bunun nasıl işlediğini tam olarak anladığınızdan emin değilim. Onlara benimle geleceğinizi söylüyorum ve iş bitiyor. Hepsi bu. Gitmek istemediğiniz için mi tereddüt ediyorsunuz?”

“HAYIR.”

Bir anlık sessizlikten sonra, “Dün yaşananlar yüzünden mi tereddüt ediyorsunuz?” diye soruyor.

Evet.

Ve dehşete kapılmışlardı.

“Kimsenin ayağına basmak istemiyorum.”

“Tek zarar vereceğin şey, başka biriyle çıkıyor olmam olurdu, ama burada durum böyle değil. Sadece sen varsın, Maple...” İçini çekiyor. “Lütfen her şeyin yolunda gideceğini söyle bana.”

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Tanrım, artık ağlayacak gücüm kalmadığını sanıyordum.

Ancak onu endişelendirmek istemediğim için duygularımı bastırıyorum.

“Her şey harika,” diyorum ama sesim istediğim kadar neşeli çıkmıyor.

“Geri dönüyorum.”

“Hayır,” diyorum. “Yapmayın, geç kalacaksınız. İyiyim, söz veriyorum. Endişelenmeniz gereken bir şey yok.”

“Evet, ama bu partiye gidip gitmemen konusunda tereddüt ediyorsun ve kendine hiç benzemiyorsun. Dün, nerede durduğumu bilmeni istedim ve bu, senin yanımda olduğun her yerdir.”

Beni göremiyor olsa da, başımı sallarken kalbim sıkışıyor. “Biliyorum.”

“Yapıyor musun?”

“Evet.”

“Söz?”

"Söz veriyorum," diye cevap veriyorum, bu kadar güçsüz olduğum için kendimden nefret ederek.

"Pekala. Daha sonra gelebilir miyim?"

"Umarım yaparsın," diye yanıtlıyorum, yastığını daha sıkı kucaklayarak. "Size akşam yemeği hazırlayabilirim."

"Belki birlikte başarabiliriz."

"Bunu çok isterdim."

"Tamam." Bir kez daha içini çekti. "İyi misin?"

"Benim."

"Benden bir şey saklamayacaksın, değil mi? Duygularını ya da buna benzer bir şeyi?"

Boğazımdaki yumruyu yutarak, "Hayır," diye yanıtladım.

"Çünkü bu işin içindeyiz hep birlikte. Etrafımızdakilerin ne dediği umurumda değil. Bu sadece ikimiz arasında, başka kimseyle değil, anladın mı?"

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"Güzel. Tamam, sonra görüşürüz."

"Pekala, hoşça kalın."

"Hoşça kal, güzelim."

İkimiz de telefonu kapatırken, tutmaya çalıştığım gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı.

Tanrım, bana ne oluyor böyle?

Yardıma ihtiyacım var ve acilen. Everly'ye acil bir mesaj atıyorum. Bana yardım edebilecek biri varsa, o da Everly'dir.

Dün Gretchen'in hayvanat bahçesine nasıl geldiğini ve hayatımı nasıl alt üst ettiğini anlattıktan sonra Everly başını sallayarak, "Vay canına," dedi. "Biliyorsun, ben de bu havalı kadın halkla ilişkiler uzmanı tiplerine bayılıyordum ama bu... bu hiç de yerinde değildi."

"Biliyorum. Beni korkutuyor ama aynı zamanda sahip olduğu gücü de onaylıyorum, şu anda kıskandığım bir şey bu." Kahvemi yudumlarken, Everly'nin hayvanat bahçesinde benimle buluşabildiği için minnettarım. Lemur Kafe'de yerlerimizi aldık, vasat bir kahve aldık ve bir keki

paylaşıyoruz—ortasını yalamıyoruz çünkü OC dışında kimsenin bunu yaptığından emin değilim.

“Gücün var,” diyor Everly. “Tüm bu süre boyunca Graydon'la nasıl başa çıktığını düşün. Daha zayıf biri pes ederdi, ama sen direndin ve şimdi nerede olduğuna bak. Gücün var. Şu an biraz sarsılmışsın sadece. Ve haklı olarak.” Daha da yaklaşıyor. “İşte buradasın, hayatının en güzel anlarını yaşıyorsun, aynanın önünde dev gibi bir adamla sevişiyorsun ve sonra bam, ayrılık sözleşmeni imzalıyorsun. Yani, ben olsaydım, köşede ileri geri sallanıp annemi sorardım.”

Burun kıvırdım. “Şey, sen benim annem değilsin ama ilk aradığım kişi sendin, bu kesin.”

Elini göğsüne bastırdı. “Onur duydum, ama bu size çok ihtiyaç duyduğunuz tavsiyeyi vermem gerektiği anlamına geliyor, değil mi?”

“Evet, ilk arayacağım kişi olmanın şartı bu olurdu.”

“Pekala.” Elini benimkinin üzerine koydu. “Sana tavsiyem, gürültüyü duymamazlıktan gelip o adamın penisinin tadını çıkarman.”

“Everly.” Etrafıma bakarken yüksek sesle kahkaha attım.

Omuz silkerek kayıtsızca şöyle dedi: “Ne? Bu doğru. Ben de aynısını yapardım. Gretchen'in ne dediği kimin umurunda? Koçunun, o sinir bozucu babasının ya da taraftarların ne dediği kimin umurunda? Onu seviyorsun, değil mi?”

“Evet,” diye yanıtlıyorum. “Hem de çok. Hardy'ye saygısızlık etmek istemem ama daha önce hiçbir erkeğe bu kadar aşık olduğumu sanmıyorum.”

Kıkırdar. “Hardy iyi olacak. Bana güven.” Göz kırpar. “Ve eğer bu adam seni bu kadar etkilediyse, etrafındaki her şey için endişelenmeyi bırak ve bu gece onun için ne tür iç çamaşırı giyeceğin konusunda endişelenmeye başla. Ciddi söylüyorum Maple, bir ilişki peşinde koşarken çok endişelenen birinden dinle bunu—zaman kaybı. İstedğini al ve tadını çıkar. Etrafındaki herkesi boş ver.”

Başımı salladım. “Şey... çok tanınmış bir isim.”

“Bunu zaten biliyordunuz, değil mi?”

“Biliyorum, ama o zaman duygular işin içine girmemişti.”

Başını salladı. “Anlıyorum. Eğer işin içine duygular girdiyse, o zaman herkese 'çekip gidin' demenin ve kendinize bakmanın daha da geçerli bir sebebi var demektir. Bence kadınlar, özellikle empatik kadınlar, etrafımızdaki herkesi memnun etmek ve kararlarımızın onaylanmasını

sağlamak istiyoruz, ama ne için? Başkalarını mutlu etmek için mi? Saçmalık. Kendimize bakmaya, aynadaki yansımamızın ne istediğini önemsemeye başlamalıyız, başkalarının değil."

Haklı.

Her zaman başkalarını memnun etmeye çalışırım.

Her zaman özverili olmaya, iyi kız olmaya, etrafımdakileri memnun etmeye çalışıyorum çünkü aksi veya zor biri gibi görünmek istemiyorum. Ama neden?

Bu hayatı başkaları için mi yoksa kendim için mi yaşıyorum?

"Daha dik oturuşunuzdan anladığım kadarıyla kendinize zihinsel bir motivasyon konuşması yapıyorsunuz. Lütfen beni de bu konuşmaya dahil edin."

Gülüyorum.

Hayvanat bahçesinde Phil'in benden talep ettiği şeylere kaç kez boyun eğdim? Günümünden fazladan zaman alsa bile. Dürüst olmak gerekirse, Hardy ile bu kadar uzun süre birlikte kalmamın tek sebebi, sorun çıkarmak veya onu hayal kırıklığına uğratmak istemememdi. Hiçbir zaman birbirimize uygun değildik. Eğer mecazi anlamda tavşan deliğine inersen, hayatımda sessiz kaldığım ve istediğimi talep etmediğim birçok durumu tekrar gözden geçirebileceğime eminim.

"Tüm hayatımı başkalarını, hatta çok sevdiğim flamingolarımı bile memnun etmekle geçirdiğimi düşünüyordum ve belki de artık kendimi memnun etme zamanı geldi. Onu istiyorum Everly, o yüzden neden onu almayayım ki?"

"İşte bundan bahsediyorum." Masaya vuruyor. "İstediğini al ve özür dilemeden yap. Hatta Foghorns, Graydon ile geliştirdiğiniz ilişki için size minnettar olmalı. Geçen gün sezonluk bilet satışlarının arttığını ve Foghorns'un sosyal medya hesaplarının çok popüler olduğunu gördüm. Sosyal medya ekibi sizin ikinizle ilgili içeriklerle çalışıyor."

"Ne? Gerçekten mi?"

"Acaba hiç mi dikkat etmiyordun?" diye soruyor, telefonunu eline alıp ekrana dokunurken.

Bana Foghorns'un yayın akışını gösteriyor ve Graydon'ı izlediğim birkaç video var. Birinde Graydon saçımı yüzümden çekiyor. Diğerinde bana gülümsüyor. Ve videoların izlenme sayıları inanılmaz.

"Aman Tanrım."

"Evet, çıldırıyorlar, bu yüzden ayrılık ve bunun nasıl sonuçlanacağı

konusunda endişelenmelerini anlıyorum."

"Ama bir ayrılığı önceden planlamak mı? Bu çok... uğursuz görünüyor."

"Kesinlikle katılıyorum, ama onlar ilişkinizi bir iş olarak görüyorlar. Onları savunacak değilim elbette. Cehennemde çürüsünler, umurumda değil, ama yapman gereken o gürültüyü görmezden gelip Graydon'ın sana bakışına odaklanmak, çünkü kızım, sana verdiği o bakış... Hardy'nin bana verdiği bakışla aynı. Brody'nin Maggie'ye verdiği bakışla aynı. Hudson, Sloane'u her gördüğünde adeta yiyip bitiriyor, Cane kardeşlerden hiç bahsetmeyelim bile. Rahimler bile ruh eşlerine baktıklarında ağlar. Bu Graydon için çok gerçek ve bence buna tutunup fazla düşünmemen gerekiyor. Sadece hisset ve tadını çıkar."

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. "Bana gerçekten de özel bir şekilde bakıyor, değil mi?"

"Şey...evet. Eğer kocama bu kadar aşık olmasaydım, o videoyu üç kez değil de on kez ağlayarak izleyebilirdim."

Gülüyorum ve sonra videoyu açıyorum, ona doğru koşarken gözlerinin nasıl parladığını izliyorum. Tanrım, ne kadar haklı. Her şey ortada, kanıtlar. Ve bu kameralar için değildi, bir halkla ilişkiler fikri için de değildi, o sadece beni izliyordu, inceliyordu ve biri bunu gizlice kaydetmişti.

Dudaklarımı ıslattım. "Bu ilişki tamamen beklenmedik bir şekilde gelişti. Başlarda onu gerçekten sevmiyordum, ama sonra bir şeyler değişti. Somurtkan tavrının ötesini görmeye ve küçük şeyleri fark etmeye başladım. Ve tüm bu küçük şeyler çok daha büyük bir şeye dönüştü. Onu gerçekten seviyorum, Everly."

"Güzel, çünkü belli ki senden gerçekten hoşlanıyor."

Başımı salladım. "Bunu bana birkaç kez söyledi."

"Öyleyse buna tutun, bununla yaşa, gerisi, gerisi... karanlığa gömülebilir. Çünkü ihtiyacın olan her şeye sahipsin."

"Evet." Gülümsedim ve tekrar videoya baktım. "Graydon bende."

BÖLÜM 40

GRAYDON

OC: Bennett, kitap kulübü kurdun mu?

Bennett: Evet, yaptım.

OC: Şey, bunu önce bize danışmanızın iyi bir fikir olacağını düşünmediniz mi?

Bennett: Bunu sana neden danışayım ki?

OC: Şey, çünkü hayvanat bahçesi PR işinden çekildiğinizi ve şimdi de bu kitap kulübü işine girdiğinizi duydum. Bu, Gladdy Daddies'ten ayrıldığınızı bize ima etme şekliniz mi?

Graydon: Umarım öyledir. Belki de bu lanet olası şeyi tamamen dağıtabiliriz.

OC: Çaresiz kaldığı zamanlarda Gladdy Daddies'e yaslanan adam böyle diyor. Dağıtmayı denemeden önce böyle bir gruptan nasıl fayda sağladığınızı düşünmenizi öneririm.

Bennett: Gladdy Daddies'ten ayrılmıyorum.

Graydon: Söylenmesi gereken doğru şey bu değil.

OC: *Derin bir nefes vererek* Tanrıya şükür.

Bennett: Buradan nefes verişini hissettim.

Graydon: Evet, biri dişlerini fırçalamayı unutmuş.

OC: Öncelikle, ağız hijyenime çok dikkat ediyorum, çatal bıçakları sürekli temizliyorum... ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. İkincisi, Graydon, yaptığın şaka yüzünden meme uçlarım biraz sertleşti. Seni yoruyoruz.

Graydon: Seni engellemek üzereyim.

OC: Ama yapamayacaksın.

Bennett: Çatal bıçak takımı meselesine geri dönebilir miyiz?

Dilinizden mi bahsediyorsunuz?

OC: Evet, çünkü ben böyle besleniyorum... biliyorsun... bir kadınla.

Graydon: Eğer kaba biri olsaydım, Grace'in başkasıyla nişanlanmasına şaşmamalı derdim ama bugün o konuya girmeyeceğim.

OC: Şey... az önce söyledin. Söylemeden de söylemiş oldun.

Graydon: Ama teknik olarak ben söylemedim.

OC: Bu, acının geçmediği anlamına gelmiyor. Bana bir sarılmayı borçlusun.

Graydon: Ancak bunun için beni terk edebilirsiniz.

Bennett: Yani, bence bir kucaklamayı hak ediyor.

Graydon: Bana nasıl zorla sahip olduğunu, kanepemde nasıl yattığını ve o gece Maple ile kaç kez birlikte olduğumu nasıl saydığını sana anlattı mı?

Bennett: Dostum...

OC: Kendimi savunmak için şunu söyleyeyim, ertesi sabah kahvaltıda onlara hamur işi aldım.

Bennett: Fark etmez. Sarılma yok ama bu yorum, durumu eşitledi.

OC: Kabul ediyorum. Bu arada... altı kere oldu.

Graydon: Senin o lanet olası kafanı koparacağım.

OC: Hangi kafa? İki tane var bende.

Graydon: Blok yapıyor.

OC: Durun, kitap kulübü hakkında henüz bir şey öğrenmedik.

Bennett'in nelerle meşgul olduğunu duymak istemiyor musunuz?

Graydon: Ona ayrı bir mesaj atacağım.

Bennett: Şimdi, şimdi, acele etmeyelim. Orange County bir krizden geçiyor ve bu da onu daha da sinir bozucu hale getiriyor. Sanırım hepimiz bu konuda hemfikiriz.

OC: Eğer işe yararsa, kendimi bile sinir ediyorum.

Bennett: Bakın, bu sadece biz değiliz. O da acı çekiyor.

Graydon: Gladdy Daddies'i tutmak konusunda neden bu kadar ısrarcısınız?

Bennett: Arkadaşlara sahip olmak güzel. Ve ne zaman birimizin yardımı ihtiyacı olacağını asla bilemezsiniz.

OC: *Nefes nefese* Bu, kız kardeşin arkadaşı, değil mi?

Graydon: Neden bu kadar dramatiksin?

OC: Birinin eğlenceyi getirmesi gerekiyor, yoksa bu sohbet sadece homurdanmalar ve homurdanmalarla dolu olur ve bu da uzun süre sürdürülebilir değil. Şimdi, lütfen baba arkadaşımız kız kardeşinin arkadaşından bahsederken sözünü kesmeyin.

Bennett: Henüz hiçbir şey hakkında konuşmaya hazır değilim, ama biliyorsunuz, söylenecek bir şey varsa, Gladdy Daddies'in burada konuşmak için hazır olduğunu bilmek harika olurdu.

OC: Onun için kitap kulübü mü kuruyorsun?

Bennett: Bir bakıma öyle. Gretchen'le hayvanat bahçesi ve bunun pek bir etkisi olmaması hakkında konuşuyorduk. Beyin fırtınası yaptık ve o bana nelerden hoşlandığımı sordu. Ben de romantik romanlar dedim ve... işte o da bunu kullandı. Aklıma ilk gelen şey buydu çünkü... Bower her zaman aklımda.

OC: Adı Bower mıydı? Sanırım o bilgiyi unuttum.

Bennett: Öyle.

OC: Bennett ve Bower, vay canına, kulağa harika geliyor.

Graydon: Dramatik olaylardan hoşlanmam ama evet, öyle.

Bennett: İsimlerimizi bir kalbin içine birkaç kez yazmış olabilirim.

OC: İşte bu, penisimi sertleştirdi.

Graydon: Sonra da gidip her şeyi mahvediyorsun. Tanrı aşkına. Ben gidiyorum.

Kamyonumda Maple'a dönerek, "İyi olacak mısın?" diye sordum.

Onu hayvanat bahçesinden aldım ve evine götürdüm, orada duş aldı ve takım partisi için hazırlandı. Ben beklerken beni oturma odasında tuttu ve kıyafetlerinin doğru düzgün uymadığından yakındı, saçının "bir sorun" çıkardığı için partiye gitmeyebileceğinden bahsetti ve hatta yatakta uzanıp tam iki dakika boyunca tavana bakarak flamingoların tüm farklı türlerini saydı.

Eğer onun gitmeme ihtimalinden bu kadar çok korkmasaydım, belki de komik bulurdum. Ama tüm süre boyunca nefesimi tuttum, fikrini değiştirmemesini umdum.

"İyiym." Giymeyi seçtiği yazlık elbisesinin etek ucunu düzeltti.

Kırmızı, beyaz çiçekli elbiseyi kot ceket ve beyaz spor ayakkabılarla kombinlemişti. Saçları istediği gibi durmadığı için iki gevşek Fransız örgüsü yapmış, sonra da daha doğal bir görünüm için biraz makyaj yapmıştı. Yatak odasından çıktığında, onu görünce kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Tam bir doksanlar yakışıklısı gibiydi.

Sade bir kombin tercih ettim; yıpranmış bir kot pantolon, beyaz spor ayakkabı ve siyah bir tişört giydim.

“Emin misin? Biraz gergin görünüyorsun.”

“Evet, tamam.” Gergin bir şekilde gülüyor. “Sadece... herkesle tanışmak konusunda biraz gerginim.”

“Maple, zaten herkesi tanıyorsun. Onlarla birlikte antrenman yaptın.”

“Bu farklı. Bunlar onların aileleri ve biz futbol kıyafetleri giymiyoruz. Bu daha kişisel.”

"Harika işler başaracaksın. Sadece benimle kal."

"Sanki kendi başıma ortadan kaybolacakmışım gibi," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Eğer bütün gece senin yanından ayrılmıyorsam, biri beni kaçırmıştır."

Güldüm. "İyi bilmek. Orada kal."

Kamyonetimden inip onun yanına gittim ve kapıyı açtım. Onu dışarı bırakmadan önce kendime doğru çevirdim ve bacaklarının arasına girdim. Yanağını nazikçe avuçlayıp, "Bu arada, çok güzel görünüyorsun," dedim.

“Öyle demişsiniz.” Dudaklarında içten bir gülümseme belirdi.

"Bu konuda endişelendiğini bildiğim için bunu bilmeni istedim."

"Bütün geceler içinde saçlarımın neden bana karşı kaba davranıp benimle işbirliği yapmamaya karar verdiğini anlamıyorum."

Saç örgüsünü çekiştiriyorum. "Örgüleri beğendim. Yüzünü çerçeveleyen küçük tutamları bile beğendim."

“Teşekkür ederim.” Ellerini omuzlarıma koydu. “Tamam, kamyonetin torpido gözüne saklanmaya çalışmadan önce beni partiye götür.”

"Bunu denemenizi çok isterdim, ama belki başka bir zaman."

Elini tutup kamyondan inmesine yardım ediyorum. Kapıyı kapatınca işaret parmağımla çenesini sıkıştırıp dudaklarını yukarı doğru kaldırıyorum ve ondan bir öpücük daha alıyorum.

Dudakları benimkileri sardığında, bir anlığına ona teslim oluyorum, tadını çıkarıyorum, bana bu kadar mükemmel uyum sağlamasının keyfini sürüyorum. Tanrım, bu ayartmaya boyun eğmem neden bu kadar uzun sürdü? Bunu çok daha uzun süre yapabilirdim.

Tam bir aptal.

Geri çekildiğimde ona gülümsedim ve burnunun ucundan öptüm. "Hazır mısın?"

Başımı salladı. "Hazır."

"Öyleyse gidelim."

Elini tutarak onu antrenman tesisine götürdüm; burada antrenman sahasını devasa bir etkinlik alanına dönüştürmüşlerdi. En uçta zıplama evleri, engelli parkurlar ve ailece yapılabilecek el işi projeleriyle dolu masalar vardı. Daha önce hiç o tarafa doğru gitmedim çünkü hiç ihtiyaç duymadım.

En yakın tarafta, bir DJ sahnede takılıyor ve sıra sıra masalar ve yüksek sandalyeler var. Foghorns'un yeni sezonunu kutlamak için direktten direğe bayraklar asılmış ve yakınlarda bir fotoğraf kabini, dans pisti ve bir bar bulunuyor.

Hedefimiz orası olacak.

"Vay, burası harika görünüyor ve güzel de kokuyor. Her zamanki kirli spor ayakkabı kokusu değil."

Gülerek, "Evet, ailelerin geleceğini bildikleri için her yeri temizlemiş olmalılar," dedim.

Geçerken birkaç adama başımla selam verdim, bazıları da bara doğru ilerlerken Maple ile yumruk tokuşturdu.

Kulağına doğru eğilip, "Ve kimsenin seni burada istemeyeceğinden endişeleniyordun," dedim.

"Ben size söylemişim' mi? Gerçekten mi, Graydon?"

Kıkırdadım ve başının yanından öptüm. "Çok fazla elde edebileceğimden emin değilim, bu yüzden bulabildiğim zaman onları sahiplenmeliyim."

"Senin iyiliğin için yapmazdım." Yanağımı okşadı ve ben de sııttım çünkü bu özgüvene bayılıyorum.

Son birkaç gün farklıydı. Sanki gözlerinde bir şey eksikti ve o eksik olan şeyin yerini endişe almıştı. Maple bana defalarca iyi olduğunu, üzgün olmadığını söylese de, bunun Gretchen'in ona imzalattığı sözleşmeyle ilgili olduğunu biliyordum. Gerçek duygularını benden sakladığını biliyordum.

Ama gece gece birlikte yemek yaptık, her şey hakkında konuşarak vakit geçirdik ve yatma vakti geldiğinde ona ne kadar değerli olduğunu, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu gösterdim.

Bu ukalalığın ortaya çıkışını görmek mi? Bayılıyorum buna.

Ne içmek istersiniz?

Cevabını düşünürken dudaklarını birbirine bastırdı. "Şey, bilmiyorum. Alkol alacak mıyız?"

"Bir barda, bir takım etkinliğindeyiz ve babam da orada olacak. Evet, alkol tüketeceğiz."

"Baban burada olacak mı?" diye soruyor, gözleri kocaman açılmış bir şekilde.

"Evet, her Foghorns etkinliğinde bulunuyor çünkü kendi hayatı yok ve beni insan varlığının bir israfı olarak görmesine rağmen, eski şanlı günlerini benim aracılığımla yaşamaya çalışıyor."

Kaşlarını çattı. "Şey, kaba biri ve umarım bugün ayağını bir yere çarpar."

"Evet, bundan çok daha fazlasını umuyorum," dedim ve sonra barmene döndüm. "Bir Guinness alabilir miyiz ve... şarap da size uyar mı?"

"Beyaz," diyor.

"Ve bir beyaz şarap."

Barmen başını sallayıp işe koyulurken Maple de kolunu belime doladı. "Seninle konuşmaya çalışacak mı?"

"Akıllıysa, bunu yapmaz."

"Ya aptalsa?"

"Büyük ihtimalle evet. Burada çocuklar olduğu için nazik davranacağım ve onunla kavga etmeye niyetim yok, ama eğer senin hakkında bir şey söylerse, karşılık vermekten çekinmeyeceğime söz veremem."

Elini göğsümün üzerinde gezdirdi. "Benim yüzümden olay çıkarma. Eğer bir şey söylerse, daha sonra evine simli bomba göndeririz."

Kaşımı kaldırıyorum. "Simli bomba mı?"

"Evet," diyor gülümseyerek. "Postayla geliyor ve bir paket gibi görünüyor, ama açtıklarında evlerinin her yerine sim saçılıyor."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Bunu neden daha önce söylemedin? Ona haftalık abonelik gönderebilir miyim?"

Gülerek, "Döndüğümüzde, yani sanırım sizin evinize döndüğümüzde, onu kurarız, değil mi?" dedi.

"Evet, sana denemek istediğim birkaç oyuncak aldım."

"Oyuncaklar mı?" diye soruyor, tam içeceklerimiz bara konulmuşken. Bahşiş kutusuna yirmi dolar atıyorum ve Maple'a içeceğini uzatıyorum.

"Evet, gergin misin?"

"Seninle mi? Asla."

"Güzel cevap," diyorum dudaklarını öperken, basit bir öpücükle yetinip

odadaki herkese onun bana ait olduğunu belli ediyorum.

“Ah, sonunda oldu.” Scarlett’in, Hutton’ın eşinin, dar kot pantolon, beyaz spor ayakkabı ve fit karnını gösteren beyaz bir atletle bize doğru yürüdüğünü görmek için biraz geri çekildim. Hutton da hemen arkasında, aynı kıyafetle duruyordu, bu da beni gülümsetti. “Hutton’dan Maple ile tanışabilmem için bir akşam yemeği ayarlamasını rica ediyordum ve bunun gerçekleşmesi için bir ekip yemeği düzenlenmesi gerektiğine inanamıyorum.”

Scarlett duraksadı ve sonra bir an Maple’ı inceledi. "Aman Tanrım." Güldü. "Aman Tanrım, neden bu kadar aptalım?"

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordum, kafam karışmıştı.

Scarlett, Maple’ı kucaklayıp sıkıca sarılır.

Scarlett geri çekilirken, "Kızım, neden bu kadar aptalım?" diye soruyor.

Maple kıkırdadı. "Şey, hayır, neden bu kadar aptalım ben?"

"Kendimi biraz aptal gibi hissediyorum," diyor Hutton elini kaldırarak.

"Sevgilim, bu Maple."

"Evet, biliyorum," diyor Hutton. "Tüm hafta boyunca eğitim kampındaydı."

Hayır, bu Maple, Everly’nin düğünündeki nedimelerinden biri.

Hutton duraksadı, başını kaşıdı ve sonra güldü. "Aman Tanrım, haklısın."

“Bunu nasıl anlayamadığıma inanamıyorum. Hatta Flock and Tackle’ı bile takip ediyorum.” Scarlett başını salladı. “Sevgilim, aklımı kaçırıyor olabilirim.”

"Hayır demek isterdim ama... bu oldukça vahim bir durum."

“Biliyor musun? Suçu Everly’ye atıyorum,” diyor Maple. “Neden hiçbir şey söylemediğini anlamıyorum. Onunla birlikte çalışıyorsun ve ben de birkaç kez ona bu konuda gittim—ehhh.” Bana bir bakış atıyor ve ben de ona sorgulayıcı bir bakışla karşılık veriyorum.

"Ona defalarca neden gittin?"

“Ah, bilirsin işte.” Sevimli bir şekilde gülümsüyor. “Eskiden gülümsemekten çok kaşlarını çatan, somurtkan bir defans oyuncusuyla nasıl başa çıkılacağını.”

"Biliyorsunuz, biraz daha fazla gülümsüyor. Biraz tuhaf," diyor Hutton. "Sürekli dişlerini gösterince ne yapacağımı bilemiyorum."

Arkadaşıma ters ters bakıyorum, o da gülüyor.

“İşte orada, sevdiğim o öldürücü ifade.”

Onu görmezden gelerek, "Demek ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz?" dedim.

"Evet," diyor Maple. Scarlett'e dönüyor. "Sanırım bir futbolcuyla evli olduğunu unutmuşum. Bu konuda pek konuşmuyorsun."

"Ah, bunu yeterince duyamıyorum," diyor Hutton, elini göğsüne koyarak. "Eşimin benim hakkımda konuşmaması gerçekten çok iyi hissettiriyor."

Scarlett gözlerini devirdi. "Lütfen, zaten yeterince ilgi görüyorsun."

"Doğru kişiden değil." Kolunu beline doladı ve boynundan öptü. Kadın bir an ona doğru eğildi, sonra geri çekildi ama yakın durarak kolunu onun beline de doladı.

"Tamam, ikimiz de kalın kafalıyız, her şeyi bir araya getiremedik ve şimdi tanıdığımız biriyle buradayız. Görünüşe göre her şey yolunda gitti."

"Diğer eşleri tanıyorsunuz," diyor Hutton.

Scarlett alaycı bir şekilde, "Onları tanıyorum ama bu onları sevdiğim anlamına gelmiyor," dedi ve göz kırptı. "Maple'ı seviyorum. Flamingolara bakıyor ve şimdi burada olduğuna göre birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz. Onu daha önce sadece şöyle bir görmüştüm, bu yüzden çok heyecanlıyım. O iğrenç arkadaşımızın yüzüne gülümseme getiren flamingo bakıcısı hakkında her şeyi duyabilirim."

"İğrenç mi?" diye soruyorum.

"Şey, biliyorsunuz... hasta ile iletişim kurma konusunda pek iyi değilsiniz."

"Haklı." Hutton omzuma vurarak, "Sen gerçekten de bir pisliksin." dedi.

Maple omzumu öptü ve bana gülümsedi. "Ama o benim iğrenç sikim."

"Bana öyle seslenmeyi bırakabilir misiniz?" diye soruyorum, herkes gülüyor.

"Eğer seni 'pis sik' diye sahipleniyorsa, tam bir hazine." Hutton kıkırdıyor. "Şey, bunu senin için bir formaya bastırmalıyım. Soyadın yerine sadece 'Pis Sik' yazacak ve numaran da orada olacak."

"Aaa, belki de ilk maçınızda giyebileceğim forma budur," diyor Maple, bu durumdan aşırı derecede heyecanlanarak.

"Sırtında 'iğrenç penis' taşıyorsun."

"Bilmiyorum, biraz havası var," diyor Scarlett omuzlarını silkerek. "Ve tezahüratlar." Ellerini ağzının üzerine kapatıp, "Kafalarını gömün, iğrenç herif. Gömün onları," diyor.

"Pekala." Bir adım geri çekildim. "Eğer durum böyle olacaksa, sanırım

gidip başka biriyle konuşacağım.”

“Harika,” diyor Scarlett, kolunu Maple’ın koluna geçirerek. “Bu küçük mücevheri yanımızda götürüp daha yakından tanıyacağız. İyi eğlenceler.”

Scarlett el salladı ve ben onu durduramadan Maple’ı yüksek bir masaya doğru yönlendirdi ve ikisi de masaya oturdu.

"Şey, bu fikir ters tepti," diyor Hutton, ben de gözlerimi Maple'a ve onun Scarlett'le ne kadar zahmetsizce uyum sağladığına dikmişken.

"Evet... öyleydi," diyorum dalgın dalgın, göğsümde bir hafiflik hissiyle.

Bu açılış yemeklerinden birkaçına katıldım. En fazla bir saat kaldım ve sadece takım oyuncusu gibi görünmek için orada bulundum, ama eve yalnız döndüm, gitmek zorunda kaldığım için sinirli ve rahatsız oldum.

Ama bu yıl... farklı.

Çünkü bende Maple var.

Ve o, yaşadığım karanlık hayata ışık getiriyor. Çevremdeki renkleri daha canlı hale getiriyor, göğsümdeki ağırlığı hafifletiyor ve bana sadece günlük koşuşturmacadan ziyade bir gelecek düşünmemi sağlıyor.

"Aman Tanrım," diyor Hutton, dikkatimi tekrar ana çekerek.

"Ne?"

“O bakışı biliyorum.” Başını salladı. “Graydon, ona gerçekten çok ilgi duyuyorsun.”

Yavaşça başımı salladım, gözlerim kız arkadaşımın üzerinde gezindi. "Evet, kesinlikle öyleyim."

Scarlett, Maple ile birlikte ellerinde birer tabak yemekle yanımıza gelirken, "Graydon, bir ara evimize gelip bulaşıklarımızı yıkarsan harika olur, çünkü bu konuda çok iyisin," diyor.

Hutton ve ben dört kişilik bir masa bulduk, ama sadece üç sandalye vardı, bu yüzden Maple'ın tabağını alıp önümüze koydum, sonra onu kucağıma oturttum, beline kolumu doladım ve ona sıkıca sarıldım.

"Hutton'ın lastik eldiven takıp onları kendi elleriyle temizlemesini izlemekten sizi mahrum mu bırakacağım? Asla."

Maple, çatalını salatasına batırırken, "Gerçekten lastik eldiven mi takıyorsun?" diye sordu.

"Ellerim çok çabuk buruş buruş oluyor," diyor Hutton, çizburgerinden

bir ısırık alırken.

Foghorn ailesi, çeşitli mutfaklardan yerel restoranların hazırladığı bir akşam yemeği yiyor. Üç masaya yayılan bir tatlı büfesi var ve çocuklar için kendi dondurmalarını yapabilecekleri bir bölüm de bulunuyor. İçeceklerin hepsi ücretsiz – yapabilecekleri en az şey bu – ve artık bir randevum olduğuna göre, dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar yediğim en iyi başlangıç yemeklerinden biri.

"Siz ikiniz nasıl arkadaş oldunuz?" diye soruyor Maple, Hutton ile benim aramda işaret ederek. "Çünkü siz hücum ve savunmanız ve açıkçası, birbirinize çok yakışacak bir ikili gibi görünmüyorsunuz."

"Hayır," diyorum parmaklarımı Maple'ın elbisesinin eteğinin altına kaydırırken.

Yemeğimi zaten yedim ve şimdi tabağımdakileri didik didik ediyorum.

"Bu gerçekten aptalca bir hikaye," diyor Scarlett.

"Öyle mi? Ben aptalca hikayeleri severim."

Hutton ağzını sildi ve peçetesini masaya koydu. "Takıma yeni katılmıştım, Graydon'ın -daha önce de belirttiğimiz gibi- iğrenç bir herif olduğundan habersizdim ve kafeteryada yanına oturmaya başladım çünkü yanında kimse oturmuyordu. Çok fazla düşünmedim ve onunla konuşmaya başladım."

"Ve o da karşılık verdi mi?" diye soruyor Maple şaşkınlıkla.

"Hayır. Ama sonra bunu bir meydan okuma olarak gördüm, bu yüzden yanına oturmaya ve konuşmaya devam ettim. En sevdiğimiz Gatorade aroması üzerinden bağ kurduk. Ve bağ kurduk derken, limon-misket limonu tercihinin benimkiyle aynı olduğunu konuştuğumu kastediyorum. Bir gün uçakta kulaklığını unutana kadar fikrini değiştirmede, bende yedek bir tane vardı. Ona ödünç verdim ve o andan itibaren en iyi arkadaş olduk."

"Kulaklık, hepsi bu mu?" diye soruyor Maple.

"Babam uçaktaydı ve sesi sinirlerimi bozuyordu. Hutton beni kurtardı."

"Bunu ilk burada duydunuz," diyor Hutton, daha dik oturarak. "Graydon, onu kurtardığımı söyledi."

Maple kıkırdadı. "Neden sanki üzerinde bu yazan bir tişört yapacakmış gibi hissediyorum?"

"Peki neden bunu başarmak zorunda olanın ben olduğumu hissediyorum?" diye soruyor Scarlett.

Hutton, Scarlett'ı öperken, "Çünkü bu konuda çok iyisin," diyor.

Maple'ın omzuna bir öpücük konduruyorum ve ardından çenemi omzuna

yaslıyorum. Maple da Scarlett ve Hutton'a, "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyor.

"Üniversite," diye yanıtlıyor Scarlett. "Chicago'daki Brentwood Üniversitesi'ne gittik. Orada futbol oynadı."

"Evet, üstelik birçok kadınla da ilişki yaşadı."

Scarlett alaycı bir şekilde Hutton'a vurarak, "Aman Tanrım, sanki senin de konuşmaya hakkın varmış gibi," dedi.

"Bak, seninle evlenmeye hazırdım. Ama seni elde etmek zordu."

Scarlett gözlerini devirerek, "Öyle olmadı," dedi.

"Olaylar tam olarak böyle gelişti. Senin ilgini çekmek için çok çaresizdim. Sen hiç de çaresiz değildin ve seni ikna etmek için epey uğraşmam gerekti."

Scarlett omuz silkerek, "Bir kızın bir erkeğin onu gerçekten istediğini kanıtlamasını istemesine kimse kıyamaz, değil mi Maple? Graydon sana seni istediğini kanıtladı mı?" dedi.

Maple bana baktı ve hafifçe gülümsedi. Başparmağıyla dudağımın kenarını çekiştirirdi. "Evet, yaptı. Ama ondan önce, bana 'çekici mesajlar' attığı için benimle dalga geçtiğini düşünüyordum."

"Yok artık," diyor Scarlett, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Graydon St. John sana bu tür cinsel çekim tuzaklarını mı gönderdi?"

"Bunlar, insanları cezbetmek için yapılmış tuzaklar değildi," diye iç çekerek cevap veriyorum.

"Şey, üstünüz çıplaktı ve göğsünüzün ve karın kaslarınızın tamamını görebileceğim şekilde açınızı değiştirdiniz."

"Gerçekten mi?" diye soruyor Hutton, esprili bir şekilde.

"Bana en çok yakışan açı buydu." Omuz silktim, bu da masadakilerin gülmesine neden oldu.

"Vay canına, Graydon St. John'dan çok çekici fotoğraflar. Kaydettin mi onları?" diye soruyor Scarlett.

"Olabilir."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum.

Maple'ın yanakları kızardı. "Nasıl kızarmayayım ki? O iğrenç herifin kurduğu bir tuzaktı."

"Aman Tanrım," diye homurdanıyorum Scarlett gülerken.

"Şey, belki daha sonra gösterebilirsin." Kaşlarını oynatınca Hutton şakayla karışık yan tarafını çimdikledi.

"Bak, benden baştan çıkarıcı fotoğraflar alabilirsin. Onun fotoğraflarını

görmene gerek yok.” Sonra bana ve Maple'a baktı. “Bak, sana ne demiştim? Bu adamın gözü dışarıda.”

“Aman Tanrım.” Scarlett, Hutton'a dönüp yüzünü avuçlarının içine aldı. “Gerçekten çok sinir bozucu birisin.” Sonra dudaklarına büyük bir öpücük kondurdu, Hutton da onun başının arkasını kavrayıp kendine daha da yaklaştırdı.

Evet, Scarlett'in o "gezinen" bakışıyla bir yere gideceğinden şüpheliyim.

BÖLÜM 41

AKÇAAĞAÇ

"Kendi dondurmamı yaparsam insanlar beni yargılar mı?" diye soruyorum dondurmalara ve soslara bakarken.

"Eğer bunu yaparlarsa, tatlı olarak benim yumruğumu yiyecekler."

"Şiddet içeren düşüncelerinizin olmadığı bir an var mı?"

"Bu nadir bir durum." Arkama geçip ellerini kalçalarımın koydu, sonra da boynumu öptü.

Ona daha iyi erişim sağlamak için başımı biraz yana eğiyorum, yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen. Biliyorum, halka açık bir yerdeyiz ve teknik olarak bir iş etkinliğindeyiz, bu yüzden onu umursamamalıyım, ama onu itmek istemiyorum. Onu durdurmak istemiyorum, hele de bu kadar sevgi dolu olduğunda.

Çok sevecen.

Ve biliyorum ki hayatında bunu özlemişti. Bu yüzden, bana bunu bu kadar cömertçe verdiği için, onu asla durdurmak veya bu konuda güvensiz hissetmesini istemiyorum.

"Tatlı olarak seni yiyeyim mi?" diye kulağıma fısıldadı.

"Ben tamamen destekliyorum. Şöyle bir şey yapalım: Tatlıların üstüne bir de, burada saatlerce bekleyen herkese gerçek bir gösteri sunalım?"

"İnsanlar size bakıyor mu?" diye soruyor, dudaklarını tekrar kulağımın hemen altına doğru yaklaştırarak.

"Bütün gece," diye fısıldadım ve sonra iç çektim. "Tanrım, Graydon, meme uçlarımı sertleştiriyorsun."

Bir an duraksadı ve sonra boğazını temizledi.

"Gerçekten mi?"

Ona doğru dönüp, bana tam olarak ne yaptığını gösteriyorum.

Gözleri kararıyor ve ellerinin yanlarında kaşındığını, bir şeyler yapmak istediğini hissedebiliyorum.

"Burada çocuklar var, Graydon," diye uyarıyorum.

"O zaman sertleşmiş meme uçlarını bana göstererek ne yapıyorsun Allah

aşkına?"

"Şey, size bana yaptıklarınızın kanıtını veriyorum. Görmek istemiyorsanız, o zaman bakmayın—"

"Graydon," diye seslendi arkasından biri. Omzunun üzerinden baktım ve antrenörlerinden birini, beyzbol şapkası ve keçi sakalı olan bir adamı gördüm. Adını bir türlü hatırlayamadım çünkü anlaşılan kadroda yüzlerce antrenör var.

Graydon ona doğru döndü. "Naber, Koç?"

"Biraz konuşabilir miyiz? Bu akşam futboldan bahsetmeyeceğimizi biliyorum, ama az önce bir peçeteye çizdiğim bir oyun planı hakkında kısa bir sorum vardı ve sizin de fikrinizi almak istedim."

Bana döndü ve ben sadece gülümsedim. "Buyurun, ben de bir dondurma alacağım."

"Emin misin?"

"Olumlu."

Eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra fısıldadı: "Burada işimiz henüz bitmedi."

Sonra da antrenörüyle birlikte yola koyuluyor.

Henüz işimiz bitmedi...

Bunu çok iyi biliyorum.

Yığındaki kaselerden birini alıp, etkinlik için getirdikleri dondurma makinesine doğru ilerledim. Dondurmanın yumuşak kıvamda olduğunu görür görmez, tatlı olarak ne yiyeceğimi anladım. Üstelik, içinde sıcak çikolata sosu ve yer fıstığı da vardı. Biliyorum, biliyorum, neden sıcak çikolata sosunu yumuşak kıvamdaki dondurmanın üzerine koyuyorsunuz ki, anında eritiyor, ama yumuşak kıvamlı dondurma çorbası da aynı derecede lezzetli.

Acele etmeden, kendime bir kase dondurma, karamel sosu, yer fıstığı ve çikolata parçacıklarıyla dolu bir kase hazırlıyorum. Sonra bir kaşık ve peçete alıp, bölmenin yanındaki kanepelerden birine oturuyorum.

Fark ettim ki yetişkinlerin çoğu yumuşak dondurma yerine daha gösterişli tatlıları tercih ediyordu, ama bu onların kaybı, çünkü asıl olay burada. Bir ısırık alıyorum ve koltuğa yaslanıp bir bacağıma diğerinin üzerine atarken lezzetlerin içinde kayboluyorum.

Graydon, antrenörüyle birlikte yüksek bir spor masasının üzerinde duruyor; antrenörü bir peçete üzerinde bir şeyler işaret ediyor. Dikkatlice dinliyor ve sporuna bu kadar odaklanmış olması çok sevimli.

Sevimli.

"Kimle konuştun?" diye bir ses geldi arkamdan, beni irkiltti. Omzumu çevirip arkama baktığımda, o kişinin benimle konuşmadığını anladım.

"Philadelphia ve Miami," diyor diğer ses.

Neden bu kadar tanıdık geliyorlar?

"Peki onlar ne dediler?"

"İlgileniyorlar, ancak değerinden fazlasını ödemeye yanaşmıyorlar."

"Ve bu onun sözleşmesinin son yılı mı?"

Durun bir dakika...bu...bu Graydon'ın babası mı?

"Evet, o zaman tekrar müzakerelere gireriz. Özellikle şu aptal flamingo olayı yüzünden taraftarlardan gördüğü kayırmacılık göz önüne alındığında, genel menajeri ikna etmek zor olabilir."

Aman Tanrım, acaba... Graydon'ı takas etmeyi mi konuşuyorlar?

"Endişelenmiyorum. Bir şekilde her şeyi berbat edecek, hep ediyor. Oğlanın normal bir ilişkiyi sürdürebilecek kadar çok sorunu var. Kız bunu çabucak anlayacak ve ilişkiyi bitirecek. Ayrıca, şöhreti kaldıramayacak kadar hassas biri. Özellikle o halkla ilişkiler sorumlusunu da işin içine katabilirim, ilişki başladığından daha hızlı dağılacak."

"Gretchen mi? Takımın geleceğini tehlikeye atacak hiçbir şey yapacağını sanmıyorum."

"Takımı umursamıyorum. Kızı tehlikeye atabiliriz. Welcott bana hayvanat bahçesine bağışı zaten yaptığını söyledi, bu yüzden onu para avcısı olarak etiketleyebiliriz. Ve biliyorsunuz... tatsız bir ayrılık, onu başka bir takıma takas olmak istemeye zorlayabilir."

Tek bir incitici kelimeyi bile kaçırmamak için nefesimi tutmaya çalışırken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi atıyor.

"Bütün bunlar sadece birkaç kayıt için mi?" diye soruyor diğer adam, ki bunun Keenan olduğunu tahmin ediyorum.

Troy alçak sesle, "Takım rekorlarını hak etmiyor," diyor. "Bu takımı umursamıyor. Hatta şu lanet olası sporu bile umursamıyor. Sadece bana inat olsun diye oynuyor ve bu rekorları ele geçirene kadar oynamaya devam edecek. Onu göndermemiz gerekiyor. Üstelik gençleşmiyor da. Gelecek yıl size hiçbir faydası olmayacak."

"Evet..." diye mırıldandı Keenan. "İtiraf etmekten nefret etsem de, harika bir antrenman kampı geçirdi, ama yine de öfkeyle doluydu. Sence de onu o kızıdan ayırmak aynı etkiyi yaratmaz mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Troy. "Onun kıza nasıl baktığını görüyorum ve

aslında onu önemseydiğini düşünüyorum. Onu kaybetmek onu mahvedecek ve berbat oynamaya başlayacak. Bu bizim yararımıza olacak.”

"Pekala, bakalım ne yapabilirim."

Sonra da çekip gittiler, beni endişe, korku ve öfke içinde bıraktılar.

Graydon'ı göndermek mi istiyorlar? Takas ettirmek mi? Hangi baba bunu yapar? Aptalca bir futbol rekoru yüzünden mi? Gerçekten berbat bir baba.

Korkunç bir insan.

Graydon'ın burada annesi için olduğunu bilmiyor mu? Bunu ondan alıp götürecektir. Üstelik Graydon mutlu ve başarılı. İlk tanıştığım zamanki kadar öfkeli değil ve babası onu tekrar o çukura itmek mi istiyor?

Ele alınacak çok şey var.

Onun benim hakkımda söylediklerini düşünmüyorum bile. Bununla kendi başıma başa çıkabilirim, Graydon'ı bunun için endişelendirmeye gerek yok, ama onu takas etmek mi? İşte bu... bunu bilmesi gerekiyor.

“İşte buradasın,” diyor Graydon yanıma oturup kaseye bakarken. “Şey, dondurman neden erimiş? Onu yemek için heyecanlı olduğunu sanıyordum.”

Düşüncelerimden sıyrılıp yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Biraz sulu olması hoşuma gidiyor."

Kaseye tekrar göz attı. "Evet, aynen öyle." Bir an beni inceledi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey harika."

Açıkkçası öyle değil, ama ona açılış yemeğinde duyduklarımı anlatacak değilim. Graydon'ı yeterince iyi tanıyorum ve biliyorum ki hemen çıldırır ve babasıyla yüzleşir. Bu da ortalığı karıştırmasına yol açar ve şu anda, özellikle babası ve koçunun az önce konuştuklarından sonra, ihtiyacı olan son şey bu. Takas sisteminin nasıl işlediğinden emin değilim, ama bunu malzeme olarak kullanmalarını istemem.

“Emin misin?” Bana baktı, sonra etrafına göz gezdirdi. “Sana biri bir şey mi söyledi?”

“Hayır, cidden, her şey harika.” Kaşığımı alıp biraz dondurma almaya çalışıyorum. Aman Tanrım, bu gerçekten çorba gibi. “Küçük toplantınız nasıl geçti? İyi bir oyun muydu?”

"Biraz haklılık payı var," diyor, hâlâ şüpheli görünerek. Elini bacağıma koyuyor. "Birisi sana bir şey söylese, beni rahatsız etse, bana söyledin değil mi?"

“Evet,” diye cevap veriyorum. Belki hemen söylemeyebilirim. Ama bunu doğru şekilde ifade etmenin yolunu bulacağım. Koç Keenan'a pek saygı duymadığını biliyorum, ama onun bile Graydon'ın mutluluğunu sabote etmeye can attığını öğrenmek beni gözyaşlarımı tutmaya zorluyor. Onunla ilk tanıştığımda neden bu kadar kızgın olduğunu anlıyorum. Anladığım kadarıyla, yanında sadece Hutton vardı. Yıllarca çok yalnızdı. Onun adına çok üzülüyorum.

“Tamam.” Kaseye tekrar baktı. “Bunu yerken seni izleyemem. Yeni bir kaseye ihtiyacımız var.”

O elimden kaseyi alırken gülüyorum.

"Hadi."

Kapı arkamızdan kapanıyor ve Graydon bana dönüyor, beni duvara yaslayıp daha nefes alamadan bacağımı beline doluyor. Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve parmakları örgülerime girerek onları gece için mahvediyor.

Neyse ki, akşamın geri kalanını onun dairesinde geçireceğiz.

Dudakları çenemin üzerinden kulağımın arkasındaki noktaya doğru kaydı ve ben duvara yaslanıp bu adamın bana sahip olmasına, beni ele geçirmesine... beni sahiplenmesine izin verdim.

"Neden bu kadar uzun süre kaldık?" diye soruyor, eliyle elbisemin etek ucunu çekiştirip yukarı doğru kaldırırken.

"Çünkü sürekli Hutton'la konuşuyordun," diye cevap veriyorum, o da kıyafetlerimi çıkarmaya çalışırken ama onu durduruyorum. Bunun olmasını her şeyden çok istiyorum, ama babasının söylediklerinin verdiği ağırlıkla önce Graydon'la konuşmalıyım.

Bana gözlerimin içine bakıp "İyi misin?" diye sorabilmek için aramızda tam da yeterli mesafeyi bırakıyor.

"Evet, ben sadece... seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor," diyorum, zihnim şehvetten arınmış bir halde, başlamadan önce bunu durdurabiliyorum.

"Bu neden iyi bir şey gibi gelmiyor?"

"Sadece... duyduğum bir şeydi."

"Partide mi?" diye soruyor, elbisemi bırakarak. "Her şeyin yolunda olduğunu söylemiştin."

"Bir noktaya kadar öyleydi, ama akşam yemeğinde sana söylemek istemedim çünkü partide sorun çıkarmak istemedim."

Kaşlarını çatıyor, hiç de memnun görünmüyor.

"Maple, benden hiçbir şey saklamayacağını söylemiştin."

"Ve hayır, bunu sana şimdi söylüyorum. Sadece bunu sana özel olarak söylemek istedim, hepsi bu."

Çenesi birkaç saniye kasılıyor, sonra bacağını indirip elimden tutuyor. Beni kanepeye götürüyor, oturuyor ve sonra beni kucağına çekiyor; ben de onun üzerine oturuyorum, elleri kalçalarımdaya.

"Burası benim daimi oturma yerim mi... sizin kucağınız mı?" diye soruyorum, ortamı biraz neşelendirmeye çalışarak.

"Evet. Buna alışmalısın."

Çenesindeki kasılma ve omuzlarındaki gerginlik, gerginliğini azaltma girişiminin hiçbir işe yaramadığına inanmama neden oldu.

Bunu burada yapmak istedim çünkü onun öfkesini ve beni koruma içgüdüsünü biliyorum. Bunu bizzat gördüm ve bu bilgiyi onun dikkatini çekmeyeceği bir yerde paylaşmak tam da yapmam gereken şeydi.

Ellerimi göğsüne koydum ve duyduklarımı ona anlattığımda ortaya çıkacak öfkeye hazırlandım. "Lütfen bunu sana söylemek için beklediğim için bana kızma. Sadece başının belaya girmeden kendini ifade edebileceğin bir yerde olduğumuzdan emin olmak istedim."

"Söyleyeceğin şey beni kızdıracak mı?"

"Evet."

"Sana biri kötü mü davrandı? Eğer öyleyse, o kişinin kim olduğunu bilmek istiyorum çünkü onunla hesaplaşacağım."

Elimle kalbinin üzerine dokunuyorum, kalbinin gümbür gümbür attığını hissediyorum, sanki bana yapılan haksızlığı düzeltmek için harekete geçmeye hazır gibi ve ben onun bu özelliğini seviyorum.

"Konu senin hakkındaydı," dedim usulca. "Babanla antrenörünün senin hakkında konuşmalarını duydum."

Gözlerini kısarak, "Ne diyorlardı?" diye sordu.

Göğsünü okşayarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum ama bana olan tutuşunun sıkışmasından ve nefesinin kesilmesinden bunun işe yaramayacağını anlıyorum.

"Seni takas ettirmek için bir tür plan kuruyorlardı."

"Takas mı?" Kaşları birden çatıldı. "Bunu asla yapamazlar. Takas edilememe maddem var."

“Gelecek yıl için,” diyorum. “Babanın senin onun rekorlarını kırmanı istemediğiyle ilgili bir şey var.”

“Şaka mı yapıyorsun?” İçinde öfke kabardı, kaslarında gerginlik yayıldı. Beni nazikçe kanepeye itti ve sonra ayağa kalkıp volta atmaya başladı. “O şerefsiz, rekorlarımı kıracağımdan mı korkuyor? O yüzden hayatımı alt üst etmeye çalışacak.”

Eyvah. Öfkesi bir anda yükseldi ve dürüst olmak gerekirse, bunu ona söylemeli miydim diye düşünüyorum. Belki de kendi başına öğrenirdi ve eğer öğrenseydi, kendi evinin mahremiyetinde olmasaydı ne yapacağını kim bilir? Antrenman kampında babasına yumruk attığını gördüm. Bu... bu belki de...

Graydon anahtarlarını alıp garaja doğru koşmaya başladı.

Kahretsin.

“Graydon, dur, nereye gidiyorsun?”

"Babamla konuşmaya gidiyorum."

Daha nefes bile alamadan koltuktan fırlayıp peşinden koştum. Hızla garaj kapısının önüne geçip elimi göğsüne koydum. "Lütfen oraya gitme, Graydon."

“Neden olmasın ki? Benim lanet olası işime karışmaya hakkı olmadığını anlaması gerekiyor. Ve ona bu dersi vermekte hiçbir sorunum yok.”

“Biliyorum.” Elimle göğsünü okşadım. “Ama oraya gitmek, özellikle de bu halde, hiçbir fayda sağlamayacak.”

"Bu bana yardımcı olacak. Uzun zamandır o lanet olası kafasını yumruğumla ezmek istiyordum."

"İşte bu beni endişelendiriyor."

"Benim için endişelenmene gerek yok." Beni yana doğru itiyor ama ben kolundan tutamıyorum.

“Lütfen, Graydon,” diye yalvardım. “Lütfen oraya gitme. Benimle burada kal.”

Gözleri gözlerimle buluşuyor ve çaresizliğini görebileceğini umarak ona yalvarıyorum.

"Ona kendi işine bakmasını söylemezsem asla ders almayacak. Hayatıma karışmaya devam edecek. Tekrar tekrar, ta ki... ta ki seni benden alıp götürene kadar."

Keşke Graydon duyduğum konuşmanın tamamını bilseydi. Ama ona verdiğim azıcık habere verdiği tepkiyi göz önünde bulundurursak, ona tüm bilgileri vermemin imkanı yok. Çıldırır.

"Öyle olmayacak," dedim usulca, içindeki gerginliği hafifletmeye çalışarak. "Hiçbir yere gitmiyorum, Graydon. Burada, seninle birlikte olmak istiyorum, o yüzden benim için endişelenme."

"Senin için endişeleniyorum," diyor, içinden bir parça sakinleşerek. "Benim... benim çok fazla yüküm var, güzelim." Ve bu söz kalbimi paramparça ediyor çünkü biliyorum ki o bunu olumsuz bir şey... bir yük olarak görüyor, ama ben öyle görmüyorum.

"Graydon, herkesin hayatında bir yükü vardır. Bazılarının diğerlerinden daha fazla, ama bu seni diğerlerinden farklı kılmaz."

"Evet," diyor, gözleri birden benimkine dikiliyor. "Babam, annemin ona en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk etti. Beni terk etti, o kadınlarla yatıp futbol oynarken beni bir bakıcıyla çürümeye bıraktı. Ve şimdi, ben büyüyüp kendi hayatımı yaşarken, hâlâ benimle uğraşmaya çalışıyor. Kendi çıkarına bir takas yapmaya çalışıyor. Ebeveynler bunu yapmamalı."

Bildiğim kadarıyla ikisi de iyi antrenör değil. Antrenörü, o kendini beğenmiş babasının planlarını nasıl destekleyebilir ki?

"Biliyorum," dedim usulca. "Ve hayatında onun gibi birine sahip olmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Bunu hak etmiyorsun—"

"Hayır, öyle değilim." Başını sallıyor. "Hayat kurtaran bir kahraman değilim ki. Ben futbol oynayan bencil bir pisliğim."

"Bencil pislik mi? Kendini nasıl böyle görüyorsun?"

Gözleri gözlerime takıldı, güvensizlik göz bebeklerini deldi ve alçak, hüzünlü bir sesle, "Seni kendime ait ilan ettim," dedi.

"Graydon," diye fısıldadım, kalbim paramparça olmuştu. "Bu bencilce değil."

"Öyle değil mi?" diye soruyor, bir adım geri çekilerek. "Sana zaten neler yaşattığıma bak. Seni tanıdığım andan itibaren sana yük oldum. Seni incittim. Senden yapmanı istemeye hakkım olmayan şeyler istedim ve şimdi sen bunlara maruz kalıyorsun..."

"Dur," dedim yanaklarını kavrayarak. "Kontrolünü kaybediyorsun."

"Elbette ki kontrolden çıkıyorum." Elini saçlarının arasından geçirip geri çekildi. "Bunun ne kadar saçma olduğunu fark ediyorsun, değil mi? Babam, rekorlarını kırmamam için beni takas ettirmek istiyor çünkü o kadar kendini beğenmiş ki, umursamadığı oğlunun kendisinden daha iyi olmasını kaldıramıyor. Ve sen, benim çok sevdiğim kız, oturup bunu dinlemek zorundasın. Utanç verici, Maple. Bundan daha iyisini hak ediyorsun."

"Ne hak ettiğimi söylemeyi bırakın çünkü bu konuda fikir beyan etme

hakkınız yok. Bu benim hayatım ve onunla ne yapmak istediğime ben karar veriyorum."

"Yanlış seçim yapıyorsun," diye tersledi, bu da özgüvenimi sarstı. Mutfağa doğru yürüdü ve ellerini tezgâhın üzerine koyarak birkaç derin nefes aldı. "Belki... belki de gitmelisin."

Kesinlikle hayır.

Onun ne yapmaya çalıştığını ve bunun nereye varacağını görüyorum.

Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor ve buna izin vermeyeceğim.

"Gitmemi istiyorsan, beni fiziksel olarak uzaklaştırman gerekecek," diyorum, bana bakmasa bile çenemi dik tutarak. "Beni sözlerinle uzaklaştırabilirsin, ama hiçbir yere gitmiyorum. Öyleyse, elinden gelenin en iyisini yap, Graydon. En kötüsünü söyle, beni incitmeye çalış, çünkü işe yaramayacak."

Yüzünü bana çevirdi, omuzlarında yenilgi ifadesi, yüzünde acıyla buruşmuş bir ifade vardı.

"Bunu istemezsin."

"Evet."

"Yapamazsın," diyor, sesi giderek sertleşerek.

"Graydon, bana ne istediğimi, neyi hak ettiğimi veya fikrimin ne olması gerektiğini söyleme." Kararlı bir şekilde, sesim titremeden, "Bu senin seçimin değil" diyorum.

Derin bir nefes verip başını salladı. "Lütfen git artık, Maple. Bu senin düzeltebileceğin bir şey değil."

"Hiçbir şeyi düzeltmeye çalışmıyorum. Sadece, kendinizi kötüye götürdüğünüz için beni uzaklaştırmanıza izin vermiyorum. Hayatınızda yeterince terk edilme yaşadınız; size bunu yapan başka biri olmak istemiyorum. Yani dediğim gibi, elinizden gelenin en kötüsünü yapın, ama ne yaparsanız yapın veya söylerseniz söyleyin, sizi burada yalnız bırakmayacağım. Asla. Hepimiz bu işin içindeyiz."

Ensesini çekiştiriyor, yenilgiyi vücut dilinde belli ediyor, tezgahdan iterek bana yaklaşıyor. Nefesimi tutuyorum, beni kapıdan dışarı çıkarmasını bekliyorum. Ama yanıma geldiğinde, beni zorla dışarı çıkarmak yerine, aramızdaki mesafeyi kapatıyor, kollarını bana sarıyor ve beni kendine doğru çekip sarılırken elini saçlarıma gömüyor.

Onun bana can simidi gibi sarılmasının verdiği his kalbimi neredeyse paramparça ediyor.

"Kahretsin, özür dilerim," diye fısıldadı, hissettiği tüm acı o üç kelimede

dışa vuruluyordu. "Çok çok özür dilerim, Maple."

Ben de kollarımı onun etrafına sardım ve onu sakinleştirmek için elimi sırtında yukarı aşağı doğru gezdirdim.

"Sana yardım etmeme izin ver, Graydon. Lütfen. Seninle burada olmak istiyorum. İstemeseydim çoktan gitmiş olurum. Tamam mı?"

Başını salladı ve dudaklarını boynuma bastırdı. "Özür dilerim." Beni daha da sıkıca kendine çekti, olabildiğince yakın tuttu. Yüzümü göğsüne yasladım, sakinleşmek için beni kullanmasına izin verdim.

Birkaç dakika öylece kaldık, sonra eğildi, ellerini kalçalarımın altına götürdü ve beni kollarına aldı. Bacaklarımla belini sardım ve beni yatak odasına götürüp yatağına yatırırken ona sıkıca tutundum.

Önümde durarak tişörtünü başının üzerinden çekip yere bıraktı. Gözleri bana dikilmiş bir şekilde bacaklarımı araladı ve aralarına diz çöktü, devasa vücudunu benimkinin üzerine getirdikten sonra başını yavaşça benimkinden birkaç santimetre uzağa indirdi. Gözlerime bir saniye baktıktan sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp beni nazikçe öptü, eliyle de yanağımı okşadı.

Dillerimiz birbirine kenetleniyor, öpüşleri uyuşturucu gibi, beni aynı anda nefessiz ve muhtaç hissettiriyor. Sonsuza kadar böyle kalabilir ve mutlu olabilirdim, sadece onda kaybolarak.

Ama kafamın arkasında bir endişe var, akşamın nasıl başladığını nazikçe hatırlatıyor. Onu bir, iki kez öpüyorum ve sonra biraz uzaklaşıp, "Bekle, konuşmamız gerekiyor," diyorum.

Bakışlarımız buluşacak şekilde başını kaldırıyor. "Konuşalım mı?"

Ellerimi boynuna dolayarak onu yerinde tutuyorum ve burada, bu kadar yakınımda, benimle birlikte olmasını istediğimi ona hissettiriyorum.

"Evet, babanla olan meseleyi kapatmak istiyorum." Başparmağımla ensesini okşadım. "Yarın, ertesi gün veya ondan sonraki gün bu evden çıkıp babanla kavga edip yumruklaşmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

Kaşları çatıldı.

"Ciddi söylüyorum Graydon. Lütfen. Biliyorum, babanın planladığı şey yanlış ve hayatını alt üst edebilir, ama senin de istediğin gibi harekete geçmek hayatını daha da alt üst edecek. Bunun akıllıca bir yolu var ve bu yol babanla kavga etmeyi içermiyor."

"Eğer ben müdahale etmezsem, o asla durmayacak."

"Ve bunu yumruklarını kullanmadan da halledebilirsin. Bu konuda akıllı olalım ve yıllar içinde elde ettiğin zekân ve popüleritenle onu nasıl alt

edebileceğimizi düşünelim.” Saçlarının kısa tutamlarıyla oynuyorum. “Şu an bir çözüm bulmak zorunda değiliz, ama bunu birlikte düşünebiliriz, tamam mı? Lütfen kendin halletmeye kalkışma.”

Çenesi seğirdi, isteğimden hiç memnun olmadığı belliydi.

"Lütfen, Graydon. Bana söz ver."

Başını öne eğdi ve derin bir iç çekti. "Tamam. Söz veriyorum."

"Bana bak ve söyle."

Gözleri gözlerimle buluştu ve usulca, "Söz veriyorum," dedi.

"Teşekkür ederim."

Eğildi, vücudu bir battaniye gibi üzerime serildi, ön kolları başımın iki yanına düştü. "Bana bu kadar önem vermeye ne zaman başladın?"

Hafifçe gülümsedim. "Sanırım flamingolarıma hakaret ettiğin an sana değer vermeye başladım."

Başını salladı. "O zaman umursamaya başlamış olman imkansız."

"Evet, yaptım. Yanlış yollarından pişman olmanı sağlamak için yeterince önemsedim." Dudaklarına hafifçe bir öpücük kondurdum.

"Ve bunu da bana bulaşık yıkatarak yaptınız."

"Bu senin kefaretiydi."

"Başka bir cezayı tercih ederim."

"Evet, o zamanlar o tür bir cezayı verebilecek durumda değildik."

Elini yan tarafımda gezdirirken kıkırdıyor. "İnan bana, eğer öyle yapsaydın, kabul ederdim."

"Sen tam bir yalancısın. İlk tanıştığımızda benimle birlikte olmaya bile zor tahammül ediyordun."

"Hayvanat bahçesinin etrafında olmak istemiyordum. Ama senin durumun farklı."

Başımı salladım. "Hı hı, peki o zaman neden bu kadar kaba davrandın?"

"Çünkü belki de senin yanında olmak istiyordum ama hislerimi itiraf etmeye hazır değildim."

"Yani ilkokul çocuğu gibi davranıyordun."

"Aynen öyle." Kıkırdadı, yüzündeki hafiflik nihayet yeniden belirmişti.

"Bu hiç de olgunca bir davranış değil, Graydon."

"Hiçbir zaman olgun olduğumu iddia etmedim." Başparmağı yanağını okşadıktan sonra tekrar içini çekti. "Çok güzelsin, Maple."

İltifatın etkisiyle yanaklarım kızardı.

"İlk dikkatimi çeken şey o oldu, muhteşem yüzünüz."

"Ve ben de bunun benim hatam olduğunu sanıyordum."

Gülüyor. "İşte bu yüzden 'çekici fotoğraflar' göndermeye başladım. Çünkü eğer böyle bir kalçayla dolaşabiliyorsan, ben de sana en azından neler sunabileceğimi gösterecektim."

"Fark etmek için cinsel çekiciliği ön plana çıkaran bir şeye ihtiyacım yoktu," diyorum, onu şaşırtarak, ki bu çok tatlı.

"Daha fazla bilgi verin."

"Sana göstermeye ne dersin?" diye sordum, göğsüne bastırarak sırt üstü yatırdım. Kucağına oturdum ve yazlık elbisemi başımın üzerinden yukarı çekerek askısız sütyenimi ve kırmızı dantelli iç çamaşırlarımı ortaya çıkardım.

Elimi arkama uzatıp sütyenimi çözdüm, gözleri karardı ve açlıkla göğsümde dolaştı.

Bir eli göğsümü kavrarırken, başparmağı meme ucumu okşuyor. "Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum... seni hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum ama bencil bir piç kurusu olmaya devam edeceğim ve sen izin verdiğin sürece seni tutacağım."

"Aynı şeyi istediğimde bencil davranmış olmuyorum," diye yanıtlıyorum ve ellerim onun kot pantolonuna uzanıp düğmelerini çözmeye başlıyorum.

"İnan bana Maple, bu anlaşımdan ben daha karlı çıkıyorum."

Başımı salladım ve sonra pantolonunu ve boxer şortunu aşağı çekerek sertleşmiş penisini ortaya çıkardım. Avucumu penisinin üzerinde gezdirdim, sonra eğilip dilimle başını çevreledim.

"Hım, hayır... Ben öyleyim."

Sonra onu tamamen ağzıma alıyorum, o da memnuniyetle inliyor, vücudu yatağa gömülürken eli saçlarımı yana çekiyor.

Ona şöyle bir baktığımda ve bakışlarının bana değdiğini gördüğümde, aklımdan geçen tek şey "Vay canına!" oldu. Hayatı boyunca babasının kıskançlığı ve hor görmesi de dahil olmak üzere birçok engelle karşılaşmış bu adam, bana sanki ben dünyanın en değerli varlığıymışım gibi bakıyor. Bunu hak etmediğimden şüphe yok.

Ona aşık olabilirim. Belki de zaten çoktan aşık olmuşumdur.

Everly'nin, Graydon'ın bana nasıl baktığını belirttiğinden beri sözleri aklımdan defalarca geçti. Bana seni seviyorum diyecek kelimeleri bulamamasını anlayabiliyorum—ve eminim ki bunu en son annesi kaza geçirmeden önce duymuştu—ama şimdi bana gösterdiği saygı? İşte bu sevgiyi gösteriyor.

Şanslı olan benim, Graydon. Sen inanılmazsın ve sanırım sana aşığım. Seni her zaman seveceğim.

BÖLÜM 42

GRAYDON

OC: Bu tişört beni şişman gösteriyor mu? [Resim]

Bennett: Hayır.

Graydon: Evet.

OC: Bunu sırf gıcık olmak için mi söylüyorsun?

Graydon: Evet, çünkü bize bunu neden mesaj atıyorsun ki?

OC: Buna dostluk denir.

Graydon: Hokey oyuncularıyla birlikte soru sorabileceğiniz başka bir grup sohbetiniz yok mu?

OC: Evet, yaptım ve hepsi harika görüldüğümü söyledi. Belki onlardan bir ders çıkarabilirim.

Graydon: Eğer harika görüldüğünü söyledilerse, neden bize soruyorsun ki?

OC: Birbirimize bu tür soruları rahatça sorabileceğimiz güvenli bir ortam yaratmak. Hiç tişört giydiğinizde kendinizi şişman hissettiğiniz oluyor mu?

Graydon: Asla.

Bennett: Burada kendimi oldukça iyi hissediyorum.

OC: Belki de yediğim bir düzine donut yüzünden kendimi şişman hissediyorum.

Bennett: Kahretsin, dostum. Bu... bu inanılmaz derecede sağlıksız.

Graydon: Ve çok acınası.

OC: Biliyorum! Kendimle gurur duymuyorum. Bu sabah yüzüm kutunun içinde, yanağımda çikolata lekeleriyle uyandığım için de kendimle gurur duymuyorum, ama işte buradayım.

Bennett: Tam bir felaketsin.

Graydon: Bu durumla nasıl başa çıkacağımı gerçekten bilmiyorum.

OC: Öyle mi düşünüyorsun? Kayboldum. Yanına gelip konuşabilir miyim?

Graydon: Hayır.

Bennett: Şehir dışındayım, üzgünüm dostum.

OC: Graydon...lütfen.

Graydon: Hayır. Benim planlarım var ve bu planlar seni kapsamıyor.

OC: Beni gerçekten seviyor musun?

Graydon: Zar zor.

OC: Ha! "Zar zor" dediniz. Bu, çok az da olsa benzerlik olduğu anlamına geliyor.

Bennett: Şansını zorlama. O, o küçük parçayı da elinden alacak.

Graydon: Genç olanı dinleyin.

"Orada kime mesaj atıyorsun da sırtıyorsun?"

Kahretsin, sırtıyor muyum?

Maple yanıma doğru yürürken telefonumu bıraktım. Üzerinde benim tişörtlerimden biri vardı, başka hiçbir şey yoktu ve elinde bir fincan kahve tutuyordu. Son iki gecedir evimde, yatağında, altımda kalmıştı ve dün, yarım vardiya için hayvanat bahçesine gittiğinde ben de onunla gittim ve Flock and Tackle'da yayınlamak için flamingoları beslerken birkaç fotoğrafımı çekti. Flamingoların bu kadar yakına gelmesine izin verdiğim için ne kadar cesur olduğumu anlattım ve o da dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. Sonra yine yemek kamyonunda akşam yemeği yedik ve geceyi konuşarak ve... şey... sevişerek geçirdik.

Sezon başlamadan önce hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Asla.

Yoğun programdan her zaman çekinirim çünkü alışmak biraz zaman alır, ama bu yıl yanımda biri var.

Uzun bir antrenman gününün ardından eve geldiğimde beni heyecanla bekleyen, kollarını açmış birinin olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Onunla birlikteyken etrafımdaki her şeyi unutabiliyorum, sürekli kafamdaki şeytanlarla savaşmak yerine kendimi güvende ve sevdiğim başka bir dünyaya dalabiliyorum.

Gerçekten çok rahatım.

Rahatlamış.

Ve her ne kadar pazar günü olsa da, normalde gergin ve mide bulantısı

hissettiğim bir gün olmasına rağmen, kendimi rahatlamış ve huzurlu hissediyorum.

Ve bunların hepsi onun yüzünden.

Akçaağaç.

Kızım.

"OC'nin sorduğu aptalca bir soruydu sadece."

Maple, tam bir uslu kız gibi kucağıma oturuyor ve bir yudum almadan önce kahvesine üflüyor. Ben de elimi çıplak bacağının üzerinde gezdiriyorum, kahvesini içerken kendimi kontrol etmeye ve ona saldırmamaya çalışıyorum.

Ve bu cesur bir çaba çünkü şu anda bu dünyada Maple'ın bacaklarının arasında gömülmekten daha çok istediğim hiçbir şey yok. Bağımlıyım. Onu her gördüğümde, aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor. Tenim, onun bana sarılmasının verdiği hissi, tatlı inlemelerinin kulaklarımda yankılanmasını, tırnaklarının sırtıma saplanmasını özlüyor.

Aman Tanrım... Ona çok bayılıyorum.

"Peki ne soruyordu?" Makyajsız yüzüyle kusursuz görünen kadın, kahve fincanının üzerinden sırttı.

"Gömlek giydiğinde şişman görünüyorsa..."

Duraksıyor. "Bir dakika, gerçekten mi?"

"Evet, size onun çok yorucu olduğunu söylemiştim. Sonra gidip bize dün gece bir düzine donut yediğini ve uyandığında yüzüstü kutunun içinde olduğunu söyledi."

Maple hızla ağzını kapatıp kıkırdadı. "Aman Tanrım, gerçekten mi?"

"O öyle dedi."

"Ah, onun için gerçekten üzülüyorum. Çok üzgün."

"Onun için üzülmeyin. Abartıyor."

"Daha önce hiç böyle bir kalp kırıklığı yaşamadınız mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hiç kimseyi o duyguyu yaşayacak kadar önemsemedim."

"Asla?"

"Asla." Bacağını okşadım. "Ama sanırım şu anda birlikte olduğum kişi, eğer bir gün beni terk etmeye karar verirse, beni diz çöktürebilecek potansiyele sahip."

"Sadece dizlerinin üstüne mi?" diye soruyor sırtarak. "Yüzüstü bir düzine donut kutusunun içine değil mi?"

"Tek seferde o kadar çok donut yemezdim. Yani hayır."

"Yani bana bir düzine donut bile etmezsin mi diyorsun?"

"Haklısın." Bacağını sıkıyorum. "Yirmi dört tane olurdu."

Kıkırdadı ve yanağını okşadı. "İşte bu daha iyi." Kahvesinden bir yudum daha aldı ve sonra, "Bu kahveyi bitireceğim, sonra da başınız beladan kurtulacağım," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek benden uzak duracaksın?"

"Şey, bugün Pazar. Biliyorum, özel bir gününüz ve size engel olmak istemiyorum. Ayrıca, çamaşırlarımı yıkamalı ve önümüzdeki haftaya hazırlanmalıyım."

Elimle bacağının üzerinde gezinirken midemde bir gerginlik hissi belirliyor çünkü aklımdan bir şey geçiyor, bana hiç yakışmayan bir şey ama özellikle sezon başlamak üzereyken bu düşünceyi bir türlü aklımdan çıkaramıyorum.

Bütün bu süreçte onun yanımda olmasını istiyorum.

Onun hayatımın bir parçası olmasını istiyorum.

Hayatımın her yönünü onunla paylaşabilmek istiyorum ve gerçekten de onun dahil olmadığı tek bir parça kaldı. Ve bu en travmatik, en yürek burkan parça olsa da, aynı zamanda en güzel parça. Bugün olduğum adam olmamın sebebi bu. Ve onun da benim bu yönümü bilmesini istiyorum.

"Ya kalsaydın?" dedim, sonra boğazımı temizledim. "Ya... şey... bugün benimle gelseydin?"

Kahvesini ağzına götürmeden önce duraksadı ve gözleri gözlerimle buluştu. "Anneni seninle birlikte ziyaret etmemi ister misin?"

"Sadece istersen," diyorum, kendimi güvensiz hissederek. "Sana baskı yapmak istemiyorum. Sadece..." Elimle saçlarımı düzeltiyorum. "Hayatımın o yönünü görmeni istiyorum. Her şeyi gördün zaten. Bu son parça ve senin de bunun bir parçası olmanı istiyorum."

"Emin misin... emin misin?" diye soruyor, sesinde bir tereddüt var. "Annenle birlikte olmak senin için çok özel bir an. Seni rahatsız etmek istemiyorum."

"Eğer rahatsız edici olacağınızı düşünseydim size sormazdım. Ama eğer rahat değilseniz veya henüz çok erken olduğunu düşünüyorsanız, beni gücendirmezsiniz."

Başını salladı, sonra kupasını sehpanın üzerine bıraktı. "Onunla tanışmaktan onur duyarım, Graydon. Gerçekten, beni yanına alacak kadar bana güvendiğin için çok mutluyum. Sadece senin de rahat hissetmeni istiyorum. İstersen arabada seni bekleyebilirim."

"Hayır, senin orada olmanı istiyorum."

Kolunu boynuma doladı, üzerime oturdu ve bacaklarını benim üzerime attı. "Emin misin?"

"Olumlu."

Hafifçe gülümsedi. "O zaman seninle gelmeyi ve annenle tanışmayı çok isterim."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ederim," diye neredeyse fısıldadım.

Dudaklarını benimkine birkaç santim yaklaştırdı. "Beni buraya getirecek kadar bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Ve sonra dudakları benimkine değiyor ve ben koltuğa gömülüyorum, bu kadının bana verdiği rahatlama hissine kapılıyorum.

Maple, kamyonetten inerken elbisesini düzeltti. "İyi görüldüğümünden emin misin?"

Giydiği bebek mavisi yazlık elbiseye gözlerimi gezdirdim. Kolları omuzlarını örtüyor, ancak kare yakası annem için fazla açık olmadan göğsünün geniş bir görünümünü sunuyor. Sade kesimi gövdesini sarıyor, kalçalarının etrafında ise bolca duruyor. Saçlarını yarı toplu, yarı açık bırakmış, kirpiklerine hafif bir rimel sürmüş ve yanaklarına biraz allık sürmüş. Kusursuz görünüyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

"Teşekkür ederim," diyor kolunu belime dolayarak ve bana sarılıyor. Ben de ona sarılıyorum, otoparkta onu sıkıca kucaklıyorum çünkü biliyorum ki gerginliği onu ele geçirmeye başlıyor.

Benimle gelmeyi kabul ettikten sonra, üzerine birkaç kıyafet geçirdi ve ben de çantasını hazırlayıp onun evine doğru yola koyulduk. Birlikte duş aldık ve su etrafımıza akarken onu eğip onunla seviştim.

Sonra hazırlandık ve biz ayrılmaya yaklaştıkça, onun giderek daha da gerginleştiğini görebiliyordum.

"İyi misin?" diye sordum, sırtını okşayarak.

"Evet, sadece... gerginim. Bugünün senin için güzel bir gün olmasını istiyorum. Onun seni tanımasını istiyorum. Bunu senin için çok istiyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyerek başının tepesini tekrar öptüm.

“Bunu her hafta nasıl yapıyorsun anlamıyorum. O benim annem bile değil, ama endişeden midem bulanıyor.” Başını geriye doğru eğerek bana baktı. “Seni yıkılmış ve incinmiş görmek istemiyorum. Sanırım kalbim buna dayanamayacak.”

“Sen hazırlanırken Rhonda ile konuştum. O annemin yardımcısı ve bugün daha iyi bir gün geçirdiğini söyledi. Şey... anneme ziyarete geldiğim günlerde gösterdiği albüme birkaç fotoğraf ekledi. Onlar senin ve benim fotoğraflarımız. Umarım sorun olmaz.”

Gözleri irileşti. "Elbette, bu... bu çok özel. Bunu yapmak zorunda değildin."

“Bunun olabildiğince kolay olmasını istedim.” Elini tutuyorum. “Eğer işler ters giderse, bil ki zamanla her şey yoluna girecek.”

Başını salladı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu ve benden ne istediğini söyle yeter. Eğer yalnız kalmaya ihtiyacın varsa, bunu istemekten çekinme."

Başımı sallıyorum. "Hatta, sana her zamankinden daha çok ihtiyacım olacak."

Elimi sıktı ve omzuma yaslandı. "O zaman ben senin için buradayım, Graydon."

Dediğim gibi... o mükemmel.

İşaret parmağımı çenesinin altına bastırıp dudaklarını kendiminkine yaklaştırıyorum ve hafifçe öpüyorum, özünü içime çekiyorum, sonra geri çekilip onu annemin bakım evinin ön kapısına kadar yönlendiriyorum.

Otele giriş işlemlerini yapıyoruz ve Maple'a tesisi gezdiriyorum, ana yaşam alanına doğru ilerlerken annemin yaptığı farklı sanat eserlerini gösteriyorum.

“Vay canına,” diye fısıldadı, her şeyi içine sindirerek. “Bu pencerelerden ne kadar çok ışık giriyor.”

“Annemin ailesinin burayı bu kadar çok sevmesinin sebeplerinden biri de buydu. Buranın onun güneşlenip, olabildiğince güzel bir hayat yaşayabileceği harika bir yer olacağını düşündüler.” Gözlerim sol tarafa, yerden tavana uzanan pencerelerin bahçeye ve dev söğüt ağacına baktığı yere kayıyor. Annem, pembe ipek pijamalarıyla şövalesinin önünde duruyor. Rhonda bana en çok giymeyi sevdiği şeyin bu olduğunu söylemişti, bu yüzden çekmecesini pijama takımlarıyla doldurdum.

Kır saçları bir toka ile tutturulmuş, resim yapmak yerine pencereden dışarı bakıyor; kucağında ise onun için hazırladığımız albüm duruyor.

Boğazımı temizleyerek, "Şurada, pencerenin yanında. Hadi gel." dedim.

Elimi bir kez daha çekiştirdi. "Emin misin?"

"Olumlu, güzel," diye yanıtlıyorum.

El ele tutuşarak annemin yanına doğru yürüdük. Bütün yol boyunca midem kasıldı, kalbim gümbür gümbür atıyordu, aklım bunun iyi gitmesi için yalvarıyordu. En azından beni tanımasını istiyordum.

Lütfen bana bu bir anlık fırsatı verin de annemle akçaagaç şurubunu paylaşayım.

Annemin sırtı bize dönükken, Rhonda beni fark etti, başıyla selam verdi ve sonra annemin kulağına usulca bir şeyler fısıldadı.

Sırtı kaskatı kesildi ve korku omurgamdan yukarı doğru yükseldi. Maple'ın elini sıkıca tuttum, güç bulmak için ona tutundum. Hazır değil. Annem için iyi bir gün olmayacak.

Annem albümü yanındaki tabureye, genellikle boyalarını koyduğu yere bırakırken bekliyorum; sonra arkasını dönüyor, yorgun gözleri benimle buluşunca şaşkınlık içinde kalıyor.

Hayır, lütfen anne. Lütfen bugün değil.

Boğazımı temizleyerek Maple'ın elini bıraktım, sonra annemin önünde çömeldim, ondan çok daha uzun görünmemeye ve onu korkutmamaya çalıştım. Maple'ın bir adım geri çekildiğini hissettim, ama varlığını hala hissedebileceğim kadar da uzaklaşmadı.

"Merhaba anne," dedim usulca. "Benim... Saint." Sesimin tonunu ve beni tanınamasından duyduğum acıyı gizlemeye çalışarak yumuşak bir ses tonuyla konuştum.

Rhonda tatlı bir sesle, "Bu Graydon," diyor. "Albümdeki gibi nasıl da büyüdüğünü görüyor musun?"

Annemin gözleri, kafa karışıklılığıyla karışık bir şekilde, benimkine kaydı.

Başını sallıyor ve kalbimin yerinden fırlayıp göğüs kafesime çarptığını, ruhumun bir parçasını daha kopardığını hissediyorum; bu yaranın bir daha asla iyileşip iyileşmeyeceğinden emin değilim.

"Sorun yok," diyorum usulca. "Bunun kafa karıştırıcı olabileceğini anlıyorum. Seni işine geri dönmeye bırakacağım—"

Eli kalkıp yanağıma dokundu, avucunun sıcaklığı gözlerimi neredeyse yaşartacak kadar etkiledi, başını yana doğru eğdi.

Beni inceliyor.

Yüzünde hâlâ kafa karışıklığı var, ama bir nebze de olsa tanıma belirtisi

var. Çok küçük bir belirti, o yüzden kıpırdamıyorum. Hatta nefes bile almıyorum. Sadece onun olanları sindirmesine izin veriyorum.

Lütfen anne, lütfen beni tanı.

Lütfen benimle görüşün.

Lütfen...

"Aziz mi?" diye soruyor ve bacaklarım neredeyse beni taşıyamayacak hale geliyor.

"Merhaba anne," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"Ah, oğlum, çok... çok büyüksün."

Duygularım doruk noktasına ulaşırken kıkırdıyorum. Gözyaşlarım göz kapaklarımdan aşağı, yanaklarıma doğru akıyor. "Evet, biraz büyüdüm."

Yavaşça başını salladı. "Çok yakışıklısın."

"Tamamen senin eserim, anne."

Gözyaşlarımı silerken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Albümü eline alıp kucağına getirdi. Lise yıllarımdaki fotoğraflarıma baktı. Sayfanın başında, son sınıf ve mezuniyet fotoğraflarımın yanında futbol fotoğraflarım vardı.

"Mezuniyet törenini kaçırdım."

"Hayır, yapmadın. Benimleydin," diyorum. "Büyükannem senin resmini elbisemin içine, tam kalbimin üzerine dikti, yani benimleydin."

Gözleri gözlerimle buluştu. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diye yanıtlıyorum.

Daha sonra üniversite yıllarımda, futbol oynadığım dönemde, draft gününde ve onun fiziksel olarak orada bulunmadığı en önemli anlardan bazılarına ait fotoğraflarıma geçiyor.

"Ve işte," diyorum. "Askere alındığımda sen de ceketimin içine dikilmiştin, yani oradaydın. Telefon geldiğinde ilk sarıldığım kişi sendin."

Gözleri yaşlarla doldu.

Sayfayı çeviriyorum. "Ve işte, kaskımın içinde, oynarken senin bir resmini saklıyorum, böylece her zaman yanımda oluyorsun."

Resme bakıyor, gözyaşları benimkilerle aynı. "Sen de baban gibi Foghorns'ta oynuyorsun."

Onun varlığını kabul etmek içimi acıtsa da başımı sallıyorum. Başından beri babam hakkında kötü konuşmayacağımı söylemişim; bunu ona borçlu olduğum için değil, annemin beni tanıdığı bu hayalperest halinden çıkmasını istemediğim için.

"Evet, öyle. Bir süredir çalışıyorum ama sensiz geçen bir gün bile yok."

Sayfayı çeviriyor ve karşısına yeni bir dizi fotoğraf çıkıyor; benim ve Maple'ın fotoğrafları. Fotoğraflara şöyle bir göz atıyor, parmakları Maple'ı sıkıca tuttuğum bir fotoğrafın üzerinde geziniyor.

“Bu... senin kız arkadaşın mı?”

“Evet,” diyorum. “O Maple. Aslında hemen arkamda.”

Annemin dikkati arkamdaki figüre kaydı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Sessizce, “Çok güzel,” dedi.

“Biliyorum. Beni seçtiği için gerçekten çok şanslıyım. Annem hayvanat bahçesi görevlisi. Flamingolarla ilgileniyor. Ben de hayvanat bahçesinde ona yardım ediyorum. Bana neler yaptırdığını biliyor musun?”

“Ne?”

“Bulaşıkları yıka.”

Annem göğsünü tuttu ve kulaklarıma ulaşan en güzel sesi çıkardı... kahkahası.

Bir anda bir sürü anıyı yeniden canlandırdı, hepsi birden üzerime çöktü.

Mutfak masasında oturmuş, iskambil oynuyorduk.

Bahçede koşu parkurları çalıştırmayı denedik ama feci şekilde başarısız olduk.

Cadılar Bayramı'ndan önceki gece balkabağı oyuyoruz, her yerimiz balçık ve çekirdeklerle kaplanıyor.

Smoothie yaparken blenderın kapağını kapatmayı unuttum, her şey yukarı fırladı.

Ardı ardına gelen anılar beni neşe, mutlulukla dolduruyor ve en ufak bir üzüntü hissi bile bırakmıyor.

“Şey, sana bulaşık yıkatan kızla tanışmam gerek.”

Ayağa kalktım ve Maple'a elimi uzattım, o da elimi tuttu ve dikkatlice annemin yanına yürüdü. O da benim gibi çömeldi ve annemin elinin üzerine elini koydu.

“Merhaba, Bayan St. John. Ben Maple.”

Annenin gözleri parladı ve gülümsemesi genişledi. “Maple, tanıştığımıza çok memnun oldum. Duyduğuma göre oğluma kuş bulaşıklarını temizletiyormuşsun.”

Maple kıkırdadı. “Evet, yapıyorum ve aramızda kalsın, bu işte gerçekten çok iyi, bu yüzden ona yaptırmaya devam ediyorum.”

Annemin Maple'ın elini tutup onu ayağa kalkmaya ve yanındaki tabureye oturmaya teşvik ettiğini izliyorum. Maple oturuyor ve annem albümü ikisinin arasına getiriyor.

“Bu fotoğraflarda ne yaptığınızı bana anlatın.”

Maple, "Daha da iyisi var," diyor ve telefonunu elbisesinin cebinden çıkarıyor. "Size her şeyin nasıl başladığını göstereyim."

Sonraki birkaç dakika boyunca, Maple'ın annemi nasıl etkilediğini, Flock and Tackle'da yayınladığımız fotoğraflarımızı birer birer gösterdiğini izledim. Maple benden ne kadar hoşlandığını ve flamingoları kurtarma çabalarında ona nasıl yardımcı olduğumu anlattı, hatta ona yaptığım duvar resmini bile gösterdi. Annem, her bir fotoğrafı dikkatlice incelerken tamamen büyülenmişti.

Bazen Maple bana doğru bakıp, beni neredeyse ikiye bölecek kadar güzel bir gülümseme sunuyor.

Annem Maple ile omuz omuza çarpışıp, flamingolar hakkında gülüp konuşurken, ben de onları izliyorum; gözlerim, sadece benim değil, annemin de dikkatini çeken kadına büyülenmiş durumda. Geçen gece, hem kendimden nefret etme hem de babama duyduğum öfke uçurumundan beni kurtardığı sözlerini düşünüyorum.

“Hayatında yeterince terk edilme yaşadın; sana bunu yapacak başka biri olmak istemiyorum. Yani dediğim gibi, elinden gelenin en kötüsünü yap, ama ne yaparsan yap ya da söylersen söyle, seni burada yalnız bırakmayacağım. Asla. Hepimiz bu işin içindeyiz.”

Kahretsin, o sözler. Onun kalbi. Anneme karşı gösterdiği şefkat ve iyilik. Bu kadına aşık oluyorum.

Hiç şüphe yok.

O, işte o.

O, aradığım kişi.

Ve onu kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım çünkü onun annemle oturup, sanki hiçbir sorunu yokmuş gibi ona eşit davranmasını izlediğim anı asla unutmayacağım.

Bu, gözümün önünde canlanan çok özel bir anı ve bunun hiçbir anını unutmak istemediğim için telefonumu çıkarıp ikisinin birlikte, annemin elini tuttuğu ve birlikte güldükleri bir fotoğrafını çekiyorum.

Resme dikkatlice bakıyorum, tüm dikkatim Maple'da.

Hayatımın aşkı... işte orada.

Maple'den bir çanta hazırlamasını istedim. Her ihtimale karşı, işler ters giderse onunla birlikte evime dönebilir ve kendi başıma somurtabilirdim. Eve dönüş yolculuğu sessiz geçti.

Ama surat asmak yerine, kendimi... tok hissediyorum.

Duygusal ve zihinsel olarak dolu.

Sanki bulutlar dağılmış ve göğsümdeki bu sakinlik hissiyle uzaklaşıyorlar. Ve bunun için teşekkür etmem gereken tek bir kişi var.

Kamyoneti park ettim ve gece çantasını aldım, sonra kamyonetin onun tarafına geçip inmesine yardım ettim. Elini tutarak onu daireye götürdüm, çantasını yere bıraktım, kapıyı kapattım ve ona doğru döndüm.

Onu kalçasından tutup kucağıma alıyorum, o da bacaklarını bana doluyor, sonra da kollarını boynuma sarıyor. Onu yatak odama taşıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu onu yatağıma bıraktığımda. "Sessizdin ve belki de yanlış bir şey yapmış olabileceğinden endişelendim."

Başımı salladım. "Hayır, her şeyi doğru yaptın."

Önünde diz çöküp ellerini avuçlarıma içine aldım. Ona bakarak, bir zamanlar acıyan ruhumun en derininden seslenerek, "Bugün hayatımda yarattığın etkiyi tahmin bile edemezsin, Maple," dedim. Parmak boğumlarını öptüm. "Bugün bir seçeneğin vardı. Anneme hastaymış gibi davranabilirdin ya da gergin olup, onun yanında nasıl davranacağından emin olmayabilirdin, ama sen öyle yapmadın. Ona eşitmişsin gibi, uzun zamandır kayıp bir arkadaşın gibi davrandın. Onu gülümsettin, güldürdün ve gözlerine uzun zamandır görmediğim bir ışık getirdin. Ben... sana çok minnettarım ve bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum, sadece ne kadar minnettar olduğumu göstermek istiyorum."

Ellerini bıraktım, sonra elbisesinin etek ucundan tutup beline kadar yukarı çektim. Ardından elimi etrafına dolayıp fermuarını açtım ve elbiseyi tamamen başından çıkardım.

Lavanta rengi iç çamaşırlarıyla yatağıma oturuyor. "Bana hiçbir şey göstermene gerek yok, Graydon." Parmakları sakalımın üzerinden geçiyor. "Nasıl hissettiğini biliyorum."

"Sanmıyorum," diyorum ayağa kalkıp tişörtümü çıkarırken, pantolonumu ve boxer şortumu indirip ayakkabılarımı ve çoraplarımı da çıkarıyorum. Gözleri, bacaklarıma arasında zaten sertleşmiş olan penisime takılıyor.

Elini çekiştirip ayağa kalkmasını sağladım, sonra sütyeninin tokasını

özp yere düşmesine izin verdim, tekrar diz çöktüm ve iç çamaşırını üzerinden çıkardım. Vücudunda yukarı doğru ilerlerken, dudaklarımı teninde gezdirdim, ellerim tenine dokunurken yüzüne ulaştım. Yanaklarını avuçlayıp dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım ve onu işkence edercesine öptüm, yavaşça hareket ederek bu kadına benim için ne kadar değerli olduğunu gösterdim.

Dillerimiz birbirine değdiğinde nefesi kesiliyor ve ben de nazikçe kollarımı etrafına sarıp onu yatağı yatırıyorum, yatağın üzerinde yukarı doğru çekip başını yastığı koyuyorum. Çenesini ve boynunu öpücüklerle dolduruyorum, köprücük kemiğinden göğsüne, oradan da göğüslerine doğru ilerliyorum ve sertleşmiş meme ucunu ağzıma alırken aynı anda diğer göğsünü de avuçluyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor göğsü altımda kıpırdanırken.

Bacakları aralandı ve bu hareketten dolayı penisim seğirdi, ama bu benimle ilgili değil. Bu onunla ilgili.

Diğer göğsüne geçiyorum ve dilimi sertleşmiş çıkıntının etrafında döndürdükten sonra dudaklarımın arasına alıp emiyorum.

"Evet, Graydon." Kalçaları yataktan kalkıp bana sürtünüyor, sürtünme arıyor. Normalde onu işkenceye maruz bırakır ve istediğini vermezdim, ama bugün değil. Kızımın tatmin olmasını istiyorum. Hayatımda olduğu için ona ne kadar minnettar olduğumu bilmesini istiyorum.

"Güzelim, ne istersen söyle. Her şey senin olsun."

"Sen," diyor, eli saçlarımda oynarken. "Tek istediğim sensin."

Aynı.

Sonsuza dek, Akaağ.

Seni sonsuza dek istiyorum.

Karnından aşağı doğru öpücükler konduruyorum ve bacaklarının arasına geçiyorum; dudaklarımı göbek deliğinin altından, leğen kemiğine ve tam da ereksiyon halindeki bölgesine bastırıyorum.

İnleyerek bacaklarını daha da açıyor, dizlerini yukarı çekerek bana daha iyi erişim sağlıyor.

Burnumu vajinasının kenarına sürüyorum, özünü, kokusunu adeta bir uyuşturucu gibi içime çekiyorum. Parmaklarımla vajinasını aralıyorum ve sonra dilimi uzun, yavaş bir hareketle klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, bu da onun yatağı iyice gevşemesine neden oluyor.

"İşte böyle," diye fısıldadı.

Dinliyorum, dilimin ritmini korurken ellerimi iç uyluklarında

gezdiriyorum, başparmaklarımla tam da uyarılma noktasının etrafını okşayarak ona her şeyi hissettirmeye çalışıyorum. Zevkten... aşka kadar.

Onun çok sevildiğini bilmesini istiyorum.

Önemli.

Benim kadınıam.

"Kahretsin," diyor gerilerek. "Daha hızlı, Graydon."

Bir kez daha yavaşça okşadıktan sonra, hızımı artırıp dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve aynı anda ağızımla titreşimli bir ses çıkarıyorum. Bu, içindeki şehveti daha da artırıyor gibi görünüyor çünkü nefes alışverişi hızlanıyor ve eli saçlarımı çekiştirmeye başlıyor.

Onun içinden geçen gerilim beni daha çok çalışmaya, onu sınırın eşiğine getirmeye ve tam olarak ihtiyacı olanı vermeye itiyor.

"Tanrım... aman Tanrım, Graydon. Tam orada, bebeğim. Lütfen durma."

Onun bana 'bebeğim' diye seslenmesiyle tüylerim diken diken oldu.

Dilim klitorisine daha sertçe bastırıyor.

Ve penisim yatağa bastırılıyor, sürtünme için, onun için yalvarıyor.

Sıcaklığı için.

Ama dikkatimi ona veriyorum, dilimi onun üzerinde gezdirerek doruk noktasına ulaşmasını sağlıyorum, onu sınırın eşiğine getiriyorum, orada bir anlığına yavaşlıyorum, dilimi düzleştiriyorum ve zevki uzatıyorum.

"Hayır," diyor hayal kırıklığıyla. "Tam oradayım. Lütfen gelmemi sağlayın."

Sanki bana iki kere sorması gerekiyormuş gibi.

O beni sıkıca kavradıkça, klitorisine kısa ve hızlı hareketlerle yoğun bir şekilde dokunmaya devam ediyorum.

Sırtı kavisleniyor.

Ağızı açık kaldı.

Ve elleri altındaki yorganı sıkıca kavrarken göğsünü yukarı doğru kaldırıyor ve beni sıkıca kavrayıp orgazm olurken ağızından uzun, seksi bir inilti dökülüyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor, orgazmını yaşarken kalçaları dilime sürtünüyor.

Ve ben buna bayılıyorum. Beni böyle kullanmasına ve hiç düşünmemesine bayılıyorum.

Sonunda sakinleşip derin bir nefes aldığında, yanına eğilip dudaklarımı boynuna yaslayarak nazikçe öpüyorum. Sonra çenesini. Yanağını. Alnını.

Burnunun ucu.

Dudaklarına hafifçe değdi.

Ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken, penisimi girişine yaklaştırıp başını vajinasının üzerinde gezdirdim ve onu ne kadar tatmin ettiğimi hissettim.

"İçinde olmak istiyorum, güzelim. Buna ihtiyacım var."

"Öyleyse beni al," diye yanıtlıyor, çarpıcı gözleri benimkilerle buluşuyor.

Göz temasını koruyarak, yavaşça onun sıcaklığına doğru kaydım, çünkü daha önce birkaç kez içinde olmama rağmen, bana hala alışması gerekiyordu ve kahretsin, bu inanılmazdı. Orgazmının etkisiyle hala titriyordu, en ufak kasılmalar bile penisimi zar zor sıkıyordu.

Ön kollarımın üzerine eğilip, içeri girerken saçlarını nazikçe geriye doğru itiyorum.

"Nefesimi kesiyorsun," diyorum, dudaklarının şişkinliğini ve gözlerindeki baş döndürücü bakışı izleyerek. "Seninleyken hissettiğim bu duygudan daha iyisi asla olmayacak. İçindeyken." Hafifçe ileri geri hareket ediyorum, dudaklarından dökülen bağımlılık yaratan iç çekişi dinliyorum. "Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum."

Gözleri ışıldıyor.

Elleri boynumu sarıyor.

Ve beni ağzına doğru çekiyor, orada benimle öpüşüyor, dili benim dilime sürtünüyor ve onunla iç içe geçiyor.

Ellerimi tüm vücudunda gezdirdim, yumuşak ve sıcak tenini hissettim.

Yanlarından aşağı doğru sarkıyordu.

Göğüsleri.

Bacakları.

Vücut hatlarını hafızama kazıyorum. Altımda olmasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Ve şu anda onu her zaman koruyacağıma, onu her zaman yanımda tutacağıma, bunu asla mahvetmeyeceğime ve hak ettiği adam olacağıma yemin ediyorum.

Çünkü bugün bana nasıl bir kadın olduğunu, hak etmediğim türden bir kadını gösterdi. Ama onu dünyanın geri kalanından çalacağım, çünkü işte bu kadar bencilim.

"Kahretsin," diyor geri çekilirken, sırtı kamburlaşıyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var..."

"Ne istersen," diye fısıldadım, sonra boynundan aşağı doğru öperek,

köprücük kemiğine kadar hafifçe ısırarak içeri girip çıkmaya başladım. Sürtünme anında vücudumdaki kasların kasılmasına neden oldu.

Derisini ısırarak onu kendime ait olarak işaretliyorum.

Onun vajinasına güçlü bir şekilde girdim ve onu ele geçirdim.

Ve ona ait olduğunu hatırlatmak için adını fısıldıyorum.

"Daha fazla," diyor, parmakları omzuma saplanarak.

Ama işleri yavaş yavaş ilerletmek istiyorum.

Onunla sevişmek istiyorum.

Bu günü asla unutmamasını istiyorum.

Ama saçımı çekiştirmesinden ve tırnaklarının tenime batmasından, ona istediğini vermem gerektiğini biliyorum çünkü yemin ettiğim şey buydu. Bu yüzden dizlerimin üzerine doğruldum, sonra bacaklarını tuttum, düzleştirdim ve önümde V şeklinde bir pozisyonda tuttum. Ona iyice sokuldum, daha derin bir bağlantı kurdum. Bacaklarını, ayak bileklerinin hemen üstünden kavradım ve kalçalarımı itmeye başladım, daha da içeri girdim ve beni istemsizce sıkmasına neden olan o muhteşem noktaya ulaştım.

"Ah...kahretsın!" diye bağırdı, elleri göğüslerine düştü. "Evet, Graydon. Tam orada, aman Tanrım, bebeğim. Lütfen...daha fazla."

Onun tepkisi üzerine inledim, vücudum terlemeye başladı ve ona doğru ilerledim. Tenimde bir karıncalanma hissettim ve boşalmanın etkisiyle omurgamda uyuşma başladı.

"Aman Tanrım, muhteşem. Ben... ben çok yaklaştım."

"Aynı şey." Alt dudağını ısırdı, gözlerini sıkıca kapattı ve vücudu doruk noktasındayken inledi.

"Bana bak," diyorum. "Güzelim, geldiğinde gözlerin üzerimde olsun."

Gözleri birden açıldı, ağzı aralandı ve vücudu kasıldı, tam o sırada "Graydon... kahretsın!" diye bağırdı.

Ve sonra kendini tamamen açıyor, bakışları sürekli üzerimde ve bu da beni çıldırtmaya yetiyor.

Kaslarım önce hareketsiz kalıyor, sonra seğiriyor...

Testislerim kasılıyor.

Penisim şişti ve ardından San Francisco'nun her yerinden duyulabilecek bir kükremeye içine boşaldım.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, orgazmım omurgamda tekrar tekrar, bir aşağı bir yukarı dalgalanırken, o da penisimin etrafında kasılarak ikimiz de

tamamen doyuma ulaştık. "Kahretsin," diye fısıldadım ve sonra bacaklarını indirip üzerine çıktım, penisim hala tamamen içindeydi.

Ağırlığım onun üzerinde olmasın diye hafifçe yana doğru dönüyorum ve alnından öpüyorum, ensesini avuçlarımın içine alıp onu sıkıca kucaklıyorum.

Göğsüme bir öpücük konduruyor, beni aynı sıklıkla kucaklıyor; bu kucaklaşma bana kendimi çok güvende, çok rahat hissettiriyor, sanki ait olduğum yer burasıymış gibi.

Tam burada, kollarımdayken ona aşık oluyorum.

Kalbimdeki girdabı hissedebiliyorum.

Ruhumun altüst oluşu, onun ruhuyla bir araya getirilmeye çalışılıyor.

Onu asla bırakmamaya dair bu umutsuz, tüketici ihtiyaç bilinçaltıma yerleşiyor.

Onu seviyorum.

Bu kadına bayılıyorum ve bunu haykırmak istiyorum.

Bunu fısıldamak istiyorum.

Ona tam olarak ne hissettiğimi bilmesini istiyorum.

O beni tamamlıyor.

O, hayatımda eksik olan ve ortaya çıkana kadar aradığımı bilmediğim parçayı tamamlıyor.

Ama yapamam. Bu kadar çabuk değil. Onu korkutup kaçırmak istemiyorum.

Onun, bu duyguları sadece annemle yaşananlar yüzünden hissettiğimi düşünmesini istemiyorum.

Hayır, bunu bir süredir hissediyordum ama bugün bu hislerim daha da pekişti.

Bugün, hayatta ne yaparsam yapayım, elde edeceğim en büyük başarının Maple'ı mutlu tutmak olduğunu acı bir şekilde anladım.

Onun mutluluğu benim için her şeyden önemlidir.

Çünkü eğer o mutluyorsa, ben de mutluluktan uçuyorum.

Ve o sevinç duygusu, damarlarımda atan, kemiklerime işleyen ve beni tüy gibi hafif hissettiren o yoğun, coşkulu duygu... Bu duygudan asla vazgeçmek istemiyorum çünkü annemin kazasından beri hayatımda eksik olan şey buydu.

Onun asla gitmesini istemiyorum.

Bu da demek oluyor ki onu korumak, yanımda tutmak ve ona mutluluk getirmek için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

"İyi misin?" diye soruyor, eli göğsümü okşarken.

"Mükemmel ötesi," diyorum, alnından öperek.

"Emin misiniz? Çok sessiz görünüyorsunuz."

"Sadece olanları sindirmeye çalışıyorum," diyorum ondan ayrılırken, ama sonra sırtımı dönüp onun yanıma kıvrılmasına izin veriyorum. Tüm süre boyunca kolumu koruyucu bir şekilde onun etrafında tutuyorum.

"Günün olayını değerlendiriyor musun?"

"Evet." Onu tekrar öpüyorum, onu tekrar tekrar sahiplenme ihtiyacından kurtulamıyorum.

"Bunun bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Bunun sizin için anlamlı olduğunu biliyorum, ama bana sizin için son derece özel olan bir ana katılma fırsatı verdiniz ve bu benim için çok şey ifade ediyor, Graydon." Bana bakmak için doğruldu. "Gerçekten de, annenle geçirdiğim zamanı ve o berrak anı sonsuza dek kalbimde saklayacağım."

İsa Mesih, nasıl bu kadar şanslı oldum?

Bana teşekkür mü ediyor?

Bugün tüm dünyamı altüst eden o değil miydi?

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Maple. Bugünden sonra sana sonsuza dek minnettarım. Annemin sana bakış şekli..." Başımı sallıyorum. "Bunu asla unutmayacağım."

Annemin gülümsemesini, kahkahasını düşündükçe gözlerim yeniden yaşıyor ve Maple bunu hemen fark ediyor.

"Dediğim gibi... benim için her şey demekti," diyorum ve yanağımdan tek bir gözyaşı süzülüyor.

Öpücüğüyle tüylerimi siliyor, sonra da başparmağıyla ense tüylerimi okşuyor.

"Bu benim için de her şey demekti, Graydon."

BÖLÜM 43

AKÇAAĞAÇ

Buzlu kahvemi çalkalayarak içindekilerin karışmasını sağlarken öne eğildim ve Everly'ye fısıldadım: "Sanırım dün gece benimle sevişti."

Lemur Café'de seçtiği yeşil smoothie, ağzına götürmeden önce bir an duraksadı ve masaya geri bıraktı. Gözlerini kırıştıtararak, "Affedersiniz?" diye sordu.

Sandalyemi kendime doğru çekiyorum, arkadaşımın bugün kısa bir mola için iş yerinde benimle buluşabilmesine çok sevindim çünkü onunla konuşmayı çok istiyordum.

"Graydon. Sanırım dün gece benimle sevişti. Sadece cinsel ilişkiye girmede, gerçekten sevişti."

"Peki, bunu bana adım adım anlat, çünkü... Graydon St. John sevişti mi? Seni aklını başından alacak şekilde becermedi mi? O... şehvetliydi?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet."

Ona dün Graydon'ın annesini nasıl ziyaret ettiğimi, ziyaretin nasıl geçtiğini, nasıl bağ kurabildiğimizi ve çok uzun sürmese de özel bir şey olduğunu anlatıyorum. Sonrasında nasıl olduğunu, minnettarlığını, söylediği sözleri, sevişirken gözlerimin içine nasıl baktığını açıklıyorum...

Şimdi o anları yeniden yaşarken, onun güzel ruhu da dahil olmak üzere her yönüyle bana bağlı olduğu hissini hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor. Dün gece onunla geçirdiğim diğer zamanlardan çok farklıydı. Ona bağlı elle tutulur bir duygu, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir vaat vardı ve ben hala bunun etkisindeyim... iyi anlamda tabii.

Everly sandalyesine yaslanırken, "Vay canına," dedi. "Seni sevdiğini mi söyledi?"

Başımı salladım. "Ama sanki bunu söylemek istiyormuş gibi geldi."

"Gerçekten mi? Bu... vay canına, bu konuda ne düşünüyorsun?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Sanırım ben de aynı şeyi söyledim."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Evet, sanırım öyle. Yani, onu sürekli düşünüyorum ve bu sadece şehvet değil. Onu önemsiyorum ve başarılı olmasını istiyorum. Onun için ve savaştığı şeytanlar için endişeleniyorum. Etrafımda olmadığı zaman onu özlüyorum. Sürekli kollarında olmak istiyorum ve olamadığım zamanlarda ona mesaj atmak, telefonda aramak, kısacası bir şekilde onunla bağlantıda olmak istiyorum. Hardy'yi bu konuya dahil etmek istemiyorum ama onunla böyle hissetmiyordum. Elbette onu önemsiyordum, ama bu çok farklı. Sanki Graydon kemiklerimin iliğine kadar işlemiş gibi ve ondan kurtulamıyorum, kurtulmak da istemiyorum."

"Evet, Maple, bu aşk." Yeşil smoothie'sinden bir yudum alıyor. "Bu yüzde yüz aşk."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir bacağıma diğerinin üzerine attım. "Bu yeni bilgiyle ne yapmam gerekiyor şimdi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, kıkırdarak.

"Yani, ona onu sevdiğimi mi söylemeliyim? Onun söylemesini mi beklemeliyim? İkimiz için sürpriz bir parti mi düzenlemeliyim, birbirimize duygularımızı ifade etmek için bir davet mi hazırlamalıyım?"

"Allah aşkına, lütfen parti vermeyin."

Gülüyorum. "Öyleyse ne yapacağım?"

"Bilmiyorum. Sence bunu ilk sen söyleseydin nasıl karşılardı?"

Omuz silktim. "İyi olduğunu söylemek isterdim ama eğer dün gece bunu hissettiyse neden söylemedi? Sizce henüz hazır değil mi?"

"Olabilir. Ayrıca senin hazır olmadığını da düşünüyor olabilir. Senin yüzünden geri duruyor olabilir. Yani, beklemekten zarar gelir mi? İkiniz de oldukça hızlı ilerlediniz. Bir süreliğine bu duyguları yaşamak iyi gelebilir, ne dersin?"

"Muhtemelen," diye yanıtlıyorum. "Ve kısa bir süre geçtiğinin farkındayım, ama aynı zamanda sonsuza dek sürmüş gibi de geliyor, sanki tüm bu süre boyunca bu ana hazırlanıyormuşuz gibi."

"Zaten tanıştığınız andan itibaren flörtleşiyorsunuz."

Burun kıvırdım. "İlk, ikinci hatta üçüncü karşılaşmamızı flört olarak değerlendirmezdim. Hiçbir flörtleşme söz konusu değildi. Birbirimizden hoşlanmadık işte."

"Evet, ama o nefret dolu şakalaşmaların hepsi flörtleşme. Belki sen öyle düşünmüyorsun, ama öyle. Ve her şeyden önce, aranızdaki gerilimi artırdı, böylece sonunda pes ettiğinde, patlama yaşandı."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin. Çok etkileyici."

"Bakın, o flamingolarınıza hakaret ettiği andan itibaren ikinizin bir araya gelmesi kaçınılmazdı. Sadece oraya ulaşmak için o yoldan geçmeniz gerekiyordu."

"Şimdi ne yapacağım?"

"Her saniyesinin tadını çıkarın." diye gülümsüyor. "İlişkiye baskı yapmayın ve olayların doğal bir şekilde gelişmesine izin verin. 'Seni seviyorum' sözleri zaten gelecektir. O zamana kadar, her saniyenin keyfini çıkarın."

"Bunu yapabilirim." diye sııttım ve Everly de benim gülümsememe karşılık verdi.

Başını sallayarak, "Tanrım, sen çok aşık olmuşsun," diyor.

"Hey, güzelim," diyor Graydon sandalyesinden kalkıp beni kucaklarken.

Ona doğru içimi çekip kollarımı beline doladım, o da başımın üstünü öptü.

"Günün nasıldı?"

"Harika," diye yanıtladım ve ona baktım. "Peki ya sen?"

"Şimdi daha iyiyim." Parmağını çenemin altına uzattı ve eğilerek dudaklarıma en yumuşak öpücüğü kondurdu. "Buraya kadar gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Sorun yok. Sonunda tekrar arabamı kullanabildim, bu çok heyecan vericiydi."

"Evet, seni arabayla gezdirdiğim zamanlar daha çok hoşuma gidiyordu."

"Eminim öyledir." Kolumu gösterip gülümsedim. "Ve bak, destek bandımı çıkardım. Buraya gelmeden önce eğitim odasına uğradım ve her şeyin yolunda olduğunu söylediler. Sanki yepyeni bir insan oldum. Arabam var, destek bandım yok, dünyanın en yakışıklı erkek arkadaşına sahibim... Bakın bana."

Gülerek, "En çok sonuncusunu beğendim," dedi.

"Eminim öyledir."

Gretchen, elinde bir çanta ve bir dosya ile konferans salonuna girerken, "Ne kadar da samimisiniz, değil mi?" dedi. "Geciktiğim için özür dilerim." Saatine baktı. "Aslında tam zamanında geldim, ama bu bana pek hoş gelmedi." Sandalyeleri işaret etti. "Lütfen oturun."

Graydon bana Gretchen'in bu akşam bizimle görüşmek istediğini mesaj attığında, hafif bir panik yaşadım çünkü Gretchen'in dahil olmasından iyi bir şey çıkması nadir görülen bir durumdu. Öte yandan, beni Graydon'a yaklaştırdığı için belki de bu ifade tamamen doğru değil.

Graydon bir sandalyeye oturuyor ve o beni kucağına çekmeye çalışsa da ben de yanındaki sandalyeye oturuyorum.

Başka yerlerdeyken sorun değil ama profesyonel bir ortamda kendi koltuklarımızın olması daha iyi diye düşünüyorum. Yüzündeki memnuniyetsiz ifadeden kararima katılmadığını anlıyorum.

Yaşayacak.

Ve bununla ilgili daha sonra mutlaka bir şeyler duyacağım. Kim bilir, belki de beni cezalandırır...

"Tamam, bu senin için." Gretchen bana bir Foghorns çantası uzattı. "Maçlar için giyinme konusunda isteyebileceğin her şey, soğuk hava ekipmanları da dahil, bu çantada olmalı."

Çantayı açtım ve içinde bir sürü forma, tişört, kışlık şapka, beyzbol şapkası ve iki ceket görünce şaşırdım, hepsi de benim bedenimdeydi. Vay be, haklıymış. İhtiyacım olabilecek her şey burada.

"Tek şart, en az bir markalı ürün giymeniz. Markalı kıyafetleri üst üste giymeyi tercih ederseniz, bu size kalmış." Dosyasını açıp bazı kağıtları karıştırıyor.

"Hepsi onun boyunda mı?" diye soruyor Graydon.

"Evet, öyle olmalı. Ama eğer bir şey uymuyorsa, bana haber verin, sizin için takas ederim."

"Bunlar maçlar için mi?" diye soruyorum, bir şeyleri kaçırdığımı hissederek.

Gretchen, kirpiklerinin arasından bana bakmak için gözlerini hafifçe kaldırdı. "Evet, oyunlar için bu kıyafetleri giymeniz gerektiği söylendi. Başka zamanlarda giymek isterseniz sorun değil, ama özellikle oyunlar için bunları giymenizi tercih ediyoruz."

Graydon, "Talebi ben yaptım," diyor.

"Ah, şey... teşekkür ederim. Çok nazıksınız. Ama kendi formamı da alabilirdim aslında."

Graydon alaycı bir şekilde, "Asla olmaz, imkansız!" dedi.

Evet, bunu söyleyeceğini tahmin etmeliydim.

"Şimdi, önümüzdeki Pazar günü ilk maç oynanacak, bu yüzden size saha giriş kartları ve elli yarda çizgisinin hemen yanındaki duvardaki koltukları

ayarlayabildim. İki tane var, bu yüzden yanınızda getireceğiniz kişiyi akıllıca seçin."

"Duvara mı?" diye soruyorum.

"En ön sırada," diye yardımcı oluyor Graydon.

"Ah, bu... bu gerekli mi?"

Gretchen bana yorgun bir bakış attı. "İkiniz arasındaki mükemmel maç sonrası öpücüğünü yakalamak istiyorsak, işte bu. Graydon, kazansan da kaybetsen de, duvardaki Maple'ın yanına gitmeni istiyoruz. Maple, sen de eğilip öp. Sosyal medyada bu anlar çok konuşulacak."

"Yani hâlâ bir ayrılık hikayesi için ısrar etmiyorsunuz."

"O konu kapandı. Ama limanda öpüşürken yakalandınız." Yani... Gretchen'in gözünde artık bir ilişki içinde olmamızda bir sakınca yok mu? Gretchen bir kağıt parçası çıkarıp bana doğru fırlattı.

"İşte park yeri, kiminle konuşmanız gerektiği ve tesise nasıl gireceğinizle ilgili talimatlar. Otoparkta size rozet verecek görevliler sizi bekliyor olacak."

"Onu bırakması için bir taksi çağıracağım."

"Araba kullanabiliyorum."

Graydon elimi tuttu. "Biliyorum, güzelim, araba kullanabiliyorsun. Ama maç günleri çok yoğun geçiyor ve eğer biri seni görürse, arabayı park etmeye çalışırken endişelenmemem için profesyonel bir şoför servisi tarafından güvende olduğunu bilmek isterim. Tamam mı?"

Gözlerindeki gerçek endişeyi görebiliyorum, bu yüzden onunla tartışmıyorum.

"O halde bu işe yarar."

"Teşekkür ederim," diyor usulca ve elimin tersini öpüyor.

"Araç servisini ayarlayabilirim," diyor Gretchen, cömertliğiyle beni şaşırtarak. "Maçtan sonra ise, sizi soyunma odasının dışındaki salona personel eşlik edecek, eminim orada Graydon'ı beklemek isteyeceksiniz. Basın mensuplarıyla karşılaşabileceğinizi bilmenizi istiyorum. Ne yaparsanız yapın, ilişkiniz hakkında yorum yapmayın. Maç sırasında yanınızda oturan taraftarlarla bile. Sizinle fotoğraf çekirmek isterlerse, çekin, ama kişisel hiçbir şey hakkında yorum yapmayın. İnsanların video çekip söylediklerinizi yanlış yorumlamasını istemiyoruz." Kağıtları karıştırırken parmaklarını şakaklarına bastırıyor. "Uğraşmak istediğim son şey başka bir halkla ilişkiler kabusu."

Vay canına, ne kadar stresli görünüyor. Normalde çok sakın ve

soğukkanlıdır, ama bugün farklı görünüyor.

“Son olarak, Bennett ve OC de maçta olacaklar.” Gretchen, Graydon'a bakıyor. “Onların saha giriş kartları olacak. Maçtan önce hepinizin birlikte fotoğraflarını çekmek istiyoruz. Ayrıca sezon bitmeden Bennett'in maçlarından birine gitmeniz için bir zaman bulmaya çalışıyoruz ve kitap kulübü hız kazandığı için, üçünüzü birlikte öne çıkarmanın iyi olacağını düşündük. Öte yandan OC...” Başını sallıyor ve sonra tekrar şakağını ovuyor. “O adam beni öldürecek.”

Onun ona neler yaşattığını hayal bile edemediğim için irkiliyorum.

"Sana sıkıntı mı çıkarıyor?" diye soruyor Graydon.

“Hayır, sizin ikiniz kadar popüler olma ihtiyacıyla beni çıldırtıyor. Eski kız arkadaşı yüzünden surat asmasının hiçbir işe yaramadığını söyledim. Onu bir tanışma programına sokmayı bile düşündüm.”

Graydon yanımda homurdandı, sonra kısık bir kahkaha attı. "Bunu izlemek için iyi para öderdim."

"Benim fikrimin önemi yok ama bence bu tam bir felaket olurdu. OC, bir flört programında yer alacak kadar akli başında değil," diyorum.

Gretchen sandalyesine yaslandı, hafifçe sırtırken kişiliğinin bir ipucunu da gösterdi. "Ama asıl çekiciliği de bu olmaz mıydı?"

"Bu onu buzda hedef haline getirir," diyorum. "Yaralanabilir."

"Evet, eğer yaralanmışsa, iyileşmesi için bana yalvaracağından hiç şüphem yok," diyor Graydon.

Gülüyorum çünkü bu gerçekten de doğru. OC ile Graydon arasında tuhaf bir bağ var ve Graydon sürekli bunu reddetmeye çalışsa da, gerçekten yardıma ihtiyacı olduğunda OC'yi kendi başına bırakmasının imkanı olmadığını biliyorum. Graydon dışarıdan bir maske takıyor ama bence derinlerde... çok derinlerde, OC'ye karşı küçük bir hoşlanma duyuyor.

Çok küçük.

Neredeyse minik.

Ama orada.

"Öyleyse oyunlarda yer almaya devam edelim, flört programlarına katılmayalım."

Gretchen başını salladı. "Eğer beni çıldırtmaya devam ederse, hiçbir söz veremem. Belki sen onunla konuşabilirsin."

Graydon'ın gözleri ona dikildi. "Kesinlikle hayır."

“Denemeye karar verdim.” Birkaç kağıdı daha karıştırıp zımbalanmış bir paket çıkarıyor. “İşte ayrılık gizlilik sözleşmesinin kopyası.” Paketi bana

veriyor ve paketi alırken yanımda duran Graydon'ın vücudunda öfkenin yükseldiğini hissedebiliyorum.

Elimle bacağına bastırarak onu sakinleştirmeye ve bunu bir sorun haline getirmemeye çalıştım. İkimiz de bu konuda konuştuk ve ikimiz de atlattık. Zaten olduğundan daha büyük bir sorun haline getirmeye gerek yok.

"Maple, seni en kısa sürede medya eğitimine göndermek istiyorum çünkü sanırım ikiniz de bu ilişkiye devam etmeyi planlıyorsunuz..." İkimiz arasında gidip gelerek işaretler yaparken, Graydon'ın boğazından kısık bir hırıltı çıktı.

"Evet, bunu sürdürmeyi planlıyoruz," diyor öyle tehditkar bir tonda ki, Gretchen'in yarı yarıya bile cesur biri olmaması durumunda, eminim ki sesi yüzünün derisini yarıp geçecekti. "Ve bu şüpheyi ya da sözleşmeyi hiç takdir etmiyorum. Bunu daha önce konuştuğumuzu sanıyordum, Gretchen."

Takdire şayan bir şekilde, dosyayı masanın üzerine kapatırken sakinliğini koruyor. "Graydon, sorun çıkarmaya çalışmıyorum. Kişisel duygularımı bir kenara bırakıp herkesin bu konuda korunmasını sağlamak benim görevim. Hem kuruluşu hem de sizi korumak benim görevim."

"Senin işinin ne olduğu umurunda değil," diye yanıtlıyor. Her şeyin yolunda olduğunu ona hissettirmek için elimi bacağının üzerinde gezdiriyorum ama hiçbir işe yaramadığını görüyorum. "Bu benim kız arkadaşım ve burada kalacak, bu yüzden buna alışsan iyi olur. Ve eğer bir daha ayrılıktan bahsettiğini duyarsam, bu lanet şehirde bir daha asla halkla ilişkiler işi yapmamanı sağlamayı kendime görev edineceğim."

Bu sözler, sakin görünümünü kırmış gibi görünüyor ve daha dik oturuyor. "Kötü niyetim yok, Graydon." Sesi titriyor. "Yerine getirmem gereken görevlerim var ve eğer yerine getirmezssem, evet, işimi de kaybederim."

"Bunu anlıyorum, ama biz, sadece sen, ben ve Maple bir toplantı odasında otururken, birazcık merhamet gösterebilirsin. Zaten bu iş yeterince zor, bir de güvenmemiz gereken birinin işleri daha da zorlaştırması çok can sıkıcı."

Boğazını temizledi. "Haklısınız, özür dilerim. Duyarsız davrandım."

Vay canına, ondan bir özür geleceğini hiç düşünmemiştim.

"Sizi kızdırmak istemiyorum," diye devam ediyor. "Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Bizim güvencemiz var," diye tersledi Graydon.

"Pekala, eğer sizin için sakıncası yoksa, Maple'ı medya eğitimi almaya

yönlendirmek isterim. Böylece sokakta veya maçlarda biri ona soru sormaya başlarsa, hazırlıklı olur."

"Bunu yapıp yapmamak Maple'ın kararına bağlı."

Graydon'ın elini tutuyorum. "Bunu çok isterim," diyorum. "Sizi hiçbir şekilde utandırmak istemiyorum."

"Bunu asla başaramazsın."

Kıkırdıyorum. "Bunu şimdi söylüyorsun..."

"Yapamazdın." Gözlerimin içine bakarken elimin tersini öpüyor. Tanrım, ne kadar tatlı biri. Tam bir pislik sandığım bu kas yığını, şimdiye kadar tanıdığım en tatlı insanlardan biri çıktı.

Bunun nasıl mümkün olduğunu bana anlatın.

"Pekala, o zaman sana birkaç zaman göndereyim, senin için uygunsa Maple."

"Evet, işe yarar."

"Harika." Sandalyeden kalktı. "Sanırım ihtiyacım olan buydu. Gününüzden zaman aldığım için özür dilerim." Eşyalarını topladı ve kapıya yöneldi. Gitmeden önce bize döndü ve her zamanki sert ifadesini bıraktı. "Ne olursa olsun, ikinizi birlikte beğeniyorum ve bunun çok daha fazlasına dönüşmesinden memnunuz. Bunu sadece PR faydaları için söylemiyorum. İkinizin gerçekten birbirinize uygun olduğunu görüyorum. Birbirinizi tamamlıyorsunuz."

Hafifçe gülümsüyor ve tam ayrılmak üzereyken kendini durduruyor.

"Ah, bir şey daha. Halkla ilişkiler ilişkimizi kilit altına aldık, yani bu yeni ilişkiye başladığımızdan beri önceki tüm sözleşmeler imha edildi. O sözleşme geçersiz olduğu için başka hiçbir şeye gerek yok. Bunu açıklığa kavuşturmak istedim. Siz ikiniz de... hayatınızı yaşayabilirsiniz. Paylaşmanızı çok isteriz, ama her şeyi paylaşmak zorunda değilsiniz. Zaten yaptıklarınız yeterli ve popülerliğiniz arttıkça halkla ilişkiler kendiliğinden gelişecektir. Sadece hazırlıklı olun."

"Teşekkür ederim, Gretchen," diyor Graydon, sesindeki gerginlik artık kaybolmuş.

Başını salladı ve sonra kalkıp gitti, bizi konferans salonunda yalnız bıraktı. Kapı kapandığında Graydon beni kucağına çekti.

"Bunu yapacağını nereden bildim?" diye sordum.

"Baştan beri burada oturmanız gerekiyordu."

"Bu hiç profesyonelce değil, Graydon."

"Umurumda bile değil."

İşaret parmağımı sakalının üzerinde gezdiriyorum, tırnaklarımın kısa tüylere sürtünmesine izin veriyorum. "Yapmalısın. Burası senin çalışma yerin."

"Evet, onu da hiç umursamadım." Eli bacağıma okşuyor. "İyi misin? O saçma sözleşmenin seni daha önce de incittiğini biliyorum."

"İyiyim," diyorum.

"Söz?"

"Söz veriyorum." Hafifçe gülümsedim. "Sanki her an kaçacakmışım gibi davranmayı bırak. Olmak istediğim yer burası, seninle birlikte olmak."

"Pekala," diyor ama gülümsemiyor ve aklının bir köşesinde bir şeylerin olduğunu, sözlerinin yankılandığını görebiliyorum.

"Neyi söylemiyorsunuz?"

"Hiçbir şey." Başını salladı.

"Hayır, öyle yapma. Bana 'hiçbir şey' dememe asla izin vermezdin, o yüzden ben de sana izin vermeyeceğim. Kafanda neler dönüyor?"

"Şey... kahretsin Maple, benimle birlikte olmanın tüm bunları beraberinde getirmesinden dolayı özür dilerim. Sözleşmeler, medya eğitimi ve programlar."

"Özür dilemene gerek yok. Her şeye değersin." Yanağından öptüm, sonra dudaklarından. "Kesinlikle değerdi, Graydon."

"Başka biriyle daha kolay olurdu."

Bu beni duraksattı ve gözlerinin içine bakmak için ondan uzaklaştım. "Neden böyle söylüyorsun? Beni kendinden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır." Parmaklarımızı birbirine kenetliyor ve bağlantı noktasına bakıyor. "Sadece, kahretsin Maple, tüm bunlar için kendimi kötü hissediyorum."

"Hayır, yapma. Bütün bunlara evet dediğimde neye bulaştığımı biliyordum. Beni korumaya çalışmayı bırak ve bırak da bunu seninle birlikte yaşayayım."

"Sizi korumak benim görevim."

"Kim söylüyor bunu?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Ben öyle diyorum," dedi kararlılıkla. "Senin adamın olarak, iyi ve güvende olduğundan emin olmak benim görevim. Sezonun başlaması ve medyanın ilgisini çekecek olmamız nedeniyle, geri çekilmek istersen anlayış göstereceğimi bilmeni istiyorum."

"Bunu söylemeyi bırak," dedim, giderek sinirlenerek. "Geri adım

atmayacağım."

"Zor olacak Maple. Taraftarlar kaba ve acımasız olacaklar ve—"

"Ne derlerse desinler umurumda değil." Ona sinirlenerek arkama yaslandım. "Sürekli halkın beni inciteceğini söylüyorsun ama şu anki konuşmamız, beni uzaklaştırman, geri çekilebileceğimi söylemen, işte asıl beni inciten bu."

"Biliyorum, özür dilerim." İçini çekerek hayal kırıklığını dile getirdi. "Sadece, her şey için endişelenmeyi bırakamıyorum." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Özür dilerim, Maple. Lütfen... lütfen beni affet. Sadece seni korumak istiyorum ve bunu doğru şekilde yapmıyorum."

"Değilsin." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sana ne kadar cesur olabileceğimi göstereyim. Tamam mı?"

Başını salladı. "Haklısınız. Özür dilerim."

"Teşekkür ederim."

Beni kucaklayıp sıkıca sarıldı, sonra yüzünü boynuma gömdü, beni sıkıca kucaklayıp öptü. Elimle saçlarını okşadım, onu sıkıca tuttum ve ona ihtiyacı olan kaya gibi sağlam durabileceğimi, her zaman güçlü olanın o olmasına gerek olmadığını hissettirdim.

Birkaç saniye sonra geri çekilip, "Seni evime götürüp akşam yemeği hazırlayabilir miyim?" diye sordu.

"Ancak bunu üstsüz yaparsan."

Hafifçe gülümsedi. "Anlaştık."

BÖLÜM 44

GRAYDON

Ağırlıkları raflara geri koyarken Hutton, "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Güzel, hazır. Ya sen?"

"Esnek."

Ona gözlerimle bakınca gülüyor. "Scarlett bu sezon arası beni Pilates derslerine götürüyor ve ilk başta bunun aptalca olduğunu, böyle bir derse gitmem gerektiğini düşündüm, ama dostum, hayatımda hiç bu kadar alçakgönüllü olmamıştım. Vücudum kontrolsüzce titriyordu. Utanç vericiydi, ama istikrarlı kaldım ve şimdi sezonun başlamasına her zamankinden daha hazır hissediyorum."

"Yani bana tüm yaz boyunca Pilates derslerine gittiğini gizli tuttuğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

"Şimdi bu anı seninle birlikte yaşayabilirim, sen de benim tam önünde bacaklarımı açarak yere doğru eğilmeye çalışmamı izleyebilirsin." Bacaklarını açmaya ve vücudunu yere indirmeye başlıyor.

"Bu da neyin nesi?" diye şok içinde söylüyorum, arkadaşımın yere doğru kaydığını izlerken, yaklaşık yarım metre ötede durdu ve sonra yere yığıldı.

"Şey... bu bacak açma hareketi değildi."

"Hayır, ama çok yakındım."

"Tam olarak değil."

"Oldukça yakın."

"Tavana yerden daha yakındınız."

"Defol git, az kalsın yakalıyordum." Ayağa kalkar. "Şuna bak." Bacağını tavana doğru kaldırır. "Şu esneklığe bak. Benden bunu göreceğini hiç düşünmemiştin, değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuşmanın tamamını tahmin edemezdim. Şaşırdığımı söyleyebilirim."

"Hayatınıza canlılık kattığınız için teşekkürler."

Su şişemi ve telefonumu alıp esneme hareketleri yapmak için minderlere doğru giderken, telefonumda bir mesaj gördüm.

OC: Şey... baştan beri Maple ile halkla ilişkiler ilişkisi içinde olduğunuzu duyurmak planınız mıydı? [Link]

"Bu da ne?" diye kendi kendime söylendim, linke tıkladığımda Maple ve benim hakkımda, tüm ilişkimizin medya için uydurulmuş bir şey olduğuyla ilgili bir makaleye ulaştım.

"Neler oluyor?" diye sordu Hutton arkamdan yaklaşırken.

"Birileri Maple ile benim halkla ilişkiler odaklı bir ilişki içinde olduğumuzu sızdırdı."

"Kahretsin, gerçekten mi?"

Arama motorunu açıp kendi adımı ve Maple'ın adını yazıyorum. Enter tuşuna bastığımda, sahte ilişkimiz hakkında bir sürü makale çıkıyor.

"Kahretsin." Elimle saçlarımı düzelttim, sonra hızla Gretchen'in numarasını tuşladım.

Telefon çalarken ağırlık odasında bir aşağı bir yukarı yürüyorum.

"Üstesinden geliyorum," diye yanıtlıyorum.

"Nasıl mı? Çünkü lanet olası bir yangın gibi yayılıyor."

"Bunun gayet farkındayım, Graydon."

"Kimdi o?"

"Bilmiyoruz, ama araştırıyoruz."

Ağırlık odasında volta atmaya devam ediyorum. "Bu ona zarar verebilir. Bunu biliyorsun, değil mi? Ona onu koruyacağımı söylemiştim ve bu... bu onun sırtına hedef tahtası koymak demek."

"Biliyorum ve ona zarar vermemek için elimden gelen her şeyi yapacağım, ama işimi yapmama izin vermelisiniz," diyor Gretchen. Telefonun diğer ucunda klavyeyle yazdığını duyabiliyorum. "Söylentiği ortadan kaldırmak için bir açıklama üzerinde çalışıyoruz. Çünkü şu anda sadece size yakın bir kaynağın haberi sızdırdığı söyleniyor."

"Bana yakın bir kaynak mı?" diye sordum Hutton'a bakarak. Şiddetle başını salladı. "Kim bana bu bilgiyi verecek kadar yakın olabilir ki?"

"Kime söyledin?"

"Hutton, OC, Bennett... Maple dışında konuştuğum tek kişiler bunlar. Ve onlar da hiçbir şey söylemezlerdi. Eğer biri söyleyecek olsaydı, o OC olurdu ama bu haberi bana o verdi, yani o söylemiş olamaz."

“Pekala, ben de bir bakayım—” Duraksıyor ve sonra kendi kendine küfrettiğini duyabiliyorum.

"Ne?" diye soruyorum.

"Dedikodu sitelerinden birinde çalışan arkadaşım bana haberin babanızın takımından geldiğini söyledi."

"Ne?" diye neredeyse bağırdım, öfkeden tüm vücudum kaskatı kesildi. "Babam mıydı?"

"Öyle görünüyor. Ekibinden biri."

"Emin misin?"

"Evet, bu kaynak güvenilir."

"Ben hallederim."

Gretchen panik içinde, "Bekle, Graydon," dedi. "Yapma. Onunla konuşma."

"Kesinlikle hayır."

"Ciddi söylüyorum. Bunu düzgün bir şekilde ele almalıyız."

"Evet, hem de yumruğumu suratına geçirmişken."

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, bunu yapamazsın. Onunla zaten çalkantılı bir ilişkiniz varken, ona fiziksel olarak zarar vererseniz bunu basına taşıyacağından hiç şüphem yok ve şu anda buna ihtiyacınız yok. Bırak da işimi yapayım ve durumu açıklığa kavuşturayım. Tamam mı?"

Babama bir ders verme isteğime karşı koyarken çenemi sıkıca kasıyorum.

"Graydon, bana onu görmeye gitmeyeceğini söyle."

Birkaç saniye sonra, "Değilim," diyorum.

"Teşekkür ederim. Şimdi Maple bunu biliyor mu?"

"Muhtemelen hayır. Ama gidip ona söyleyebilirim. İş yerinde ama hemen oraya gidebilirim."

"Biliyor musun? Dur bir dakika. Şimdi tesise doğru gidiyorum. Welcott az önce bana mesaj attı ve neler olup bittiğini sordu. Onunla konuşursak bu işi çabucak halledebiliriz diye düşünüyorum. Yirmi dakika sonra ofisinde görüşürüz."

Sonra telefonun bağlantısı kesiliyor.

Telefonumu rafa koyarken ve ardından ellerimi saçlarımdan arasından geçirirken "Kahretsin," dedim.

"Baban mıydı?" diye soruyor Hutton.

"Evet. Oğluna karşı bu kadar kinci olmayı bir düşünsene." Başımı sallıyorum. "Kahretsin, onunla yüzleşmek için can atıyorum."

"Sanırım Gretchen bunun kötü bir fikir olduğunu düşündü."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Biraz daha ileri geri yürüdüm, enerjim vücudumda adeta zıplıyordu. "O buraya doğru geliyor ve Welcott ile konuşacağız."

"İsa, belki Maple'ı ziyaret edip nasıl olduğunu kontrol etmelisin."

Haklı. Telefonumu alıp numarasını tuşluyorum. Birkaç kez çalıyor, sonra da telesekretere düşüyor.

Ben de tekrar arıyorum.

Ve yine.

Ve yine, sonunda telefonu açana kadar.

Ama onun sesi yerine bir erkeğin sesi var.

Ve bu sıradan bir ses değil, Slutty Little Glasses'ın sesi.

"Şu anda bir toplantıda."

"Peki, onu getirebilir misin? Bu önemli."

"Makaleyle mi ilgili? Çünkü o biliyor, toplantıda olmasının sebebi de bu, çünkü hayvanat bahçesinde onu rahatsız eden basın mensupları var."

Kahretsin...

"Öncelikle, bu seni hiç ilgilendirmez, ikincisi de telefonunu ona geri getir... hemen şimdi."

"Yapamam. Kendisi toplantıda, ama huzurlu hayatını bozmaya çalışan adamın onunla iletişime geçmeye çalıştığını ona mutlaka bildireceğim."

"Seni şerefsiz—"

Ama telefonu kapatıyor.

Ve eğer daha önce öfkeli olduğumu düşünüyorsanız, şimdi kemiklerime kadar işlemiş, daha önce kimsenin görmediği bir öfke beni ele geçirdi.

"Şey...Graydon, telefonu bu kadar sert sıkmaya devam edersen kırabilirsin sanırım."

"Onu paramparça edeceğim."

Tam o sırada telefonumu duvara fırlattım ve telefon paramparça olup yere düştü. Hutton boğazını temizledi.

"Ben de senin elinin onu kırmasından endişeleniyordum."

Homurdanarak arkadaşşıma döndüm, o da ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam, dinleyin, işlerin kontrolden çıktığını ve tüm kontrolü kaybettiğinizi hissettiğinizi biliyorum, ama bence şunu hatırlamamız önemli —"

"Defol git," diyerek ondan arkamı döndüm ve Welcott'un ofisine doğru ilerledim.

"Evet, bunu tahmin ediyordum."

Gretchen'in gelmesini beklerken ön ofiste bir aşağı bir yukarı yürüdüm, aklımda sürekli o gözlüklü sürtüğün kız arkadaşımın telefonuna cevap verdiği görüntüsü dönüp duruyordu. Acaba sadece benim aramamı mı bekliyordu, bu lanet olası olayı baştan sona planlamış, benim hatamı bildiği için gülüyor muydu?

Muhtemelen.

Muhtemelen Maple'a ne kadar adi bir herif olduğunu gösterebileceği anın gelmesini bekliyordu.

Gretchen yanıma doğru yürürken, "Yürümeyi bırak," diye seslendi. "Ofise girdiğimizde sakın ve soğukkanlı olman gerekiyor, yoksa planladığım şey işe yaramayacak."

Adımlarımı durduruyorum. "Ne planın var?"

"Şey, birincisi, babanız ve antrenörünüz bu tarafa doğru geliyorlar."

Ellerim yumruk haline geldi. "Harika, onu hakkıyla selamlamak için sabırsızlanıyorum."

Gretchen parmağını bana doğru uzattı. "Ona dokunmayacaksın. Ona tek kelime bile söylemeyeceksin. Beni duyuyor musun? Tanrı şahit olsun Graydon, eğer bu işin senin lehine sonuçlanmasını ve babanın bu binadan ve senden uzaklaştırılmasını istiyorsan, söylediğim her kelimeyi dinlemen gerekiyor. Anladın mı?"

Ses tonundaki ciddiyet beni cinayet düşüncelerimden sıyırdı. "Ne yapacaksın?"

"Beni takip et." Welcott'un kapısına doğru yürüdü ve kapıyı çaldı.

"İçeri gelin," diye sesleniyor.

Gretchen gözlerimin içine bakıp derin bir nefes alıyor ve bana da aynısını yapmamı işaret ediyor, ben de yapıyorum. Sonra birlikte nefeslerimizi veriyoruz. Memnun bir şekilde kapıyı açıyor ve ikimiz de içeri giriyoruz; babam ve Antrenör Keenan zaten Welcott'un ofisinde bulunuyorlar.

Gözlerim babama iliştiği anda, az önce boşalttığım gerilim anında omurgamın dibinde kıvrılıp beni neredeyse öne doğru itti, yumruğum önde

gidiyordu, ama Gretchen'in uyarısı beynimin ön planında sağlam bir şekilde yerleşmişti ve hata yapmamı engelliyordu.

Bunun yerine, babamdan olabildiğince uzakta, Welcott'un ofisindeki kanepeye oturuyorum.

Antrenör Keenan, "Bir toplantı düzenlememizin nedenini anlayamıyorum," diyor. "Bu halkla ilişkiler saçmalığı, antrenörlüğümün önüne geçmeye başladı."

Gretchen de yerine otururken, "Bunu saçmalık olarak görmenize sevindim," dedi. "Günaydın Bay Welcott. Bu kadar kısa sürede görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Başını salladı. "Çabuk ol."

"Elbette." Gretchen, ofise getirdiği klasörden bir kağıt parçası çıkarıp Welcott'un masasına koydu. "Bildığınız gibi, Graydon ve Maple şu anda gerçek bir ilişki içinde olmalarına rağmen, halkla ilişkiler ilişkisi ortaya çıktı. Haber zarar verici ama düzeltilemez değil. Bazı bağlantılarımla görüştüm ve bunu buldum. Kaynaklarımdan birinden gelen bir not bu; Troy St. John'dan ipucu aldıklarını belirtiyor."

Babam öfkeyle dolu gözleriyle ayağa kalktı.

"Bu tamamen saçmalık. Ben neden böyle bir şey yapayım ki?"

Gözlerini Welcott'a dikmiş bir şekilde konuşmaya devam ediyor: "Beni işe aldığınızda, odaklandığım müşteri dışındaki tüm güçlü ve zayıf yönleri değerlendirmek benim sorumluluğum oldu. Ekibimle birlikte, işletmeyi içeriden neyin lekeleyebileceğini görmek için organizasyona derinlemesine bir inceleme yaptık ve ekibim, Troy St. John ve Koç Keenan'dan kaynaklanan, organizasyonunuzdaki bir dizi görüşmeyi gündeme getirdi." Başka bir kağıdı yere bırakıyor. "Ses kayıtlarımız var, ancak bunlar burada yazılı olarak mevcut. Gördüğünüz gibi, Troy ve Koç Keenan, Graydon'ı ekipten uzaklaştırmak için planlar yapıyorlar."

Aman Tanrım, bunları nasıl ele geçirdi?

Antrenör Keenan da ayağa kalkarak, "Neyden bahsediyorsunuz?" diye soruyor. "O kayıtları görmek istiyorum."

"Asistanım şu anda onlara e-posta gönderiyor. Kısa süre içinde gelen kutunuzda olmalılar," diyor Gretchen, yüzünde en ufak bir gülümseme bile olmadan. "Bu bilgiler ışığında, Troy ve Graydon adlı iki oyuncunun önemine dair beta testleri yapmaya karar verdim. Ve gelen her test, Graydon'ın lehine sonuç verdi." Başka bir kağıt parçası daha koyuyor. "Lütfen, PR ilişkisinden önce ve sonra test yaptığımızı ve her iki durumda

da Graydon'ın popülerlikte babasını geride bıraktığını unutmayın. Ancak Maple ile yeni kurduğu ilişkiyle popüleritesi hızla arttı ve bildiğiniz gibi, halkın Foghorns hakkındaki algısını yeniden şekillendirdi. Şimdi, henüz bir maç oynamadık ve Koç Keenan'ın aklının nerede olduğunu düşünürsek - koçluk yapmak yerine en iyi oyuncusundan kurtulmaya çalışıyor- sezonun bizi nereye götüreceğini göreceğiz, ancak forma satışları ve sezonluk bilet alımları göz önüne alındığında, en azından satışlar açısından olumlu bir sezon geçireceğinizi söyleyebilirim. Ve bu Graydon sayesinde.”

Antrenör Keenan, "Takımına odaklanmadığımı ima etmeye nasıl cüret edersin?" diyor, ancak Gretchen onu yine görmezden geliyor.

“Sayın Welcott, bu işi kabul etmemin sebeplerinden biri de sizin zeki bir iş adamı olduğunuzu ve beni sadece bir soruna geçici bir çözüm bulmak için işe almadığınızı görmemdi. Beni işe aldınız çünkü kuruluşunuzu önemsiyorsunuz ve başarılı olmasını istiyorsunuz. Bununla birlikte, sızıntıyı giderme çabalarımı desteklemenin yanı sıra, tesisinizin duvarlarına yapışmış ve bir sahip olarak itibarınızı ve zekanızı lekelemeye çalışan hastalıktan bu takımı kurtarmayı da düşünmenizi şiddetle tavsiye ederim. Troy St. John'ın bu salonlara girmesine izin verilmemesini ve sadece eski oyuncularını onurlandırmak için sahada bulunmasını öneririm – ancak sadece gizlilik sözleşmesi imzalayıp sessizce ayrılırsa. Aksi takdirde, itibarının sadece zarar görmemesini sağlayacak yollarımız var. Ve başka bir baş antrenör aramanızı öneririm. Kafası doğru yerde değil.”

"Nereden oyundan çıkıyorsunuz lan?" diye bağılıyor antrenör Keenan.

Gretchen sandalyesinden kalkıp başını salladı. “Yeterince vaktinizi aldım. Herhangi bir sorunuz olursa lütfen çekinmeden iletişime geçin.” Ve bununla birlikte, benim de ayağa kalkmam için durakladı, ben de kalktım ve birlikte Welcott'un ofisinden çıkıp koridordan aşağı, soyunma odasına kadar yürüdük ve sonunda orada durup bana döndü.

"Bu size yeterli olmalı. Ağzınızı açmadığınız için iyi iş çıkardınız."

Hâlâ şoktaydım, boynumu çekiştirerek, "Sence değişecek mi?" dedim.

“O, bu örgütten çok egosunu önemseyen zeki bir adam. Eğer biri onu baltalıyorsa, ondan kurtulacaktır. Ses kaydını dinledikten sonra babanız için endişelenmenize gerek kalmayacak. Ve son zamanlarda halkla ilişkiler işlerinizi ben yürüttüğüm için, ikiniz arasındaki ilişkinin sona ermesine izin vermenizi öneririm. Kapanış aramayın, konuşma arayışına girmeyin. Ondan gelecek hiçbir şey, onunla ilgili yaşadığınız acıyı hafifletmeyecektir. Ben olsam, onu bu noktada ölü kabul ederdim.”

"O benim için yıllar önce ölmüştü."

"Yine de onun seni rahatsız etmesine izin veriyorsun. İnan bana Graydon, bu hayatta ve bu organizasyonda senin önemin onunkinden on kat daha fazla. O senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Anladın mı?"

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, onu duvara yaslayıp bana, anneme... Maple'a yaptıklarından dolayı ona bağırma isteği... Bu çok dayanılmaz...

Gretchen tişörtümü sıkıca kavrayarak gözlerime bakmamı sağladı. "Bırak şu konuyu," dedi dişlerini sıkarak. "Sana şimdi söylüyorum Graydon, bırak şu konuyu. Onun varlığını bile unut, çünkü Welcott benim tavsiyemi kabul ederse, işler sakinleşmeden önce kızışacak ve senin soğukkanlı, işinin başında ve onun hareketlerinden etkilenmemiş olmana ihtiyacım var."

Haklı olduğunu biliyorum, ama bu acıyı azaltmıyor.

Tişörtümü bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Şimdi, ilişki haberleriyle ilgili biraz hasar kontrolü yapacağım. Bunu benden ve Maple'dan başka kimseye anlatma. Bunun yayılmasını istemiyoruz çünkü bu her yerde duyulacak hassas bir konu."

Kimseyle konuşmamaktan bahsedilince aklıma bir düşünce geldi.

"Kahretsin, sanırım basın mensupları hayvanat bahçesinde, Maple ile konuşmaya çalışıyorlar. Onu arayıp durumunu sorduğumda, o ahmak iş arkadaşı aynı şeyi söyledi. Hemen oraya gidiyorum."

"Bunu yapmadan önce onu aramayı dene."

"Yapamam. Telefonumu duvara fırlatarak kırdım."

Gretchen derin bir iç çekti ve ardından burnunun köprüsünü sıktı. "Tanrı aşkına, bunu yaparken seni gören oldu mu?"

"Sadece Hutton."

"Pekala." Gözleri gözlerimle buluştu. "Şu lanet olası öfkeni kontrol et Graydon, ve saldırganlığını sahaya sakla. Bunu yapabilir misin?"

Sözlerini düşünüyorum. Benim için hiçbir zaman kolay olmadı. Terk edilme duygusunun her yönden vurduğu bir evde büyüdüm. Babamdan anneme kadar –her ne kadar kasıtlı olmasa da– öfkemin içinde oturmayı, onunla her gün boğuşmayı, diğer duygulardan daha çok ona yaslanmayı öğrendim. Ve işler istediğim gibi gitmediğinde tepki vermemek, onu öylece bırakmak, söylemesi kolay, yapması zor.

"Yapabilir misin?" diye tekrarlıyor.

"Evet."

“Güzel.” İcini çekti. “Pekala, Maple ile sen ilgilenebilir misin, yoksa ben mi seninle gelmeliyim?”

"Bununla başa çıkabilirim," diyorum.

Bir an beni süzdü ve sonra başını salladı. "Hayır, seninle geleceğim."

"Üstesinden gelebileceğimi söyledim."

“Ben de seninle geleceğimi söyledim.” Beni otoparka doğru çevirdi. “Beni takip et.”

"Önce eşyalarımı almam gerek."

Kollarını kavuşturup ayağını yere vurdu. "Acele edin. Zamanım kısıtlı."

Gretchen için kapıyı açıyorum ve birlikte flamingo binasına doğru ilerliyoruz.

Hayvanat bahçesinin önünde basın mensupları var, ama neyse ki arkada kimse yok. Maple'ın şimdi de basın tarafından rahatsız edileceği düşüncesi içimi burkuyor. Elbette, muhtemelen -umarım- bu durum yatışacak, ama neden burada olmak zorundalar?

Burası onun sığınağı. Burada, flamingolarla birlikte olmaktan çok mutlu ve bunun lekelenmesi beni inanılmaz derecede rahatsız ediyor... ve suçlu hissettiriyor.

Etraftakilerden saklanmaya çalışıyoruz ama benim büyüklüğüm ve bugünlerde ortada dolaşan haberler göz önüne alındığında bu neredeyse imkansız. Flamingolara doğru ilerlerken her yönden telefonlar bana doğrultulmuş durumda ve artık saklanmaya bile zahmet etmiyorum, çünkü ne anlamı var ki? Spor kıyafetlerimle hayvanat bahçesinde yürüyen dev bir adamım. Kim olduğum ve kimi görmeye gittiğim oldukça açık.

Binaya vardığımızda, Gretchen için kapıyı açtım ama o birden durdu ve ben içeri girmeden kaldı.

Şaşkınlıkla yukarı baktım ve orada Gözlüklü O sürtüğü, kollarını kızımın üzerine atmış ve ağzı kızımın kafasına birkaç santim uzaklıkta buldum.

İçimi yakıcı bir öfke kapladı ve kendimi durduramadan Gretchen'ı itip geçtim, doğruca onların yanına gittim ve öfkeyle kükreyerek onu Maple'ın üzerinden çekip birkaç adım öteye ittim.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağıyorum.

Maple şok içinde "Graydon" diyor ama ben onu umursamıyorum.

"Sana ne halt ettiğini sordum." diye çıktım Gözlüklü O sürtüğe, kaçmasına fırsat vermeden.

Takdire şayan bir şekilde, geri adım atmıyor ve başını kaldırarak, "Ona iyi bakıyorum," diyor.

"Bu benim lanet olası işim!" diye bağırdım, öfkemden neredeyse yüzüne tükürüyordum.

"Graydon, geri çekil," diyor Gretchen yandan, ben de yumruklarımı sıkıyorum.

"Onu koruyan benim, sen değil."

"Zarara sebep olan sensin, onu nasıl koruyabilirsin ki?" diye karşılık verdi, sözleri göğsümde şiddetli bir yıkım dalgası yarattı. "Ona zarar veren sensin."

"Hank, öyle deme," diyor Maple yanıma gelerek. "Bu doğru değil."

"Öyle değil mi?" diye soruyor. "Çünkü gördüğüm kadarıyla, onunla ilgili bir şey yüzünden işte ağlıyorsun—bu ilk defa olmuyor. Basın tarafından sürekli rahatsız ediliyorsun, o kadar panikliyorsun ki kendini hasta ediyorsun—"

"Kendini hasta mı ediyorsun?" diye sordum, ellerini kenetlemiş, gözlerinde yaşlar birikmiş Maple'a dönerek.

"Lütfen, Hank, sadece... dur."

"Dur, neyden bahsediyor?"

Gözleri önce Hank'e, sonra tekrar bana kaydı. "Ben sadece... bu sabah çok zorlandım. Biraz midem bulandı belki ama endişelenmene gerek yok çünkü eminim şu anda zaten yeterince endişelisindir."

"Senin için endişeleniyorum."

"Öyle misin?" diye soruyor Hank. "Çünkü onu bu durumlara sokan sensin."

Gretchen, Hank'i işaret ederek, "Bu kim?" diye soruyor. "Ve neden burada?"

"O benim arkadaşım," diyor Maple.

"Onun durumdan haberdar olduğundan haberim yoktu." Gretchen telefonunda bir şeyler yazmaya başlarken, "Bunu özel olarak konuşmamız gerekiyor," diyor.

"Neden, onu kendi çıkarın için kullanmaya devam etmek için mi?" diye soruyor Hank. "Çünkü her şey hep bundan ibaret oldu. Onu kullanmak, bu

hayvanat bahçesini kullanmak, ona nasıl davranıldığına hiç aldırmadan kendi hayatını daha iyi hale getirmek için bir fırsattan yararlanmak.”

"Ne hakkında konuştuğunuz hakkında hiçbir fikriniz yok," diyorum.

"Hank, lütfen, durumu daha da kötüleştireceksin."

"Daha mı kötü?" Kaşları çatıldı. "Bunu nasıl daha kötü hale getirebilirim ki? Orada aptal bir taraftar tarafından neredeyse saldırıya uğradın. Basın gizlice içeri girdi ve seni rahatsız etti. Seni önemsiyorum Maple, bu yüzden bir şeyler söyleyeceğim ve söylemeye devam edeceğim, çünkü kimse benim gördüğümü görmüyor. O, kendi çıkarı için her şeyi düşünüyor—"

"Benim tek umrumda olan o," diye karşılık veriyorum.

"Eğer öyle olsaydı, onu bu duruma sokmazdınız, peki tüm bunlar ne için? Bir sürü tutulmayan söz için mi?"

"Verdiğim sözü tuttum."

Gretchen, "Bunu gerçekten başka bir yere taşımamız gerekiyor," diyor ama Hank onu görmezden geliyor.

"Öyle mi? O zaman bağışa ne oldu? Size yardım etmesi karşılığında ona söz verilen bağışa? Phil bana o paranın flamingolar yerine, özellikle de dikkat çeken boyalı duvar nedeniyle, ürünlere harcanacağını söyledi."

"Bekle... ne?" diye soruyor Maple. "Bunu mu söyledi?"

"Evet, yani yaptığın her şey... anlamsız. Sana bunu anlatmaya çalışıyordum Maple, ama sen her şeyle o kadar meşgulsün ki dinlemedin bile. O sana zarar veriyor." Hank bana döndü. "Ona zarar veriyorsun ve bunun farkında bile değilsin."

"Benim... benim hiçbir fikrim yoktu," dedim, sözleri aklıma yatmıştı.

"Çünkü çok fazla kendi çıkarlarınla ilgileniyorsun. Onu önemsediyiğini söylüyorsun ama gerçekten önemsiyor musun? Eğer onu önemseseydin, seninle birlikte olmanın ona hiçbir fayda sağlamadığını, aksine ona zarar verdiğini anlardın."

"Bu doğru değil." Maple başını salladı ve yanıma geldi, eli göğsümdeydi. "Graydon, bu doğru değil."

Hank'in sözleri zihnimi meşgul ederken, kendi şüphelerim de yavaş yavaş içime işlerken, ona doğru şöyle bir baktım.

"Bu sabah hasta mıydınız?" Gözlerimin içine bakıyor ve yalan söylemek üzere olduğunu anlıyorum, bu yüzden "Bana doğruyu söyleyin" diyorum.

Dudaklarını ıslatıyor. "Bu sabah... beklediğim şey bu değildi. İlişkinin böylece ortaya atılacağını bilmiyordum. Gizli bilgi olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi," diyorum, çenemi sıkarak. "Ta ki babam sızmasına izin vermenin gerekli olduğunu düşünene kadar."

"Baban mıydı?" diye soruyor, gözleri hâlâ yaşlı.

"Evet." Ondan biraz geri çekilip çenemi elimle okşadım. "Kahretsin... haklıymış."

"Kim haklı?"

Hank'e doğru işaret ederek, "Ben sadece... sizin için bir yüküm." dedim.

"Yapma." Maple öne doğru adım atıyor, ama ben bir adım daha geri çekiliyorum. "Graydon, bunu yapma."

Gözlerim onun gözleriyle buluştu ve kendimi biraz daha geriye doğru çekilmiş hissettim, başım sallanıyordu, ona verdiğim acı düşüncesi içimde yankılanıyordu.

Onu birçok şekilde incittim ve bu da sadece bir başka örnek. Bundan daha kolay olmayacak. Geçen her gün daha da zorlaşacak. Onu incitmeye devam etmek istiyor muyum?

Hayır, öyle düşünmüyorum.

Bu da şu anlama geliyor...

"Gitmeliyiz, Gretchen."

BÖLÜM 45

AKÇAAĞAÇ

“Hayır,” dedim, doğruca Graydon'ın yanına gidip elinden çekerek. “Gitme. Bunu yapma.”

Kapı açıldı ve Phil içeri girdi ama hepimizi görünce duraksadı. “Şey, rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, ama şu anda yaşananlar nedeniyle güvenlik görevlileri insanları flamingolardan uzaklaştırıyor.” Sonra ellerini birleştirdi. “Şey, sanırım seni erken eve göndereceğiz, Maple.”

“Ne? Hayır. Eve gitmeme gerek yok.”

Boğazını temizleyerek, “Bence bunu yapmanız ve biraz izin almanız en iyisi,” dedi.

“Ne?” diye sordum şok içinde.

Yanımda Graydon'ın gerildiğini hissedebiliyorum ve kafasındaki seslerin ona bunun onun suçu olduğunu, her şeyin onun suçu olduğunu söylediğini şimdiden duyabiliyorum.

Hayır, öyle değil. Bu sadece durumun şartları.

Gretchen araya girerek, “Muhtemelen en iyisi bu,” dedi. “Olayın detaylarını öğrenene ve buradaki güvenliği sağlamlaştıranaya kadar.”

“Buradan ayrılmak istemiyorum. Burası... burası olmak istediğim yer.”

“Maalesef bu konuda size bir seçenek sunamıyoruz,” diyor Phil. “Lütfen eşyalarınızı alın. Sizi arabanıza kadar götürmek için dışarıda güvenlik görevlilerimiz bekliyor.”

Duraksıyorum çünkü bu, birkaç gün izin almak yerine işten çıkarılıyormuşum gibi geliyor.

“Beni işten mi çıkarıyorsunuz?” diye soruyorum.

Phil içini çekti ve sonra başını salladı. “Hayır, ama burada zor bir durumdayız Maple. Dikkatli olmalıyız. Kargaşa çıkaramayız. Bu hayvanları rahatsız eder ve onlar her zaman önceliğimizdir. Her şeyi kontrol altına alamazsak, o zaman...”

“Gerek yok,” diyor Graydon. “Artık birlikte değiliz. O yüzden bırakalım

her şey yatışsın, her şey yoluna girecek. Sonuçta bu bir halkla ilişkiler ilişkisiydi, değil mi? Olması kaçınılmazdı.”

“Ne? Graydon,” dedim ona dönerek. “Bu bir yalan ve bunu sen de biliyorsun.”

Adam geri çekiliyor. "Gretchen, ayrılık sözleşmesiyle ilgili gizlilik sözleşmesi kurallarına uyduğundan emin ol."

“Graydon. Dur.” Elini tutuyorum ama hızla geri çekiyor. Aramıza mesafe koyarken yüzünde hiçbir ifade yok. “Graydon.”

Bana bakmıyor.

Kapıya doğru ilerlerken bana bir bakış bile atmadı.

"Beni itme. Bunu gerçekten kastetmiyorsun."

Gitmeden önce duraksadı ve omzunun üzerinden bana değil, Hank'e baktı. "Artık acı çekmeyecek."

Sonra o gitti ve ben de dünyanın başıma yıkıldığını hissederek orada kaldım.

Çünkü öyle.

O... o artık bundan, bizden bıkmıştı, bunu gözlerinde gördüm. Kesinlik ortadaydı.

Hank arkamdan gelip elini omzuma koydu. "İyi misin?"

Omuz silkip bir adım geri çekildim. "İyi miyim?" diye bağırdım. "Sence iyi miyim? Hank, tek başına sevgilimin hayatımda bir yük olduğuna inanmasını sağladın. Oysa öyle değil, o... büyük bir nimet. Bana kendimi özel, istenen, ihtiyaç duyulan biri gibi hissettirdi. Ve aramızdaki şey gerçek, sahte hiçbir şey yok, ama herkesin bu konuda bir fikri var, oysa bu onların işi değil."

“Maple, hadi gidelim—”

Kolumdan tutmaya çalışan Gretchen'den kendimi iterek uzaklaşıyorum.

“Hayır, duymak istemiyorum. Tek istediğim Graydon ile konuşmak ve diğer herkesin bizim işimize karışmaması.” Kapıya doğru yöneldim ama Phil'in önünde durdum. “Bu arada, Welcott tarafından bağışlanan para flamingolara gitmezse, senin hakkında, dürüstlüğünden yoksunluğun ve hayvanları değil, ticari fikirleriyle kârı önemsedığın hakkında sert bir yazı yazacağımdan emin olabilirsin. Yönetim kurulunun buna bayılacağından eminim.”

Hank "Akçaagaç" diyor ama ben elimi kaldırıyorum.

“Hayır. Bunu duymak istemiyorum. Hiçbirinizden duymak istemiyorum. Tek istediğim flamingolara yardım etmektir ve Graydon ortaya çıktığında,

onun ne kadar cömert, tatlı bir adam olduğunu gördüm ve ona da yardım etmek istedim. Ama tüm bunlar... bu talepler, bu ihtiyaçlar, ünlü statüsünün kullanımı... iş çıkırından çıktı ve açıkçası, bundan bıktım. O iyi bir insan ve benim istediğim, ihtiyacım olan bir ilişkiden, beni işten çıkarabileceğinizden korktuğu için uzaklaşmamalı.”

Phil'e işaret ediyorum.

“Ya da onu bana yük olduğuna ikna ettiğin için,” diyorum Hank'e. “Bu seni ilgilendirmez. Ona aşık olmaya başladığımda neye bulaştığımı biliyordum ve her yönünü kabul ettim çünkü onu seviyorum ve o buna değer. Biz buna değeriz.”

Bunun üzerine hızla çantamı kaptım ve flamingo binasının arka tarafından, otopark yönüne doğru ilerledim, umarım o gitmeden önce onu yakalayabilirim diye düşündüm.

“Maple, bekle,” diye sesleniyor Gretchen, ama ben ilerlemeye devam ediyorum. “Durun, sizinle konuşmama izin verin.”

“Hayır,” diye tersledim ve hayvanat bahçesinin sadece çalışanlara açık bölümünden geçerek otoparka doğru ilerledim; orada Graydon'ın kamyonunun arka kısmının ayrıldığını gördüm. “Kahretsin.”

"Maple, lütfen, biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Gretchen yanıma yetişerek.

Ona doğru döndüm, tüm bu duruma duyduğum öfke beni ele geçirmişti. "Hayır, konuşmak istediğim son kişi sensin. Bunu o kadar inanılmaz derecede zor, o kadar sinir bozucu hale getirdin ki, sorunun bir parçasısın."

Başını geriye doğru attı, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. "Ben değildim —"

“Bunu zorlaştırmaya çalışmadığını söyleme bana, çünkü çalışıyordun. Sözleşmelerden, şüphelerden, sorgulamalardan... Bir kabustu, ama onun yüzünden dayandım. Ama şimdi işler o kadar kontrolden çıktı ki, o pes ediyor, benden vazgeçiyor.” Başımı sallıyorum. “Ama buna izin vermeyeceğim.” Tanıdığım en iyi adam o ve bana bu kadar değer veren biriyle hiç ilişki yaşamadım. Bana yardım etmek için “ayrılmayı” bile göze alıyor. Derin bir nefes alıyorum. “Bunun önüne geçmene izin vermeyeceğim.”

"İstemiyorum. Sana yardım etmek istiyorum."

"Aa, tıpkı bana ayrılık sözleşmesini imzalamamı söylediğinde bana yardım ettiğin gibi mi?"

"Bunu size getirmek zorunda kaldım," diyor gözlerini kısarak. "Tıpkı

sizin işinizin sevmediğiniz kısımları olduğu gibi, benim de sevmediğim kısımlarım var, bu da onlardan biri."

"Bunu duymak istemiyorum," diyorum, söylediklerini bir türlü anlayamadan. "Tek istediğim Graydon'a ulaşmak."

Arabamın yanına doğru yürüyorum ve kilidini açıyorum.

"Sana yardım etmek istiyorum," diye sesleniyor.

"Çok geç." Arabama binip yola koyuldum, doğruca Graydon'ın evine gidip bu sorunu çözmeye karar verdim.

Graydon'ın garaj kapısına yaslanıp dizlerimi göğsüme doğru çekerek onun dönmesini bekliyorum. Hayvanat bahçesinden ayrılalı birkaç saat oldu ve o hala dönmedi. Nerede olduğunu veya ne yaptığını bilmiyorum ve onu birkaç kez aramama rağmen telefonu doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyor ve mesajları da iletilmiyor.

Endişeli olduğumu söylemek yetersiz kalır.

Güneş batıyor, sokak sakin, sadece evlerine giden yerel halk var ve arada bir saçlarımı dalgalandıran hafif bir esinti esiyor. Kalçam uyuştugu için altımdaki betonda birkaç kez kıpırdandım ama umurumda değil çünkü gerekirse gece boyunca burada kalacağım. Onu görmek istiyorum.

Yol boyunca farlar göz kamaştırıyor ve ben dikkat kesiliyorum, ama bir SUV olduğunu fark edince başımı tekrar aşağı indiriyorum.

O nerede?

Umarım iyidir.

Umarım-

SUV, evinin giriş yoluna girip tam önümde durdu. Işıklar söndüğünde, sürücü koltuğunda Hutton'ı, yolcu koltuğunda ise Graydon'ı otururken gördüm.

Hutton neden onu eve götürüyor?

Kaza mı geçirdi?

Arabasının kapısı açılır açılmaz göğsümde bir panik dalgası yükseldi ve yerden kalkıp pantolonumu silkeledim.

Bulanık gözleri benimkilerle buluşunca, "Burada ne yapıyorsun?" dedi. SUV'dan sendeleyerek çıktı ve kapıyı kapatırken neredeyse yere düşüyordu.

Sarhoş.

"Maple," diyor Hutton yanıma gelerek. "Özür dilerim, bilmiyordum. Arkadaşım olan barmen beni aradı."

"Sorun yok. Telefonu kapalı mı?"

"Bozdum," diyor Graydon, yanımdan geçip garaj kapısının yanındaki tuş takımına doğru ilerlerken. Birkaç rakam giriyor ve kapı açılmaya başlıyor.

"Telefonun mu bozuldu?"

"Seksi Küçük Gözlüklü kız telefonuna cevap verdiğinde, onu ağırlık çalışma salonunun duvarına fırlattı."

"Sürtük Küçük... Hank'i mi kastediyorsun?"

Graydon garajına girip kapısının yanındaki kovayı karıştırmaya başlarken Hutton, "Elbette," diyor. "Şu anda konuşacak durumda olduğunu sanmıyorum."

"Sorun değil. Onun yerine geçip yatağına yatmasını sağlayacağım."

"Emin misin?" Hutton, kovadan bir anahtar çıkaran Graydon'a baktı. "Şu anda senin yanında olmak istediğinden emin değilim."

"Bunun umurumda değil," diyorum. "Beni istediği kadar uzaklaştırmaya çalışabilir, ama bu olmayacak."

"Güzel," diyor Hutton, sonra daha da yaklaşıyor. "Senin gibi birine ihtiyacı var."

"Biliyorum," diye yanıtlıyorum.

Bana yandan sarılıp uzaklaşırken ben de evinin kapısını açmakta zorlanan Graydon'a doğru yöneldim. Garaj kapısını kapatmak için düğmeye bastım, sonra ondan anahtarı alıp kapıyı açtım. Kapıyı iterek içeri girdi ve sendeleyerek kanepeye doğru ilerledi, minderlere yığıldı ve derin bir nefes aldı.

O kendine gelene kadar ben mutfığa gidip ona bir bardak su doldurup getirdim.

"Buyurun," diyerek bardağı ona uzattım ama almadı.

"Burada ne işin var Maple? Hayvanat bahçesinde anlamadın mı?"

Onu beklerken, zihinsel olarak kendimi buna hazırladım; beni uzaklaştırmaya devam edeceğine, normalde söylemeyeceği şeyleri söyleyeceğine ve bunlara gücenmemeye çalıştım. Graydon hakkında şu an bildiğim bir şey varsa, o da hayatındaki değer verdiği insanları, ben de dahil, korumak için her şeyi yapacağıdır. Ve eğer beni uzaklaştırarak beni koruduğunu düşünüyorsa, ikimize de zarar verse bile, bunu çok iyi yapacaktır.

"Lütfen biraz su içebilir misiniz?"

Gözleri benimkine dikildi, karanlık, tehlikeli ama aynı zamanda... hüzünlü. "Sana bir soru sordum."

"Ve ben bunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum."

Başını salladı. "Burada olmaman gerek."

"Graydon, lütfen biraz su iç. Ben de biraz kahve yapabilirim—"

"Kahveni istemiyorum, Maple. Gitmeni istiyorum." Sesi sertti, ama ben kararlıyım.

"Gitmiyorum. Özellikle sarhoşken ve söylemek istemediğin şeyleri söylerken."

"Hayvanat bahçesindeyken sarhoş değildim ve orada söylediğim her kelimenin arkasıydım."

Evet, hiç geri durmuyor ama bu benim için önemli değil çünkü bununla başa çıkabilirim.

En azından başarabileceğimi umuyorum.

"Şu an seninle kavga etmeyeceğim. Seni yukarıya, duş almaya götürelim ve—"

"Beni rahat bırakın," diyor, doğrulup tişörtünü başından geçiriyor. Tişörtü yere bırakıp tekrar kanepeye uzanıyor. Gözlerini kapatıp kolunu gözlerinin üzerine koyuyor.

Ona aşağıdan bakıyorum, bu durumu nasıl idare edeceğimi, beni nasıl dinlemesini sağlayacağımı düşünüyorum, ama nefes alışverişinin düzene girdiğini ve göğsünün yavaşça inip kalktığını görünce uyuduğunu fark ediyorum ki bu muhtemelen en iyisi.

Bu yüzden kanepenin arkasına serilmiş bir battaniyeyi alıp onu onunla örttüm ve odasına çıktım. Duşu açıp soyundum. Sıcak suyun altına girdim ve bir an için rahatlayıp öfke ve hayal kırıklığının içimden akıp gitmesine izin verdim.

Gözlerim yaşlarla doldu.

Bir şeye vurma ihtiyacı içimden geçiyor.

Bu durum karşısında bağırma isteği dilimin ucuna kadar geliyor ama onu uyandırmak veya rahatsız etmek istemediğim için kendimi tutuyorum. Bunun yerine, günün yorgunluğunu üzerimden atmak için onun duş jelini kullanırken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı akmasına izin veriyorum.

Kurulandıktan sonra, onun tişörtlerinden birini ve burada sakladığım bir çift tayt şortu giyiyorum. Dişlerimi fırçalayıp aşağı iniyorum ve onu hala uyurken buluyorum. Üzerine çıkıp, yanına kıvrılıp, yanında uyuyup tüm endişelerimin yok olmasını istiyorum ama aynı zamanda beni nasıl

karşılayacağını da bilmiyorum. Bunun yerine, başka bir battaniye ve bir yastık alıp sandalyelerden birine kıvrılıyorum.

Orada yatarken, gözlerim sürekli onun üzerindeyken, çektiği acıyı ve hayatının ne kadar adaletsiz olduğunu düşündükçe kalbim sızlıyor. Babası, ilişkimizin nasıl başladığına dair haberi sızdırdı. Kendi öz oğluna bunu nasıl yapabilir? Bir insan kendi öz evladından nasıl bu kadar nefret edebilir ki, ona böyle bir vahşetle zarar verebilsin?

Buna katkıda bulunmayı reddediyorum. Onun beni sevdiğini biliyorum. Geçen gece annesini ziyaret ettikten sonra bunu hissettim. Hayatında bir fark yarattığımı, beni sadece istemediğini, aynı zamanda bana ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Benim için de aynı şey geçerli. Hayatımda çok şey değiştirdi, bana gerçek aşkın ne olduğunu, elinizi tutan kişinin ayınız ve yıldızlarınız olduğu, gece uyurken onları hayal ettiğiniz ve ertesi sabah uyandığınızda onları özlediğiniz o her şeyi kapsayan mutluluk duygusunu gösterdi.

O, bana varlığından bile haberdar olmadığım bir tutku türünü tanıttı; artık tadını aldığıma göre, bırakmayı reddediyorum.

İtebilir.

Bana zarar verebilir.

Ama bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorum çünkü bana nasıl baktığını, beni nasıl öptüğünü, bana nasıl sevgi gösterdiğini biliyorum. Hayatta bir kez rastlanabilecek türden, sonsuza dek sürecek bir bağımız var ve tüm engellere rağmen bunu bırakmayı reddediyorum.

Hayır, bizim için savaşıcağım, gerekirse ölsem bile.

BÖLÜM 46

GRAYDON

KAHRETSİN...

Pişmanlık yüzünden başım zonkluyor.

Midem kötü alışkanlıklarla dolu.

Ve gözlerim aralanırken, vücudum korkunç kararların acısıyla sızlıyor; oturma odamın pencerelerinden ölümcül bir ışın gibi içeri giren güneş, kafatasımı ikiye ayırmaya çalışıyor.

"Kahretsin," diye homurdandım, kanepede olduğumu ve yastıkların yıpranmış sırtımı desteklemek için hiçbir işe yaramadığını fark edince. Dikkatlice kendimi doğrulttum ve biraz olsun berrak bir zihin bulmaya çalışırken elimi gözlerimin üzerinde gezdirdim.

Derin bir nefes verip etrafı gözlemliyorum.

Sehpanın üzerinde, dokunulmamış bir bardak su duruyor.

Ayaklarımın dibinde bir battaniye.

Ve...

Bok.

Maple, kanepenin yanındaki sandalyelerden birinde kıvrılmış yatıyor; başı bir yastığın üzerinde, battaniye de çenesinin etrafına kadar çekilmiş. Dün yaşanan olaylar, oldukça rahatsız bir pozisyonda uyuyan bu huzurlu yüzüne bakarken zihnimin ön planına hücum ediyor.

Kendime duyduğum nefret midemin derinliklerinde yeniden kabarıyor çünkü dün sorunun ben olduğumu fark ettim. Hem de çok büyük bir sorun benim. Bunu kabul etmek ne kadar acı verse de, Gözlüklü O Sürtük haklıydı—ben onun için bir yüküm. Hayatını zorlaştırıyorum.

Bu durum, çok sevdiği işinden kovulmasına neden olabilir.

Uzun vadede ona zarar veriyorum.

Kendisi için mükemmel bir şekilde kurduğu hayatı mahvetti.

Bütün bunlar ne için? Kendimi daha iyi hissetmek için mi?

Saçlarımı elimle düzelttim, koltuktan kalktım ve mutfığa gidip bir demlik kahve yapmaya başladım.

Tezgaha yaslanarak Maple'ı süzüyorum, gözlerimin onu baştan aşağı

süzmesine ve dudaklarındaki hafif gülümsemeyle, hiçbir şeyin onu rahatsız etmediği, huzurlu yüzündeki bu güzel anı hafızama kazımama izin veriyorum. O, huzurlu.

O mükemmel.

Keşke o benim olabilseydi.

Kahve makinesi bip sesi çıkarıyor ve onun bir şeyler karıştırdığını görüyorum, bu yüzden arkamı dönüp bir kupa alıyorum ve dolduruyorum. Yapmam gerekeni yapmak için bu sıvı desteğe ihtiyacım olacak.

Bardağa üflerken, onun sandalyesinden kalkıp mutfığa doğru yaklaştığını, sevimli ayaklarının yerde hışırdadığını duyuyorum. Daha önce yaptığı gibi arkamdan gelip belime kollarını dolamadan önce, mutfığa girdiğini görüyorum; gözleri hala uykulu ve saçları hafifçe dağılmış.

Kahretsin, onu kollarıma çekip yüzümü boynuna gömmek istiyorum.

"Günaydın," diyor mutfak tezgahının önünde dururken. Sesi boğuk, sanki bütün gece benim lanet olası adımı bağırarak geçirmiş gibi, ama bunun böyle olmadığını biliyorum. Eğer öyle olsaydı, şu anda aramızda mesafe koymazdım.

"Burada ne yapıyorsun, Maple?"

"Seninle birlikte olmak için geldim."

"Ve sana söylemiştim, biz bir şey değiliz."

Gözleri kısılıyor ve bunun düşündüğüm kadar kolay olmayacağını anlıyorum.

"Bizim aramızda bir ilişki yok mu? Yani, sevgili değiliz mi?"

"Bu da tam olarak bunu ifade eder," diyorum, sesim duygusuz bir tonda.

"İlginç," diyor kalçasını mutfak adasına yaslayıp kollarını göğsünde kavuştururken. "Çünkü hatırladığım kadarıyla beni gerçekten seviyordun, o halde bana bunun bir ilişkiye dönüşmediği noktayı söyle."

Derin bir nefes verip elimi yüzüme götürdüm. "Maple, bunu gerekenden daha zor hale getirme."

"Bunu bana gerçekten söyledin mi? Bunca şeyden sonra öylece boyun eğip, kuyruğumu bacaklarımin arasına sıkıştırıp senden uzaklaşmamı mı bekliyorsun? Bu şekilde olmaz Graydon. Kafanda kurduğun hikayeden beni kurtarmaya çalışıyorsun diye öylece gitmeyeceğim."

"Bu bir hikaye değil!" diye bağırdım, akşamdan kalma halimi daha da kötüleştirerek. "Bu gerçek hayat. Basın peşinizi bırakmıyor, işinizi etkiliyor ve bu... bu kolaylaşmayacak."

"Ve sen, sanki ben hiç var olmamışım gibi, duygularının öylece yok olup

gideceğini mi sanıyorsun?"

Gözlerimin içine bakamadan kahve fincanıma bakıyorum ve "Evet, zaten en başından beri benim için çok da önemli değildi," diyorum.

Aramızda sessizlik çöker ve ona bir bakış bile atamam çünkü biliyorum ki dayanamam. Biliyorum ki yalanımı hemen anlayacaktır.

Dürüst olmak gerekirse, hayatımda söylediğim en büyük yalan.

Çünkü ben hiç öyle düşünmüyorum.

Ona bayılıyorum. Ona güveniyorum. Ona karşı büyük bir arzu duyuyorum.

Hayatımın aşkını bulduğumu hissediyorum. Ruhlarımız başka bir seviyede birleşti.

Yine de işimin ona yüklediği baskıyı, ailemdeki işlevsizliği ve şöhretin getirdiği talepleri fark ediyorum. Bunun çok fazla olduğunu ve içten içe onun tüm bunlara maruz kalmayı hak etmediğini biliyorum.

Öne doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor, göğüslerimiz arasında sadece birkaç santimlik bir boşluk kalıyor.

"Senin için o kadar da önemli değil miydim?" Sesi üzgün değil, daha çok meraklı, sanki kafasında koca bir plan kurmuş ve beni alt etmeye hazırlanıyor gibi.

"Olduğu haliyle iyiydi," diye yanıtlıyorum.

"Anladım." Tam önüme geçti ve sonra, şaşırtıcı bir şekilde, şortunu ve ardından tişörtünü çıkardı, tamamen çıplak kaldı.

Kahretsin.

Eli göğsümü okşuyor, parmakları ısınmış tenimde gıdıklıyor. Kahvemi bırakmamı istiyor ve elimi doğrudan kalçasına götürüyor.

Aklım bana uzaklaşmamı ve onun planladığı her şeye kanmamamı haykırıyor, ama kalbim ve bedenim onu dinlemiyor.

"Eğer senin için hiçbir şey ifade etmiyorsa, neden şu an nefes alışverişin farklı?" Parmağı çenemin üzerinde geziniyor. "Neden tenin ısınıyor?" Avucu göğüs kasımı, karnımı ve şortumun bel kısmını okşuyor. "Ve neden sertleşmişsin?" Beni avuçlarının arasına alıyor, uzaklaşmadan hemen önce beni eleştiriyor ve sonra mutfak tezgahının üzerine çıkıyor.

Gözlerim onun nefis göğüslerinde ve göğsünü tavana doğru itişinde gezinirken beni ele veriyor.

"Eğer bu sizin için hiçbir şey ifade etmiyorsa, o zaman sanırım sadece izleyebilirsiniz, değil mi?"

Ne demek istiyor...?

Ayaklarını tezgâhın üzerine getirip bacaklarını aralayarak bana muhteşem vajinasının en ön sırasını sunuyor. Elini bacaklarının arasına götürüyor ve parmaklarının klitorisinin üzerinde kaymasını izliyorum. Başını geriye atıyor ve alçak, seksi bir inilti çıkarıyor.

"Kahretsin, evet," diye fısıldadı, penisim şortumun kumaşını gererken, kaslarım kasılıyordu. "Artık kendimi boşaltmak daha kolay. Bana neyi sevdiğimi gösterdin. Neye... ihtiyacım olduğunu. Senden önce hiç kimse bana bu kadar şehvetli hissettirmemişti."

Parmakları klitorisinin üzerinde daireler çiziyor ve ben de bu hareketle ıslanmasını izlerken ağızım sulanıyor, kıskançlığım artıyor.

Dişleri ağzının kenarına sürtünüyor, hareketlerini hızlandırdıkça meme uçları sertleşiyor ve nefes alışverişi daha düzensiz hale geliyor.

"Eğer umursamıyorsan..." diyor ve sonra nefesini tutuyor, "o zaman bana dokunma. Bakma bile. Yüzünü çevir ve kendi başıma gelmeme izin ver." Gözleri benimkine takılıyor. "Hadi bakalım, Graydon... ah... kahretsin." Derin bir nefes alıyor. "Bak... başka yere."

Daha hızlı hareket ediyor, göğsü hızla inip kalkıyor, kasları geriliyor. O kadar yaklaştı ki, bitirmesine izin vermeliyim.

İddiamı kanıtlayıp oradan uzaklaşmalıyım.

Ancak...

Kahretsin, yapamam.

Bunu bensiz yapmasını izleyemem.

Kalbim, onun bensiz bu kadar zevk alabileceği düşüncesiyle ikiye bölünürken, hayır.

Bir anda şortumu indirdim, penisimi serbest bıraktım ve ona doğru kaldırdım. Onu tezgâhın kenarına doğru çektim, kendimi hizaladım ve sonra onu yukarı kaldırdım, elini alıp parmaklarını ağızıma sokarken içine girdim, onu yukarı kaldırıp penisimin üzerine sertçe bastırırken tadını aldım. Diğer eliyle boynumun arkasını kavradı ve ben acımasızca içine girerken sıkıca tutundu.

Onun sıcak, ıslak vajinası penisimi sıkıca kavradı ve beni saniyeler içinde orgazmın eşiğine getirdi.

"Kahretsin, Graydon," diye inledi parmaklarını ağızımdan çekip saçlarıma daldırırken. "Daha sert. Beni boşalt."

Konuştuğumuz şeyleri tamamen unutuyorum ve tek odağım aramızdaki bağ ve onun nasıl hissettiği, içine girip çıkmam. Bu his inanılmaz bir haz,

onun beni sıkıca kavraması. Sıkıştırıyor, sıkılaştırıyor, beni ihtiyaçtan delirtiyor.

"Tam orada, çok yakınımda. Bana tüm penisini ver," diyor ve tüm vücudumu ateşe veriyor.

Homurdanıyorum, sonra daha da hızlı bir şekilde içine girip çıkıyorum, her nabzında sonuna kadar vuruyorum, ta ki o saçlarımı çekiştirip beni sıkıca kavrayana kadar.

"Aman Tanrım!" diye bağılıyor ve üzerime yığılıyor.

Onun orgazmı bana yetiyor ve hemen ardından ben de boşalıyorum, hayatımın en güzel sevişme hissi bedenimi ele geçirirken kendimi onun içine bırakıyorum.

İkimiz de birbirimize sıkıca sarılıyoruz, nefesimiz kesiliyor... ve zihnimiz de toparlanıyor.

Kahretsin, ne düşünüyordum ben?

Onu üzerimden kaydırıp tezgâhın üzerine bıraktım, o da hemen kalkıp kıyafetlerini kaptı ve banyoya doğru yürüdü. Ben de şortumu giyip saçlarımı elimle düzelttim.

İsa Mesih. Az önce neden bunu yaptım?

Çünkü söz konusu o olunca ben güçsüz kalıyorum.

Çünkü hiçbir kontrolüm yok.

Çünkü ben tam bir aptalım.

İşte ben, onu kendimden uzaklaştırmaya, aramızda mesafe koymaya çalışıyorum çünkü hayvanat bahçesindeki o sevişme doğrudur, ben onun için sadece bir yüküm, sonra gidip mutfağında onunla sevişiyorum.

Bende ciddi bir sorun var.

Birkaç dakika sonra banyodan çıktı ve garaj kapısına doğru yöneldi, orada ayakkabılarını giydi. Eşyalarını topladıktan sonra yanıma geldi.

Gözlerimi yere dikiyorum çünkü ona bakamıyorum.

Az önce yaptıklarından sonra onun yüzüne bakamam.

Eli göğsüme dokundu ve sessizce, "Beni istediğin kadar itebilirsin, ama bu senin bana karşı gerçek duygularını bildiğim gerçeğini değiştirmeyecek, Graydon. Kalbimin derinliklerinde biliyorum ki, sen de beni benim seni sevdiğim kadar seviyorsun." dedi.

Bu üç kelime yüzünden tüm göğsüm kasıldı.

"Evet, 'aşk' dedim çünkü bunu söylemekten korkmuyorum ve bunu iddia etmekten de korkmuyorum. Seni seviyorum ve sahip olduğum her anı bunu sana kanıtlamak için harcayacağım. Sana burada olmak istediğimi

kanıtlayacağım. Seni terk etmeyeceğim, seni bırakmayacağım. Birlikte olmak istediğim kişi sensin ve bununla birlikte gelen başka hiçbir şey umrumda değil çünkü umrumda olan tek şey... sensin." Göğsüme hafifçe vurdu ve sonra elini boynuma dolayarak beni dudaklarına doğru çekti, orada bir saniyeden fazla sürmeyen yumuşak bir öpücük verdi ve tadını bile alamadan geri çekildi.

O uzaklaştığında, bu kayıp duygusu beni sarıyor, suçluluk duygusu içimi kemiriyor ve kısa bir an için kolundan tutup onu göğsüme çekip ona onu da sevdiğimi söylemeyi düşünüyorum.

Ama ben kıpırdamıyorum.

Bunun yerine, kalbimi de yanında götürerek ön kapıdan çıkıp gitmesini izledim.

OC, evime girerken ve bana alkolsüz bir paket bira uzatırken, "Aradığınıza sevindim," dedi. "Kilerimde sadece bu vardı. Marketten yanlışlıkla almıştım." Omuz silkti ve Bennett'in zaten oturduğu oturma odasındaki yerine oturdu.

Şişedeki idrara bakıp kapının önüne bırakıyorum. Onları açmayacağım.

Salonun kanepesine oturuyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Maple ile ilişkimizi bitirdim," dedim. OC göğsünü tutarak yüksek sesle nefes nefese kaldı. "Ya da en azından öyle sanıyorum."

"Ne demek yaptığınızı düşünüyorsunuz?" diye soruyor Bennett mantıklı bir tonda.

"Hayır, daha da önemlisi, neden ondan ayrıldın ki?" diye soruyor OC.

"Evet, bu da iyi bir soru."

Koltuğa iyice çöktüm ve tüm duygularımın dışa vurduğunu hissederek, "Çünkü onunla birlikte olmanın getireceği zahmetten onu kurtarmaya çalışıyordum," dedim.

Bir an durup birbirlerine baktıktan sonra Bennett, "Ama bu onun karar vereceği bir şey değil mi?" dedi.

"Bu yüzden asla benden ayrılmazdı. Bu yükü, onu kırana kadar çekti. Benim hakkımda çok şey biliyor. Özel hayatım hakkında çok şey gördü. Onu bu noktada tanıyorum." Elimle yüzümü siliyorum. "Tek sorun şu ki,

ondan ayrılmaya gittiğimde izin vermedi. Bunun yerine, onu mutfak tezgahında becerdim, bana beni sevdiğini söyledi ve sonra gitti.”

OC'nin ağzı açık kalırken, Bennett rahatsız bir şekilde sandalyesinde kıpırdandı.

"Onunla mutfak tezgahında mı birlikte oldun?" OC mutfağıma göz attı. "Nasıl?"

"Dostum." Bennett, OC'nin koluna hafifçe vurdu.

"Ah, canım acıdı." Pazısını ovuşturdu.

"Sen işini yaparken hokey oyuncuları tarafından eziliyorsun ve bu seni mi incitti?"

"Şu anda ped takmış gibi mi görünüyorum?"

"Hayır, ama bu neredeyse bir tokat bile değildi."

"Haklısın. Bir yumruktu."

"Gerçekten şimdi tartışacak mısın?"

OC hâlâ kolunu ovuşturuyordu. "Hayır, çünkü olgun davranıp içten bir özür dilemeden yoluma devam edebilirim." Bana döndü. "Peki, tezgahın üzerinde onunla nasıl birlikte oldun?"

"İsa... Mesih," diye mırıldandı Bennett.

"Biliyor musun, bir an için seni buraya davet etmenin faydalı olabileceğini düşündüm, ama belli ki yanılmışım." Keşke kendi halimde kalsaydım diye içimden geçirdim, ama bu sabah içimi kemirdi, ta ki onları çağırana kadar. Artık dayanamıyordum, özellikle de Maple'dan bu sabahtan beri haber alamadığım için.

Bunun bir önemi olmamalı zaten. Kendimi uzaklaştırıyorum... değil mi?

"Sakın yapma." OC daha dik oturuyor. "Gladdy Daddies'i çağırdın ve biz de hizmet etmek için buradayız. Bu yüzden mutfakla ilgili konuyu şimdilik geçebiliriz, ama tekniğini daha sonra öğrenmek isterim. Diğer şeye gelince, onun sana 'seni seviyorum' demesi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok korkuyorum," diye yanıtlıyorum, çünkü OC'nin ne kadar sinir bozucu olduğu için suratına yumruk atmak istesem de, bu konuda konuşabileceğim birine ihtiyacım var. Ve şanssızlığım şu ki, şu anda Hutton dışında (o da şehirde ailesiyle meşguldü) en iyileri onlar. "Çünkü ben de onu seviyorum ve o da beni bu konuda uyardı."

"Öyle mi?" diye soruyor Bennett.

"Evet, söyledi. Beni sevdiğini söyledi ve benim de onu sevdiğimi biliyor." Koltuğa iyice çöktüm, başım koltuğun arkasına yaslandı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Çünkü evet, onu seviyorum ve onun beni sevdiğini

söylemesi beni ikiye böldü. Ama bununla ne yapmam gerekiyor? Halk tarafından paramparça edilirken onun beni sevmeye devam etmesine izin mi vereyim? Bunun olmasına izin veremem.”

"Peki, gerçekten oldu mu?" diye soruyor Bennett. "Dün yaşanan sahte ilişki saçmalığı dışında."

"Onun benim için doğru kişi olmadığına dair yorumlar oldu."

OC, "Bu herkesin başına gelen sıradan bir alay konusu," diyor. "Geçen gün birkaç kişi markete giderken giydiğim şortun vücuduma uygun olmadığını söyledi. Benim gibi kaslı bacakları olan bir adam ne yapmalı ki?"

Gözlerimi ona diktim, yüzümde hiçbir ifade yoktu ve "Biliyor musun, aslında senden nefret ediyorum" dedim.

OC başını salladı. "Hayır, sevmiyorsun. Beni seviyorsun. Maple'ı sevdiğin gibi değil ama beni seviyorsun."

Ona ne kadar "sevdiğimi" gerçekten göstermek için ayağımı kışına sokmak üzereydim ki Bennett, "Yani onunla olan ilişkinizi, onun sizinle birlikte olmaya dayanamayacağından endişelendiğiniz için bırakmaya razısınız, değil mi?" dedi.

Başımı sallıyorum.

"Ve onun bu kararı vermesine izin vermeyeceksin çünkü senin hakkında çok şey bildiğini ve seni asla terk etmeyeceğini düşünüyorsun, değil mi?"

Tekrar başımı salladım.

"Pekala, o zaman bırakın onu rahat bırakın. Eğer istediğiniz buysa, mesafenizi koruyun."

"Ya bana izin vermediğinde?" diye soruyorum.

"O zaman, o sizi korurken, onun kendini korumasına izin verme konusunda ne kadar güçlü olduğunuzu test etmeniz gerekecek."

"Vay canına." OC, Bennett'e döndü. "Dostum, bu gerçekten çok anlamlıydı." Sonra bana baktı ve başparmağıyla Bennett'i işaret etti. "Şuna bir bak, harika bir tavsiye."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Nasıl yapacağım ki—"

Maple bu sabah gittikten sonra kendime aldığım yeni telefonum bir mesajla çaldı ve telefonu kaldırdığımda Maple'dan gelen bir mesaj gördüm.

OC, boynunu öne doğru uzatarak, "Bu ondan mı?" diye sordu.

"Öyle."

"Ne yazıyor?"

Metni ekranda kaydırarak okuyorum.

Maple: Bugün hayvanat bahçesinde seni çok özledim. Bulaşıkları kendim yıkamak zorunda kaldım. Büyük Hermy benim tarafımdan beslenmekten hoşlanmadı ve her duvar resmine baktığımda seni düşündüm. Senin için önünde birkaç fotoğraf çektim. Seni özledim. Seni seviyorum.

Bu, Phil'in onun işe geri dönmesine izin verdiği anlamına mı geliyor?

Metnin ardından iki fotoğraf geliyor ve bunlar onun duvar resminin önünde oturduğu fotoğraflar. Kamera yerden açıyla çekilmiş, bu da bana zamanlayıcıyla ayarladığını düşündürüyor. İlkinde gülümsüyor ve o kadar tatlı görünüyor ki, onu telefonda tutup göğsüme çekip asla bırakmak istemiyorum.

İkinci fotoğrafta ise duvar resminin önünde kamerayı öperken görülüyor ve o dudakların benim dudaklarımda olacağını düşününce içimden bir ah çekiyorum.

Bennett, "Ne yazarsa yazsın, kurmaya çalıştığı duvarı yıkıyor," diyor. "O bakışı biliyorum. Ne kadar ertelemek istersen iste, sana şimdi söylüyorum, özellikle de gözlerindeki o bakışla, pes edeceksin. Odaklanman gereken şey, ilişkinizin getireceği iniş çıkışlarda onun kendini idare edebilecek kadar güçlü olduğuna güvenmek. Zorluk bu olacak. Onun için endişelenme. Kendin için endişelen."

Bir an sessizlik oluyor, sonra OC kıkırdıyor. Ona baktığımızda, Bennett'ı işaret ederek, "Sen 'dik' dedin," diyor.

Ön kapıyı işaret ederek, "Şu berbat biranı kapın ve buradan defolun!" diyorum.

Başını sallayıp sandalyeden kalktı. "Evet, bu en iyisi olabilir. Bu toplantıya hiçbir katkım yok. Bir dahaki sefere daha iyi olacağım. Devam edin beyler."

Ağırlıkları ağırlık sehпасına bırakıp, AirPods'umdan çalan şarkıyı durdurmak için telefonuma uzanıyorum. Enerji dolu, tekno ritimli bir müzik dinleme modunda değilim. Hayır, çoğunlukla Boyce Avenue'nun cover'ları olmak üzere, yavaş şarkılar dinliyorum; ama bunu elbette asla yüksek sesle itiraf etmem, özellikle de 150 kilo ağırlık kaldırırken.

Telefonumu elime aldığımda Maple'dan bir mesaj gördüm. Aman

Tanrım, kalbimi nasıl da hızlandırıyor! Mesajı açıp kendi kendime okudum.

Maple: Yemek kamyonlarının yanında fotoğraf çektiğin o çocuğu hatırlıyor musun? Bugün hayvanat bahçesine geldi ve benimle fotoğraf çekirmek istedi, sonra da flamingolar hakkında bilgi edinmek için kaldı. Ona flamingoları beslememde yardım etmesine izin verdim. İnanılmaz derecede keyifliydi ve sana olan sevgimin bu kadar çok insana bu kadar güzel şekillerde yansıyabileceğini hiç tahmin etmemiştim. Seni benim diye çağırma fırsatını bana verdiğin için teşekkür ederim. Öpücükler.

Kahretsin.

Metne dik dik bakıyorum, tekrar tekrar okuyorum ve geçen her saniye kendimden nefret ediyorum.

"Bana seni 'benimsin' deme fırsatını verdiğin için teşekkür ederim."

Bu, uzun süre göğsümde bir yük gibi kalacak.

Bennett sahaya çıkıyor ve OC önümüzdeki pizza kutusunu alıp bana bir dilim uzatıyor. Ben bir dilim alıyorum ve o da son dilimi alıyor, biz de sessizce oturup maçı izliyoruz.

Yanımıza gelmek için yalvardı ve ben de sessiz kalması şartıyla gelebileceğini söyledim. Şimdiye kadar oldukça keyifli bir akşam oldu.

Ağzını açmadığı zaman adam hiç de fena değil.

Bennett topu alıyor ve spikerler onun OPS'sinden ve takımın en yüksek OPS'sine sahip olduğundan bahsediyorlar. Her maçta nasıl geliştiğini, sahaya nasıl çıktığını, işini nasıl yaptığını ve tüm bunları mütevazı bir tavırla nasıl yaptığını anlatıyorlar.

Doğrusu, şaşırmadım.

Onu kısa bir süredir tanıyor olmama rağmen, onun farklı bir sporcu olduğunu, nadir rastlanan ve her şeye sahip olan türden bir sporcu olduğunu söyleyebilirim.

Pizzamdan bir ısırık alırken telefonuma bir mesaj geldi ve Bennett topu sağ orta alana doğru vurdu. Koşmaya başladı, birinci kaleyi döndü ve ayakta durarak ikinci kaleye ulaştı.

"Aman Tanrım, ne kadar hızlı konuşuyor!" diye yüksek sesle

söylüyorum, sonra OC'nin konuşmasına izin verme düşüncesiyle irkiliyorum.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, sadece başını salladı ve pizzasını yemeye devam etti.

Vay, talimatları iyi anlıyor galiba.

Şok edici.

Telefonumu elime alıp mesaja baktım. Maple'dan gelmişti. Tabii ki o. Bir hafta önce evimden ayrıldığından beri her gün mesaj atıyordu.

Maple: Hey, sen. Seni özledim. Bana güzel demeni özledim. Sabahları yüzünü görmeyi özledim. Duşta beni yıkamanı özledim. Aşırı koruyucu, huysuz halini özledim. Ve kollarında olmayı özledim. Umarım bu sonsuza dek sürmez. Seni uzaktan hala seviyorum. Lütfen cevap ver, Graydon. Endişelenmeye başladım. Öpücükler.

OC, sessizliğini bozarak, "Bu ondan mı?" diye sordu.

"Evet." İçimden bir ah çektim.

"Kalkanını mı kırıyor?"

"O zaten sorunu çözdü. Ben de yamalamaya çalışıyorum ve berbat bir iş çıkarıyorum."

"Ona mesaj attın mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Eğer öyle yaparsam, duramayacağımı biliyorum."

"Bilmiyorum dostum. Yüzündeki acıyı görünce, belki de pes etmelisin. Bu noktada tüm bunların amacının ne olduğundan emin değilim. O durmayacak ve sen sadece kendine zarar veriyorsun."

Evet, biliyorum.

Ama ben... kahretsin, korkuyorum. Teslim olduğum an, her şeyin biteceğini biliyorum. Tamamen teslim olacağım ve o da her şeye maruz kalacak. Ve biliyorum ki o güçlü, ama gerçekten o kadar güçlü mü?

Şehir dışı seyahatlere çıktığımda neler oluyor?

İnsanlar beni aldatmakla suçlamaya başladığında ne olacak? Çünkü sosyal medya işte bu kadar acımasız.

O kadar çok bilinmeyen var ki, bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum ve keşke annem burada olup bana yardım edebilseydi.

Keşke bana sağlam bir tavsiye verebilseydi, ne yapmam gerektiğine

karar vermeme yardımcı olacak herhangi bir şey.

"Açıkçası, fikrimin önemi olmasa da, bence pes etmelisin. Hayatında aşk gibi harika bir şeyi neden kendinden mahrum bırakıyorsun? Onunla birlikte mücadele etmek, ona karşı mücadele etmekten çok daha iyi olacak."

Gözlerini televizyondan ayırmadı ve pizzasından bir ısırık daha aldı; dürüst olmak gerekirse, şaşırdım çünkü bu tür bir tavsiyeyi Bennett'ten duyacağımı sanıyordum, ama bu tavsiye şuradan geldi—

"Dostum, hadi ama, bu gerçekten iyi bir işti, tişörtte bile görebileceğin türden bir şeydi. Hakkımı vermen gerek."

Ve işte orada.

Homurdanarak, "Bana 'dostum' diye seslenme," dedim.

Maple: Bütün hafta senden haber alamadım ve belki de... belki de sevgim yeterli değil diye düşünmeye başladım. Böyle düşünmek istemiyorum Graydon, bana güvenebileceğine, nereden geldiğimi anlayabileceğine, aramızdaki bağa inanabileceğine inanmak istiyorum, ama aramızdaki sessizlik arttıkça, seni istemediğin bir yöne doğru itiyor muyum diye merak ediyorum. Bunu nasıl ele alacağımı bilmiyorum ve belki de bunu düzeltebileceğimi düşündüm, ama bunun benim düzeltmem gereken bir şey olup olmadığını, belki de senin çözmen gereken bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Bu yüzden bunu senin ellerine bırakıyorum Graydon. Beni istiyorsan, nerede bulacağını biliyorsun. Lütfen bil ki, bu seni terk ettiğim ya da bizden vazgeçtiğim anlamına gelmiyor, sadece sana ne istediğine karar verme seçeneği sunuyorum, seni zorlamadan. Seni seviyorum, her zaman seveceğim.

Kahretsin.

Elimle yüzümü sildim ve telefonumu yere bıraktım; sözleri, onu kaybedeceğim konusunda beni uyaran bir siren gibi, kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu.

Ama ben de bunu istemiyor muyum?

Onu serbest bırakmak için mi?

Onun sonunda pes edip bırakması mı?

Koltuğuma yaslandım, zihnimde birçok düşünce dönüp duruyordu.

Dürüst olmak gerekirse, artık ne istediğimi bilmiyorum ama onun bana artık o kelimeleri söylemeyeceği düşüncesi... "Seni seviyorum"... kahretsin, bu beni daha önce hiç hissetmediğim kadar yalnız hissettiriyor.

Graydon: Babamın stadyum ayrıcalıklarının elinden alındığını gördün mü? Ve Koç Keenan da denetim altında? Eğer takım kazanmaya başlamazsa, kovulacak.

Gretchen: Gördüm işte. Bana güvendiğinizde neler olduğunu görüyorsunuz değil mi?

Graydon: Tıpkı OC gibi, zafer kazanmış gibi konuşuyorsun.

Gretchen: Lütfen beni o ayakkabı bağıyla kıyaslamayın.

Graydon: Ayakkabı bağı. LOL. Bu onun için neden mükemmel bir tanımlama?

Gretchen: Çünkü öyle. Tamam, yarın için her şey hazır. Maple'ın saha giriş kartlarını ve koltuklarını ayarladım. Maçtan sonra, sosyal medya için ihtiyacımız olan fotoğrafı çekebilmemiz için yanına gitmen gerekiyor. Ama sorulara cevap verme. Anladın mı?

Graydon: Şey... neyden bahsediyorsun? Ayrıldığımızı söyledim sana.

Gretchen: Ve ben bunu görmezden gelmeyi seçtim.

Graydon: Şu an konuşmuyoruz ve orada olacağını da sanmıyorum.

Gretchen: Orada bulunmak zorunda.

Graydon: O mu?

Gretchen: Evet, Welcott da yarınki maçtan sonra sezon başlangıcı için bir gösteri bekliyor ve bence ona boyun eğmelisin çünkü, biliyorsun, bizim tarafımızı seçti, babandan kurtuldu ve Keenan'ı kovmaya birkaç maç kaldı.

Graydon: Gretchen, bunu yapmak istemiyorum. Onu bu şekilde tehlikeye atmak istemiyorum. Özellikle de yaşananlardan sonra.

Gretchen: Bu senin vereceğin bir karar değil. O seni bekliyor olacak, bu yüzden herkesi hayal kırıklığına uğratma.

Graydon: Gretchen...telefonunu açar mısın?

Gretchen: Evet, şu an telefonlara cevap vermiyorum. Yarın görüşürüz.

Bu da neyin nesi?

Gözlerim yazıya dikilmiş durumda; beni bekliyor olacak.

Formamı giymiş halde beni bekliyor olacak, muhtemelen o kadar güzel görünecek ki beni mahvedecek. Dünkü mesajı da beni mahvetmişti zaten.

Ding.

Telefonuma bakıyorum, Gretchen'in "boş ver" demesini umuyorum, ama sonra Maple'in adını görüyorum.

Kahretsin.

Maple: Sana kendi haline bırakacağımı, bu konuyu nasıl ele almak istediğine sen karar vermene izin vereceğimi söylemiştim, ama Gretchen bana maçta olmam gerektiğini söyledi. Seni fazla rahatsız etmeyeceğim. Fotoğraflarını çekmelerine izin vereceğim, sonra da seni rahat bırakacağım.

Sinirle homurdanıp telefonumu kenara fırlattım, ellerimi saçlarıma daldırıp koltuktan kalktım. Oturma odamın bir ucundan diğer ucuna volta atarak, tüm bunlara bir çözüm bulmaya çalışırken kendimle savaştım; onun incinmediği, benim ona duyduğum özlemin kalmadığı ve her şeyin yoluna girdiği bir çözüm...

Böyle bir çözüm yok.

Bu da demek oluyor ki ne yapmak istediğime karar vermem gerekiyor.

Burada oturup, sevdiğim kadını korumaya çalışırken gerçekten istediğim şeyden kendimi mahrum mu bırakmalıyım? Yoksa onun başına gelebilecek her şeyin üstesinden gelebileceğine güvenip peşinden mi gitmeliyim?

Çünkü beni zorlamıyor. Beni rahatsız etmiyor. Aksine, son birkaç haftada... hatta aylarda hayatımı ne kadar değiştirdiğini hatırlatıyor. Yanımda, el ele yürüyen, yüklerimi benimle birlikte taşıyan birinin olmasının verdiği neşeyi, hafifliği, özgürlük hissini hatırlatıyor.

Telefonuma göz attım, ekranda onun fotoğrafını gördüm, çenem kasıldı, bedenim özlemle doldu.

Kahretsin... Ne yapacağımı hiç bilmiyorum.

BÖLÜM 47

AKÇAAĞAÇ

Scarlett beni yanına alırken, "Kızım, şu gömleği bağlamamız gerek," dedi.

Neyse ki, Everly'den Scarlett'in bilgilerini almayı başardım ve tüm hafta boyunca konuştuk. O da Gretchen gibi benim içeriden bilgi kaynağımdı ve ikisi de bana Graydon'ı yıpratmaya devam etme konusunda güven verdi; ta ki sessizlik çok fazla güçlenene kadar, ben de pes ettim.

Kolay olmadı. Ondan haber almak için, sadece bir mesaj, herhangi bir mesaj, umutsuzca ağlayarak uyuduğum geceler oldu, ama o tamamen sessizliğe büründü. Ve bu sessizlik beni mahvetti. İmzaladığım sözleşme ve yerine getirmem gereken yükümlülük olmasaydı, burada olmazdım. Dairemde, yatağıma gömülmüş, belki de etrafımda Butterfinger Bites çikolatalarıyla birlikte olmayı tercih ederdim.

Ama şimdi, koca bir stadyumun ve aramızdaki bir anı yakalamaya hazır kameralarla dolu bir alanın önünde bir gösteri yapmak zorundayım. Ne kadar gerçek olmasını istesem de, gerçek olmayacağını biliyorum.

Ve en kötüsü de şu... ya sözünü tutmazsa? Ya ben gidersem de o gelmezse?

Ya yanıma gelmezse?

Ya selam vermeye gelmezse?

Ya beni sahada, kameraların gözü önünde yapayalnız bırakırsa?

Ya da daha kötüsü, ya... ya sadece kameralar için yanıma gelirse, yaklaşıp beni öperse ve bu adama duyduğum tüm sevgiyi bana hatırlattıktan sonra soğuk bir şekilde geri çekilip her şeyi orada bırakırsa?

Her iki durumda da... kaybeden ben oluyorum.

Ama beni bu konuda uyarmıştı, değil mi? Bana zarar göreceğimi söylemişti. Bari sonunda bunu kabulleneyim.

Scarlett çantasından bir saç tokası çıkarırken, "İşte," dedi.

Gretchen'in bana verdiği formalardan birini giymeyi tercih ettim ama biraz büyük geldi. Yanına sevimli kot şort ve beyaz spor ayakkabı giydim, saçlarımın yüzüme uçuşmaması için de iki gevşek Fransız örgüsü yaptım.

“Bana doğru dön.” Arkamı döndüm ve Scarlett tişörtün arkasını toplayıp saç tokasıyla bağladı. “Düğümü tişörtün altına geçireceğim, böylece şirin görünecek.” Aynen öyle yaptı ve tişörtü düzelterek tenimin bir santimini gösterdi. “Sorun değil mi?”

“Bilmiyorum. Aptalca mı görünüyor?”

Gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, aslında çok çekici görünüyorsun." Sonra telefonunu çıkardı ve bana doğru tuttu. Bir fotoğraf çekti ve bana gösterdi. Tişört çok daha dardı, vücut hatlarımı daha iyi gösteriyordu, ki bunu takdir ettim, ama Tanrım, yüzümdeki ifade dehşet doluydu.

"Çok korkmuş görünüyorum."

"Evet, ama sorun değil. Henüz kamuoyunun gözünde değiliz."

"Bu kötü bir fikir, Scarlett. Çok rezil olacağım."

"Bunu yapmayı bırak. Seni görür görmez geri dönecek. Biliyorum dönecek."

Başımı sallıyorum, bundan pek emin değilim. "Hayır, o... o beni istemiyor," diyorum sesim titreyerek.

"Yapma." Scarlett parmağını bana doğru uzattı. "Kendinden şüphe etme. Ona bir seçim hakkı verdiğini biliyorum ve inan bana, doğru olanı seçecektir."

Halkla ilişkiler sorumlusu Corinne, bizi kendisini takip etmemiz için işaret ederek, "Sizin için hazırız," diyor.

Scarlett'e baktığımda gözlerim kocaman açıldı.

"İyileşeceksin, söz veriyorum," diyor. "Şimdi herkesin gözü önünde olacağız. Sadece gülümse ve gergin olmamaya çalış. Yanına gelecek. Biliyorum."

"Ya yapmazsa?"

"O zaman soyunma odasının dışında onu bekleyeceğiz ve sürpriz bir saldırı yapacağız. Ben boğazına, sen de kasıklarına vurabilirsin. İkimizin aynı anda atacağı bir-iki yumruk, kararlarını hızla yeniden gözden geçirmesine neden olacaktır."

Kıkırdadım ve ona doğru eğildim, bu anı onunla geçirdiğim için ve bunu tek başıma yapmadığım için minnettardım.

Eğer o burada olmasaydı, Hank benimle gelebileceğini söylese bile Everly'yi kesinlikle davet ederdim. Ona bunun iyi bir fikir olmayacağını söyledim ve hatta Cuma günü onunla sınırlar hakkında konuşmak zorunda kaldım; onu bir arkadaş olarak takdir ettiğimi ama benim için göz kulak

olmasına ihtiyacım olmadığını belirttim. Eğer Graydon ile olan ilişkimizi kabul edemiyorsa, arkadaş da olamazdık.

Bundan memnun değildi ama Graydon'a karşı duyguları üzerinde çalışacağını söyledi. Bu noktada pek bir önemi yok ama en azından bu konuyu hallettim.

Scarlett ile birlikte tünelden geçip sahaya çıktık. Çimlerin kusursuz kalitesi, beyaz çizgiler, stadyumun büyüklüğü... inanılmazdı.

Graydon her hafta gelip de çok sevdiği oyunu nasıl olup da hiç gergin olmadan oynayabiliyor? Çünkü inanılmaz.

Henüz tüm koltuklar dolu değil ama oyuncuların ısınmasını izleyen yeterince taraftar var ve her açıdan tezahüratlar, yuhalamalar ve alaycı şakalar duyulabiliyor. Ve ben daha da görünür hale geldikçe, bu tezahüratların ve yuhalamaların arttığını ve bir sürü telefonun bana doğru çevrildiğini duyuyorum. Ama ben bunu görmezden geliyorum. Gretchen'in geçen hafta medya eğitimi üzerine verdiği yoğun kursta bana öğrettiği şey de bu zaten.

Dürüst olmak gerekirse, her şeyin nasıl başladığını düşününce, tam bir cadı olduğumu sanıyordum, ama işin doğrusu, sadece işini yapıyordu. Gerçekte, gerçekten çok iyi bir insan ve Graydon ile benim mutlu olmamızdan başka bir şey istemiyor. Sonuç ne olursa olsun, bu haftayı atlatmamda ve bugüne hazırlanmamda büyük rol oynadı.

Corinne, Foghorns takımının ısınma yaptığı kale çizgisinin hemen yakınındaki, saha kenarındaki ayrılmış bir bölüme bizi yönlendirirken, "Tam şurada," diyor.

"Teşekkür ederim," diyor Scarlett, bölümlere ayrılmış meydana doğru yürürken.

"Nerede o?" diye soruyorum, tüm oyuncuları tarayıp numarasını ararken, çaresiz görünmemeye çalışıyorum, oysa aslında çok çaresizim. Onu görmek istiyorum, o beni görmek istemese bile.

"Şurada." Scarlett, sahanın karşı ucunu işaret ediyor; orada eğilmiş, bacak kaslarını geriyor.

Gözlerim ona takıldı ve doğrulurken midem düğümlendi; saçları alnına düşmeden önce yüzünden çekip vücudunu döndürerek belini gerdi.

Tribünün en ön sırasındaki bir grup taraftar, ellerinde pankartlar ve futbol topları tutarak, imza almak için onun dikkatini çekmeye çalışıyor. Adını seslendikleri için onlara doğru döndüğünde, onlara el sallıyor ve en

öndeki küçük çocuğun heyecanla zıplaması çok sevimli bir görüntü oluşturuyor.

Graydon bir futbol topu alıp antrenörlerden birinden bir şey ister. Antrenör cebinden bir Sharpie kalem çıkarır ve Graydon hızla futbol topunu imzalayıp antrenöre uzatır ve küçük çocuğu işaret eder.

Antrenör topu küçük çocuğa götürüyor, çocuk futbol topuna sarılıyor ve ağlamaya başlıyor.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “Bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum.”

“Bunu sürekli yapıyor,” diyor Scarlett. “Çocuklar için imzasının yıpranmasını umursamayan nadir oyuncuların biri. Gerçekten iyi oyuncuların biri.”

"Biliyorum," dedim ona bakarak. "İşte bu yüzden onu seviyorum."

Tam o sırada bize doğru döndü ve beni görünce midem bulandı; gözleri göğsümdeki kalın harflerle yazılmış numarasını gösteren tişörtüne dikilirken yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü.

Scarlett fısıldayarak, "Sanırım seni gördüğünü söylemekte sakınca yok," dedi.

"Evet, bence öyle düşünüyor ama... buraya taşınmayacak."

"Ona biraz zaman verin. Hâlâ esneme hareketleri yapıyor olabilir."

Daha dik duruyor ve topu atan antrenöre bir şeyler söylüyor. Antrenör başını sallıyor, sonra Graydon bana sırtını dönüp uzaklaşıyor.

Ona kendi yolunu seçebileceğini söylemiş olmama rağmen, bunun sihirli bir an olmadığını, beni görüp yanıma gelip öpmeyeceğini, çünkü gözleri bana değdiği anda aklından geçen tek şeyin beni sahiplenmek olduğunu fark ettiğim anda utanç duygusu beni sarıyor.

Hayır, tam tersine, beni görür görmez uzaklaşıyor.

“Ben... sanırım burada durup yüzümde bir gülümsemeyi koruyamam,” diyorum, Gretchen'in bana konuşurken insanların ne dediğini anlayamaması için yapmamı söylediği gibi ağzımı kapatarak.

“Belki... belki geri dönüyor.”

"Tünele girdi," dedim.

"Hâlâ geri dönebilir."

“Scarlett, hadi gel.”

“Tamam, evet, eee, gitmeden önce bir saniye bekleyelim. Gretchen'in aranızda bir sorun olduğunu düşünmelerini istemeyeceğini biliyorum. Sonra yerlerimize geçebiliriz—”

“Maçı izleyecek miyim? İmkânı yok,” diyorum yüz ifademi nötr tutmaya çalışarak. “Bütün kameralar bana çevrilmişken bu maçı oturup mutlu bir yüz takınamam.”

“Biliyorum, ama zaten yüzünü gösterdin, bu yüzden insanlar seni tribünlerde arayacaklar. Biliyor musun, Gretchen'den bizi localardan birine sokmasını isteyeyim. Yüzünü arada bir gösterebiliriz, ama çoğunlukla benimle arkada takılabilirsin. Böylece herhangi bir sorun çıkmaz ve oradan ne yapmak istediğine karar verebilirsin.”

“Pekala, evet. Teşekkür ederim.”

Scarlett kolunu omzuma attı. "Elbette. Senin için buradayım, kızım." Beni sıkıca kucakladı ve sonra ikimiz de Hutton'ın yirmi yarda çizgisinde ısınma yaptığı sahaya baktık. Scarlett'e el salladı ve ben onların birbirlerine olan sevgisine o kadar kapılmışım ki, stadyumda bir tezahürat tufanı kopana kadar bana doğru koşan uzun boylu figürü fark etmedim.

"Aman Tanrım," diyor Scarlett tam Graydon önümde durduğu anda.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp "Merhaba, güzelim" dediğinde kalbim bir an durdu.

Tanrım, ağlama.

Ne olursa olsun, sakın ağlama.

"Hey, sen," diye cevap verdim, geri döndüğüne hayret ederek ona bakakaldım.

Bana yakın olmayı tercih ediyor.

“Maça geldiğiniz için teşekkürler.”

"Kaçırmam," diyorum, stadyumdaki kameraların ve neredeyse herkesin her hareketimizi izlediğini hissedebiliyorum ama orada durup onunla konuşurken bunların hepsi kayboluyor.

“Dinle, sana bir notum var.” Elimi tuttu ve avucuma katlanmış bir kağıt parçası koydu. “Kimsenin omzunun üzerinden fotoğraf çekemeyeceği bir yerde, özel olarak oku, tamam mı?”

“Pekala,” diyorum, sanki lise yıllarımda yakışıklı sporcu ile hayvansever inek kızın konuştuğu sahneye geri dönmüş gibi hissederek. “Endişelenmeli miyim?”

Hafifçe gülümsedi. "Hayır." Omzunun üzerinden baktı. "Isınmaya devam etmeliyim yoksa Keenan başımı koparabilir. Notunu almak için soyunma odasına geri dönmek zorunda kaldığım için zaten söyleniyor."

"Pekala, seni burada tutmayayım."

Bir adım geri çekilip göz kırptı, bu da kalbimin hızla çarpmasına neden

oldu.

“Oyunun tadını çıkarın.”

"Bol şans!" diye bağırdım, o da koşarak uzaklaştı; o futbol pantolonlarıyla o kadar yakışıklı görünüyordu ki, dilim ağzımdan sarkmış gibi hissettim.

Scarlett, "Tanrım, neden pantolonumda erekte olmuş bir penisim varmış gibi hissediyorum?" diye soruyor.

Hem güldüm hem de rahat bir nefes aldım, içimi bir rahatlama kapladı. Ona dönerek, "Benimle konuştun," dedim.

“Evet, yaptı. Hatta sana bir not bile verdi. Hadi buradan çıkalım, sen de gidip oku.”

"Bundan daha mükemmel bir şey düşünemezdim."

Kolunu omzuma atıp önden yürümeye başladı. "Öyleyse buradan gidelim."

Scarlett, önüme su bırakırken, "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana bildirin," dedi.

“Ciddi söylüyorum Scarlett, beni beklemene gerek yok.”

“Biliyorum, ama böyle daha dramatik.” Göz kırptı ve sonra beni, benim için ayarlamayı başardığı küçük konferans odasında bırakarak gitti.

Graydon'ın bana verdiği kağıdı açıyorum ve onun karalama el yazısını görünce gülümsüyorum.

Sevimli.

Sandalyeme yaslanarak mektubunu okudum.

Merhaba güzelim,

Seninle ne yapacağım ben şimdi? Seni bırakıp, kaybetmenin acısını çekip, hayatımın geri kalanında bu karardan pişman olabileceğimi sanıyordum, ama sen buna izin vermedin, değil mi?

Hayatıma tırnaklarıyla kazıyarak, hiç pes etmeden, hiç kaçmadan, hiç korkmadan girdin ve şimdi ben burada, evimde, ne yapacağıma karar vermek zorundayım çünkü yarın seni göreceğim ve biliyorum ki seni görür görmez yıkılacağım.

Çatırtı.

Ufalanmak.

Evet, güzelim, seni seviyorum.

Seni o kadar çok seviyorum ki, seni güvende tutmak, mutlu olman için senden vazgeçerdim, gitmene izin verirdim. Ve tüm bu süre boyunca niyetim buydu, senden vazgeçmek, özverili olmaya çalışmak; ama seninle konuşmadığım her geçen gün, içimi saran bu boşluk hissi daha da arttı.

Ve biliyor musun? Bu talihsiz hayatın bana getirdiği şeylerden seni korumaya çalışsam da, öylece çekip gidemem diye düşündüm.

Seni kendimden uzaklaştıramam.

O kadar bencil olmayan bir pislik olamam, çünkü sana ihtiyacım var Maple.

Seni istiyorum.

Her Allah'ın günü seni kollarımda istiyorum, orada senin iyiliğine doyasıya dalabilirim. Orada senin tatlılığına kapılabılırım. Orada zekanın her zerresini yutabilirim, çünkü sana çok aşığım, güzelim.

Çok aşığım.

Lütfen... bunu sana yaptığım için beni affet, çünkü bunun zor olacağını biliyorum. Bana bağlı olmaktan nefret edeceğin günler olacağını, medya çılgınlığının çok fazla olacağını veya sosyal medyanın ilişkimizi yerden yere vuracağını biliyorum, ama sensiz yapamam.

Sensiz olmak istemiyorum.

Ve eğer bensiz kalmak istemiyorsan, o zaman maçın sonunda, elli yarda çizgisinde benimle buluş ve beni öp.

*Sonsuza dek senin,
Graydon*

Sözlerine tekrar tekrar baktıkça gözlerimden yaşlar süzülüyor...
Mektubun neredeyse tamamını ezberleyene kadar.

O beni seviyor.

Beni seçti.

Bana bildirilmesi gereken tek şey bu.

Bana gereken tek şey buydu.

Çünkü biliyorum ki, bu sayede her şeyin üstesinden birlikte gelebiliriz.

Gözlerimi siliyorum, sandalyemden kalkıyorum ve kapıyı açıyorum; Scarlett diğer tarafta beni bekliyor. Gözlerimle buluşunca, "Lütfen bana bunların mutluluk gözyaşları olduğunu söyle," diyor.

Ona gülümsedim ve başımı salladım. "Bunlar çok mutlu gözyaşları."

Maç gözümün önünden parça parça geçiyor, Foghorns takımının sahaya çıkışını izlerken zihnim karmakarışık bir halde, tüm stadyum yeni sezonun başlangıcı için coşkuyla doluyor.

Maç başlama vuruşu sırasında uzaktan bir sis düdüğü sesi duyuluyor.

Graydon rakip takımın oyun kurucusunu birkaç kez yere seriyor.

Foghorns mucizevi bir şekilde sayı buldu, Hutton'ın olağanüstü yakalamasıyla öne çıkan atak sayesinde takım on yarda çizgisine kadar geldi.

Devre arası gelip geçti. Takım yedi sayı önde, skor düşük ama rakip takım savunmanın olağanüstü performansı sayesinde elli yarda çizgisine yaklaşmıyor.

Graydon, dördüncü çeyrekte oyun kurucunun önüne atlayarak topu kaptı ve Foghorns'a kendi 20 yarda çizgisinde topu geri kazandırdı.

Top Hutton'a paslanıyor ve o da koşarak sayı bölgesine giriyor ve bir touchdown daha kaydediyor.

Zaman azalırken kalabalık coşkuyla bağırıyor ve oyun bittiğinde her iki takım da sahanın ortasında buluşup el sıkışırken Scarlett ve ben ilk maç galibiyetinin sevinciyle birbirimize sarılıp zıplıyoruz.

Hücum hattı istikrarsızdı.

Savunma durdurulamazdı.

Ve bence, eğer ince ayarlar yapmaya ve çalışmaya devam ederlerse, bu sezon mücadele etme şansları olabilir - bunu futbol hakkında hiçbir şey bilmeyen bir kız söylüyor.

"Ahhh, kazandıkları için çok mutluyum. Tanrım, Hutton bu gece beni fena halde kızdıracak."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum gülerek.

"Ah evet, maç sonrası adrenalinine hazır olun. Her Pazar gününü dört gözle beklemeye başlayacaksınız." Göz kırptı ve ardından sahaya doğru başını salladı. "Adamınız yolda. Gergin misiniz?"

Başımı salladım. "Hiç de değil."

"Güzel." Bana doğru eğilip sarıldı. "Sana biraz alan bırakacağım, stadyumdaki herkes seni izlerken pek de alanın olmayacak gerçi, ama en azından bir kişi eksik olması daha iyi."

El sallayarak uzaklaştı ve ben de tüm dikkatimi bana doğru yürüyen adama çevirdim; bir elinde kaskı, terli saçları sahte mohawk şeklinde değil

de alnının üzerine dökölüyordu. Forması vücudunun her santimine yapışmıştı ve futbol pantolonu gerçekten de hiçbir şeyi gizlemiyordu.

Hayatımda bundan daha ateşli bir şey görmediğimi düşünüyorum.

Arkamda insanların çığlıklarını, fısıltılarını ve benim hayvanat bahçesindeki kız olduğumu söylediklerini duyabiliyorum, ama Graydon taraftarları sahadan ayıran duvara doğru yürürken bunların hepsini duymamazlıktan geliyorum.

Bana bakıp, "Merhaba, güzelim," dedi.

"Hey." Kendimi tutamayıp gülümsedim. "Harika bir maçtı."

"Teşekkürler, etkilemek istediğim biri beni izliyordu." Yanaklarım kızardı ve o başını salladı. "Buraya gel."

"Şu korkuluğun üzerinden mi tırmanmamı istiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Evet, anladım."

Ve o üç kelime beni mahvetti. Bundan daha doğru bir ifade hiç olmamıştı biliyorum. Bu yüzden korkuluğun üzerinden tırmandım, duvarın kenarına oturdum ve kollarının arasına düştüm. Bacaklarımı beline doladım ve o da beni duvara doğru itti. Gülümsemesi o kadar kocaman ki neredeyse gözlerimden yaşlar akacaktı.

Yanağımın kenarını okşadıktan sonra alnını alnıma dayadı.

"Seni seviyorum, Maple."

Ellerimle yanaklarını kavrayıp fısıldadım, "Ben de seni seviyorum."

"Üzgünüm-"

"Yapma," dedim, başparmaklarımla yanaklarını okşayarak. "Burada değil... asla değil. Anlıyorum. Her şeyi anlıyorum."

Gözlerini sıkıca kapatırken derin bir iç çekti ve bana daha da yaklaştı. "Nasıl bu kadar şanslı oldum?"

"Şanslı değil, Graydon, kader böyleymiş." Sonra başını geriye doğru eğip dudaklarımı ıslattım ve onu nazikçe öptüm, stadyum tezahüratlarla yankılanırken dudaklarımızın birbirine kenetlenmesine izin verdim.

Graydon kıkırdarken ben ondan uzaklaştım, gözleri ise tüm süre boyunca benden ayrılmadı.

"Bence onlara harika bir gösteri sunduk."

"Bence onlara sadece bir gösteriden fazlasını verdik. Bence onlara hikaye örgüsü, dram ve bunların arasındaki her şeyi sunduk."

Dudaklarımı tekrar öpüyor. "Sen yanımda olduğun sürece, onların ne yaptığı umurumda değil."

Sonra tünele doğru yürümeye başlıyor.

"Graydon, beni yere indirebilirsin."

"Hayır, asla, artık benimsin."

Beni tünele kadar taşıyıp kalabalığın görüş alanından biraz uzaklaştırdığında gülüyorum, sonra beni tekrar duvara yaslayıp, "Özür dilememe izin ver," diyor.

"Bunu mektubunuzda zaten yaptınız."

"İzin ver de şahsen özür dileyeyim." Gözleri yalvarırcasına gözlerimle buluştu, ben de başımı salladım. "Bütün hafta boyunca görmezden gelinmeyi hak etmediğini biliyorum ve senin için daha akıllı, daha güçlü, daha duygusal zekaya sahip olmayı çok isterdim, ama öğrenmem, senin ne kadar güçlü olduğunu anlamam zaman alacak."

"Kendinize yeterince değer vermiyorsunuz."

"Lütfen, Maple, lütfen sadece şunu söylememe izin ver." Başımı salladım ve devam etmesine izin verdim. "Göğsümdeki bu boşlukla hayatımı geçirdiğimi anlamamıştım. Bunun annemin kaybından kaynaklandığını varsaymıştım ve evet, bunun bir parçasıydı, ama aynı zamanda bu boşluğun tüm bu süre boyunca senin gelmeni beklediğini de düşünüyorum ve sen onu doldurduğunda korktum. Korktum çünkü mükemmel olmadığımı biliyorum. Öfke sorunlarım olduğunu ve çok sahiplenici ve koruyucu olabileceğimi biliyorum ve bu üzerinde çalışacağım bir şey. Ama o kısa paçalı pantolonlu kızın nefesimi keseceğini ve bana gerçek aşkın ne olduğunu göstereceğini bilmiyordum. Söz veriyorum, bundan sonra sana, içgüdülerine güveneceğim ve istediğin zaman seni koruyacağım. Karşılığında tek istediğim, beni sevmen, güzelim. Beni olduğum gibi, adımla gelen her şeyle ve arkamdan gelen yüklerle sevmeye ve kabul etmeye devam etmen."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip gözlerinin içine baktım.

"Endişelenmen gereken bir şey yok çünkü sana olan sevgim koşulsuz. Sen ve ben, iyi günde de kötü günde de birlikte, birbirimizin yanında savaşacağız çünkü gerçek aşk budur Graydon. Bizim aramızda gerçek aşk var ve başımıza gelen her şeyin üstesinden geleceğim çünkü benim için ne kadar önemli olduğunu, seni ne kadar çok önemsemişimi gösteriyor bu... ve senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım var."

Yavaşça başını salladı. "Kahretsin, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Ve sonra dudakları tekrar benimkilerde, ama sahada bana verdiği o

yumuşak, tereddütlü öpücüğün aksine, bu daha yoğun; eli başımın arkasını kavıyor ve kalçası benimkine doğru bastırılıyor, dudaklarından bir hırıltı yükseliyor...

Gretchen yandan, "Bunu bozmak istemem ama," diyor ve biz de geri çekiliyoruz. "Kameralar tünelin içini hâlâ görebiliyor ve tüm Amerika'ya oldukça eğlenceli bir gösteri sunuyorsunuz. Belki öpüşme seansınızı başka bir yere taşırsınız?" İkimize de bakarken yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor.

"Doğru, özür dilerim." Graydon beni yere indirdi ama hemen elimi tuttu.

Gretchen'in telefonu çaldı ve ekrana baktı. Gözlerini devirerek telefonunda bir şeyler yazmaya başladı.

"OC sizin öpüşmenizi izliyor ve benim onun yoluna çıktığımı söyledi. Tanrım, o adam çok sinir bozucu."

Graydon kıkırdadı. "Bilmiyorum... belki de o kadar kötü biri değildir."

Gretchen ona kaşlarını çatarak baktı, bu da ikimizin de gülmesine neden oldu.

"Haklısın, özür dilerim," diyor. "Ne düşünüyordum ki? O tam bir berbat adam."

"İşte bu daha iyi." Koridora doğru başparmağını uzattı. "Şimdi git duş al ve giyin. Biliyorum, şu anda halletmen gereken daha önemli işlerin var."

Kaşlarını oynatıp bize baktıktan sonra koridorda hızla uzaklaştı.

Graydon bana döndü. "Az önce bizim seks yapacağımızı mı ima etti?"

"Ona fırsat verdiğinizde aslında oldukça sakın biri olabileceğini öğrenince şaşıracaksınız."

Graydon kıkırdadı. "Gözlerimle görmeden inanmam." Sonra kolunu omzuma attı. "Hadi buradan gidelim, güzelim. Seninle yapmak istediğim milyonlarca şey var ve bunların hiçbirisi kalabalıkla ilgili değil."

SON SÖZ

GRAYDON

"İyi görünüyor muyum?" Maple, Everly'nin denemesi için getirdiği birçok elbise arasından seçmesine yardım ettiğim güzel pembe ipek bir elbiseyle önümde kıpır kıpır duruyor.

"Çok çarpıcı görünüyorsunuz," dedim, yakasına flamingo broş takılı simsiyah takım elbisemle ona doğru yürürken.

"Emin misin?" Ellerini yanlarından aşağı, karnının üzerine bastırıyor; karnı henüz yeni yeni belirginleşmeye başlamıştı.

"Mükemmel, güzel," diyorum ve sonra yanına gidip elimi bebeğimizin büyüdüğü karnına koyuyorum. "O kadar mükemmel ki."

Playofflara katılma hakkımızı kazandıktan sonra oldu. Foghorns birkaç yıldır playofflarda yer almadığı için daha önce hiç olmadığı kadar kutlama yaptık. Maple doğum kontrol hapını kaçırdı, yirmi dört saat boyunca aralıksız seviştik ve işte buradayız.

Ve bundan daha mutlu olamazdım.

Yakında evlenme teklifi etmeyi planlıyordum ama Maple evlenmek için beklemek istediğini söyledi. Hamile olduğu için evlenme teklifi etmemi istemedi. Ona beni sevdiğini söyledikten sonra evlenme teklifi etmeyi planladığımı söyledim ama yine de beklemek istedi.

Ve bu sorun değil. Onun benim olduğunu bildiğim sürece beklemekte hiçbir problemim yok.

Birinin bizi doktor randevusuna giderken yakalamasının ardından hamile olduğu haberi kamuoyuna yayıldı. Hayatımızı normal bir şekilde yaşayabildiğimizi söylemek isterdim ama durum hiç de öyle değil. Tüneldeki gösteriden sonra, fotoğraflarımıza olan talep daha da arttı. Röportajlar ve spot ışıkları ardı ardına geldi, herkes hikayemizi öğrenmek istiyordu, ancak biz de hayranlarımızdan ilk başta paylaştığımız şeyleri eksiltmeden olabildiğince özel kalmayı kendimize görev edindik.

Yani Maple hâlâ Flock and Tackle'da paylaşımlar yapıyor. Bebek duyurumuzu orada yayınlamıştı. Babamın rekorlarını bir yıl önce bile yerle

bir ettiğimde ona kocaman bir "siktir git" mesajı da orada atmıştı. Ve sonunda evlilik teklifimi gerçekleştirdiğimde videosunu da orada yayınlamayı planlıyorum.

Tünelde öpüşmemizden bir hafta sonra benimle birlikte yaşamaya başladı çünkü insanlar onun dairesinin etrafında dolaşıyordu. Hatta benim dairemin etrafında da dolaşıyorlardı, bu yüzden daha güvenli, kapıcısı ve koruması olan bir bina bulduk ki kendini daha güvende hissetsin.

Ve artık kendimize ait diyebileceğimiz bir yerimiz var.

"Pekala, o zaman sanırım dışarı çıkmalıyız."

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Öyleyim."

Elini tutuyorum ve onu ilk tanıştığımız hayvanat bahçesindeki etkinlik alanından, yeni flamingo sergisine giden yolu aydınlatan ampullerin altından geçirerek dışarı çıkarıyorum.

Bir yıl geçti ve evet, tamamen bitmedi. Hayvanat bahçesi görevlilerinin binası hala elden geçirilmeye ihtiyaç duyuyor, ancak sergi alanı hazır ve flamingoların popülerliği göz önüne alındığında, onları mümkün olan en kısa sürede geri getirmek istediler.

Sergiyi orijinal boyutunun iki katına çıkardılar ve günün belirli saatlerinde (tabii ki hayvanat bahçesi görevlileri tarafından) ücret karşılığında flamingoları besleyebileceğiniz etkileşimli bir bölüm, engelsiz daha iyi bir izleme alanı ve daha büyük bir lagün eklediler. Benim çizdiğim duvar resmini flamingolara giden yolun kenarına astılar ve ardından ben ve yerel liselerden birkaç sanatçı serginin geri kalanını boyayarak ona havalı bir grafiti görünümü kazandırdık. Hayvanat bahçesi, duvar resimlerinin zarar görmemesi için UV korumalı pleksiglasla kapladı.

Sonuç Maple'ın hayal edebileceğinden çok daha iyi oldu ve bu gece, bu hayvanat bahçesine verdiği emeği ve bu kuşlar için yaptığı savunuculuğu kutlama fırsatı buluyor.

"Bu çok tuhaf hissettiriyor," diyor, bize doğru yaklaşan ve alkışlayan kalabalığın arasından geçerken.

"Platformunu iyilik için kullandığında işte böyle olur," diye fısıldadım kulağına. "Kendinle gurur duy, güzelim."

Phil'e ulaştığımızda o da bizi alkışladı. Maple'ın yönetim kuruluna mektup yazmakla tehdit etmesinin ardından fikrini değiştirdi ve bağış parasını yeni tesise yatırdı; bu tesis, özellikle de ünlü bir ismin desteğiyle,

herhangi bir hediyelik eşya mağazasının kazanabileceğinden çok daha fazla gelir elde ediyor. Biletler ve yemek seansları aylar öncesinden tükendi.

Yani Phil kendi kışını emebilir... en azından Maple'a öyle söyledim.

O sürtük gözlüklüye gelince, o da gitti. Başka bir araştırma projesi buldu ve kaçtı. Gittiğine çok sevindim. Maple'ın aklını saçmalıklarla zehirlemeye çalışmasına ihtiyacım yok. Ayrıca, ukala gibi görünmemek için şunu da söyleyeyim, Maple onun çok değiştiğini söyledi ve ilişkimizi kabul etmeye çalışacağını söylese de, bunu asla yapmadı ve bence bunun sebebi ona karşı büyük bir aşk beslemesiydi.

Peki, o yarışmayı kim kazandı tahmin edin bakalım?

Bu adam.

Siyah takım elbiseler giymiş olan OC ve Bennett'in hemen yanına, kenara çekildim. Ne giydiğimi sorduklarında, kıyafet kurallarına bakmaya çalıştıklarını, benimle aynı giyinmeye çalışmadıklarını sandım. Ona homurdandığımda OC aptal gibi sırttı çünkü şimdi üçümüz de ikiz gibi... ya da üçüz gibi görünmeye çalışan üç ahmak gibi görünüyorduk. Bunun Gladdy Daddies'in birleşmesinin sağlam bir temsili olduğunu söyledi. Ona hayatımdan tamamen çıkarılmanın eşliğinde olduğunu söyledim.

Tabii ki, bunların hepsi laf. Kabul etmekten nefret ediyorum ama adamdan biraz hoşlanıyorum. Bunu asla sesli söylemem, biri ona söylese de ölene kadar inkar ederim, ama evet, ona alıştım.

Kızım kalabalığa sesleniyor ve herkese zamanları, bağışları ve flamingolara duydukları sevgi için teşekkür ediyor. Kuşları kurtarmanın öneminden ve ekosistemde ne kadar önemli bir rol oynadıklarından bahsediyor. Sakin, kendinden emin ve dürüst olmak gerekirse, o kadar mükemmel ki, ona duyduğum sevgiden kalbim acıyor.

İşi bitirdiğinde, o ve Phil kurdeleyi keser, fotoğraflar çekilir ve ardından parti başlar; arka planda hayvanat bahçesinin sesleri eşliğinde yıldızların altında bir kutlama düzenlenir.

"Harikaydın," dedim onu kollarıma çekerek. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Sensiz bunu başaramazdım." Yanağımdan öptü ve sonra başka bir yöne doğru çekildi, orada bazı önemli kişilerle el sıkıştı.

Gerçekten harika olan, tıpkı onun gibi muhteşem olan anne ve babası bir kenarda birkaç kişiyle konuşuyorlar ve kızlarına duydukları gururla gülümsediklerini izlerken, bir zamanlar bir ebeveynin çocuğuna duyduğu sevgiyi gördüğümde hissettiğim acı artık yok, çünkü son bir yıldır bu

durumu atlatmaya çalışıyorum. Babam Nashville'de Tigers'da genel müdür olarak işe girdi, bu benim için hiç de umrumda değil, annemle ise, iyi günlerimiz de oluyor kötü günlerimiz de, ama şimdi Maple yanımda olduğu için kötü günleri atlatmak daha kolay.

"Affedersiniz, siz Graydon St. John musunuz?" diye sordu bir adam omzuma dokunarak.

Döndüğümde, koyu saçlı, uzun boylu bir adam gördüm; lacivert bir takım elbise giymişti ve ceketinin cebine flamingo desenli bir mendil sıkıştırmıştı.

"O kişi ben olurdum."

Elini uzattı. "JP Cane. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Vay canına. Maple senden ve flamingoları kurtarmaya olan bağlılığından çok bahsetti."

Gülümseyerek yakasını çekiştiriyor. "Eh, yapabileceğim en az şey bu. Kendimi tanıtayım, belki e-postanızı alayım ya da iletişim bilgilerimi vereyim diye düşündüm. Kuşları kurtarma misyonuma gerçekten çok bağlıyım ve bulabildiğim her destekçinin benim tarafımda olmasını istiyorum."

"Ah... şey, elbette."

Bana bir kartvizit uzattı. "Tüm bilgilerim orada yazıyor. Flock and Tackle ile yaptığınız işe bayıldım ve güvercinler için de benzer bir şey yaratmak isterim." Omzuma hafifçe vurdu. "İletişime geçeceğiz."

Ve sonra hızla uzaklaştı. Karta ve ardından uzaklaşan sırtına baktım. Hardy yanıma geldi ve fısıldadı, "Kartı bırak dostum... kartı bırak."

"Bilmiyorum, kulağa hoş geliyordu," diyor OC. "Belki ben de mücadeleye katılırım."

"Ne için savaşıyoruz?" diye soruyor Maple, kolunu belime dolarken ve beni anında sıcaklıkla dolduruyor.

"Güvercinleri kurtarmak için."

Maple'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "JP ile tanıştın mı?"

"Evet, bu kötü bir şey mi?" diye soruyorum.

"Ona e-postanı vermedin, değil mi?" Başımı sallıyorum. "İyi, ondan asla kurtulamazdın." Sonra yanımdan çekiştiriyor. "Seni ödünç alabilir miyim? Sergi önünde ve Büyük Hermy ile birlikte fotoğraflarımızı çekmek istiyorlar."

"Elbette," diyorum ve onu duvar resimleriyle kaplı sergi alanına

götürüyorum. Fotoğrafçı hazırlıklarını yaparken Maple'a dönüp, “Seninle çok gurur duyuyorum,” diyorum.

"Bizimle gurur duyuyor," diyor gülümseyerek bana bakarken.

“Küçük sosyal medya numaramızın bu kadar büyük bir etki yaratacağını kim tahmin edebilirdi ki?”

"Ve bu da," diyor, elimi karnına koyarak.

Sahiplenme duygusu beni ele geçiriyor, öne eğilip alnımı onun alnına yaslıyorum. "Bunu hiçbir şeyle değiştirmem."

"Ben de," diye fısıldadı ve sonra boynumun arkasını kavrayıp beni kendine doğru çekerek yer yerinden oynatan bir öpücük verdi.

Just for the Cameras'a aşık olduysanız ve daha fazla
tatlı ve tutkulu romantizm istiyorsanız, sizi
güldürecek ve mest edecek, yaz mevsimine özel,
ateşli bir kitap olan Till Summer Do Us Part'ı edinin.
Şimdi satışta!

Yeniden aşık olmaya hazır olun...

Till Summer Do Us Part albümünü şimdi edinin!

İşte kısa bir önizleme...

ÖNSÖZ

SCOTTIE

"DEFOL GİT, PİSLİK HERİF!"

"Hayır, sen defol git."

"Bok ye ve çürü!"

Tanrım, New York şehrini çok seviyorum.

Köşe bakkalında kahvaltılık burritonuzu beklerken bir taksi şoförü ile motosikletli Postmates kuryesi arasında neredeyse kavga çıkmasına şahit olmaktan daha iyi bir şey yok. Gerçekten de mükemmel.

Ve beni sevinçten titreten sadece yollardaki karmaşa değil. Sabah işe gidiş geliş sırasında tüm topluluğun hissettiği o hissedilir yüksek tansiyonu da çok seviyorum.

Yazın nemli havası, hedefinize doğru yapacağınız hızlı bir yürüyüş sırasında aşmanız gereken ek bir engel.

Ve Midtown'un aşırı kalabalık sokaklarını paylaşan insanların keskin kokusu.

Muhteşem.

Korna çal.

"Dikkat et, seni salak!"

Kahvemden bir yudum alırken yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Evdeyim.

Yaz aylarında New York'un tadına doyum olmaz.

Vincent, siparişimi paket servis köşesine bırakırken, "Scottie, siparişin ne?" diye seslendi.

"Teşekkür ederim," dedim ve sanki uzun zamandır görüşmediğimiz arkadaşlarmışız gibi parmağımla silah işareti yaptım. "Yarın aynı saatte görüşürüz dostum?"

Beni tamamen görmezden gelerek işine geri dönüyor, yumurta çırpıyor ve pastırma pişiriyor. Sorun değil. Yakında beni tanıyacak. Her sabah uğrayıp bir bağ kurmayı planlıyorum; dükkanının önündeki, bagel sandviç resimleriyle süslü vitrine doğru yürüyeceğim ve o da "Günaydın Scottie. Her zamanki gibi mi?" diyecek.

Ben de, "Bu harika olurdu Vincent. Çocuklar nasıl?" derdim.

Ve "Kendi evimde beni yiyip bitiriyorsun" gibi saçma sapan şeyler söylerdi.

Kıkırdardık. Ben ödemeyi yapardım, sonra kenara çekilir, kulaklıklarımı takarken ve Cranberries'in "Dreams" gibi klasik bir şarkısı çalmaya başlarken sab patiently burritomu beklerdim.

Aşkın sahne arkasında beklediği, New York'ta geçen herhangi bir Nora Ephron romantik komedisi için mükemmel bir açılış sahnesi olurdu.

Ama bir ofis binasının önünde bir adamla karşılaşp kahvemi üzerime döktüğüm ve onun da göğsüme koyu mavi kravatıyla dokunduğu o mükemmel tanışma sahnesini kurgulamak yerine, hikayeyi değiştireceğim. Bu, başka bir insana aşık olmamla ilgili bir hikaye değil.

Bu, kendime aşık olmamla ilgili bir hikaye.

Evet, yirmi dokuz yaşında boşanmış olmak insanı böyle yapar.

Şu an aşık olmak istediğim tek kişi, sadece kendim.

Ve üniversiteden sonra yirmili yaşlarımın başlarını geçirmek istediğim yer olan New York şehrinde olmak, beton sokaklarda yürümek, elimde bir fincan kahveyle, işime doğru giderken...

"Dikkat et, kaltak." Dirsek darbesi kahve fincanıma isabet etti, Americano bir anlığına havaya fırladı, sonra da krem rengi ipek bluzumun tam ortasına düştü.

"Aman Tanrım," diyorum, üzerimdeki kızgın bluzu hızla çıkarırken, sabahın erken saatlerinde işe gidenler bana şöyle bir irkilme bakışı atıp kendi işlerine devam ediyorlar.

Göğüslerimi temizlemek için etrafta herhangi bir erkeğin gelip gelmediğini kontrol ediyorum, ama tek bir kişi bile yardım etmek için durmayınca, şansımın yaver gitmediğini anlıyorum.

New York hakkında ne diyordum?

Ah, doğru... Bayılıyorum buna.

Bir elimde burritoyu taşıırken, diğer elimle tişörtümü düzeltirken bunu kendi kendime tekrar tekrar söyleyeceğim. İşe vardığımda değiştireceğim. Şirketimizin fazlasıyla polo tişörtü var. Bunu biliyorum çünkü birlikte çalıştığım herkes neredeyse her gün bir tane giyiyor.

Tişörtüme kahve dökülmesinin tek üzücü yanı, artık onu içemeyecek olmam. Ama neyse, bu da deneyimin bir parçası, değil mi? New York deneyimi. Bunu benim bir tür giriş törenim, bir tür olgunlaşma sürecim olarak düşünün. New York'un kuzeyinden bir kız olarak, her zaman şehirde

yaşamayı hayal etmiştim. Sadece yurt odamda değil, Upper East Side'da da. Şimdi tekrar burada olduğuma göre, hiçbir şey beni bundan keyif almaktan alıkoyamaz.

Hiçbir şey.

Çünkü bu benim yeni başlangıcım.

Arkadaşlarıma daha yakın olmak için şehre taşındım, Butter Putter'da reklam metinleri ve başyazıları düzenleme işine girdim ve şimdi bekar hayatı yaşıyorum, Matt'le evliyken kaybettiğim özgüveni yeniden kazanmaya çalışıyorum.

Ve evet, bluzun içine kahve dökülmesi özgüven kazanmaya başlamanın yolu değil, ama olabilecek en kötü şey de değil. Bir sohbet başlatıcı. Ortak zemin.

Yeni iş arkadaşlarımla hiçbir ortak noktam olmamasına rağmen onlarla konuşabileceğim bir konu.

Dediğim gibi, hiçbir şey, gerçekten hiçbir şey, hayatımın bu yeni döneminin tadını çıkarmamı engelleyemez.

Scottie Price'ın işleri yolunda gidiyor.

O bekar.

O zeki, karizmatik ve çekici.

Ve o, Nora Ephron'un en güzel hayatını yaşıyor, kendine aşık oluyor.

Evet, hiçbir şey bunu elimizden alamaz.

Hiç bir şey.

BİRİNCİ BÖLÜM

SCOTTIE

Duncan, ofisimin kapı pervazına vururken, "On dakika sonra toplantı," diyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum parmaklarımı alnıma bastırırken. Hatırlatmaya ihtiyacım yok.

Yine bir perşembe sabahı toplantısı, sinir bozucu ukalaların hiçbir şey başarılmadan kendi kendilerine konuşmalarından zevk aldıkları bir toplantı daha.

Harika.

Bu işte üç aydır çalışıyorum ve her şey tıkır tıkır işliyor. Toplantı odasına giriyoruz. Brad S, sanki Yuvarlak Masa'da Kral Arthur'muş gibi elinde golf sopasıyla hafta sonu oynamayı planladığı on sekiz delikten bahsediyor; Brad F—ya da Finky—ve Chad ise bir grup hayran çocuk gibi kenardan onu destekliyor, liderlerinin dikkatini çekmek için ağızlarından köpükler saçıyorlar.

Evet, Brad, Brad ve Chad.

Brad ve Chad.

Ofisin çukuruna doğru boş boş bakıyorum. Cam masalar, hepsi birbirinin yanına istiflenmiş, suni çim zemin üzerine yerleştirilmiş. Masaların üzerinde çeşitli spor kahramanlarını sergileyen sallanan kafa figürleri duruyor, birer birer penisler yanlarından geçerken sallanıyorlar.

Evet, doğru okudunuz... Çin kumaşına sarılmış penis üstüne penis.

Açık konuşmak gerekirse, çalıştığım ortam tam bir erkek egemenliğinde.

Ve bu sıradan bir erkekler şöleni değil, en kötü türden olanı.

Gençlerin "finans kardeşleri" diye adlandırdığı şey bu.

Ürperiyorum

Elbette, bir golf şirketinde çalıştıkları için tam anlamıyla "finansçı kardeşler" değiller, ama estetik konusunda gerçekten de ustalar.

Her gün, şirket logolu yelekler, haki renkli chino şortlar, tekne ayakkabıları ve polo tişörtlerden oluşan bir karmaşaya maruz kalıyorum;

bunların hepsi sabahın erken saatlerindeki erkek arkadaş kucaklaşmaları ve hafif şakalaşmalarla iç içe geçiyor.

Bu beni neden rahatsız ediyor? Şöyle ki, etraflarında bulunmanın inanılmaz derecede sinir bozucu olmasının yanı sıra, CEO dışında şirketteki tek kadın benim. Ancak o, özellikle yeni bir Butter Putter mini golf sahası markasının lansmanı sırasında, ofiste neredeyse hiç bulunmuyor.

Ama beni gerçekten çileden çıkaran ve haftada en az bir kere masa çekmeceme kağıt torbaya nefes verir gibi nefes almama neden olan şey şu: Hepsi evli.

Hepsi birden.

Elbette, bu kötü bir şey değil, ama dürüst olmak gerekirse, sorun onların evli olması değil. Sorun benim. Çünkü ben de bir zamanlar çok mutlu bir evlilik yaşamıştım.

Evliliğimin başında eski eşimle aramda sevgi, heyecan ve tutku vardı. Ama zaman geçtikçe, yıllar geçtikçe, kocamın bana olan ilgisinin azaldığını görmeye başladım. Elimden tutma, sarılma, iyi geceler öpücüğü verme tutkusu artık yoktu. Ve sevgi, evliliğimin son yılına kadar azaldı; o yıl kocam doğum günümü unutup, kendim için aldığım pastayı yemek masasında tek başıma yerken o video oyunları oynadığında her şey yerle bir oldu.

Yani, etrafı mutlu evlilikler yaşayan erkeklerle dolu bir ofis binasında olmak... bu... bu çok zor. Bana Matt'i hatırlatıyor, ne kadar yetersiz olduğumu, onun dikkatini çekmek için yeterince iyi olmadığımı düşündürüyor.

Onlarla hiçbir ortak noktam yok, tabii hafta sonu Central Park'ta tek başıma yürüyüş yaparken ayakkabımın altına yapışan sakızdan bahsetmemi istemiyorlarsa.

Netflix'te Menendez kardeşler belgeselini izlerken tek başıma yediğim, iki turşu, tek bir Triscuit bisküvisi ve bir kase elma püresinden oluşan pazar akşamı kız arkadaşlarımla yemeğim de umurlarında değil.

Bir evlilik kültü var ve ben dışarıdan izliyorum. Tanrı korusun, boşanmış olduğumu asla öğrenmesinler. İşlemeli yeleklerine nasıl sarıldıklarını, yeni tıraş olmuş yüzlerine yayılacak dehşeti hayal bile edemiyorum.

Bekar olan Scottie Price, "boşanmış kadınlar" arasında görülen ve yakın temas halinde bulaşabilen nadir bir rahatsızlıktan etkilenme ihtimaline karşı ofisine kapanmış, kimseye yaklaşmamaya özen gösteriyordu.

Finky, konferans salonuna doğru başını sallayarak, "Geliyor musun?" diye sordu.

Burun deliklerim genişliyor. "Evet, yoldayım."

"Güzel, geç kalmak istemiyorum. Ellison bugün burada."

Östrojen seviyem yükseliyor.

"Ellison burada mı? Gerçekten mi?"

"Evet. Ve konferans salonunda en son kalan kişi olmak istemezsiniz."

Hayır, bilmiyorum.

Hızla bir not defteri ve kalem kapıp kahvemi güvenli bir yere koydum ve ardından ofisin karşı tarafındaki toplantı odasına doğru ilerledim; adamlar zaten orada toplanmışlardı. Masanın etrafında dolaşp bir yer bulurken, editör beynimle onları tek tek seçerek odayı taradım.

Brad S: Ona kaç kere hatırlatsam da, tişört yazarken asla büyük harf T kullanmıyor.

Duncan: Kaynaklarını belirtmeyi asla hatırlamıyor. Sürekli peşinden koşmak zorunda kalıyorum.

Finky: Komik ama eğer bir golf sopasını tarif etmesi gerekiyorsa, sert ve gri diye tanımlaması en iyisi olurdu.

Chad: Ah, Chad, dükkanın sanatçısı. Taslaklarını ince ince gözden geçirmek zorundayım çünkü adını bile yanlış yazıyor.

Sonra da Kyle, Ben ve Shawn var; hepsi de bence iş dünyasında deneyim kazanmaktan çok bedava ürünler için burada olan, kendini beğenmiş ama aptal stajyerler.

Ve bu sadece birkaç örnek.

Ellison'ın gelmesini beklerken Finky, Chad'e "Bu hafta sonu planların neler?" diye soruyor.

"Danielle'i Fire Island'da bir konsere götürüyorum. Her şeyi planlamış. Peki ya sen?"

Finky, "Şehir dışında şarap tadımı yapacağız," diye yanıtlıyor. "Lindsey bu sabah bana sarhoş olup hiçbir şey hatırlamamayı planladığını söyledi."

"Kim ister ki?" diyor Ellison, uzun sarı saçlarını at kuyruğu yapmış ve vücut yapısına göre ustaca dikilmiş takım elbisesiyle göz kamaştırıcı görünerek konferans salonuna girerken.

Tamam, oluyor; herkes sakın olsun. O burada.

Bu ofiste etkilemek istediğim biri varsa, o da odur.

Finky kenara çekilerek, "Eşim. Bu hafta sonu onu Finger Lakes'e şarap tadımına götürüyorum," dedi.

"Az önce Sanders'la oradaydım," diyor masanın başına otururken. Tanrım, duruşuna bakın. Güzellik ve zarafet. Omuzları dik, etrafında saygı uyandıran bir özgüven havası var. "Çok güzel bir pansiyonda kaldık. Tarçınlı çörekler muhteşemdi."

Brad S, gözlerinde umutla, "Tavsiye ettiğim yer miydi?" diye soruyor.

Ellison, "Öyleydi," diyor. "Dediğiniz gibi, aşıklar özel bölümünü yaptık ve harika oldu."

Tam bir aşıklar özel bölümü.

Bu ne anlama geliyor? Şans getirmesi için birbirlerinin mor tavşan ayağını okşayıp, birbirlerinin gözlerinin içine derin derin bakmak mı?

Duncan, dikkatini çekmeye çalışarak, oldukça telaşlı bir şekilde, "Kocamı oraya götürmeyi düşünüyordum," diye araya girdi. "Belki de doğum gününde onu oraya götürebilirim."

Ellison sandalyesine yaslanıp kahve fincanını da yanına alarak, "Doğum günü ne zaman?" diye sordu.

"Önümüzdeki ay," diyor Duncan.

"Eğer şarabı ve tarçınlı çörekleri seviyorsa, bayılacaktır." Sonra Chad'e dönüp, "Danielle nasıl?" diye sordu.

Chad'in aptal yüzü birden aydınlandı. "Harika biri. Hala hamile kalmaya çalışıyor. Bu hafta sonu rahatlaması için onu Fire Island'a götürüyoruz. Bence kendine çok fazla stres yüklüyor."

"Bence bu çok akıllıca bir karar," diyor Ellison. "Daha fazla yardıma veya alışılmışın dışında bir yaklaşıma ihtiyacınız varsa, size yardımcı olabilecek harika bir akupunktur uzmanım var."

"Sana bir e-posta göndereceğim." Chad göz kırptı.

Sinirlendim.

Göz kırpmalar, imalar, samimi dostluklar...

Elbette hepsi Ellison'la arkadaş, çünkü hepsi evli.

Dediğim gibi, bir tarikat. Tam bir tarikat ve ben de dışarıda kalmış yalnız bir bekar kadını. Stajyerler bile ya evli ya da nişanlı. Daha iyisini bilmeseydim, Butter Putter'da çalışmak için bir partnerle eşleştirilmenin şart olduğunu sanırdım.

Brad S araya girerek, "Jenna geçen gün gönderdiğin tarifi yaptı. Yavaş pişiricide bufalo kanat sosu yaptı." dedi.

"Nasıl geçti?" diye soruyor Ellison.

Tarifi neden bana göndermediler?

Ben acılı sosu severim.

Brad S kıkırdadı ve başını salladı. "Şöyle diyelim, biraz fazla sos koymuş." Kırk yaşında, kot şort ve New Balance spor ayakkabı giymiş, çorapları da uzun olan bir baba gibi karnını ovuşturdu. "Epey bir karın ağrısı çektim."

Ellison yüzünü buruşturdu. "Ama eminim yine de yedin, çünkü sen öyle bir kocasın."

"Evet, öyle yaptım."

Bu tam bir kâbus.

Etrafımızda hafta sonu planlarından bahseden, eşlerine taparcasına sevgiyle yaklaşan mutlu çiftler var. Bu nasıl bir şey? Anlatamam.

Ve açıkçası, dürüst olalım. Bu beni kıskandırıyor.

Delicesine kıskanıyorum.

Çünkü, dürüst olmak gerekirse, şehre taşındığımda yaşamayı planladığım romantik komedi hayatı, aradığım Nancy Meyers rüyası gibi değildi. Elbette, rahat, kılıflı mobilyalar ve pencere kenarındaki bitkilerle daire estetiğine sahip olabilirdim, ama kendime aşık olmak konusunda aynı şeyi söyleyemem.

Yan komşum sürekli bacağımanın dengesiz yürüdüğünü söylüyor. Seksen yaşının biraz altında ve baston yerine süpürge kullanıyor, bu yüzden başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü pek umursadığını sanmıyorum, bu yüzden de garip yürüdüğümü söylüyor.

Yaklaşık bir hafta önce Trader Joe's vitrininde kendi yansımanımı gördüm ve tahmin edin ne oldu? Güvercinleri besleyen, çünkü sadece onlar ona ilgi gösteren çılgın bir evsiz kadına benziyordum.

Korkunçtu.

Ve en kötüsü de, tam üç gün önce gece yarısı sabah nefesimin kokusuyla boğulduğum için uyandım. Evet, nefes almak için gözlerimi sonuna kadar açtım ve o kokunun *fısıldayarak* benden geldiğini fark ettim.

Aşık olmak ise pek öyle değil.

"Peki ya sen, Scarlett?"

Yukarı baktığımda tüm gözlerin üzerimde olduğunu görünce düşüncelerimden sıyrıldım.

Ellison az önce bana Scarlett mi dedi?

"Şey..." diye uzatıyorum. "Aslında adım Scottie."

"Ah, özür dilerim," diyor elini göğsüne bastırarak. "Neden Scarlett dediğimi bilmiyorum. Scottie olduğunu biliyorum."

Bahse girerim Brad Bueford'u ya da Chad Charles'ı aramazdı.

Hayır, sadece ejderha nefesli, dengesiz tek güvercin kadın.

"Peki, bu hafta sonu ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye soruyor, dudaklarında bir gülümsemeyle.

Masadaki herkese şöyle bir göz attım; sakallı ve kabarık yelekli herkes bana bakıyor, bir cevap bekliyorlardı; muhtemelen parktaki yoga dersine gideceğimi söylediğim ama aslında sadece çikolatalı kruvasanımı yerken beni izleyeceklerini düşünüyorlardı.

Beni dinleyecekler ama hiçbiri bana hangi sınıfta olduğumu sormayacak. Hayır, sadece devam edecekler ve toplantıdan sonra ben de sessizce ofisime geri dönüp bilgisayarın başına oturarak sosyal medya paylaşımları ve makalelerindeki tüm metinleri düzelteceğim.

Ama belki bu sefer olmaz.

Belki, sadece belki, uyum sağlayabilirim.

Ellison burada, onu etkilemek için bu benim şansım ve belki de onunla gerçekten bağlantı kurabileceğim bir şey varsa beni fark eder.

Belki de beni o kadar çekici bulur ki, diyelim ki Golf Galaxy dergisine terfi için beni değerlendirir. Bu harika olmaz mıydı? Tüm bu sosyal medya bağımlılılarıyla çalışmak yerine, daha çok basılı iş yapabilirdim; bu da bana Better Homes and Gardens gibi, parlak baskının mabedi sayılan diğer dergilerde çalışma deneyimi kazandırabilirdi.

Ve böylece sadece Nancy Meyers estetiğini yaşamak yerine, onun hakkında yazabilirim de.

Bundan daha tatmin edici bir şey düşünemezdim.

O halde mesele çözüldü.

Yönetimsel bir karar aldık.

Artık uyum sağlama zamanı.

Dinleyicilerime gülümseyerek bir bacağımı diğerinin üzerine attım ve "Bu hafta sonu eşimle birlikte birkaç antika dükkanına gideceğiz" dedim.

"Koca" kelimesi dilimden geçip ağzımdan çıktığı anda, yaptığım büyük hatanın farkına vardım, çünkü odadaki herkesin yüzünde beliren şok, görmek isteyeceğiniz türden bir şok değildi.

"Kocanız mı?" diye soruyor Ellison. "Sanırım evli olduğunuzu bilmiyordum."

"Kuyu-"

"Evet, hiçbirimiz değildik," diyor Chad, kollarını göğsünde kavuşturarak, sanki bir "yakalama" anına girmeye hazır gibi.

"Evet, işte onlardan biri..."

"Yüzüğün bile yok," diye devam ediyor Chad.

Ardından, adeta bir baskı ortamını andıran bu konferans salonundaki her bir çift göz, sol elime odaklanıyor.

Bir kız buna ne diyebilir ki?

Gergin bir şekilde gülümsedim ve yüzüksüz elimi masanın altına kaydırıp titreyen bacağıma koydum.

"Şey, o konu hakkında..."

"Scottie," diyor Chad, sanki babam beni yalan söylerken yakalamış gibi dürüstçe. "Evli olmadığınızı biliyoruz. Eğer ortama uyum sağlamaya çalışıyorsan, lütfen yalan uydurma."

Bu adamın ne cüretkarlığı!

Vay canına, Chad, sana bir haberim var, virgülü doğru kullanmayı bilmiyorsun, salak herif, o yüzden aşk hayatımla ilgili bu araştırma haberini kes.

"Haklı mı?" diye soruyor Ellison, kaşlarını çatarak. "Gerçekten evli değil misiniz?"

İşte bu yüzden, dostlarım, yalan söylememelisiniz.

Çünkü Chad gibi bir ezik, Sherlock Holmes rolü oynamaya ve sizin yerinizi ifşa etmeye çalışıyor.

Bununla birlikte, böyle bir suçlamaya iki şekilde tepki verebilirim. Utanç içinde başımı sallayabilir, gururumu yutabilir ve gerçeği söyleyerek tüm şöhreti ve zaferi Chad'e bırakabilirim. Ya da onlara, uyum sağlamak için o kadar çaresizdim ki, kendimi daha az yaşlı bir kız kurusu gibi göstermek için hayali bir adam uydurduğumu itiraf edebilirim.

Ya da işin aslına döner, itibarımı korur ve yalanı sürdürerek Chad'i suçluluk ve biraz da utanç duygusuyla cezalandırabilirim.

Birinci seçenek, vakarlı ve gerçek karakteri gösteriyor.

İkinci seçenek ise, bu dünyadaki Brad'ler ve Chad'ler gibi erkeklerin bizi alt edemeyeceğine dair tüm kadınlara yönelik bir savaş çılgılığı!

Sanırım nereye varmak istediğimi anladınız.

Kemerlerinizi bağlayın ve sütyenlerinizi yukarı çekin hanımlar. İşe koyuluyoruz.

Chad'in gözlerinin içine bakarak, "Teşekkür ederim Chad, yüzüksüz parmağımı herkesin dikkatine sunduğun için," dedim. Omuzlarımı geriye attım ve çenemi yukarı kaldırdım. "Bunu grupla paylaşmayı planlamamıştım, ama eşimle şu anda zor bir dönemden geçiyoruz ve bir süre ara verdik, bu yüzden parmağımda yüzük yok."

Ha-ha!

İşte sana, Chad!

İşte sana!

Ye onu.

Ve öğürmek.

Evet. Tam bir mide bulandırıcı.

Oda sessizliğe bürünüyor. Ofis alanını yalnızca bilgisayar monitörlerinin kısık sesi dolduruyor.

Umarım hepiniz mutlusunuzdur, evlilik düşkünü tarikat. Umarım hepiniz aynaya bakıp, zavallı Scottie'yi, Chad'in sadece penisini büyük göstermek istemesi yüzünden, evlilik sorunlarını yirmi üçüncü kattaki herkesin önünde anlatmak zorunda kalacak kadar küçük düşürmenizin ne kadar korkunç olduğunu düşünürsünüz.

Peki, tahmin et bakalım Chad? Ellerin küçük, parmakların ince ve bence hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyoruz—

Ellison dikkatimi çekerek, "Scottie," dedi. "Lütfen sizinle özel olarak görüşebilir miyim?"

Ellison'ın bakışlarının üzerimde yoğunlaştığını hissettiğimde ense tüylerim diken diken oldu. Şey, benimle özel olarak görüşmek mi istiyor?

Bu durum endişe verici, çünkü iki şekilde sonuçlanabilir.

Birincisi: O, tıpkı bir şahin gibi, yalanlarımı hemen anlıyor.

Ya da ikincisi: iş arkadaşlarımdan ergenvari davranışları için bir özür turuna çıkmak üzere.

Biri beni dehşete düşürür. İki... işte ikisine de razı olabilirim.

Bu durum, Chad için uzun bir İK toplantıları sürecine yol açabilir ki bu konuda muhtemelen üzölmeliyim ama kesinlikle üzölmüyorum. Ateşle savaşımaya çalıştı ve şimdi yanmaya hazırlanıyor.

"Koridorda beni görüyor musun?" Boğazımı temizledim. "Elbette."

Ellison ayağa kalkıp kapıyı işaret etti. Ben de ayağa kalktım, eşyalarımı topladım ve bunun bana yarım gün kazandıracağını umdum, çünkü buzdolabımda yarım kutu kurabiye hamuru ve Menendez kardeşler belgeselinin geri kalanını izlemem gerekiyor ve bu bana kanepemde çürümek için biraz daha zaman kazandırırsa harika olurdu.

Chad'in yanından geçerken ona dil çıkarmak için güçlü bir dürtü hissettim ama bunun ne kadar çocukça olacağını fark ettim. Çocukça oyunları Chad'e bırakalım ve işler istediğim gibi gitmezse diye saygı ve vakarla hareket edelim.

Konferans salonundan çıktığımda Ellison beni kenara çekip omzuma elini koydu.

"Sizin ve eşinizin başına gelenler için çok üzgünüm."

Oh, neyse ki tehlikeyi atlattım. Tüm raporları hazırlamaya geldim. İnsan Kaynakları, işte geliyorum.

Başımı ciddiyle salladım. "Teşekkür ederim. Zor oldu ama, biliyorsunuz, elimizden geleni yapıyoruz."

"Bu takdire şayan. Herkesin mutlu bir evlilik sürdürdüğü bir ortamda çalışmak kolay olmasa gerek."

"Zorluklar yaşadı," diye itiraf ediyorum, çünkü gerçek bu.

"Şunu güvenle söyleyebilirim ki, burada herkesin bu kadar mutlu evli olmasının sebebi nedir?"

Ha?

O konuşmaya devam ederken ona bakıyorum, "Kocamın adı Sanders Martin."

Şey, bunun kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?

"Söylentilere göre, kendisi Kuzeydoğu'nun en saygın evlilik danışmanı ve ofisteki istekli ve hazır olan herkesle çalışmayı kendine misyon edinmiş." Kolumu sıktı ve "Ve lütfen bilin ki, herkes çok mutlu olduğu için bu konuyu konuşmak için izin aldım" dedi.

Eyvah.

Korkarım ki bu işin nereye doğru gittiğini biliyorum.

"Aa, bu gerçekten harika," dedim, yavaşça bir çalılığın içine geri çekilmek, belki de yalan söylemenin ve neden kötü bir şey olduğunun anlatıldığı bir okul sonrası programı izlemek istiyordum.

"Onunla konuşmanızı gerçekten çok isterim; biliyorum ki size yardımcı olabilir."

Ve işte orada, mezarım, bunca zamandır kazdığım, içinde huzur bulmamı bekleyen mezarım.

"Biliyorum bu tamamen beklenmedik bir şey ve sizi baskı altına almak istemiyorum, ama uzlaşmaya çalıştığınızı hissedebiliyorum. Bu konuda yanılıyor muyum? Ve bana kendi işime bakmamı söylemekten çekinmeyin."

Evet, Ellison, kendi işine bakmalısın. Şu anda bir şirket toplantısına başkanlık etmelisin, benim sahte evlilik sorunlarımla uğraşmaya çalışmamalısın.

Ama ne yazık ki, bunu ona söyleyemem.

"Bunun hakkında konuşmaktan rahatsız olduğunuzu hissedebiliyorum,"

diyor. “Sorun değil—”

“Hayır, bu konuşmayı yapmaktan rahatsız değilim.” Yüzündeki hayal kırıklığını görünce içimde bir panik dalgası yükseldi. “Sadece, eee, böylesine muhteşem bir zekaya sahip olacağımı beklemiyordum.”

Muhteşem zekâ mı? Biraz sakın ol kızım.

"Bunu söylediğiniz için çok nazıksınız. Sanders gerçekten harikalar yaratıyor. Hemen ona bir mesaj atayım."

Ha, tam da şimdi mi yapacak bunu? Oysa biz toplantı yapmalıydık?

Cebinden telefonunu çıkarıyor ve evet, mesajlaşmaya başlıyor.

"Yarın sabah saat dokuz sizin için uygun mu?"

"Yarın mı?" diye endişeyle sordum. "Şey, eee, ben çalışıyorum."

Ellison elini sallayarak geçiştirdi. "Bunun için biraz ara verebilirsiniz."

"Harika." Ağzımda biriken tükürüğü yutuyorum.

"Harika, yarın sabah saat dokuzda müsaitliği var."

"Ooo, sabah dokuz, kocanın işiyle bu zor olabilir." İşte yine suçu kocaya atıyoruz.

"Ah, sabah 7:30'da sizin için randevu ayarlayabileceğini söylüyor, böylece herkes işe zamanında yetişiyor. Çok şanslısınız. 7:30 randevusunu nadiren veriyor."

Sabah 7:30 mu? Aman Tanrım, insanlar o saatte kahvelerini damardan içip zihinlerini toparlamıyorlar mı? Kaldı ki, eğer Kuzeydoğu'nun en iyisiyse, bekleme listesi yok mu? Şehirde randevu almak genellikle altı ay ve doğmamış ilk çocuğunuzu gerektirir, hızlı bir mesajla olmaz.

"Neden kocana danışmıyorsun?" diye başını sallayarak beni teşvik etti.

"Şey, durun, durun ona mesaj atayım."

Telefonumu, ekranımı göremesin diye dik tutuyorum ve sanki mesaj atıyormuş gibi tuşlara basıyorum, bir yandan da kafamda "Bip, bop, bop, kocama mesaj atıyorum, bip bip, bop, hayali kocama" diye tekrarlıyorum.

"Ne diyor? Sabah 7:30 mu, 9 mu?" Mutluluğu sadece bu ana bağlıymış gibi heyecanla yerinden zıplıyor.

Ve anlaşılan bundan kurtulamayacağım. Geri adım atmak yok, bu noktada asla. Mezarı kazdık, bari bir çıkış yolu bulmaya çalışalım... ve bu çıkış yolu da saat yedide evden çıkmamı gerektirmemeli.

Ellison'a gülümseyerek, "Dokuz tane işe yarıyor," dedim.

"Harika. Ona hemen haber vereceğim."

O kocasına mesaj atarken, ben de ekranıma baktım; gerçek bir insanla

mesajlaşmak yerine solitaire uygulamasını açmışım. Şimdiden söyleyebilirim ki, bu iyi sonuçlanmayacak.

“Saat dokuzda görüşmeniz tamam. Ofisinin nerede olduğunu size e-postayla bildireceğim. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyor.”

“Harika.” Gülümsedim, bunun şimdiye kadar uydurduğum en sahte gülümseme olduğunu çok iyi biliyordum. “Sabırsızlanıyorum... sabırsızlanıyorum.”

Konferans salonunu işaret ederek, "Şimdi işimize geri dönelim, ne dersiniz?" dedi.

İşe geri mi döndünüz?

Kendi dünyamı mahvettikten sonra işime geri dönebileceğimi gerçekten düşünüyor mu?

Patronumun kocasıyla evlilik terapisi randevusuna çıkmayı kabul ettiğim için, içimdeki kaygıdan bayılmadığım için şanslıyım. Ve bu randevu, yaklaşık yirmi üç saat sonra ortaya çıkması gereken, var olmayan bir kişiyle olacak.

Bende neyin yanlış olduğunu anlamıyorum?

"Evet, iş, yaşasın!" diye yumruğumu havaya kaldırarak söylüyorum. "İşi çok seviyorum."

Hafifçe gülümsedi. "Güzel, çünkü biz kızlar birbirimize destek olmalıyız." Bana göz kırptı ve sonra konferans salonuna geri döndü.

Lanet olsun. İstedigimi aldım. Patronumla anında kanka oldum.

Ama bunun bedeli ağır olacak... Yarın bir koca bulmak gerekecek.

İKİNCİ BÖLÜM

SCOTTIE

"Sert bir şey," dedim, çantamı bar tezgahına bırakıp deri bar taburesine otururken.

"Aman Tanrım, sana ne oldu?" diye soruyor en yakın arkadaşım Mika, önüme bir peçete ve bir kase tuzlu kraker koyarken.

Tezgaha yaslanıp, "Hayatımın en kötü gününü yaşadım," dedim.

Bu baş ağrısını dindirebilecek tek şey, yanıcı bir içecek ve Stockings'te bir gece geçirmek; şehrin en iyi eşcinsel barı ve her hafta sonu drag şovları. Üniversite yıllarımda burayı keşfettiğimden beri, özellikle hafta sonları, buraya gelmeye bağımlı oldum. Drag şovları muhteşem olmakla kalmıyor, barın estetiğini de çok seviyorum. Beton zeminler, siyah duvarlar ve her yerde külotlu çoraplar. Her şekil, her boyut, her renk. Tavandan sarkıyorlar, duvara çerçevelenmişler ve drag şovlarının perdeleri olarak kullanılıyorlar.

İyi vakit geçirmek istiyorsanız Stockings'e gelin; pişman olmayacaksınız.

Mika, bardağı alkolle doldurmaya başlarken yüzünü buruşturdu—hangi tür alkol olduğunu bile bilmiyorum ama umurumda değil. Ne bulursam alırım. "Chad bu sefer virgülleri mi unuttu acaba?"

"Keşke." Tam yanıma biri tabureye otururken ellerimi havaya kaldırdım.

"Kutlama zamanı," diyor diğer en iyi arkadaşım Denise, elini tezgâha vurarak. "Tahmin et bakalım bu hafta sonu büyük bir düğün için kim rezervasyon yaptırdı?" Kendini işaret ediyor. "Bu kız. Coopertart düğünü için rezervasyon yaptıran makyajcı grip oldu ve yerine beni çağırdılar. Beni! Yani, umarım grip olan kız iyidir ama aman Tanrım, ne şans! Sana söylüyorum, bu benim için oyun değiştirici olacak ve tüm sosyal medyayı ben yöneteceğim. Brie Coopertart'tan bahsediyoruz. BRIE!" diye bağırıyor. Aramızda sessizlik oluyor, çünkü bu Denise için gerçekten kötü bir zamanlama, gerçi o bunu bilemezdi. "Ne oluyor? Neden benim için bağırıyorsun? Mika, Brie'yi seviyorsun."

"Evet, Scottie buraya biraz sinirli bir şekilde geldi."

“Aman Tanrım, gerçekten mi?” Denise bana döndü. “Sorun ne?”

“Hiçbir şey.” Ona gülümsedim ve arkadaşım için elimden gelen tüm heyecanı gösterdim. “Vay, Brie Coopertart, bu harika. Şu anda şehrin en çok konuşulan düğünü değil mi? Halk kütüphanesinde yapılıyor, doğru mu?”

“Evet.” Denise bir an bana baktı. “Çok büyük bir olay olması bekleniyor ve medya her yerinde olacak. Makyaj sanatçısına bir şey olursa diye yedek olarak görevlendirildim ve bakın ne oldu, hastalandı. Ve yine söylüyorum, hastalanmasına hiç sevinmedim çünkü bu kötü bir şey, ama aynı zamanda hastalanmasına da çok sevindim.” Denise sevinçle parmak uçlarını birbirine vurdu.

İyi bir arkadaş olduğum için ona döndüm ve sarıldım. "Bu çok büyük bir şey. Senin adına çok mutluyum."

Denise birkaç yıldır makyaj sanatçısı olarak çalışıyor. Moda tasarımcılarının defileleri için makyaj yaparak işe başladı. Aslında tırnaklarla başladı, modellerin tırnaklarını boyamak için gönüllü oldu. Sonra makyaja geçti. Şimdi oldukça başarılı bir çevrimiçi varlığı var, kendini ve markasını gerçekten buldu ve azmiyle çok başarılı yerlere geleceğini kolayca görebiliyorum. Başkalarına hastalık dilesse bile, onun gelişimini izlemek eğlenceli.

“Teşekkür ederim. Bugün Brie ve nedimelerle makyaj denemesi yapmak için buluştum, ihtiyaç duyabilecekleri her şeye sahip olduğumdan emin olmak için. Sadece o ve iki arkadaşının olması beni çok mutlu etti. Düğün ekibi küçük ama çok gösterişli. Sabırsızlıkla bekliyorum. Yarın bütün günümü bir plan yapmaya, tüm fırçalarımı temizlemeye ve her şeyin Cumartesi için hazır olduğundan emin olmaya ayıracağım. Çok heyecanlıyım.”

Mika içeceğimi önüme koyup fısıldadı, "Yavaş iç." Sonra Denise'e dönüp sordu, "Her zamanki gibi mi?"

“Lütfen.” Denise bir simit alıp ağzına tıktırdı. “Ahhh, çok heyecanlıyım. Tanrım, bardağınızda katran ve mide asidi mi var? Kokusunu buradan alabiliyorum.”

Burnuma yaklaştırdım ve kaşlarımdaki her bir kılın kıvrım kıvrım büküldüğünü hissettim. "Aman Tanrım, Mika. Bu benzin mi?"

“Güçlü bir şey istediğini söylemiştin. İşte en güçlüsü bu.”

Mika, onu tanıdığımdan beri Stockings'te barmenlik yapıyor; aslında tanışmamız da böyle oldu. İyi vakit geçirmek için bara rastgele girdim ve o da servis yapan kişiydi. Tabii ki, sarhoş olduğum için ve siyah saçları ve gri

gözleri karşısında ağzımın suyu akmamak imkansız olduğu için ona kur yapmaya çalışıyordum, ama ne yazık ki eşcinseldi. Yine de aramızda bir bağ oluştu ve şimdi en iyi arkadaşım o.

Denise, elini burnunun önünde sallayarak, "Bu yasa dışı olmalı," diyor. "Bunu içersen yemek borunu kaybedersin."

Mika, Denise'in önüne bir Öfkeli Meyve Bahçesi dikeyor. "Abartma."

"Hayır." Denise içeceğinden bir yudum aldı. "Arkadaşımız için endişeleniyorum." Koluma dürttü. "Böyle bir içkiye ihtiyaç duyacak kadar kötü ne olabilir ki?"

"Hazırlanın, çünkü size anlatacak bir hikayem var..."

İçeceğimi yere bıraktığımda arkadaşlarıma baktım ve yüzlerinde tam bir şok ifadesi gördüm; ikisi de gözlerini kırıştırmış, ağızları açık kalmıştı.

Uzaktan, en sevdiğimiz drag queen Miss Guided sahneye çıkıyor ve etrafımızda alkışlar kopuyor, ama arkadaşlarım yaşadığım günü sindirmeye çalışırken bunların hepsi görmezden geliniyor.

Birkaç saniye sonra Denise, "Neden kocan olduğunu söylüyorsun ki?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye homurdandım. "Panikledim. Uzun zamandır ilk kez şehre gelmişti ve neden onu etkilemeye çalışmayayım diye düşündüm. Ama sonra ofise geldi, Brad'lerle ve Chad'le çok samimiydi ve kendimi dışlanmış hissettim."

"Bu, ortama uyum sağlamanın yolu değil, Scottie. Bluzunun nereden olduğunu sor. Parmağına olmayan bir yüzük takma."

"Şimdi anlıyorum," dedim ve elimi başıma bastırdım. "Tanrım, ne yapacağım ben şimdi? Bu tam bir kâbus. Ve en kötüsü, görünüşe göre kocası en iyilerin en iyisi, yüzde yüz başarı oranı var. Yani kocasıyla ilişki kuramayan deli ben mi olacağım?"

Denise kulağını kaşıdı. "Hayır, kocan olmadığı için takım elbise giydirilmiş şişme bebekle ortaya çıkacak olan deli kişi sen olacaksın."

Kaşlarımı ovuşturuyorum, kaygım doruk noktasına ulaşmış durumda. "Bugün çok kötü kararlar alındı. Çok fazla."

Mika başka bir müşteriye yardım etmek için uzaklaşırken ben şişme bebek meselesini düşünmeye daldım. Yani, en azından işlerin yolunda

gitmediğini söylersem Sanders anlayacaktır, ama öte yandan, deli olduğumu düşünme riskini de göze alıyorum...

"Hasta-terapist ilişkisinin ne kadar sıkı olduğunu düşünüyorsunuz? Sanders'ın karısına, çalışanının terapi seansına şişme bebek getirdiğini söyleyeceğini mi sanıyorsunuz?"

Denise bir an düşündü. "Biliyorsun, bu iyi bir nokta. Sanırım patronuna bir şey söyleyemez, yani eğer yeterince cesursan, bebeği alıp belki de senin onu patlatabileceğinden korktuğu ve bu yüzden evliliğin sallantıda olduğu hakkında bir hikaye uydurabilirsin."

Yani, o hikayede bir doğruluk payı var. Bana deli diyebilirsiniz ama bunu bir şekilde düşünüyorum.

Mika sohbete yeniden katılırken, "Arkadaşım asla benim cesedim üzerinden plastik bir sikiciyle evliymiş gibi davranmayacak," diyor.

Pekala, her şeyi olduğu gibi anlatalım.

"O şerefsiz onun kocası." Denise, yüzünde alaycı bir ifadeyle yumruğunu bar tezgahına vurdu. "Onun hakkında öyle konuşma."

"O kahrolası yer asla çalışmayacak."

"Pekala, ama fikirde bir mantık vardı," diyor Denise daha dik oturarak. "Bir dakika bekle. Mika'yı ele alalım. O senin kocanmış gibi davranabilir."

"Ooo, bu harika bir fikir," dedim arkadaşşıma dönerek, içimde bir nebze umut hissederek.

Mika, "Siz eşcinsel olduğumu bilmiyor olabilirsiniz," diyor, "ama terapistiniz kesinlikle bilecek. Ağzımı açtığım anda anlayacak."

"Sorun değil. İkiniz arasında neden işlerin yolunda gitmediği zaten belli olacak," diyor Denise.

"Evet, bu harika bir fikir."

İkimiz de bar tezgahına yaslanıp Mika'ya bakıyoruz; o da derin bir nefes alıp "Saat kaç?" diye soruyor.

Ellerimi çırpıp, "Dokuz. Yarın sabah." diyorum.

"Aaa, bu harika olacak. Gelip izleyebilir miyim? Nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum," diyor Denise.

"Hazırlanman gereken bir düğün var," diye hatırlatıyorum ona.

"Ah, doğru." Yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım, bir arkadaşşımla ilgili acil bir durum oldu ve ben şimdiden sorumluluklarımı unuttum. Eyvah."

Mika telefonuna bakarak, "Bunu yapamam," diyor.

"Ne? Neden?" diye soruyorum.

"Yarın sabah saat dokuzda asıl terapistimle randevum var."

“Hayırrr,” diye uzattım. “Yani, senin adına sevindim, ruh sağlığıyla ilgili sağlıklı bir rutin oluşturmaya sevindim, ama hayırrrr.”

Denise çenesine dokundu. "Belki bıyık takıp, hayatındaki adam gibi davranabilirim."

“Bu hiç de bariz olmayacak, neredeyse şişme aşk arkadaşı kadar kötü bir fikir,” diye homurdanarak söylüyorum. “Ah, randevunuzu ertelemenizi istemiyorum ve sormak da istemiyorum ama sence...”

Başını salladı. "Yirmi dört saatlik süre içinde iptal edersem benden ücret alıyorlar."

"Kahrolası kapitalizm," diyorum ve margaritamı alıp tek bir yudumda bitiriyorum.

Tamam, karar vermem gerek. Bıyıklı Denise mi yoksa şişme bebek mi?

“Biliyorum,” diyor Mika. “Neden kardeşimi alıp gitmiyorsun?”

Hayal kırıklığıyla başımı öne eğmiş haldeyken başımı kaldırdım. "Kardeşin mi? Eminim ki hayatında tanımadığı biriyle evlilik danışmanlığı seansına katılmaktan daha iyi işleri vardır."

“Emekli oldu.”

“Emekli mi?” diye soruyorum. “Bizden daha genç değil mi? Yoksa bilmediğim gizli bir kardeşi mi var?”

"Tek bir erkek kardeşim var ve o da benden tam iki yaş küçük," diyor Mika.

"Durun bir dakika, o bir uygulama falan satmamış mıydı?" diye soruyorum.

"Evet, bu yüzden bolca boş zamanı var."

“İşte sana bir seçenek daha. Küçük kardeşim, yirmi yedi yaşında emekli oldu.” Denise dirseğiyle beni dürttü. “Ayrıca, dilenciler seçici olamaz ve sen, sevgili kardeşim, şu anda bir dilencisin.”

Haklı ama Mika'nın erkek kardeşi mi?

Başımı salladım. "Bana yardım etmek istemeyecek."

Mika omuzlarını silkerek, "Bilemezsin. Ona mesaj atayım." dedi.

"Aman Tanrım, Mika, kardeşine mesaj atma. Bu çok utanç verici."

Ama Mika telefonunda bir şeyler yazmaya devam ederken dinlemiyor.

“Mika, ciddi, dur artık. Kardeşini rahatsız etmek istemiyorum.” Bara doğru eğilip telefonunu elinden almaya çalıştım ama o bir adım geri çekilip ulaşamayacağım bir mesafeye geldi.

“Ondan para falan istemiyorsun. Ondan zamanını istiyorsun ve onun

bolca zamanı var,” diyor Mika ve sonra bana bakmadan önce gülümsüyor. “Kabul etti.”

"Ne?" diye neredeyse bağırdım. "Ona ne söyledin?"

"Arkadaşımın yarın sabah saat dokuzda terapi seansı için sahte bir kocaya ihtiyacı var, sen bu işi halledebilir misin? 'Kulağa eğlenceli geliyor, detayları gönder' dedi."

"İşte bu kadar." Denise Angry Orchard şişesini alıp boş bardağıma vurdu. "Sorun çözüldü."

"Hayır, sorun çözülmedi. Onu tanımıyorum. Bu, felakete giden bir yol."

Denise, "Aslında bilmeniz gereken hiçbir şey yok," diyor. "İçeri giriyorsunuz, birbiriniz hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Aslında bu yardımcı olabilir. O kadar dağınık görüneceksiniz ki, farkına bile varmadan bu Sanders karakteri pes edecek. Mükemmel olabilir."

"Haklı," diyor Mika. "Biraz kargaşa çıkarıp git."

"Ama çok fazla karışıklık çıkarmak istemiyorum, sonuçta bu patronumun kocası."

"Biliyor musun? Hikayelerinizi düzeltmek için Wilder ile on beş dakika önce buluşsanız yeter. Bu işi halleder."

"Kardeşinin adı Wilder mı?" diye soruyorum. "Bunu nasıl bilmedim?"

"Çünkü dikkatini vermekte pek iyi değilsin," diyor Mika burnuma hafifçe dokunmadan önce. "Belki bunu yarınki evlilik danışmanlığında kullanırsın. Ona senin iletişim bilgilerini veriyorum. Ondan bir mesaj bekle."

Mika işini bitirince telefonunu cebine geri koydu ve barda yeni gelen bir çiftin yanına doğru ilerledi.

Denise'e dönüp fısıldadım, "Bu kötü bir fikir."

"Yarınki oturumu atlat, itibarını kurtarmak için her şeyi Wilder'a yükle ve sonra yoluna devam et, bu kadar basit. Patronun neden işler yolunda gitmediğini sorduğunda, tüm suçu kocaya atabilirsin. İyi görünürsün ve sonra da hayatını yaşamaya başlayabilirsin."

Başımı salladım, bunu düşündüm. "Biliyor musun, bu hiç de kötü bir plan değil."

"Kesinlikle, bu yüzden biz senin dostlarıyız."

Derin bir nefes verdim. "Evet, bu işe yarayabilir." Gergin bir şekilde güldüm. "Bir an Matt'i terapi seansına FaceTime üzerinden bağlamam gerekeceğini sandım."

Denise başını salladı. "Bu bir seçenek değil. Artık şeytanla ilişki

kurmuyoruz."

Kıkırdıyorum. "Hayır... hayır, öyle değiliz."

BookDrop

Sıradaki kitabınız için hazır mısınız?

BookDrop'a katılın ve sevdiğiniz yazarların en iyi e-kitap fırsatlarını, sınırlı bir süre için geçerli olmak üzere, doğrudan e-posta kutunuza alın. Uzman yayıncılardan oluşan ekibimiz tarafından size özel olarak seçilmiş, çeşitli türlerdeki yeni favorilerinizi ve harika fırsatları keşfedin.

Canınız ne isterse istesin, bizde var.

Bugün bookdropdeals.com adresinden katılın.

Veya bizi sosyal medyada takip edin:

 @BookDropDeals

 /BookDropDeals

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM